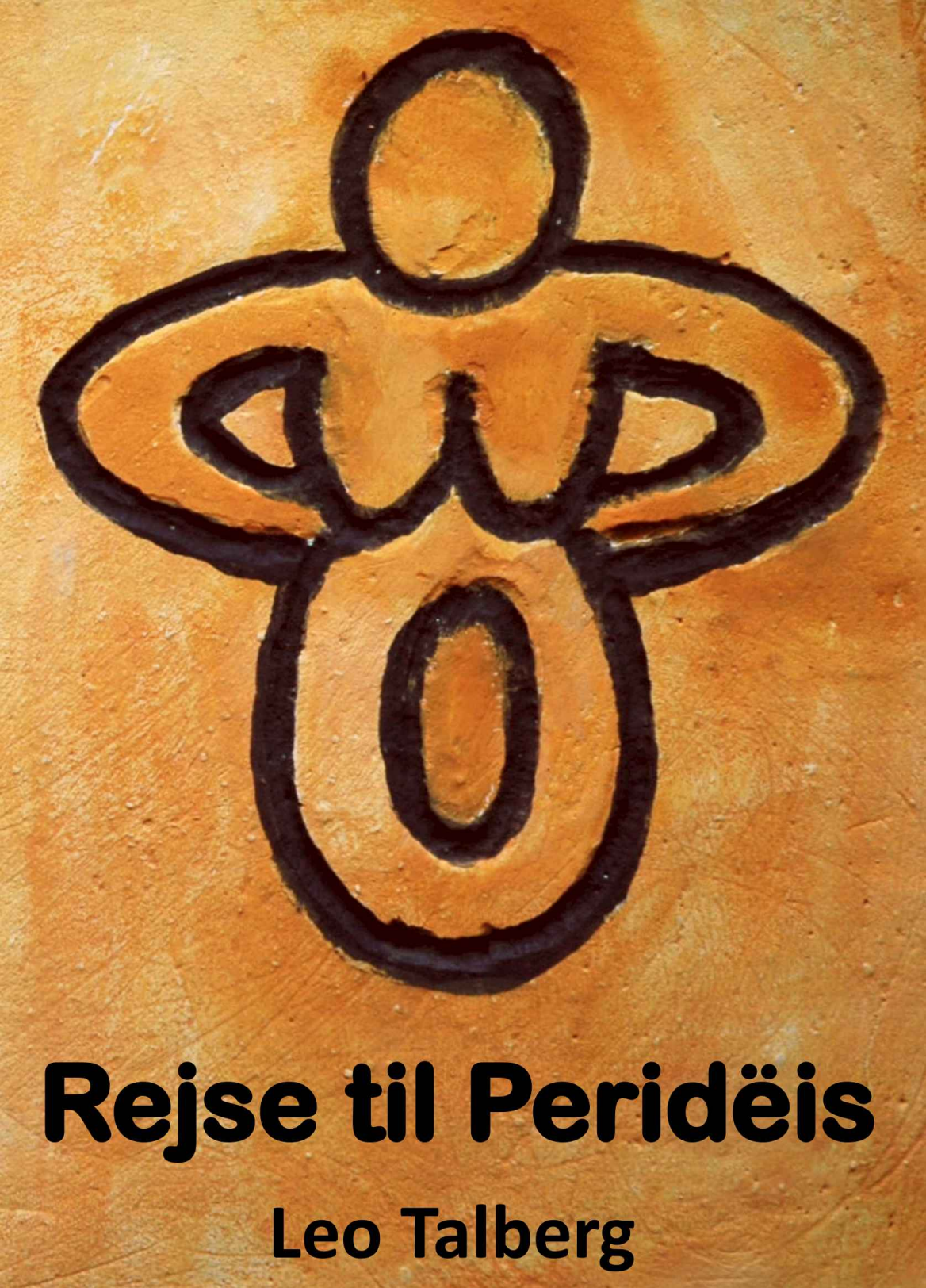
Rejse til Peridëis
Leo Talberg

Leo Talberg

Rejse til Peridëis

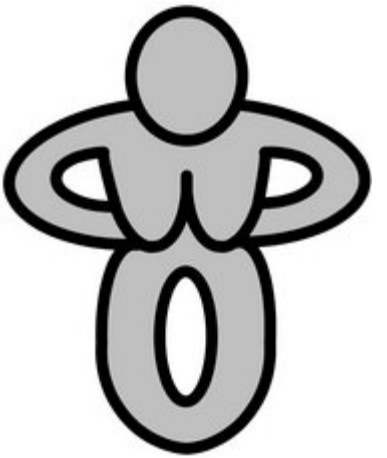

Roman, til at læse med én hånd[1]

Denkholz Buchmanufaktur
www.denkholz.de

1 Jean-Jacques Rousseau: Bekendelser. Privat trykt MDCCCXCVI (1896), Bind I., s. 38: "... de farlige bøger, som en fin dame finder upraktiske, fordi de kun kan læses med én hånd."

Sov, min kæreste, og plej din hvile,
Følg tiltrækningen af betændte tanker.
Smag glæden af det lystne bryst
Og anerkend ingen grænser.

Tekst: Picander
Musik: Johann Sebastian Bach
(Senere til tilpasset til Juleoratoriet)[2]

Oprindelig tysk titel: Peridëis. Alle rettigheder: Denkholz Buchmanufaktur, Berlin, Tyskland
1. udgave på dansk 2025
Tekst og billeder baseret på 4. reviderede og supplerede udgave 2025
Ophavsret: © Leo Talberg 2016

Navnet "Peridëis", også stavet "Perideis", samt handlingen og de handlingsrelevante fiktive steder er beskyttet under tysk og international ophavsret af forfatteren. Forfatteren tillader udtrykkeligt og frit brug af historiens ramme, forudsat at det tydelige forfatterskab er klart genkendeligt.
Den danske oversættelse af 'Peridëis' blev udgivet af forfatteren under en Creative Commons CC BY-ND licens. Dette tillader, at værket frit distribueres, forudsat at det ikke ændres, og forfatterens navn angives.

ISBN-13: 978-3-948151-01-0
Open Library: OL59267575M

Bestil en trykt udgave direkte fra www.denkholz.de eller i boghandlere.

2 Tyske originaltekst: Schlafe, mein Liebster / und pflege der Ruh / Folge der Lockung / entbrannter Gedanken. / Schmecke die Lust / Der lüsternen Brust / Und erkenne / keine Schranken.

Enhver skal blive salig på sin egen facon.
Og jeg også.

(Min nabo)

Alisha

Alisha rev hurtigt sin skjorte af, lod nederdelen glide til jorden og smuttede ud af sit undertøj. Derefter, nu helt nøgen, tog hun et skridt mod klippetegningen. Hun holdt vejret. Det, hun var ved at gøre, gjorde hende nervøs. Men så tog hun sig sammen og tog et beslutsomt skridt direkte ind i klippen. I en brøkdel af et øjeblik føltes klippen så hård, som hun havde forventet, men da hun resolut pressede fremad, gav den pludselig efter, føltes mærkeligt knitrende-elektrisk og samtidig som en tung væske. Alisha gled ind i klippen, klippen lukkede sig bag hende, og intet spor var tilbage af, hvad der lige var sket. Alisha var nu i sikkerhed.

Inde i klippen væltede sort blæk, det føltes tyktflydende, mens hun bevægede sig og fik Alisha til at svinge, som om hun var på et skib. Men hun kunne ånde. Alisha svømmede gennem det væltende blæk, indtil det endelig blev gennemsigtigt, og konturerne af en klart oplyst destination blev synlige. Alisha kom op fra det tyktflydende blæk og opdagede, at hun var helt tør, blækket havde ikke efterladt spor på hende, og bag hende var en helt uskyldig vægniche. Forbløffet rørte Alisha ved væggen og bemærkede, at hendes hånd forsvandt ind i den. Man kan også gå tilbage, indså Alisha med lettelse. Vægnichen, hun stod i, var som et fritstående monument i rummet, der mindede om en tilmuret dør eller vindue, væggen var lavet af rå, ubrændte mursten, og rammen var omhyggeligt udformet af blåglaserede sten med en spids bue øverst, omhyggeligt bygget af røde mursten. Alisha vendte sig om og så for første gang bevidst på rummet foran hende.
Et forbløffet råb undslap Alisha. Hun stod i en gigantisk gotisk katedralstruktur af røde mursten, der indrammede hvide vægge. Spidsbue efter spidsbue strakte sig over hende ud i det uendelige, hver støttet af en søjle hver tiende meter, alle identiske. Gulvet under hende var også lagt med røde mursten, hvor der med jævne mellemrum var indlagt en stiliseret kvinde i gule mursten, der strakte sine bryster mod beskueren. Enkelheden i denne struktur var for Alisha en skønhed uden sammenligning.

På afstand hørte Alisha en sang, men mærkeligt rytmisk, ikke højtidelig og langsom, som man kunne forvente i en katedral:

Hvad er du ...
hvem er du egentlig?
når du er befriet fra byrde og tvang?

Hvad er rent?
Hvad er ærligt?
Hvad er stor hellighed?

Du er en ånd,
men også en krop,
Omfavn deres enhed.

Lad dækkene falde,
nyd det, der er indeni,
afslør det og vær klar.

Modtag fornøjelserne
fra brysterne
og livmoderen ufattelige dybde.

Og åbn dig selv,
du må modtage,
det er nu anstændighed, moral.

Hvis du vender tilbage,
er intet sket,
Syndfrihed!
Syndfrihed!
Syndfrihed!

Skyggefulde skikkelser, der svævede ud fra nicherne og hjørnerne af katedralen, omringede pludselig Alisha, dansede rundt om hende, sang – nogle klædt i farverige klæder, andre helt nøgne. En af de nøgne kvinder slyngede sine ben om en løbende, dansende mand og trak hans manddom ind i sin livmoder i takt med sangen. En skinger scene, skingre skikkelser, og havde danserne ikke været halvt gennemsigtige, ville Alisha have været oprigtigt bekymret.

Alishas blik faldt igen på gulvets design, og ved synet af kvinden, der strakte sine

bryster mod beskueren, ramte det hende som et lyn – Tims ord og det faktum, at han stadig måtte vente udenfor.
Øjeblikkeligt forsvandt de dansende skikkelser, og Alisha var alene i katedralen igen. Hun kiggede sig hurtigt omkring. Der! Omkring to eller tre hundrede meter fremme, mellem søjlerne, fangede noget hendes opmærksomhed! Alisha spurtede fremad. Hun så et stort vandbassin indrammet af røde mursten og, måske ti meter længere fremme, noget forhøjet – et bord eller alter, omkring to meter langt, en meter bredt og en meter højt. Dets overflade var helt dækket af røde mursten, kantet med afrundede røde mursten. Siderne var hvide, og i midten, igen i røde mursten, var den stiliserede kvinde, der tilbød sine bryster til beskueren.
Uden tøven kastede Alisha sig i vandet. Efter ørkenens uudholdelige hede var det behageligt køligt. Stadig under vandet vred hun håret for at befri det fra zonens støv, og da hun kom op til overfladen, lod hun hænderne glide over hver udsat og skjult del af sin krop, vaskede sig så grundigt og systematisk, som hun kunne klare hurtigt. Hun tog sig ikke tid til at nyde det, for optaget af bekymring for Tim, som kun kunne følge efter, når hun var færdig her.

Med vådt hår og en dryppende krop nærmede Alisha sig bordet eller alteret eller hvad det nu var. Et øjeblik tøvede hun, men så klatrede hun op på bordet; hendes vådhed virkede ligegyldig i denne sammenhæng.

Alisha satte sig på alterbordet, strakte benene ud og lagde sig til sidst helt ned. Som et offer i et tempel, tænkte hun flygtigt. Så omfavnede en behagelig varme hende, og hendes sanser begyndte at svinde. Hvis nogen kommer nu, kunne de gøre, hvad de ville med mig, var hendes sidste tanke, før katedralen forsvandt.

ω ω ω

Alishas bevidsthed gled måske væk, men kun for det korteste øjeblik. Da hun forsøgte at åbne øjnene, opdagede hun, at hun ikke kunne. Uanset hvor hårdt hun prøvede, forblev hendes øjne lukkede. En let panik steg i hende, og hun kæmpede for at berolige sig selv. Rolig og afslappet. Hun tænkte på tegningen af kvinden, der tilbød sine bryster til beskueren. Og så mærkede Alisha, at noget skete med hende. Det var, som om hun blev bundet helt, men ikke ubehageligt. Bindingen blev strammere og strammere, indtil hun følte sig løftet. Forbløffet åbnede Alisha øjnene – denne gang virkede det – men hun så intet; det var helt mørkt omkring hende. Hun lukkede hurtigt øjnene igen. Men nu hørte hun noget – fjern musik, meget roligere denne gang, og mens hun lyttede, følte de mærkelige lyde og rytmer underligt velkendte. Den ejendommelige elektriske prikken, hun havde følt, da hun passerede gennem klippen, vendte tilbage.

Til sidst blev der stille, og følelsen af at være bundet forsvandt på et øjeblik. Hun mærkede en blid brise. Og det virkede lyst igen.

Alisha tog en dyb indånding, åbnede øjnene og satte sig op, forbløffet. Katedralen var væk, som om den ikke havde været andet end en drøm. I stedet lå hun midt i en lille grotte af rødgul sten, på et stenbord. Grotten var måske tre eller fire meter lang og bred. Ved hendes fødder førte en smal udgang udenfor, og lys strømmede gennem talrige små åbninger i klippen ind i det svage indre. Fra et sted hørte Alisha endda den beroligende lyd af et vandfald. Hun var tilsyneladende ankommet, hvordan det så end var sket. Og nu kunne Tim følge efter hende.
Et lettelsens suk.
En dyb indånding.
Alisha satte sig op.
Grotten var lys og dejlig.
Og tør.
Og behageligt varm, uden at være for varm.
Alisha rejste sig og trådte ud af grotten. Det, hun så, var en betagende smuk, frodig grøn dal med solbeskinnede og skyggefulde pletter, der strakte sig mellem to tårnhøje, stejle klippevægge … en dal, der bestemt ikke havde været der før. Hun undrede sig.

Hun undrede sig endnu mere over, hvad der lå lige for hendes fødder. Foran grotten var en blid skråning ned mod dalen, dækket af blomster og frodigt græs. Alisha betragtede det smukkeste stykke af verden, hun nogensinde havde set: træer, buske og enge med farverige blomster og blomster, en bæk der mumlede ned gennem dalen ved hendes side, lyden af et vandfald i det fjerne, rigt grønt overalt, en strålende blå himmel ovenover, farverige frugter på buske og træer, hun aldrig havde set før, og utallige fugle, lige så farverige, der kvidrede muntert. Og alt dette var kun adskilt fra hende af de få hundrede meter græsbevokset skråning, der strakte sig blødt nedad fra hendes grotte. Da Alisha vendte sig mod bækken til højre, så hun, at den begyndte ved et charmerende vandfald, måske fem meter over hende, der sprang ud fra klippen i en vinkel.
Luften var behageligt varm, måske endda meget varm, men ikke hed, og alligevel føltes den frisk. Alisha tog flere skridt fremad på den blødt skrånende eng, indåndede den friske luft dybt, følte sig utroligt fri og lettet over alle strabadser og glædede sig med fryd over disse drømmeagtige, smukke omgivelser.

Og noget andet skete: frygten og spændingen fra de seneste timer skrællede væk fra hende, ørkenen, hun havde krydset, falmede fra hukommelsen, og en bølge af beroligende varme oversvømmede hele hendes krop. En mærkelig, afslappet fornemmelse, der startede ved hendes fingerspidser og tæer, bredte sig langsomt

men ubønhørligt gennem hendes krop.
Meget afslappende.
Meget behagelig.
Endnu mere behagelig.
Endnu mere.
Det føltes som en blid, varm bølge, der bevægede sig mod hendes kerne. Nu blev fornemmelsen næsten seksuel – nej, den var umiskendeligt seksuel, endda påtrængende – og den spredte sig ubønhørligt mod hendes centrum. Ubønhørligt. Alisha, tænkte hun for sig selv, du er vel ikke ved at få en spontan orgasme, vel? Bare lidt mere, vær så venlig, håbede hun.

Men, grusomt, var det ikke helt nok … hun var stadig langt fra toppen.

Alisha åndede tungt. Sikke en fristelse.

Man kan ikke tænke klart sådan, besluttede Alisha, og med et suk lagde hun sig på ryggen i det frodige græs i håb om at afhjælpe situationen. Liggende på ryggen, med benene vendt mod dalen, hovedet mod klippeskråningerne, stirrede hun op mod den blå himmel, hendes fingre hvilede dovent i græsset, og hun nød øjeblikket uden at bekymre sig om noget andet. Om hun lå der i ti minutter eller en hel time, kunne hun ikke sige bagefter.

"Ahem," rømmede en mandlig stemme sig ved hendes hoved. "Velkommen til paradis … hvilket i øvrigt ikke er en dårlig joke. Bortset fra at det hedder Peridëis, men resten er sandt."

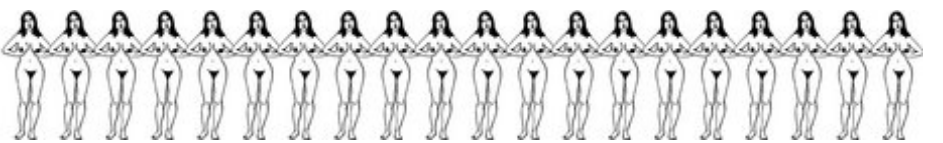

Objekt P

Ministeriet for Statssikkerhed[3], Objekt P, Forsamlingslokale
Afdelingsleder:

Kammerater!
Der er kammerater, der onanerer, kammerater.
Ind i gardinerne! Kammerater!
Kammerater, det går ikke, kammerater.
Vores opgave som tjekistiske enlige krigere er svær, men man må tage sig sammen, kammerater.
Så, kammerater: Vis hårdhed og opfyld stadig opgaven.
Det var alt. Og den, der bliver fanget, vasker hele rodet. Afskediget!

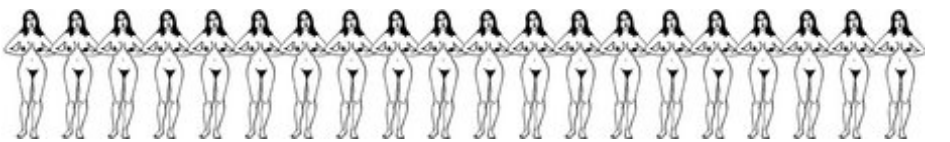

3 MfS = Ministerium für Staatssicherheit = Ministeriet for Statssikkerhed = Stasi. Inden for MfS blev ordet "Stasi" anset for nedsættende og typisk undgået. Kun almindelige vagtsoldater brugte det med en spottende undertone.

Peridëis

Alisha

Det var engang i DDR's dybeste dage[4], og det var begyndelsen af sommeren. Alisha sad ved sit skrivebord i sin etværelses lejlighed med udendørs toilet i Berlins Prenzlauer Berg-kvarter. Men at kalde det en etværelses lejlighed var generøst, da den kun bestod af en lille gang og et tilstødende køkken-stue. Alisha var lige vendt hjem fra en ret omfattende lægeundersøgelse – noget med egnethed til arbejde. Bagefter havde hun vandret gennem byen i stedet for at tage sporvognen. Nu var Alisha glad for endelig at være hjemme og kunne slappe af. Strække fødderne under bordet, kigge ud ad vinduet, måske læse lidt. For blot tre dage siden havde hun ryddet skrivebordet foran det store køkken-stue-vindue og smidt en bunke papirer ud fra sin bogreol. Det var trods alt et år siden, hun havde afsluttet sin studentereksamen. Mere præcist: en erhvervsuddannelse med studentereksamen, tre år, og nu var hun 20. Det kunne stadig tage noget tid, før hun fik den universitetsplads, hun ønskede. Det var prisen for at vælge konfirmation frem for den socialistiske ungdomsceremoni og vise fuldstændig ligegyldighed over for samfundsnyttige aktiviteter. Dumhed skaber fritid. I det mindste havde ingen smurt noget om politisk negative udtalelser eller lignende ind i hendes karakterbog. Hun var ikke martyrtypen og åbnede kun munden, hvor det gjorde en forskel.
Det var bag hende.
Nu var der endelig tid til at leve.
Tænkte Alisha.

Alishas lejlighed var et hul, hun havde besat uden bureaukratisk besvær, men det kunne ordnes, både praktisk og administrativt. Det vigtigste var at have sit eget sted. Og en symaskine. Med den kunne hun ændre tøj, så hun ikke lignede et statsejet fugleskræmsel. Desuden gav det hende penge og producerede varer til byttehandel. For eksempel et ultrachikt par herrebukser mod en tagreparation. En mand havde limet tagpap på ejendommens tag, og nu lækkede det ikke længere, når hun glemte at tømme børnebadekarret opbevaret på loftet. Manden havde brugt to timer, og hullet var væk. Hvorfor kunne boligadministrationen ikke klare det?
På trods af sin lille størrelse var lejligheden ikke så slem. Den var lys, da den lå

4 Forbløffende kan en geografisk placering blive en tidsbetegnelse. Red.

under taget, og godt oplyst, eftersom det store køkken-stue-vindue vendte mod syd. Der stod et stort kastanjetræ foran. Hvis man kneb øjnene sammen, kunne man næsten forestille sig at bo midt i en park. Udetoilettet var dog elendigt. Alligevel havde hun det for sig selv, da der kun var én lejlighed pr. etage i hendes bagfløj i gården. Hvis en fuld blære vækkede hende om natten, kunne hun spurte halvt ned ad trappen til toilettet nøgen. Desuden var lejlighedsdøren en etage nedenunder barrikaderet indefra, fordi lejere fra mellemtrappen havde brudt gennem væggen for at udvide deres lejlighed på den måde. Så hendes nærmeste naboer var to etager nede – et studerende par. Og helt i bunden, i stuelejligheden, boede Stinky, en flink men noget forsømt drukkenbolt, der angiveligt arbejdede som natportier et sted, selvom han nok bare sov der.
I de andre fløje i gården boede også en professor, et Stasi-par (så folk sagde), en vanvittig, alkoholiseret mor med sin mentalt handicappede voksne søn, en mand, der syntes at have et seksuelt forhold til sin rundsav i kælderen, en hobby-indianerentusiast, en raffineret ældre tidligere lærer, ved siden af hende en livlig pensionist, der hadede den tidligere lærer som pesten og altid kom med sjofle bemærkninger til unge håndværkere; så var der et par, hvor konen regelmæssigt bankede manden, som ikke syntes at have noget imod det, og oppe i forhuset, få meter over gården fra Alisha, en prostitueret. Officielt arbejdede hun som garderobepige på Café Warszawa, men hun bragte regelmæssigt "bekendte," som hun kaldte dem, som altid blev i langt mindre end en nat. Beboerne i forhuset havde stor interesse i dette, hvor kvinderne holdt øje med, at deres mænd holdt sig væk fra hende, og omvendt. Med makeup så kvinden 35 ud forfra; bagfra, i jeans, havde hun en 18-årigs bagdel (vestlige jeans – hun havde godt tøj); uden makeup lignede hun en genganger. Alisha havde set det med egne øjne, da kvinden, skrigende som en gal i sin badekåbe kl. 2 om natten, havde stået ved hendes dør, fordi det tilsyneladende var blevet for højlydt i Alishas lejlighed. De andre lejere havde bare grinet næste dag og sagt, at kvinden burde tie stille selv – hun havde gjort langt værre. Desværre delte de ingen detaljer. Men det handler det heller ikke om.

Alisha sad ved sit skrivebord ved vinduet, og på bordet foran hende lå en åbnet, tyk konvolut. Indeni havde der været en lille, læderindbunden bog og en koncertbillet til samme aften. Der var ingen frimærke på konvolutten – afsenderen måtte have smidt den direkte i Alishas postkasse. Mere præcist, i den gamle brevsprække lige ved hendes lejlighedsdør, ikke den nye postkasse nedenunder i opgangen. Det mærkeligste var afsenderen. Det kunne ikke passe, da det var navnet og den sidste adresse på hendes længst afdøde oldemor, som hun kun vagt huskede fra tidlig barndom og fra andres historier – en livlig kvinde, der fik sin vilje næsten overalt, undtagen nogle gange med sin egen mand, havde de fortalt Alisha med et grin. Måske havde denne oldemor tiltænkt Alisha bogen.

Koncertbilletten, derimod, næppe, da den var splinterny.

Bogen var ikke ny, men så ikke slidt ud. Præget i mørkebrune bogstaver på læderomslaget stod "Peridëis". Nysgerrig åbnede Alisha bogen.
Den indre titel side bar kun noten:

PERIDËIS

Alternativ stavemåde: Perideis.
Vokalerne e og i udtales separat, Peri-dee-is.

Ingen forfatter, intet forlag, intet år, ingen yderligere information overhovedet. Alisha vendte siden. Tykt, beige papir. Omkring 50 sider, måske, ikke meget, og stor skrift. Nu begyndte det. Tilsyneladende en historie:

Peridëis

For lang og længe siden, i et ensomt og øde område, faldt et skib ned fra himlen. Hvorfor skibet kunne flyve, ligger i det dunkle, ligesom hvordan det så ud, og hvor det kom fra. Men man ved, at kun en eneste mand overlevede skibets styrt fra højden. Og da han undersøgte, hvad der stadig var intakt, så han ikke meget, der stadig var brugbart. Tilbage havde han dog en lille robåd og et par andre småting. Hvad der var af mad og drikke, kunne måske række i længere tid, men det fik ikke hjertet til at hoppe. Og da området i miles omkreds syntes øde og ikke bød på en eneste plante vidt og bredt, endsige det mindste kryb, var der heller intet håb om at forbedre måltiderne.
Men en vigtig ting var ham tilbage, og det var en gylden kugle, som var af usædvanlig holdbarhed. Ikke særlig stor var denne gyldne kugle, men den havde noget i sig, og det kunne man tage helt bogstaveligt. Den var mere værd end det guld, den bestod af; ja, krige var blevet ført for at få fat i bare en eneste sådan gylden kugle, for sådanne kugler var ikke ligefrem billige, og ikke enhver tilfældig konge (bare for at nævne et eksempel) ville have haft råd til en. Denne gyldne kugle havde nogle meget mærkværdige egenskaber. Som den var nu, havde den størrelsen af en knyttet mandenæve og var helt rund. Men dens form og størrelse var foranderlig. Og den, der ikke udtrykkeligt ønskede at røre den, gik simpelthen igennem den, som om den slet ikke var der. Så hvis nogen for eksempel ikke så den, bemærkede de den heller ikke. Man siger, at denne kugle var noget, man kalder en anden dimension, eller med andre ord, den rummede en hel, fuldstændig selvstændig verden. Det mærkeligste var dog, at man kunne gå ind i den, denne anden verden.

Og mere: Den gyldne kugle var af sin art en slags ønske-dig-hvad-du-vil-kugle, for at sige det i enkle og forståelige ord. For den verden, den rummede, var en ønske-dig-hvad-du-vil-verden. Dykkede man ned i denne gyldne kugle – og det var, som sagt, muligt – blev man bittelille, og man befandt sig inde i den gyldne kugle i et kæmpestort rum, der indrettede sig helt efter ens egne ønsker, lige meget hvad det var. Man kunne sandelig ikke tage noget ud af kuglen eller noget ind i den, men hvad man skabte derinde, havde man derinde i hånden. Og på den anden side blev uønskede ting udenfor, som for eksempel lopper, og faktisk alle sygdomme. Noget mere? Nå, alt blev udenfor, som ikke hørte til ens egen krop i dens sande tilstand. Og ikke nok med det, inde i kuglen blev man ikke et øjeblik ældre, uanset hvor længe man opholdt sig derinde. Man kunne altså dykke ned i kuglen midt i et nys, leve derinde fornøjeligt i to- eller trehundrede år uden snue, så dukke op igen, nyse færdig og få ønsket »God bedring!« Sådan en kugle var det. Nogle ejere af sådanne gyldne kugler dykkede ned i denne kugleverden for ren tidsfordriv og gjorde visse og uvisse ting for at fordrive kedsomhed, mens andre brugte kuglen til at afprøve ting, og atter andre skabte fantastiske drømmeverdener derinde og krævede en lille skilling for det (og derinde opkrævede hære af frisører, badekoner, sminkersker og mere endnu en skilling eller to, når visse kvinder brokkede sig over deres oprindelige tilstand). At gemme sig i den gyldne kugle i dårlige tider for at afvente var heller ikke en dårlig idé.

Manden tog altså den gyldne kugle og søgte og fandt en dyb hule i et ensomt, øde bjerglandskab, hvor han kunne gemme den godt og sikkert. Hvad der stadig var intakt og brugbart fra skibets styrt, tog han med, især den lille robåd – man ved jo aldrig. Og han befalede kuglen at udvide sig og begav sig ind i kuglens verden.

Men da manden kom ind i den gyldne kugle, var det mørkt, og manden sagde: Lad der blive lys! Og der blev lys. En stor og klar lampe hang i midten af den store kugle og gav lys og varme. Og manden bestemte, at der også skulle være dag og nat, så lampen blev klarere om dagen og mørkere om natten, og en dag varede 25 timer[5]. Og manden fandt det godt.

Og da dette var sket, så manden, at kuglens indre var så uendeligt stort, at ingen ende var i sigte. Men det var øde og tomt. Så sagde manden, jeg har brug for vand at drikke og jord, så der kan vokse mad på. Og se, inde i det runde rum i den gyldne kugle dannede sig land med floder og

5 Interessant nok har det menneskelige indre ur en cyklus på 25 timer, ikke 24, som man kunne forvente.

søer og et hav imellem, og skyer svævede over landet, hvortil vandet kunne stige og til sidst falde ned igen. Og når man stod på landet eller svømmede i vandet, var alt som her og nu, for intet ville have vist, at man stod inde i en hul kugle, så stort var det, og så godt var alt indrettet. Og manden fandt det godt.

Og nu, sagde manden, har jeg brug for planter på jorden og i vandet, som bærer ting, jeg kan spise og bruge til andet, og som også er kønne at se på. Og talrige planter voksede, hver forskellig at se på og hver med en forskellig frugt. Og manden fandt det godt.

Og da dette var sket, sagde manden, der mangler dyr, nogle der går, nogle der svømmer, og nogle der flyver, men ingen mindre end en fingernegl, så jeg kan træde dem ihjel med min fod, hvis de generer mig. Og himlen, jorden og vandet fyldtes med dyr, ingen mindre end en fingernegl store. Og manden fandt det særligt godt.

Og da dette var sket, sagde han, det er så stille her, jeg vil også gerne høre andre stemmer end min egen. Og dyrene, glade for at kunne tale, fyldte rummet med en helvedes larm, for de sludrede, hvad de kunne, og fortalte hinanden nyhederne, især fuglene. Lidt mere stille, tak! krævede manden, og dyrene blev ved med at tale, men lidt mere dæmpet. Men manden bemærkede, at dyrene trods deres nyvundne tale ikke var klogere end før. Og manden syntes, der stadig manglede noget.

Og da sagde manden, det er ikke godt at være alene. Vi har brug for flere mennesker til at lindre min ensomhed, som mig, men ikke ligeværdige, for jeg vil stå over dem. Bare for en sikkerheds skyld, for jeg er mild, men ikke tåbelig. Og se, landet fyldtes med mennesker, som ham, men ikke ligeværdige, og han stod højt over dem, for de underholdt ham og tilbad ham endda, men levede i frygt for ham. Og han sagde, tilbed mig og tjen mig, så vil jeg sørge for, at I har det godt. Så tjente de ham, og han sørgede for, at de havde lidt at gøre og meget fornøjelse i hinanden, og han i dem, især kvinderne. Og da han fandt kvinderne gode, fandt han, at der stadig manglede noget.

Og da sagde manden, vi har brug for noget til evig glæde, og en vis ånd gik ind i folkene og fyldte deres lænder med evig længsel, hver efter det andet køn, og nogle efter deres eget. Og folkene kastede sig over hinanden med glædesråb, og et vildt kaos herskede. Og manden fandt, at der stadig manglede noget.

Og da sagde manden, vi har brug for mange præferencer, alle ganske forskellige, så hver især søger en fast partner, der bedst kender og deler ens egne særlige præferencer, forskellige fra andres. Og så skete det. Mange prøvede stadig denne og hin, men til sidst var de lykkeligste dem, der havde en fast partner, der bedst kende og delte deres særlige

præferencer. Og manden fandt det godt og havde selv fornøjelse af det.
Og den gyldne kugle – lad os ikke glemme, at alt skete inde i den – den gyldne kugle sørgede selv for, at alt blev, som dens ejer havde skabt det, for det var dens formål, hvad enten som tilflugt, fornøjelsessted eller til at afprøve ting, før ejeren tog fat på dem her og nu. Men nu skulle kuglen tjene som tilflugt, måske endda for evigt. Og det var godt, at man inde i kuglen ikke kunne dø, hverken menneske eller dyr; kun planterne udviklede sig stadig fornyet. Men et liv af sig selv, hvad enten menneske eller dyr, det kunne den gyldne kugle ikke skabe, for det var den ikke lavet til, og der skulle meget mere til. Alt højere liv i den var altså skabt, ikke avlet, og mennesker og dyr ændrede sig ikke derinde, men blev, som de var, for al tid. Kun glemsomheden og de skabtes almindelige ufuldkommenhed sørgede for, at ikke alt altid blev det samme. Men alt i alt var kuglen, fjernt fra det virkelige liv, fjernt fra her og nu, et hemmeligt sted, hvor al slags glæde herskede. Ikke den forfængelige glæde af den kedelige slags – nogle af glæderne var, tja, snarere af den langsigtede slags med større tiltrækning.
Så levede manden i lang, meget lang tid med utallige glæder i den næsten uendelige verden inde i kuglen, solen skinnede altid over ham i zenit, aldrig for varm og aldrig for kølig, og om natten dæmpede den sig og stod som en måne over ham, så man ikke var helt i mørke. Og en lille sky af stjerner lod han langsomt kredse om den, for at det skulle se kønnere ud. Men farvede stjerner, der tillod han sig lidt kunstnerisk frihed. Og han foretog mange små forbedringer. Og for at det ikke skulle blive kedeligt med tiden, delte han folkene i forskellige stammer og lod et virvar af stejle bjerge og dybe, frugtbare dale vokse mellem dem, med bække og floder, der løb igennem, frodigt grønt og farverige blomster fyldte dalene, nogle dale store og nogle små, nogle lyse og nogle næsten ufremkommelige, og nogle helt fyldt med vand. Og da han havde indrettet det så, udviklede stammerne, som kun kunne kende deres naboer, ganske forskellige præferencer i tøj, huse og skikke, men også i sanselige fornøjelser, som udviklede sig særligt forskelligartet, så manden aldrig kede sig, når han besøgte de forskellige stammer. Man må ikke glemme, at folkene var skabt, ikke avlet, og derfor var spillet med ophidselse lige så harmløst som at nyde vin eller øl her og nu, bare uden tømmermænd, for ingen forældre eller ægtemand behøvede at bekymre sig om, at deres kone eller barn blev forkert befrugtet, eller en mand forårsagede ydre forpligtelser, for sådant kendte man ikke. Hvilket på den anden side er en skam, for med avlet nyt liv ville det have været endnu mere interessant, men hvad der ikke kan lade sig gøre, kan ikke lade sig gøre, og til sidst ville selv den næsten uendelige gyldne kugle

være blevet for fuld indeni. Men for ikke at komme for langt væk: Der var altså ingen reel grund til at holde nøgle og lås adskilt, så portene åbnede og lukkede sig flittigt for at finde ud af, hvilken nøgle der passede bedst.
Men én ting manglede manden: Så smukt og interessant som livet i hans selvskabte verden inde i den næsten uendelige kugle var, var folkene derinde ret enfoldige og havde få egne ideer, endsige store. Det ærgrede ham lidt, og desuden måtte han hele tiden rette på ting, som de skabte folk i kuglen ikke selv forstod. Alt for ofte sendte folkene en køn kvinde som offer til templerne, for at ligge fristende med spredte lår på alteret for at lokke ham til at rette noget for dem (igen), efter at han havde taget sig af hende. Hvilket ikke var helt uselvisk af kvinden, for HErren havde sørget for, at de skabte mænds slanger var noget kortere, mindre udholdende og mindre kraftige end hans egen. Ikke at det tilbudte offer var ubehageligt for HErren, for de sendte som regel usædvanligt yndige kvinder, men det blev trættende med tiden, og de fleste af de villige kvinder ville fornøjes flere gange, når de først havde HErren selv i armene. Og så besluttede han med tungt hjerte ikke at svare på hvert kald, og folkene fik for en gangs skyld en større idé, for de bandt den ofrede kvinde på alteret. Man kunne ikke ligefrem lade hende ligge der, tænkte HErren, men på den anden side gav det en interessant drejning til offerhandlingen. Men grunden til, at HErren viste sig oftere i ét tempel og sjældnere i et andet, spredte sig, og så satte de en ekstra ind, ved ikke blot at binde den ofrede kvinde, men også piske hende (men kun indtil hun bad om ophør, hvilket, givet visse omkostnings-nytte-beregninger, sjældent skete). Sådan hengivenhed imponerede HErren endnu mere, men til sidst blev det for meget, og han befalede stop. Pisk jer, bind jer, så meget I vil, sagde han, men forsøg ikke at tvinge mig til noget, for det ærgrer mig. Og så opgav de stort set de blodige offerriter. I det mindste for det meste; nogle folk kan man aldrig lære noget.
Da verden inde i den gyldne kugle således var godt indrettet, besluttede HErren også at se til tingene uden for den gyldne kugle. Det er ikke nedskrevet, hvad han gjorde her og nu, kun at han gemte den gyldne kugle endnu bedre og sørgede for, at den på forunderlig vis strakte og udvidede sig, dykkede gennem hemmelige sprækker i her og nu, vævede usynligt og uhåndgribeligt gennem det, var overalt på én gang og dog ingen steder. Forstå, hvem der kan, men vi kan ikke og må kun undre os. Således kunne HErren skabe talrige hemmelige passager, hvor han kunne gå ind i den gyldne kugle fra her og nu. Og således var det, at han af og til så til tingene forskellige steder her og nu, men mest morede han sig inde i den gyldne kugle.

Og han indrettede det, så man kunne komme ind i den gyldne kugle fra her og nu: Indgangen skulle altid være godt gemt, så han tog en dyb underjordisk tunnel eller en hule eller en afsides klippe højt i bjergene og lavede en klippe eller en klippedør, man skulle gå igennem. Man skulle tage et beslutsomt skridt mod den, og så gik man bare igennem. Når det var gjort, var man allerede i kuglens virkefelt, for det var kuglen, der gjorde dette muligt. Men man var kun i dens skal, endnu ikke indeni. Der kom man først ind i en stor hule, god til at gemme genstande fra her og nu, for den gyldne kugle ville aldrig lade dem komme ind, og HErren havde reddet nogle småting fra sit skib, hvis opbevaring han ikke ville overlade til tilfældighederne. Men han måtte også tage tøjet af for at komme ind i den gyldne kugle. Og det ville han få brug for igen, når han dukkede op fra den gyldne kugle. Lad os kalde hulen et påklædningsrum, for ordet er slet ikke så upassende. Hvor var jeg? Åh ja, og i denne hule, som vi lige kaldte et »påklædningsrum«, indrettede han en mulighed, hvor man, når man var klar, kunne lægge sig ned for at lade sin ånd blive båret ind i kugleverdenen. Hvordan det præcis skete, ligger i det dunkle, i det mindste så længe man ikke vil tro på magi. Hvis vi kunne spørge skaberne af den gyldne kugle, ville vi vide det, men sådan må lærde strides om, hvorvidt det inde i kuglen altid gik rigtigt til eller ej. Det er lige meget, lad os lade de lærde diskutere, til de får grå hår, for de kan ikke måle noget inde i kuglen, da de jo ikke kan tage deres dyrebare måleapparater med.

Men hvad skete der, når man lagde sig ned, og en hvirvelvind bar en ind i den gyldne kugle? – Tja, ikke andet end at man vågnede i en meget lignende hule, men en der allerede var inde i den gyldne kugle. Hulen inde i den gyldne kugle havde nu et lignende formål som hulen her og nu: Man kunne efterlade der, hvad kuglen genkendte som sit eget og derfor ikke ville lade ud i her og nu.

Og talrige sådanne passager skabte HErren gennem årene, hver begyndte et andet sted her og nu og førte til et andet sted inde i den gyldne kugle. Mænd kan godt lide sådanne lege. Men det havde også den praktiske nytte, at man fra forskellige steder inde i den gyldne kugle kunne komme til forskellige steder her og nu og omvendt.

Og over alt dette gik årene, men HErren blev ikke gammel og grå, for inde i den gyldne kugle ældes man jo ikke, og han overdrev ikke sine ophold udenfor, for så kønt som derinde var det jo ikke udenfor.

En dag, efter lang tid og endnu længere tid, skete det, at HErren, mens han så til tingene her og nu, næsten blev slået ihjel af tolv feer, der faldt fra himlen til venstre, højre, foran og bag ham. Hjælp os! råbte feerne og faldt på knæ foran ham, efter de havde rejst sig op. Hjælp os, råbte de,

for vi er på flugt. De tolv feer var på flugt fra hundrede og tyve vilde, umættelige mænd, fortalte de, som alle ville trænge ind i dem og hvem ved hvad mere. Så var de flygtet, da de vilde mænd alle lå berusede af øl og mjød[6]. Og feerne havde desuden to små børn med sig, der hed Adam og Eva, som de havde fundet på deres flugt, de sidste overlevende af deres folk. Hvad feerne præcis havde oplevet, ligger desværre i det dunkle, for de talte i vildrede og modsagde hinanden, og ingen ved, om det nogensinde blev skrevet ned, hvad der var sket med dem.
Men nu var de her.
Og HErren tog medynk med dem og glædede sig over endelig at have ligeværdige samtalepartnere, og også over, at to børn var med. Og så førte han de tolv feer og de to børn gennem en af sine hemmelige passager ind i den gyldne kugle. Og til ære for feerne gav han sit land navnet »Peridëis«, for »Peri«[7] betyder »fe« og »-dëis« blot »land« eller »område«, for alt er sjovere, når det har mening og formål, og desuden var feerne ret kønne og inspirerede ham.
Men feerne var meget bange for deres forfølgere, og at de måske ville finde en af de hemmelige passager ind i den gyldne kugle (nu kaldet Peridëis), selv om verden i Peridëis syntes næsten uendelig stor, og man først skulle lede længe efter dem. Så tænkte HErren over, hvad der kunne gøres, men uden for den gyldne kugle (nu kaldet Peridëis) havde han ingen magt, og så besluttede han at indrette livet i Peridëis, så ingen skade kunne ske feerne.
Og han satte sig og tænkte over, hvordan det kunne lade sig gøre, og feerne stod i en halvcirkel omkring ham. Og da han sad og kiggede lige frem, faldt hans blik på feerne, og en idé modnede i ham: Feerne bar, tydeligt synligt på deres forside, bryster, i hvis midte en lille knop stak frimodigt frem (eller ned eller til siden), mørkere i farven og omgivet af en ligeledes farvet, ujævn ø. Og da han sad, kiggede han lige ind i en halvcirkel af i alt fireogtyve bryster, for feerne stod tæt omkring ham. Og de bryster glædede ham usædvanligt, for de skabte kvinder i Peridëis manglede sådan noget og var flade som mændene. Så spurgte HErren feerne:
Hvad er disse kønne ting med de mørke øer og knopper, der peger frem, til siden eller ned, som I hver især bærer to så tydeligt på jeres krop, at man slet ikke kan lade være med at stirre?[8]

6 Et tekstfragment synes at være gået tabt her.

7 I Orienten kaldes en fe stadig en "Peri" i dag.

8 I moderne tid har eksperimenter med kameraer, der sporer pupilbevægelser, vist, at mænd, selv i hverdagens situationer, har en tendens til at kigge på kvinders bryster før deres ansigter. Ansigtet er dog det næstvigtigste fokus. Kvinder kigger

Feerne svarede: Disse ting med de mørke øer og knopper, der peger frem, til siden eller ned, som vi hver især bærer to så tydeligt på vores krop, at man slet ikke kan lade være med at stirre, kaldes bryster. Men der er mange andre navne for dem, og det ville tage for lang tid at nævne dem alle.
Hvis der er mange navne for det samme par ting, må de være af stor vigtighed? spurgte HErren (og kunne ikke få nok af at se på tingene).
Det er de, svarede feerne. For det første er de for os kvinder en pryd for os selv, for det andet et våben mod andre kvinder, for det tredje en ufejlbarlig lokkemad for mænds øjne, for det fjerde giver de lyst, for det femte giver de glæde til mænds hænder og munde, og for det sjette giver de hvide dråber, kaldet mælk, til børnene.
I den rækkefølge? spurgte HErren.
De tolv feer med de fireogtyve ting kaldet bryster blev tolv gange røde, men sagde ikke et ord.
Hvad er der galt med jer? spurgte HErren forundret.
Tja, svarede feerne, det er sådan, at disse to børn jo ikke er født af os selv, vi fandt dem, helt alene lå de der, og ingen vidt og bredt, der kunne tage sig af dem. Og så tog vi dem med, fordi vi syntes synd om dem. Men nu må de sulte, for ikke en eneste af os feer har mælk nok i brysterne til at mætte børnene, kun en har få dråber, og en anden med megen møje en eneste deraf. Vid, at almindeligvis bærer kun en kvinde, der har født, mælk i sine bryster i en vis tid eller længere.
Og feerne så meget bekymrede ud.
I behøver ikke se så bekymrede ud, sagde HErren.
Hvorfor skulle vi ikke se bekymrede ud? spurgte feerne.
Fordi jeg er HErren i denne verden, sagde HErren og så listigt ud.
Feerne så lidt mindre bekymrede ud, men kun lidt.
Velan, sagde HErren, lad os forene det behagelige med det nyttige, det er altid den bedste vej: Følgende skal altså ske. Alle kvinder i Peridëis skal få bryster, som I feer bærer dem så pragtfuldt.
Og da han havde sagt det, gik en vældig klem, træk, stræk og stik gennem forsiden af kvinderne i Peridëis, og bryster voksede på dem, så de stønnede, hvert par forskelligt – nogle større, nogle mindre – nogle runde, nogle ovale – nogle pegende frem, til siden eller ned – og alle kønne at se på.
Av! sagde kvinderne, det gør ondt. Men samtidig hviskede de, at det godt kunne have været lidt mere, for brysterne glædede dem. Hav lidt tålmodighed, sagde HErren, og vær ikke så utaknemmelige. Og han

lidt anderledes og lægger lidt mere vægt på ansigtet. Se også kapitlet “Intershop.”

fandt det godt. Og han bestemte: Kvinderne skal herefter bære deres bryster blottede som en pryd og til min ære, som man ikke gemmer sit lys under en skæppe, og det ville være upassende at skjule dem, for feernes blottede bryster gav først den afgørende idé og inspirerede mig[9]. Og videre sagde han, i mændene sætter jeg en dyb ærbødighed for deres kvinders bryster, så de ærer og agter dem som jeg selv.
Og da kvindernes bryster var vokset, skete noget mere: Hvis man bare trykkede, trak, rev eller sugede på dem, gav brysterne en velsmagende hvid dråbe. Og nu, sagde HErren, dette er det vigtigste, alle kvinder i Peridëis skal altid bære sådanne hvide dråber i deres bryster, som feerne kaldte mælk. For disse velsmagende hvide dråber har en dybere mening...
Hjælp, afbrød feerne hans tale, vi har alle dråber, der vælder ud foran fra brysterne, og vi føler også et klem, stik, tryk og vækst. Og se: Fra den enes knop kom en dråbe, fra en andens en kilde, fra den næste et bæk og fra endnu en anden en hel springvand.
HErren, som glædede sig over synet, undrede sig. Nå, spurgte han, kan I ikke lide det?
Jo da, svarede feerne, men her er jo kun to børn, hvad skal al denne mælk til?
Til alsidig brug, sagde HErren, jeg har jo tænkt over det. En lille del tager vi til børnene, med en anden del gør, hvad I vil, men det meste skal være til mændene, og nu lyt godt: Da I bad om beskyttelse, skal følgende ske: Herefter skal det gå den ilde i Peridëis, der ikke har nok af en helt særlig livsessens i sig. Men I kvinder skal kunne frembringe denne livsessens i overflod, så meget, at den flyder over, især fra brysterne. Mændene derimod skal kun kunne frembringe den mindste del selv, nok til få dage, men ikke mere – det meste skal de få fra jer kvinder.
Og da jeres forfølgere synes at have lyst til især at spilde deres livsessens, vil netop dette hindre dem i at synke deres slange dybt i jeres skød til det formål. Og glem ikke, at mændenes slanger mister livsessens bevidst, når de er vågne, men også ubevidst i søvne. Får mændene nu ny livsessens fra jer kvinder, skal alt være godt for dem, får de den ikke, skal det gå dem ilde[10]. Og da næppe en mand, især om aftenen, kan holde sin livsessens for sig selv, skal herefter næppe en mand i Peridëis kunne leve længere end en uge uden at indtage disse

9 Visse kulturer er kendt for, at kvinder blotter deres bryster under tilbedelsesritualer i templer.

10 Dette minder stærkt om ideer i (kinesisk) taoisme.

hvide dråber fra brysterne, som I kaldte mælk. Og hvis han, efter at have mistet sin livsessens, undlader at indtage disse hvide dråber fra brysterne, som I kaldte mælk, skal hans forstand være tabt inden få dage, han skal forfalde til et dyr, leve i skoven kun for mad og sin lyst, som skal være desto stærkere (også værktøjet dertil), så han forbliver i denne tilstand, indtil en kvinde forløser ham ved at give ham sin mælk, hvis hun vil.
Og det var klogt tænkt, for selv den kyskeste mand mister i søvne, når hans vilje er helt formørket, i det mindste en lille mængde af sin essens, som kun en lille plet om morgenen kan minde om.
Således, vendte HErren sig til feerne, vil jeres forfølgere lade jer være uden at opdage det. For forfølgelse kræver forstand, men den stærke drift holder den i denne tilstand af egoistiske, kortsigtede grunde, som drukkenbolten, der ikke vil stoppe med at drikke og føler sig vel i sin rus.
Og han var meget stolt af sin idé.
Den ene halvdel af feerne lo, men den anden halvdel spurgte, sig, hvorfor lade en mulighed for at forløse dem?
Tja, sagde HErren, det faldt mig ind, ved nærmere eftertanke, jeg er jo også en mand, og halvdelen af folkene i Peridëis er det også... så lad os ikke gøre det helt ensidigt.
Og HErren tænkte igen: For ikke at gøre det for uretfærdigt...
Feerne gispede forskrækket.
...For ikke at gøre det for uretfærdigt, skal I også have jeres del til balance. Det bør være nok, tror jeg, hvis jeres skørter klør ordentligt...
Men dog ikke så voldsomt, skreg feerne forskrækket, vi smelter jo!
...og ikke kun skørterne. Disse visse lyster skal sprede sig til andre dele af kroppen, især knopperne ville være ret nyttige, men ikke kun.
Siden da vokser der de faldne mænd, kaldet satyrer, vældige værktøjer, men kvinderne kan føle stor glæde forskellige steder, især ved knopperne, og det fik en dybere mening, hvad der før var ren sjov og tidsfordriv, og mænd og kvinder længtes efter hinanden, fordi de havde brug for hinanden. Og til mændenes fysiske magt var kvinderne givet en lige så fysisk magt, som selv de, der ikke levede i faste eller løse par, let kunne bruge. For mændene kunne billigt tilbyde deres armes kraft, og kvinderne deres brysters magt. Alt andet fulgte af sig selv, for folk var også dengang ikke følelsesløse træklodser, og var en kvindes bryst midlertidigt tørt, fandt der sig mænd, der tilbød hjælp gratis, og var en mand midlertidigt svag, fandt der sig kvinder, der gav ham af deres mælk uden modydelse. Og for resten sørgede Peridëis for alt til livet i overflod.
Kun én gang kom en af feerne, der hed Asjara, ophidset i vild tilstand, og da de andre spurgte, hvad der var sket hende, svarede hun, at en af de

visse mænd, en satyr, blottet for forstand og i rasende lyst, havde overfaldet hende i skoven, bedøvet hende med sin animalske lugt og rystet hende fra indersiden og ud, så hun var halvsår indeni, ridset og snavset udenpå, mistet kræfter for tre uger frem, og frem for alt kunne smide det, der var tilbage af hendes tøj, væk. Og hvordan var han ellers, spurgte de andre feer med saglig interesse. Han har en penis som en hingst, men af større diameter, rasede den faldne fe. Da spurgte nogle feer til det præcise sted, for de kundgjorde, at de af helbredsmæssige grunde planlagde at tage skovture oftere og måtte vide, hvor man kunne gå hen. Nogle feer overvejede også, om skoven ikke var et godt sted at bo, og også der måtte man vide, hvilket sted der var at anbefale, og hvilket ikke.

Men vi farer igen af sporet. Herefter skulle ingen mand i Peridëis kunne leve uden en kvindes hjælp. Og feerne var tilfredse, og så skete det. Og de mænd, der var nægtet kvindernes gunst og faldet til dyrenes niveau, kaldte man satyrer.

Og feerne tog deres bryster som et symbol på deres nye magt og også lyst, og som alle andre kvinder i Peridëis lod de dem være fri for tøj og bare som pryd. Og den ene havde større pryd, den anden mindre, den ene citroner, de andre fulde mangoer, den ene var højbrystet, den anden sænket, hver forskellig og alle kønne at se på. Og da kilderne nu engang sprang, fandt man også denne og hin praktiske anvendelse, som hidtil ikke var taget i betragtning og viste sig nyttig.

Men en af feerne, der hed Asjara, havde taget HErren særligt til hjertet og bad om alene at få æren af at forsyne ham med sin egen mælk, for han havde først glemt, at han selv var en mand og også havde brug for mælken. Sådan kan det gå, og derfor må man altid huske, at en sten, man kaster, også kan blive kastet tilbage. Men Asjara passede ham godt.

Således var eventuelle fjender af mandkøn tæmmet, men for Adam og Eva valgte HErren selv et kønt sted her og nu. Det lå afsides midt i ørkenen, men hvor der var en god vandkilde, og masser af planter og dyr voksede, så mad og et behageligt sted var sikret. En hemmelig passage fra her og nu til Peridëis var der også, for HErren selv havde skabt denne passage for længe siden, fordi han kunne lide stedet.

Så voksede Adam og Eva op her og nu, beskyttet af feerne, nær en passage, men grunden til, at de mest skulle leve her og nu, var, at man jo ikke ændrer sig i Peridëis, men de skulle vokse og udvikle sig. HErren selv så til tingene nu og da og så, at alt var til det bedste, og altid var en af feerne nær til beskyttelse og opdragelse. Det var jo heller ikke svært at gå ud til Adam og Eva her og nu eller for Adam og Eva at komme ind

til Peridëis fra her og nu, for kun to hemmelige gange i jorden og to huler skilte de to, og man skulle slet ikke gå langt.
En dag var tiden kommet, hvor Eva begyndte at få bryster ovenpå og hår nedenunder og under armene, og HErren tog de to til side og talte først til Eva: Sig, Eva, er de frugter, der er spiret ovenpå dig, allerede fyldt med saft og modne, når I besøger os i Peridëis fra jeres ørkenoase her og nu?
De er fyldt og modne, oh HErre.
Og mærker den blomme mellem dine ben allerede, at den vil røres og deles?
Den giver mig ingen ro, oh HErre.
Da spurgte HErren, vendt mod Adam: Og du, Adam, vågner din slange allerede og trænger til leg og tømning?
Nu og da, oh HErre, men jeg forstår vel ikke legen endnu, for jeg ved intet om tømning.
Tja, sagde HErren, der er stadig lidt tid til slangen, men føler du lyst til mere end leg, når du ser Eva?
Åh ja, HErre, sagde Adam, jeg drømmer altid om hende og om, at jeg vil kysse hende og røre ved hendes frugter.
Velan, sagde HErren, forstå da, I begge, at I ikke længere er børn, du, Adam, lige nu, og du, Eva, allerede lidt længere. Adam vil herefter altid få en kop fe-mælk af feerne, når I træder ind i Peridëis, det er på høje tid, for uden mælken ville det snart gå ham ilde der.
Men lyt til min advarsel: Hver af jer må spise af jeres egne frugter, så meget I vil. Jeres egne! Men smag endnu ikke på den andens frugter.
Og han gik bort.
Så gik tiden.
Lidt efter lidt blev Adam mere mandig, hvilket fyldte nogle af feerne med mærkelig uro, hans slange blev kraftig og var kronet med mere end bare dun. Og når han gav den nok opmærksomhed, belønnede den ham med en forunderlig bølge og et sprøjtende skud, der så helt anderledes ud end det, der kom, når han tissede, og også havde en anden interessant duft.
Det undgik ikke Eva, og en dag tog hun Adam i hånden og sagde, kom, jeg viser dig et interessant sted, du aldrig har været.
Og de løb lidt, og lidt mere, og kom til et sted, der var kønt, men hvor Adam ikke fandt noget særligt.
Hvad er særligt her, spurgte Adam.
Her kan ingen se os, det er det særlige, sagde Eva, og hendes stemme lød anderledes end sædvanlig. Hun stod lige foran Adam og så på ham med så mærkelige øjne, at han følte sig helt sær.

Begge stod ubevægelige.
Da førte Eva Adams hænder til sine bryster og lænede sig mod ham og kyssede ham forsigtigt på læberne.
Adams ånde gik hurtigere, blodet skød i hans slange, og den rejste sig stejlt op.
Eva stirrede som fortryllet på Adams slange, Gør du det med vilje? spurgte hun stille og lidt hæst.
Nej, svarede Adam, den gør det helt af sig selv. Og selv om jeg ville, kunne jeg ikke stoppe det, men jeg vil heller ikke stoppe det, det føles meget rart.
Eva trak Adam til sig, og begge udstødte et højt suk af lyst ved den gensidige berøring. Nu holdt Adam Eva fast, og hans slange pressede sig mod hendes skød, hendes bryster trykkede mod hans krop, og han begyndte at lege med spidserne af hendes bryster, og hun kyssede ham igen, holdt hans nakke fast, så hans mund ikke undslap, åbnede sine læber og stak tungen ind i hans mund. Og kort efter vovede han det samme med hende. Og deres tunger udforskede hinanden, legede med hinanden, og det var en stor lyst.
Nu skubbede Eva Adam lidt væk igen for at se på hans krop og rørte forsigtigt ved Adams spændte, oprejste slange, som ikke kun var stor, men nu også af betragtelig tykkelse.
Smag på mine frugter, krævede hun og førte tommelfinger og pegefinger på højre hånd til sit venstre bryst og pegede med brystet mod hans mund. Det er på høje tid, du smager dem. Hun trykkede tommelfinger og pegefinger mod sin brystvorte, igen og igen.
Hvad er der, spurgte Adam?
Eva trak i sit bryst og så forundret ud. – Jeg har meget mindre mælk her ude i her og nu end i Peridëis, se! Kun en eneste dråbe, jeg forstår det ikke, hvorfor?
Måske har du mere, når vi er der igen...
Måske, mumlede Eva, sandsynligvis endda, jeg lagde ikke mærke til det sidste gang, men da jeg var der, føltes brystet ret fuldt.
Er du skuffet?
Ja... nej!
Eva smilede igen – jeg har nemlig mere, ræk mig din hånd.
Adam rakte hende sin hånd, Eva tog den og førte den mellem sine ben.
Men din blomme er jo helt våd og glat! Hvad har du gjort?
Tænkt på, hvad jeg længe har villet gøre med dig. Kom, skynd dig.
Eva satte sig over for ham på jorden, lagde sig tilbage og spredte benene. Adam fik et kig på hendes våde, opsvulmede blomme, vidt åben foran ham, indrammet af hendes skamhår.

Her gnider jeg altid med min finger, viste Eva ham, og her, se, længere inde i midten, der er et stort hul, der går dybt ind i mig. Kom, jeg længes efter, at du presser din slange mod det!
Adam knælede ophidset mellem Evas åbne lår og førte sin slange til hendes glatte blomme. Og da han knælede over Eva, steg en bølge af berusende dufte fra hendes skød til hans næse, og han indåndede dem begærligt. En bølge af forunderlige følelser skyllede gennem ham, bedøvede næsten hans forstand og tog fuldstændig besiddelse af ham. Eva tog hans slange fra hans hånd og førte den selv, trak den gennem kødet af hendes åbne blomme, vibrerede med den ved enden af frugten, der pegede mod hendes navle, trak den igen gennem den våde frugt, og Adam mærkede, hvordan hans slange gled ind i en åbning, blødt og varmt omfavnet. Noget i Adam reagerede, uden for hans vilje, og han stødte hårdt til. Hans slange blev fast omsluttet i dybden af Evas frugt, krammet, suget, smagt, og en bølge af aldrig før følt lyksalighed skød gennem Adam, som længe havde mistet alle rester af sin forstand.
Og ligeledes Eva, som under stødet mærkede en flænge og skreg af smerte, men øjeblikke senere kun mærkede lyst, hendes fylde; hans pressende stød, hans velbehag, bølger skyllede over hende, og smerten ved åbningen af hendes blomme blandede sig på mærkelig vis til en højfornemmelse, der svulmede mere og mere, fik hende til at bede Adam om ikke at stoppe og ikke at ændre noget, og så krydsede hun endelig tærsklen til en skrigende, rystende, pulserende højdepunkt.
Hun bemærkede, at Adam holdt inde.
Fortsæt, hviskede hun, stop ikke, bliv bare langsommere...
Hun guidede ham langsomt til, hvad hun HTMML hun ville, indtil bølgerne i hende ebbede ud.
Begge lå side om side; hun havde et ben snoet om ham og trykkede sin afslappede, men stadig våde blomme mod hans lår.
Kom du slet ikke til den overvældende bølge? spurgte hun ham.
Jeg ville højere, især da din blomme klemte så hårdt om min slange, men jeg klarede det ikke.
Kan du klare det med hånden?
Ja, normalt.
Kom, gør det med hånden, jeg kærtegner og kysser dig imens.
Adam lå på ryggen, og hans højre hånd vibrerede ved hans forhud. Eva så til, fortryllet, et stykke tid, men følte sig så draget til at slikke hans armhule, mens hendes højre hånd legede med en af hans brystvorter. Hans ånde gik hurtigere. Eva løftede hovedet igen.
Jeg ser på din slange, hviskede hun, den er smuk, så kraftig, så utrolig mægtig, og den gik dybt ind i mig, og smerten derfra var ren lyst.

Adams ånde blev snart hurtigere, hans vibrationer ved slangen blev mere rykvise, hans åndedræt blev rytmisk, han begyndte at stønne højt, Eva stirrede fortryllet på hans slange, og så: Et højt skrig, en oprejsning, og fra Adams slange sprøjtede en hvid væske i en bred bue op på hans bryst og Evas håndryg, igen, og igen lidt mindre kraftigt.
Adam faldt tilbage, åndede højt og dybt, gispede, og hans hånd blev gradvist langsommere. Et sidste skud vældede ud af hans slange og søgte en vej over hans hånd, som nu kun langsomt, meget langsomt, strøg slangen, indtil den til sidst stoppede og kom til ro.
Eva turde næppe ånde i lang tid, men trak så forsigtigt sin hånd tilbage, som jo havde fået sin del, og lugtede til det, der var sprøjtet på den. Det duftede mærkeligt ophidsende. Hun førte håndryggen til tungen og smagte. Det smagte let salt. Meget ejendommeligt. Fascinerende. Hun fordelte hans udsprøjtede væske legende over hans mave og bryst med sin hånd, indtil han endelig kom til sig selv.
Og, rart?
Vidunderligt.
Så lå de i hinandens arme, indtil Eva endelig trak Adam op: Kom, lad os gå tilbage, før nogen opdager det.
Og så gik de tilbage. Og da ingen opdagede noget, gjorde de det igen efter nogle dage, og igen, og igen. Og Adam lærte snart at få sin slange til at sprøjte i Evas skød, og begge havde stor fornøjelse af det.
Og så gik der mere tid.
Men en dag sagde Adam til Eva: Dine bryster er blevet kønne, så tunge og fulde, og dine brystvorter er mørkere og mere fremhævede end før.
Men Eva glædede sig ikke som ventet og tilføjede: Og min mave begynder at bule, har du ikke lagt mærke til det?
Nu lagde Adam også mærke til det.
Hvad betyder det? spurgte Eva, har det noget at gøre med forbuddet mod ikke at smage den andens frugter, og nu kommer det hele frem?
Og Adam tilføjede: Og er der også noget ved mig, der afslører det hele? Slangen, der rejser sig, hver gang du kommer nær, og jeg straks tænker på dit glatte hul?
Og da de ikke vidste bedre, besluttede de at dække sig til, så ingen skulle opdage det, Adam sin slange og Eva sit skød, mave og bryster. Men da de, i modsætning til feerne og HErren, slet ikke havde noget at tage på, tog de fra træerne, hvad de behøvede til at dække sig.
For at gøre en lang historie kort: Den første fe, der vandrede i den smukke natur, spurgte, hvordan kan det være, at I skjuler jeres kroppe? Har I noget at skjule?
Og så kom det hele frem. Og man måtte først forklare Adam og Eva, at

Eva bar et barn i maven, og hvordan det var kommet derind. Og HErren fortrød, at han ikke havde forklaret Adam og Eva, hvorfor de var forbudt at smage den andens frugter, kun deres egne, og han indså, at en lang snor er bedre end en revet, og at forbuddet var helt meningsløst, for i Peridëis kunne de have smagt og nydt deres frugter efter behag, bare ikke ude i her og nu, for Peridëis skaber ikke nyt liv, og hvad der lever der, forbliver som det er. Men ude i her og nu opstår nyt liv og udvikler sig. Selvfølgelig til den pris, at døden også findes. Men hvor liv begynder, der ender liv, således er det.

Men nu var det sket, og så måtte Adam og Eva, gennem HErrens fejl, leve videre her og nu, så livet i Eva kunne udvikle sig. Hun måtte føde under smerte her og nu, og Adam måtte slide med sine hænder for føde, for her og nu vokser maden jo ikke af sig selv ind i munden, som det er det mest almindelige i Peridëis.

Men Adam og Eva var ved godt mod, for de kendte her og nu godt, var hjemme her, og ville endelig få lov til at være ét, når som helst og så ofte de ville. Og de ville få lov til at bygge, skabe, forme og blive en familie. Og begge glædede sig til at blive og være en familie. Så rådede man, diskuterede, forhandlede og forligede, indtil man var enige, og Adam og Eva fik lov til at være et par og en familie her og nu, der sørgede for sig selv. Hvilket ikke betød, at feerne og HErren ikke besøgte dem eller omvendt. Nej, tværtimod, for feerne tog levende interesse i barnets udvikling i Evas mave, var alle der, da det endelig blev født, og hjalp senere, hvor de kunne.

Adam og Eva og deres efterkommere blev her og nu, også senere, og selv deres børnebørn ærede feerne længe for deres omsorg og hengivenhed. Først meget, meget senere gled feerne gradvist i glemme her og nu. Men dengang byggede man templer til dem og bragte dem offer. Og endnu i dag finder man i ørkenens støv og ruinerne af for længst forsvundne steder skulpturer og afbildninger af en kvinde, der løfter sine bryster med hænderne til at give og sit vidt åbne hul til at tage imod[11].

Således i her og nu. Men i Peridëis anbefalede HErren feerne (undtagen Asjara) de mænd, han selv havde skabt i Peridëis, til nydelse. Dog var de andre feer lidt misundelige på Asjara. Sandt nok var de mænd, HErren selv havde skabt, ikke dårlige i tjeneste for feerne, for HErren havde plantet i dem denne og hin præference for stadig afveksling, men HErren havde overset, at kvinder udover typen, størrelsen og

11 Den åbne vulva blev dog ofte udeladt af beskedenhed, hvilket lidt forvrænger betydningen.

dygtigheden af slangen lægger stor vægt på, hvem dens ejer er, og den største tilfredsstillelse kan måske komme fra en slange, der sidder mellem benene på en mægtig mand, selv om den mangler lidt i livlighed og mægtighed.
Tak, sagde HErren, da de andre elleve feer fortalte ham dette. Men indse, at jeg uden tvivl er en mægtig mand, men tolv feer er bestemt en udfordring, især gennem årene.
Feerne indså det ikke. Forstå, hvem der kan, kvinder.
Så gik der igen nogen tid, og HErren havde glæde af at gøre Peridëis endnu smukkere og mere interessant, og forunderlige ting siges der at være blandt dem, og han udtænkte stadig nye landskaber, og deri nye skikke, og han glemte ikke at skabe forunderlige overraskelser mellem de nye landskaber, også sanselige af enhver art, men en dag sagde HErren, jeg er træt og vil hvile, og min yndlingsfe Asjara vil gå med mig. Vi vil finde et særligt hemmeligt sted og lægge os til hvile der.
Da var de andre elleve feer meget forskrækkede. Hvad gør vi, hvis du ikke er her? Og vi forstår jo ikke som du, hvordan man styrer denne verden og sørger for orden i Peridëis.
Da sagde HErren: Nå, så skal I elleve feer vide, hvor dette hemmelige sted er. Og hvis I kommer i alvorlige vanskeligheder, alvorlige siger jeg, så må I vække mig, og jeg vil komme med Asjara og hjælpe jer.
Og så gav HErren hver af de elleve feer endnu en fornøjelse, og til sidst forsvandt HErren sammen med sin yndlingsfe Asjara, og de resterende elleve feer tog sig af landet i den gyldne kugle, nu kaldet Peridëis, feernes land. Ifølge legenden sover HErren og hans yndlingsfe Asjara tæt omslynget et sted i et stort bjerg på en ø. Dette er den bedst bevarede hemmelighed for de elleve feer.
Men selv hvordan man kommer fra her og nu til det sagnomspundne Peridëis, hvor man lever evigt og har evig fornøjelse, det ved ingen længere. Fra tid til anden siges en passage fra her og nu til Peridëis at blive fundet og æret som et helligdom. Men disse falder altid igen i hænderne på få, som nægter andre adgang. Man kender det: Er der noget eftertragtet for alle, vækker det begær hos nogle. Først konstaterer nogen engang, at vedligeholdelsen af det eftertragtede er noget omkostningsfuldt, og man må kræve en lille skilling for det. Det går, bortset fra en stadig stigende skilling, en tid, indtil nogen får den idé, at man af denne eller hin grund ikke kan lade alle ind, naturligvis for alles bedste og som regel for at beskytte de udelukkede, eller fordi det eftertragtede kunne blive slidt op. Og til sidst er alle undtagen nogle få udvalgte udenfor, og de udelukkede kan, som regel mod en vis skilling for besværet, kun høre historier om det eftertragtede. Og for at det ikke

skal skade, varierer man historierne om det eftertragtede ved at tilføje noget her og udelade noget der. Gør man det godt, bliver folket også tørstende mætte, og den udvalgte indser, at et uopfyldt løfte giver mere magt end et indfriet.
Thi mærk: Vand sælger bedre i ørkenen end ved kilden, og en hemmeligt tilstoppet brønd øger ikke kun fortjenesten, men også ens egen vigtighed. Lad den tørstende dog vandre langt, hvis han ikke vil købe. Og bliver der for mange, der klager, kan man jo altid slå dem ned.

Hvad der end.

Under alle omstændigheder gled alle kendte passager til den forunderlige verden Peridëis med tiden i glemme.

Men det fortælles, at der stadig er mennesker, som kender til passager og vogter dem.
Så fortælles det.

Alisha

Alisha lagde den lille bog ned. Bagerst i bogen var et foldet stykke papir gemt. Alisha tog papiret og foldede det ud:

Ordsprogene 5:18-19

Bibelen, autoriserede bibeloversættelse fra 1992:

18: Velsignet være din egen kilde,
glæd dig over din ungdoms hustru,
19: den elskede hind, den yndefulde gemse;
lad altid hendes elskov mætte dig,
berus dig til stadighed i hendes kærlighed.

Biblia Hebraica Stuttgartensia:

Ordsprogene 5,18:
יְהִי־מְקוֹרֶךָ בָּרוּךְ וְשִׂמַּח מֵאֵשֶׁת נְעוּרֶיךָ׃
Må dit spring være velsignet, og glæd dig over din ungdoms hustru.

Ordsprogene 5,19:
אַיֶּלֶת אֲהָבִים וְיַעֲלַת־חֵן דַּדֶּיהָ יְרַוֶּךָ בְכָל־עֵת בְּאַהֲבָתָהּ תִּשְׁגֶּה תָמִיד׃
Yndige hind og graciøse gazelle, hendes bryster skal altid lade dig drikke i overflod, i hendes kærlighed vær altid henrykt.

דַּדֶּיהָ
dadeha: Bryster, fra dad, bryst eller patte

יְרַוֶּךָ
rawā/yərawukā: Vande, mætte (med lyst/nydelse), rigeligt forsyne, beruse

Paradisfortællingen om Adam og Eva var i det mindste nogenlunde kendt i DDR – og især for Alisha, som levede et liv fanget mellem statsstyret opdragelse, kirkelig konfirmation og sin egen sensualitet. Historien i den lille bog afveg fra originalen på en spændende måde. Sagen blev direkte gådefuld med de forskellige bibeloversættelser på notatet, hvor nærende og mættende bryster senere blev ændret til kærtegn og ynde. Ud over det havde bogen en anden effekt: For første gang i sit liv havde Alisha læst en historie med detaljerede beskrivelser af intime

øjeblikke, og dens indvirkning på hende var dyb. Hun ville elske at udforske flere af de vage fantasier, hendes krop fremmanede. Men hvad, med hvem, hvor og hvordan? En kæreste var ingen steder at se, og fantasifulde møder ud over det var endnu mindre tænkelige. "Hvis bare jeg havde en hemmelig dør, der førte til paradis fra denne historie… gemt et sted nedenunder bag en hemmelig kælderdør. Man ville gå gennem en væg, og pludselig er man i en anden verden, med evigt godt vejr, behageligt varmt, ikke så gråt som her, men farverigt, fuld af eventyr, med satyrer, og frit for rådne moralske regler, der gør livet unødvendigt kedeligt. Til danse er der ingen tomme dansegulve eller afvisninger, og interessante mænd gør interessante ting med kvinder uden hæmninger. Danserne omkring dig er alle halvnøgne, kasserede jakker, skjorter, bukser og nederdele sparkes skødesløst til side, mens hænder vandrer over hinandens kroppe, kroppe presser sig mod hinanden, mændenes lystfulde indikatorer rejser sig stejlt og presser sig ind i kvindernes skød. Og publikummet omkring danserne hepper på dem og…"
"…Alisha! Du drømmer!"
Alisha snappede ud af det. Hun sad stadig ved sit skrivebord, den sidste side af bogen åben foran hende, og uden for hendes vindue lå Prenzlauer Berg med sine gamle, forfaldne bygninger og kastanjetræet foran.
Der var stadig koncertbilletten. Et blik på den fortalte hende, at hun burde komme af sted, hvis hun ikke ville misse koncerten. Det var en Bach-kantate, en hun ikke kendte, men det betød ikke meget. Var hun i humør til klassisk musik i dag? Nå, pyt! Hun ville tage af sted alligevel; hendes lejlighed gik hende på nerverne i dag, og en koncert ville gøre hende godt.

Koncerten fandt sted i en af de mere triste dele af Østberlin – i en forfalden kirke med tilspikrede vinduer, dens wilhelminske stilblanding ikke just efter Alishas smag. Men indvendigt var kirken ret tiltalende; hvide vægge indrammet af murværk. Lidt pleje og farve, så kunne den blive imponerende igen. Omkring 100 koncertgæster sad sammen med Alisha i kirken.
Starten var en overraskelse. Der blev ikke annonceret en koncert, men snarere en prøve med inviterede gæster til en pladeindspilning, hvilket lovede gode musikere. Men så var Alisha målløs, for det var kunstnere, der normalt fyldte koncertsale. Alisha smeltede under optrædenen, især fordi akustikken i denne tilspikrede kirke var enestående. Det var en verdslig komposition af Bach, som til Alishas forbløffelse mindede meget om Juleoratoriet. Men her handlede det om guderne, der forsøgte at lede Herkules ind på den sande dydernes vej. Alisha holdt ikke med dyden, som stykket foreslog (eller gjorde det?), men med den forførende lyst, der dygtigt snørede Herkules. "Smag fornøjelsen / af det lystne hjerte / Og kend ingen grænser,"[12] lokkede det. En erindring rørte sig i Alisha.

12 Kantaten eksisterer. Det er BWV 213 – "Herkules ved Korsvejen." Bach tilpassede senere denne tekst lidt til Juleoratoriet. Historien stammer fra græsk

Formaningerne om dyd lød matte i sammenligning. Det virkede næsten grotesk for Alisha, at Herkules i slutningen af stykket skulle vælge dyd frem for lyst, når dyd, efter slid og anstrengelse, ikke havde andet at tilbyde end den rette vej, berømmelse og ære, men ingen reel belønning.
Typisk, tænkte Alisha. Patos bliver som regel prædiket, når nogen vil have dig til at trække en varm kartoffel ud af ilden for dem, kun for at de smider den væk eller spiser den selv, mens du står tilbage med en billig medalje på brystet og en knurrende mave og kigger på. Og i det stykke, hun lige havde hørt, stod lystens saftige tiltrækning i mærkelig kontrast til historiens tilsyneladende morale. Frem for alt ikke et ord om, hvordan lyst også kunne være dydig, eller hvordan dyd kunne komme med lyst.
Nej! tænkte Alisha. Lide og opnå intet? Jeg lader ikke mit hul tørre ud – og hvis det hele går galt, har jeg i det mindste haft det sjovt indtil da.

På en eller anden måde håbede Alisha at blive kontaktet af brevets mystiske afsender efter koncerten. Men ingen talte til hende, selvom hun blev hængende et stykke tid, mens koncertgæsterne spredtes. Der skete heller ikke noget på vejen hjem.

Da Alisha kom hjem, var bogen væk. I stedet lå der en plade helmelkchokolade. Den allerbedste helmelkchokolade. Ved siden af et lykønskningskort med de trykte ord: "Vi ses snart!" En gysen løb gennem Alisha. Ikke frygt. Nej. Noget særligt var i luften.

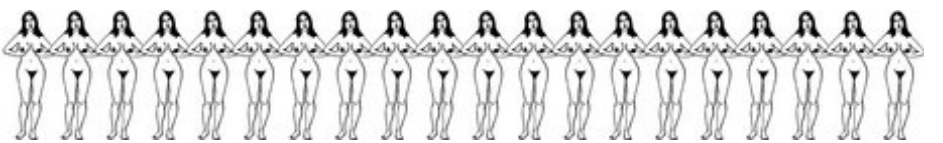

mytologi.

Hovedadministration for Statssikkerhed[13]

Minister for Statssikkerhed:
Kammerater, sagen vi diskuterer i dag er underlagt den højeste grad af hemmeligholdelse. Også over for vores venner[14] og partiorganer. Vi ved ikke engang fuldt ud, hvad der foregår med denne sag, og ingen må tage den ud af vores hænder. Vi skal finde ud af, hvem der måske ved noget om den ved et uheld, og derefter beslutte, hvad der skal gøres. Sagen i spørgsmålet modsiger alt, hvad vi ved, og kan derfor fuldstændig undergrave vores magt. Fuldstændig! Så husk: Dette handler om spørgsmålet om magt! Det var alt fra mig. Nu vil kammerat Peters give flere detaljer.

Kammerat Peters:
Vi ved ikke, hvor dette fænomen, vi snart skal diskutere, kommer fra, eller hvad det er baseret på. Det dukkede pludselig op – eller rettere, vi ved ikke, om det ikke allerede var der før. Så… jeg begynder bare. Der er rester af en gammel kælder, bygget af marksten, halvt ødelagt, med en slags port. Man kan gå gennem den og komme ud et andet sted.

Minister for Statssikkerhed:
Det er rystende.

(Latter)

Minister for Statssikkerhed:
Vær så venlige, kammerater!

Kammerat Peters:
Dette er ikke noget at grine af. Jeg mente ikke at sige, at denne port blot fører til en anden udgang. Den åbner ikke ind i et andet kælderrum, men fører til en helt anden verden. Kategorier som *DDR*, *Europa* eller *Jorden* kan ikke længere bruges til at beskrive den. Den minder om utopiske romaner. Men ord som *eventyr* eller *magi* passer endnu bedre.

(Afbrydelser, vedvarende uro)

---

13 MfS = Ministerium für Staatssicherheit = Ministeriet for Statssikkerhed = Stasi. Inden for MfS blev ordet "Stasi" anset for nedsættende og typisk undgået. Kun almindelige vagtsoldater brugte det med en spottende undertone.

14 (Officielle myndigheder/funktionærer i) Sovjetunionen.

Minister for Statssikkerhed:
Stilhed! Og du, kammerat Peters, dæmp dine sammenligninger lidt. Vi behøver ikke at forlade Marxismen-Leninismens faste grund lige her.

Kammerat Peters:
Nå, det er svært at beskrive. I denne verden, man træder ind i, er visse fysiske love fuldstændig vendt på hovedet. Nogle ting fungerer ikke der, som de gør her, og så sker der ting, som vi ville sige er fuldstændig umulige. Det finder man ingen andre steder… undtagen i eventyr… eller gamle legender.

(Fornyet uro)

Minister for Statssikkerhed:
Bliv ved med at tale!

Kammerat Peters:
Og folkene der… nå ja, der er mennesker… de opfører sig anderledes… meget seksuelt ladede, vil jeg sige. Nu kunne vi studere sagen videnskabeligt og gå videre derfra. Men punkt ét er, at vi ikke er de eneste, der ved om dette fænomen. Folk kommer og går der i hemmelighed. Hvilket ikke er overraskende, især på grund af denne seksuelle aspekt. Men punkt to er, at der tilsyneladende er flere adgangspunkter end kun dette, og de fleste af dem er i den ikke-socialistiske verden. Så man kan gå ind, have usømmelig sjov, gå ud i Vesten, grine i smug og gøre det så ofte, man vil.

Minister for Statssikkerhed:
Kammerat Peters, det er en katastrofe!

Kammerat Peters:
Vi må absolut komme til bunds i dette. Problemet er, at denne mærkelige verden er farlig, med ret… arkaiske skikke, og der er også meget farlige, ukendte dyrearter. Nogle af vores medarbejdere er gået tabt på uforklarlige måder. Men frem for alt påvirker denne verden vores medarbejdere. Ofte ved man ikke, om kammeraten vender tilbage med den samme tankegang, som de havde, da de gik ind.

Minister for Statssikkerhed:
Og det er værre end et totalt tab!

Kammerat Peters:
Så denne mærkelige verden ligner virkelig eventyr, lad mig fortsætte… vær så venlige, kammerater… for himlens skyld… for eksempel kan man endda flyve korte afstande, på en kost, må jeg tilføje! Og det er kun ét eksempel.

Indskud (Kam. Möller?):
Narkotisk rus? Midlertidig sindssyge? Hypnose?

Kammerat Peters:
Nej, det kan absolut udelukkes. Selv massehypnose og lignende. Opgaver tildelt på forhånd, selv komplekse, bliver udført, og så videre. Vi må antage, at det er virkelige begivenheder og et virkeligt, eksisterende miljø. Så… det ligner mest orientalske eventyr, især da temperaturerne der altid er omkring 30 grader, som vores sommer. Men aldrig trykkende varmt, og der er slet ingen koldere vejrperioder. Og fysikken går ikke op! Der er ingen elektroniske apparater der; man kan ikke engang opstille et simpelt elektrisk kredsløb. Ikke engang præcisionsmekanik virker, og man kan ikke tage noget med derhen, så jeg kan ikke engang vise jer fotos.

Minister for Statssikkerhed:
Rystende!

Kammerat Peters:
Alt, hvad vi har, er rapporter og højst håndtegnede skitser lavet umiddelbart efter hjemkomst. Men på grund af dette idealistiske, eventyrlige miljø… hvis du sender en kunstner derhen, er det som at sætte ræven til at vogte hønsehuset. Fyren kommer ikke tilbage, fordi han er for betaget. Og visse handlinger føles direkte som magi. Dette kosteflyvning er ikke det eneste – der er for eksempel et hus, der bare svæver i luften uden nogen synlig årsag. Eller der er en læderpisk, der hænger midt på en sti og slår ud, hvis man ikke er forsigtig. Og den sigter lige efter din bagdel.

Minister for Statssikkerhed:
Kammerat, hold dig venligst til fakta.

Kammerat Peters:
Men det er sandt! Og det stopper ikke! Uden nogen synlig drivkraft! Uden en energikilde!

Indskud (Kam. Ludwig):
Kammerat, du nævnte seksuelle aktiviteter?

Kammerat Peters:
Det ville være af sekundær betydning, hvis det ikke tiltrak udefrakommende, selvom hele denne mærkelige verden faktisk er præget af det. Vores problem er, at denne aspekt korrumperer folk. Uanset politisk holdning, køn eller rang og navn. De få specifikke navne på uautoriserede besøgende til denne verden, vi hidtil har identificeret, antyder noget rystende.

Minister for Statssikkerhed:
Ingen navne, tak! Kammerater, bare så meget: Fra dekadente individer til præster, politifolk, endda Statssikkerhedsmedarbejdere, helt op til Centralkomiteen – alle er involveret! Alle!

Minister for Statssikkerhed:
Stilhed! Fortsæt venligst, kammerat Peters.

Kammerat Peters:
Og indtil for nylig vidste vi intet om det.

Minister for Statssikkerhed:
Rystende!

Kammerat Peters:
For at besvare spørgsmålet om seksuelle aktiviteter: I det øjeblik en af vores medarbejdere krydser den afgørende tærskel ind i denne verden, føler de straks en forandring i sig selv. Det er, som om… den seksuelle drift pludselig spiller en stor rolle. Ikke bare at den er til stede, men den påvirker også tænkning og handlinger. Derfor sker seksuelle aktiviteter der hurtigt og hyppigt, ledsaget af alle mulige perversioner, især sadomasochistiske.

Minister for Statssikkerhed:
Sadomaso… kunne vi ikke have kaldt det noget andet? Det er, når de slår hinanden på bagdelen og faktisk nyder det.

Indskud (uattribueret):
Har I hørt denne? En masochist knæler foran en sadist og beder: "Pint mig, åh, pint mig dog!" Og sadisten siger: "Neeeej!"

(Latter)

Minister for Statssikkerhed:
Stilhed! Fortsæt nu.

Kammerat Peters:
Så, sadomasochisme… Nå, det… det kunne være helt ligegyldigt for os, deres privatsag. Alt andet er langt mere væsentligt. Men det har en stærk indflydelse på medarbejderne – ikke kun specifikke ting, men det seksuelle aspekt generelt. Dette fører til en slags besøgstrafik. I ville ikke tro, hvor meget dette seksuelle interesserer folk. Vi bør generelt være meget mere opmærksomme på dette aspekt i vores tjekistiske arbejde. Men det vigtigste er, at de besøgende bliver fuldstændig korrumperet af det. Forbindelsen, disse besøgende har til denne verden og til hinanden, overgår tilsyneladende deres bånd til alt andet.

Minister for Statssikkerhed:
Lyt op!

Kammerat Peters:
… Og således er en præst og en mangeårig kammerat, begge besøgende i denne verden, mere loyale over for hinanden end den ene over for kirken eller den anden over for Partiet. Inklusive det faktum, at de absolut ikke vil afsløre noget om denne verden. Disse besøgende holder denne verden fuldstændig hemmelig. Absolut.

Minister for Statssikkerhed:
Vi vidste intet om det hele denne tid. Intet!

Kammerat Peters:
Derfor er vi samlet her i dag. Kort sagt: Denne sag vil blive undersøgt af en dedikeret specialgruppe, og vi har brug for specialister fra forskellige felter til det.

Minister for Statssikkerhed:
Denne specialgruppe vil udadtil operere som et forskningsinstitut. Så, kammerater: I bliver nødt til at give slip på nogle af jeres bedste folk. Jeg ved, det gøres ikke med glæde. Men I må indse én ting: Marxismen-Leninismen afhænger afgørende af materialismen. Hvis kammerat generalsekretæren holder en tale, og pludselig flyver en heks ind på en kost og proklamerer Den Gyldne Tidsalder, betyder det ikke noget, om hun er splitternøgen og holder en pisk – alene ved den kendsgerning er vores fundament i fare. De ideologiske fundamenter! Til sidst vil folk spørge, hvorfor de overhovedet skal arbejde for socialismen, hvis der et sted findes et overflodshorn, hvor nylonstrømper og vestlig chokolade bare vokser på træerne!

Indskud:
Kammerat Minister, skal vi tage dette bogstaveligt?

Kammerat Peters:
Ja, kammerater. Bogstaveligt.

Minister for Statssikkerhed:
Den operative sag for denne sag hedder "Peridëis." Det er, hvad denne verden kaldes; det er bekræftet.

Kammerat Peters:
Det skal betyde "Feernes Land", Peri er det orientalske ord for fe. Det skrives med to prikker over det andet "e", fordi det ikke udtales som "waldmeister" eller "leitmotiv", men som "reinprison" eller "ateist." "E" og "i" er adskilte. Forenklet uden prikker, hvis nødvendigt.

Minister for Statssikkerhed:
Så hvis I ser dette ord i en rekvisition, med eller uden prikker, eller den skjulte forkortelse "Objekt P," skal de krævede ressourcer eller personale stilles til rådighed uden indvendinger eller spørgsmål, under fuldstændig hemmeligholdelse. Og arbejdet i denne specialenhed må ikke hindres. Hvis ansvarsområder nogensinde overlapper, skal I vige for personalet i "Peridëis" specialenheden. Ellers hold sagen i hovedet og lav ingen personlige noter. Eventuelle observationer skal rapporteres til mig personligt og videregives til specialgruppen. Hvis noget skriftligt er uundgåeligt, lav kun én optegnelse. Ingen kopier.
Det var alt. Mødet er hævet.

Kammerat Peters:
Så, "Peridëis." Husk det.

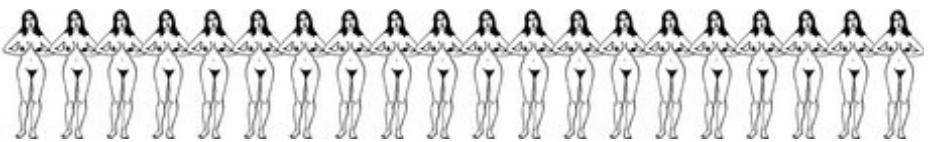

Alisha: Historien begynder

Alisha stod i den store by Berlin foran Den Store Mur, som adskilte Farve fra Grå. To gader mødtes her i en ret vinkel, hvilket gjorde det muligt at komme tæt på Den Store Mur, da dette sted ikke bare kunne afspærres. For mange mennesker passerede igennem, inklusive brandvæsenet, hvis station lå mindre end hundrede meter væk. Hinsides var meget nær.
På Alishas side var alt gråt. Gråt i tusind nuancer, men ikke desto mindre gråt. Og hinsides muren var alt farverigt, forestillede Alisha sig, levende farverigt. Her var husene grå, folkene grå, hverdagen grå, alt gråt. Og frygtelig musik. I den grå hverdag, i det mindste.
Selvfølgelig var det ikke helt sådan. Nogle bar blå skjorter og snakkede det blå ned fra himlen, andre var helt røde og kastede med røde slogans, og atter andre var olivengrønne og snuppede grønne drenge fra skolen til 10 eller 25 år i hæren. Men det var ikke farverigt, ikke på den måde, Alisha forstod det. Farverigt var ikke, når alle gjorde det samme på samme måde. Selv glasur bliver ulækker, når man får for meget.
Alisha ville have noget andet. Derovre, på den anden side af muren, måtte det være anderledes. Virkelig anderledes. Farverigt. Hun kiggede skråt op mod himlen. Den Store Mur foran hende krævede det. Hun kiggede, indtil himlen blev sløret for hendes øjne ... og drømte.

Pludselig lød et "Plop" foran hende. Alisha blinkede. En lille, broget klædt mand med narrehat og klingende bjælder var lige hoppet over Den Store Mur til hende.
Kommer du derovre fra?, spurgte Alisha.
Nej, jeg kommer herfra, pibede den lille mand, for at fortælle dig, at her er alt farverigt, men mørkt farverigt. Så find venligst på noget andet; ingen venter på armhulehår, hængende bryster og ufarvet hovedhår. Og med et hop var han væk, tilbage over muren.

Alisha var forbløffet. Det var ikke den lille fyr noget ved, hvad hun havde under nederdelen eller i armhulerne, ikke havde under skjorten eller ikke satte på håret. Jeg vil alligevel ikke, råbte hun trodsigt efter ham. Først senere gik det op for hende, at dværgen ikke havde haft noget på forneden og havde et ret imponerende stykke i midten.

Men hvor var den farverige verden, Alisha havde drømt om?

Intet at se her, gøede en uniformeret mand, der syntes at være dukket op fra ingen steder. Han fik hende til at vise sine papirer. Det, du leder efter, finder du et andet sted, sagde han, overraskende halvhviskende, og gav hende papirerne tilbage. Gå videre, skubbede han, højere nu. Alisha var forbløffet og gik videre. Først senere lagde hun mærke til, at den uniformerede mand heller ikke havde haft noget på forneden. En mærkelig dag.

Narkotika var for øvrigt ikke tilgængelige i DDR, og Alisha havde ikke taget noget. Heller ikke datura, belladonna, bulmeurt eller fluesvamp.

Alisha havde tid og lod sig drive målløst ned ad gaden, hvor mange mennesker var, mange biler kørte, og sporvognen kørte. Efter 20 eller 30 minutters slentren gennem byens larm stod hun uventet foran en bygning med skiltet "FDJ Distriktskontor"[15] og "Ungdomsturisme". Det var en slags rejsebureau for unge, der tilbød billige rejser, som ikke var halvdårlige, nogle gange til varme egne, dog på denne side af Den Store Mur, og man skulle have held og tage, hvad der kom. Alisha åbnede døren og steg op ad trappen til det angivne værelse. Hun bankede på, trådte ind og spurgte, hvilke rejser til ikke-socialistiske lande er tilgængelige lige nu?

Læseren bør vide, at dette spørgsmål blev anset for frækt.
Men frækhed, som bekendt, sejrer.

Bag skrivebordet sad en kvinde med kort, permanentet hår, iført en blå Dederon FDJ-skjorte (vævet fiskesnøre, spøgte folk under ånde) og en blå, dødpraktisk mini Silastik-nederdel, der kunne gøre selv den mest anstændige mand til en dranker. Vi har stadig én plads til Algeriet, knurrede kvinden uden at kigge op, men kun for arbejdere. Alisha var arbejder, ganske enkelt, efter at have gennemført en murerlære med studentereksamen. Hvad hun lavede ved siden af som sort arbejde, talte ikke. Som medlem af den herskende arbejderklasse ville hun snarere få adgang til medicinstudier end andre, havde hendes far snedigt forklaret. Men nu ville det også hjælpe hende med at flyve over Den Store Mur, som nogle risikerede et ekstra hul i bagdelen for at krydse. Hvad skal jeg gøre?, spurgte Alisha. – Rejsen koster 900 mark, knurrede kvinden, nu i det mindste kiggende på hende. Det har jeg, svarede Alisha. Kvinden gabte imponerende, rejste sig fra stolen og gik til et skab, hvor hun trak et formular og et spørgeskema frem. Alisha lagde mærke til, at hun bar lårhøje silkestrømper med blonder under

15 FDJ: Freie Deutsche Jugend = Fri Tysk Ungdom. DDR's samlede ungdomsorganisation. Medlemskab var teoretisk frivilligt, men der var betydeligt pres for at melde sig ind som ung, og visse fordele blev kun givet, hvis man var medlem af FDJ.

sin blå mini Silastik-nederdel, som Alisha ville have elsket at eje, og som, djævelen må vide hvorfra, denne FDJ-dame havde fået, i slående kontrast til hendes ellers triste påklædning. Alisha syntes også, hun skimtede nogle krøller, der kiggede frækt frem mellem strømperne. Kan du klare det med det samme?, spurgte kvinden, da hun vendte tilbage. Rejsen er om tre dage, og du har meget at ordne. Det kan jeg, sagde Alisha. Fantastisk, sagde kvinden, der faktisk smilede. Jeg får en masse ballade, hvis pladserne står tomme, fordi disse rejser koster hård valuta. Så. Du skal ansøge om pas med det samme og fremvise denne formular for at få det hurtigt behandlet. Gør det i dag, uanset hvad. Har du nye pasfotos? – Det har jeg. – Perfekt! Og du skal herhen, hun skrev en adresse. Det er ansøgningsafdelingen rundt om hjørnet ved distriktsrådet, gå der først. Har du dit ID med? – Det har jeg. – Perfekt! Når du får stemplet der, ansøger du om passet på Schönhausen Allé. Når du har det, kommer du tilbage hertil for rejsedokumenterne. Gør alt med det samme, så det kan lade sig gøre. Hun tog telefonen, tastede og mumlede noget om, at nogen snart kom, at det var haste, og bad om hurtig behandling.

En mærkelig dag!, tænkte Alisha udenfor. Alt virkede anderledes. Meget mere farverigt! Hun satte kurs mod den næste bureaukratiske hurdle. Ved distriktsrådet viste et papskilt vejen. "Ansøgningsafdeling." Afdelingen var overraskende tom. Faktisk var der ingen, hverken foran eller bag hende. Halvvejs op ad trappen var der en låst dør, og til venstre et lille vindue, bag hvilket en gabende mand sad, mistænkeligt ligner civilklædt Stasi. Berlinere havde øje for det. De havde altid de samme generiske 0815-frisurer, det samme udtryk og skjorter og bukser så anonyme, at ingen andre ville bære dem. En almindelig embedsmand så anderledes ud. Og da den gabende fyr rejste sig, stak en læderrem frem fra hans baglomme. Afsløret, tænkte Alisha, dit Stasi-mærke hænger der.
Hvad vil du?, spurgte han.
Ferierejse til Algeriet, Ungdomsturisme, svarede hun.
ID med dig?, spurgte han.
Ja, sagde hun.
Vent, sagde han.
En dør raslede. Fyren forsvandt. Hvorhen kunne man ikke se gennem det lille vindue.
Tre minutter senere: Fyren dukkede op igen med et tykt spørgeskema. Udfyld det nu og kom tilbage hertil, sagde han og pegede på en dør overfor. Du kan sidde derinde.
Slut på kommunikation. Alisha gik til den angivne dør og fandt et venteværelse bag den. Stole, borde, en halvdød kaktus på karmen, askebægre af presset glas på et bord, gullige gardiner, neonlys, rødt blomstret velour-tapet, et papbillede af Erich Honecker på væggen. Ingen pen, Alisha gik tilbage til fyren bag vinduet.

Har du måske en pen?, spurgte hun.
Knurren. En pen blev skubbet gennem den smalle åbning i vinduets bund.
At skrive med den halvtørre pen var ikke let. De ville vide, om hun havde vestlige slægtninge (ukendt), om hun havde været nazist eller SS-medlem (hun var ikke født endnu), hvor hun havde rejst til udlandet (Polen, Tjekkoslovakiet), erhverv, uddannelse, arbejdspladser, slægtninge ... nu sad hun fast og vendte tilbage til fyren bag glasset. Undskyld, jeg har ikke det hele i hovedet..., sagde hun.
Udfyld, hvad du ved, sæt spørgsmålstegn, hvor du ikke gør, sagde han.
Så er jeg færdig, sagde hun.
Kunne du have sagt, giv det her, sagde han. Han tog bunken, bladrede kort igennem og forsvandt igen. Denne gang ventede Alisha længere. Alt klart indtil videre, sagde han ved tilbagekomst. Nu til folkeregistret, medbring to pasfotos, resten håndteres internt, tjek tilbage hos Ungdomsturisme i morgen tidlig.
Alishas tanker havde vandret, ligesom hendes blik. Hun lagde mærke til en mistænkelig bule i fyrens bukser. Ikke ham, tænkte hun, han skulle have store opgraderinger, før jeg ville tage ham, selv i nødstilfælde. En forbløffende dag.

Resten gik også glat, hun fik sit pas hurtigt behandlet, det altafgørende udrejsestempel indeni, de nødvendige papirer fra Ungdomsturisme-agenturet, og til sidst flydetaljerne. Hun skulle flyve alene, skifte fly i Algier og blive mødt i destinationslufthavnen. Alt gik så hurtigt, med et par ting, der stadig skulle ordnes, at hun ikke engang nåede at prale over for sine venner. Men de var alligevel alle på sommerferie – Mecklenburg, Østersøen, søer, Bulgarien, Ungarn, hvad som helst. Lige meget. Besked til forældrene: Hej mor, fik en Ungdomsturisme-rejse til Vesten (Algeriet), afrejse, ankomst, hav en fantastisk sommer, din Alisha. Forseglet, adresseret, frimærket på, i postkassen. På tilbagevejen købte jeg et par yderligere småting til rejsen. Pakkede de få nødvendige ting, en rygsæk, det var nok, gravede passet frem for hundredede gang, stirrede på det utrolige stempel (det forsvandt ikke), og så var det tid. Alt var gjort. I morgen ved daggry ville det begynde. Det var uvirkeligt. Utænkeligt. Abstrakt. Hvor mange timer tilbage? For mange. Læse noget for at få tiden til at gå? Ville ikke virke. Heldigvis mærkede Alisha en blytung træthed stige. Det havde været meget. En sidste tur halvvejs ned ad trappen til badeværelset, tilbage op, klæde af. Vaske sig? Ja, hun var klistret. Så en hurtig helkropsvask i køkkenet, plastikskål med vand, skrubbede saligt fra top til tå med vaskekluden, færdig, tørre af. Tøj i hånden, nøgen tilbage til sit værelse. Stille vækkeuret. Vækkeur! Alisha tjekkede tre gange, om det var sat rigtigt, om det ville ringe. Så faldt hun i seng og i en dyb, drømmeløs søvn. ... Og vågnede lige før vækkeuret, frisk! Hurtig restemorgenmad, en kaffe, og af sted. Schönhausen Allé S-togsstation, en femogfyrre minutters tur, fem hundrede meter til fods til lufthavnen, alt for tidligt. Vente. Hjertebanken. Der, endelig! Algier blev vist.

De lod hende passere paskontrollen uden problemer. En trykkende følelse, men de lod hende passere. De lod hende gå om bord på flyet uden problemer. Flyet lettede uden problemer. Det krydsede Den Store Mur uden problemer.
Nu, syntes det, var miraklet sket.
Det grå lå bag hende, og ovenover skinnede den blå himmel.
Alisha sank tilbage med et suk, pludselig fuldstændig afslappet. Helt afslappet. Mere afslappet end nogensinde. Det var så simpelt. Hun havde ikke tænkt sig at vælge det ukendte frem for det kendte og stikke af for evigt. Men hun ville suge farve til sig, masser af farve. Så kunne hun klare den daglige grå. Men kun grå ville ikke gøre det. Sjov var en del af livet, sjov var et must. Når vi taler om sjov og liv, havde der i den seneste hektiske tid ikke været et ordentligt øjeblik til det. Hendes højre hånd gled ned under nederdelen, hvor den nuværende afslappethed havde forårsaget noget glat fugtighed. Nu, virkelig nu, havde hun lyst til lidt sjov og mere afslappethed, bare for at lette glatheden. Hun havde gjort det før! Nej, sandsynligvis ikke, manden til højre for hende var ikke distraheret nok. Senere, så. Eller måske? Hun kiggede skjult til højre, nej, hellere ikke. Hun forblev en høflig, korrekt passager og tygge sig senere igennem det ikke så fantastiske måltid, stewardesserne uddelte.

Alisha havde ikke fået en universitetsplads efter studentereksamen. Lærer i samfundsfag og historie var stadig åbent, og civilingeniør var blevet tilbudt. Ingen af delene var hendes drøm, og hun takkede nej. Men hun beklagede sig ikke over sit liv. Sidste år havde hun arbejdet i en restaurants garderobe, da det gav drikkepenge, ingen besvær ud over jobbet og ellers lod hende fri. En veninde havde foreslået at arbejde som privat fotomodel. Dværgen havde haft ret i hendes manglende pleje (armhulehår, naturligt hovedhår, hængende bryster). Var den dværg virkelig, eller bare en drøm? Alisha begyndte at tro på hans virkelighed, men kunne lide sig selv, som hun var, og efter mænds reaktioner at dømme, virkede det hele værd at eksistere. Hun behøvede ikke at jagte fotogigs; fotografer kom til hende. Ingen åben-lår-billeder eller noget, det var alt sammen anstændigt, og Alisha nød den fokuserede opmærksomhed på sin krop, fik gode penge, og fotograferne var som regel venlige nok til at sende udskrifter af de bedste billeder. En, til et job i udlandet, havde endda taget et par ekstra, lidt dristige fotos og gled hende 50 vesttyske mark oveni, uaftalt. Alisha var fristet til at sige garderobejobbet op, men blev advaret om, at de kunne tage hende som "Assi." Asocial adfærd, §249 StGB, op til to år i fængsel, så Alisha blev ved garderoben et par timer hver aften. Næppe tungt arbejde, og hendes kolleger var gode venner. Læg symaskinen til, og Alisha følte sig velstillet efter DDR-standarder.

Og nu havde de endda ladet hende rejse til Vesten.

Nedenunder kom et bjergmassiv til syne. Hun måtte tænke over, hvad hun skulle gøre med sit liv. Men ikke nu. Nu var ferie, og Alisha ville nyde hvert øjeblik. Hun lænede sig tilbage. Jeg tager en kaffe til, sagde hun til stewardessen.

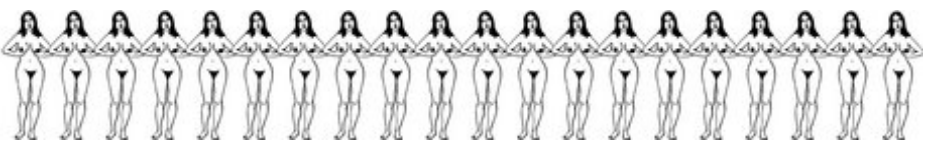

Institut for Særlig Fysik (Objekt P)

Kammerater, jeg byder jer velkommen her ved Objekt P, og jeg beklager, at I er blevet revet væk fra jeres gamle poster og sendt ud til denne elendige losseplads. Hvis det var op til mig, var jeg også blevet i Berlin. Men arbejdet her er af allerstørste betydning. Og afgørende: alt, hvad vi beskæftiger os med, skal holdes absolut hemmeligt, ned til den mindste detalje. Mere end sædvanligt! Det, vi undersøger og afskærmer, berører selve grundlaget for vores samfundsorden. Intet må lække ud.
Udadtil opererer vi under dække af "Institut for Speciel Fysik", som beskæftiger sig med specialiseret grundforskning og eksperimenter inden for fysik. Hvis nogen spørger, siger I, at I arbejder i administrationen eller noget lignende og ikke aner noget om forskningen. Enhver sådan forespørgsel skal rapporteres øjeblikkeligt og så præcist som muligt – navne, sted, tid og så videre – så vi kan følge op.

Han lagde et topografisk kort på bordet. Ikke en standard trykt udgave, men et håndtegnet med blæk og senere suppleret med talrige tilføjelser. Et stempel

TOPHEMMELIGT

prydede kortets øverste højre hjørne.
Se her. Dette er institutbygningen, vi befinder os i lige nu. Og dette er det område, der udgør fokus for vores aktiviteter. Alt sammen spærret område. Det er omkring fire gange fire kilometer, blandet skov med lysninger og talrige bakker samt et vådområde. Det spærrede område er omgivet af et simpelt hegn og bevogtet militært af en tildelt enhed fra vagtregimentet. Femogtredive mand, standard tjenesteprotokol, intet særligt. Kammeraterne i denne enhed ved ikke, hvad der foregår her. Dækhistorien er, at de bevogter en forurenet farezone. Deres adgang og tjenestestation er på den modsatte side af området… her.
Han bankede på kortet.
Kontakt med vagtenheden skal undgås. Kun vores vagtofficer har kontakt med deres vagtofficer. Lad mig minde jer om: hver kammerat skal kun vide, hvad der er absolut nødvendigt for deres umiddelbare opgaver. Så ingen dekonspriration her heller, tak. Og her, kammerater, inden for det spærrede område, er en separat indhegnet zone med en diameter på lige under tre kilometer, som snart vil blive yderligere sikret med et højspændingshegn. Dette er den zone, det drejer sig om. Ingen må betræde zonen, og ingen må se den! Det skal fuldstændig sikres – hamr

det ind i hovedet. Undtagelser af specifikke årsager kan kun godkendes af mig personligt. Til dette er der en betonsti med en separat indgang fra vores side, sikret af vores eget personale, som vist her på kortet. Vagtenheden har ingen adgang. Ud over den indre indgang slutter stien. Det er bare vildnis, krat, fordi vi ikke kan risikere unødvendig aktivitet inde i zonen. Der sker ting der… uforudsigelige… uforklarlige… og du risikerer liv og lemmer, hvis du er uforsigtig og ikke passer på. Forestil dig, at en nitroglycerinfabrik eksploderede, og nitroglycerin stadig ligger spredt omkring. Eller en nervegasfabrik eksploderede, med rustne nervegasbeholdere liggende rundt omkring. Eller forestil dig skjulte kabler, der stikker op af jorden, alle ladet med tusind volt. Og måske sumpe, ukendte organismer, dybe huller, ætsende stoffer og hvem ved hvad ellers. Uforudsigeligt, ukontrollabelt, uforklarligt – kort sagt: farligt.
Han tørrede sved af panden.
Og vi kender ikke engang hele området fuldt ud, kammerater. Det, vi sikrer og undersøger, er… nå ja… en slags fysisk anomali, der ikke kan forklares med nuværende videnskabelig viden. Ikke endnu, understreger jeg! Dette giver os store muligheder, men også store farer. Den største fare er, at fjenden kunne infiltrere og få indsigt, før vi gør. Da fænomenerne i zonen involverer ukendte fysiske egenskaber, kan de når som helst føre til strategisk kritiske gennembrud – gennembrud, der kan give os et fatalt slag. Sammenlign det med udviklingen af atombomben i 1945, hvis I vil. Ukendte variable! Derfor forsigtigheden. Selvfølgelig kan zonen selv udgøre farer, men det er mindre betydningsfuldt, fordi det er mindre sandsynligt. Og naturligvis kunne vi selv få indsigt. Men alt, der er uforeneligt med det marxistisk-leninistiske verdenssyn, skal afvises. Hvor sådanne ting observeres, kræves tilbageholdenhed, indtil vi har klarhed – en forklaring, vi kan præsentere for folk, der er troværdig, uanset om den er sand eller ej. Det går simpelthen ikke an, at der sker eventyr et sted, hvor hvem som helst bare kan vandre ind og ønske sig noget. Og det ville være farligt, hvis det var muligt. Selv et troværdigt rygte om det er praktisk talt en katastrofe. Og kammerater! Jeg nævner dette, fordi det er inden for mulighedens grænser, at noget som dette findes her. Der er tegn på det. Vores opgave er derfor at få dette under kontrol, undersøge det, vurdere dets anvendelighed og afværge farer. Hemmeligholdelse har forrang over anvendelighed. Rygepause!

Kammerater, jeg vil nu beskrive, så vidt nødvendigt, hvad der foregår her, og hvad der er sket indtil videre. Luftfotos er ubrugelige, fordi de objekter, vi er interesserede i, simpelthen ikke dukker op. De relevante steder er altid overeksponerede, slørede eller viser noget helt andet. Magnetbåndoptagelser er fuldstændig støjfyldte – vi har prøvet alt. Selv helikoptere kan ikke komme tæt på; udstyret svigter. Og fra højere højder ser man noget andet end tæt på. Det er vanvittigt! Så udforskning skal ske til fods. Og her, han pegede på et sted i

centrum af det spærrede område på kortet, er nøglen. Der er en græsklædt sandklit med en delvist sammenstyrtet bygningsrest ved dens fod, der fører til en forfalden trappe, der går under jorden. Derefter en kort tunnel, et par ødelagte kælderrum, og til sidst et intakt rum bygget af marksten. Et par trin mere ned, og i midten er en stor kampesten med et udskåret reliefbillede. En slags kvindefigur, men det er irrelevant. Det særlige er: du kan ikke røre denne kampesten på sædvanlig vis – du går bare lige igennem den. Du kan endda gå ind i den. Så det er en slags illusion, et ukendt fænomen eller en ukendt teknologi. Forsøg på at grave rundt om den, til højre eller venstre, er mislykkedes. Med dødsfald. Som om man blev ramt af et kraftigt elektrisk stød. Forsøg med lange manipulatorer førte altid til deres ødelæggelse. Det samme med udgravninger på overfladen. Aktive og passive målinger har indtil videre ikke givet meningsfulde resultater på grund af massiv interferens. Desuden er enhver aktivitet i kernezonen i sig selv livsfarlig.
Han trak vejret og tørrede sved af panden med et lommetørklæde.
Han fortsatte: Vi har mistet 18 kammerater i zonen indtil videre… hvert skridt skal nøje overvejes. Hvis bare den forbandede zone var bare lidt forudsigelig… men nej, en fare, du identificerer i dag, kan være harmløs i morgen, mens et tilsyneladende sikkert sted kan brænde dig på bagdelen næste dag. Du skal bevæge dig, som om du er i ukendt territorium hver gang.
Videre. Hvis du går ind i denne kampesten, kommer du ind i et stort kammer. Og nu bliver det helt skørt – du kan kun fortsætte alene. Ingen genstande, inklusive tøj, nogen form for teknologi, selv en simpel sten, må passere; vi har testet dette grundigt. Og det er ikke alt – du kommer ikke ud på den anden side af kampestenen, på den anden side af klitten, men i en fuldstændig ukendt region, der ikke kan knyttes til noget kendt sted på Jorden. Noget i retning af en anden dimension, som du måske kender fra science fiction-historier. Ubegribeligt stort, muligvis endda uendeligt.
Høje mumlen.
Stilhed! Videre: Selv tiden går amok. Tilbring tolv timer på den anden side, og du vender tilbage efter cirka en time. Altid. Tiden der er strakt omkring 1:12, uden at du opdager det.
Vi har derfor samlet al tilgængelig relevant litteratur – fra socialistiske og ikke-socialistiske lande, historiske kilder, akademiske bøger og historier – alt, hvad vi kunne få fat i. Det er frit tilgængeligt i biblioteket. Hvis I har brug for noget, så sig til; vi skaffer det. Men tag denne "anden dimension" kun som en teori, et eksempel. Vi ved ikke, hvad det egentlig er. Det er virkeligt, ingen illusioner, så meget er sikkert. At passere gennem denne kampesten er ikke i sig selv livsfarligt, så vidt vi ved – i modsætning til den omkringliggende zone – men kun meget udvalgte individer kan sendes ind, fordi kampestenen, eller den anden dimension, kald det, hvad du vil, har en betydelig indvirkning på den involverede kammerats

personlighed. Dette kræver tjekistisk sejhed[16]. Og jeg advarer jer, vi spøger ikke – ingen af jer må selv gå derigennem. Hvis jeg fanger nogen, koster det to fulde månedslønninger, ingen undtagelser, selv om jeres ferie står for døren! Kun udvalgte uofficielle medarbejdere (IM'er[17]) er kvalificerede til denne opgave, aldrig fuldtidsansatte. Og de, der vælges som kadre til at gå ind, skal grundigt støttes og overvåges bagefter. Støtte her betyder de fem store *V*'er: *V*elbefindende, *V*afler, *V*eninder, *v*ad I *v*il. Vi sparer ikke her; midlerne er godkendt og tilgængelige. Det vigtigste er, at de ikke stikker af. Så forkæl dem og vær eftergivende. Men glem ikke kontrol. Det centrale spørgsmål i vores organisation er altid "Hvem er hvem?", og vi har ikke råd til, at kammerater bliver omvendt i denne anden dimension uden vores viden. Derfor bruger vi uofficielle informanter, ikke fuldtidsansatte, og så vidt muligt *uden* at de præcist ved, hvad der foregår. Der har været uforklarlige tab og forræderi, derfor denne forsigtighed. I denne anden dimension har vi ikke kun at gøre med forhold, der virker meget… nå ja… idealistiske for folk uden et fast klasseperspektiv, men også med en meget høj grad af seksuel ophidselse og tilsvarende oplevelser der. Alt dette kan virke som et kraftigt narkotikum, der skaber en så stærk afhængighed, at alt andet falmer i baggrunden for disse mennesker, hvilket fører til illoyalitet eller endda forræderi. Og denne forførende eller narkotika-lignende effekt, hvis jeg må kalde det det, kan blive vigtigere for dem end noget, vi hidtil har tilbudt. Det er endda stærkere end vestligt tv for sakserne.

Latter.

Kammerater, det er sandt, I må undskylde mig. Så lad det være sagt: Gå aldrig selv gennem den kampesten. Hvor officielle kræfter er nødvendige, har vi særlige kammerater fra Berlin, der udfører marxistisk og anden forskning der.

Vi begrænser os til at instruere, udsende, støtte og overvåge IM'erne i henhold til vores retningslinjer samt indsamle og fortolke information. I vil blive grundigt trænet i, hvordan I bevæger jer så sikkert som muligt inden for zonen og dekontamineres bagefter for at forhindre spredning af farlige stoffer. Jeg advarer jer indtrængende mod at tage *noget* ud af zonen, som ikke udtrykkeligt er beordret. Det er yderst farligt, politisk eksplosivt og vil blive behandlet som forræderi og sabotage med tilsvarende konsekvenser.

Og endnu et problem: Kampestenen er under jorden, så teoretisk uopdagelig, men

16 Tjekka: Russisk: ВЧК, Den Allrussiske Ekstraordinære Kommission. Lenins hemmelige politi, forgængeren til Ministeriet for Statssikkerhed. Senere GPU, NKVD og KGB.

17 IM: Inoffizieller Mitarbeiter = Uofficiel medarbejder. Disse var Stasis undergrundsagenter, hvis arbejde for Stasi kun måtte kendes af meget få officielle medarbejdere. Selv i de hemmelige Stasi-arkiver blev de kun omtalt med deres kodenavne. De fleste arbejdede for Stasi af overbevisning og blev ikke betalt for det.

det betyder ikke meget. Vi skal undersøge, om der er folk i dette område, der vidste om kampestenen, før vi gjorde. Der er tegn på, at det er tilfældet. Det er det sidste punkt for i dag. I morgen begynder generel træning om specifikationer og fund vedrørende zonen, og for udvalgte kammerater følger gradvise udforskninger af objektet sammen med erfarne kammerater.

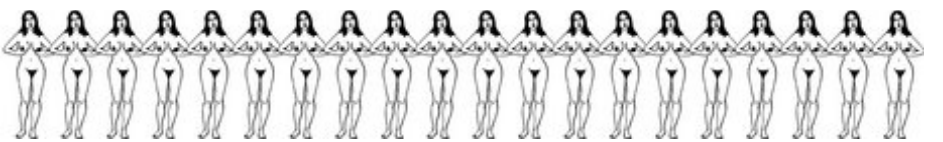

Alisha: Rejsen til Paradis

Flyveturen og ankomsten

I Algeriets hovedstad Algier skulle Alisha skifte fly. I lufthavnen hjalp folk hende uopfordret med at finde forbindelsesflyet. Det var et meget mindre propel-fly med få passagerer. Flyveturen føltes som en tur med en landevejbus, med flere landinger og gradvis tømning, indtil hun til sidst var alene med stewardessen i passagerkabinen. Nu ville have været chancen for at give sine lænder en længe ventet lettelse, da stewardessen sad et sted forude og ikke ville have set det. Men motorernes monotone brummen og den intense varme var søvndyssende. Og da der nedenfor kun var ørken med lidt variation, vandt trætheden, og Alisha faldt i søvn.
Da stewardessen vækkede hende, følte Alisha sig veludhvilet. Nedenfor så hun ørkenbjerge med bizarre former og farver og stier trukket på jorden. Hun tog imod en drik. I mellemtiden mistede flyet gradvist højde og begyndte sin landing. En lillebitte lufthavn, et par palmer, et par små bygninger, ikke meget.

Stewardessen flippede den lille passagerflys yderdør op og sænkede gangbroen. Den satte sig lidt fast og krævede et spark for at blive rettet. En varm luftstrøm fejede ind. Udenfor glitrede luften over landingsbanen, en simpel stribe. Håber, du nyder dit ophold, summede stewardessen og gabte, hvilket betød noget i retning af *Wünsche einen guten Aufenthalt*. For Alisha lød "ophold" dog som "blive". Ikke et lille spørgsmål for en ung kvinde fra DDR's dybe provinser, der uventet havde fået en rejse til det vestlige syd. Svaret på dette ordspil kunne vente; først måtte hun håndtere her og nu.

Hun stod alene ved den mærkelige lufthavn, da ingen andre var der for at stå af sammen med hende. Bag hende flippede gangbroen op, og døren lukkede. Hun vendte sig og så flyet lette, dets omrids opløstes i ørkenhimlens glimmer. Til sidst kastede Alisha rygsækken over skuldrene, vendte sig igen mod lufthavnsbygningen og satte i gang.

Mærkeligt. Ingen var at se. Heller ikke her. Vidt og bredt, intet. Lufthavnsbygningen viste sig at være en halv ruin, med en pragtfuldt malet dør på højre side som dens eneste farveklat.
Alisha satte kurs mod den.

Da hun åbnede døren, ventede en overraskelse. Indvendigt i denne del af bygningen, selvom den ikke var stor, var alt fuldt intakt, gulvet smagfuldt flisebelagt med mosaikker, og væggene prydet med fint udskåret, duftende træ. Derudover en indre gårdhave med bænke, stole, borde, mange planter og en ikke så lille pool med en fontæne. Man kunne endda lugte vandets tilstedeværelse.

Meget bedre. Langt bedre!

Det var ikke alt: blot fem meter væk stod en flot, nej, smuk, nej, hjerteknusende smuk mand i midalderen. Efter Alishas skøn, da han så lidt ældre ud end hende. Og han stod der, som om han ventede præcis på hende. Men hvorfor ikke – hun syntes at være den eneste anden person her. Nu vågnede hendes lænder også, efter at have sovet lidt længere end Alisha selv.

Mellem hende og disse skønheder (mand og rum) blokerede en paskontrolstation dog vejen. To taljehøje trædøre i rækkefølge, og mellem dem en af de mandshøje træboder, hvor kontrolbetjente sidder, med glas fra taljen og op.
Kom ind, kom ind!, buldrede en dæmpet stemme, forbavsende på tysk, fra glasboden.
En summen lød, og den første barriere lod hende åbne den. Da hun trådte ind og stod lige foran glasset, voksede hendes forbløffelse: inde sad en paskontrollør i præcis den uniform, hun havde set ved afrejsen i DDR og utallige gange før: den grågrønne uniformsjakke, så forbundet med tyske soldater siden sidste krig, og på hovedet den matchende kasket. Men vent, der var en forskel. I stedet for kokarden med DDR-symbolerne – hammer, passer og krans af aks – prydede et symbol som en stiliseret kvinde kasketten foran, selvom Alisha ikke havde tid til at undersøge det nøje. Hvilken slags mærkelig betjent var dette, der talte tysk?
Pas, tak!, kom bekræftelsen, let saksisk accentueret, fra boden.
Hun skubbede sit pas gennem åbningen, betjenten gav hende et skarpt blik, hvorefter han fordybede sig i aktiviteter, der desværre var usynlige udefra.
Passér, tak!, annoncerede han til sidst, passet gled tilbage gennem åbningen, og den anden taljehøje dør summede for at blive åbnet. Alisha sukkede af lettelse. Disse kontroller var altid trykkende. Og denne gang også forvirrende.

Manden nærmede sig hende.

Velkommen!, strålede han. Jeg er, så at sige, din guide (Alishas lænder vågnede helt), selvom jeg ærlig talt også er her for første gang. I hvert fald, præcis her. I denne ... lufthavn. Men jeg har, ud over hvad jeg ellers kan, en bunke hints og råd, og også en jeep, vi senere kører videre i. Han tøvede lidt. Og jeg skal ... passe på.

Det var tydeligt, at han havde udeladt noget. Og?, spurgte Alisha og hævede et øjenbryn.
Jeg skal holde hænderne fra dig og sige ordret, at de vil kastrere mig, hvis jeg gør, sagde han, hans ansigt blev rødt.
Alisha lo. Må jeg ikke have et ord med i sagen?, spurgte hun.
Nej, sagde han, hans ansigt blev endnu rødere.
Og hvad er dit navn?, spurgte hun.
Kan jeg ikke sige, svarede han, hans rødmen nåede det maksimalt tænkelige. Det er ikke min skyld. Jeg kan kun fortælle dig et par ting, jeg skal spise skosåler, hvis din mad slipper op, og jeg hæfter med ... med ... med vigtige ting, hvis nogen skader et hår på dit hoved.
Han tav. Kom med først. Der er noget, der skal ordnes, sagde han.
Rummet havde flere døre, og han vendte sig nu mod en af dem. Han kiggede tilbage: Kom! Da Alisha nærmede sig, bankede han på døren. Hun er her, sagde han, på tysk.

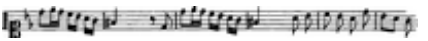

Undersøgelsen

Manden vinkede Alisha ind, og hun trådte ind i rummet. Han fulgte efter, lukkede døren og blev stående lige indenfor.
På rummets modsatte side så Alisha en slags podiebord, bag hvilket fem personer sad, tre mænd og to kvinder. De syntes at komme fra helt forskellige lande og kontinenter, at dømme ud fra deres udseende, og tre bar lægekittel. I rummets midte stod en gynækologisk undersøgelsesstol, placeret således, at en kvinde, der sad i den, ville vise sit mest private område mod mødebordet. Til venstre, mod væggen, stod en almindelig stol, og på højre væg en slags træramme, hvis formål Alisha ikke kunne gennemskue. I det bagerste højre hjørne stod noget, der lignede et laboratoriebord med et mikroskop, forskellige instrumenter og diverse kasser og redskaber.
Hjertelig velkommen, sagde manden, der sad midt ved podiebordet, med et imponerende fuldskæg og et blændende smil. Jeg har først et vigtigt, et afgørende spørgsmål. Hvis du om lidt svarer "Nej", vil der blive arrangeret en spændende ferie for dig uden noget at fortryde. Intet! Med betagende ørkenlandskaber, smukke oaser, mennesker, basarer, alt hvad dette land og dets folk tilbyder, inklusive lommepenge. Men det ville kun være en trøstepræmie, for vi har grund til at mistænke, at du måske finder noget andet langt mere interessant.
Men I kender mig slet ikke, stammede Alisha forvirret.
Åh, vi kender dig ret godt, svarede skægmanden smilende, ellers ville du ikke være her. De, der når så langt, er på en måde ... allerede lidt ... udvalgte. Vil du

høre, hvad jeg vil spørge om?, sagde han.
Ja!, udbrød Alisha.
Jeg vil ikke bruge for mange ord. For nu kun dette, hold vejret, det er vigtigt: Det, du tilbydes her, er en chance for livet, en mulighed, som kun meget få nogensinde får eller har fået. Det, der venter dig, er storslået, så storslået, at det overgår alt, hvad du nogensinde kunne forestille dig i dit liv. Jeg overdriver ikke! Men alle skal og må selv bestemme: Tror du, du kunne klare et miljø, hvor seksualitet spiller en central rolle i hverdagen, hvor meget af det sociale liv reguleres gennem den? Og vigtigt, det inkluderer at blive ... nå ja, jeg vil sige ... taget nu og da uden meget spørgen?, spurgte han.
Alisha sank en klump. Der var meget i det spørgsmål. Hun bad om en præcisering og hævede et øjenbryn: Så noget i retning af ... at være til en fest, hvor alle er lidt fulde, hænger ud nøgne og fjoller rundt, og pludselig giver en mig en omgang?
Alle ved bordet lo.
Noget i den retning, svarede skægmanden. Selvom reglerne også gælder omvendt, så det er lige så tilladt og frem for alt normalt for en kvinde at tage en mand.
Hvordan skulle det gå til, spurgte Alisha, er mænd ikke som regel meget stærkere end kvinder?
Men lettere at overtale, svarede en af kvinderne ved podiebordet, ofte er det nok at vrikke lidt med brysterne og gribe fat i hans pik, så har du din omgang i hus. Åh, undskyld, vær så venlig.
Alisha rødmede.
Og, tilføjede kvinden, det sker ikke bare i fantasien, det er ikke kun formelt tilladt, men det bliver faktisk gjort.
Alisha følte øjeblikkeligt en vådhed mellem benene. Det var en ting med moral. Man overholdt den, krævede den, men indså pludselig, at dybt i sindets arkaiske kroge ønskede man noget helt andet end det, den rationelle, tilgængelige del af sindet tillod. Så Alisha spurgte højt, mere til sig selv:
Er det ikke umoralsk?
Hvad er moral?, svarede kvinden. Det er en *anden* moral. Du kunne lige så godt sige, det er umoralsk at nægte folk opfyldelsen af grundlæggende behov. Hvorfor er det mere moralsk at vise folk, der bliver dræbt i en film, men forbyde fremstillingen af en glad seksuel handling i slutningen af en kærlighedshistorie? – Det kommer nok fra behovet for at indlejre forplantning, graviditet og børneopdragelse, sammen med kvindens forsørgelse, i et sikkert, defineret miljø. Så langt, så fornuftigt. Men hvad hvis uønskede graviditeter kan forhindres sikkert? Og hvis samfundet giver et sikkert miljø for en kvinde med børn? I så fald er denne moral i bund og grund ugyldig. Det er dog værd at bemærke, at arter med konstant seksualitet også har konstante partnerskaber, så at sige, at konstant seksualitet skaber ægteskabets institution i første omgang. Dyr med cyklisk seksualitet bliver næsten aldrig sammen længere, og ungerne opdrages som regel

af en forælder alene, næsten altid hunnen. Hvis det er anderledes hos arter med konstant seksualitet, tyder det på, at seksualitet ikke kun er til reproduktion og nydelse, men også limen i ægteskabet. Jeg kan ikke afvise dette punkt, seksualitetens sammenbindende funktion, og jeg vil endda understrege, at evolution eller Gud, hvad du foretrækker, har forankret dybt i vores underbevidsthed, at vi opfylder det eneste formål, livet har – at skabe mere liv. Livet har intet andet formål, selvom man kunne forestille sig, at barnløse mennesker opfylder deres egne roller, som beskyttelse, skabelse af rammer, regulering eller hvad som helst. Ellers ville det ikke forklare, hvorfor for eksempel unge mænd (hun kastede et grinende blik mod den utroligt flotte mand, der stod diagonalt bag Alisha) er så ivrige efter konstant at risikere liv og helbred, hvilket først aftager i slutningen af tyverne. Måske er de forsvarerne af de barnefødende. Eller hvorfor nogle mennesker er homoseksuelle. Måske har arten brug for en andel af mennesker, der ikke er belastet af børn? Uanset hvad. Husk, at en stabil, pålidelig mand i et hyggeligt, borgerligt ægteskab med en tumling under juletræet kan udløse intens lykke, og overgangsalderen kommer hurtigere, end du tror. Så hvis du siger "Ja", så lev ikke kun for øjeblikket, men tænk også fremad. Det, vi tilbyder, er ikke kun muligt, når du er uafhængig og barnløs. Jeg, for eksempel, har været lykkeligt gift i 20 år og har tre børn.
Da kvinden var færdig, tog skægmanden ordet igen: Alisha, det særlige sted, du kan tage til, er meget gammelt; ikke hundreder, men tusinder af år gammelt, sandsynligvis meget ældre. Men det er altid blevet holdt strengt hemmeligt. Kun legender taler om det, men mange. Er du ivrig efter at opleve disse legender, på bekostning af at omfavne en helt anden moral, inklusive at åbne din krop for andre? Eller har du spørgsmål, før du svarer?, spurgte han.
N-nej, svarede Alisha, stammende af forvirring. Og hastigt: Jeg mener kun om spørgsmålene.
Alisha sank en klump igen, hendes blik faldt på den gynækologiske undersøgelsesstol, hun tøvede, men rettede sig til sidst op og sagde, rødmende men med fast stemme:

Ja, jeg vil.

Det var for fristende.

Godt, sagde skægmanden. Du bør også vide, at *ingenting* her vil være *på nogen måde* farligt for dig. Måske uvant, svært, udmattende, pinligt, måske endda smertefuldt til tider, men udholdeligt, aldrig virkelig farligt. Det er sikret. Og der er en særlig grund til, at du er her. Nu ... der er denne visse seksuelle dimension. At du er her, har intet at gøre med at have smukke bryster og en smuk bagdel – hvilket du har – men med, hvad der bevæger dig dybt inde, virkelig bevæger dig.

Selv i de lag af din psyke, du endnu ikke er bevidst om. Derfor blev du udvalgt og ingen andre. Ikke fordi du kan lide at fortære drenge (Alisha rødmede igen), men fordi du er klar til at tillade arkaiske sider af dig selv, at udforske dem, og selvfølgelig fordi du har de specifikke arkaiske sider. Du har en forudbestemmelse, og nogen banede vejen for dig her på grund af det. Ingen andre ville have fået denne rejse, og du ville være endt her før eller siden, på den ene eller anden måde. Så endnu en gang: Velkommen!

Og nu klæd af.

Alisha tøvede. Ikke at det efter hendes "Ja" ikke var forventet på et tidspunkt. Og ikke at hun ikke havde klædt af for læger før, men denne situation var anderledes, på en eller anden måde mere ydmygende. Disse fem mennesker, denne undersøgelsesstol, og den flotte mand, der stod bag hende, blev ikke bedt om at forlade rummet under undersøgelsen.

Klæd af.

Hun var ikke fløjet over Den Store Mur, trådt ud af det grå, kommet hele vejen til midten af ørkenen og sagt "Ja" for at vende om nu. Næsten en absurd tanke, når man tænkte på, hvor langt hun allerede var nået. Og så det med den særlige udvælgelse... Flyet var længe væk, tænkte hun. Men hvad hvis noget var galt her? Hvad hvis staten havde solgt hende, en køn europæer, for hård valuta til en rig ørkensheik til hans harem og perverse lyster?[18] – Tulleri, tænkte hun, de kunne ikke få hende til at forsvinde sporløst. Eller kunne de? Nej, absurd, det kunne have været gjort nemmere uden alt dette besvær. Og hvis det var en rig sheik? Alishas kusse signalerede uopfordret, at en bunke juveler og ædelstene (hun ville blive overdænget med) plus intensiv pleje fra en eventyrprins ikke ville føles dårligt. Alishas fornuft modsatte, at man også havde brug for frihed, og ikke hver prins var perfekt. En prins er en prins, argumenterede hendes kusse tilbage. Øjeblikke senere indrømmede fornuften, at hendes reelle frihed normalt bevægede sig inden for et godt oplyst betonindhegning, uden vilde orgier eller guld (ikke engang til vielsesringe). Hendes kusse var enig, og begge informerede Alisha om afstemningens udfald.
Så Alisha gav sig et ryk og gik til stolen mod venstre væg. Rygsæk på gulvet, jakke hængt over stolen, skjorte draperet over, sko foran stolen, nederdel på stolen. Hendes hvide undertrøje og trusser var tilbage. Hun trak vejret, greb

18 Alisha falder her for en kliché: Beretninger om europæiske kvinder, der blev bortført til arabiske haremmer, er falske, men var et populært tema i erotisk kvindelitteratur tidligere. Mest kendt er bestselleren fra 1919 *Sheiken* af Edith Maude Hull.

undertrøjen, trak den over hovedet og kastede til sidst trusserne.
Kom herhen, sagde de.
Alisha nærmede sig podiebordet. En af de to kvinder, en læge, rejste sig og trådte frem bag bordet. Hun havde sort hår, stramt kæmmet tilbage, virkede resolut, men ikke uvenlig. Hun tog et stetoskop fra lommen og lyttede til Alishas bryst. Hun kiggede også i hendes mund, øjne og ører, bankede, tjekkede med hånden og greb til sidst hendes bryster, som en gynækolog ville. Dette gjorde hun dog meget længere og mere grundigt, og Alisha fornemmede, at de andres opmærksomhed ved bordet voksede. Diskret, normalt udviklet, nullipara, hvilebryst, noterede kvinden og vendte tilbage til sin plads. Den anden læge, en mand, rejste sig nu. Det betyder: Du har aldrig født, og dit bryst giver ingen mælk, mumlede han til hende. – Jeg tager nu lidt blod, ingen bekymring, det er hurtigt. Han stak hendes finger, tog blodprøven til laboratoriebordet i hjørnet og fordybede sig i at undersøge den. I mellemtiden var den tredje læge stået op og guidede forsigtigt Alisha til undersøgelsesstolen: Kom, sæt dig. Alisha satte sig i stolen. De to læger spredte hendes ben og placerede dem over støtterne. Til Alishas store overraskelse snappede en mekanisme om hendes ankler, så hun ikke kunne rejse sig, hvis hun ville. Som om det ikke var nok, blev hendes håndled nu på lignende vis fastspændt. Vær ikke bange, sagde kvindelægen, husk: At du blev udvalgt, har med dig at gøre, og der vil ikke ske dig noget alvorligt.
Som om dette ikke var alvorligt!
Men efter alt, hvad der allerede var sket, måtte de nok omdefinere, hvad der talte som en alvorlig begivenhed. Men det var ikke alt; Alisha følte, at denne ydmygende situation på en eller anden måde ophidsede hende, direkte i seksuel forstand. Måske fordi noget stadig stod på to-do-listen, eller fordi den hjerteknusende smukke mand stod bag hende, tildelt udelukkende til hende, men desværre utilgængelig for hemmelige ting. Hvad der foregik i Alisha, måtte have været åbenlyst som en våd opsvulmen, især for lægerne, der sikkert forstod de anatomiske begivenheder omkring hendes åbne midteråbning. Hvor pinligt! Hvilket kun forstærkede effekten. Og alle kiggede nu, hvor pinligheden skete. Dunkende og vådt. Ikke alle, lægen ved laboratoriebordet rejste sig først nu, nærmede sig hende og sagde, ganske overflødigt, vær rolig, pige, og indsatte forsigtigt en vatpind i hendes skede, så en til, og en til, før han vendte tilbage til sit bord for at undersøge dem på en eller anden måde.
Så lå Alisha som en udstilling med en åben port mod podiet. Ingen syntes at finde noget unormalt ved det. Ej heller at hendes vulva var maksimalt opsvulmet og glinsede af vådhed.
Alisha, sagde skægmanden, der ikke var læge, denne undersøgelse er mindre en kontrol end en beskyttelse for dig. Hvis for eksempel noget findes, sikrer vi først, at du er sund. Vi har vidunderlige midler til det. Og vi vil også vide, hvad vi eventuelt skal tage hensyn til med dig. Men lidt er denne slags ... prøve ... også en

ritual, der er bevaret gennem tiden. Hver af os her har været i samme situation, men hver af os er også vant til dette "glimt ind i paradis" (han betonede sætningen), som at kigge på en blomstrende rose. Smukt at se på. Han vendte sig mod laboratoriebordet, hvor langt er du?, spurgte han.
Færdig, kom svaret, alt klart, vidunderligt, ingen graviditet, intet andet. Han rejste sig og nærmede sig Alisha: Din vulva reagerer godt, sagde han, nogle kvinder vil misunde dig det. Slap nu af og modstå ikke. Han spredte gel ud over hele sin højre hånd og gled, meget dygtigt men bestemt, langsomt og støt ind i Alishas skede. Skub ikke imod, sagde han, slap helt af, læn dig tilbage. Han gik længere ind. Det var ikke en fornemmelse af at ramme noget, som Alisha havde frygtet, men en utrolig udstrækning, der et øjeblik tog vejret fra hende. Men kun ved indgangen til hendes skede. Dybt inde var det, som om hendes krop villigt gav efter eller altid havde haft plads til en hel mands hånd. Alisha greb armlænene og pressede sine spredte fødder nedad med fuld kraft. Lægen lettede lidt, hvilket gav Alisha enorm lettelse. Se her, sagde han venligt og trak et spejl fra lommen. Så langt er vi nået. Alisha så, at næsten hele hans hånd var forsvundet ind i hende. Og dette stemte ikke helt med den lettelse, hun følte, da trykket aftog. Forbløffende, hvad der var muligt! Prøv nu at slappe helt af, spænd ikke, bliv løs, ja, det er godt. Alisha lod det ske. Lægen drejede hånden let, intens udstrækning, utroligt intens udstrækning, Haaaaaaaaaa, lettelse, han var helt inde. De andre klappede i hænderne, inklusive den utroligt flotte mand. Godt klaret, mumlede han til hende. Situationen var absurd, fuldstændig absurd. En mands hånd var praktisk talt proppet ind i hendes kusse foran publikum, og tilskuerne applauderede. Endnu en forbløffende dag. Men nu var det ligegyldigt; hun lod det køre sin gang. Hendes mor sagde altid: "Når dit ry først er ødelagt, lever du ganske ubesværet," og hævdede, at Alisha var værre end hende. Men øjeblikkets absurditet vendte hendes spænding, og Alisha blev munter. Fint, tænkte hun, her sidder jeg med en kusse bred som en ladeport, en mands hånd indeni, og jeg kunne blive oprørt eller gøre noget ud af det. Jeg kunne være blevet hjemme for at forblive anstændig. Længe leve det uanstændige. Med et suk slappede hun musklerne af og sank ned i stolens polstring. Se her igen, sagde lægen foran hende. Alisha lænede sig frem og kiggede i det spejl, han holdt i sin venstre hånd. Hun så, at hans hånd var fuldstændig forsvundet ind i hende, hendes skede omsluttede hans håndled. Jeg vil nu massere lidt, sagde lægen. Fornemmelsen var ikke uinteressant, men han var desværre for hurtig, en palpering af livmoderhalsen og skedens indre fulgte, så trak han hånden hurtigt, men ikke for hurtigt, ud. Forbløffende, hvad der var muligt, tænkte Alisha, også at hendes skede lukkede sig hurtigt, som om intet var sket. Kun hendes ophidselse, desværre, var ikke aftaget og blev til alvorlig pine. Behagelig, men pine.
De to læger løsnede nu hende fra stolen og hjalp hende med at stå.
Kom nu herover, sagde de.

De førte Alisha til den mærkelige træramme på rummets højre side. Hun blev presset frem mod en lodret plade med polstring i hovedhøjde og et udskæring i brysthøjde. Igen blev hendes håndled og ankler fastspændt, men denne gang blev hendes hofter også stramt spændt fast. Kvindelægen placerede et sort klæde som bind for øjnene over Alishas øjne og hoved, så hun intet kunne se. Til Alisha sagde hun: Du reagerer anderledes, når du ikke kan se. Bindet fjernes senere, ingen bekymring, slap af, du behøver ikke gøre noget – andre vil gøre, hvad der skal til. Alisha følte sine bryster blive trukket gennem pladens åbninger. Hænder tjekkede, om bindingerne var sikre, og justerede hendes fødders position. Alisha følte pladen vippe let fremad, måske 45°, måske mindre, men ikke helt vandret, og hun lå meget behageligt. Nu hørte hun lægen tale: Det, der kommer nu, føles som regel meget behageligt. Overgiv dig til fornemmelsen og slap helt af. Det vil tage omkring 30 minutter, og vi vil ikke stille dig spørgsmål eller kræve noget, så du kan virkelig slappe af. Bedst at lukke øjnene og drømme dig væk.
Musik begyndte at spille, ikke helt stille, men heller ikke for højt, og fyldte rummet. Melodien mindede om orientalske lyde, men ikke helt, med instrumenter, Alisha ikke genkendte, rytmisk, men beroligende konstant, lyde man kunne overgive sig til. Absolut dansabel, men meditativ musik. Utrolig god musik, fandt Alisha. Og da det var behageligt varmt, lykkedes det hende at slappe af.
I mellemtiden greb to hænder hendes let hængende bryster gennem pladens åbning, gned dem rundt med en olie (det føltes sådan), og begyndte at massere dem. Ekstraordinært dygtigt massere dem. Alisha brummede af nydelse. Hun ville gladeligt hengive sig til denne behandling dagligt. Hænderne nåede brysternes rødder under hendes armhuler, fingre sonderede ind i bryststrukturerne uden at være grove og masserede dem igennem. Således rejste de sonderende, følende, masserende fingre rundt om hendes bryster, fandt talrige steder, der ventede på frigørelse, lavede spiralcirkler omkring brystet, indtil de nærmede sig brystvorterne. Nu kom noget, der forvirrede Alisha et øjeblik, før hun tilpassede sig; fingrene begyndte, ved hendes brystvorter, nej, lidt bag mod areolaerne, nå ja ... malkebevægelser, vekslende venstre-højre, venstre-højre, først nå ind i areolaerne og derefter rulle mod brystvorterne. Venstre-højre, venstre-højre, venstre-højre, rytmen blandede sig med musikken. Alisha begyndte at vænne sig til fornemmelsen, venstre-højre, venstre-højre, venstre-højre, altid i takt med musikken, men som om musikken var skrevet til at malke hendes bryster, ikke malkningen tilpasset musikken. Føles interessant, noterede Alisha. Hm, måske mere end interessant, tænkte hun senere. Egentlig endda mere end mere end interessant. Må være, tilføjede hendes sind, de er erogene zoner. Og de er erogene zoner for at motivere kvinder til at give mælk, fortsatte hendes sind. For pokker, hun var ikke en malkeko! Men det føltes ret rart... Kommer køer frivilligt til malkning på grund af dette? Fuldkommen fordærvede væsener? Hmmmmmm,

malkehænderne trak hende ind i fornemmelserne. Det skete med hende; det var ikke længere hende selv, følelsen tvang sig ubønhørligt på hende. Venstre-højre, venstre-højre. Nå, hvad pokker, tænkte Alisha svagt, så er jeg en malkeko, så længe de piller ved mig i den lovede halve time. Afslappende, dette var. Meget afslappende. Venstre-højre, venstre-højre. Alisha følte, at noget byggede op i hendes lænder. Alisha, tænkte hun, du er vel ikke ved at få en orgasme, er du? Venstre-højre, venstre-højre, rytmen påtvang sig nådesløst, og fastspændt som hun var, havde hun ingen måde at undslippe den på. Venstre-højre, venstre-højre, følelsen i hendes lænder blev stærkere, venstre-højre, venstre-højre, den begyndte at stråle gennem hendes krop, støt stigende. Nydelseszoner opstod i hendes bryster, gradvist fyldte dem, spredte sig fra bagsiden til forsiden, indtil de nåede brystvortespidserne ... og til sidst eksploderede den opdæmmede energi fra hendes lænder som en kraftfuld orgasme, umiskendelig gennem Alishas høje skrig. Det var ikke en skarp, kort top, men en langsom, mægtig bølge, der tvang sig på hende, tillod ingen modstand. En ny bølge kom, med venstre-højre, venstre-højre imellem, rytmen fortsatte ubønhørligt. Alisha åndede tungt ud, men venstre-højre, venstre-højre, hænderne på hendes bryster gav ikke op. En bølge pausede, løftede Alisha til en svajende højde, hvor hun dvælede, venstre-højre, venstre-højre, hun var en malkeko, der blev malket. Alisha svævede oven på en salig bølge, langt fra al turbulens, gjorde intet, var ansvarlig for intet, lod det ske, lod andre handle, lod andre tænke. Bølgen holdt, steg, og Alisha sank ind i den kraftfulde sky, der fejede verden væk, vuggede hende blødt. Alisha gled ind i en døs, venstre-højre, venstre-højre, malkekøer behøver ikke arbejde. Hun faldt næsten i søvn, men den lovede halve time var endelig ovre, hænderne masserede kort hendes bryster igennem, rystede dem ud, og – smæk! – et fast klap på hendes bagdel bragte hende tilbage til virkeligheden. Av! Men den stikkende bagdel vækkede hende.

Du gør en helt misundelig, lo kvindelægen, da hun fjernede Alishas øjenbind og løsnede hende. Den, der malkede dig, er forresten en anerkendt mester i sit håndværk og er her kun for dig.
Alisha rødmede (igen).
Skam dig ikke, sagde lægen, din reaktion var som håbet og vil hjælpe dig meget senere. Jeg kan afsløre én ting mere: Havde du nægtet, ville du have fået din rejse plus et ophold på et af de mere frie feriesteder, hvor visse grænser krydses, så du ikke ville blive skuffet. Men da du gik med til vores lille prøve, får du mere ... det, vi lovede, hovedpræmien. Hun blinkede til Alisha. Spørg ikke nu, du vil snart forstå. Men til det praktiske: Fra nu af vil du modtage sådanne brystmassager syv gange om dagen i et stykke tid, og hvis du vil gøre dig selv en tjeneste, gør det flere gange dagligt, når du er alene, nogenlunde som du lige oplevede; det fungerer godt uden olie med hånden. Du behøver ikke, men det ville være nyttigt.

Gætter du hvorfor?, spurgte hun.
Ikke helt, indrømmede Alisha. Det føles som ... og det lyder som om, der skulle komme mælk fra mit bryst. Men det er da nonsens ... ikke?
Nej, ikke nonsens. I princippet kan enhver kvinde producere mælk uden graviditet. Under graviditet opbygges meget kirtelvæv. Det er i princippet den eneste forskel. Men selve mælkeproduktionen sker efter behov. Når der er brug for mælk, signaleret til brystet ved regelmæssig sugning, reagerer det med mælkeproduktion. Uanset om der var en graviditet før eller ej. Men et bryst med mange kirtler kan give meget mælk, og et med få, mindre. Da efterspørgsel driver udbud, kan selv et bryst uden tidligere graviditet gradvist producere mere mælk. Derfor kan for eksempel i oprindelige kulturer en bedstemor amme med, eller en søster til en afdød mor tage over. Vi såkaldt civiliserede mennesker ved det ikke længere, men naturen har tiltænkt det. I dit tilfælde, Alisha, skal du kunne give mælk. Chokerer det dig lidt?, spurgte lægen.
Ja, nej, nå ja, nej. Nej! Jeg vil bare forstå..., sagde Alisha.
Alisha var længe indvendigt klar til at omfavne eventyret, og, nå ja ... for himlens skyld. Dette var ikke ligefrem tortur. Men hun havde brug for lidt tid til at fordøje det hele.
Til sidst spurgte lægen: Og endnu en ting – tager du p-piller?
Ja, svarede Alisha.
Kan du vise mig pakken?, spurgte lægen.
Den flotte mand rakte Alisha hendes rygsæk, og hun trak p-pillepakken frem.
Lægen kastede et kort blik på den og sagde: Stop med at tage dem fra i dag. Du kunne fortsætte, men det ville være ugunstigt. Du bliver alligevel ikke gravid; du lærer grundene senere.
Må jeg...?, spurgte Alisha.
Nej, det må du ikke, ikke endnu. Noget af et krav, ikke? – Lægen kiggede venligt på Alisha og greb hendes skuldre. Ikke endnu. Og jeg lover, du vil ikke fortryde din forudgående tillid. Og nu ønsker jeg dig alt det bedste for det, der kommer. ... Åh ... for at afsløre i det mindste noget, de der (hun bankede på Alishas bryster med et drillende smil) ... de vil vokse. Lægen blinkede til Alisha.
Ikke at Alisha var utilfreds med sine bryster, men *lidt mere* havde bestemt stået på hendes ønskeliste. Var det virkelig muligt?
Lægen hviskede til Alisha, allerede halvt vendt væk: Der er *pyntbryster* og *funktionsbryster*. De *funktionsbryster* er de mere interessante! Lægen signalerede tavshed, lo højt og vendte tilbage til podiebordet[19].

19 Lægen hentyder her til, at det hvilende kvindelige bryst er en naturens bedrag, som evolutionært udviklede sig meget senere end evnen til at lakte. Størrelsen af et aktivt bryst bestemmes af kirtelvæv, mens det hvilende bryst består af fedtvæv og fungerer udelukkende som et signal. En sådan bedragerisk laktationsevne findes kun hos mennesker, ikke hos nogen dyrearter.

Alisha..., kaldte den anden kvinde ved podiebordet.
Alisha vendte sig tilbage mod podiebordet.
Alisha, du står nu over for en nødvendig lille prøve, dels som en test for dig selv og os, og for det andet fordi det ikke kan gøres anderledes. Og for det tredje giver det dig mere tid til at tænke. Du vil nu begynde en rejse med denne mand, hun nikkede mod den flotte mand ved døren. I får et terrængående køretøj, brændstof, vand, mad og drager af sted. Manden, der modtog dig tidligere, har nok information til at finde vejen. Undgå kontakt med folk, I måtte møde tilfældigt. Sandsynligheden er lav, men nomader eller eventyrere kunne strejfe ind i dette område. Og sørg for, at I ikke bliver set af mulige fly, og tænd ingen bål. Har du en lommelygte med?, spurgte hun.
Ja, sagde Alisha.
Brug den ikke i det fri. Det sted, I skal til, må forblive ukendt for nogen. Virkelig ingen! Lover du at gøre alt, hvad du kan?, spurgte hun.
Selvfølgelig, sagde Alisha, nu grinende.
Den flotte mand brød ind: Alisha, dette er virkelig vigtigt. Når du ved, hvad det drejer sig om, vil du forstå; det ville være synd, hvis det, vi besøger, blev ødelagt, og der er nok folk, der ville ødelægge det. Vil du bare stole på mig?, sagde han.
Okay, sagde Alisha, jeg lover det. Jeg vil gøre alt, hvad jeg kan, for at holde dette mystiske sted, I taler om, mystisk. Men jeg sprænges af nysgerrighed, kan I forstå det?
Latter.
Det kan vi, sagde kvinden, og ærligt talt, jeg ville elske at fortælle dig mere, men du må ikke vide det, før du har set det selv. Ingen må vide det, som ikke har set det. Vi må ikke sige det, men forbuddet giver mening. Du ved, det er noget helt andet, om du selv har oplevet noget eller kun kender det abstrakt. Så, nok diskussion, I vil køre af sted i dag.

De, der stadig sad, rejste sig nu fra deres pladser og nærmede sig Alisha, som, nøgen som hun var, blev omringet af seks påklædte mennesker. De gav hende hånden, mumlede, at utrolige ting ventede hende, kastede mystiske blikke – og så blev hun afskediget, efterladt (nøgen) alene i rummet med den utroligt flotte mand.

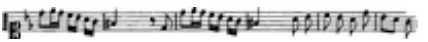

Rejsen til det forjættede land

Kom, sagde den flotte mand, du kan bade i fontænen derude, jeg tror, du kunne trænge til det. Uden yderligere spørgsmål tog han simpelthen Alishas ting, hvilket ikke gav hende andet valg end at følge ham, splitter nøgen. Da hun nåede ham, var han allerede i den smukke modtagelseshal, de tidligere havde passeret. Han

lagde hendes ting på en bænk, klædte sig selv nøgen (ja!), og leende sprang han ned i fontænen.
Kom nu, vær ikke genert, jeg må alligevel ikke røre dig, råbte han. Han svømmede på ryggen, og hans enormt opsvulmede pegepind viste, at som så ofte i livet stod regler og personlige ønsker i modstrid.
Alisha fnøs og lod sig også falde i vandet. Hvor var det dejligt! Fontænen var måske brystdyb, og Alisha holdt vejret for at dykke helt under. Hun svømmede til bunden og til den anden ende af fontænen. Gulvet var dækket af et smagfuldt mosaikmønster, selvom de mange luftbobler desværre skæmmede det fulde udsyn. Da Alisha kom op igen og rystede sit våde hår, besluttede hun, at det i sig selv ville være en rejse værd at bade nøgen i en lufthavnsfontæne. Det eneste, der manglede, var passagerer og jordpersonale, gerne en skare af oliesheiker og beslørede kvinder, der så på hende. Alisha ville have fundet det yderst spændende i øjeblikket. Men der var ingen omkring, selv den mærkelige grænsebetjent syntes at være forsvundet, og der var intet spor af de fem personer fra undersøgelsesrummet, selvom de allerede havde set hende nøgen, så de talte ikke med. Alisha dykkede dybt ned i fontænen igen, beundrede mosaikgulvet, lavede et par svømmetag og kom op til overfladen.
Og hvad sker der nu?, spurgte hun.
Vi tager tingene, går til bilen og kører af sted. Terrængående køretøj står klar udenfor, og forsyningerne er allerede i det. Er du klar?, svarede han.
Et øjeblik, sagde Alisha, dykkede dybt gennem bassinet endnu en gang, og da hun kom op, sagde hun, nu. Nu kan vi tage af sted. Nej, vent. Kvinder er frygtelig nysgerrige, det må du vide. Hvorfor denne undersøgelse? Jeg mener, med alle disse mærkværdigheder bliver jeg næppe overrasket over noget længere, og hvis jeg ikke allerede var halvt i en drøm, så ...
Alisha vidste ikke længere, hvordan hun skulle fortsætte sine spørgsmål.
... men hvad er meningen med det? Er det en bortførelse af en pige til en rig oliesheiks harem? Men hvorfor det store besvær og hvorfor denne prøvelse? Og hvorfor det med brysterne?, pressede hun.
Alisha kiggede hjælpeløst på manden, der var svømmet hen til hende. Han blæste en hårlok væk fra øjnene, skyllet derhen af fontænens vand. Han stirrede på Alisha et stykke tid uden et ord, trak vejret, sagde ikke noget, trak vejret igen, greb den nøgne Alisha fast i begge skuldre med sine stærke hænder, kiggede dybt ind i hendes øjne (Alisha følte et sug), og sagde til sidst:
Jeg kan virkelig ikke fortælle dig noget, desværre, ikke endnu. Kun at du *ikke* vil fortryde det. Virkelig ikke. Vent bare et par dage, det er alt.
Pludselig grinerede han frækt og kiggede åbenlyst på Alishas bryster:
Men én ting kan jeg fortælle dig. Dine bryster vil blive smukkere og fyldigere. Omkring to skålstørrelser. Lovet med penge-tilbage-garanti.
Pludselig rødmede manden og tilføjede hurtigt:

Ikke at de behøver det, de er allerede meget smukke nu, men jeg mener bare, fordi de fleste kvinder klager over deres bryster.
Nå nå, svarede Alisha, så du synes, de allerede er smukke nu, men kunne blive endnu smukkere?
Manden rødmede dybere og vred sig. Han slap Alishas skuldre.
Jeg mener bare, stammede han, du vil se.
Det lød som noget at tage alvorligt. Ikke at Alisha ikke havde haft det ene eller andet ønske om sine bryster. Men hvilken hemmelig viden kunne dette være? Ville det ikke have spredt sig nu? Under alle omstændigheder var Alisha nysgerrig nok til at lade sig falde ind i eventyret. Fred, orden og sikkerhed kunne hun have haft hjemme, men det var tydeligvis ikke hendes livs drøm. Hendes liv stod ikke på spil, ej heller hendes helbred, og hendes frihed var allerede taget hjemme. Så resten var et spørgsmål om definition, og om man prostituerede sindet for at opnå noget eller kroppen, måtte man alvorligt spørge, hvad der var mere moralsk. Alisha var for ærlighed, også over for sig selv. Derfor var det udelukket at vende om.

Da de endelig klatrede op af vandet, kløede manden sig i hovedet. Vi har ingen håndklæder, indså han.
Nå, hvad så, sagde Alisha, hvis vi allerede bader nøgne i en lufthavnshal, burde det ikke være et problem at bruge brisen som håndklæde. Eller er der folk her alligevel?
Nej, sagde manden, ikke en eneste; dette sted er normalt helt øde. Det var engang en fransk militærbase eller noget, men det var længe siden. Lad os bare gå til bilen.
Så, begge nøgne, med tøjet i hånden, forlod de lufthavnshallen og gik til terrængående køretøj. En jeep, ville Alisha have kaldt det, men for hende var ethvert terrængående køretøj en jeep. Denne så bestemt sådan ud, med forrude foran og tag ovenover, men åben hele vejen rundt. Manden kastede tøjet og Alishas rygsæk skødesløst ind i køretøjets bagende og tog plads på førersædet. Alisha satte sig ved siden af ham på passagersædet. Manden trak en notesbog fra handskerummet, åbnede den, og Alisha så kørselsvejledninger – venstre, højre, ligeud, den slags – sammen med yderligere noter om terrænet, men intet kort.
Manden rakte mod instrumentbrættet for at starte bilen, men Alisha sagde, vent et øjeblik. Han trak hånden tilbage og kiggede på hende.
Du ..., spurgte hun genert, ... de nævnte noget om syv gange om dagen derinde, massagen. Var det ment seriøst?
Ja, svarede han enkelt, jeg vil gøre det, jeg er ikke så god som den mester, men jeg er ikke ukunstfærdig. Og for ikke at lægge fingre imellem: Sig "malkning," for det er, hvad det er.
Alisha kiggede på manden. Han havde sagt ordet hverken vulgært, nedladende

eller provokerende, ikke engang særligt fremhævet. Ordet "malkning."
Manden så Alishas forvirring og smilede. Mælk betyder mælk. Nævn et bedre ord, men det skal være ærligt, ingen eufemisme.
Alisha fandt intet. Men det lyder brutalt, sagde hun.
Er det ikke mærkeligt, at ting får en brutal lyd, som slet ikke er brutale? – Det er vores kommende eventyr, kast dig ud i det, det er det værd!

Hvor var de på vej hen? Hvad var planlagt for hende? Var det trods alt noget i retning af en bortførelse til et ørkenpalads? Men for mange mennesker var involveret til det. For sådan en indsats ville hun have været en skønhedsdronning eller noget, og Alisha anså sig ikke for det. Medmindre hun var en "specialbestilling" for nogen med særlige smage. Sådanne ting skulle findes! Men hvad ved hende kunne få en lysten, keder sig ørkensheik til at hente hende så langt væk?
Nej, alt sammen nonsens... Selv kvindelige specialiteter kunne have været skaffet meget nemmere. Alisha besluttede, at hun ikke var en specialbestilling for en rig oliesheik.

I mellemtiden startede bilen, og af sted gik det. Brisen var yderst behagelig i den herskende varme, og at tørre hendes badevåde hud var det mindste af deres problemer. De forlod hurtigt den forfaldne lille lufthavn bag sig. Der var ingen vej. Kun placeringen af sten og gamle dækspor viste, at de fulgte et spor lagt ud for køretøjer. Spor krydsede, delte sig og sluttede sig til dem. De kørte terrængående køretøj mod en bjergkæde, der rejste sig i horisonten. Altid ligeud. Begge havde nu taget tøj på igen, da solen brændte nådesløst, dens stråler fandt deres hud selv fra siderne. Til at drikke havde manden kun medbragt rent vand, men varm cola ville alligevel ikke have været timens drik, og med lidt tørst smagte vandet, hvis man tænkte over det, faktisk ret fremragende.

Efter omkring tre timer, den første pause. Tag skjorten af igen, sagde manden. Alisha havde allerede vidst, hvad der kom, da de satte farten ned. Under kørslen havde hun regnet: én gang om morgenen og én gang om aftenen fratrukket, det efterlod fem gange imellem. Med omkring syv gange om dagen burde de have stoppet endnu tidligere. Alisha tog skjorten af og sad igen med bare bryster på sin plads. Hvis hun ikke kunne få fat i den utroligt flotte mand på anden vis, så i det mindste sådan.
Stig ud og læn hovedet mod bilen. Nej, lidt mere bøjet fremad, instruerede han. Manden hældte olie på håndfladerne, gned det ind, trådte bag Alisha og begyndte derfra at massere hendes bryster. Hmmmm, behageligt. Og i det hele taget, berøringen af sådan en mand... Manden startede massagen med begge hænder, der nåede under hendes armhuler ved brystbaserne og arbejdede langsomt i store

cirkler, der snævrede ind mod fronten. Alisha spandt. Især områderne på siderne bag og foran øverst var overraskende interessante. Han dvælede længe i området omkring areolaerne, men efterlod ondskabsfuldt brystvorterne selv urørte, selvom de var lige ved siden af, en halv centimeter mere, og det ville helt sikkert have været endnu mere interessant. Selvom den nuværende fornemmelse også måtte kaldes værd at opleve. Manden lavede små cirkelbevægelser med pege- og langfinger i areola-området, forsigtigt sonderede ind i det dybere brystvæv, følte strukturerne i brystet og masserede dem forsigtigt igennem. Når et sted var færdigt, placerede han de to fingre på et andet sted af areolaerne og begyndte forfra. Det var ikke så åbenlyst seksuelt som med mesteren, men stadig en drøm af behagelig berøring. På et tidspunkt havde manden desværre fuldført den indre cirkel omkring brystvorterne (desværre uden dem!). Det havde været alt for kort, fandt Alisha, højst to eller tre minutter. Nu placerede han fingerspidserne med håndryggen mod hendes krop på brystbasen ved skulderen og gled med hænderne mod brystvorterne. Alisha fik gåsehud, og hendes brystvorter rejste sig. Han startede lidt til siden og gled igen mod brystvorterne. Han rørte brystvorterne! Om end kun sidelæns fra bagside til front. Så arbejdede han sig hurtigt rundt om begge bryster. Brystvorter og areolaer reagerede ved at blive krusede, faste vulkaner. En mærkelig, men vidunderlig følelse, men over endnu hurtigere. Men nu kom en tredje fase: manden greb under hendes svajende bryster fra siderne og rystede dem i hurtige bevægelser – også, som før, hele vejen rundt om brysterne. Men ak! Efter kort tid var denne behagelige nydelse også forbi. Alisha var ved at blive skuffet, da det højst havde været fem eller seks minutter, da mandens fingre endelig greb om hendes brystvorter. Med tommelfingeren på den ene side og pege- og langfinger på den anden side af brystvorterne begyndte han, fra areolaerne bag brystvorterne, at udføre rullende, malkende bevægelser mod brystvorterne, masserede, vred, trak fremad. Og dygtigt, men med ikke lidt kraft! Alisha var usikker i et par øjeblikke, da fornemmelsen var ret intens. Men da den ikke krydsede den kritiske tærskel, slappede Alisha af igen og lod det ske. Dette viste sig også at være behageligt. Alisha sukkede tilfreds. Bliv ved, stop ikke, tænkte hun. Men også dette sluttede, dog efter lidt længere tid.
Det er nok, besluttede manden, ti til tolv minutter er tilstrækkeligt. Var det for kraftigt?
Alisha rystede på hovedet. Hun var stadig lidt fraværende.
Kom, stig ind, du kan drømme i bilen, vi vil videre, tilføjede han. Alisha havde næsten ventet et afsluttende klap på bagdelen, men det kom ikke. Da Alisha åbnede øjnene, grinede manden ikke, men kiggede på hende med et åbent blik.

Hvad hedder du forresten?, spurgte Alisha.
Tim. Egentlig Thomas, men ingen kalder mig det, fordi det føles, som om hver anden person hedder det. Jeg fik tilnavnet Tim efter en eller anden

kriminalromanhelt, svarede han.
Hvordan endte du med at være min guide?, spurgte Alisha.
Strengt taget er jeg ikke det, svarede Tim. På en måde selvfølgelig, men meget mere er jeg en slags slave for dig. Ja, virkelig! Jeg har en gæld at betale af, det er grunden. Men ikke for evigt. Og tro ikke, jeg gør dette modvilligt. Tværtimod. Det, jeg vil modtage, er det hele værd og meget mere. Jeg skal beskytte dig, guide dig og være til nytte for dig på alle måder, der ikke gavner mig og ikke bringer min mission i fare.
Alisha kneb øjnene sammen. For at være ærlig ... jeg finder dig mere end lækker. Antag, jeg beordrer dig til at kneppe mig lige nu, skulle du så også gøre det?, spurgte hun.
Nej, sagde Tim, det kunne jeg ikke, fordi det ikke ville fungere uden, at jeg føler nydelse, så jeg ville drage fordel af det. Desuden kunne en orgasme være uundgåelig, og jeg er bundet til noget i retning af cølibat.
Er du munk?!, udbrød Alisha.
Nej, sagde Tim, kun for en vis tid, og jeg kan være involveret i seksuelle ting, men jeg må ikke opnå tilfredsstillelse fra det, i hvert fald ikke i denne tid.
Men antag, jeg beordrede dig til at slikke mig eller fingre mig, skulle du så også gøre det?, spurgte Alisha.
Ja, sagde Tim, det skulle jeg. Og han stirrede lige frem gennem forruden på det bemærkelsesværdigt hurtigt kørende terrængående køretøj.
Bare rolig, sagde Alisha, jeg vil ikke engang, og tog sin skjorte på igen.

Tre timer senere gentog pausen sig, kørslen fortsatte, og igen stoppede de udelukkende for at massere Alishas bryster. Nej: for at "malke" dem. Således gik timerne, bjergene kom nærmere, og ved aftenstid havde de nået dem. Til Alishas overraskelse var rester af et gammelt, rustet hegn synlige. De kørte igennem og mod bjergene. Nogle helt forfaldne bygninger kom til syne langs deres vej. Alisha havde håbet, at bjergene måske bød på skyggefulde palmer eller noget lignende, men alt, der var, var sten og grus, ikke en eneste vissen plante. Deres køretøj banede sig vej gennem en dal mellem bjergene. Solen brændte nådesløst selv om aftenen, og de farvede klipper reflekterede dens stråler ind i deres køretøj. Alisha følte, som om de havde kørt i en hel uge, da Tim, i solens sidste stråler, pludselig udbrød, at de havde fuldført første etape. Han pegede fremad, hvor en langt udhængende klippe var synlig. Der sover vi i nat, sagde han. Han styrede terrængående køretøj mod den udhængende klippe, kørte ind under den og slukkede endelig motoren.
Efter at være steget ud, kunne Alisha næsten ikke rette ryggen; de korte stop tællede på en eller anden måde ikke for hendes ryg og ben. Hun rystede lemmerne og tog noget vand for at vaske ansigtet.
Brug ikke for meget vand, sagde Tim, vi har nok med, men man ved aldrig,

hvordan det udvikler sig.
Alisha besluttede at følge rådet. Tim kastede hende et tæppe. Vi sover i bilen, på grund af skorpionerne. Der skulle ikke være mange her, men hvorfor give afkald på komfort, du nemt kan have.
Bilsæderne kunne lænes ned, og med en måtte lagt over dem dannede de en rimelig behagelig soveplads. Den sidste brystmassage modtog Alisha, for en afveksling, liggende på ryggen fra fronten. Hun havde allerede lukket øjnene, og da massagen var afslappende, faldt hun i søvn under den. Om natten registrerede hun i halvsøvn, at Tim faktisk udførte sin pligt på hendes bryster også om natten. Ikke mit problem, tænkte hun i halvsøvn og døsede øjeblikkeligt igen.

Natten forblev varm, selvom Alisha havde ventet en skarp afkøling. Tværtimod var de herskende 22 til 25 grader behagelige efter dagens varme, og Alisha sov godt, bortset fra den ene afbrydelse.
Næste morgen var Alisha den første til at vågne, da et vist behov pressede, og da hun gik rundt om klippen for at lette sig, fulgte Tim efter og sagde til den hukende Alisha, at hun ikke skulle gøre det, at hun skulle blive inden for hans synsfelt. Eller med andre ord: Bliv altid, hvor du kan se mig. Jeg ved ikke, hvad der venter os, men jeg har allerede set en masse overraskende ting, jeg ikke forventede. Så vi må hellere ikke risikere noget, bare fordi du skal skide. Jeg gør det samme. Så fortsæt, sagde han. Og han stod faktisk, hvor han var.
Sig mig, kan du ikke i det mindste vende dig om? Jeg kan ikke sådan!, sagde Alisha.
Jo, det kan du. Hvis ikke nu, så bestemt senere. Og hvis ikke senere, så bare lidt senere, svarede han.
Faktisk hjalp det, uden at hun behøvede at vente på *endnu senere*.

Til morgenmad var der brød, stærkt saltet pølse, frugt og rigeligt med vand. Det smagte slet ikke dårligt for Alisha, da hun var ret sulten, og de mærkeligt farvede klipper omkring dem bød på en charmerende kontrast.
Sig mig, spurgte Alisha, er det ikke en ret dum idé med den salte pølse, hvis vi skal spare på vandet?
Nej, mumlede Tim, mens han tyggede, for det første holder intet andet i denne varme, for det andet genopfylder det saltet, du sveder ud, og for det tredie gælder sparsommelighed ikke for drikkevand, især ikke for dig. Drik så meget, du vil, og gerne lidt mere. Men vandet er kun til at drikke, det er alt.
Da de var færdige med at spise, strakte Alisha sig mod en klippe, gabte og kastede et skævt blik: Og nu bliver jeg malket igen, ikke?
Ja, det bliver du, men grin du bare, du vil være mig meget taknemmelig for det senere, sagde Tim.
Hvorfor pokker, egentlig?!, brød det ud af Alisha. Skal det virkelig være sådan, at

jeg, som en fjollet gås, undskyld, fjollet ko, ikke får at vide noget som helst?
Desværre ja, sagde Tim, men du vil snart vide alt, og så vil du have det bedre end mig, hvis det trøster dig.
Kom nu, sagde Alisha undskyldende, gør din pligt, men kunne vi ikke gøre det lige her? Udsigten her er flot, vi sidder i skyggen...
Jeg kan sidde bag dig, sagde Tim, det fungerer ret godt, ryk lidt frem.
Alisha rykkede frem og skabte en spalte mellem sin ryg og klippen. Tim gled ind imellem, satte sig med spredte ben bag hende, men der var stadig en håndsbreddes plads mellem dem.
Tag skjorten af, sagde han.
Alisha tog skjorten af og sad med bare bryster foran ham. Hans hænder gled under hendes armhuler som før og begyndte at massere hendes bryster. Alisha spandt tilfreds, og da lejligheden var gunstig, lænede hun ryggen mod hans bryst.
Det burde gøre det nemmere for dig, sagde Alisha.
Det burde det, sagde han.
Alisha fnisede. Stakkels fyr. Hans erektion modsagde tydeligt hans korte svar og pressede mere end mærkbart mod hendes bagdel. Men massagen fungerede virkelig godt på denne måde, måske hjulpet af den fysiske nærhed. Alisha følte, at hans hænder og fingre sonderede bedre ind i hendes bryster, æltede, masserede, vred, bevægede sig i koncentriske cirkler fra bagsiden mod forsiden, indtil til sidst hendes areolaer og brystvorter blev malket, venstre-højre, venstre-højre, venstre-højre. Først hurtigt og dejligt stimulerende, derefter langsommere og dybere. Hvor afslappende... Alishas tanker drev væk ... hvad ville det for eksempel være som at blive holdt fanget af en rig, flot ørkensheik i en oase som mælkeslave, det fineste stykke i hans samling, godt passet på grund af hendes mælkekvalitet, holdt i godt humør og fritaget for arbejde... Og flotte slaver ville malke hende. Måske også slavekvinder. Og hun ville selv tilbyde sin mælk i en smuk porcelænsskål, den mest dyrebare del af hans kost, for at give ham sundhed og et langt liv, for ikke at nævne den udsøgte fornøjelse af hendes kostbare mælks unikke smag. Og om aftenen og om morgenen ville han foretrække at suge mælken frisk direkte fra hendes krop.
Venstre-højre, venstre-højre, venstre-højre.
Et dyt på hendes skulder: Vi er færdige, kom nu, lad os køre.

Ørkendal fulgte ørkendal. Kørsel fulgte pause til brystmassage fulgte kørsel fulgte pause til brystmassage. Dette var ikke uden konsekvenser. Så behagelige som pauserne var for at strække ryg og ben, havde massagerne tydeligvis en effekt på Alishas bryster. De reagerede med en let stramhed, især i siderne, og blev følsomme over for berøring. Alisha fortalte Tim dette.
Kan vi ikke springe lidt over, indtil brysterne vænner sig til det?, spurgte Alisha, oprigtigt bekymret.

Nej, sagde Tim meget bestemt, denne stramhed er normal i starten og et godt tegn. Den vil endda blive stærkere. Dine bryster vokser nu, ved du?
De vokser bare sådan? Der kræves ikke mere? At se og tro er to forskellige ting! Det ville have spredt sig for længst, hvis man kunne forstørre bryster så billigt. Tror du, jeg ikke ville have gjort det allerede, hvis bare et rygte om sådan en simpel metode var i omløb?, sagde Alisha.
Men det er sandt, sagde Tim. Lad mig gøre det, og kast dig ud i det.
Og de forbliver store?, spurgte Alisha.
Ja og nej, sagde Tim. Kun hvis du gør massagerne regelmæssigt ... eller noget andet – men det finder du ud af snart nok.
Alisha hørte knap det sidste. Så det var hagen. Ingen i det normale liv kunne gøre massagerne så ofte. Det sagde hun højt.
Hovudet op, lo Tim. De bliver hos dig, tro mig.
Og kørslen fortsatte.

Og en dag til gik på denne måde.
Og endnu en dag.
Kørslen var blevet monoton, selvom ørkenlandskabet ikke var uden charme. Til tider døsede Alisha under kørslen, da der ikke var noget bedre at tage sig til.

Pludselig, med solen allerede nær horisonten, stoppede Tim terrængående køretøj og vækkede Alisha.
Hvad er der galt?, spurgte hun.
Tim kiggede i sin notesbog, derefter på omgivelserne og mumlede, at det var helt klart, de var der. Men han kørte videre, studerede intenst klippeskrænterne til venstre for dem. Et par kilometer senere skiftede han pludselig til et lavere gear, og terrængående køretøj brølede op ad en skråning med hylende motor, indtil en hule blev synlig. Han styrede mod den, kørte et par meter ind og slukkede motoren.
Slutstation for bilen, sagde han, resten af vejen må vi gå til fods. Tag din rygsæk ud. Jeg bærer vand og mad, men hvis du har plads i din rygsæk, tag noget mere vand ... man ved aldrig. Men overbelast ikke dig selv, mad, drikke, sti og sikkerhed er mit job.
Alisha pakkede noget mere vand i sin rygsæk. Mens hun rodede, faldt p-pillepakken i hendes hånd igen. Det gav genlyd i Alisha: “Du bliver alligevel ikke gravid, du lærer grundene senere.” Alisha krøllede pakken i hånden, med hensigt at kaste den ind i hulen.
Nej, gør ikke det, sagde Tim. Pakken afslører dens oprindelse. – Tim tog pakken fra Alisha, placerede den længere inde i hulen med krøllet papir på jorden, hældte noget benzin over og tændte ild. Alisha så på den sodede ild. Det, der var tilbage, knuste Tim med foden og begravede under sand.

Da alt nødvendigt var fjernet fra bilen, trak Tim en sandfarvet presenning fra terrængående køretøj, dækkede det og tynget presenningen ned på jorden med murbrokker. Til sidst kastede han sand på presenningens kanter, og køretøjet var ret godt kamufleret i hulens halvmørke.
Nu var det mørkt. De spiste deres måltid i lyset fra et lidt medtaget stearinlys i hulen, og bagefter modtog Alisha sin obligatoriske brystmassage. Det forekom Alisha, at Tim trak i hendes bryster mere end sædvanligt ... der var ingen anden måde at beskrive det på. Pludselig holdt Tim pause, rodede i sin rygsæk, trak en lommelygte frem og lyste på Alishas venstre bryst. Se her, sagde han, og med tommel- og pegefinger dybt i areola-området lavede han en dygtig, langsom, vridende, kraftig malkebevægelse mod brystvorten. Alisha så en snavset-gul, tyk dråbe komme frem i lommelygtens skær.
Jeg lagde mærke til det i går, sagde Tim, men farven var ikke perfekt endnu. Der vil komme mere, og farven vil snart være hvid, ordentligt hvid. I øjeblikket er enhver absurd farve mulig.
Er det ægte mælk?, spurgte Alisha forbavset.
Næsten, sagde han, det er en slags forløber, men snart vil du have ægte mælk, og så vil det tage til. Jo mere, jo lettere vil det være for dig senere.
Hvad er meningen med det hele?, spurgte Alisha. Jeg finder det meget spændende, det føles ikke dårligt, og fordi du gør det, er det mere end bare det, Alisha rødmede, ... men hvad er formålet bag det?
Tim tøvede. Du ved, du må ikke vide det, før du er der ... men du vil få brug for det der, din mælk, mener jeg ... og ... jeg ... nej, jeg siger ikke noget, men det er storslået, hør mig, du er en udvalgt, og du vil aldrig fortryde det. Og jeg vil også være en udvalgt senere.
Han havde tårer i øjnene, ægte tårer. Alisha sank en klump. Det er okay, hviskede hun, det er okay. Jeg stoler på dig.

Udvalgt...

Kom, lad os gå, sagde Tim hæst, vi skal i den retning. Han pegede med venstre hånd mod dalens udgang og kastede sin rygsæk over skulderen med højre. Alisha, som længe havde mistet al fornemmelse af, hvor de var, tog sin skjorte på igen, skuldrede sin meget mindre rygsæk og fulgte ham.

Det var langt ud på natten, og uden en sky på himlen skinnede stjernehimlen i fuld pragt, og fuldmånen glødede, hvilket gjorde navigationen let. Vi går gennem natten undtagen pauser, sagde Tim, du ville ikke kunne tåle det under den bagende sol. Det var godt, du sov under kørslen.
Så vandrede de gennem ørkennatten, time efter time, med pauser imellem, behageligt forlænget af brystmassager, og videre igen. Når Alisha ville sætte sig

under uplanlagte pauser, vækkede Tim hende straks: Du bliver dvask, hvis du sætter dig, stå hellere et øjeblik, hvis du har brug for hvile, sagde han. Sådan gik det, time efter time. Da Alishas fødder gjorde ondt, roste hun indvendigt sine bryster for at sikre regelmæssige pauser. Først da morgensolen nærmede sig, søgte Tim en fremspringende klippe, der lovede skygge til en soveplads. Her sover vi gennem dagen, sagde han og hjalp Alisha med at tage rygsækken af. Alisha var dødtræt, hendes ben gjorde ondt, og for hendes gennemsvedte krop ønskede hun sig intet mere end det fontænebad, de havde taget før afrejsen. Det var godt, hun bar sine gamle, indgåede vandresko og ikke nyindkøbte, som helt sikkert ville have været et helvede her. Alisha spiste under brystmassagen, næsten uden at bemærke Tims ægte begejstring over de første hvide dråber fra hendes bryster. Tim virkede som en evighedsmaskine, simpelthen utrættelig, desto mere forbavsende, da Alisha kunne sove igennem, mens han måtte afbryde sin søvn for at massere og malke hendes bryster. Hun vågnede kun kort, døsede straks igen. Eller hun vågnede ikke altid – Alisha kunne ikke sige det med sikkerhed. Efter at have spist faldt Alisha mere til siden end lagde sig ned. Der er skorpioner her, tænkte hun kort, men var så træt, at det ikke betød noget. Da Tim spiste aftensmad, sov Alisha allerede. Hun bemærkede ikke, at han dækkede hende med tæppet.

Så sov de gennem dagens varme. Alisha vågnede sent på eftermiddagen uden at Tim behøvede at vække hende. Hendes skjorte var trukket op; Tim måtte have malket hende, stakkels fyr, og hendes bryster gjorde intenst ondt.
Kan du gøre noget godt for mine bryster? – De er uudholdeligt stramme, sagde hun.
Tim satte sig bag hende og begyndte sit arbejde – venstre-højre, venstre-højre, venstre-højre. Faktisk en slem fælde: Malkningen gjorde brysterne vilde, hvilket skabte lysten til at blive malket, hvilket gjorde brysterne vilde, hvilket skabte lysten til at blive malket. Men det var behageligt. Behageligt og afslappende. Og lystfuldt. Og den store opmærksomhed, hendes bryster modtog, var en unik bonus. Da Tim sænkede rytmen efter tre eller fire minutter og begyndte at nå dybere ind i brysterne og vride dem på langs, så Alisha mælk bogstaveligt talt sprøjte fra hendes bryst. Kun én gang, men alligevel, og Alisha lo højt. Fantastisk!, råbte hun, det var mindst en meter. Og føles godt, tilføjede hun. Hun vendte sig mod Tim. Må jeg kysse dig?, spurgte hun.
Det må du, men jeg kan ikke gengælde det, svarede Tim stille.
Hun tøvede et øjeblik, men gled så ud af hans greb, vendte sig knælende og gav ham et blødt kys på panden. Bare denne ene gang, lovede!, sagde hun og satte sig lydigt tilbage i sin oprindelige position, med ryggen lænet mod hans bryst.
Hun følte det rytmiske træk i hendes bryster blive stærkere, og en erektion begyndte at presse mod hendes bagdel.

Bagefter havde hun en sund appetit og spiste den uopfindsomme mad med velbehag.
Da de sad behageligt mod klippen under deres klippetag og kiggede rundt, lagde Alisha for første gang *virkelig* mærke til, hvor varierede ørkenbjergene var, med deres egen skønhed. Takket klipper i bizarre former og forskellige farver, og ved deres fødder den fineste gyldengule sand. Når man stirrede længe på de mærkelige klipper, kunne man med lidt fantasi forestille sig dem som mennesker, dyr eller bygninger. Alisha var næsten skuffet, da solen gik ned, og Tim, efter endnu en malkning af hendes bryster (igen med mælkesprøjt), opfordrede til afgang. Alisha bemærkede, at Tim var endnu mere omhyggelig end sædvanligt med at efterlade intet og slette alle spor.
Da de startede, haltede Alisha lidt, og Tim kiggede bekymret på hende, men haltningen aftog efter et par hundrede meter. Bortset fra at hendes ben stadig gjorde ondt, var de nok bare "rustede". Alisha havde vandret meget på tidligere ferier og ville overleve denne ørkentur, besluttede hun.
Nattemperaturen var igen behagelig, og stjerner og måne lyste deres vej. Men det var hårdere at gå end natten før, og efter malkepauser havde Alisha ingen lyst til at rejse sig. Tim holdt sig dog overraskende godt, tilsyneladende en trænet løber. Til tider tog han Alishas rygsæk og bar den sammen med sit øvrige udstyr. Men Tim tillod ingen lange pauser og mindede hende om ikke at sætte sig under korte pauser. Desværre lod han sig ikke overtale til uplanlagte malkepauser. Og han begyndte at rationere vandet. Bare for en sikkerheds skyld, sagde han. Således gik den anden nattetur, hvorefter Alisha, fuldstændig udmattet, faldt øjeblikkeligt i søvn, uvidende om hvorvidt, hvornår, hvor længe eller hvor ofte hun blev malket.
Da Alisha vågnede om eftermiddagen, igen med blottede bryster, var Tim allerede vågen. Han stoppede hende fra at træde ud af skyggen og pegede mod himlen, hvor et fly var synligt langt oppe. Vent lidt, sagde han.
Alisha, der akut trængte til at tisse, blev vred. Er sådan et lille fly virkelig så vigtigt?, spurgte hun.
Det er, svarede Tim. Grav bare en fordybning i sandet her under klippen og tis der. Alisha gav op, satte sig på hug og så en pyt danne sig under hende, som hurtigt forsvandt i sandet. Hun tog med vilje en position, der gav Tim frit udsyn til hendes kløftede kusse. Ikke at hun var ophidset, hun var alt for udmattet, men hun ville irritere Tim, som virkede i god form og ikke kunne røre hende. Desværre kiggede han bevidst væk og frarøvede Alisha tilfredsstillelsen.
I stedet knappede Alisha sin skjorte helt op – bare på grund af varmen, kunne han tænke. Og hun ville lade den stå åben, så i det klare måneskin ville hendes svajende bryster gentagne gange fange hans blik, mens han var magtesløs til at gøre noget, da han skulle holde øje med hende. Lad ham lide, tænkte hun, hun led også. Men hun følte lidt medlidenhed med Tim, som ikke kunne røre hende og kun var der for hende. Alligevel besluttede Alisha at lade skjorten stå åben, da

den lette brise mod hendes hud føltes godt. Og i øvrigt var det uretfærdigt, at kun mænd kunne knappe deres skjorter op, når de ville.
Tim viste ingen reaktion og malkede hende efter morgenmaden lige så dygtigt som før. Der var flere mælkesprøjt, og Alisha syntes, det var ærgerligt, at de bare sivede meningsløst ned i sandet.

At tage af sted var endnu hårdere, hendes fodsåler gjorde ondt, og hun følte sig fuldstændig drænet allerede. Alligevel pressede Tim fremad, opfordrede hende gentagne gange til at holde et rask tempo, når det begyndte at sakke. I morgen tidlig er vi der, trøstede han hende. Hvornår var i morgen, efter denne nat? Eller den næste?
I morgen er i morgen, smilede Tim, og Alisha undrede sig igen over, hvor han fandt sin styrke. Hvis du går raskt i nat, bliver der ikke en nattetur til, jeg tjekkede min notesbog igen nøje. Vi har endda lidt tidsreserver, hvis vi bliver ved med at gå raskt, sagde han.
Vi kunne..., begyndte Alisha.
Nej, det kunne vi ikke, lo Tim, at slentre giver ingen gevinst og koster meget mere energi i sidste ende. Men tag mod, det er tid til dine bryster igen.
Slip, kom nu, læn dig behageligt mod Tim, luk øjnene, venstre-højre, venstre-højre, venstre-højre. Tim drillede hende med et sprøjt i ansigtet.
Forbandede idiot!, udbrød hun.
Han lo. Han følte energireserver, sagde han. Lad os gå!
Og således gik det, meter for meter, kilometer for kilometer, time efter time. De sædvanlige pauser imellem, plus korte ståpauser for at drikke, og Alisha var ligeglad med, at hendes bare bryster svajede frit i den behageligt varme natluft, bare videre, videre...
Og således gik det, meter for meter, kilometer for kilometer, time efter time. Pludselig, i en af de utallige ørkendale, greb Tim hendes skulder, på et vilkårligt sted, hvor Alisha ikke kunne finde noget særligt. Vi er her, hviskede han begejstret. Så rømmede han sig. Vi er her, sagde han igen med normal stemme, men stadig mere dæmpet end sædvanligt. Om et par hundrede meter begynder Zonen.

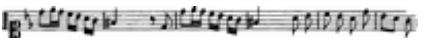

Zonen

Zonen?
Ja, sagde Tim, vi vil nå et bestemt punkt i Zonen, ikke langt herfra, måske tre eller fire kilometer. Men vi vil bruge en halv dag på det, og denne gang går vi om dagen. Om eftermiddagen tager vi af sted. Vi har brug for god sigtbarhed nu. Men først en hvilepause. Vi leder efter en anden klippeudhæng.
Du har ikke fortalt mig, hvad Zonen er, sagde Alisha.

Tim tøvede, vores mål er lige i midten, en tunnel ... og derfra direkte til paradis. Om et par timer fortæller jeg dig mere om det.
Da de havde fundet en tilstrækkelig stor klippeniche, trak Tim, til Alishas overraskelse, et letvægtstelt fra sin rygsæk og satte det op. Tag skoene af nu og sæt fødderne i teltet uden at røre jorden, krævede han. Alisha gjorde det, mens Tim holdt hende i armene. Stræk nu hænderne ud, sagde han. Han skyllede hendes udstrakte hænder med kostbart vand og en klud. Ind i teltet nu og rør ikke noget udenfor, instruerede han. Derefter udførte Tim den samme procedure på sig selv.
Hvad er her?, spurgte Alisha.
De har rodet rundt her, sagde Tim. For at være præcis, ikke her, men i Zonen, men vi tager ingen chancer. Vi er tæt på målet og har ikke brug for meget vand mere.

Malkningen var mere en pligt denne gang, Alisha følte, at Tim var spændt. Ikke desto mindre faldt hun relativt hurtigt i søvn efter at have spist.
Men Alisha vågnede tidligere denne gang. Det var omkring klokken to, og solen bagte området. Vi venter lidt, sagde Tim, varmen er uudholdelig selv i skyggen.
Efter måltidet, som de indtog i teltet, kunne Alisha ikke længere holde sig: Så hvad er denne Zone nu?, spurgte hun.
Tim kiggede dybt ind i hendes øjne: Først en malkning til før den sidste strækning!, sagde han.
Alisha tog skjorten af og vendte ryggen til Tim. Tim rykkede tæt på, ét ben til Alishas venstre, ét ben til hendes højre, gled med hænderne på sædvanlig vis under hendes armhuler til hendes bryster og begyndte at massere brysterne.
Og?, spurgte Alisha, hvad er Zonen?
Du ved, begyndte Tim og trak ordene ud, vi nærmer os indgangen til en meget speciel verden...
En underjordisk verden?!, spurgte Alisha.
...nej, ikke rigtigt, det er svært at forklare. Det er en fuldstændig anden verden. Den er blevet kaldt Atlantis, den er blevet kaldt Paradis, den er blevet kaldt Hinsides, der er helt forskellige navne for den. Der er blevet sunget om den, længtes efter den, men alligevel er den også blevet hadet, sagde Tim.
Av!, råbte Alisha, kun glade køer giver god mælk, og du trækker mine bryster til metervis længde, hvis du fortsætter sådan. Men fortæl hurtigt videre.
Undskyld, sagde Tim. Han malkede igen noget mere fokuseret.
Jeg digter ikke, fortsatte Tim. Du vil se det om et par timer med dine egne øjne og opleve det i din egen krop. Og så vil du tro på hvert eneste ord, jeg siger. Men først til Zonen. Mennesket er mærkeligt. Paradis roses kun, så længe det forbliver uopnåeligt. Men når det bliver konkret håndgribeligt, bliver det demoniseret. Har du nogensinde lagt mærke til det? Sjov er i bund og grund kun tilladt inden for en

stramt reguleret ramme, og selv i en lille ramme misunder nogle folk andre alt, hvad de selv ikke tør. Og magt hviler på at kunne give eller tilbageholde ting fra andre mennesker. Har folk stadig brug for dig som præst, hvis alt er i overflod, for alle og gratis? Nej. Forhænget i en ortodoks altervæg symboliserer indgangen til paradis, og ingen andre end præsten må gå ind. Bag tempelforhænget hos jøderne var Det Allerhelligste også tabu for almindelige dødelige. Lignende i andre religioner. Gennem historien har folk gentagne gange forsøgt at begrænse eller helt forbyde adgang til paradis. Men der (Tim gestikulerede vagt ud i ørkendalen) findes stadig en indgang. (Han malkede videre.)

Alisha havde mistet mælet. Hun sank en klump. Dette var ikke længere abstrakt, dette var helt konkret og inden for rækkevidde. Og hun tog ikke Tim for en tosset. Desuden var han sendt af andre. Men frem for alt skubber tosser og svindlere gerne ønskets objekt lidt længere væk og undgår det konkrete, håndgribelige. Men dette var konkret og håndgribeligt. Det var inden for rækkevidde. Kunne det virkelig være, at... Alisha fik gåsehud over hele kroppen.
Dine brystvorter kan ikke tåle at blive malket så hårdt, sagde Tim, og Alisha lo. Slap af, drillede Tim og kiggede ondskabsfuldt direkte på Alishas brystvorter, hvilket kun forstærkede effekten.

Fortæl videre, bad Alisha.

Tim fortsatte: De forsøgte at ødelægge indgangen, men hvad de ikke ved: Det lykkedes ikke. Tim lo glad. Alisha følte hans ånde i nakken. Lykkedes ikke, gentog Tim. Vejen derhen er dog nu blevet farlig. De har rodet med universets fundamentale kræfter, og det har konsekvenser. Der er en sti til indgangen, som du skal kende, men du må ikke tage en meter fejl, alt andet kan koste dig livet, fordi der uden for denne sti virker uforklarlige, kraftige kræfter. Det kostede menneskeliv at udspejde denne sti. Og selv direkte på stien skal du være forsigtig. Hvis du gør det, kommer du sikkert igennem. Men for himlens skyld, gør alt nøjagtigt, som jeg siger, okay?
Tim stoppede sine håndbevægelser. Lover du mig det?, spurgte han.
Alishas hår rejste sig af spænding. Jeg lover det, sagde hun. Men hvorfor gør vi alt dette med at skjule os, hvis de alligevel kender stedet? Og hvad er dette paradis præcist?, spurgte hun.
Tims hænder fortsatte med at arbejde på Alishas bryster. Nummer ét, sagde Tim, ingen må lægge mærke til, at nogen er interesseret i dette sted, for så kunne de komme og tjekke. Det fører til nummer to: De tror, adgangen er ødelagt, og det skal de blive ved med at tro. Nummer tre: Det, dette paradis, er ... ikke perfekt. Du kan forestille dig det sådan, at det ville være lidt sjovt at spise flødekage hver dag og synge halleluja med engle til harpmusik nonstop, sagde Tim.

Alisha lo. Så som den joke, hvor de i helvede drikker og fjoller rundt og holder den ene fest efter den anden?!, sagde hun og vendte hovedet halvvejs tilbage mod Tim.
Tim grinede. Ja, på en måde sådan, men meget mere. Det fremstår lidt forskelligt for alle, efter deres inderste ønsker. Alle oplever simpelthen forskellige ting, også eventyr og sådan noget, farlige ting og banale. De oplever kun sammen, hvad der er fælles for alle. Groft sagt. Og det inkluderer helt sikkert *alt*, hvad folk åbenlyst eller hemmeligt kan lide at gøre. Ting sker fra kassen med dine mest hemmelige, pinlige ønsker, og af uforklarlige grunde og uden din egen medvirken. Der er ingen tabuer, det er ... som i en drøm. Det er det frem for alt, sagde han.
Alisha blev alvorlig: Men så hører knepperi sikkert også til, og ikke så lidt, sagde hun.
Ja, sagde Tim, det spiller en vigtig rolle der, også i hverdagen. Tænk væk de moralske regler, som herskere, præster eller bare naboer har givet os til vores kontrol, så kan du nogenlunde forestille dig, hvad der foregår.
Alisha sank en klump. Det ville sikkert være noget mere end bare knepperi, sagde hun.
Ja, sagde Tim. Han holdt kort pause i malkningen. Ja, gentog han. (Nu malkede han fremragende. Interessant, tænkte Alisha for sig selv.)
Men hvad med dig, spurgte Alisha højt, hvorfor må du ikke? Eller må du der?
Nej, sagde Tim. Jeg sneg mig ind uden tilladelse, så ikke som dig, der er officielt udvalgt. Jeg spionerede for Stasi, ved du...
Hvad?!?!, udbrød Alisha.
Ja, se ikke sådan ud. Jeg er faktisk Stasi-officer. Faktisk. Teoretisk. Strengt taget. Indtil jeg ... nå ja ... åh, det er svært at forklare, sagde han.
Han stoppede malkningen.
Alisha rømmede sig.
Han fortsatte.
Jeg starter fra den anden ende, fortsatte Tim, der er flere adgange. Ikke utallige, men der er andre. En af disse adgange blev fundet i DDR, og nu vil Stasi vide, hvad der foregår. Men alt strengt hemmeligt. Omkring adgangen oprettede de et spærret område, og ingen skal nogensinde få lov til at ... til paradis ... nogensinde. Heller ikke i fremtiden, så vidt jeg ved. Ikke engang vi Stasi-officerer måtte. Kun nogle få særligt udvalgte personer blev sendt, som Stasi bagefter mistænksomt overvågede. Nå, og jeg havde ... været i paradis ... på trods af alle forbud. Jeg var fuldstændig overvældet af skønheden i den verden, jeg fandt der, og gik hemmeligt tilbage igen og igen. Efter noget tid hoppede jeg af. Sådan er det med mig. Hvis du fortæller det derhjemme, udleverer du mig til Stasis kniv, sagde han.
For himlens skyld, hviskede Alisha, det gør jeg ikke.
Tim fortsatte: De vil ikke have ... i paradis ... uønskede indtrængere. At du er blevet udvalgt, er en meget speciel ting. Men de gav mig alligevel en chance. Jeg

tjener derfor tre fulde år som foged, og det inkluderer, at jeg skal forblive afholdende. Men hvis jeg klarer det, bliver jeg selv en udvalgt med alle rettigheder, sagde han.
Hans øjne skinnede.
Og jeg klarer det!, erklærede han.
Alisha så på mælken, der sprøjtede i fine stråler mellem hans fingre fra hendes bryster og dryppede, og kneb øjnene sammen. Og hvis du ikke klarer det?, spurgte hun.
Tim stoppede malkningen igen. Det er pokkers hårdt, især fordi det klør mellem lænderne, så snart du er der. Det kan være uudholdeligt, især når andre fjoller rundt, og du skal se på. Og jeg må ikke engang røre mig selv, sagde han.
Av! – Mere forsigtigt! – Og hvis du gør det?, spurgte Alisha.
Kommer an på, sagde Tim (malkede rytmisk igen). Du bliver ikke smidt ud, og ingen er nogensinde gået helt frivilligt, men din tid bliver forlænget. Afhængigt af. Onani kostede mig en måned én gang, selvom det næsten kom af sig selv, jeg skulle virkelig kun hjælpe en lille smule, sagde han.
Og *hvis* det kommer af sig selv?, spurgte Alisha.
Jeg ved det ikke. Sandsynligvis også en måned, sagde han.
Slemt!, sagde Alisha.
Kom nu, ellers ville alle prøve det..., sagde Tim.
Også rigtigt, sagde Alisha. Men hvordan skal de opdage det?, spurgte hun.
De opdager det, ingen anelse hvordan. Men de opdager det, sagde Tim.
Tavst så de begge i de næste minutter, hvordan mælken stadig sprøjtede et par gange fra Alishas bryster, vældede op i enkelte dråber og til sidst ebbede ud. Alt i alt var det måske ikke engang så meget mælk, men sprøjtet så imponerende ud.

Da de var færdige, pressede Alisha videre: Hvordan håndterer du at være med i Stasi?, spurgte hun.
Slet ikke, sagde Tim.
Hvordan?, spurgte Alisha.
Jeg blev født ind i det. Gennem mine forældre. Men jeg er i bund og grund ikke skåret ud til at tage ordrer, og det gav mig problemer fra starten. Nu er jeg for eksempel løjtnant, men jeg havde engang en højere rang. Man kommer ikke bare ud af Stasi, i hvert fald ikke uden rigtig alvorlige problemer. Resten fortæller jeg dig senere. Men se mig venligst som et menneske, ikke som en repræsentant for denne organisation. Kan du det?, spurgte han.
Alisha kiggede på Tim: Hormonelt set kan jeg alligevel ikke lade være, det er bare en plet, du har, sagde hun. Ellers tager jeg dig for en god fyr, og det er vigtigere. Hvis du kunne komme ud af Stasi uden for meget besvær, ville du så?, spurgte hun.
Øjeblikkeligt, sagde Tim.

Det er nok for mig, sukkede Alisha. Og ellers ville jeg nok sørge for, at de smider dig ud selv.
Tim smilede til Alishas overraskelse. Ikke en dårlig idé, det ville virke, sagde han.
Hvordan?, spurgte Alisha.
Den, der vil giftes eller bare har et fast forhold, skal rapportere det. Hvis kvinden virker tvivlsom eller har vestlige kontakter..., sagde Tim.
Vestlige kontakter kunne jeg grave frem, om nødvendigt, sagde Alisha.
Virkelig? ...så får du alligevel en kadresamtale. De taler lidt omkring den varme grød et stykke tid, men til sidst bliver du stillet over for spørgsmålet, Stasi eller kvinde, og hvis du i dette tilfælde siger, at du elsker kvinden meget, så kommer du ud af Stasi uden et blåt øje. Sikkerhedsrisiko, man må have forståelse. Og det er Stasi, der undskylder. Selv med homoseksuelle, der har kontakt med homomiljøet. Det er den eneste rene vej ud, så vidt jeg ved. Jeg så det én gang og fik det fortalt direkte, sagde han.
Hvis du virkelig vil det, sagde Alisha, vil jeg hjælpe dig med det. Det er et fast løfte. Hører du?
Tak, sagde Tim. Nu smilede han igen. Men nu har vi noget andet foran os. Noget smukt med en midlertidigt ubehagelig vej. Herfra. Skal vi hellere fokusere på det nu? Det er det værd!, sagde han.
Ja!, sagde Alisha. Jeg plager dig ikke mere nu. Fortæl mig, hvad jeg skal gøre.
Lyt, du binder din rygsæk stramt til ryggen senere. Du får et klæde af mig, som du vikler om hovedet. Stop alt dit hår ind under det og lad intet stikke ud. Du knapper din skjorte. Og sørg for, at intet blafrer rundt. Når vi er i Zonen, rører du ikke mere ved noget, slet ikke noget! Forestil dig, at alt, der ligger der, er gift. Og prøv at sparke så lidt støv op som muligt, mens du går. Når vi taler om støv, sagde Tim.
Tim rodede i sin rygsæk og trak en stor, tyk plastikpose frem.
Her putter du dit pas, dine penge og det, du anser for halvt vigtigt eller uerstatteligt. Det, der ikke er derinde, forsvinder bagefter. Du får noget bedre for det senere, sagde han.
Alisha begyndte at fylde plastikposen.
Tim fortsatte: Bliv tæt bag mig og gå så præcist som muligt i mine spor. Hvis jeg dukker mig, dukker du dig også, flaks ikke med armene, og rør ikke ved noget, intet, intet. Hører du? Her er alt farligt, og der sker ting her, som du aldrig har hørt om. Og spis ikke noget og drik ikke noget. Er du stadig sulten eller tørstig? Drik nu, men hvis du skal tisse senere, kan det blive akavet og koster værdifuld tid, sagde han.
Alisha drak alligevel. Allerede meddelelsen om, at hun ikke måtte drikke, havde gjort hende tørstig. Og hvis jeg bare tager trusserne af under nederdelen?, spurgte hun.
Gør det ikke, sagde Tim, det beskytter mod støv. Han trak handsker, det nævnte

hovedklæde og tykvæggede plastikposer fra sin rygsæk. Bind hovedklædet om nu, poserne går over dine fødder, og du tager disse handsker på, sagde han.

Mens Alisha, fuldt "påklædt" med tømt blære, ventede foran teltet og drak en tår vand mere, forseglede Tim omhyggeligt Alishas plastikpose og lagde den i Alishas rygsæk. Derefter tog han alt ned, slettede deres spor som altid og tog selv klæde, handsker og plastikposer på. Så tog han sin notesbog i venstre hånd, og endelig satte de af sted.
Denne gang var Alisha nervøs. Hvilke farer kunne lure på hende i Zonen? De havde jo forsikret hende om, at der ikke kunne ske hende noget.
Efter knap en halv kilometer stoppede Tim og kiggede i sin notesbog, på jorden og så tilbage i notesbogen.
Her begynder Zonen, sagde han hæst.
Om sveden på hans pande kom fra den stikkende sol eller fra hans spænding, var ikke til at sige. Se her, tilføjede han og pegede på jorden foran dem. Noget som en fin revne løb tværs over jorden foran dem, ikke mere. Men den fine revne løb også op ad begge skråninger i ørkendalen, så langt øjet rakte. Og det mærkeligste: Den var ikke dækket på noget eneste punkt af sand, murbrokker eller noget som helst andet.
Hinsides den lever ikke engang skorpioner længere, kommenterede Tim, men vi bliver heller ikke i Zonen unødigt længe, ingen bekymring.
Tim kiggede fremad efter endnu et blik i notesbogen. Nu denne grøft her langs nedenfor, altid lige i bunden til den klippe der, sagde han og pegede fremad. Og glem ikke, bliv tæt bag mig og afvig ikke en millimeter fra stien. Hvis noget er galt, sig det, tilføjede han.
De satte af sted og klatrede ned i grøften. Solen brændte nådesløst, og Alisha følte allerede, at hun tørrede helt ud. Murbrokker sprang til siden under hendes fødder, det var ubehageligt at gå, men hun holdt sig strengt bag Tim, indtil de nåede klippen.
Endnu et blik i notesbogen. Nu derhen, sagde Tim og pegede på noget uklart aflangt diagonalt til højre langt foran dem i ørkendalen. De klatrede ud af grøften og derefter op ad en let bakke. Denne gang gik det lidt bedre, fordi jorden var nogenlunde jævn. Pludselig blev det trykkende stille, næsten smertefuldt stille. Bortset fra klirren af de rullende sten og deres åndedræt kunne intet høres, slet intet. Og deres egne lyde gav slet ingen ekko. Man gik, som om man var i et lydisoleret rum. Det stoppede lige så pludseligt på toppen af den lille bakke, og Alisha sank flere gange, som i en elevator, der hurtigt klatrer op i en højhus. Men nu virkede klippernes farver pludselig falmede og bød beskueren intet andet end grå toner. Kun Alisha og Tim syntes at have farvepletter på sig, men selv disse farver virkede svage. Også det stoppede lige så pludseligt flere meter senere, og klipperne viste igen deres farvelag. De gik videre. Måske halvtreds meter før

næste etape mål stod Alisha som naglet til stedet.
Hvad er det, for himlens skyld?!, råbte Alisha og var virkelig bange.
Objektet, de gik mod, var en almindelig metalstang, måske to meter lang, lidt bøjet og rusten. Det var ikke problemet, men metalstangen hang i luften, lige midt i luften, og uden noget synligt hold.
Tim lo. Overraskelsen lykkedes? Den er harmløs, men rør den alligevel ikke. Se her, sagde han.
Tim åbnede sin rygsæk og tog et rustent stykke ståltråd frem, måske ti centimeter langt. Med det gik han til stangen og bankede på stangen. Stangen drejede nu let svajende i en cirkel.
Det virker ikke, det er snyd, ikke?, spurgte Alisha.
Intet snyd, sagde Tim. Du kan heller ikke få denne stang ud af dens position. Uanset hvor meget kraft du bruger, snapper den tilbage til sin gamle position, som om den holdes af en elastik. Skørt, ikke? Men der er helt andre ting her, der slet ikke er harmløse, og som vi forhåbentlig ikke får at se eller føle. Og fra præcis nu af især, sagde han.
Og du slæbte dette stykke rusten tråd med for at vise mig det?, spurgte Alisha.
Tim lo. Ja og nej. Den lille demonstration advarer dig om, at der er ting her, der går ud over vores forståelse, men jeg har også brug for det. Se her, sagde han.
Han kiggede igen i sin notesbog, søgte derefter omgivelserne med øjnene og kastede så stykket tråd foran sig, men ikke højt op, men i en brysthøj bevægelse, der så ret klodset ud.
Til der er stien klar, bliv tæt bag mig!, sagde han.
Alisha fulgte efter.

Da de nåede ståltrådsstykket, rakte Tim igen ned i rygsækken, denne gang tog han en rusten skrue og kastede den igen fladt i brysthøjde.
Må du slet ikke tage dit eget ståltrådsstykke med?, spurgte Alisha.
Nej! Vi lader det ligge. Derfor er det også et objekt, som nogen måske smed væk for evigheder siden, sagde Tim.
De bevægede sig hen til den faldne skrue. Sådan gik det hop for hop med altid forskellige rustne metaldele, indtil Tim pludselig råbte STOP. Alisha frøs øjeblikkeligt til en saltstøtte.
Ser du det glimtende der i luften?, spurgte han og pegede fremad og så skråt til højre og skråt til venstre.
Alisha vidste straks, hvad Tim mente. Det så ud som opstigende varm luft, men begyndte underligt nok først omkring to meter over jorden med en skarpt afgrænset kant og glimtede på stedet, måske tyve meter bredt og dobbelt så langt, den øvre grænse var ikke genkendelig. Men glimtet steg ikke opad, som varm luft normalt gør.
Se, sagde Tim og kastede en rusten jernvinkel direkte ind i den glimtende luft.

Hvad der skete, var utroligt. Jernvinklen fløj normalt, men så snart den nåede den glimtende luft, blev den skudt lodret ned i jorden med et øredøvende brag. Intet stykke metal stak frem fra jorden længere. Intet mere. Kun en sprække i jorden var synlig.
Hvad er det?, hviskede Alisha ophidset.
Vi må ikke komme ind i det, svarede Tim, men vi skal igennem nedenunder. I andegang, og husk: Rør ingenting, hænderne bliver oppe. Bedst at hvile dem på lårene. Hvis bare en hårtip kommer derind, skyder det gennem dig som en kugle, og så er det slut.
Tim læste sine noter meget opmærksomt igen. Derefter nærmede de sig den glimtende sky forsigtigt.
Der er vores mål, sagde Tim og pegede på et sted kun omkring halvtreds meter foran dem. Brug din styrke sparsomt, halvtreds meter andegang med døden lige over dig er ikke lidt.
Skal det virkelig være andegang, er det ikke nok at krybe?, spurgte Alisha.
Grænserne er ikke nødvendigvis lige ... for det meste ja, men ikke altid. Sikkerhedsafstanden skal være der, virkelig, sagde han. Allerede krybende kastede han en større jernmøtrik fladt under den glimtende sky. Jernmøtrikken ankom intakt.
Lad os gå nu, sagde han. Han vraltede foran, og Alisha fulgte efter. Mere end én gang kiggede begge op med frygt. Hernede var grænserne for den glimtende sky faktisk synlige sidelæns, men slet ikke, når man kiggede op. Meter for meter skubbede de fremad, og Tim kastede jernstykker foran sig igen og igen. Alishas sved løb brændende ind i hendes øjne, og hun gispede. Endnu en meter, endnu en meter.
Bliv ikke langsommere, opfordrede Tim, disse skyer kan ændre form, og hvis den sænker sig, vil jeg ikke have os under den. Alishas øjne fyldtes med tårer; det var så uventet udmattende, og hun var helt spændt af frygt, hendes lægge gjorde ondt, hendes hofter, hendes nakke, men enden af skyen kom nærmere. Endnu en meter, endnu en meter, endnu en. Slut!
BLIV NEDE!!!, brølede Tim.
Alisha krympede sig, næsten var hun gået op for tidligt.
Kom, kom, kom, lokkede Tim, to meter mere, du kan klare det!
Nu havde han hende, forhindrede hende i at sætte sig på jorden og holdt hende med begge hænder. Alisha kastede sig grædende mod ham. Undskyld, undskyld ... jeg tænkte ikke over det længere, sagde hun.
Jeg skulle have tænkt på det, sagde Tim, det er præcis min opgave. Men vi klarede det, det er vigtigt. Alligevel må vi ikke tage en pause. Videre! Og tør ikke tårerne, sagde han.
Han trak hende måske tyve meter væk fra den glimtende sky og kiggede igen i sin notesbog.

Den vej!, sagde han.

Sådan gik det videre. Tim kastede sine rustne jernstykker igen, indtil de kom til en slags lille fordybning i dalen, en dal inden i dalen, men løbende på tværs og spærrende deres vej. Alisha kiggede ned og så, at folk havde været aktive her: Bøjede stålbjælker lå rundt omkring, hun så to knuste, rustne lastbiler, betonstykker og andre relikvier af denne slags. Og en slags beton tunnelindgang var der til højre nedenfor, også ødelagt. Vi skal rundt om fordybningen, sagde Tim, uforudsigelig. Der i den grube (han pegede på et hul til venstre nedenfor) samler der sig for eksempel en ætsende gas. Sæt foden derind, og den er væk. Den væltede gravemaskine derovre (han pegede endnu længere til venstre nedenfor) er derimod en strålingskilde. Gå tættere på end ti meter, og du får kvalme, en blytung træthed overvælder dig, og tre dage senere er du død. Det mærkeligste er, at strålingen fra denne gravemaskine ikke rækker længere end ti meter. Og vi kan heller ikke gå langs den venstre skråning deroppe, sagde han og pegede på dalens venstre skråning. Se!, sagde han. Han kastede et af sine jernstykker op ad skråningen. Midt i flyvningen glødede det flyvende jernstykke pludselig lyseblåt som et lyn og opløstes i en røgstribe.
Fordampet, kommenterede Tim. Men til højre kan vi gå, sagde han. Han kiggede endnu en gang i sin notesbog og kastede endnu et jernstykke. Sådan gik det, kast for kast.
Da de havde passeret fordybningen, kiggede Tim igen i sin notesbog. Alisha udstødte pludselig et forbavset udbrud.
Hvad er det?, spurgte Tim og kiggede op fra sin notesbog.
Skal vi derhen?, spurgte Alisha og pegede fremad.
I dalens hede var en slugt med frodig grøn vegetation blevet synlig, dirrende, et hav af blomster på klipperne og en lille bæk i dalbunden.
Tim smilede. Ja og nej, sagde han. Det er faktisk vores mål, men hvad du ser, er desværre kun en slags luftspejling.
Og der forsvandt den frodige grønne dal med blomsterhavet og bækken igen. Alisha så kun den tørre, varme ørkendal.
Hvorfor var det kun en *slags luftspejling* og ikke en rigtig?, spurgte Alisha.
Den fysiske baggrund er en anden, svarede Tim. Det lige nu var ikke en rigtig luftspejling, men et af de mærkelige fænomener i denne Zone her. Lad dig ikke distrahere. Kom! – Den vej!, sagde Tim og pegede fremad med armen og tilføjede: Husk, rør ingenting. Og bliv ikke overrasket.

Tim gik foran.
Alisha fulgte efter.
Så så Alisha, hvordan jorden pludselig gav efter under Tim, og skreg af skræk. Men hendes skrig lød mærkeligt dæmpet, som om noget havde tilstoppet hendes

øregange. Alisha så, at jorden under Tim var elastisk, som om den var gummi. Ligesom en trampolin. Men det var klippegrund. Forhekset stod Alisha stille. Tim vendte sig om, råbte noget, som Alisha ikke kunne høre, og vinkede, at hun skulle følge efter. Tøvende tog Alisha et skridt og endnu et. Der var stedet. Jorden blev pludselig eftergivende. Hun følte frem med foden. Tim vinkede igen for at give hende mod. Luften skreg lydløst mod Alisha nu. Alligevel var der dødstille. Alisha tog et skridt fremad. Pludselig ændrede den lydløse tone sig, som om Alisha havde passeret gennem en usynlig væg. Nu var det en langsomt svingende, meget dyb tone. Men den var kun mærkbar, ikke hørbar. Næsten var det en stærk vibration. Men vibrationen virkede kun udvendigt. Ikke inde i kroppen. Alishas hår rejste sig, hun fik gåsehud, hendes brystvorter rejste sig. Frem for alt det. Mærkeligt. Nu trak noget med stor kraft konstant i hendes brystvorter.
Tim gestikulerede.
Åh. Alisha havde været uopmærksom. Hun tog det næste skridt. Jorden fjendrede blødt under hendes fødder. Men hun sank ikke ned. Hun kunne gå uden problemer. Jorden sprang under hende. Alisha havde lyst til at hoppe, som på en trampolin. Men nu fumlede noget ved hendes skamlæber og hendes klitoris. Som om nogen sugede på hende dernede med kæmpestore bløde læber. Skulle det være lige nu?
Tim gestikulerede.
Åh. Uopmærksom igen. Herregud! Alisha havde ingen lyst til ophidselse nu, men det dernede tvang sig på. Var det intenst!
Sugende-smaskende-vibrerende. Kraftfuldt!
Alisha krydsede den vaklende og fjedrende jord beslutsomt. Da hun nåede Tim, tog han hende i hånden og trak hende fremad med kraft.
Efter omkring halvtreds meter aftog jordens fjedren brat. Så skreg luften lydløst mod Alisha igen, blev mere dæmpet for hvert skridt, endnu mere dæmpet, og til sidst hørte Alisha Tim, som stadig holdt hende i hånden, kalde fra langt væk: Ti meter mere!
De løb ti meter mere.
Klaret, sagde Tim, nu igen i helt normal lydstyrke.
Hvad var det?, spurgte Alisha.
Harmløst. Men undskyld, jeg skulle have advaret dig alligevel. Hvordan var det for dig?, spurgte han.
Alisha rødmede.
Tim lo: Ikke her! Forkert tid, forkert sted. For mænd er det i øvrigt mindre behageligt, mine testikler gør alligevel ondt, sagde han.
De gik ti meter længere.
Vi er næsten der, sagde Tim. I fordybningen bag os borede de en tunnel ind i bjerget. Vi kan ikke komme ind i tunnelen, men et sted oppe til højre i bjerget er der en sprække, hvorigennem du kan komme ind i bjerget; du skal klatre lidt op

ad bjerget. Men stedet er svært at finde, og vi må heller ikke blive her længe, sagde han.
Tim trak et mærkeligt gammeldags udseende kompas fra lommen. Alisha kiggede nysgerrigt på kompasset. Hvor nord var, kunne Alisha ikke have sagt, men dette kompas pegede klart ikke mod nord. Desuden var dets skala helt anderledes, for kun en halvcirkel var markeret med skalastreger, og mærkningen bestod af symboler, hvis betydning Alisha ikke kunne fatte. Viseren pegede mod bjerget. Nu drejede Tim kompasset, så det stod lodret. Viseren pegede skråt opad.
Derop skal vi, sagde Tim og pegede på et sted oppe på bjergsiden. Bliv tæt på mig og rør ikke ved noget, mens du klatrer op, sagde han.
De klatrede op ad bjerget. Gult murbrokker, gult sand. Ingen planter. Stikkende varme. Alishas sved løb i strømme ned ad kroppen. I det mindste gik det ikke stejlt op, men Tim valgte en slags zigzag-sti, der steg mindre brat. Tim tjekkede hele tiden med sit mærkelige kompas, først vandret, så lodret. Sådan gik det. Det var let at se, at Tim undgik genveje til fordel for en sikker opstigning. Alisha behøvede virkelig ikke at støtte sig til nogen af stenene en eneste gang.
Så pegede Tim på en klippesprække. Han virkede pludselig bleg for Alisha.

Sprækken blev skabt af eksplosionen i tunnelen nedenfor, kom, sagde Tim, vi må ikke stå stille her. Alisha lagde mærke til fra Tims stemme, at han var bange, og reagerede øjeblikkeligt. Hurtigt, bliv ved, sagde Tim, og rør ikke ved noget. Men fald ikke.
Klatringen blev overraskende let herfra, fordi stenene lå bekvemt og var ret behagelige at bruge som erstatning for trapper.
Da de nåede sprækken, tog Tim sin lommelygte fra rygsækken og tændte den. Gå kun et lille stykke ind først, indtil du vænner dig til mørket, sagde Tim, og husk, rør ikke ved noget!
Passagen førte direkte ind i bjerget, små murbrokker og sand glattede jorden noget, men alt for hurtige bevægelser var ikke mulige, især da de ikke måtte røre ved noget. Da Alisha vænnede sig lidt til mørket i klippesprækken, lagde hun mærke til, at væggene delvis så smeltede ud, der var steder, hvor flydende sten måtte have dryppet ned. De satte af sted, ind i bjerget i lommelygtens lys. Efter måske to eller tre hundrede meter dybt inde i bjerget åbnede en stor spalte sig pludselig til højre, som Tim pegede på. Der skal vi ind, sagde han. Omkring ti meter forbi spalten så Alisha noget forbavsende – det var resterne af en naturlig hule, på hvis vægge Alisha opdagede tegninger i lommelygtens halvmørke, som kunne være tusinder af år gamle. Blandt afbildninger af mennesker i forskellige aktiviteter skilte en livsstørrelse afbildning af en kvinde sig især ud, som holdt sine bryster frem mod beskueren med begge hænder, mens hendes ben kun var antydet og formet til et "O", hvilket man kunne tolke som en åben vulva.

Husk, hviskede Tim, rør ingenting. Men er det ikke en forbrydelse, at nogen ville ødelægge noget som dette?
Alligevel tøvede han ikke. Han trak et lagen fra sin rygsæk og bredte det ud på jorden foran vægtegningen af kvinden.
Vi er nu lige ved målet, og der er vi absolut sikre, sagde han, men lyt nøje, så vi kan komme hurtigt væk herfra: gennem kvinden, der holder sine bryster med hænderne, kan du gå, spørg ikke længe nu, det virker virkelig, forestil dig, det bare er papir. Du tager skoene af nu og træder *direkte* fra skoene *direkte* ud på dette lagen her, vendt mod tegningen, men gå ikke på den bare jord. Du smider alle dine ting og klæder dig helt nøgen. Absolut alt, handsker til sidst. Lad tingene falde bag dig uden at røre dem igen. Så går du ind i væggen. Du tager intet med dig, slet intet, hvem ved, hvad der er på tøjet nu.
Og mit pas?!, undslap Alisha, det er stadig i min rygsæk, og tingene er godt pakket. Og mine penge også, og andet vigtigt.
Jeg tager mig af det, forsikrede Tim, kom, skynd dig.
Alisha lod sin rygsæk glide til jorden. Og du kommer bagefter?, spurgte hun.
Jeg følger efter lidt senere, svarede Tim, først når du er ankommet derinde. Det er vigtigt, at vi går hver for sig. Du bliver bare ved med at gå ligeud, uanset hvad du ser eller hører. Når du er igennem, finder du et vaskested. Der vasker du dig hurtigt, men grundigt, og vær særligt opmærksom på hår og kropsåbninger, også ører, øjne, næse, mund, armhuler, skede og bagdel. Træk vand gennem næsen én gang og spyt det ud, og lad vand løbe ind i dine ører. Gå så hurtigt videre, indtil du kommer til en slags bord. Der lægger du dig ned og venter på, hvad der sker. Men vask dig først! Og skynd dig, sagde han, hans stemme lød nu anstrengt, vi skal væk herfra hurtigt.
Alisha tøvede ikke længere og tænkte ikke mere. Hun løsnede sine sko og trådte fra dem direkte ud på lagnet, der var bredt ud foran kvindens fødder på jorden.
Tim opmuntrede hende: Det er helt enkelt. Og bliv ikke bange for, at klippen føles rigtig hård i allerførste øjeblik. Det er bare en illusion. Du skal bare blive ved med at gå beslutsomt, ellers er der ikke andet at bemærke. Kom nu – nu!, opfordrede han.
Alisha rev hastigt skjorten af, lod nederdelen glide til jorden og blev af med sine trusser. Så, nu helt nøgen, tog hun et skridt mod klippetegningen. Hun holdt

vejret. Det, hun skulle gøre nu, var uhyggeligt for hende. Men så tog hun sig sammen og tog et beslutsomt skridt direkte ind i klippen. I en brøkdel af et sekund føltes klippen så hård, som ventet, men da hun pressede beslutsomt videre, gav den pludselig efter og føltes mærkeligt knitrende-elektrisk og samtidig som en tung væske. Alisha gled ind i klippen, klippen lukkede sig bag hende, og intet spor var tilbage af, hvad der lige var sket. Alisha var nu i sikkerhed.

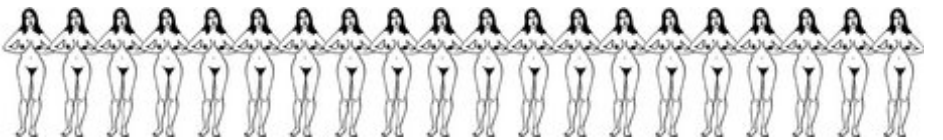

Peridëis

Hvad der skete med Alisha, da hun trådte ind i klippen – eller rettere, tegningen af kvinden – blev beskrevet helt i begyndelsen af denne historie. Også hvordan hun passerede gennem den mærkelige katedrallignende struktur for at nå Peridëis og lagde sig i græsset, ved hvis fødder et vidunderligt frodigt grønt og farverigt landskab åbnede sig i dalen. Men hvad der fulgte, manglede. Ikke helt – mens Alisha døsede i græsset og overvejede en vis afslapningsøvelse med sine fingre, dukkede Tim op igen, ham, der havde guidet hende gennem ørkenen, nu så langt væk.

Ankommer

Øhm, en mands stemme rømmede sig ved hendes hoved. Velkommen til paradis ... ingen spøg, virkelig. Det hedder Peridëis, men resten er sandt.
Alisha krympede sig, så lo hun: Hvor har du været? Jeg har været her i mindst en halv time. Paradis, sagde du? Seriøst *paradis*? Jeg troede, det var en metafor, en talemåde. Men bogstaveligt ... er det ikke lidt overdrevet?
Hun kastede et blik opad, hvor Tim stod.
Nøgen mand med erektion, set nedefra, tænkte hun. Interessant vinkel.
Tim, bag hende, udstødte en varm, klingende latter: Nej, paradisdelen er sand. Og nu kan jeg fortælle dig alt. Alt.
Tim kastede sig ned i græsset ved siden af Alisha, desværre på maven.
Han fortsatte: Lad os tage det skridt for skridt. Vi kunne være kommet her sammen, men jeg måtte dække vores spor og få dig hurtigt ud. Desuden er det tradition at komme alene første gang ... det er anderledes ... mere intenst ... mere selvfokuseret. Så ... (han stammede, og Alisha rynkede panden) ... nå ja, der sker mirakler her. Og de mirakler er knyttet til dig, når ingen andre er i nærheden. De er dine mirakler, dine dybeste ønsker, der former verden. På en måde.
Tim vred sig tydeligt. Så, med en hurtig drejning, rullede han om på siden, støttede hovedet på hånden og kiggede Alisha i øjnene. Mere flydende fortsatte han: Efter det, du lige har været igennem, må du se, at der er mere i verden, end hvad du kan se eller høre – ting, sindet ikke øjeblikkeligt kan fatte. Ikke?
Det var mærkeligt, indrømmede Alisha, at gå gennem klippen, svæve væk, og især katedralen.
Katedral?
Katedralen, du går igennem, tilføjede Alisha forvirret. Hvorfor spørge? Du kom også igennem den...

Nej, jeg kom gennem et lille rum med udsmykkede udskæringer, et vaskefad af sandeltræ ved indgangen og et udskåret bord bagved. Der er små døråbninger foran og på siderne, der fører til et andet rum, men det er tomt. Og det løber tilbage til bordet og vaskefadet, altid i cirkel, et lukket system. Mærkeligt, ikke? — Alle oplever overgangsrummet forskelligt, men det er det samme rum. Det er, hvad Peridëis handler om.
Hvorfor den anderledes udtale, ikke paradis, men Peridëis?, spurgte Alisha.
"Peri" betyder "fe," og -deis kommer fra "land" eller "rige." Så, i bund og grund "Feernes Land." Nogen rodede det til til paradis, men det er ikke det eneste nonsens i de paradis-historier. Eva, for eksempel, fristede Adam med helt andre frugter...
...Feer!, gispede Alisha og afbrød ham. Den historie! Hun satte sig op. Med et blik på Tim: For øvrigt har du ståbreng. — Er feerne smukke?
Meget smukke, svarede Tim, som om det var helt normalt at blive afsløret med en erektion af en kvinde – nøgen, lad os ikke glemme – der sad ved siden af ham på en græsklædt skråning. Men, tilføjede han, Perier er ikke min type. Højæstetisk, delikat erotik, fejlfri ned til detaljen, ingen ufuldkommenheder, men slet ikke sensuel. De udstråler magt, får dig til at mærke det, tåler ingen modsigelse, perfekte per definition, og behandler dig som luft, medmindre de vil have noget. De er venligere mod kvinder, men distancerede over for mænd, selv når de beordrer dig til at tilfredsstille dem. Selvom de er retfærdige, er de ikke søde, og deres retfærdighed er nok beregnende – de kan få brug for dig en dag. Nej, min erektion er ikke for Perierne. Peridëis gør dette, og du dufter meget af kvinde lige nu. (Alisha bemærkede, at hendes sprække var gennemblødt.) Ved du hvad, fortsatte Tim, derovre er et vandfald, perfekt til at svømme. Fristet?
Og han var væk. Alisha løb leende efter ham.

Vandfaldet kastede sig ned i et stenbassin, omkring fem meter bredt og tyve langt. Tim dykkede hovedkulds i, og Alisha fulgte efter. Vandet var behageligt varmt, ikke iskoldt som nogle bjergbække. Bassinet var dybt, umuligt at stå i undtagen ved kanterne. Alisha nød svømmeturen – ingen tid til nydelse i hulen. De dykkede og plaskede lydløst i lang tid, til sidst kravlede de udmattede i land.

Drømmende!, sagde Alisha, liggende på maven i græsset, vendt mod Tim, mens hun lod solen tørre hendes hud. Dette er virkelig paradis, ikke bare en luftspejling?
Det er, svarede Tim. Pe-ri-de-is, Peridëis. Klar til en forelæsning?
Nej.
Hvad? Vil du ikke vide om Peridëis?
Jo. Men ... ærligt ... jeg er tændt. (Alisha fnisede.)
Forvirret spurgte Tim: Hvad mener du? Hvad er det?

Åh, slang, glem det. Jeg er ophidset. Seksuelt. Virkelig intenst. Mere end nogensinde før. Det er overvældende, kontrollerer mig. Ingen hjerne tilbage, fattet?
Undskyld. Jeg troede, du allerede havde klaret det. Det er normalt her. Især intenst lige efter at komme ind i Peridëis. Du behøver ikke holde dig tilbage her.
Aldrig, nogen steder i Peridëis. Det er almindeligt, at folk bare tager en hurtig håndpause, når lysten rammer, og ingen er i nærheden til at hjælpe. Gør det bare!
Du er ikke seriøs?, spurgte Alisha, mere usikker end forarget.
Jo, det er jeg. Hvorfor pine dig selv? Lysten er meget stærkere her end i den anden verden – det er et kerneelement i Peridëis, og du kan ikke undslippe det. Folk her giver bare efter. Punktum.
Og du?
Jeg vil, jeg ville, men jeg kan ikke. Du ved hvorfor.
Det er pinligt. Jeg ville være flov over at vide, at du ved, jeg tilfredsstiller mig selv bag en busk, endsige gøre det lige her.
Hendes kusse sagde noget andet, insisterede på, at det ikke betød noget og måske endda kunne være spændende, hvis Tim så på. Hendes klit havde længe forladt sit skjulested og krævede frækt opmærksomhed.
Tim syntes at fornemme det. Han sagde: Jeg kan ikke selv, men jeg kan hjælpe dig. Hvis du vil.
Tim rejste sig fra græsset og studerede Alishas ansigt. Da han ikke så modstand, knælede han ved hendes fødder og spredte med et fast ryk hendes ben.
Pinlighed og spænding. Begge dele.
Gennemblødt, kommenterede Tim. Læber lyver ikke. Kom her, din lille hykler, jeg må nok få lov til dette under omstændighederne. Han greb Alisha og trak hende ind i sit skød, så de sad i græsset, hendes ryg mod hans bryst, hendes bagdel presset mod hans hårde pik, hans fødder spredte hendes. Hans venstre hånd begyndte at massere hendes venstre bryst, lavede malkebevægelser, men hans højre hånd vovede sig til hendes skridt. Alisha, der længe havde længtes efter dette, bød det velkommen og spredte lårene så vidt som muligt. Hans højre hånd strejfede hendes gennemblødte vulva, søgte stedet, hvor hendes læber mødtes, hvor et lille punkt gemte sig, som nogle gange generede sin ejer, nu frækt fremstående. Tim øsede fugt fra hendes ivrige hul, der længtes efter mere end en flygtig finger. Han vibrerede nær det varme punkt med glatheden, hvilket fik Alisha til at se engle. Fyren havde erfaring – han vidste præcis, hvordan man tilfredsstiller en kvinde. Ikke direkte, nej, altid cirklende om punktet, aldrig forsømte hendes bryster, trak dem lange, indtil mælk sprøjtede, vådheden forstærkede malkningens nydelse. Hans højre hånds finger vibrerede utrætteligt, dykkede lejlighedsvis ned i hendes hul for mere nektar, strakte det med andre fingre for at holde det tilfreds, vendte tilbage til punktet. Alisha følte det bygge langsomt op. Hun frygtede, han ville stoppe, men det gjorde han ikke. Hun

frygtede, han ville ændre noget, men han blev ved, urokkelig. Så, med et dybt, langt træk i hendes venstre bryst, uden at standse sin højre hånd, greb han dybt, trak, sprøjtede mælk langt (højre hånd vibrerede hurtigt), rystede hendes bryst, mens han holdt brystvorten, vred den ... og Alisha følte en massiv orgasme nærme sig.
Vær sød, vær sød, bad hun, bliv ved, bliv ved, mere, hårdere, skift ikke, skift ikke, bliv ved, vær sød og stop ikke, mere, ja, ja, ja, ja, ja, jAAAAAAAAA...
En kolossal orgasme rystede Alisha, pulserede bølge efter bølge, steg igen, mens Tims bevægelser blev blødere, aftog, indtil hans højre hånd forsigtigt, rytmisk mindede hendes punkt om dets eksistens, og hans venstre hånd lokkede lidt mere mælk fra hendes bryst, smurte det som creme ud over hendes hud.
Alisha dukkede langsomt op. Det var smukt..., hviskede hun, hendes skridt trak sig sammen en sidste gang. Bølger ebbede ud og flød, skyer drev forbi, og hun følte en varm rislen ned ad hendes indre lår, der fandt en vej mellem lår og bagdel. Hvad var det? — Hun åbnede øjnene, moret over at finde sin navle fyldt med mælk, mere smurt ud over hendes mave. Så, med et ryk: Og dig?! Hun følte en stenhård penis presse mod hendes balder.
Mig? Jeg tæller ikke, sagde Tim. Jeg tjener uden at forvente belønning, for så får jeg den største glæde i stedet for små. Hører du? Jeg ville aldrig være blevet udvalgt til at komme her, men nu må jeg, hvis jeg udholder denne lille treårige periode, og meget af den er allerede passeret. Og en anden ting, jeg nyder dette på en mærkelig måde. Men du kan gøre noget – det er din eneste opgave. Hvis du siger nej, må jeg forlade dig. Er du klar nok i hovedet til at lytte?
Halvt, svarede Alisha.

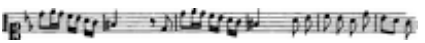

Tim fortæller

Sooo, trak Tim ordene ud. Peridëis. Paradis. Periernes land, feernes land. Jeg kunne tale i timer – der er så meget at fortælle. Jeg starter med det vigtigste. Det, du lige oplevede, var en overgang til en anden verden, *virkelig* en anden verden. Tiden går langsommere her, du har en ny krop, du kan ikke dø, komme til skade eller blive syg, og du vil aldrig stå over for noget uudholdeligt. Der er magi, betagende natur, mad overalt, og folk her fokuserer på kunst, eventyr og kreativitet, ikke teknologi eller hårdt arbejde. Ingen teknologi findes – ingen elektricitet, ingen telefoner – og rejser sker mest med magi eller til fods. Du kan have masser af sjov, leve eventyr og sætte ingen grænser. Ingen grænser, fordi du ikke kan skade nogen, og ingen skade rammer dig, uanset hvad. Når vi taler om det: hvis du boltrer dig med fyre, bliver du ikke gravid eller syg, så ingen grænser der heller. Det bringer mig til den ene forpligtelse for kvinder her, en du ikke kan

undslippe: du mærker sikkert allerede dine bryster stramme. (Det gjorde hun.) De bliver fyldigere, og du vil producere mælk. Meget. Det er, fordi mænd i Peridëis ikke kan overleve alene. De har brug for kvinders mælk hver par dage, ellers lider de voksende smerte og forvandles til satyrer – sindssyge væsener drevet af instinkt. Jeg er også afhængig af din mælk, ellers må jeg forlade Peridëis øjeblikkeligt. Kan du forestille dig at give mig din mælk? Regelmæssigt? Dagligt?
Ja..., sagde Alisha, stadig omtåget af nyhedsstrømmen. Hun havde ikke helt opfattet Tims spørgsmål, men for himlens skyld, tænkte hun, det er ikke en dårlig aftale. Fra en anden vinkel ... ikke et dårligt udsigt, garanteret en mand plus lidt forkælelse, og hendes brystvorter havde indtil nu ikke ligefrem været den værste kilde til salige øjeblikke.
Giv mig tid til at fordøje det, mumlede Alisha, strakte sig ud i græsset og stirrede op mod den blå himmel prikket med små, fnuglette skyer, indrammet af de høje klipper, der omsluttede dalen. Det var smukt her, behageligt varmt, men ...
Jeg tror på hvert et ord, sagde Alisha. Men et ægte paradis, et eventyrland med feer – øh, Perier – og alt det, det er svært at få hovedet rundt om.
Vent lidt, sagde Tim, jeg har en idé. Bliv lige her.

Og af sted gik han. Alisha støttede sig på albuen og kiggede nysgerrigt. Hvad havde han gang i? Hun behøvede ikke vente længe – Tim kom tilbage, leende højt.
Fik noget!, råbte han.
???
Da Tim nåede hende, så Alisha, at han holdt noget. En pibende lyd kom fra hans hænder.
Hvad er det?
Tim åbnede hænderne lidt. Piben blev højere, umiskendeligt en kvindestemme:
Din idiot, slip mig med det samme! Hører du? Slip-mig! Aaaaaah!
Tim justerede grebet og afslørede, hvad han holdt – eller rettere, hvad han *fast* holdt i fødderne: en delikat, lille, barbrystet kvinde med enorme bryster (for hendes størrelse). Hun var omkring ti centimeter høj, iført en hvid rygfri kjole – rygfri, fordi hun havde guldsmedevinger, som hun desperat forsøgte at baske med for at slippe fri. Men, som nævnt, holdt Tim hendes fødder stramt.
Hvor sød!, udbrød Alisha.
En Tila, sagde Tim. Se, hvad jeg gør nu, tilføjede han. Til Tilaen: Er din mælk overhovedet noget værd? De siger, Tila-mælk heromkring er lidt harsk. Og har en muggen eftersmag.
Av!, hylede Tim. Hun bed mig!
Jeg bider igen!, rasede den lille Tila, befriet, da Tim ved et uheld slap hende, men hun flygtede ikke. — Min mælk er den bedste, pippede hun, sød, aromatisk, ikke

et gran harsk! Ingen muggen eftersmag heller. Smag den, så skal du se!
Tim sagde til Alisha: Form hånden til en skål for mælken. — Han placerede Alishas åbne hånd.
Den lille Tila begyndte ivrigt at malke sine massive bryster ned i Alishas håndflade.
Wow, udbrød Alisha og så fascineret til. For sådan en lille Tila har hun tonsvis af mælk!
På ingen tid fyldte Tilaen Alishas håndflade. Nyd det!, pippede hun.
Tilaen kiggede forventningsfuldt op på Alisha.
Skal jeg...?, spurgte Alisha usikkert.
Smag det!, opfordrede Tim.
Alisha rørte forsigtigt ved læberne, smagte prøvende en lille smule med tungen, så slikkede hun hele puljen op. Hun smaskede, nød hver dråbe og udbrød: Det er fantastisk! Som ... som ... som slik, men bedre, mere raffineret!
Den lille Tila takkede pibende for rosen, nejsede høfligt og summede af sted.
De flyver fra blomst til blomst og suger nektar, forklarede Tim. Deres mælk smager forskelligt afhængigt af blomsterne. De bringer det hjem til deres mænd, som dovner sig. Tila-mænd spiser og drikker intet andet end deres kvinders mælk.
Typisk, knurrede Alisha.
Tim lo. Men Tilaer er så umættelige, at du sjældent ser en tyk Tila-mand. Jo mere mælk de bringer, desto længere tilfredsstiller han hende. Du kan gætte, hvad deres mænd udholder, ud fra størrelsen på deres patter.
Som på stikord summede en særligt barmfager Tila forbi, næppe i stand til at holde sig i luften.

Alisha rullede rundt i græsset, leende.
Okay, sagde hun til sidst. Jeg tror på alt nu. Ingen grund til at finde på noget her. Bliv specifik. Fortæl mig mere om dette land!
De bider ikke altid, forresten, sagde Tim. Det er som at plukke brombær – du napper den ene efter den anden, og nogle gange bliver du stukket.
Hvad? Napper du den ene Tila efter den anden?
Smagte godt, gjorde det ikke?
Øh, jo.
Bare lav ikke én fejl. Hvis du ser en eng fuld af Tilaer, *råb aldrig*, at deres mælk ikke dur. Du ender som en bjørn, der stjal honning.
Alisha stønnede, leende. Fortæl mig noget andet...

Sagen om det gode liv

Aftale, sagde Tim. Først: forestil dig, du drømmer en smuk drøm, garanteret at vågne, hvis den bliver til et mareridt. Det er Peridëis. En drøm, der bliver til

virkelighed.
Tænk nu på, hvad der sker i en smuk drøm, hvordan den adskiller sig fra bøger, film eller en ferie. Smukke, følelsesmæssige, udfordrende, interessante ting sker. Men der er altid en grænse – hvad der er muligt, hvad der er farligt, hvad der er forbudt. Du kunne, men du må ikke. I en drøm er det anderledes – du kan flyve, ånde under vand, kaste fortryllelser, opleve ethvert eventyr uden barrierer. Hvis du er ophidset, kan du finde tilfredsstillelse når som helst, på enhver måde, uden grænser. Frem for alt: intet kan skade dig, du kan ikke forårsage skade, og der er ingen kontrol. Hvad ville du gøre, hvis der ingen fare var, ingen forbud, ingen der dømte dig? Det er nogenlunde Peridëis. Men det er alt sammen virkeligt, det sker virkelig. Glem de censurerede paradisbeskrivelser, du har kendt. Du er ved at opleve noget andet.
Jeg er ærligt talt målløs.
Nej, du taler.
Alisha lo.
Der kan ikke ske mig noget?
Aldrig.
Hvis jeg falder ned fra en høj klippe?
Som i en tegnefilm. Kort av, ryst støvet af, færdig.
Hvis en løve prøver at spise mig?
Den gør ikke. Den tigger om kæl.
Virkelig? Hvor sødt! Men hvad spiser den?
Salat? Jeg ved det ikke. Der er dog kød at spise, bare vent.
Hvis nogen slår mig?
Det svier.
Meget?
Nej.
Hvis de slår mig ti gange?
Ti svi.

Sagen om sikkerhed

Hvad hvis det bliver intenst?, pressede Alisha. Langvarig fangenskab, ubehagelige mennesker, hvad som helst.
Rigtigt spørgsmål, sagde Tim. Det er som at vågne fra et mareridt. Hvis du står over for noget uudholdeligt, er der et grønt glimt, et brag, svovlstank, og du er væk. Du vågner ved passagen, hvor du kom ind i Peridëis, på alterbordet – her i Peridëis, ikke udenfor. Men dine ejendele bliver tilbage; kun du bliver zappet væk. Du vågner nøgen.
Mit tøj?
Falder til jorden. Du kan også zap bevidst til et valgt sted. Jeg viser dig hvordan

senere. Det kaldes en heksebesværgelse, men 'blitz' eller 'zap' fungerer også. Det smukke ved denne sikkerhedsforanstaltning er, at den altid virker, uden betingelser. Det, der betyder noget, er, hvordan du har det. Den store ting er, at du trygt kan prøve risikable ting, hvilket er en kæmpe tiltrækning. Ulempen? Du er ude derfra. Med nogle grænseoverskridende ting ville du hellere selv vælge, hvornår du stikker af, men sikkerhedsforanstaltningen slår til instinktivt. En anden ulempe: Peridëis' lokale frygter hekse. Efter sådan en optræden kan du ikke vise dig i det område i et stykke tid. Hvis du har opbygget noget over tid, kan det være irriterende.
Der er to slags mennesker og viden her. På den ene side Perierne og os, betragtet som hekse. Perier ved og gør meget mere, men vi er lignende. Vi er udefrakommende, som dig og mig, der besøger Peridëis. På den anden side er de almindelige Peridien-lokale. De kan ikke forlade stedet. De eksisterer kun her og kan ikke gøre mange af de ting, vi kan. Sammenlignet med dem kan vi faktisk hekse. Selv sammenlignet med vores evner i den normale verden.
Tim lo.
Men ved du, tilføjede Tim, dette er for negativt nu. Husk bare: hvis noget går galt, er det værste et grønt glimt, brag, svovlstank – du er væk. I sikkerhed. Grund nok til at prøve modige ting.

Sagen om sex

Fortæl mig om noget modigt at prøve her, sagde Alisha.
Lad os starte med den fineste paradisglæde. Du har mærket det: du vil altid være let ophidset her. Seksuelt. Det er en del af Peridëis. Det er som en drøm – frie tanker, ingen pligter, ingen farer, ingen sygdomme. Tilføj konstant ophidselse og ingen frugtbarhed, så kan du gætte, hvad der følger. Det er som onanifantasier eller dagdrømme, blandet med andre ønsker, nogle gange eventyr med eller uden erotisk vinkel. Her er et chok: du vil helt sikkert blive voldtaget her, flere gange.
Jeg synker en klump, sagde Alisha. Men jeg formoder, jeg skal omdefinere det ord her?
Ja. Det har en anden betydning og oplevelse her. Intet overskrider, hvad der er i dine fantasier eller kunne være. Glem ikke den konstante ophidselse, du ikke kan undslippe. Så meget her er seksuelt ladet og reguleret gennem sex. Der er ingen seksuel moral som i den anden verden. Ingen mand behøver sikre, at hans kvinde kun bliver befrugtet af ham og opdrager kun hans gener. Kvinder kan ikke få defekte gener, har ingen problemer med moderomsorg eller beskyttelse og har magt over mænd – de har brug for kvinder for at overleve her. Da intet alvorligt kan ske for dig som kvinde, findes 'voldtagelse', som du kender det, ikke. Heller ikke æresbegreber omkring det. Ordet bruges flittigt, men det er som at blive tvunget til at vaske op, når du ikke er i humør. Eller positivt: nogen propper en

slikmund i din mund, du ikke ville have på grund af kalorierne, men du kan lide det alligevel.
Sex er en konstant, åbenlyst levet del af dagligdagen, og voldtagelse er mere en uhøflig brud på etikette, bedømt ud fra kontekst. Det straffes på stedet ... måske et par skarpe piskeslag på bagdelen, så voldtægtsmanden får en lærestreg, og den voldtagne får tilfredsstillelse. Så er det overstået. Eller slet ikke. Hvis ti fyre tager dig, holder du dig i ro, og bagefter giver de dig måske en gave som tak. Sådan går det med mænd, der har en smule anstændighed.
Men mod min vilje er stadig mod min vilje!
Nej, *ingenting* her sker virkelig mod din vilje. Hvad der sker – eller ikke sker – hænger altid sammen med dig på en snedig måde. Glem ikke det.
OK, det tænkte jeg ikke på. Fortsæt!
Så mændene ... I stedet for en gave kan de måske hjælpe med en opgave bagefter. Noget i den stil. Det knuser kvinder her mere, hvis de aldrig bliver 'taget' – det ødelægger dem. Du kan næppe modstå nydelsen, sådan er Peridëis. Som duften af steg, når du er sulten. Næste gang overfalder måske en gruppe kvinder en flot fyr, binder ham og tager for sig. Eller en kvinde narrer en mand, binder ham til sengen og bruger ham til sin nydelse. Bagefter forkæler hun ham – masserer ham, forkæler ham og, afgørende, giver ham sin mælk at drikke.
Jeg fatter det stadig ikke helt, sagde Alisha. Er det ikke stadig forfærdeligt? Du kan ikke bare se det som normalt, at kvinder bliver voldtaget! Øh, eller mænd, selvfølgelig.
Tim trak på skuldrene: Næsten glemte mændene, hva'? Dit argument er moral, en ekstern norm. Jeg taler om dig. Hvis du var kold over for det, ville du *aldrig* blive voldtaget – det er knyttet til dig. Ellers behøver du ikke komme til Peridëis... Og hvis noget virkelig er uudholdeligt, river Peridëis dig ud. Som at vågne fra et mareridt. Punktum. Bang, grønt glimt, du er væk, tilbage ved passagen, du kom ind igennem. Så hvor er det moralske problem?
Alligevel..., mumlede Alisha, det er ikke rigtigt.
Vil du allerede tage af sted?
Idiot, sagde Alisha. Du ved, jeg ikke vil.
Vidste du, at puritanerne under Oliver Cromwell[20] forbød musik, dans, teater, endda at læse andet end Bibelen? Han var ikke den eneste i historien. Det er blevet forsøgt igen og igen. Kristne, muslimer, politiske grupper, strenge veganere, afholdsforeninger, hvad som helst. Det er ikke kun seksualitet, der bliver forbudt og tabuiseret.
I nogle islamiske områder i dag, tror jeg, sagde Alisha sagte, musik og dans, mener jeg.
Ja, svarede Tim – eller igen, og de er ikke alene. Et andet emne er onani. Det

20 1599–1658, Lord Protector under Englands korte republikanske periode.

skader ingen, gør ikke ondt på din krop og er endda godt for dig. Alligevel er det ofte blevet anset som syndigt, med folk straffet, omskåret, kastreret, you name it. Hvor tror du, mandlig og kvindelig omskæring i mange kulturer kommer fra? Her i Peridëis er sex fundamentalt for mennesker, åbenlyst, som at spise, sove, trække vejret. Jeg tror, det var skaberens kerneidé for Peridëis – denne sande frihed, du kun har i din fantasi og drømme. Inden for grænserne for at skade andre, så enkelt. Om seksualitet: hvis en mand opdager, at en kvinde absolut ikke vil have ham, skal han stoppe og undskylde. Man kan se, om nogen er ophidset eller ej. På den anden side undgår kvinder her ubehagelige pligter ved at tilbyde deres kroppe som bytte. I den anden verden ville det være ren prostitution. Her regulerer det livet. Har du en tung byrde at bære? Intet problem – hej, mand, hvis jeg rører din pik, tænder det dig så? Mærk mit skridt, mærk hvor vådt det er? Gå dybere, mærk det, lugt til det? Mine bryster, kør fingeren over dem ... kom nu, stik din pik i mit hul, ja, gør det, bær bare min kurv hjem for mig, ja, dybt, dybere ... knep mig nu. — Og du er af med en pligt. Folk omkring dig fortsætter deres dag, medmindre de nyder at se på. Hvorfor skulle det være anderledes, hvis initiativtageren er en mand?

Den eneste begrænsning, tilføjede Tim, er mælke-tingen: Peridien-lokale mener, at bryster, vulva og penis primært muliggør symbiosen mellem mand og kvinde, hvor overskydende livsenergi gives og modtages. Kvinder har mere livsenergi, set i mænds små, normalt ikke-produktive bryster, og fordi mænd bliver satyrer uden mælk.

Men der er en logisk fejl, funderede Alisha højt. En voldtagende mand burde miste en masse energi, baseret på det, du sagde?

Ja og nej, sagde Tim. Det dræner livsenergi, hvilket ses som tåbeligt. Men manden har adgang til mælken fra den kvinde, han overmander. Mænd her har et trick til at holde sæden tilbage under orgasme. Det siges at være simpelt og hurtigt at lære...

Siges at være?

Jeg kan ikke. Du ved hvorfor...

Undskyld. Fortsæt?

Nå, tricket er som det, læger kalder bækkenbundstræning. Du øver dig i at spænde og slippe pubococcygeus-musklen, den du bruger til at stoppe med at tisse. En 'tør øvelse' for at lære det. Så, når du onanerer, spænder du den, når du er ved at få udløsning. Det virker normalt ikke første gang, og du kan få mislykkede orgasmer i starten. Men snart kan manden holde sæden inde. Det siges at forlænge og intensivere orgasmen. Bare, jeg har ikke mestret det.

Hvordan kunne du øve dig?, sagde Alisha. Men hvis mænd stadig får orgasme, og den varer længere, hvorfor er dette trick ikke kendt i den virkelige verden? Det ville være en fantastisk præventionsmetode?

Stol aldrig på det som prævention i den anden verden, knurrede Tim. En lille

smule sæd kan stadig lække, hvis det ikke gøres perfekt[21]. Her er det en overlevelses-teknik for mænd uden en kvinde i dagevis ... hver udløsning forkorter tiden, en mand kan klare sig uden mælk. For mænd med en fast kvinde er det intet problem – de er godt forsynet og kan spilde, som de vil. Så kvinder misbilliger mænd, der holder sæden tilbage. Da det er så værdifuldt for mænd, får det betydning for kvinder, uanset fakta. For kvinder er det et tegn på påskønnelse, der symboliserer mandens ønske om at blive hos hende. — I modsætning til voldtagelse ... der er ingen binding eller intimitet, ingen graviditet eller reel fare. Voldtagelse her er bare rå lyst og underkastelse, intet mere. Så en mand spilder normalt ikke sin sæd.
Hmm. Svært at beslutte, undveg Alisha.
Hun udsatte at tænke over det og erklærede, at hendes hoved summede af ny information.

Sagen om mælk

Der er mere at fortælle, sagde Tim. Læn dig tilbage og lad det skylle ind over dig. Hvis du ikke kan huske noget, spørg senere. Jeg er med dig hele denne tur, så intet problem.
Så. En mand, der træder ind i Peridëis ubuden, vil uundgåeligt visne bort på få dage. Ingen ved præcist hvorfor, og den bog, du læste, giver kun én af mange forklaringer. Men en kvinde, der kommer til Peridëis, kan leve, nyde sig selv, føle sig fantastisk, forblive behageligt ophidset, bruge det til sjov og mærke, at hendes bryster begynder at stramme, vokse og producere mælk. Alle kvinder her oplever dette, og det er en stor ting.
Er det derfor, der er den tegning af en kvinde, der tilbyder sine bryster?
Præcis. Der er utallige variationer af de billeder og skulpturer. Bogens historie er én forklaring, men nogle siger, det var sådan længe før Perierne kom, og de blev *på grund* af det. Andre siger, Perierne skabte dette land sådan, uden andre involveret. Ingen ved, hvad der er sandt, men en historie siger, at lokale altid har haft mænd til at drikke kvinders mælk. Det er ligegyldigt. Pointen er, at kvinder i Peridëis altid har mælk[22]. Det, der betyder noget, er resultatet: mænd kan ikke eksistere alene her. De har brug for kvinders mælk. Hver par dage, ellers visner de. Først milde, så alvorlige smerter, indtil de mister forstanden og bliver dyriske. Hår vokser overalt, deres penis bliver enorm, de strejfer i skovene med umættelig

21 I øvrigt er denne teknik kendt i kinesisk taoisme. Der findes alkymistiske lærdomme, der præcist beskriver dette, både at tilbageholde sæd og absorbere kvindelig energi, inklusive fra det kvindelige bryst.

22 For øvrigt: En tysk etnolog rapporterede, at hun blev leet ad af unge maasai-kvinder i Tanzania/Afrika for ikke at have mælk i sine bryster som kvinde. "Normal" kommer fra "norm," som kommer fra "flertal."

lyst, voldtager alt kvindeligt, taler kun få ord, forstår lidt. Ynkelige væsener ... kaldet satyrer.
Kan de ikke komme sig?, spurgte Alisha. Det er grusomt!
De kan, men du skal fange dem først – de er meget sky. Meningerne varierer meget, fra fascination til frygt, foragt og afsky. Generelt har folk medlidenhed med dem, da de ikke er ansvarlige for deres handlinger. Nogle frygter dem, andre hader dem, og nogle sniger sig ind i skovene i håb om at blive overfaldet af en satyr. De skader ingen, bortset fra voldtagelse. En enlig kvinde har ingen chance – hun bliver kneppet, indtil hun besvimer, og alt gør ondt. Men ikke mere. Det er kendt, så det anses som lidt usømmeligt for en kvinde at vandre alene i skovene ... en mindre synd, men der sladres om det. For at fange en satyr udnytter du deres ubønhørlige knepperi, indtil de er udmattede. Så binder du dem og giver dem kvinders mælk, ideelt frisk fra brystet, uden kontakt med luft eller lys – det er mest effektivt. Men de skal bindes, da deres lyst er overvældende, og en kvindes duft gør dem vanvittige. De vil slubre hver dråbe, der tilbydes. Først halvt tvunget, men snart villigt. Hver gang. Og de må ikke få udløsning, eller så sjældent som muligt, så kommer de sig. Du bemærker det først, når deres hår tynder ud, og penis krymper, deres sind vender langsomt tilbage, og de begynder at huske. Men de husker intet fra deres satyr-tid – bogstaveligt talt intet. Kun tiden før, det sidste er intens smerte.
Hvordan ved du, de er helt helbredte?
Du kan befri dem, når de husker og taler normalt – deres sind er tilbage. Bare indprent dem ikke at voldtage dig eller onanere. Det virker, hvis du holder øje. Hvis deres trang er for stærk, tilbyd mælk med det samme. Det hjælper dem med at klare sig.
Men hvem gør faktisk dette ... den enorme indsats og risiko?, spurgte Alisha tvivlende.
Mange gør, svarede Tim. Mange kvinder har medlidenhed med satyrer, og der er et program, Frivilligt Satyrår[23], hvor kvinder uselviskt lader sig gennemkneppe. Det er vigtigt, fordi nogle skruppelløse kvinder bevidst går ind i skovene i grupper og tager stoffer fra visse planter, der gør dem underdanige, men bevidste i timer. Gæt hvad der sker? — Når den udmattede satyr vågner fra sin trance efter voldtagelse, uden en flygtende kvinde til at give ham en nødvendig pause, finder han flere underdanige ofre, der tilbyder sig selv. Voldtægten starter igen, igen og igen, indtil stofferne ophører, og kvinderne flygter. Nogle satyrer er fundet med blodige penisser, men det er stadig en massiv grusomhed. Disse kvinder praler

23 Frivilligt Satyrår = Freiwilliges ... Jahr: Hentyder til en (vest)tysk specialitet for unge voksne - Frivilligt Socialt År eller et frivilligt år i regeringen, NGO'er, uddannelsesinstitutioner af alle slags, historisk bevaring, miljøbeskyttelse og så videre. Det erstatter værnepligt, men er også åbent for kvinder, der ikke er værnepligtige, og betales af skatteindtægter.

bagefter om, hvor ofte de blev kneppet. Ikke åbent, men bag lukkede døre. I det mindste kan de ikke gå ordentligt i dagevis, da alt er ømt, hvilket lidt begrænser det. Det er blevet debatteret offentligt, men selv strenge love har ikke hjulpet...
Gør de virkelig det? Bliver de ikke indlagt efter et år?, undrede Alisha sig, uden at tvivle på historiens sandhed.
Næh, sagde Tim, det meste er bare snak – forberedelseskurser, fællesskabscirkler, diskussioner, meditationer, bækkenbundstræning, partnerøvelser, selvopdagelse, modelpraksis, den slags. Og du skal først finde satyrerne.
Alisha vred sig af latter.
Da hun faldt til ro, tilføjede Tim tankefuldt: At man ikke bliver gravid her ændrer nok det meste, tror jeg...
Det er én ting, jeg ikke fatter, sagde Alisha, allerede tidligere. Det virker ikke – har I ikke brug for afkom i virkeligheden?! — Denne gang havde hun tvivl.
Nej, sagde Tim, det er sandt.

Sagen om kroppen

Her bliver kvinder ikke gravide, og ingen dør..., sagde Tim.
Giv mig et øjeblik til at fordøje det, bad Alisha.
...
Det var en mærkelig følelse for Alisha. Hendes mave sagde, at dette var paradis, det føltes virkelig sådan. Jeg vil have det, tænkte hun, jeg vil tro, jeg er i et eventyr. Lige midt i det. Feernes land, underverdenen, paradis, himlen, Edens have, Valhalla, Elysium, overflodens land, efterlivet, hvad som helst.
Tøvende sagde Alisha: Jeg vil ikke vågne op, og så er det væk. Men ... aldrig gravid? Du ved, jeg kender fyre, der siger, de ikke vil have et barn *nu*. Jeg vil heller ikke have et *nu*. Men jeg ville ikke have en mand, der aldrig vil have børn. Det er en dealbreaker. Den mand vil jeg ikke have.
Tim så chokeret ud: Hvad er problemet? Du kan forlade Peridëis når som helst og vende tilbage senere. Du kan ikke få et barn *her*. Men udenfor kan du. Selvfølgelig. Ti børn, hvis du vil. Så kom tilbage til Peridëis. Eller imellem. Børn i børnehave? Zip, kort tur til Peridëis. Børn i skole? Zip, kort besøg. Børn i lejr? Zip, længere Peridëis-ferie. Så ofte, du vil.
Jeg tror, jeg vil det, sagde Alisha. Jeg ved ikke, hvordan andre kvinder har det, men sådan er jeg skruet sammen – jeg vil have en lille person til at vokse i min mave en dag.
Tårer væltede op mod hendes vilje. Frygten havde ramt hårdt. Det var en fejl – Tim havde allerede givet al info. Men Alisha havde aldrig tænkt alvorligt over det. Så ramte spørgsmålet, skubbede alt andet til side. Hun kunne have opgivet evigt liv, hvis prisen var aldrig at nære liv i sig.
Alishas blik faldt til hendes mave.

Pludselig skreg hun: Der! Se! — og pegede på sin mave.
Hvad?, spurgte Tim forskrækket. Hvad er det?
Alisha pegede, målløs, på sin underliv: Se! Mit ar er væk! Fra min blindtarmsoperation! Helt væk, ingen spor!
Tim, der lå tilbage, lo. Du skræmte livet af mig. Bare rolig, du får dit ar tilbage senere.
?!
Din Peridëis-spejling er dit indre blueprint – din krops potentiale plus dit underbevidste selvopfattelse. En blanding, der kan overraske, da dybe ønsker ofte støder sammen med, hvad du *burde* like ved dig selv. Så ingen ar. Heller ingen mode eller fusk, hvilket generer nogle kvinder i starten. Kosmetik, operationer, fancy frisurer – væk. Da det rammer alle, forsvinder irritationen hurtigt. Det er afslappende at droppe modediktatet. Du er her som en avatar, derfor kan intet alvorligt ske, og du bliver ikke syg, medmindre din psyke trækker din krop ned. Det er den mest rationelle forklaring for Peridëis. Det er som en tegnefilm – du falder fra et træ, ryster det af, råber lidt og går videre. Nogen banker dig med en kølle – du råber av og banker tilbage. Det gør ondt, men kun til et punkt; intens eller vedvarende smerte findes ikke. Hvis noget uudholdeligt sker, er det værste flugt. Du rives ud uden anstrengelse og vågner ved Peridëis-passagen, du kom ind igennem. Som 'tilbage til start' i et brætspil. Ikke som straf, men overbelastningsbeskyttelse, ved du?
Med mit ar?
Nej, uden. Du bliver i Peridëis, ved passagen, hvor du vågnede, et sikkert sted indenfor. At forlade helt er en bevidst handling. Først da vender du tilbage til den anden verdens passage – et sikkert sted der. Det er, når du får dit ar, træben, permanent, barberede kønshår, øjenskygge eller hvad som helst handicaps, du havde.
Pas på. Hvad så? Hvis jeg *ikke* forlader Peridëis?
Du hviler, slapper af, tager et bad, hvad som helst. Du beslutter, om du går tilbage, og hvad du gør anderledes. At gå tilbage er træls, der er ingen anden transport, at flyve som heks er kortrækkende, men der er zapping. Det er som instinktiv flugt, men bevidst, og kræver øvelse. Vi taler senere – én ting ad gangen. Bare vid: i modsætning til flugt er bevidst zapping ikke idiotsikker. Du skal have en levende, detaljeret erindring om destinationen. Ellers: nyd vandreturen.
Grin ikke så selvtilfreds, grumblede Alisha. Ingen ride-dyr?
Nej. Hurtige hoster, og du er nede på sekunder, andre er langsomme og dovne.
Vogne?
På en måde. Mennesketrukne. Komfortable, men langsomme og besværlige.
Heksekost?
Vi var inde på det. Én times flyvning, kosten er færdig, og du kan ikke gå i en

uge.
Whaaat, er det ægte???
Ja. Med dine evner her er du en heks. Lær at leve med det. Ikke helt Peri-niveau.
Alisha lo. Antag, jeg er. Her i Peridëis. Hvorfor kan jeg ikke gå i en uge?
Sæt en kost et sted og sid på den i en time. Så ser du.
God pointe. Drager?
Muligt.
Nu bliver det vildt. Findes de?
Ja, men sjældne. Jeg har ikke set en selv. De kan tæmmes, siges det, men jeg tvivler på, de flyver langt. Andre ville have prøvet nu. Der er tid til at eksperimentere her. Når vi taler om tid, en sidste vigtig ting at fortælle dig.

Sagen om evigt liv

Ingen dør her, sagde Tim. Det støtter teorien om, at Peridëis er skabt, ikke naturligt udviklet. Lad mig afslutte (Alisha vred sig). Enhver art har brug for afkom for at overleve. Her er en forklaring for Peridëis. Den er lige så ubeviselig som andre, men den virker mest plausibel for mig, med færrest huller, og den forklarer dit manglende ar og hvorfor det vender tilbage. Lyt: denne teori siger, at Peridëis måske var en fremmed arts forlystelsesmaskine, langt ud over menneskelig teknologi. De kom til Jorden, siger vi 8000 år siden – bare et eksempel, ingen ved det. Eller de levede her, og Peridëis er deres levn, en gave eller et tilflugtssted for nogle få af deres slags. Uanset hvad, blev det bygget med indgange på Jorden for at tilbyde nogle af deres art et sjovt, behageligt, sikkert ophold, kort eller langt. Måske for sjov, måske en sidste udvej før døren blev smækket i. Teknisk set kunne det være en portal til en anden dimension, vi ikke kender, eller, ifølge en anden teori, noget kvantemekanisk.
Tim holdt en pause for at tænke, så fortsatte han:
Eller disse passager er tunneler i universet til en fjern verden, men det tvivler jeg på. Det forklarer ikke, hvorfor vi ikke kan dø her. Blandet-realitet-ideen gør. Kort sagt: dine tanker og andre besøgendes tanker er ægte, Periernes tanker er ægte, Peridëis' kerne-struktur er fast, men alt andet er illusion. Et spejlbillede af dig skabes, og du træder ind i denne illusion som det billede, bliver en del af den, i stand til at forme den, hvor du er. Din anden-verdens krop er ... sat på pause, bevaret ned til sidste atom, indtil du tager den tilbage. Din spejlede krop her matcher dit indre blueprint – hvad du ville være, givet dit potentiale, i din nuværende alder, uden sygdomme, skader eller kunstige ændringer, men med normal udvikling. I Peridëis sker kun dagligdags ændringer – større bryster med masser af mælk, muskler, hvis du arbejder dem, eller mave og bagdel, hvis du spiser godt.
For pokker, jeg vidste, overflodens land havde en hage.

Tim lo. Ikke helt – du bliver ikke buttet, medmindre du vil. Peridëis tilpasser sig dig, husk det? Det sker på ny hver gang, du vender tilbage fra den anden verden.
Jeg ældes stadig udenfor, ikke?
Ja. Hvis du ikke vil det, bliv i Peridëis eller minimer tiden i den anden verden. Dit valg. Men et praktisk punkt: du må have undret dig over, hvorfor dine bryster fik så meget opmærksomhed siden lufthavnen.
Jeg troede, det var en fetich eller noget – det føltes godt. Handlede det om mælk? At have mælk klar, når jeg træder ind i Peridëis?
Præcis. Hvis du ankommer med sovende, jomfruelige bryster[24], tager det længere tid for mælken at komme, og den indledende stramhed ville opsluge dig.
Er det sådan senere?
Nej. Dine bryster 'husker,' så det går hurtigere. Det bliver bedre hver gang. Du kan opretholde mælkeflowet i den anden verden. Mange gør det.
Bare sådan?
Ja. Ideelt set drikker en mand, der nyder det, din mælk regelmæssigt. Eller en kæreste – det sker også. Eller brug en elektrisk pumpe, eller håndmalk. Gør det bare regelmæssigt, mindst to gange dagligt, så bliver mælken. Næste Peridëis-besøg strammer dine bryster lidt i starten, men kvinder siger, det kan være behageligt inden for grænser.
Ingen mælkestase eller problemer?
Har du mælkestase?
Nej.
Mælkeflowet her er ikke så pludseligt eller intenst som efter fødsel. Det starter med dråber, vokser støt. Brysterne tilpasser sig bedre. Ingen infektioner. Hvis nogen binder dig i dagevis uden malkning, ville du mærke det. Men selv da ... når du er ophidset, begynder brysterne at dryppe eller sprøjte mælk i en høj bue. Ser flot ud.
Set det?
Ja. Det er en populær joke at vise frem, når det sker. Lidt praleri, ved du?
Alisha fnisede. — Jeg kan forestille mig det.

Sagen om tidsudvidelse

Til den sidste bombe i min forhåbentlig ikke-kedelige introduktionsforelæsning ...
Alisha klukkede.
...en sidste knaldperle, jeg ikke har nævnt: tiden i Peridëis er strakt. Omtrent tolv gange. Bliv 120 dage her, så går der kun 10 dage udenfor. Bliv 120 år, så går der

24 Den såkaldte "hvilende mamma," det hvilende bryst, altså et bryst, der kun består af fedtvæv og ikke producerer mælk, findes hos ingen andre pattedyr undtagen mennesker. Det udviklede sig udelukkende som en tiltrækningsfaktor og indeholder næsten ingen mælkekirtler.

10 år udenfor.
Så hvis jeg har 7 timer udenfor, mens børnene er i skole, er det 7 gange 12, eller ... 84 timer i Peridëis, tre og en halv dag, som at ... tage af sted torsdag efter morgenmad med min mand og vende tilbage søndag aften?
Øh, ja.
Lagde du mærke til, at jeg smuttede en mand ind i det?
Hey, hvad sker der? Du behøver ikke boltre dig med andre her. Hvis du vil have *én* mand og kun ham, bliver det sådan.
Hvad med satyrer, for eksempel?
Du møder dem ikke, de finder dig ikke, en anden kvinde dukker op, hvad som helst. Tænk på drømmeanalogien. Eller hvis du dybt inde hemmeligt længes efter sådan et eventyr, kan det ske, men mindre direkte ... som en anonym, ansigtsløs, upersonlig onanifantasi. Eller du er helt uden skyld.
Min mest almindelige onanifantasi, mumlede Alisha sagte. Hun snappede ud af det og spurgte højt:
Kunne jeg blive så gammel som bibelske Methusalem? Han var vist 950, tror jeg, og 950 divideret med 12 er ... omkring 80 år.
Nej. Du gør det for kompliceret. Din anden-verdens krop ældes slet ikke, mens du er her. Den ældes normalt kun, når du er udenfor. Du *virker* kun til at leve evigt udenfor, hvis du forlader Peridëis hvert par århundreder i et par dage.
Ville det ikke være åbenlyst, hvis jeg dukker op til en klassegenforening og ser ud som midt i 20'erne, mens andre er 60 og rynkede?
Ja. Du skal være forsigtig.
Men døden kommer til sidst?
Hvis du bliver udenfor og lever dit liv derude. Ikke i Peridëis. På et tidspunkt forlader du måske sjældent eller aldrig. Medmindre du vil dø. Nogle siger bevidst, at de har fået nok og er klar til at forlade verden helt. Du tvinges ikke til evigt liv.
Et fair tilbud, sagde Alisha.

Sagen om at få det gjort

Hmm. Jeg tror, vi er færdige for nu, sagde Tim. Har jeg overset noget?
Nej.
Hvad? Hvordan skulle du vide det?
Du har gentaget dig selv et par gange.
Prøv selv, grumblede Tim.
Det er fint, sagde Alisha, jeg nød at lytte.
Og hun gav ham et hurtigt kys på panden, for hurtigt til, at han kunne undvige. Hendes brystvorte strejfede kort hans læber og sendte en sitren gennem hende. Alisha havde brug for et øjeblik til at lade det aftage.

De sad i græsset, lod tankerne vandre og slappede af. Alisha lagde pludselig mærke til det smukke landskab ved deres fødder igen – det frodige grønne, livlige blomster, lydlandskabet af forskellige dyr, den blå himmel, de umuligt høje, stejle bjerge i ryggen og en pulseren, hvor hendes ben mødtes, sammen med andre symptomer, der typisk slører klar tænkning. Hmm!, brød hun stilheden: Når vi taler om, hvad vi lige diskuterede – vil du måske hurtigt tage mig for at gøre det håndgribeligt? Eller jeg kunne tage dig, så du er helt uskyldig og ikke kan gøre for det? Jeg smelter her, uden egen skyld.
Ingen køber, at du tog mig, lo Tim. Jeg er en trænet, ikke just uerfaren soloperatør, og du er ingen amazone! Men seriøst, jeg har endda udtrykkeligt lov til at efterkomme dig på en bestemt måde – faktisk på et par måder.
Alisha rynkede panden.
Tim kiggede nu direkte på Alishas bryster uden at vende blikket.
Alisha forstod endelig.
Jeg fortalte dig, fortsatte Tim, at mænd her ikke kan overleve alene. Det gælder også mig. Så jeg vil gerne spørge formelt, siden det vil ske regelmæssigt. Jeg har brug for at drikke din mælk, mens jeg guider dig her. Det kan virke mærkeligt fra en fyr som mig. Men jeg har brug for det, og det ville også være en balance for, at du kan finde tilfredsstillelse i mit nærvær. Og det ville være en fornøjelse for mig ... i enhver forstand.
En bølge skyllede gennem Alisha fra panden til tæerne, blev til gåsehud og gjorde hendes brystvorter hårde. — Selvfølgelig må du, hviskede hun hæst. Hun rømmede sig og gentog med normal, men dæmpet stemme: Selvfølgelig må du. Så ofte, du vil. Virkelig. Jeg ville aldrig se dig som ... en baby eller noget i den stil. Ikke dig, ikke her, ikke under disse omstændigheder. På en eller anden måde er omstændighederne virkelig ... anderledes. Og hvem ved, måske er det også noget særligt. At vide, at andre gør det, ville gøre mig nysgerrig efter at prøve det, selv i ... den anden verden (det føltes stadig mærkeligt for Alisha at bruge det ord for den normale verden). Og tilsyneladende kan jeg alligevel ikke undgå at give mælk her mere eller mindre konstant. Hvor ofte har en mand brug for mælk?
Tim svarede: Virkelig brug for ... måske hver anden dag for at føle sig helt vel, siden jeg alligevel ikke må spilde min sæd. Men det er rarere oftere – før sengetid ... efter opvågning ... til en middagslur?
Og til kaffe?, drillede Alisha og tilbød legende et bryst.
Hvis det dukker op, også det, undveg Tim. Men det er ikke et must. Omstændighederne afgør. Ud over nødvendighed er det bare en daglig fornøjelse her. Som chokolade eller småkager til kaffe. Og for dig er det især godt, fordi det stimulerer din mælkeproduktion. Som kvinde her bør du give god mælk, ellers bliver du grinet ad. Mælkemængden stiger hurtigt med regelmæssig drikning eller malkning, meget hurtigere end i den anden verden. Så jeg ville drikke din mælk, hver gang jeg har malket den.

Hvad, vil du ikke drikke den direkte fra mit bryst?! Du sagde, det er meget mere effektivt på den måde? — Alisha var oprigtigt skuffet, tårer løb ned ad hendes kinder.
Må jeg? Vil du det? Tim kiggede usikkert på Alisha.
Alisha stammede: Ja, selvfølgelig, jeg vil elske det. Virkelig! Lige nu! Hvorfor ikke? Tror du ikke på mig? — Men ... hvordan gør en voksen mand det? Hovedet i mit skød? Alisha løftede et bryst.
Nej, bare som du ville gøre med enhver voksen mand. Side om side. Læg dig i græsset, svarede Tim, det er mest behageligt.
Alisha lagde sig lydigt tilbage i græsset og vendte sig mod venstre mod Tim. Sådan?
Tim lagde sig ved siden af hende, vendt mod hende. Løft din nederste arm over hovedet – det er bedst, sagde han, hans ansigt allerede nær hendes bryster. — Du dufter anderledes nu, ved du? God nok til at spise.
Jeg lagde også mærke til det, svarede Alisha, men jeg var ikke sikker. En mærkeligt frisk duft, som om jeg kunne krybe ind i mig selv. Kom nu allerede. — Og hun pressede sit venstre bryst mod hans læber.
Vent, hvilket malkede jeg tidligere?
Hmm, sandt, det venstre. Så Alisha tog sit højre, stadig fulde bryst og førte det til Tims mund, bankede på hans læber med brystvorten. Med et tilfreds støn pressede Tim sig mod hendes bryst, greb brystvorten med læberne, trak den ind i munden, holdt den med tommelfingeren, og endelig omsluttede hans varme, bløde læber hendes areola. Alisha sukkede af nydelse. Den hårde brystvorte blødgjordes i hans mund, og hun mærkede hans søgende læber bore sig ind i hendes bryst, begyndte at massere, mens hans gane og tunge trak i brystvorten og sugede overraskende fast. Han fandt en hurtig, rytmisk takt, sugende, masserende, lejlighedsvis drillede brystvorten med tungespidsen som en belønning, og genoptog så den hurtige sugende-massage-rytme. Alisha slappede af, sank slapt ned i græsset, lagde sin frie arm om hans hoved og kyssede blødt hans pande. Efter måske to eller tre minutter udstødte Tim et tilfreds støn og skiftede til en meget langsom, dyb rytme. Alisha følte pludselig en kriblende rastløshed, en kløe, der bredte sig mod hendes bryst, og hun bevægede sig for at trække hans hoved væk for at tjekke, hvad der skete. Tim greb hende med sin frie arm, pressede hende tæt, så hun ikke kunne rokke hans hoved fra hendes bryst. Så mærkede hun en varm, behagelig bølge skylle gennem hendes bryst mod brystvorten, hvilket bragte afslapning. Dyb, behagelig afslapning. Og hun hørte Tim sluge rytmisk. Langsom rytme. Dyb rytme. Smuk rytme. Drik, tænkte Alisha, halvt fraværende, drik, drik så meget, du kan. Sug mig tør, tøm mig. Varme bølger omfavnede hende. En sky løftede hende, og de svævede. Verden var langt væk. Han sugede ved hendes bryst, og intet andet eksisterede, intet, intet, intet. Endelig tog han hende, selv om han ikke trængte ind i hendes skød,

men i hendes mund. De var fysisk forbundne, intimt. Og han blev ved med at suge, vride, suge, vride, suge, med hans slugning hørbar imellem. Hun mærkede lidt mælk lække fra hendes anden brystvorte, sive ned ad hendes bryst. Så syntes mælken at aftage, da Tim fremskyndede sin rytme. Midt i de forbiglidende lyserøde tåger slog det Alisha, at hun ikke gjorde noget – det blev gjort mod hende, skete med hende. Hendes krop reagerede uden hendes sind. Der! Endnu en beroligende bølge skyllede gennem hendes bryst, Tim stønnede tilfreds igen, hans rytme blev langsommere og dybere, og hans slugning var hørbar. Da højre bryst endelig var tomt, tog Tim venstre bryst på eget initiativ og efterlod intet. ... Indtil han endelig slap Alisha, rullede om på ryggen og kastede tilfreds hænderne over hovedet.
Din mælk smager vidunderligt, sagde han. Bedre end vaniljeis, med et strejf af chokolade, cremet, og en behagelig, mælket aroma, når man ånder ud. Den samlede smag hænger helt sikkert sammen med din kropsduft, bare som en smag.
Alisha var længe rullet om på ryggen og vibrerede sin langfinger på sit hemmelige sted. Det tog under ti sekunder, før alle hendes muskler spændtes og eksploderede i en dyb, varm, bølgelignende orgasme. Gispende lå hun på ryggen og så stjerner.
Tim gav hende tid.
Tim gav hende mere tid.
Til sidst kom Alisha til sig selv. Smukt, sagde hun. Vidunderligt. Begge dele. At have dig ved mit bryst og orgasmen. Hun vendte sig pludselig mod Tim og kiggede tankefuldt på ham. Men hvis vi gør dette ofte, vil jeg blive forelsket. Det er farligt, virkelig.
Jeg ved det, sagde Tim. Nogle kvinder lader kun deres egne mænd drikke direkte fra deres bryster af den grund. Du bestemmer, om det er okay for dig. Jeg har ofte set det gøres anonymt, med en væg, klæde eller noget imellem. Nu forstår jeg hvorfor.
Nej!, besluttede Alisha. Jeg vil have det ordentligt. Resten skal nok gå. Og nu er jeg sulten!
Tim greb øjeblikket: Du er sulten? — Et problem, der ikke er noget problem i Peridëis, sagde han stolt og sprang op. Kom! Jeg viser dig paradisets vidundere!

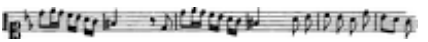

Paradisets vidundere

Nøgne som de var, sprang de begge ned ad den græsklædte skråning mod træerne i dalen, med Tim i spidsen. Han løb lige forbi et træ med bizart udseende frugter, aflange, men hver i en anden farve og størrelse. De mindede Alisha lidt om prydgræskar på grund af deres variation.

Hvad med dem?, råbte Alisha til Tim foran hende, men han viftede hende af med en latter: Dem senere, kom nu!
De blev ved med at løbe. Flere træer dukkede op, mange med mærkeligt store blomster i alle farver, behageligt duftende, andre med forskellige slags frugter. Men Tim passerede også disse. Først da træerne gradvist blev tættere og dannede en let skov, stoppede han. Okay, sagde han, her er noget interessant. Vi kunne have prøvet de andre frugter, men du bør starte med noget særligt. Kig op!
Alisha kiggede op. — ?!
Et schnitzel-træ, forklarede Tim med et skævt grin. Dette område er berømt for sine wienerschnitzler. Prøv en. Men vælg en moden!
Alishas tanker sprang fra hypnose til vrangforestilling til stoffer, genafspillede hurtigt alle de seneste begivenheder, nippede sig selv hårdt for en sikkerheds skyld, plukkede så en særligt appetitlig wienerschnitzel, der hang lige over hende, næsten i næsehøjde, og tog en bid.
Hmm.
Wienerschnitzel, bekræftede hun, og ikke engang kantine-kvalitet.
Tim inspicerede træets udbud, valgte en til sig selv og bed i den. Ikke dårligt, vel? Hmm!
Schnitzlen forsvandt ikke; du kunne spise den, den smagte fyldigt, og du mærkede maven blive fyldt. Det skete ikke i drømme – Alisha var stadig i paradis, undskyld, Pe-ri-de-is, hun trak ordet ud i tankerne. DDR ville være reddet med dette, tænkte hun.
Alisha tørrede munden efter at have spist schnitzlen færdig. Hvad andet er der tilbud på?
Alt! Men ikke overalt – du skal som regel lede lidt, svarede Tim, tygende. Men denne lille lund har et godt udvalg, plantet specielt for at byde nyankomne som dig velkommen og mætte dem. Rundstykker er derovre.
Rundstykker?!, skreg Alisha, forfærdet. Der vokser friske rundstykker på træer?!?!
Selvfølgelig, hvorfor ikke? Hvis du siger A, må du sige B, svarede Tim, der lige havde spist sin schnitzel færdig. Kom herover.
Han pegede på et træ tyve meter væk. Rundstykkerne hang lidt højt, og til Alishas forbløffelse så hun en lille abe slænge sig på en gren og spise et rundstykke.
Hvis bare vi kunne klatre som den, sagde Alisha.
Intet problem, svarede Tim, bøjede sig ned, samlede nogle faldne frugter og kastede dem mod aben. En ramte.
Idiot, idiot, idiot!, skreg aben ned til dem og kastede, hvad den havde i sin raseri: flere rundstykker.
Tak!, råbte Tim og samlede de kastede rundstykker op.
Vent, råbte den abe lige "idiot"?, spurgte Alisha mistænksomt.
Det gjorde den, svarede Tim, allerede tygende på et rundstykke. Dyr her kan tale.

Nogle bedre, nogle værre, nogle uforståeligt. Men de forstår knap, hvad de siger. Den abe ramte os dog ret præcist, ikke?
Alisha lo. Sandt. Vi burde rose den for det.
Så bevægede de sig fra træ til træ, snuppede dessert og nippede lidt mere. Tim stoppede nogle i sin rygsæk til senere.
Nu noget vildt, sagde Tim, tillad mig at præsentere: til venstre, øltræer. Bemærk, hvor der er for meget sol, er det lunkent, lavt skum, smagløst og naturligt grumset. Den bedste øl er på kølige, skyggefulde steder, ideelt ved en bæk eller flod.
De ledte et stykke tid, og Alisha beundrede ølflaskerne, der svajede på grenene.
Sig mig, falder de flasker aldrig i hovedet på dig?
Det kan de!, svarede Tim. Så pas på. Men lige nu er der lidt vind.
Så nåede de bækken, hvor de havde badet tidligere, nu rislende gennem frugthaven.
Dette træ er nok godt, sagde Tim, klatrede op og plukkede to flasker.
Hvordan åbner du dem?, spurgte Alisha og kiggede på den mærkelige prop-lignende stilkprop på sin flaske.
Enkelt, sagde Tim. Du bider i den – det gør ondt, så den slipper. Se!
Han bed i stilkproppen.
Et pipende skrig lød, og Tim trak proppen ved stilken ud af flasken. Skål!
Han løftede den åbnede flaske til læberne. Ikke dårligt. Godt valg, sagde han.
Alisha prøvede, bed ned.
Fiiiip!
Hvad nu?
Træk!
Alisha trak, men proppen sad fast.
Du skal trække hurtigt, før flasken ombestemmer sig.
Alisha bed igen.
Fiiiiip!
Et hurtigt ryk, og proppen kom ud. Alisha smagte på øllen. Hmmmm, dejlig og krydret, sagde hun.
Jeg kan lide den lidt mere bitter, men den er god, ingen klager. Øl kan ikke være ens overalt.
De slukkede tørsten med øllen, og da den var væk, fik Alisha en tanke: Sig mig venligst ikke, at det er pantflasker, du skal returnere et sted.
Nej, det er de ikke. Smid dem bare ud i landskabet, så rådner de miljøvenligt. I en skraldespand ville det være for tørt, så det ville være et miljørod.

Alisha var mæt, ikke længere tørstig, begejstret over de smukke omgivelser, naturligt lidt ophidset (hun kunne ikke gøre for det) og havde en let summen fra øllen, muligvis på grund af udmattelse fra de seneste dage. Hvad nu?

Nu plukker jeg et par øl mere til senere, og så går vi tilbage. Jeg viser dig, hvor vi kan sove behageligt.
De gik tilbage, indtil de igen passerede det mærkelige prydgræskar-træ.
Tim kløede sig i hovedet. Så du vil vide, hvad de frugter er?
Selvfølgelig!
Virkelig?
Altid!
Summen gjorde Alisha modig.
Tim cirklede omkring træet, ledte og plukkede til sidst en mellemstor frugt. Den var formet som en aubergine, men mindre, måske bananlængde, bare tykkere. Farven var banangul ved den smallere, stilkede ende, der gradvist blev dyb orange ved den tykkere ende.
Læg dig på ryggen!
Alisha lagde sig ned.
Tim holdt frugten og varmede den med hænderne på forskellige steder. Alisha så, at den begyndte at glinse og mistænkte dens formål. Som forventet spredte Tim hendes lår og indførte langsomt frugten, orange ende først, i hende. Den glinsende overflade var, som mistænkt, glat, og frugten gled let ind.
Whoa, åndede Alisha, den glider godt ind på trods af tykkelsen. — Og nu? Det er vel ikke alt, håber jeg?
Vent og se, sagde Tim og holdt frugten på plads med let tryk.
Alisha mærkede frugten begynde at summe svagt i starten.
Det føles godt, sagde hun og justerede dens position lidt med hænderne. Virkelig behageligt, tilføjede hun, da summen blev stærkere.
Der er mere, sagde Tim og holdt frugten stabilt.
Alisha mærkede vibrationen intensivere yderligere.
Bliver det stærkere?, spurgte hun. Dette alene er nok ikke nok, tror jeg.
Nej, summen bliver ikke stærkere, sagde Tim, men det er bare en lille bonus. Hovedbegivenheden er noget andet – vent på det.
Nu begyndte frugten at udskille en rigelig mængde glat væske, der dryppede fra Alishas allerede våde vulva. Pludselig mærkede hun frugten begynde at udvide sig inde i hendes skede.
Vokser den?, spurgte hun, allerede i en let ændret tilstand.
Ja. Nogle kvinder bliver afhængige af disse frugter, informerede Tim hende. Du vil se...
Alisha så og mærkede. Frugten svulmede inde i hende. Ikke uinteressant, tænkte hun. Den svulmede mere. Dette er virkelig noget særligt, funderede hun. Den glatte væske strømmede ud af hende. Frugten surgede igen. Ffffffft, Alisha pressede læberne sammen. Nu blev det meget, meget interessant. Faktisk blev det intenst. Godt, hun havde en summen. Endnu mere intenst. Og lidt mere. Varmt, glat og meget, meget insisterende i sin udstrækning. Og lidt mere. Puha!

Sig bare til dig selv, at en hel baby kan passe igennem der, kommenterede Tim og betragtede hendes vulva med interesse.
Din idiot!, gispede Alisha, oprigtigt bekymret. Hvor stor bliver den ting?
Det varierer, men den river dig ikke itu.
Fantastisk, udbrød Alisha, splittet mellem ophidselse og panik. Frugten sad stramt og blev ved med at svulme.
Det er for meget, råbte hun desperat.
Du skal tilfredsstille dig selv, sagde Tim uden tegn på bekymring. Og slap af, spænd ikke.
Nem for dig at sige! Alisha prøvede. Din idiot, hvordan skal jeg slappe af?!
Råb ikke eller fornærm folk, der kun vil det bedste.
Idiot, aaaaah, jeg kan ikke få den ting ud. Vær sød, vær sød, gør noget..., bad hun.
Det kaldes et tunnelspil, sagde Tim. Som en tunnel kan du ikke komme ud halvvejs – du skal igennem til enden. Det er spændingen. Du oplever ting, du ellers ikke ville.
Jeg har oplevet nok, vær sød, vær sød, vær sød, tryglede Alisha ynkeligt.
Prøv det, sagde Tim, slap af i musklerne og accepter frugten – den reagerer på dig, og at tilfredsstille dig selv hjælper.
Alisha arbejdede tøvende med sit følsomme sted med langfingeren. Trykket fra frugten fik det til at stå frem, så det føltes uvant. Med sine andre fingre mærkede hun frugtens fremspringende del. Den havde fået form som en oversize glat jordnød – en tyk halvdel inde i hende, en indsnævring ved hendes skedeåbning og en tyk del udenfor. Derfor sad den fast. Hun fulgte sine strakte skamlæber og mærkede, hvor langt hendes skede var udspilet. Det måtte være massivt; alt føltes glat.
Der! Nu! Frugten holdt pause.
Og nu?, spurgte Alisha nervøst. Begynder den igen senere?
Det vil den, sagde Tim. Især hvis du holder pause, som du lige gjorde.
Alisha genoptog hurtigt at vibrere sin langfinger.
Men hvis du får orgasme, stopper den med det samme.
Og hvis jeg ikke gør?!
Så lider du. Stakkels dig.
Tim så ikke medlidende ud. Han virkede fascineret af spillet, om ikke mere.
Alishas finger vibrerede ved hendes sted, lidt hektisk. Sikke et beskidt trick. Tvungen orgasme! Han skulle få betalt for det. Så mærkede hun frugten udskille mere væske og svulme igen. Denne gang var fornemmelsen mærkeligt anderledes, blandede smerte og ophidselse til en ubeskrivelig tilstand. Hun mærkede frugten pulsere inde i hende, lette trykket, gav hende og hendes strakte skedeåbning en pause. Så svulmede den igen, måske endnu mere end før. Men det var mere udholdeligt nu. Frugten lettede langsomt, og Alishas finger vibrerede hurtigere. En hurtig berøring antydede, at hendes vulva var strakt til en

skræmmende bredde. Frugten begyndte at svulme igen ... men denne gang ... nu, nu, nu ... ja, ja, ja, der var den, orgasmen. Den greb den opsvulmede frugt, som syntes at true med at rive hende itu, forsøgte at klemme, klemme, klemme, men kunne ikke overmande den, i stedet omfavnede den i en endeløs, kraftfuld sammentrækning af hele hendes bækken. Frosset. Intenst frosset. Men så ... endelig ... svækkedes orgasmen og ebbede ud. Og det gjorde frugten også. På én gang. Som luft, der suser ud af en ballon, krympede den, glat væske vældede ud af frugten i Alishas vulva, indtil den gled ud på græsset.
En dyb afslapning skyllede over Alisha.
Mere.
Og mere.
Gode gud!
Intenst, sagde Alisha.
(Men først efter et stykke tid.)
Intenst, sagde hun, og meget ophidsende. Ikke til hver gang. Men nu og da kunne man gøre det.
Gode gud. Alisha mærkede sin vulva. Meget stor, interessant stor, meget strakt, men den trak sig hurtigt sammen, pulserende mens den gjorde det.
Der var intet gemytligt ved Tim; det havde ikke været en ond spøg. Han virkede imponeret og fascineret.
Din vulva så smuk ud, sagde han. På det bredeste var den omtrent så åben: Han viste med tommelfingre og pegefingre på begge hænder og efterlod en spalte mellem fingrene. Alisha kiggede på ham og tilgav ham. Det var faktisk en interessant oplevelse, tænkte hun.
Da Alisha havde samlet sig, satte hun sig langsomt op og kiggede ned på sig selv. Sikke et rod, kommenterede hun. Hendes mave, kønshøj, ben og græsset under hende var glatte.
Gør aldrig dette uden et badested i nærheden, sagde Tim og smilede. Kom!
Han trak hende op i armene, og de begav sig tilbage til deres smukke badested. Hendes gang til badet var lidt vraltende.
Mens de lå på græsset for at tørre, sagde Tim: Vi har mad, og til den sidste ting i dag viser jeg dig vores soveplads. Jeg tror, vi har haft nok for nu.
Ikke mig, sagde Alisha. Der er for mange interessante ting her, og jeg er nysgerrig. Hvad hed det interessante træ tidligere?
Flasketræ. Med kropsvarme, fugt og mørke tror frugterne, de er i en skede og frigiver deres frø som slim, der i øvrigt har en afrodisiakum-effekt på kvinder for at holde dem fra at trække frugten ud for tidligt. Med den vilde variant bliver kvinden gennem nydelse tilskyndet til at bære frugten et stykke tid og sprede den til et andet sted. Til sidst glider den ud eller kan fjernes. Sådan formerer træet sig. Gennem selektiv avl har folk dyrket forskellige flasketræ-varianter – lange, tykke, vibrerende, udvidende. Denne var avlet til tunnelspil. Der er også varianter til

homoseksuelle mænd eller enhver, der vil eksperimentere analt. Og tro mig, folk prøver disse træer nu og da; frugterne sælger godt på markedet. For mig er flasketræet også bevis på, at Peridëis er en skabt verden. En slags bevis for Gud – sig mig, hvad er sandsynligheden for, at evolutionen ville producere sådanne frugter? Det er langt mere sandsynligt, at det er værket af en højt avanceret planteforædler i en verden uden teknologisk fremskridt. Skabt til skabernes fornøjelse, som Peridëis som helhed: en forlystelsespark, eventyrpark, oplevelsespark, måske til afslapning, men måske også et ideelt sidste tilflugtssted.
Alisha fnisede: Så flasketræet er endnu en udvidelse af mine horisonter, så at sige, hvilket betyder, vi må omdefinere, hvor mine horisonter ligger i dette land.
Tim lo, rejste sig og rakte Alisha hånden for at rejse sig. Kom, sagde han, nu til dagens sidste stop.
Han pegede på en af de tårnhøje klippevægge omkring dem og førte an. Alisha fulgte efter.

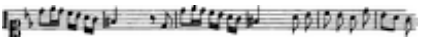

Den forladte kro

De gik, med Tim i spidsen og Alisha efter, tilbage mod grotten, hvor de var trådt ind i Peridëis, men passerede den til venstre. Til højre lå skoven med dens mange blomster og frugter. Til venstre, op ad den græsklædte skråning, rejste stejle klipper sig, gule og rødbrune, takkede med talrige nicher og huler. Fugle fløj ofte ind i klipperne. De må have deres reder der, tænkte Alisha, og det er ideelt terræn for klatrere. Mange dele af klippen var bevokset med planter og blomster. Alisha lagde hovedet tilbage. Ingen top af klipperne var synlig. Det var, som om de strakte sig ind i himlen.
De havde gået i måske ti minutter, da klippen dannede en bred afsats ind i dalen. Tim pegede på bunden af afsatsen, og Alisha så en trappe hugget ind i klippen inden for en bred sprække. Trappen klatrede måske tolv eller femten meter, blev smallere, mens den steg, og endte ved en bronzedør.
Vores kvarter for natten, råbte Tim, du vil elske det. Kom nu! Og han vinkede Alisha hen.

Vent lidt, sagde Alisha. Før vi går videre til noget nyt, vil jeg lige gennemgå, hvad jeg har forstået – det har ligget og rumsteret i mig.
?!
Så, fortsatte Alisha, jeg tager til et hemmeligt passagepunkt, træder ind og lægger mig på alteret. Det rum er allerede en del af Peridëis?
Ja og nej. Det er en del af Peridëis, men du er stadig i din anden-verdens krop.
Forstået. Jeg klæder mig af, tager et bad og lægger mig på alteret. Så bliver jeg mirakuløst transporteret til en hule, men denne gang er det i Peridëis.

Ja.
Men jeg ankommer ikke som mig selv, men som en slags ideal kopi af mig selv, der aldrig ældes. Rigtigt indtil videre?
Rigtigt indtil videre, smilede Tim.
Okay, fortsatte Alisha, så i Peridëis har jeg det sjovt på alle tænkelige, helt ufarlige måder, og hvis jeg vender tilbage efter fyrre år, får jeg ikke min krop tilbage i samme stand, men som kølevarer, jeg er kun ældet en-til-tolv, så tre år, mens min veninde ligner tørret frugt. Rigtigt?
Tim brød ud i latter. Ja og nej. For dig er der gået tre år, men din krop er slet ikke ældet.
Ah – nu begynder jeg at fatte det bedre, sagde Alisha. Men tiden er gået videre uden mig, så jeg kan tage ud i fire timer om aftenen og vende tilbage samme aften, grundigt udhvilet efter fire gange tolv timer, eller otteogfyrre timer, til mit lidt indelukkede lille DDR? Åh, hvor synd (Alisha holdt en pause), men jeg skulle jo først krydse ørkenen. Så det går ikke.
Det gør det, sagde Tim, der er andre passager udover den forrådte, inklusive en i Berlin. Du tog denne kæmpe omvej én gang for at teste dig, fortrylle dig grundigt og sikre, at hvis du blev forrådt, kunne du kun afsløre en knap brugbar, allerede kendt passage.
Alisha spurgte, håbefuld men ængstelig: Jeg kunne bare komme her i weekenden?
Ja.
Men sig mig, hvis passagen, vi brugte, allerede er kendt, hvorfor kender offentligheden ikke til den?
Hvorfor kender de ikke til de nyeste våben? — De ved, det er en varm kartoffel. Hvad angår franskmændene, der sprængte vores passage, da Algeriet stadig var deres koloni, besluttede de, at denne varme kartoffel var ustyrlig. De frygtede, det kunne føre til opdagelser eller teknologier, der i fremmede hænder ville være katastrofale for dem. Om det er sandt, er diskutabelt, men de troede det. Så de ødelagde den, eller troede de gjorde, slettede alle spor og destruerede al information om den. Undtagen måske en tynd mappe i en forseglet kuvert, dybt inde i et låst pengeskab i en hemmelig bunker. Og på den mappe står der: "Skyd før læsning!"
Hvad?
Åh, sagde Tim, det er en slidt Stasi-vits: "VLE" – "Vor Lesen Erschießen!" eller "SBR" – "Skyd før læsning!" er angiveligt den højeste hemmelighedsgrad.
På trods af Stasi og den trætte vits lo Alisha. Fortæl mig, spurgte hun bagefter, er det kendt, hvad franskmændene fandt ud af?
Ikke meget, svarede Tim. Ingen ved det præcist, selvfølgelig. De klarede sig ikke meget anderledes end min faktiske arbejdsgiver: enhver, der har været i Peridëis, forelsker sig helt i det og vil ikke have det ødelagt. Og hvis de siger noget, forvrænger de i det mindste sandheden kraftigt. Men én ting ved jeg med

sikkerhed: nogle franske agenter blev senere fogeder.
Alisha lo.
Tim tilføjede: Det er svært at finde ud af noget i Peridëis med sikkerhed. Alle ser en anden version af Peridëis; intet er fast, uforståelige kræfter er på spil, ting sker, der må betragtes som mirakler, og selv det, jeg har fortalt dig, er bare én mulig forklaring. Jeg er ikke religiøs og kan lide ting håndgribelige, så jeg søger eller husker forklaringer, der passer til mit verdenssyn eller ønsketænkning. Du finder højst sandsynligt, hvad du leder efter; hypotesen påvirker forskningsresultatet. Plus, Peridëis tilpasser sig mine ønsker. En anden kan se Peridëis som en ægte eventyrverden, ved du... Alt er der til det! Du passerer gennem en hemmelig klippe ved magi, som Ali Baba og de fyrretyve. Du renser dig for verdens snavs og lægger dig på et alter. Derfra forsvinder du fra verden og svæver ind i et ferige, hvor mirakler stadig findes. Et overflodens land, hvor de mest forunderlige ting vokser på træerne, hvor det altid er sommer, hvor hekse flyver på koste, hvor drager findes, hvor vilde satyrer strejfer i skovene, hvor du ikke behøver arbejde og stadig lever godt. Hvor du selv er en heks og kan kaste fortryllelser.
Lær mig det så hurtigt som muligt.
Hav lidt tålmodighed, så skal du nok. For de lokale er du allerede en heks, men flag ikke med det.
Jeg tager heksen over videnskabsmanden, sagde Alisha. Og: Kom, nysgerrighed stillet for nu, lad os gå op.

Sammen klatrede de op ad klippetrappen foran dem. Tolv eller femten meter er ikke småting på en åben trappe. Alisha ønskede sig et gelænder. Den stejle trappe krævede respekt.
Deroppe er en kro, forklarede Tim, folk i Peridëis har stor højdeskræk, og denne trappe beskytter os mod deres nysgerrighed. De bør ikke vide, hvad vi besøgende laver, og vi vil gerne være for os selv nogle gange. Over utallige år har besøgende i Peridëis skabt tilflugtssteder. Nær næsten hver passage finder du sådan en kro. Det er god stil at sige hej og farvel, når du træder ind i eller forlader Peridëis. Du kan også efterlade en note om, hvor du er i Peridëis, hvis noget skulle ske.
Jeg troede, der ikke kunne ske noget?
Nej, eller ja og nej. Der kan ikke ske dig noget alvorligt, og du kan undslippe hvor som helst når som helst. Men hvis du forsvinder foran lokale med et grønt glimt og lugten af svovl, har du afsløret dig selv som heks i det område, og folk næsten overalt er rædselsslagne for hekse. Du kan forestille dig, hvad de tror, vi er i stand til. Angiveligt holder vi kvinder lænket i stalde til malkning, eller værre: vi forhekser deres mælk væk, spiser ristede kvindebryster i pebermynte-sauce og så videre. Det område ville sandsynligvis være lukket for dig i lang tid. Med det in mente foretrækker du måske at blive reddet på gammeldags vis af Robin Hood eller en eventyrprins med gyldent hår.

Alisha fnisede: Kan I fyre klare det?
Tim svarede alvorligt: Vi vil også have vores sjov! Du kan forestille dig de optrædener, der er sket ved sådanne lejligheder... Men det er sjældent. Normalt er der et øjeblik, hvor du er alene, og det er, når du undslipper. Du kan som regel forklare en pludselig forsvinden – nogen befriede dig, en forræder blev fundet, du bestak nogen, sådan noget.
Men hvordan undslipper du egentlig? — Jeg fatter det stadig ikke.
Intet problem, sagde Tim. Lad mig prøve at forklare det på min tørre, materialistiske måde. Forestil dig, at Peridëis er som en drømt verden, bortset fra at mange mennesker drømmer den samme drøm på samme tid. Men intet er ægte; det hele er simuleret af en kæmpe computer fra en fremmed civilisation eller noget. Og du drømmer det, som om det er absolut ægte på alle måder. I så fald ville det ikke være et problem at ønske dig til et andet sted, teknisk set. Du ønsker det, og du er der. Færdig. Men i praksis her er det ikke så simpelt, fordi din fantasi ikke er præcis nok. Det virker pålideligt kun i stor frygt eller fare med passagen, da Peridëis automatisk trækker dig ud, og du lander tilbage ved passagen, du kom ind igennem. Det behøver du ikke lære; det er som en indbygget funktion. Det er sværere uden frygt til at drive dig, hvis du vil springe til et andet sted. Det kræver øvelse, og selv da virker det kun for steder, du allerede kender. Og du lander normalt ikke præcist ved dit mål, men et sted i nærheden, afhængigt af din fantasi og om stedet har ændret sig. På den måde kan du hurtigt nå områder, du elskede, hvor du mødte fantastiske mennesker, eller hvor du måske blev dronning.
Kan man det her?
Selvfølgelig. Du har utrolige evner sammenlignet med de lokale. Nogle besøgende regerer deres egne kongeriger i Peridëis og tager mest dertil, når de besøger. Det kan være meget tiltalende at bygge noget over lang tid. Det behøver ikke være et kongerige. Jeg kender en kvinde, der er yndlingsslave for en sheik og arbejder på kontor i den anden verden imellem. Det fungerer bedst, hvis du ikke tillader andre besøgende i dit land, da deres ønsker ikke blandes til et kompromis, men forbliver rene og virkelig individuelle. Ellers kan du også flyve langsomt på en kost eller vaskebalje, men kun et par kilometer, højst ti meter højt, så er baljen eller kosten færdig, og det er du også. Og som sagt ved jeg ikke meget om flyvende drager.
Alisha nippede sig i låret igen. Det gjorde ondt.
Kan man have sit eget land her?
Ja. Men jeg ved ikke meget om det. Grundlæggende finder du et afsides sted. Du tager på vandring, og hvis du er alene og vil det, ender du hurtigt i helt andre områder end andre besøgende, der går nogenlunde samme vej. Nøglen er at gøre det alene. Hvis du kan lide et sted, bliver du, og ting vil ske, der er knyttet til dine dybeste ønsker, nogle gange meget mystiske ting. Men hvis du tager en anden

besøgende med, påvirker deres indre ønsker også området. Det er normalt i Peridëis. Men der er også fortællinger om Arcana – forseglede lande med kun én skjult indgang, helt overtaget af en enkelt besøgende. De mest hemmelige og forunderlige ting siges at ske der.
... Og vi bør nok komme op ad trappen, tilføjede Tim, ellers bliver det mørkt, før vi når det.

Så klatrede de op ad trappen mod bronzedøren. Det var tydeligt, at den sjældent blev brugt. Kun en smal sti var fri for planter, med et hav af vinranker, blade og blomster, der dækkede trinene på begge sider. Alisha kunne lide det, da planterne måske kunne støtte, hvis hun trådte forkert på den stejle, lange trappe, der havde en hældning på over 45 grader. Men de nåede sikkert toppen.
Den store bronzedør var prydet med den stiliserede kvinde, der holdt sine bryster frem mod beskueren, men denne gang mere detaljeret, iført en nederdel, med normale fødder, der kiggede frem under den lange søm. Døren var overraskende sikret med en simpel indvendig slå, dens "nøgle" hang på en vægkrog i nærheden. "Nøglen" var bare en bronzestang, du skød ind i et hul i slåen udefra. Du kunne nok skubbe slåen til side med en finger.
Alisha havde ventet en ordentlig lås og sagde det til Tim.
Man kan ikke bygge dørlåse i Peridëis, svarede Tim. De går i stykker, som ethvert noget komplekst mekanisme. Trappen er den rigtige barriere. Ingen Peridëis-lokal ville vove at klatre op ad sådan en stejl, høj trappe. Det er nok. Og slåen er tilstrækkelig mod dyr.
Tim satte nøglen i slåen og skød den til side. Han trak døren udad. Begge måtte tage et trin tilbage for at gøre plads til døren, der åbnede udad. Kom ind!

Alisha fulgte Tim og var, endnu engang, forbløffet. Sikke et hyggeligt sted! — Kroen var hugget ind i den gul-rødlige sten, med talrige store åbninger ud mod det fri fra omkring bæltehøjde og opad, der lukkede lyst lys ind. Nær næsten hvert vindue stod træborde, prydet med udskæringer og bronzebeslag, og langs væggen i det måske fire- eller fem-meter-dybe rum var en slags bardisk. Udsmykkede træhylder beklædte væggen, fyldt med bronze- og keramikservice, med nogle krystalglas imellem; Alisha kunne ikke se det præcist i det svage lys bag i rummet, da de fleste ting var dækket af et tykt lag støv. Kun forsiden af kroen var ren, som om den blev brugt regelmæssigt. Ved bagvæggen var der passager og døre.
Alisha kiggede spørgende på Tim.
Kan du lide det?, spurgte han.
Alisha nikkede.
Kom, lad os sætte os! Tim gik hen til et af bordene og bredte det medbragte aftensmåltid ud.

Typisk mand, kommenterede Alisha, har du ikke en klud til at tørre bordet af med?
Hvorfor? Det ser anstændigt nok ud.
Man ved aldrig.
Kom nu, protesterede Tim, hvorfor tørrede vi ikke engen af eller fejede ørkenen, før vi spiste udenfor?
Det er noget andet. Det er et princip.
Tim stønnede.
Alisha fordoblede: Vidste du, at gifte mænd lever meget længere end enlige?
Tim skød tilbage: Og hvad så? Marlene Dietrich sagde, at kvinder altid vil rette på mænd, men når de lykkes, kan de ikke lide resultatet længere.
Alisha fnisede: Du kunne have tilføjet, at du ikke er gift med mig. Okay, kompromis: Hvor er en rengøringsklud?
Sandsynligvis ved disken ... tror jeg.
Alisha rodede og fandt noget, der lignede en klud.
Æv, sagde Tim, vil du tørre bordet af med dén? Det bliver mere snavset end før.
Alisha gav op. Fint, jeg giver op, sagde hun, men læg noget under maden.
Jeg får installeret en rengøringsklud-plante her som hydrokultur.
Alishas øjne blev store: Findes det også?
Ingen anelse, bare en spøg, lo Tim, men hvis det ikke gør, kunne du avle en.
Seriøst, er det muligt?
Selvfølgelig, svarede Tim, tøj er også en fornybar ressource. Normalt hurtigtvoksende planter, som en slags grøntsag, for ellers ville dyrkning være for svært. Du venter, til de har den rigtige størrelse, høster dem og tilføjer måske knapper, snore eller forskellige besætninger, der vokser på andre planter.
Hvorfor er jeg så stadig nøgen? Gør du det med vilje for at glo på mig? Kom nu, vis mig, hvor de planter vokser!
I morgen, i morgen, i morgen! Tim løftede hænderne forsvarende. Vær sød, ikke alt på én gang. Vi har færdigsyet tøj her i kroen.
Jeg vil se dem nu!
På ingen måde!, svarede Tim. Aftenen ville være ødelagt.
Vær sød, vær sød, bare én lille ting, så jeg kan se, hvordan folk klæder sig her.
Nej!, knurrede Tim. Jeg er rædselsslagen for konsekvenserne.
Bare én!
Grrrr.
Kom nu, du må vælge, hvad det er. Sig ... en kjole?
Der har vi det, knurrede Tim, jeg må angiveligt bestemme, men du har allerede givet svaret. Fint. Jeg henter noget, men du bliver lige her ved bordet og rører dig ikke en millimeter, lov det?
Lover.
Og jeg tager blindt fra kisten og vælger en kjole. Og det er det for i aften. Lover?

Hmm.
Vær sød?
Lover.
Tim begav sig af sted. Han forlod kroverummet gennem en af passagerne. Da han kun vendte tilbage ti minutter senere, havde han tydeligvis ikke bare grebet helt tilfældigt. Han rakte et stykke tøj frem med begge arme. Et bordeauxfarvet stykke tøj.
Alisha sprang op. Hvad er det? Vis mig. Er det stilfuldt? En lang kjole! Gode gud, det må have krævet så meget arbejde – den er lavet af tusind stykker.
Kjolen var primært bordeaux i forskellige nuancer, prydet med talrige flade, gyldne bånd syet på.
Alisha vendte og drejede kjolen. Er udskæringen ikke lidt dyb...?
Prøv den på, svarede Tim.
Alisha trak kjolen på. Den sad som støbt, bortset fra at brysterne ikke helt passede.
Kom her, sagde Tim. Stop med at sprælle, ellers kan jeg ikke justere kjolen. Han trak Alishas bryster ud af kjolen. I Peridëis bæres de udenpå.
!!!
Og se her, tilføjede han. Nederdelen er lavet af flere lodrette stofstrimler. Så du kan tages til hver tid, forfra eller bagfra. Og her bæres ikke undertøj.
Men det er umuligt, indvendte Alisha, i det mindste af praktiske grunde. Hvad gør man, når man har menstruation?
Du får ingen her, sagde Tim. De fleste kvinder gør ikke, eller kun meget let. Sandsynligvis på grund af mælken. Men det er ikke pointen. Tidligere i den anden verden bar kvinder heller ikke undertøj. Virkelig! Derfor kjoler eller nederdel i stedet for bukser. På grund af menstruation. Og det første kvindelige undertøj var åbent i skridtet. Af samme grund. Og hvorfor brysterne bæres bare, er ikke svært at gætte, vel?
På grund af mælken?
Netop. Kvinders mælk – malkning eller drikning – er en del af dagligdagen, så bryster er meget i fokus. Vidste du, at i den anden verden kigger mænd næsten altid på kvinders bryster først? Det fandt de ud af med kameraer, der sporer pupillens bevægelser. Her er det endnu mere, og mælkens flow, godt eller dårligt, er et konstant emne, som vejret i den anden verden – hvad der angiveligt øger mælken, hvad der reducerer den, hvordan naboen har skylden for dagens dårlige flow, man kunne blive ved med at hidse sig op over hende, eller manden bragte fine blomster i dag, så selvfølgelig flød mælken bedre, og så videre. Men kvinder nyder også at vise dem, af stolthed og en grundlæggende følelse. Og mænd debatterer åbent, hvilken brystform der er bedst – store, små, faste, hængende eller hvad som helst.
Hængende bryster også?

Ja. De er angiveligt de bedste mælkegivere. Der er ingen "standardbryst"-ideal her, siden alle konstant ser, at alle bryster er forskellige. Eller fordi man ikke ser jomfrubryster her – når brystet er aktivt, ser det helt anderledes ud. At skjule dine bryster ville være utænkeligt. Folk ville straks hviske om, hvad der er galt med dig. Men det gælder også hele kroppen. Den er mindre skjult her, så der er færre tabuer og skamobjekter, men flere åbent udtrykte præferencer for visse fysiske træk.
Alisha kiggede ned på sig selv: Er der et spejl her?
Kom nu! — Tim trak Alisha til enden af kroverummet, hvor vinduesåbninger lå side om side. I enden var en døråbning, og bag den, lidt til venstre langs klippen, et andet rum med flere vinduesåbninger. Lige til venstre ved rummets start var et stort spejl indsat i klippevæggen, der strakte sig fra gulv til næsten loftet.
Alisha drejede og vendte sig foran det.
Du ser fantastisk ud i den kjole, sagde Tim.
Alisha syntes det samme. Kjolen nåede næsten til gulvet, med en smal talje, der fremhævede hendes hofter, og overdelen med krave og lange ærmer indrammede hendes bare bryster. Mellem brysterne steg stoffet i en stivnet strimmel, der gav hvert bryst sin egen runde ramme. Brysterne var ellers bare op til hendes hals og virkede større på grund af kjolens snit.
Chik, sagde Alisha. Og man kan virkelig gå rundt i det hver dag?
Selvfølgelig, sagde Tim. Det er en hverdags-kjole til byen. Til vandring skal du have noget kortere, men det finder vi. I morgen!
Alisha lo. Bare rolig, jeg skal ikke plage dig. Jeg kan alligevel ikke få nok af at kigge på mig selv. Når vi taler om det, siden du nævnte jomfrubryster tidligere ... kan det være, mine bryster er vokset en del? Areolaerne ser også større og mørkere ud...
Jeg tror det, sagde Tim. Sagde jeg ikke, at to skålstørrelser mere er muligt?
Indser du, hvad du siger? At det ikke bare er ønsketænkning?
Hvorfor?, spurgte Tim forvirret, stol på mig, det er sandt. I gennemsnit, mener jeg.
Alisha drejede sig frem og tilbage foran spejlet: De er fyldigere, især fra siden. Du aner ikke, hvad det betyder. Du kunne blive rig bare ved at love det. Men du ville være skide-rig, hvis du tilbød *det* trick derhjemme som en behandling eller noget. Kvinder ville strømme til i flok, kaste sig for dine fødder for en tid.
Der er en hage, sagde Tim, det varer kun, så længe du gør noget med dine bryster. Her i Peridëis er det intet problem – de naturlige forhold og hele samfundet er indrettet til det. Men i den anden verden, ville du sætte dig ned to gange om dagen eller mere for at malke eller massere dine bryster eller i det mindste bruge en brystpumpe? Jeg har kun læst om noget lignende i kinesisk taoisme, men der havde det en slags religiøs basis.
Hvordan det?

Det var en regelmæssig brystmassage kaldet "Kvindelige Hjorteøvelse." Ifølge deres lære handlede det om særlige energier, kvinder havde i overskud, som kunne frigives især gennem spyt, bryster og skede. Men disse massager blev også praktiseret af nonner for at undertrykke menstruation, som de så som et energitab.

Er det ikke i sig selv en modsætning?
Ja. Men måske handler det også om regulering. Og udover det blev brystmassager til at undertrykke menstruation også brugt til prævention og mod menstruationssmerter. For ikke at nævne læresætninger om, at en mand kunne optage kvindelig energi gennem brysternes væske. Men det er stadig en stor indsats, og alt sammen uden garanti.
Hmm, funderede Alisha, jeg tror, jeg ville være villig til at gøre det bare for bryststørrelsen. Men jeg forstår, hvad du mener – de fleste vil have det gratis. Slug en pille og færdig, eller sådan noget.
Peridëis-besøgende arbejder alle regelmæssigt med deres bryster i den anden verden, svarede Tim, og de nyder det. Strengt taget er det ikke engang nødvendigt. Men det er som chokolade. Det er ikke et *must*. Men du får nok brug for lidt kærlig pleje, før jeg kan slippe dig løs blandt de lokale.
Alisha rakte tunge ad ham.
Tim lo. Din mælk er allerede nok for mig. Men bliv ikke skuffet, når du forlader Peridëis. Pragten vil midlertidigt forsvinde, og du får præcis de bryster tilbage, du kom til Peridëis med. Nogle kvinder græder i dagevis over det. Udover mig var det den anden grund til det store postyr med dine bryster, siden du ankom med flyet. På denne måde er faldet ikke så hårdt. Men det hjælper også at vide, at det hele virker med din egen krop og fungerer godt. Med nok opmærksomhed på brysterne stiger mælkeproduktionen hurtigt også i den anden verden, og brysterne udvikler sig til deres fulde pragt, inklusive smukke brystvorter. Den nemmeste måde er at gøre malkning til en fetich uden for Peridëis også. Ikke en byrde, men en fornøjelse. En sådan bryst-og-mælk-fetich findes blandt folk, der aldrig har haft noget med Peridëis at gøre. Selv blandt oprindelige stammer.
Men kræver det ikke en mand?, pressede Alisha.
Mindre et problem, end du tror, knurrede Tim. Emneskift – spise, malke, sove?
I den rækkefølge!, lo Alisha.
De vendte tilbage til deres bord nær indgangen og nød den plukkede mad, mens

de savored udsigten til den drømmende brede dal gennem klippebuen, flankeret af gul-røde, tilsyneladende endeløse klipper dækket af vinranker og små planter, med frodige grønne enge og skove prikket med blomster nedenfor. Luften var frisk, temperaturen stadig behageligt varm, og fugle kvidrede, trillede, sang og kaklede. Kort sagt: aftensmaden var en fornøjelse, og de plukkede fødevarer var lækre. Alisha beholdt selvfølgelig den smukke bryst-bare kjole på, mens Tim forblev nøgen.

Da de endelig var mætte, sagde Tim: Kom, jeg viser dig, hvordan kvinder i Peridëis bekvemt bliver malket. Han begav sig mod en af døråbningerne, der førte ind i klippen, og Alisha fulgte efter. Bag døren var en kort klippekorridor prydet med farverige ornamenter på væggene. Så kom en anden dør, efterfulgt af en trappe, der svingede blødt til højre. De klatrede op ad den og trådte ind i et rum, der lignede det nedre kroverum: store klippehuggede buer lukkede masser af lys ind, og rummet strakte sig langs klippens yderkant. Men indretningen var helt anderledes. Rummet indeholdt talrige mærkelige træstrukturer, rigt udsmykket med udskæringer og bronzebeslag, hvis formål ikke altid var klare for Alisha – stole, bænke, borde, bizarre rammer. Hun havde en anelse om deres formål, men spurgte alligevel:
Hvilken slags rum er dette?
Hvad tror du?
Jeg er ikke sikker...
Kom nu, gæt højt.
Virkelig...
Og? Du må have en idé.
...Tja, det minder mig om en middelalderlig torturkælder.
Hvis det var, ville du så stamme sådan? Kom nu, andet forsøg.
Er ... har ... dette rum noget med sex at gøre?
Netop! Det er et veludstyret legerum. Enhver god kro i Peridëis har et; nogle specialiserer sig i visse præferencer, men der er altid lidt af hvert. Dette her er for eksempel et behageligt massagebord; du kan spænde dig fast på denne buk til knepperi; dette er en stol til samme formål; det er en gynge, også til samme formål; her er en strækbænk; et Andreas-kors til at binde op; i dette skab er der forskellige engangs-smålegetøj; og på væggen reb til binding, piske, svirpe og sådan ... og så videre. Bare så du har set det. Tjek det ud senere et andet sted, når folk leger. De fleste har det fint med tilskuere, hvis du holder minimumsafstand. Men malkerummet er ikke her – det er en etage op.
Alisha stirrede, fanget, ind i rummet. Og hvis nogen ikke vil?
Så deltager de ikke. Eller laver noget andet.
Men bindingerne!
Du gør det klart på forhånd, hvad du vil.

Og hvis det går for vidt?
Periděis trækker dig ud af situationen. Du skal bare vurdere, hvad du kan og vil klare. Og hvis den anden person roder det til, forventes en passende kompensation eller hvad som helst.
Men hvordan fungerer en pisk i sex ... slår man bare med den?
Ikke længere, sagde Tim – og bestemt ikke før malkning; det reducerer mælkeudbyttet.
Fortæl mig!
Du starter altid meget blødt og føler langsomt, hvad der føles godt, og hvad der ikke gør. Samme med alt andet – binding, underkastelse, ydmygelse, rollespil, hvad som helst. Sex her fejres som leg, som at slippe løs, som uhæmmet inden for fastsatte grænser, som frigørelse, at glemme sindet og omfavne det dyriske. Den frugt fra flasketræet tidligere var lignende. Men kom nu, jeg bliver træt – lad os gå en etage op til malkerummet.
Vær sød – én ting mere.
Ja?
Har du ... ville du ... hvis du (Alisha rødmede) har du nogensinde gjort det med en kvinde?
Nej, sagde Tim. Jeg har kun set det ofte.
Må du ikke?
Jo, det må jeg.
Og du ville ikke?
Ærligt – det er fascinerende.
Men hvorfor har du ikke, hvis du må?
Jeg ved ikke. Ingen mulighed, forkert stemning, ikke den rigtige kvinde?
Ville du have lyst til at binde mig og piske mig? Bare lidt?
Ville du have det?
Ja. Dette rum fascinerer mig. Jeg kan ikke beskrive det. Du ved – jeg havde ret tidligt fantasier om at blive bundet af en mand, eller endda flere mænd, og taget. Jeg har aldrig fortalt nogen det. Og nu står jeg i dette rum og hører, at andre har gjort sådan noget her før. Faktisk gjort det! Kan du forestille dig, hvad det gør ved mig? — Men mine fantasier var vage og ansigtsløse. Det var bare klart, at det var mænd, men intet udover at fange og binde. Hvad der kom bagefter var uklart. Nu, i dette rum, er det pludselig meget levende. Som en fortsættelse af de fantasier.
Tim tøvede ... Giv mig lidt tid, bad han. Du ved, det strider fuldstændig mod min opdragelse – og alt, hvad vi får at vide om mænd og kvinder. Jeg har fuldstændig afvist de mørke sider indtil nu.
Alisha afbrød hurtigt: Det strider også mod min opdragelse, og alt andet. Men jeg vil vide ... ville du give mig en ordentlig lussing på min bare bagdel ... ordentligt ... hvis jeg udtrykkeligt beder dig om det? På eget ansvar? Og for at se, hvordan det føles for dig?

Må jeg svare i morgen?
Det må du!, strålede Alisha og gav ham et hurtigt kys.
Så kan jeg ånde igen, sagde Tim. Lad os gå!
Ved siden af døråbningen, de var trådt ind i legerummet gennem, var en lignende, der førte gennem en anden dør og op ad en anden trappe til malkerummet.
Det er altid meget roligere her end nedenunder, sagde Tim, da de trådte ind i malkerummet.
Dette rum havde også de samme store klippevinduer og lignende dimensioner. Men opsætningen var anderledes. Der var flere store bænke, der lignede massageborde med forskellige udskæringer. Deres brug var klar: udskæringer til brysterne, så de kunne hænge frit nedad, en udskæring til ansigtet, så du ikke behøvede dreje hovedet, mens du lå på maven, stropper til fastspænding, tæpper, puder, hovedpuder. Og under bordet var et mindre andet bord, sandsynligvis til en skål til at opfange den malkede mælk. Tim viste også Alisha en korridor afskærmet med brædder, der havde åbninger i brysthøjde. — Her kan mælk drikkes anonymt fra brystet, sagde Tim, mænd og kvinder ser ikke hinanden.
Men der var også simple liggestole og andre strukturer. Alisha så en vippeplade som den, hun havde mødt i lufthavnen, gynge-lignende opsætninger, boder, der lignede skriftestole, og mere. Men ved de store vinduer var der også almindelige borde med stole, hver med en smal, rektangulær skammel ovenpå. Hun pegede på en – Og hvordan fungerer de?
Kom, vi bruger en lige nu – sæt dig på stolen.
Tim rodede i et skab og vendte tilbage med en lille flaske og en farverig skål. Disse vokser også på træer, kommenterede han med et blink. Enhver størrelse og kvalitet. Han satte sig over for bordet fra Alisha og skød den smalle skammel mod hende. Så forklarede han: Du hviler ansigtet på denne. Enkelt. Og du støtter ansigtet med hænderne.
Alisha løftede lydigt armene, placerede dem på skamlen og hvilede panden på den. En behagelig stilling, fandt hun.
Denne flaske har vidunderlig olie, sagde Tim, nu siddende foran hende. Den lader hænder glide let over huden, hjælper dig med at mærke brysterne bedre, klistrer ikke, og du behøver kun lidt. Den er helt neutral på alle måder og smagløs.
Tim spredte olien på Alishas bryster med hænderne og begyndte at massere dem. Det føltes mærkeligt anderledes denne gang, mere afslappende og meget behageligt. Alisha spandt og sank ind i fornemmelsen. Tim var mesterlig. Han æltede hendes bryster, vred, rystede, masserede, udforskede deres dybe strukturer, forsømte ikke baserne under hendes armhuler, arbejdede op til selve toppen af hendes bryster, gav lindring, cirklede rundt om hendes bryster flere gange for at efterlade ingen del urørt og lod areolaerne og brystvorterne vente lidt længere. Alt blev æltet, masseret, løsnet, undtagen brystvorterne. Den fyr ville være en hemmelig juvel derhjemme, tænkte Alisha; kvinder ville vokse bryster bare for at

tiltrække ham. Men nu begyndte Tim langsomme vridende bevægelser, fokuserede på højre bryst, greb det, beroligede venstre bryst, det ikke var glemt, mærkede et fyldigt sted i højre bryst og forsigtigt, meget forsigtigt, vred det mod brystvorten. Endelig fik areolaerne og brystvorterne deres del. Tim vred forsigtigt mod brystvorten, stoppede ikke, før han havde trukket den helt gennem tommel og pegefinger. Så samme sted igen, så forsigtigt i nærheden, meget rytmisk og fast, men med blødt, udforskende føleri, flyttede til næste sted, vred frem mod brystvortens ende. Sådan fik Tim det første sprøjt mælk. Først senere mærkede Alisha den velkendte rastløse fornemmelse og træk fra brystbaserne gennem hendes bryster. Hold dig i ro, hviskede Tim. Alisha holdt sig i ro. Og Tim vred sprøjt efter sprøjt, stråle efter stråle, trak i hendes bryster, greb dem fast, vred igen. Alisha hørte mælken plaske ned i skålen; Tim lod til at gøre lyden bevidst ... og så snart en mælkekilde i brystet var opbrugt, søgte Tims hænder den næste, fandt den og udnyttede den nådesløst. Mælkekilde efter mælkekilde, indtil de sidste dråber fra det dybeste hjørne af højre bryst var malket. Så flyttede begge hænder til venstre bryst, æltede, strøg, lokkede det til at give sit skat, indtil det villigt begyndte at sprøjte under trækket fra hænder, der, i øjeblikket for venstre brysts flow, blev markant langsommere, men trak mere fast, dækkede hvert sted, indtil venstre bryst gav op, udmattet. Men de ubønhørlige hænder vendte tilbage til højre bryst, lokkede, indtil det ikke havde andet valg end at give mælk igen, udmattede det endnu en gang, skiftede så igen. Indtil intet kom udover enkelte dråber. Først da hvilede de utrættelige hænder, strøg Alishas bryster en sidste gang, som om de roste dem, og endelig var hænderne tilfredse.

Tims stemme var næsten uhørlig: Kom langsomt tilbage, dine bryster er helt tomme; de gav mælk vidunderligt.

Alisha åbnede øjnene, men var mentalt langt væk. Hun så sine omgivelser kun sløret og sukkede. Hvorfor har det ikke slået igennem?

Det har det, sagde Tim, her i Peridëis i hvert fald. Det er din ret her. Handlen er: masser af mælk kommer, hvis du behandler brysterne godt. Mænd belønnes for at belønne brysterne. Det var ikke anderledes med ammer før i tiden: de blev forkælet og plejet for at sikre, at deres mælk ikke svandt eller blev dårlig. Gode ammer var højt betalte kvinder.

Alisha kom langsomt til sig selv, kastede et blik på Tim og tænkte, hvorfor var mænd som ham altid utilgængelige? Tim var en mester, uddannet, forstod kvinder, men forblev maskulin uden at lade hende slippe af sted med alt. Sikke et spild at lade sådan nogle mænd leve i cølibat, uden for rækkevidde selv for fe-dronninger. Stop, tænkte hun. Ikke sandt. De forbandede Perier kunne frit have ham; deres hår burde nappes ud en efter en. Nej, tænkte hun næste, vær ikke uretfærdig – det var Perierne, der tildelte dig denne mand. Du kan bare ikke få hele ham, og Peridëis som sin egen verden var en ønskedrøm, der blev til virkelighed.

Hendes blik faldt på mælkeskålen under hende. Imponerende! Det var ikke en lille mængde, Tim havde lokket ud af hende.
Vil du ikke drikke min mælk?, spurgte Alisha.
Det vil jeg, svarede Tim, men jeg ville give dig et øjeblik. Må jeg?
Alisha nikkede og så intenst på hans læber.
Tim løftede skålen til læberne, vippede den, og Alisha så hendes mælk begynde at væde hans læber og forsvinde ind i hans mund, så hans mund pause, nyde smagen med et klik med tungen, indtil den sidste dråbe af hendes mælk var drukket. Mange minutters malkning, blot øjeblikkes drikning. Men Tim var tilfreds. Alisha nød det.
Og nu bør vi nok sove, ikke?, spurgte Alisha blødt.
Høj tid, jeg er færdig, svarede Tim.
De klatrede en etage op og fandt en lang korridor, der vekslede mellem åbne terrasserum og utallige kamre, hver med en trædør. Det blev mørkt udenfor, så korridoren var svagt oplyst, kun lige akkurat af de åbne terrasserum.
Skal du igen?, spurgte Tim.
Alisha skulle.
De gik til enden af korridoren, hvor der var en anden trædør. Bag den kunne en konstant brusende lyd, som et vandfald, høres. Men Tim åbnede døren lige før den.
Toiletterne her er lidt middelalderlige, sagde han, du må vænne dig til det.
Alisha så et træ-toiletsæde lige ved vinduet. Lige bag det løb en kraftig strøm af vand gennem en stenkanal, som en akvædukt, der delte sig i en slags vask til den ene side og ind i toilethullet på bagsiden.
Æv!, sagde Alisha og kiggede ned i toilethullet. Det førte udenfor, og hvad du end smed, faldt i dybet med vandet.
Da Tim ikke gjorde mine til at forlade badeværelset, satte Alisha sig foran ham uden vrøvl. Hvor praktisk, at nederdelen på hendes kjole var lavet af strimler, ellers ville den være blevet våd bagpå, da vandet, behageligt varmt, hvirvlede omkring hendes bagdel.
Sig mig, er der ikke separate mænds og kvinders toiletter her?
Nej, svarede Tim, der er ingen sådan adskillelse i Peridëis, ikke til vask eller noget andet. Hvorfor skulle der være? Ingen ophobede lyster her.
Alisha formåede at give slip og lette sig. Ikke kun tisse – resten måtte også ud. For ikke så længe siden ville det have været meget sværere at give slip under disse omstændigheder, men det virkede som verdener væk. Verdener? Det var verdener.
Sig mig, spurgte hun, jeg tror ikke, vand alene er nok – hvordan gør man her?
Med venstre hånd, sagde Tim, du har masser af vand til at skylle.
Hmm. Usædvanligt. På den anden side, tænkte Alisha, andre kulturer gør det også, så...

Det rigelige vand hjalp enormt med at overvinde hæmninger, og hun følte sig bestemt renere bagefter.
Nå ja, der var også vasken.
Og hvordan tørrer jeg mig nu?
Hop rundt, sagde Tim og grinede.
Din forbandede idiot! Et stænk vand ramte Tims ansigt.
Kom nu, sagde han, det virker uden at hoppe. Se her.
En kraftig strøm af varm luft blæste fra et hul i væggen.
Hold skødet foran, så tørrer det hurtigt.
Alisha var, endnu engang, forbløffet. Hvordan virker det nu?
Modtryk, svarede Tim. Der blæser altid vind gennem dalene, og de har bare hugget en passage fra den anden side af klippen hertil. Luften bliver komprimeret på den anden side og tvinges gennem passagen, indtil den kommer ud her. Koster intet, vedligeholdelsesfrit og god ventilation også.
Alisha vred og vendte sig i den behagelige luftstrøm, indtil hun var tør. Så førte Tim hende til hendes soveværelse i den anden ende af korridoren.
Soveværelset havde, som de andre rum, et stort klippevindue, og indeni stod en stor træseng med madras og et let tæppe. Hvem holder alt dette i orden?, undrede Alisha sig, men tanken om at sove var nu stærkere end alt andet. Desværre måtte hun sove alene i sin seng, med Tim i det næste rum bag den næste terrasse – sikke en skam. Men han efterlod ingen tvivl om sovearrangementets endelighed og blev i korridoren. Så Alisha trådte ind alene og lod sin kjole falde til gulvet, mens hun gik. Burde hun have vasket sig? Nej, ikke i aften, og det var alligevel næsten mørkt. Kun månen og blinkende stjerner gav minimalt lys. Godnat, Tim, du gjorde alt perfekt og sendte en glad Alisha i seng. Sov godt, Tim, og drøm om noget rart. Alisha kastede sig på sengen og trak tæppet over sig. En hurtig selvtilfredsstillelse? Hendes langfinger bankede på hendes følsomme sted for at teste. Nej, for træt, besluttede hun, men lod hånden blive der og sank ind i en dyb, udmattet søvn.

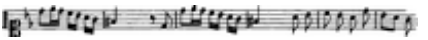

Intershop[25]

Vågn op, ud til morgengymnastik!
Svisch – tæppet var væk.
Alisha blinkede ind i det klare dagslys. Hej, din idiot! — Hun protesterede og rakte efter tæppet, men det var allerede uden for rækkevidde. Alisha åbnede

25 Intershops var statsdrevne butikker i DDR, hvor eftertragtede vestlige varer kunne købes, men kun med udenlandsk valuta ("vestpenge"), som DDR-borgere teoretisk ikke havde adgang til.

øjnene helt og var øjeblikkeligt lysvågen: Hjælp!, råbte hun. — Hvad ser du ud som?!
Faktisk stod Tim, der stod i hendes soveværelse ved hendes seng, og så ... tja, noget anderledes ud end før. Han var påklædt, men det var ikke det vigtigste. Pointen var, at han bar en uniform. Og ikke bare en hvilken som helst uniform – nej, det var af alle ting en, Alisha kendte fra hjemmet, som dem, grænsevagter bar. Ikke politiets flaskegrønne, men hærens og Stasis stålgrå. Skulderklapperne manglede dog, og uniformskasketten bar ikke DDR-emblemet, men symbolet af en kvinde, der stødte sine bryster mod beskueren. For at toppe det hele bar han et brunt læderbælte med en slags ridepisk på venstre side og en sammenrullet tovstump på højre side. Udstyret på bæltet mindede Alisha mindre om hendes hjemland og mere om tider, hvor tapre mænd bar sabler eller køller. Og om det vilde vesten. Begge dele på én gang.
Alisha satte sig helt op.
Jamen dog!, hylede hun, hvad er det? — og brød ud i latter.
Udover den mærkelige uniform var der noget særligt bemærkelsesværdigt: delen af uniformsbukserne, hvor penis ville være, var skåret ud. Penis var helt blotlagt, ellers var uniformen komplet, bortset fra skoene. Tim var, i kontrast til uniformen, barfodet.
Hvad der imponerede Alisha mest ved dette udstyr var den blotlagte penis — Og hvad hvis du får stådreng?
Tim knurrede. Så kan alle se det.
Alisha blev fræk: Forestil dig som soldat, æresvagt i Berlin Unter den Linden[26]. Så barker officeren – eller, for pokker, en streng dominatrix –: "Giv agt! Preeeeesentér penis!" Og bam! De skal stå op.
Åååh, fortsatte Alisha, bliv ikke fornærmet, jeg falder allerede til ro. Men hvem finder på sådan noget? Eller sagde jeg lige noget dumt? Hvad betyder det?
Tim svarede sagligt (selvom han var lidt rød i ansigtet): Dette er fogedernes uniform. Fogeder er spioner eller andre indtrængere fanget i Peridëis og sat i Periernes tjeneste. Perierne har en ejendommelig humor og syntes, det var hylende morsomt at lade nogen løbe rundt sådan.
Synes du, det er sjovt?, spurgte Alisha Tim.
Nej. Men det er meningen, det skal ydmyge mig, eller os. Denne uniform markerer min rolle og minder mig om mine pligter, men rangerer mig under de besøgende. Det er nok det. Men whatever, som jeg sagde, det er en reel mulighed, og jeg ville finde mig i meget mere for at være i Peridëis. Fogeder bar tidligere anderledes tøj; nu er det dette. Nå ja.
Undskyld, sagde Alisha.
Det er okay, svarede Tim, det er mig, der chokerede dig. Kom, morgenmaden er

26 En velkendt turistattraktion i Østberlin før 1989: Æresvagten på Unter den Linden. To soldater stod ubevægelige i givagt med geværer.

klar.
Alisha gled ud af sengen, så sin pragtfulde kjole på gulvet og følte sig ... virkelig godt tilpas ved synet.
Hvor kan jeg vaske mig?, slog det hende. Og jeg skal også tisse.
Tims øjne lyste op: Jeg trak dig næsten direkte til morgenmad, men vi har en vaskefacilitet her, som du nok aldrig har set. Kom!
Alisha fulgte ham gennem korridoren og smuttede i enden ind på badeværelset for at tisse.
Ikke noget behov for at vaske sig meget, sagde Tim, jeg har noget bedre!
Da Alisha var færdig, åbnede Tim døren i korridorens ende. Den førte udenfor.
Alisha trådte igennem.
Fantastisk!
De stod på en slags klippeterrasse. Bag dem førte døren tilbage til kroen, men foran dannede klippen en niche til venstre, sikret til højre med en bæltehøj mur for at forhindre fald. Overfor dem var en klippebænk, men til venstre sprudlede og rislede en kraftig strøm af varmt vand ud fra væggen ned i et bassin, måske en meter dybt. Overskydende vand løb gennem en kanal til den bæltehøje mur, ud gennem en åbning og styrtede ned i dalen nedenfor. Bassinet var omkring fire meter i diameter, med en lille stentrappe til indgang og siddepladser langs kanten. På begge sider af bassinet stod livsstørrelse kvindelige stenstatuer, der sprøjtede vand fra deres bryster ned i bassinet. Klatreplanter og farverige blomster på klippen fuldendte scenen.
Alisha testede vandet med tåen og dykkede i med et hvin. Vandfaldet brusede over hende. Spruttende stak hun hovedet op. Og du?
Jeg bruger alle mine færdigheder til at få dig herud, siden vi skal af sted i dag, og jeg ser den plan i fare. Men vent ... hvad med noget stilfuldt tøj?
Har jeg nogensinde fortalt dig, du er en idiot?
Det ringer en klokke.
Sukkende klatrede Alisha op af bassinet. Skal jeg hoppe rundt for at tørre, eller er der også en naturlig hårtørrer her?
Du er i paradis, informerede Tim hende, selvfølgelig er der.
Og ganske rigtigt, i højde med klippebænken i enden af nichen var et muret hul, hvorfra en kraftig strøm af varm luft blæste.
Alisha tørrede sig grundigt.
Først er jeg sulten, besluttede hun. Det ville ikke genere mig, at jeg er nøgen, og du ikke er.
Og hun løftede et øjenbryn og kastede et blik på hans blotlagte penis.
Den syntes at svulme lidt. Bare en smule.
Men Tim vendte sig og førte an. Undervejs smuttede Alisha i sin pragtfulde kjole, der lod brysterne være bare, og så gik de ned.

Nede i kroen havde Tim allerede dækket et bord nær en vinduesbue ved udgangsdøren. Bordpladen stønnede næsten under vægten af alle de ting, han åbenbart havde samlet frisk fra udenfor. Havde han været vågen i timer? Det var svært at forklare ellers. Der var endda kaffe og friske rundstykker. Og bordet var skinnende rent.
Alisha satte sig ved vinduet, og Tim tog pladsen overfor.
Sig mig, spurgte Alisha, hvor har du alt det her fra? Du kan ikke fortælle mig, at friske rundstykker vokser på træer her, og kaffe kommer færdiglavet fra en kilde?! Eller gør de? Hej, sig noget!
Alisha var oprigtigt foruroliget. En del af hende håbede, det var sandt, men det gik vel for vidt et sted.
Tim grinede bare.
Alisha sparkede ham under bordet, men ikke for hårdt.
Vil du vide det?, drillede Tim.
Selvfølgelig! Lige nu!
Tim dyppede fingeren i kaffekanden på bordet. Hmm, sagde han, den er alligevel blevet lunken. Kom, jeg viser dig, hvor det her kommer fra.
De rejste sig igen, og Tim, med kaffekanden i hånden, vinkede Alisha hen til en dør ved siden af baren. Bag den strakte en korridor sig omkring tyve meter ind i klippen. I den anden ende var en anden dør. Tim førte an og åbnede den. Da Alisha passerede igennem, befandt hun sig i en slags klippegård, måske hundrede gange hundrede meter, omgivet af klipper. Gården var lys, på trods af dens størrelse, givet de tårnhøje klipper, men solen stod direkte over hovedet på sit zenit, hvilket skabte en hyggelig, næsten grotesk paradis-have mellem de stejle klipper.
Gården var tydeligvis kroens have; der var forskellige træer, blomsterbede, et vandbassin og endda en bænk til hvile.
Her finder du alt, hvad dit hjerte begærer, kommenterede Tim med et smil, eller i det mindste hver kulinarisk fornøjelse, kroen har at byde på, klar til at plukke. Rundstykker er derovre på venstre træ, og med kaffefrugterne her foran skal du passe på ikke at brænde dig, når du gennemborer dem...
(Alisha: !!!)
...åh, og her kommer en skinkegris.
En hvad?!, hvinede Alisha.
En skinkegris.
Han udstødte et gennemtrængende fløjt, og grisen kom travende, gryntende.
Hvis du vil have skinke, forklarede Tim, skærer du det lige af grisen – røget skinke fra bagkvarteret, kogt skinke fra forparten.
Men gør det ikke ondt på den stakkels gris?
Ingen anelse, sagde Tim, den klynker, men mærkeligt nok står den stille og tilbyder sig selv, som om det er en fornøjelse at få skåret et stykke skinke af. Og

bare rolig, stedet vokser hurtigt tilbage.
Grisen syntes at være enig, puffede sin tryne mod Tims ben og kiggede op på ham med et hundevalp-blik, så meget en gris kunne.
Ikke nu, sagde Tim, vi skal bare have frisk kaffe.
Skuffet travede grisen væk. Dens grynten lød svagt krydret med uhøflige forbandelser.
Alisha stirrede efter den, munden åben.
Sig mig, nogen må vedligeholde alt dette?
Dværge!
Dværge?
Ja, små væsener, der finder dyb tilfredsstillelse i at tjene andre. Derfor opsøger de menneskeligt selskab. Du skal bare højlydt rose, hvor fantastisk alt er nu og da, men ikke for ofte, for det ophidser dem så meget, at de normalt søger øjeblikkelig tilfredsstillelse.
Seksuel?
Ja, direkte seksuel. Så det bør være klart, hvorfor du ikke har set nogen endnu.
?!
Med den måde, du konstant begejstres over alt her, ligger de nok alle i et hjørne, knepper og onanerer, ude af stand til at stoppe. Det tager dem dage at komme sig.
Driller du mig?, spurgte Alisha skeptisk.
Nej, lo Tim, jeg overdrev kun en lille smule. Normalt ville de hellere lide, indtil de er *helt* sikre på, de ikke går glip af at tjene. Når de er tilfredse, er de så dovne i mindst en time, at du kunne tæve dem, og de ville ikke løfte en finger for dig.
Tim hældte indholdet af kaffekanden ud på jorden og plukkede en frugt fra kaffetræet. Som om Peridëis' skaber havde spillet en spøg, lignede frugten en oversize kaffebønne. Tim vred og trak rytmisk og blødt i stilken, indtil den slap. Og ganske rigtigt: damp og kaffearoma steg fra frugten. Han hældte dens indhold i kanden og nikkede mod døren: Kom, jeg sulter – lad os endelig spise morgenmad.
De vendte tilbage gennem korridoren til kroen og satte sig igen, nu med frisk kaffe mellem sig.
Mens kaffen blev skænket, og det første rundstykke smurt, gled Alishas blik endelig udenfor igen. Udsigten ind i klippedalen, med dens frodige grønt og livlige blomster, var en drøm, man kunne have gjort til penge et andet sted.
Sig mig, spurgte Alisha, hvorfor er kroen helt tom, og der er ingen her udover os?
Tim tyggede, så svarede han: Nær de fleste passager mellem den anden verden og Peridëis er der en kro, hvor besøgende kan lide at mødes, snakke og starte deres rejser, men denne passage her er ... tja ... lidt ude af mode. Den blev forrådt, og nogen forsøgte at ødelægge den. Passager reagerer mærkeligt på sådanne forsøg; jeg fik at vide, at hvis du formår at skade en, hvilket kræver stor kraft, opstår der senere meget mærkelige, uforklarlige og ofte farlige fænomener, som du ikke

altid kan forudsige. Du oplevede det selv. Man bruger ikke sådan en passage, medmindre det er absolut nødvendigt, men risikoen for forræderi af en anden passage er sådan en nødvendighed. Tricket er virkelig bare dette: når du først har været i Peridëis frivilligt og uden tvang, forelsker du dig så meget i det ...
Har jeg allerede, mumlede Alisha.
... at du (Tim smilede kort) næppe ville forråde det, i det mindste ikke det vigtigste: hvordan man kommer derhen.
Hvorfor er de så sikre på, at denne passage er ødelagt?, spurgte Alisha.
Tim sank: De sprængte en atombombe et par meter væk.

Alisha gispede og sank hårdt. Så meget besvær?
Så meget besvær, gentog Tim. De så det som en trussel.

Tænk ikke mere over det, tilføjede Tim, hvad der er gjort, er gjort, og du er her nu. Der er ingen fare for dig her, og jeg skal tale mig hæs for at banke det ind i dig, om nødvendigt. Men der er eventyr her, som enhver forfatter ville sælge sin sjæl for at høste til historier. Nok til alle, og forskellige for hver. Jeg skal vise dig! — Men på en anden note lovede jeg dig en flot kjole i går, en der passer til vandring. Er du færdig med at spise?
Færdig! Alisha var igen fyldt med iver. Vis mig noget, der tilfredsstiller selv mine vildeste ønsker!
Så kom.
De begav sig tilbage til trappen, men gik denne gang en etage ned. Lys sivede gennem huller i væggen ned på trinene, men det blev mørkere nedenfor. Tim gik hen til en trækiste i starten af korridoren, og da han åbnede den, så Alisha talrige fakler indeni. Tim tog to og lukkede låget. Se her, sagde han, magi, magi, abracadabra, lad der blive lys! — Han trak en slags prop af toppen af faklen, og den begyndte pludselig at brænde med en klar flamme af sig selv. — Ret godt, hva'? En øjeblikkelig fakkel, så at sige.
Hvordan virker det?, spurgte Alisha.
Der er en slags harpiks deroppe, der antænder ved kontakt med luft.
Lad mig gætte, sagde Alisha, der er et træ med frugter, der vokser denne harpiks, ikke?
For pokker, du lærer hurtigt, lo Tim. Men i dette tilfælde kan jeg ikke give dig de præcise detaljer – jeg ved bare, hvordan man bruger de her ting, og at du ikke må brænde fingrene. Kom, tag den anden!
Alisha tog den anden fakkel, trak proppen af, og ganske rigtigt blussede en klar flamme også op fra hendes fakkel.
Du har omkring en time til at vælge en kjole, drillede Tim, men det kan være mindre. Hvis det er tilfældet, find en af fakkelholderne på væggen og stik den derind, færdig. Men kom nu.

I bunden af trappen forgrenede flere korridorer sig ind i klippen. Tim valgte en. Trædøre linede begge sider af korridoren, førende hvem-vid-hvorhen. En svag brise strøg igennem, hvilket antydede en anden udgang eller i det mindste en ventil et sted. Efter mindre end et minut nåede de målet; Tim stoppede ved en dør og dækkede et lille træskilt på den med sin venstre hånd. "Intershop" står der her, kommenterede han, herinde finder du alt, hvad dit hjerte begærer. Alt gratis, men én ting har du ikke uendeligt af: tid. Om lidt under en time står du i mørke.
Men hvorfor, protesterede Alisha, der var flere fakler i kisten?
Du laver sjov, knurrede Tim, kun en kvinde ville svare sådan. Du har én time, ikke mere – kunne du måske tænke lidt på stakkels mig? Så kom derind og spild ikke tiden!
Han åbnede døren.
Alisha ventede et rum, men så en anden korridor. Denne var dog ikke tom. Den lignede et omklædningsrum, med utallige kroge på begge vægge, tøj hængende på bøjler så langt øjet rakte, indimellem træskamler, spejle og talrige fakkelholdere. En svag luftbevægelse var også mærkbar her.
Tøjet var vildt varieret: sort, rødt eller brunt læder, forskellige stoffer, gummiagtige kjoler, kjoler lavet af metalkæder med eller uden pynt, korte kjoler, lange kjoler, en- eller todelte kjoler, alle med én fælles egenskab: ikke en eneste kjole var skåret til at dække brysterne. Det var forbløffende, hvor mange måder der var at blotlægge brysterne – løfte dem, presse dem sammen, skubbe dem ned, lade dem være bredt bare, vise dem gennem slidser, cirkulære, ovale eller trekantede åbninger, snøre dem ind, indramme dem i jern, lade dem være frie direkte ved kroppen eller rette dem i alle tænkelige retninger, før de blev blotlagt, og så videre. Der var også kasser med tilbehør eller smykker, sandsynligvis til brystvorterne eller brysterne generelt – kæder, draperinger, et væld af drømmende frækt tøj.
Er der også undertøj her?
Nej. Der er intet undertøj i Peridëis. Heller ikke sko eller hatte, medmindre de har en direkte funktion. Det bliver aldrig koldt, og solen banker aldrig ned på dig. Du vænner dig hurtigt til at gå barfodet, stol på mig. Har det generet dig indtil nu?
Nej, det havde det ikke. Stenen under Alisha havde altid føltes behageligt tempereret.
I panik over det overvældende udvalg greb Alisha en kjole i nærheden. Det var en rød stofkjole med blomstermønstre. Hun trak den over hovedet. Med et par snore blev den strammet til kroppen. Da hun drejede sig foran spejlet, og hendes blik faldt på hendes bryster, løb en varm bølge ned ad hendes ryg. Hun vendte sig mod Tim og sagde: Jeg er sådan en selvoptaget ting! Har du ikke brug for min mælk for at leve her? Jeg er ked af, jeg ikke tænkte på det – du har passet på mig hele tiden, stået tidligt op, gjort alt dette, og jeg tænker kun på mig selv ... det er alt så nyt ... Vil du have noget?

Hun tilbød Tim, der havde sat sig på en af skamlerne, sit venstre bryst – det, der altid havde givet mest mælk. På en eller anden måde føltes det vigtigt lige nu.
Det er ikke så slemt, afviste Tim, men som gourmet udnytter jeg din dårlige samvittighed til et par slurke. Vi får tid til mere senere.
Alisha spillede med, nejsede og løftede sit venstre bryst til hans mund med den ene hånd, mens hun trak ham tættere med den anden. Da han sugede, mærkede hun en øjeblikkelig reaktion i sit bryst, startende ved basen under hendes armhule og skulder og sprede sig fremad, som om brystet vred sig selv mod brystvorten. Mælkestrømmen føltes næsten som et svagt stik. Men Tim sugede kun, indtil brysternes umiddelbare forsyning var opbrugt, hvilket efterlod Alisha med hovedreserven, der begyndte at vælde dybere inde.
Tak, sagde han simpelt og slap, og Alisha var næsten skuffet. Men hvad synes du om kjolen, du har på?
Alisha drejede sig foran spejlet. Hendes areolaer og brystvorter så stadig aflange ud fra Tims kraftige sugning. — Nej, denne kjole er ikke helt rigtig, kommenterede hun og trak den af over hovedet. Tim tog den og hængte den pænt tilbage.
De gik ned ad korridoren, og Alisha prøvede kjole efter kjole, indtil Tim mindede hende om tiden.
Så ved jeg, hvad jeg vil have, erklærede Alisha, og de vendte tilbage til en kjole, hun gentagne gange havde undersøgt tidligere. Det var en lang bordeaux kjole, rigt pyntet med gyldne blonder og ædelstene, med net-lignende blonder fra skridtet til gulvet foran og bag, der gav fristende glimt uden at afsløre alt. Og selvfølgelig var nederdelen skåret, så stoffet let kunne skubbes til side. Tim viste Alisha kroge på nederdelen til at hægte stoffet op, hvis det var i vejen. Som hvis noget skulle ud eller ind.
Færdig!, strålede Alisha. Denne kjole og ingen anden!
Stilfuld, roste Tim. Den kan måske slæbe lidt på jorden, når du går, men bare rolig. Den klæder dig. Og for at få en ny kjole skal du kun give lidt mælk, siden næsten alle kvinder her er fantastiske syersker.
Kan man betale med sin mælk?
Selvfølgelig, hvordan skulle enlige kvinder ellers leve?
Hvad med at arbejde?
Det må de ikke i Peridëis, fordi det påvirker mælken, svarede Tim. Du kender ordsproget: “En ko, der pløjer, giver ingen mælk.” Her er det: “Hvis kvinden trækker en fuld vogn, trækker manden i tomme bryster.” Og der er masser af flere ordsprog som det. Så du går på markedet og tilbyder din mælk.
Og du kan bare sælge det sådan?
Ja. Enhver enlig mand har brug for masser, og så mange virkninger tillægges brystmælk, at det næsten er svimlende. Du finder altid en køber; spørgsmålet er prisen, og det er et spørgsmål om tid. Betaling er ikke baseret på mængde, men på

tid, idet man antager, at en kvinde kun producerer fuldstyrke mælk igen efter to timer.
Hvorfor det?
Mænd har observeret, hvor længe forskellige mælke påvirker dem. Den mest potente mælk kommer fra en kvinde, der ikke er blevet malket i mindst to timer, og meget mælk er ikke bedre end tre dråber. Mængde er bare en bonus, som en særlig smag, duft eller farve på mælken. Hvis en køber kun får lidt mælk fra dit bryst, antages det snarere, at han gjorde noget forkert. Derfor er handlende, der vil videresælge masser af mælk i små portioner, mestre i brysterotik, der lokker hver sidste dråbe fra brystets dybeste hjørner. Men normalt vil en køber sikre sig, at din mælk har stærke virkninger. Hvis du er fremmed, kan han holde dig i to timer for at sikre, at hverken du eller nogen anden tager din mælk, og så malke dig. Hvis han kender dig, og du har et godt ry, stoler han på dig – kvaliteten mærkes jo senere, og hvis du snyder, er dit ry ødelagt. Et godt ry afgør også, om din mælk er almindelig eller noget særligt, som en specifik type, vegetarisk eller fuldkost, en bestemt smag, som nogle kvinder gør meget for, eller mælken fra berømte kvinder. Du skal derimod passe på, for mælk fra Perier og besøgende, eller hekse, er den mest værdifulde. Bare lad folk ikke opdage det med det samme. Ellers kan mærket mælk indbringe meget mere, især frisk mælk, der ikke sælges i forseglede hætteglas[27].
Frisk mælk? Men hvordan gøres det – skulle det ikke være direkte fra brystet?
Ja. I nogle områder gør kun ugifte kvinder det direkte. Nogle gange er der en skillevæg, som den du så i kroen, normalt træ med et eller to huller til brysterne. Som kvinde står du på den ene side og bliver bundet, så køberen bestemmer, hvornår brystet er tomt, og du kan ikke trække dig tidligt. Køberen er på den anden side. Han har ret til at tømme brysterne helt efter eget skøn. Ideelt set ser og hører mælkegiveren og mælkekøberen ikke hinanden, så han ved ikke, hvem sin mælk han drikker, og hun ved ikke, hvem der drikker hendes mælk. Ofte, i mejerier, er kvindernes indgang bagpå og mændenes foran, eller på anden vis arrangeret, så de ikke kan genkende hinanden. Foran sidder mælkemægleren, der ejer markedsboden. Han holder vagt, håndterer pengene og, hvis han er velrenommeret, tager ikke bare hvem som helst, men betaler bedre og tager mere fra købere. Mælkemæglere er ofte sande kender, der kan skelne kvalitet fra ringere varer. Men du finder også kvinder mange andre steder, der frit tilbyder deres mælk, måske med en kasse eller plade med to huller for formalitetens skyld,

27 I Kina blev kvinders mælk indtil 1940'erne solgt på markeder til voksne mænd, især til helbredelse og styrkelse. En kop brystmælk, frisk udtrykt foran køberen til verificering, kunne koste omkring en ufaglært arbejders (f.eks. en bærer) dagsløn. Anden mælk blev generelt ikke handlet i Kina. Nogle familier levede udelukkende af denne mælkehandel, indtil Mao Zedong forbød det, da han så det som et skarpt symbol på fattigdom.

eller bare sig selv. I så fald er køb rent et spørgsmål om tillid. Hvis hun ser ærlig ud, betaler du en anstændig pris som mand; hvis ikke, prutter du. For småting kan du tilbyde din mælk for en symbolsk pris – som et par sprøjt frisk fra brystet for en pølse på markedet, en buket blomster eller de småting, folk laver og sælger for sjov. Det viser, at tingen har værdi for dig. Priser og skikke varierer dog overalt. Men én ting kan du ikke som kvinde: arbejde. Nogen ville hurtigt dukke op, forelæse dig om usømmelighed, hvordan det er upassende for en kvinde at misbruge sin krop til tungt arbejde, hvordan det påvirker mælken, og den slags.
Spille hingst?
Du ved, hvis kvinden er i humør ...
Ah! Alisha tav, imponeret, og havde brug for at fordøje det hele. Så slog det hende, at hun endelig kunne tage sin stilfulde kjole på. Tim hjalp hende.
Du ser fantastisk ud i den, mumlede han.
Alisha snurrede foran spejlet, tilfreds med sig selv. Hun var dog ikke helt sikker på brysterne, da kjolens underbust-del var skåret, så de pegede let nedad. Hun trak i dem for at se, om det kunne justeres, men Tim greb hendes hånd: Lad være. Det ser perfekt ud, stol på mig – mænd er de bedre eksperter i at bedømme brysters visuelle effekt.
Alisha, der kiggede nedad, så, at han ikke løj. Ikke en fuld erektion, men opsvulmet og let løftet. Godt!, sagde hun, Færdig! Vi kan gå. Sig mig, vokser alle disse stilfulde ting også på træer?
Nej, svarede Tim, kun i rå form. Du kunne bære dem som de er, men de mangler pynten. For mange kvinder her er det en seriøs hobby at designe tøj så udførligt som muligt – det eneste arbejde, de må, udover madlavning, handel og kreative ting. Lette opgaver, der ikke er anstrengende. Kjoler bliver næsten kastet efter dig, og sælgerne er stolte, hvis du efterlader en gammel kjole og går ud i deres håndlavede. Men at finde råmaterialer i naturen er en anden sag, en blanding af hobby og arbejde. Nogle gange leder du i uger efter en skov med *de* perfekte kjoler til din designidé. Samme med hverdagsgenstande – det er én ting, at de vokser færdige på træer, en anden at finde dem og måske pynte dem op. Her i denne kro efterlader folk venligt gode ting til nyankomne, så du har noget at starte med. Vi efterlader gårsdagens kjole her; det er fint. At tage den med ville være for meget, og det er ikke nødvendigt.
Hmm.
Ingen diskussioner, vi har ikke en flyttevogn, og du behøver næsten ikke tage noget med på en tur her.
Hmm.
Ellers kommer næsten ingen til denne kro længere.
Hvorfor ikke?, spurgte Alisha.
Fordi ingen besøgende bruger passagen, vi kom igennem, længere. Den er blevet forrådt, beskadiget og forurenet udenfor. Den bruges kun til

førstegangsbesøgende nu. Ellers ville vi have mødt masser af folk. Men vent, du skal se andre passagepunkter og møde andre besøgende. Deres historier alene er besøget værd. Men først skal du opleve Peridëis selv. Du vil elske det, og hvordan ...
Puf!, slukkede den ene fakkel. Puf! Alishas fakkel gik også ud.
For pokker, sagde Tim, jeg tænkte lige på det. Læn dig mod væggen, indtil vores øjne vænner sig til mørket.
Begge lænede sig tavst mod væggen med ryggen. Alisha hørte Tims åndedræt og fortabte sig i tanker. Sikke en fantastisk verden...
Efter et stykke tid mente Alisha, hun kunne skimte rummets konturer igen, så lidt mere, og mere endnu. Efter måske ti minutter kunne hun navigere trygt. Rummet var badet i et svagt grønt lys – kommende fra væggene, da tøjet og genstandene forblev mørke.
Hvor kommer lyset fra?, hviskede Alisha.
Tal normalt, svarede Tim. Lyset kommer direkte fra klipperne. Nogle klipper gløder i andre farver. Ser godt ud, ikke?
Et par øjeblikke senere tog Tim Alishas hånd og førte hende gennem korridorerne til det fri. Uden genstande, der rodede i korridorerne, stod konturerne af passagerne og dørene til andre underjordiske rum tydeligt frem, især da nogle klippelag glødede stærkere og andre mørkere, hvilket skabte slående mønstre. Men du måtte stadig gå forsigtigt, da glødet var svagt.

Endelig var de tilbage ovenpå i kroen, og Alisha blinkede, blændet, gennem vinduesbuerne mod det betagende landskab, der bredte sig foran dem.
Spejlet er i den anden ende af rummet, sagde Tim bagfra.
Åh, ja! — Alisha begav sig derhen og studerede sin kjole nøje ved spejlet. Den var stadig lige så smuk, med de indlejrede ædelstene og guldtråde, der glimtede muntert i sollyset. Først nu lagde hun mærke til, hvor elegant hendes blotlagte bryster var indrammet af en blød kant af blomsterornamenter, som om de var kjolens største skat, beregnet til at fremhæves.
Tim gav hende masser af tid til at beundre sig selv.
Og alle kvinder her blottet virkelig deres bryster?, spurgte hun og drejede sig frem og tilbage.
Alle sammen, bekræftede Tim. Generer det dig?
Tværtimod, knurrede Alisha. Generer det jer mænd heller ikke, vel?
Aldrig.
Alisha fnisede. Rart, at vores feminine anstrengelser bliver værdsat.
Lyder anderledes nogle gange.
Hypleri. Sig overbevisende til en kvinde, at hun ikke interesserer dig seksuelt, og hun bliver sur.
Når vi taler om det, sagde Tim langsomt og greb Alisha fast i skuldrene bagfra.

Nok kiggeri, det er tid til, at jeg malker dig.
Sandt. Hvor vil du gøre det?
To etager op. Ingen steder gøres det mere stilfuldt end i disse kroer, svarede Tim. De har tusind og én apparater til tusind og én måder at malke en kvinde på. Kom!
Alisha fulgte Tim op ad trappen.
I malkerummet pegede Tim på en relativt simpel lodret træslatramme med stropper til arme og ben. Han førte Alisha hen til den, trak hendes bryster gennem to slatter til den anden side og spændte hendes arme og ben fast. Alisha følte en mærkeligt behagelig forventning; selv bindingen, givet hendes grænseløse tillid til Tim, var en dybt fornøjelig proces, og at være bundet føltes som en dejlig tilstand. Tim vippede nu rammen langsomt fremad, greb en kop og satte sig på en skammel foran Alisha. På rammen var en justerbar plade, som Tim placerede, så Alishas bryster hang direkte over den. Alisha kunne observere det godt i sin nuværende hovedposition. Tim placerede malkekoppen under hendes højre bryst og begyndte forsigtigt at massere det med begge hænder for at forberede det. Alisha spandt og lukkede øjnene. Fingre udforskede delikat strukturerne i hendes højre bryst, masserede, løsnede, rystede det og lokkede endelig mælken frem. Alisha mærkede sine bryster trække sig sammen, gåsehud rejse sig, og så, støt stigende, flød mælk gennem hendes brystvorter, til sidst sprøjtende i takt med malkebevægelserne. En unik rytme – langsom, støt, krævende, med faste, stærke træk. Venstre bryst, så højre igen, skiftede et par gange, masserede kirtelvævet imellem for at tømme de dybeste hjørner ... indtil Tim sagde: Tomt!, og løsnede Alisha. Se, hvor meget mælk du gav.
Alisha kiggede. Forbløffende, hvad der var muligt på så kort tid.
Du ... øhm ..., tøvede Alisha, jeg har vel fortjent en belønning, ikke?
Det har du! Hvad tænkte du på?
Du lovede mig noget i går ... i rummet nedenunder.
Legerummet.
Ja.
Kom. Jeg gør det. Men først tager jeg min belønning.
Han sagde det og drak Alishas mælk.
Alisha jublede. Øjeblikke senere lo hun højt. Ingen derhjemme må vide, at jeg tigger en mand om at give mig smæk og jubler, når han gør det. Du gør det blødt, ikke?
Blødt? Ikke sikker endnu.
Virkelig?
På ingen måde, du får lov at instruere mig. Så forbliver du usmækket. Du må stole på mig.
Hmm.
Nå?
Hmm. Men du overdriver ikke?

Nej. Jeg kan desværre ikke voldtage dig.
Alisha lo. Men smækkene. Du overdriver heller ikke dem?
Fortæller jeg ikke.
Mærkeligt nok så Alisha ingen grund til ikke at gå til legerummet. Hun lod sig villigt drapere over en stor træbuk, hvor Tim bandt hendes hænder og fødder og flippede hendes kjole tilbage for at blotte hendes bagdel. Hun gjorde det bare. Det var ophidsende. Meget ophidsende. Han havde ikke lovet hende noget. Alt, der var sikkert, var, at om få øjeblikke ville hun blive disciplineret af en mand. Få smæk. Han ville give hende en omgang.
Vær sød at give mig smæk, hviskede Alisha. Så lukkede hun øjnene i nervøs, men højt ophidset forventning.
Jeg bruger min åbne hånd, sagde Tim.
Ja, åndede Alisha.
Et lille øjeblik gik.
Smask!, hvæsede Tims hånd ned på Alishas bare bagdel.
Ffffff, gispede Alisha. Hendes bagdel brændte.
Men Alisha holdt sig i ro.
Smask!, ramte Tims hånd hendes bare bagdel igen. Det sviede skarpt – Tim havde ikke holdt igen.
Det skete i alt tre gange.
Nu spurgte Tim: Kan du tage mere?
Ja!, sagde Alisha uden tøven. Vil du *vær sød* at give mig smæk fulde ti gange? Vil du *vær sød* at give mig smæk fulde ti gange? Selvom jeg siger nej undervejs?
Smask!
Smask!
Igen og igen ramte hans hånd Alishas bagdel, brændende voldsomt. Men Alisha bad ham ikke om at stoppe. Hun pressede sig ind i bukken, modtog de sviende, brændende slag det ene efter det andet i en febrilsk ophidset tilstand, men som en enkelt oplevelse. Først da alle ti slag var givet, tryglede Alisha, med tårer strømmende fra øjnene: Jeg vil gerne tilfredsstille mig selv. *Vær sød.*
Tim løsnede hende hurtigt fra bukken, masserede kort hendes håndled, der bar rebmærker, tørrede blødt, men hurtigt tårerne fra hendes ansigt med fingrene og bar hende til en sofa. Der lagde han hende ned, flippede hendes nederdel tilbage, placerede hendes hænder i hendes skød, dets trekant glat af ophidselse, og satte sig på en skammel ved siden af, hvilede albuerne behageligt på sofaen og hagen i hænderne. Han så til, mens Alishas lår spredtes vidt, hendes langfinger straks fandt hendes følsomme sted og vibrerede, mens to fingre på hendes venstre hånd holdt indgangen åben. Alisha drejede hovedet mod Tim, stirrede halvt fraværende med glasagtige øjne på billedet: den eftertragtede, uopnåelige mand, påklædt men med penis blotlagt, barfodet, manden hun gav mælk til, så han kunne leve, som beskyttede hende, og som lige havde disciplineret hende. Så kom hun i en

langsom, meget langsom, varm bølge, der bar hende længe på sit højdepunkt, før den gradvist ebbede ud.
Hvil et øjeblik, sagde Tim og rørte kort ved hendes skulder. Jeg er straks tilbage.
Alisha drømte med åbne øjne, kom langsomt tilbage til sig selv. Hendes bagdel brændte, og det føltes overraskende godt.
Mennesker er mærkelige, tænkte Alisha. Titusinder af års menneskelig udvikling, og stadig så meget dyr indeni. Og vi nægter det. Nej, jeg behøver ikke, tænkte hun. Ikke her i hvert fald. Min kjole er skåret, så jeg kan nå mig selv. Eller andre kan nå mig. Alle her bærer sådan kjoler og får tilfredsstillelse, når de vil, hvordan de vil. Sikke en verden... Hvorfor er det sådan et problem i resten af verden ... den anden verden? Bonoboaber har ikke noget problem med det, og de er vores nærmeste slægtninge[28].
Gradvist kom Alisha tilbage til sig selv, følte sig frisk og udhvilet. Lige da hun satte sig op, vendte Tim tilbage. Han havde en mellemstor læderrygsæk og en mindre, åbenbart til Alisha.
Noget proviant og andre ting, vi får brug for undervejs, sagde Tim og klappede på den større rygsæk.
Jeg troede, alt vokser på træer her? Hvorfor besværet?
Du finder som regel vand, da næsten hver dal har en bæk, svarede Tim, men ikke alle planter vokser overalt. Så vi har brug for noget til at bære den mad, vi finder.
Det gav mening.
Kom, sagde Tim, det er tid til at tage af sted.
Og hvem rydder op?, spurgte Alisha.
Tim blinkede: Der er personale til det.
Så det var derfor, den anden kjole bare kunne blive nedenunder. Alisha havde ingen indvendinger. De steg ned ad trappen til hovedhallen, og Alisha nærede næsten fortrydelse over at forlade det smukke sted med dets drømmende udsigt. Men hendes nysgerrighed efter Peridëis vandt. Så de klatrede ned ad den store udendørs trappe fra klippekroen ind i dalen. Med hendes bagdel stadig brændende.

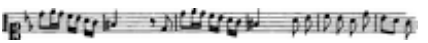

Den azurblå brolagte sti

Da Alisha og Tim var steget ned fra kroen og nåede dalen nedenfor, gik de side om side, han med den store forsyningsrygsæk, hun med sin lille rygsæk, der næppe forstyrrede æstetikken i hendes kjole. Luften strøg behageligt mellem hendes ben, hvilket gjorde det tydeligt, at kjolens nederdel var åben i midten,

28 For øvrigt: Bonoboer regulerer sociale relationer gennem seksualitet, selvom deres gennemsnitlige kopulationsvarighed kun er omkring 13 sekunder.

foran og bag, med blondetrim, og hendes bryster hoppede i takt med hendes skridt. Alisha havde engang læst, at kvinder i nogle afrikanske stammer bar en snor vandret omkring skuldrene og øverste bryster netop af denne grund. Ikke fordi hoppet var generende, men fordi, som kvinderne sagde, "hoppende bryster gør mænd vanvittige." Her syntes det dog slet ikke at være et problem ... eller måske var det en del af løsningen. Sikke en verden. En bølge af eufori skyllede over Alisha. Foran hende lå paradis, med eventyr skræddersyet til hende, hemmeligheder og masser af sjov, uhindret af hykleriske falske moralske normer.

Så så Alisha en sti mellem træerne forude, brolagt med blanke blå sten og kantet på begge sider med strimler af gule sten.
Det er stien, vi tager!, sagde Tim. Det er den azurblå brolagte sti.
Min røv brænder, sagde Alisha.
Tim lo.
Sig mig – hvordan føltes det for dig?, spurgte Alisha.
Mærkeligt ophidsende.
Vil du ikke tale om det?
Jo, selvfølgelig. Men jeg tror, jeg har brug for lidt tid først.
Nød du det ikke?
Jo, det gjorde jeg. Det er præcis problemet.
Hvorfor et problem, hvis *jeg* nød det?
Fordi jeg hele mit liv er blevet lært, at en mand ikke må. Og nu har jeg indset, at det virkelig tænder mig.
Så det er det, der foregår, sagde Alisha tankefuldt. Men, funderede hun højt, kvinder må heller ikke bare sprede benene, når de har lyst. Nogle steder i verden ville du endda blive dræbt for det som kvinde. Hjælper det?
Din sammenligning har noget på sig, sagde Tim. I en æra med effektiv prævention må man dog spørge, hvorfor denne norm stadig findes. Andre steder i verden eller i fortiden, okay, en uønsket graviditet kunne ødelægge en kvindes liv. Men hos os? I dag? Det burde ikke betyde noget, så længe hun er fri og ubunden.
Lad mig spinne det videre. I det mindste hvor vi er, er det ikke et problem, at kvinder og mænd har lige rettigheder. Under de omstændigheder, burde det ikke være ligegyldigt, hvis en kvinde vælger ikke at ville de rettigheder? Eller omvendt. Hvis det går galt, kan parret skilles, eller endnu enklere, du tager dine rettigheder tilbage. Er der en fejl i den logik?
At det virkelige liv ofte ikke er helt så simpelt, sagde Alisha og tilføjede: Jeg vil ikke sprøjte vrøvl bare for at få fordele.
Hvad angår det virkelige liv, sagde Tim, er vi her i Peridëis, hvor drømme bliver til virkelighed. Men der er stadig noget i det. Selvom det samme gælder for at sprede benene. Uønskede graviditeter, sygdomme, dumme mennesker, hvem ved.
Men det gælder også her: Vi er i Peridëis, hvor drømme bliver til virkelighed, lo

Alisha. Her kan jeg sprede lårene, når jeg vil, uden bekymring?
Selvfølgelig. Som i en drøm, som at læse en bog eller se en film.
Så kan du også, uden bekymring, overmande mig, binde mig, piske mig?
Jeg bemærker, du taktfuldt udelod voldtægt.
Alisha lo.
Hvordan føltes det egentlig?, spurgte Tim.
Det gjorde ondt, sagde Alisha. Alligevel var det intenst ophidsende. Men jeg følte det samme med bindingen. Jeg havde tanker, der gik meget længere, men jeg må først komme til rette med de dybder i *min* sjæl. Det er muligt, at det i det rigtige øjeblik kunne opbygges til et klimaks for mig. Ville du gøre det igen for mig?
Giv mig lidt tid.
Okay, emneskift!, sagde Alisha. Sig mig, hvad er næste skridt, og hvad er her? Hvorfor er jeg her? Mig og ingen andre?
Vi er på vej til Den Røde Roses By, hvor du formelt vil præsentere dig for en af Perierne, svarede Tim, og hun vil fortælle dig. Udover det bringer du dig selv ind i det – du beriger Peridëis ved at være her. Og ikke bare lidt, ellers ville Perierne aldrig have bragt dig hertil.
Mig?, spurgte Alisha forvirret. — Hvad er så specielt ved mig?
Der er åbenbart noget specielt ved dig, svarede Tim. Noget, der bare er der. Jeg har ikke ordre om, at du skal gøre noget specifikt. Jeg viser dig bare landet, og på et tidspunkt ankommer vi til Den Røde Roses By. Imellem er der meget, jeg selv ikke ved. Jeg lover dig en virkelig vidunderlig ferie. Lad os se, hvad der sker!
Og så?
Og så? — Tja, du kunne tage hjem imellem, vende tilbage hertil, tage hjem, komme tilbage, og så videre. Jeg tager dig til en anden kro til det. Nær den er der en anden passage til den anden verden. Og gæt, hvor den fører hen?
Hvor?
Lige hjem, ingen omvej med fly.
Aldrig i livet. Så kunne vi have taget en lettere rute hertil.
Det kunne vi. Teoretisk.
Lad os se, hvad der sker, lo Alisha, og de begav sig af sted langs den azurblå brolagte sti, ivrige efter, hvad der lå forude.

Den azurblå brolagte sti snoede sig gennem en lang dal mellem svimlende høje gul-røde klipper. Nogle gange var dalen bredere, nogle gange smallere, og lejlighedsvis sluttede en anden dal sig til. Men de fulgte den azurblå brolagte sti. En klar bæk fulgte dem, dannede af og til små søer, perfekte til svømning. Nogle gange løb en anden bæk til, nogle gange delte bækken sig for at forsyne vand til en forgrenende dal. Blomsterdækkede enge vekslede med ugennemtrængelig jungle, der knap tillod stien at passere.
Til overnatninger valgte Tim en af de mange små eller store huler, der fandtes i de

høje klipper. De kunne have sovet udenfor, da det altid var varmt nok, men lige før solopgang regnede det nogle gange. Tim forklarede Alisha, at det næsten udelukkende regnede om natten, fordi luften kølede lidt højere oppe, mens nede mellem klipperne udstrålede jorden stadig nok dagsvarme om natten. Men højere oppe var afkølingen nok til at kondensere fordampet vand til dråber, der faldt tilbage. Den nødvendige lave temperatur blev nået lige før solopgang. Regnen varmede op på vej ned og ankom som varm sommerregn. Hvis du blev fanget af den, kunne du simpelthen klæde dig nøgen for at holde tøjet tørt, og når regnen stoppede efter højst en halv time, tog du tøjet på igen. Så enkelt.

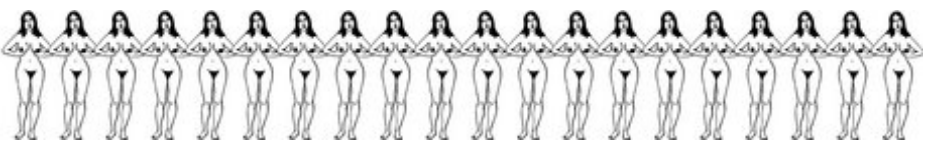

Institut for Særlig Fysik (Objekt P)

Spejdere på vagt[29]

Indgangsporten til Objekt P havde et skilt, der lød "Institut for Særlig Fysik". Bagved, lidt tilbagetrukket, lå et lille tidligere skovfogedhus med en have, omgivet af sit eget hegn og hæk. Dette var blevet beholdt mindre af sikkerhedsgrunde og mere fordi uautoriserede personer, af hensyn til hemmeligholdelse, ikke måtte bringes ind i instituttets bygning. Haven var karrig og uinspireret, men omhyggeligt vedligeholdt. Indvendigt var det tidligere skovfogedhus nyt, skinnende rent og næsten ubrugt, men smagløst, en indtryk forstærket af neonrørsbelysningen. Dekorative elementer var fuldstændig fraværende. Vinduerne var udstyret med tremmer og dækket med tykke gardiner. Indenfor var en slags stue med vægskab, tæppe, fjernsyn og lignende, ved siden af en slags kontor med siddeområde og skrivebord, et lille køkken, et badeværelse, et tomt våbenlager og to soveværelser. Der var ingen hemmeligheder at finde, bortset fra en aflytningsenhed i kontoret, men selv den bestod kun af to mikrofoner indlejret under tapetet, med ledninger, der førte til en telefonstik i hjørnet. En båndoptager kunne tilsluttes der, hvis det var nødvendigt. Ingen var tilsluttet nu; enheden blev bragt ind, når det krævedes.

I kontoret sad Stasi-kaptajn Prillwitz i sin feltuniform og trommede nervøst med fingrene på bordet, mens han kæderygede cigaretter. Askebægeret flød over. Hans overordnede havde bidraget til rodet, efter at have briefet ham en time tidligere om den kommende mission. Problemet var, at kaptajn Prillwitz som kontaktperson altid skulle være til stede, før hans underordnede operative ankom. Altid. Der var ingen diskussion – regler var regler. Han havde tjekket rummet og huset utallige gange allerede; alt var gjort, og der var intet tilbage at tage sig til. Hans IM[30], eller Uofficielle Medarbejder, var ny, hvilket gjorde tingene så anstrengende. Den nye mand var filmskuespiller af profession. Sådanne folk kaldte sig selv "medarbejdere", men i virkeligheden var de ikke en del af firmaet og skulle

29 Kundschafter: I offentligt Stasi-jargon blev deres egne spioner/agenter/informanter/efterforskere kaldt Kundschafter des Friedens = fredens spejdere, internt IM = Inoffizieller Mitarbeiter = uofficiel medarbejder

30 IM: Inoffizieller Mitarbeiter = Uofficiel medarbejder. Disse var Stasis undergrundsagenter, hvis arbejde for Stasi kun måtte kendes af meget få officielle medarbejdere. Selv i de hemmelige Stasi-arkiver blev de kun omtalt med deres kodenavne. De fleste arbejdede for Stasi af overbevisning og blev ikke betalt for det.

levere informationer snarere end modtage dem. Det var princippet. På den måde kunne de ikke afsløre noget, hverken ved et uheld eller med vilje, og de spillede deres tildelte roller bedre. Man måtte tage sig lidt af dem, pakke dem ind i vat, rose dem pænt, og så ville de udføre de mirakuløse ting, du selv ikke kunne eller måtte gøre.
Der! — Udenfor kunne den karakteristiske tostøjede brølen fra en Wartburg-limousine[31] høres. Det måtte være ham. Kaptajn Prillwitz knuste hurtigt sin cigaret, styrtede hen til vinduet og flåede det op. Den friske luft, der strømmede ind, var næsten berusende; han burde have luftet ud tidligere. Wartburgen blev tjekket ved indgangsbarrieren, og kaptajn Prillwitz kunne allerede høre, længere tilbage, Trabanten, der bragte hans overordnede tilbage til fronten.
Som aftalt havde den overordnede opsnappet den nye IM ved porten og bragte ham til skovfogedhuset. Vinduet stod stadig åbent for udluftning, og kaptajn Prillwitz ryddede hurtigt skrivebordet for cigaretaske. Så tjekkede han køkkenet for kaffen, længe siden tilberedt, og kagen, han havde købt samme morgen i bageriet i den nærliggende lille by. De ville jo gøre et godt indtryk på den nye IM, da han ikke gjorde dette for pengene, og man kunne ikke spare på gæstfriheden. Cigaretstanken forsvandt heldigvis lidt. Nu raslede hoveddøren, og kaptajn Prillwitz hørte sin overordnedes usædvanligt muntre stemme, endda en latter fra ham.
Kom ind!, råbte han. Ingen formel "Sie" her – IM'er blev normalt tiltalt med det uformelle "Du" for at skabe en følelse af kammeratskab.
Kaptajn Prillwitz gik nu hen til døren. Hej!, hilste han på IM'en, skuespilleren, og gav ham hånden med en munter latter, jeg er Udo. Hans svedige håndflade afslørede nok hans nervøsitet. Jeg er Steffen, svarede IM'en, hvilket kaptajn Prillwitz selvfølgelig allerede vidste.

Sæt dig ned, buldrede hans overordnede uden at nævne sit eget navn og kastede sig ned i en lænestol. Kaptajn Prillwitz forsvandt kort ind i køkkenet og vendte tilbage med kaffe og kage. Han bemærkede, de burde ikke have sparet på service – det var det billigste kantineporcelæn, med spor af tidligere brug. Og bestikket var aluminium; de kunne da have råd til noget bedre. Nå ja, for sent at ændre nu.
Men heldigvis var kagen anstændig og generøst skåret.
Mens de fejrede kaffetid og snakkede om ligegyldige ting, observerede kaptajn Prillwitz diskret IM Steffen. For pokker, ikke en almindelig fyr – ret høj, men ikke overdrevent, briller med nikkelstel, langt mellemblondt hår, sorte tøj med en mærkbar stil (vestligt tøj?), han ville ikke skille sig ud overalt. Hvor fandt de de

31 Wartburg: To mærker af personbiler blev produceret i DDR: Wartburg og Trabant, begge med 2-takts Ottomotorer og en karakteristisk motorlyd. Wartburg blev anset for en robust og ret komfortabel bil, mens der var en vittighed om, at Trabant var verdens mest støjsvage bil, fordi den var så trang, at man kunne dække ørerne med knæene.

folk? Men han måtte tjekke, om IM Steffen virkelig var loyal over for partiets principper. Med en, der bar vestligt tøj, især en kunstnertype, kunne man aldrig vide.
Den overordnede kom langsomt til sagen, og kaptajn Prillwitz blev mere opmærksom. Han præsenterede ham igen. Med fornavn, Udo, som det var kutyme; efternavne blev ikke nævnt, heller ikke ens rang, som om den ikke eksisterede, selv når man bar feltuniform. Den overordnede glemte igen at nævne sit eget navn.
Nu var det hans tur. Den overordnede rejste sig og sagde farvel. Kaptajn Prillwitz fulgte pligtskyldigt ham til døren. Da han lukkede den og vendte sig om, mødte han IM'ens nysgerrige øjne. Intelligente øjne, tænkte kaptajn Prillwitz og håbede, denne fyr ikke ville overliste ham. Han nærmede sig IM'en, oprigtigt lettet over, at hans overordnede var væk, og præsenterede sig igen: Okay, lad os gøre det ordentligt – jeg er Udo! — Steffen! De gav hånd igen og lo. Stemningen var mærkbart mere afslappet nu. Kaptajn Prillwitz sank tilbage i sin lænestol.
Med en meget fastere stemme end i sin overordnedes nærvær spurgte han: Nå! Har du nogen idé om, hvad det her handler om?
Ingen som helst.
Virkelig? Absolut ingen?
Nej, intet. Jeg ved kun, det skal involvere skuespilfærdigheder, især at fordybe mig i helt fremmede tankesæt. Og at jeg ikke må fortælle nogen noget.
Så er du klar til en overraskelse, sagde kaptajn Prillwitz og nød chancen for at fortælle sin historie, da han havde noget at byde på: Hvad jeg kan tilbyde dig, sagde han til IM Steffen, sætter ethvert teater og hver film langt i skyggen, og det er en underdrivelse. ... Men først mere kaffe.
I køkkenet tænkte kaptajn Prillwitz igen over, hvordan han skulle starte. Bedst ikke at fortælle for meget – bare vis først, så beskriv.
Lyt, sagde han, da kaffepåfyldningen var på bordet, jeg viser dig historierne fra Tusind og én Nat, men jeg viser dem virkelig for dig; det er bedre end nogen beskrivelse.
Kaptajn Prillwitz tog telefonen, tastede et tocifret nummer og talte i røret: Vi går ind i Zonen om femten minutter, alt klart hos jer? — Han nikkede, som om hans modpart kunne se ham, og smækkede røret på. Så rakte han efter skrivebordet, hvor en spritny, pænt foldet feltuniform og en pakke undertøj lå. Han greb uniformen og rakte samtidig under bordet efter et par nye feltstøvler. Han placerede det hele på sofabordet, støvler inkluderet. De var nye, så ingen grund til at være alt for kræsen.
Okay, sagde han, tag det her på. Lad dit civiltøj blive her i huset – undertøj, sokker, smykker, ur, papirer, alt. Læg det bare på sofaen; ingen kommer ind eller tager noget i mellemtiden. Cigaretter bliver også her; du får nogle fra os i stedet...
IM Steffen fløjtede: Duett-mærke! Jeg efterlader gerne mine her.

Kaptajn Prillwitz ignorerede vittigheden: Det er virkelig vigtigt – du må ikke tage noget med, og det, du får, skal blive her bagefter. Udelukkelsesprincip, fattet? Derfor skal du skifte helt. Som jeg sagde, alt, inklusive sokker og undertøj. Jeg skal alligevel lige ind i køkkenet.
Gør ikke noget, mumlede IM Steffen, du kan blive her; skuespillere skifter hele tiden, ingen grund til at gøre et stort nummer ud af det hver gang.
Jeg skal faktisk hente noget i køleskabet, grinede kaptajn Prillwitz.

IM Steffen begyndte at klæde sig af og kastede sit civiltøj skødesløst på sofaen. Indimellem tog han en tår kaffe. Denne var meget bedre end den første. Den tidligere kaffe havde nok stået i maskinen i evigheder. Rottegift, helt forfærdelig. Før han tog sit undertøj af, tjekkede han, om der var et par i uniformsbunken. Det var der. Dog et af de lange hvide, passion-dræber-typen. Nå ja, ingen sag – det var ikke en danseaften. Så han smed sit eget undertøj, tog passion-dræberen på og derefter resten. Feltuniformen passede perfekt; de var åbenbart godt informeret. Efter at have spændt bæltet, bemærkede IM Steffen, at feltuniformen manglede de sædvanlige rangtegn. Han ville forblive civil i militær forklædning, som han var.
Ser skarpt ud, kommenterede kaptajn Prillwitz og tilføjede: For øvrigt betyder det ikke noget, at det er en feltuniform; arbejdstøj ville også have gjort det, men vi har tons af det her liggende, og det er bedre end noget andet i marken. Vi skal ... ud snart. Åh, og drik det her, tilføjede han og pegede på to kopper, han havde sat på skrivebordet.
Hvad er det?
Tja, lad os kalde det et serum, tøvede kaptajn Prillwitz ikke et øjeblik, vi skal begge drikke det, ellers kan vi ikke gøre vores job, siger lægen.
Og hvad er det, og hvad er det til eller imod?
Det er ikke skadeligt og smager ikke engang dårligt, undveg kaptajn Prillwitz. Mælk med noget i.
For at bevise det tog kaptajn Prillwitz en af kopperne og tømte den i én slurk. Kom nu, opfordrede han IM Steffen, din tur!
IM Steffen bemærkede, at hans spørgsmål var blevet ubesvaret, men tog den tilbudte kop og kiggede i den. Ikke hvid, men let beige. Han nippede til den med læberne. Den lugtede af mælk og smagte som vaniljemælk. Han tog sig sammen og drak hele koppen. Det var bare normal kølig mælk med et strejf af vanilje, let sødet. Og mere cremet. Måske direkte fra en gård – kvaliteten var mærkbart højere end sædvanligt. Hvis al medicin smagte sådan, ville verden være et bedre sted, besluttede han og slikkede sig om munden. De ville nok ikke give ham noget tvivlsomt, tænkte han. På den anden side var han utilpas ved at tage et ukendt middel uden nødvendighed, især med rygterne om muskelbundne topsport-skvinder med gladiatorbygning og dybe stemmer.
Der er en dosis mere senere, tilføjede kaptajn Prillwitz, hvilket gjorde sagen

værre. Så fulgte han op: Og nu går vi.
Den sidste sætning flippede en kontakt for IM Steffen. Hvem bekymrer sig om, hvad der var i mælken, skubbede han sine bekymringer til side; han var udvalgt til at være en del af en hemmelighed. Og åbenbart var han alene i stand til at opnå visse ting, de ikke selv kunne klare. Hvis du ville gøre ekstraordinære ting, måtte du acceptere visse risici. Kun døden var gratis, og den kostede dit liv. Så lad os gå.

Udenfor kunne Wartburgens motor høres igen. De to forlod huset, kaptajn Prillwitz bærende to lette feltgrå rygsække.

Chaufføren var også officer, en major, så en rang over kaptajn Prillwitz. Han hilste på IM Steffen med et håndtryk. For IM Steffen virkede han mere behagelig end kaptajn Prillwitz – ikke så stiv, ikke så anspændt. Men hvem ved, måske var kaptajn Prillwitz bare nervøs, hvilket ville være forståeligt.
Af sted til eventyret, sagde majoren, jeg kører jer den korte strækning til porten.
De kørte på en betonpladevej gennem fyrreskoven, der krydsede området. Omtrent hver 20 meter passerede de en lygtepæl, og efter måske 300 meter forgrenede vejen til venstre mod servicebygningen. Men de fortsatte ligeud. Køreturen varede ikke længe og endte ved en indhegnet port, sikret med en kæde og hængelås, ved siden af hvilken der var en olivengrøn samtaleanlæg, tilgængelig fra begge sider. Ti meter bag porten endte betonvejen. Til venstre og højre for porten var olivengrønne metalbokse, muligvis en del af et elektronisk sikkerhedssystem, men de kunne lige så godt være hvad som helst andet. En vejrbestandig, drejelig kamera var monteret på en pæl. Bag hegnet var kun løs blandet skov med masser af underskov, buske, lejlighedsvise pletter af skovgræs eller sand, men intet andet. Ingen gulv, ingen venstre, højre, ingen teknologi.
De steg ud af Wartburgen, og majoren gik til samtaleanlægget:
To personer passerer gennem til Zonen!
Forstået, to personer, kom det metalliske svar.
Majoren låste porten op med en nøgle, der var fastgjort til hans uniformjakke med en snor. Han åbnede den omkring en meter, lige nok til, at kaptajn Prillwitz og IM Steffen kunne passere komfortabelt. Ind med jer, og held og lykke! — Og du, han kiggede på kaptajn Prillwitz, pas godt på og bliv ikke overmodig, fattet?
Fattet, mumlede kaptajn Prillwitz, hvis jeg får én forelæsning mere, begynder jeg at synge dem højt.
Okay, okay, svarede den anden officer, klappede kaptajn Prillwitz på skulderen og gav IM Steffen hånden.
Af sted med jer begge, ingen hast – I har hele dagen.
Da kaptajn Prillwitz og IM Steffen forsvandt ind i Zonen, låste majoren omhyggeligt porten, betragtede dem længe og talte så i samtaleanlægget:

To personer er gået ind i Zonen.
Forstået, to personer i Zonen, kom det metalliske svar.
Majoren kiggede gennem hegnet ind i Zonen i lang tid og tændte en cigaret. Hans hænder rystede. Han var bange for Zonen. Den var uhyggelig, og han ville hellere være hvor som helst andet. Men han kunne ikke vise det.
Da han var færdig med at ryge, trampede han omhyggeligt skoddet ud på betonen, steg tilbage i Wartburgen, vendte om og kørte tilbage til servicebygningen.

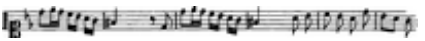

Zonen

Han er bare misundelig, fordi han ikke kan komme ind her, brummede kaptajn Prillwitz. Okay, nu går vi helt sikkert i gang. Han gav IM Steffen en af de to rygsække. Tag den på! Den indeholder forsyninger og forskellige ting, vi får brug for senere. Han kastede den anden rygsæk over sin egen skulder.
IM Steffen fulgte trop og fandt rygsækken behagelig, især fordi skulderstropperne havde en brystrem, der sikrede en god pasform.
Kaptajn Prillwitz satte kurs mod krattet lige foran dem og bemærkede: Derovre mellem træerne begynder en slags sti. Bliv bag mig, jeg forklarer resten senere.
De begav sig af sted. Da de nåede træerne, skubbede kaptajn Prillwitz grenene til side og smuttede gennem en åbning. Grenene sprang tilbage og ramte IM Steffen i ansigtet.
Du må selv passe på, mumlede kaptajn Prillwitz. Senere kan jeg ikke blive ved med at kigge tilbage. Det er bedst, hvis du holder dig omkring tre meter bag mig, det fungerer bedst. IM Steffen gjorde, som han blev bedt om, og det gjorde det faktisk lettere at fokusere på stien.
Den smalle, næsten usynlige sti snoede sig gennem træerne. For at være præcis var der intet synligt på jorden; kun åbningen i den vilde vækst af planter antydede, at stien blev brugt regelmæssigt.
Efter et par minutter stoppede de. En lille lysning lå foran dem.
Fra nu af skal vi være forsigtige, forklarede kaptajn Prillwitz til IM Steffen. Ser du, her begynder den faktiske Zone. Kig på jorden. Græsset her er stadig normalt, men fra den linje der (han pegede fremad) ser det mærkeligt ud og føles også mærkeligt. Kom med mig.
De gik hen til det angivne sted. Og ganske rigtigt: Langs en skarpt defineret linje var græsset på deres side normalt, men på Zonens side havde det et ejendommeligt udseende. Farven virkede udvasket, alt så en nuance gråere, men en skærende grå, og græsset virkede kunstigt. Ved grænselinjen så det ud, som om en revne løb gennem jorden.
Alt derude er dødt, kommenterede kaptajn Prillwitz. Intet lever i Zonen. Det mærkelige er, at man kun lægger mærke til det, når man er tæt på. På afstand,

med en telelinse, ser det helt normalt ud. Men herinde: Man kan tvinge dyr ind, men de flygter med det samme. Selv de bedste hunde nægter blankt at adlyde kommandoer. Hvis man tager planter ind, bliver de efter et stykke tid som det her, som om de var lavet af plastik. De dør ikke ligefrem, men de holder op med at vokse. Tager man dem ud, smuldrer de til støv i hænderne, som om de er udtørrede. Men underligt nok ikke inde i Zonen. Der ændrer de sig ikke. Men her kommer det bedste: Hvis man brækker eller skærer i dem, så begynder de pludselig at vokse igen. Og de vokser, indtil de præcis har genskabt deres oprindelige tilstand, uden den mindste ændring!
Kaptajn Prillwitz satte sin rygsæk på jorden og trak et par sorte gummihandsker frem. Okay, sagde han, du har også nogle i din – et par til vejen ind, et til vejen tilbage og fem ekstra til frit brug. Vi tager handskerne på nu.
IM Steffen satte også sin rygsæk ned og åbnede den. Ganske rigtigt, den indeholdt to par handsker, en ekstra rygsæk og en foldet plastikpose.
Der er også to tøjpakker, forsyninger, tre fulde vanddunke og andre ting derinde, kommenterede kaptajn Prillwitz. Men lad dem ligge for nu.
IM Steffen tog et par sorte gummihandsker frem, satte rygsækken på igen og trak handskerne på, præcis som kaptajn Prillwitz allerede havde gjort.
Hvad i himlens navn er dette sted? spurgte IM Steffen.
Du må ikke fortælle nogen om det, svarede kaptajn Prillwitz. Absolut ingen. Lige nu ved vi heller ikke rigtig, hvad det er. Et fænomen, der skal undersøges, før nogen andre når det først. Og måske finder ting, der kan skade os alvorligt, forstået? Hvad dig selv angår, kan jeg berolige dig – der er ikke registreret nogen kendt stråling. Selvom alle måleinstrumenter svigter inde i Zonen. Der er heller ingen gift her. Vi bliver regelmæssigt undersøgt af specialister, og der er ikke fundet noget. Selv det der, øh, serum er kun til senere. Du vil se. Det var ikke en teknisk ulykke, og det er ikke noget, vi har skabt. Ikke engang nazisterne før '45 – det må være ældre. Der er nogle gamle legender om onde ånder, der lever her; folk undgik området, og ingen ville have det. Nazisterne afspærrede det, og det siges, at Göring selv var her. Men tilsyneladende gjorde de ikke andet, de afspærrede det bare. Kort før krigen sluttede, var der en kæmpe eksplosion her, ifølge lokale rapporter. Men ingen kom for at tjekke, i hvert fald ikke, så vidt vi ved. De var alle bange for gift eller noget andet og tænkte, at hvis der var en eksplosion, var alt ødelagt alligevel. Omkring tre måneder efter krigen var der flere dødsfald blandt folk, der ikke var fra området. Derefter truede de lokale deres børn med tæsk, hvis de så meget som satte en fod i nærheden af stedet. De ser ud til at have holdt sig til det, for vi kender ikke til flere dødsfald bagefter. Der blev ikke fundet nogen optegnelser om Zonen. Ingenting. Vi måtte starte fra nul. Vennerne[32] var her kortvarigt efter krigen, men de undersøgte ikke videre eller

32 Venner: Almindeligt Stasi-begreb for sovjetiske myndigheder.

viste interesse. Der var jo heller ikke meget her. Først senere trak nogle mærkelige rapporter vores opmærksomhed mod Zonen, om nyere ulykker, der virkede usandsynlige, indtil vi tænkte, at der måske stadig var noget tilbage fra nazisterne. Først mistænkte vi kemikalier, måske giftgas, eller en hemmelig forskningsfacilitet. Efter dødelige ulykker under officielle udforskninger blev det stille i nogle år, og de udskiftede bare perimeterhegnet og satte skilte op. "Forurenet Ammunitionsområde" og "Livsfare." Folk troede på det dengang. Nå, til sidst tog en skarpere hjerne et nærmere kig på optegnelserne, og Zonen blev en sag for MfS[33].

Men hvis der var dødsfald...? IM Steffen var lidt urolig.

Håndterbart! svarede kaptajn Prillwitz bestemt, og han virkede oprigtigt overbevist, hvilket beroligede IM Steffen. Håndterbart! gentog han. Eksperter er forbløffede, amatører er forvirrede. Man må udforske tingene forsigtigt, identificere farerne og etablere regler, som man følger med disciplin. Så er faren ikke længere en fare. Vi kender risikopunkterne nu, og jeg har været herinde snesevis af gange. Hvis det hjælper: Jeg er uddannet soloperatør.

IM Steffen var ikke i tvivl om det. Kaptajn Prillwitz virkede nu som en opspændt fjeder. Hvor han udenfor havde virket reserveret og anspændt, den prototypiske Stasi-mand, man kunne spotte en kilometer væk i mørket, fremstod han her som en urokkelig, yderst kompetent kriger. Han virkede også hjemme her. Det beroligede IM Steffen enormt.

Gør bare, hvad jeg siger, sagde kaptajn Prillwitz i en venlig tone. Det er alt, du skal gøre. Jeg kender de udforskede dele af Zonen som min egen bukselomme, jeg kender ruten, jeg kender farerne, jeg ved, hvordan man opfører sig hvor og hvornår. Bliv bag mig, lyt til mig, gør præcis, hvad jeg siger. Så sker der ikke noget. Der var kun dødsfald her i starten, da vi ikke vidste, hvad der foregik. Og hvor vi stadig ikke ved, hvad der foregår, går vi ikke hen. Der var en undtagelse for to år siden, kaptajn Prillwitz ændrede pludselig tone. En eller anden idiot klatrede ulovligt over hegnet, trods skiltene om adgang forbudt. En eller anden tosset. Han fik sig selv slået ihjel, kan jeg fortælle dig. (Kaptajn Prillwitz lo.) Ingen turde hente ham bagefter, fordi vi ikke vidste nok om den del af Zonen. Bedre sådan. En anden kunne være blevet ramt, og det ville alligevel ikke have hjulpet idioten. Vi fandt ud af, hvem han var på en anden måde, så det var ikke risikoen værd.

Ligger han stadig der? spurgte IM Steffen.

Ved det ikke, svarede kaptajn Prillwitz. Vi ved kun om ham, fordi en vagt uden for Zonen fangede ham, men fyren flygtede ind i Zonen. Vagterne har en streng ordre om ikke at gå ind. Så vi fik en rapport fra dem, og nogle af vores folk gik

33 MfS = Ministerium für Staatssicherheit = Ministeriet for Statssikkerhed = Stasi. Inden for MfS blev ordet "Stasi" anset for nedsættende og typisk undgået. Kun almindelige vagtsoldater brugte det med en spottende undertone.

langs hegnet indvendigt. Ikke dybt ind i selve Zonen – ingen er så dumme. Efter et stykke tid så de et lysglimt, og alle vidste, hvad der var sket. Vi lå i terrænet i et par dage for en sikkerheds skyld, for at se, om han stadig var i live. Det var et elendigt job, men ingen forventede noget, og han kom aldrig tilbage. Selvfølgelig gik ingen hen for at tjekke, men sagen var krystalklar. Det er, hvad der sker, når man ikke lytter og ikke kan læse skilte.
Okay, konkluderede kaptajn Prillwitz, lad os gå. Rør ikke ved noget, bliv lige bag mig, så sker der ikke noget med dig. Og hvis en atombombe går af, så kig, for det ser man kun én gang i livet.
Kaptajn Prillwitz satte af mod den indre Zone.
IM Steffen fulgte efter. Hans tidligere tryghed var væk. Et konkret lig var noget andet end en abstrakt fare. Og den dumme atombombe-vittighed var, for det første, en kliché, og for det andet vækkede ordet "atombombe" blandede følelser i IM Steffen. Han havde tjent i hæren[34], forlænget sin værnepligt halvt frivilligt til tre år, og i hæren var han begyndt at hade det emne. Den følelse af rædselsfuld, virkelig eksistentiel trussel – ikke barakkeøvelserne. De almindelige øvelser havde han klaret ved at lære at undgå ubehagelige opgaver så meget som muligt. Du kunne have sprunget den dumme atombombe-vittighed over, tænkte IM Steffen for sig selv. Men han sagde ingenting.

De gik begge ud på den lille lysning og krydsede grænsen ind i selve Zonen i midten. Solen brændte pludselig nådesløst, selvom himlen var overskyet. Alle farver omkring dem falmede, og landskabet virkede næsten gråt. Det pludselig tørre græs smuldrede til støv under deres fødder, kun for at vokse op igen øjeblikke senere. Hvor der havde dannet sig klare fodspor bag dem, forsvandt de én efter én, som om en spøgelses hånd fjernede dem, indtil alle var væk. Da kaptajn Prillwitz og IM Steffen stoppede en gang, så det ud, som om nogen fulgte efter dem, da fodsporene forsvandt skridt for skridt.
Uhyggeligt, sagde IM Steffen. Som om der er spøgelser her.
Et eller andet fænomen, svarede kaptajn Prillwitz, ikke andet.
Og så gik de videre. IM Steffen følte trangen til at holde sig tæt på kaptajn Prillwitz. Uanset hvad han ellers var, virkede han til at mestre sit felt med en søvngængeragtig sikkerhed. Og IM Steffen havde brug for den sikkerhed lige nu. Kun med en anstrengelse tvang han sig selv til at holde tre meters afstand til kaptajn Prillwitz.

De banede sig vej gennem krattet. Rør kun ved grene med handsker.
De bevægede sig krumbøjet, mens en usynlig ild glødede over dem.
De sprang over en grøft fyldt med en mærkeligt flydende, hvirvlende substans.

34 I DDR var værnepligt obligatorisk.

De passerede gennem et område med død stilhed, hvor selv deres egen vejrtrækning var uhørlig.
De så pludselig alt på hovedet, og øjeblikke senere var det over lige så brat.
De så en stor, farvestrålende blomst svæve i luften.
De undgik en ejendommelig hvirvlende tåge.
De kastede håndfulde sand ud i den skælvende luft foran dem for at opdage og undgå en mærkeligt brutal kraft.
Og solen brændte nådesløst, selvom himlen var overskyet.
Sveden løb ned ad deres ansigter og ind i deres øjne. Tør det ikke af! Aldrig! Bare pust!
Deres hænder svedte i gummihandskerne.
Deres tøj klistrede til kroppen.
Deres struber var tørre. Drik kun senere!
Og frygten. I IM Steffen.
Men fokus og næsten munter selvtillid i kaptajn Prillwitz.

Pludselig stod de foran en lille bakke dækket af buske og små birketræer, hvis man overhovedet kunne kalde dem birketræer og buske her. Selv kaptajn Prillwitz var forpustet, på trods af hans næsten utrolige sejhed.
IM Steffen så resterne af en for længst forfaldet bygning stikke frem fra bakken, en grundmur af marksten forneden og mursten ovenpå. Der var ikke meget tilbage, men der var stadig en kældertrappe. Og det var derhen, kaptajn Prillwitz satte kurs mod.
Vi er her, sagde kaptajn Prillwitz og lo hjerteligt. Tør ikke dit ansigt, tilføjede han.
Tak, svarede IM Steffen. Endelig!, tilføjede han, jeg kan næsten ikke følge med, og jeg holdt op med at forstå noget for længe siden.
Du klarede det, sagde kaptajn Prillwitz muntert.
Det var forbløffende. Kaptajn Prillwitz virkede som en anden person. Hans anspændthed var helt væk. IM Steffen ville næsten sige, at kaptajn Prillwitz så ... ja ... glad ud. Virkelig glad. Næsten euforisk. Mærkeligt. Hvorfor?
Kom, sagde kaptajn Prillwitz, ned ad trappen i den ruin. Vi tager en pause derinde først.
Og kaptajn Prillwitz førte an igen.

De steg ned ad den halvt ødelagte trappe. Beton. Nedenfor hang en smadret ståldør skævt på sine hængsler. En forfalden betongang åbnede sig, loftet var halvt kollapset, og dagslys strømmede ind fra siden. Man kunne se, at der havde været rum til venstre, men de var alle ødelagte. Gangen, de gik igennem, var tilsyneladende blevet ryddet og rengjort efter ødelæggelsen.
For enden af gangen stoppede kaptajn Prillwitz. Rummet ligeud er vores

destination, sagde han. Og her til venstre er vores lille pauserum.
En tyk hvid linje var malet på gulvet med oliemaling. Begge rum lå bag den.
IM Steffen var nysgerrig: Hvorfor ikke gå direkte til destinationen?
Nej, sagde kaptajn Prillwitz. Først en cigaretpause og lidt hvile, så skal jeg briefes dig. Vi har brug for pausen. Bag den hvide linje kan du bevæge dig frit, men det snavsede tøj bliver udenfor. Jeg viser dig, hvordan det gøres. Kig godt efter.
Kaptajn Prillwitz tog først sin feltjakke af, demonstrativt forsigtig med ikke at røre ydersiden. Han lagde jakken på jorden. *Før* den hvide linje. Derefter tog han den ene støvle af og trådte med sin bare fod, kun i strømpen, *bag* den hvide linje. Han gjorde det samme med den anden fod. Så trådte han forsigtigt ud af bukserne uden at lade dem røre jorden. Han lagde bukserne sammen med jakken. Derefter fjernede han sit undertøj på samme måde. Langt undertøj. Han beholdt sine underbukser på. Stående kun i strømper, underbukser og gummihandsker rakte han ud efter rygsækken og åbnede den så vidt som muligt. Han fjernede den venstre handske og trak med sin bare hånd den anden rygsæk frem fra den ydre. Han placerede den på sin "rene" side af gangen. Han gjorde det samme med den foldede plastikpose fra den ydre rygsæk. Til sidst pakkede han uniformen, undertøjet, støvlerne og den ydre rygsæk ned i plastikposen med sin handskede hånd og forseglede den.
Sådan gør man, kommenterede kaptajn Prillwitz. Posen bliver her. Målet er, at ingen del af din krop kommer i kontakt med Zonens snavs. Intet har vist sig skadeligt endnu, men da vi ikke kan måle noget, tager vi ingen chancer. Okay, din tur.
IM Steffen holdt sine tanker for sig selv. Kaptajnen behøvede ikke at forklare; han kendte proceduren nøjagtigt fra hærens øvelser med kemiske eller nukleare våben. Det beroligede ham kun, at gasmasker og beskyttelsesdragter tilsyneladende ikke var nødvendige her. Nå, tænkte han. Han klædte sig af som instrueret og blev udtrykkeligt rost af kaptajn Prillwitz.
Efter omklædningen gik de ind i rummet, kaptajn Prillwitz kaldte "pauserummet." Væggene var revnede, men virkede stadig stabile overordnet set. Ligesom gangen var rummet helt ryddet. Gulvet var pletfrit, så vidt man kunne sige det i en ruin. Eksplosionsbølgen fra eksplosionen gik tilsyneladende forbi dette rum, kommenterede kaptajn Prillwitz. Vigtigere: Vores personale rengør dette rum grundigt regelmæssigt, og det er sikkert.
Da intet udefra kommende lys nåede herind, placerede kaptajn Prillwitz en lommelygte på gulvet. Som siddepladser var der "stole", nogen havde stablet af sten. I midten stod en stor tom dåse, brugt som askebæger. Først tog de hver især nyt undertøj og en frisk feltuniform fra den indre rygsæk og tog det på. Først derefter inviterede kaptajn Prillwitz IM Steffen til at spise og satte sig på en af "stolene." Til hans overraskelse var maden ikke dårlig. Sandwiches, men ordentlige og rigelige, med salami, ost, endda en yoghurt med en ske, alt pænt pakket og forseglet i plastik. Men kun vand fra vanddunken til at drikke.

Vand er mere alsidigt end kaffe, kommenterede kaptajn Prillwitz, men ellers sørger vores kok altid godt for folk, der går ind i Zonen. Skyl dine hænder kort, før du rører ved sandwichene – sikkerhed, der ikke koster noget, bør man ikke springe over.
Han demonstrerede og lod vandet løbe ned på gulvet. Vandet på gulvet betyder ikke noget, sagde han, dine hænder bør være rene alligevel. Derefter tog han en solid slurk fra vanddunken.
IM Steffen fulgte trop.

En stund sagde ingen noget. Hver var optaget af at spise, fordybet i tanker og restituere.
Okay. Nu kommer den store hemmelighed, sagde kaptajn Prillwitz til sidst. Men først trak han en pakke cigaretter og en tændstikæske frem fra sin jakke. Duett-mærket igen, det bedste, man kunne få i DDR.
Vil du have en?
IM Steffen tog også en cigaret.
Kaptajn Prillwitz tændte en tændstik og tilbød ild. Han tog et dybt sug og åndede hørligt ud. - Ved siden af er beviset på, at kommunismen har ret. Og at den vil sejre.
IM Steffen satte næsten i halsen og hostede. Han var også med i partiet ... SED[35]. Men der var en slags uskrevet aftale om ikke at lægge for tyk på. Medmindre man var en stræber. En ægte hårdliner. Store taler var måske almindelige blandt russerne, men de overdrev alt lidt. En tysker, der gjorde det, især én til én, måtte man passe på, hvad man sagde. På den anden side havde de et afspærret område og en hel Stasi-enhed stationeret omkring denne ruin. Det antydede, at der måtte være *noget* i påstanden. Nå, lad os høre.
Det kælderrum derovre, fortsatte kaptajn Prillwitz, blev bygget med marksten for længe siden. Og fra det kælderrum fører en trappe to meter længere ned til en lille niche, også helt i marksten. Det er meget gammelt, og ingen ved *hvor* gammelt. Som jeg sagde, vores teknologi virker bare ikke her. Intet gør. Så man kan kun kigge og derefter rapportere. Okay. Nu satte nazisterne en ret massiv eksplosion i gang her kort før krigen sluttede. Du så, hvor lidt af betonen derude er tilbage. Ud fra skaderne og sprængstofresterne kan vi præcist fastslå, hvor eksplosionsbølgen kom fra – den kom fra det gamle rum, specifikt fra nichen. Og intet, jeg siger dig *intet*, blev ødelagt i det rum. Kun udenfor, i den nyere del af bygningen, havde eksplosionen en effekt.
IM Steffen fløjtede anerkendende.
Kun dette rum her, hvor vi sidder, blev skånet af eksplosionsbølgen, som jeg

35 SED: Sozialistische Einheitspartei Deutschlands = Tysklands Socialistiske Enhedsparti. Teoretisk og historisk en sammenslutning af kommunister og socialdemokrater, men i praksis var socialdemokraterne i DDR neutraliseret.

sagde, fortsatte kaptajn Prillwitz, og tilsyneladende begyndte de mærkelige fænomener i Zonen først efter den eksplosion. Ældre lokale rapporter nævner ikke noget lignende. Så vidt vi ved. Der er lidt overtro om stedet, selvfølgelig, men det er vagt, intet konkret. Især ingen dødsfald. Hvad der skiller sig ud, er historier om en underverden, mytiske skikkelser, der stiger op fra den, og folk, der tilbringer hundrede år eller mere der. Den slags. Og her er sagen: Den underverden findes.
Hvad???
Du hørte rigtigt. Du går ind i det gamle rum ved siden af, ned ad de få trin to meter længere ned, ind i nichen, og i den niche er den hemmelige port til underverdenen.
IM Steffen lyttede åndeløst.
Det er en helt separat verden. Har du læst Jules Vernes bøger?
Ja.
Også "Rejsen til jordens indre"?
Ja.
Sådan skal du ungefær forestille dig det, bare langt mere storslået. Og der bor mennesker der. De er ikke vores problem. Ej heller selve den verden. Videnskabsfolk bør studere den, ikke os. Vores problem er interaktionerne mellem den underverden og os, dem der kan blive farlige. Du har oplevet, hvad der foregår i Zonen. Det er kræfter, nogen kunne bruge til våben til at udslette os. De kunne være våben, der langt overgår atomvåbnenes betydning. Spørgsmålet er, hvad er de kræfter, og hvor kommer de fra? Vi vil ikke bruge dem, medmindre vi kunne udnytte energi fra dem, men hvad hvis fjenden finder ud af det? Vi må absolut finde ud af det. Og vi mistænker, at enten går folk ulovligt ind i underverdenen, eller de kommer til os derfra, eller begge dele. Det må vi også absolut finde ud af, hvem der gør hvad, hvornår, hvor, hvordan, hvorfor og på hvis opdrag. De syv store W'er. Det er din opgave. Er du klar til det?
Du sagde, denne underverden er storslået?
Ufatteligt storslået, svarede kaptajn Prillwitz. De siger, det har en vanedannende effekt, så overvældende er det for enhver, der ser det. Derfor går fuldtidsfolk som mig normalt ikke derind, forstået? Så vi kan bevare et objektivt perspektiv. Du oplever og rapporterer, og jeg skal forblive nøgtern for at udtrække de væsentlige fakta objektivt. Det betyder, at du går ind i underverdenen alene, og jeg venter herude. Bare rolig, det er ikke farligt, og jeg står ikke vagt lige ved nichen – jeg strækker benene. Men jeg bliver her.
Hvad hvis jeg farer vild? Jeg ved ikke engang, hvordan det ser ud der. I Jules Verne kunne man heller ikke bruge indgangen til at komme tilbage til overfladen.
Ingen problemer, sagde kaptajn Prillwitz, vejen er meget kortere. Kun et par meter, virkelig. Og i dag laver du bare en rekognoscering uden en specifik mission. En kort statsfinansieret ferie. Saml førsteindtryk. Gå lidt rundt, kig dig omkring, forkæl dig selv. Du kan lægge dig et sted, nyde solen, spise, hvad du vil.

Bliv én nat, og i morgen ved solnedgang, hverken tidligere eller senere, kommer du tilbage, og vi evaluerer alt.
Overnatning? spurgte IM Steffen.
Ja. Du vil elske det. Klar?
IM Steffen nikkede tøvende. En storm rasede i hans hoved. Dette var drømmenes drøm ... og han var en del af den.
Cigaretterne var for længst røget og kastet i den store dåse.
Kaptajn Prillwitz rakte ned i sin rygsæk og trak to små Tetrapaks frem, som dem IM Steffen kendte fra kondenseret mælk; de var mindre end de kvartliters mælke-Tetrapaks, som privilegerede Berliner-skolebørn fik, mens man i provinsen drak af almindelige flasker.
Okay. Serummet igen. - Han rakte IM Steffen en af Tetrapaks'ene. Og et sugerør.
"Picasso-patter," kommenterede IM Steffen på Tetrapaks'ene og grinede. Derefter læste han etiketten:

Kvindemælk
Ultrahøjtemperaturbehandlet
Bakteriefri homogeniseret
6 ugers holdbarhed uåbnet uden køling
Indhold: 100ml - 5,5% fedt
Hindbæraroma
Kun til officiel brug

IM Steffens øjne blev store. - I sparer ikke på noget, lever som Kinas kejser![36] - Han stak sugerøret gennem forseglingen øverst på Tetrapakken. - For fanden, mumlede han, at jeg får lov til at opleve dette en anden gang. Endda som UHT-mælk. - Han smagte forsigtigt, meget bevidst. - Ikke dårligt!, roste han. Selvfølgelig skal det være det – hvis det smagte som Zwickau-øl, ville menneskeheden være uddød for længe siden.
Kaptajn Prillwitz sagde intet som svar. Så tav IM Steffen også og drak sin Tetrapak tom. Helt til sidste dråbe, så langt som sugerøret tillod.

Derefter rejste de sig begge, og kaptajn Prillwitz førte an med lommelygten i hånden. Maden og rygsækkene blev efterladt i "pauserummet." Den nærliggende kælder måtte virkelig være bygget for århundreder siden. Gulvet syntes at være stampet ler, resten var markstenshvælving uden mursten. Forbløffende, at det havde modstået en massiv eksplosion uden skader. Kaptajn Prillwitz lyste rundt

36 For øvrigt: Den sidste kejserinde af Kina og høje dignitarer drak regelmæssigt kvinders mælk for sundhed og lang levetid. Kejserlige ammer blev holdt i et dedikeret "mælkepalads" til dette formål.

med lommelygten, så IM Steffen kunne kigge på rummet. For enden af det hvælvede rum førte en smal trappe nedad. Han rettede nu lommelygtens stråle derhen. Trappen gik ned omkring to meter og endte ved en niche, hvis bagvæg bestod af en massiv kampesten. Rundt om kampestenen glimtede det af guld.
Guld!, udbrød IM Steffen.
Nej, svarede kaptajn Prillwitz. Bare pyritkrystaller. Narreguld. Selvom jeg har fået at vide, at de geologisk slet ikke hører hjemme i dette område.
IM Steffen var en smule skuffet. Men kun en smule. Så lagde han mærke til en omtrent meterhøj kvinde, der var hugget ind i kampestenen. Kvindens hænder holdt hendes bryster frem mod beskueren, som om hun tilbød dem direkte eller i det mindste drog opmærksomhed til dem. Benene på den udhuggede kvinde var stiliserede som et stort "O," som om de antydede en åben vulva.
Er det en Sheela-na-gig?, spurgte IM Steffen næsten ærbødigt, da figuren på kampestenen trak ham væk fra guldrusen og tilbage til nysgerrighed.
En hvad?
De har sådanne figurer i Irland og Storbritannien, sagde IM Steffen begejstret, da han var kulturelt veluddannet. Kvinder hugget ind i sten, tilføjede han. Men så vidt jeg ved, spreder de deres vulva vidt i stedet for at tilbyde deres bryster. Normannerne skulle angiveligt have bragt dem fra Spanien og Frankrig.
Ved ikke. Tror ikke, brummede kaptajn Prillwitz.
Men det skal betyde noget i retning af "heks med bryster" eller "kvinde med bryster" eller noget, pressede IM Steffen på.
Jeg kender kun lignende afbildninger fra Nærøsten, sagde kaptajn Prillwitz, men det er ikke vores anliggende nu.
IM Steffen brummede irritabelt.
Nu, nu, vi er ikke på ferie her.
Det var kun halvt sandt, men IM Steffen pressede ikke videre, da langt mere end blot dette kvinderelieff ventede ham. Forklaringer kunne komme senere – udsat var ikke aflyst.
Okay!, afbrød kaptajn Prillwitz diskussionen. Pyritten derude er ægte, men den store sten i midten er bare en optisk illusion. Det er en indgang til denne underverden, skjult for tilfældige iagttagere. Du går bare derud, mod det relieff, og går igennem. Det er som at gå gennem et gardin. Et lille stød, og du er igennem. Det er simpelt, bare begå ikke fejlen at tøve.
IM Steffen trak vejret dybt.
Ikke endnu, afbrød kaptajn Prillwitz. Gå bare igennem med fart. Du er ikke den første, så ingen bekymringer. Når du er inde, vil det være ret mørkt i starten, og det føles lidt tungt at bevæge sig. Lidt som under vand. Men bare rolig, du kan ånde. Bliv ved med at gå! Så kommer du til et rum med vaskefaciliteter. Klæd dig helt af, vask dig grundigt. Når det er gjort, skal du ikke tage tøj på – kig dig omkring. Der er en slags stort bord. Du tager det. Et øjeblik senere bliver du

overført til denne underverden gennem en effekt, der stadig er uforklarlig.
Utroligt, hviskede IM Steffen. Højteknologi?
Vi ved det ikke endnu. Sandsynligvis. Men det kan også være et naturfænomen, noget fysisk, som nogen har brugt på en ukendt måde. Desværre forhindrer det at bringe genstande fra denne underverden hertil.
Jeg troede, I var bange for netop det?
Uanset hvad, det virker ikke, afbrød kaptajn Prillwitz. Ikke i nogen retning. Du ville endda ankomme uden dit feltudstyr. Bare rolig over det – nøgenhed er ... nå ja ... ret standard i denne underverden. Du vil ikke skille dig ud uden tøj. Når du er der, tag dig tid til at kigge rundt, ingen hast, men ingen store udflugter. Saml indtryk, overnat, og vend tilbage i morgen ved solnedgang. Ikke senere, ikke tidligere, men heller ikke obsessivt præcist. Og undgå kontakt, hvis du ser nogen. Hvis nogen taler til dig, spil dum. Find ikke på undskyldninger eller forklaringer – det gør dig bare viklet ind. Stil spørgsmål til spørgsmål. Men som sagt, det er usandsynligt, du møder nogen. I værste fald er du bare fortabt. Men fortæl aldrig nogen om passagen, forstået? Aldrig! Når du vender tilbage, passerer du gennem rummet med vaskefaciliteter igen, men du behøver ikke vaske dig igen. Bare kom tilbage, færdig. - Okay, lad os komme i gang. Vær ikke bange – det bliver sjovere, end du tror.
Kaptajn Prillwitz smilede endda. Smilet fra en ikke særlig sympatisk person, en yderst disciplineret, tvangspræget en, men alligevel smilede han. Og IM Steffen følte, at kaptajn Prillwitz viste den maksimale afslapning, han var i stand til.

IM Steffens hjerte bankede helt sikkert, men hans begejstring overskyggede hans ængstelse. Så han gik resolut ned ad trinene mod nichen.
Bagfra hørte han kaptajn Prillwitz en gang til: Åh, en ting til – når du er igennem, er der noget malet på væggen lige ved indgangen. En tekst. Husk den, før du kommer tilbage. Det er bare en slags hukommelsestest. Men du skal kun gøre det lige før du tager af sted. Og hvis jeg ikke er her i rummet, når du vender tilbage, efterlader jeg lommelygten her. Forstået?
Forstået, svarede IM Steffen over skulderen, læs og husk teksten lige før jeg vender tilbage, og lommelygten vil være her.
IM Steffen trak vejret dybt og gik målrettet mod den store kampesten med kvinderelieffet. Et skridt ... og IM Steffen forsvandt ind i stenen.

Kaptajn Prillwitz kiggede på sit ur. Han stod stille. Han ventede præcis ti minutter. Derefter gik han selv ned ad trappen. Uden tøven. Og da han trådte gennem stenen, kunne en iagttager have fået indtryk af, at han gjorde det med rutineret lethed.

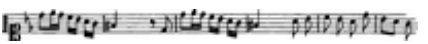

Peridëis

Kaptajn Prillwitz padlede gennem en skinnende, dybrød, hvirvlende væske. Han pressede sig igennem med kraft. Han havde styrke. En trænet krop. Ikke overdrevent muskuløs, men sej. Som barn var han blevet drillet som en lille tyk dreng, men han havde svoret til sig selv, at han en dag ville vise dem alle. Indtil han fik sin chance. Der var brug for folk til FDJ-ordensgrupperne, til indsats ved store begivenheder. Og der var selvforsvarstræning. Elementer af judo og karate, men ikke til konkurrence – snarere til at overmande modstandere, tilbageholde dem og fremstå stærk. For første gang i sit liv fandt Udo Prillwitz en sport, han virkelig nød. Selv i den frygtede 3000-meter løb kæmpede han stædigt, indtil han for første gang nåede standarden. En karakter på 4. Og han blev bedre, indtil han en dag opnåede en karakter på 1. Viljestyrke! Jernhård viljestyrke! Den lokale FDJ-distriktsledelse lagde mærke til ham og gjorde ham til leder af en lokal ordensgruppe. Hans ordensgruppe blev den bedste, den mest pålidelige, fordi Udo Prillwitz var pålidelig. Og nogen gjorde MfS opmærksom på Udo Prillwitz. Ensomheden, der længe havde troet, at andre kun mislikede ham, fordi han var den eneste, der klart og kompromisløst repræsenterede partiets sande holdning. Men ingen turde længere lægge sig ud med ham. Et enkelt slagsmål efter skoletid havde gjort det klart, at man ikke skulle tage ham for nar. Endelig kom hans livs dag. Han var blevet inviteret til militærdistriktskommandoen. Men der ventede en mand fra Ministeriet for Statssikkerhed[37] på ham. Om han kunne forestille sig at kæmpe for kommunismens sejr i Ministeriet for Statssikkerhed. Som officer. Hvor stolt han var dengang. Eliten. Og han skulle være en del af den. Så han underskrev og lovede ikke at tale med nogen om kontakten. De hjalp ham med at fuldføre sin Abitur, og så var tiden inde. Ikke værnepligt, men rekruttering, som det hed i MfS. Således blev han trænet som soloperatør: faldskærmsudspring, dykning, flyvning af helikoptere, små fly, fremmedsprog, udenlandske missioner som instruktør og militærrådgiver, eskortering af hemmelige transporter. Og nu kronen på værket. Zonen. Intet var mere hemmeligt end Zonen. Og han var en del af den lille kreds af mennesker, der vidste om den.

Og han vidste lidt mere ... mere end mindre bevidste kammerater måtte vide, dem, der endnu ikke var så ideologisk hærdede som han.

Og for første gang i sit liv havde han fundet noget, der *fuldstændigt* opfyldte ham. Uden at skulle forvente forræderi og afvigere overalt. Han ville personligt finde en måde at vise verden, hvordan man skaber ægte lykke for alle. Og alle ville være taknemmelige over for ham for det, endda kaste sig for hans fødder.

37 MfS = Ministerium für Staatssicherheit = Ministeriet for Statssikkerhed = Stasi. Inden for MfS blev ordet "Stasi" anset for nedsættende og typisk undgået. Kun almindelige vagtsoldater brugte det med en spottende undertone.

Nu havde kaptajn Prillwitz passeret gennem klippen og efterladt det dybrøde hvirvlen bag sig.
Han trådte frem i en ren, hvidkaklet brusekabine med et stållågeskab foran. Bag ham, på væggen, var en stiliseret kvinde, der tilbød sine bryster til beskueren, udlagt i kakler. Rillerne på de murstensrøde gulvfliser afbildede også denne kvinde.
Kaptajn Prillwitz klædte sig af, hængte sin feltuniform pænt i lågeskabet og lukkede det.
Derefter brusede han grundigt. Shampoo var stillet til rådighed. Men de havde glemt et håndklæde. Sjusk. Kaptajn Prillwitz rystede vandet af hår og hud, så godt han kunne.
Rummet bag bruseren var måske 3 meter langt og 2 meter bredt, så ikke stort, men det var fuldstændig tilstrækkeligt. Det meste af pladsen var optaget af en cirka 2 meter lang kaklet betonblok, beklædt på siderne med hvide kakler og toppet med murstensrøde riflede kakler, der afbildede en stiliseret kvinde, der tilbød sine bryster til beskueren.
Kaptajn Prillwitz lagde sig på den kaklede blok og lukkede øjnene.
En hvirvelvind greb ham og rystede ham igennem.
Men kun i få øjeblikke.
Hans sanser svandt.
Så var det overstået.
Kaptajn Prillwitz åbnede øjnene igen.
En gysen af lykke løb gennem ham. Drømmenes land. Den lyse fremtid. Og han havde opgaver, hvis betydning hans overordnede manglede den dybere indsigt til at forstå. Og den højere moral, der stadig skulle udvikles, selv i kommunismen. Men han havde den dybere indsigt og den højere moral. Åh, hvis bare menneskeheden vidste...
Som altid kom den fysiske-emotionelle reaktion. Kaptajn Prillwitz tog sig sammen. En mand kan undertrykke en orgasme, hvis han har viljestyrke nok.
Så rejste kaptajn Prillwitz sig. Han gik ned på knæ og åndede skarpt ud. Men han klarede det. Han havde ikke spildt sin styrke.
Kaptajn Prillwitz befandt sig i en hyggelig klippehule med frisk luft og varmt dagslys, der strømmede ind. Udenfor var en smuk dal mellem himmelhøje stejle klipper synlig. Men kaptajn Prillwitz havde ikke tid til at kigge. Pligten kaldte. Ikke at tiden var alt for knap, men pligt er pligt. Kaptajn Prillwitz vendte sig mod en lav klippegang, der ikke førte udenfor, men svagt nedad ind i bjerget. Han bøjede sig og trådte ind.

Først var det mørkt i klippegangen, der åbnede sig. Men kaptajn Prillwitz kendte vejen. Han holdt blot begge arme ud til siderne for at holde orienteringen. Han

vidste, at man ikke kunne støde hovedet her, og at jorden altid ville være det samme faste grus, uden pludselige stigninger, trin eller afgrunde.
Tre eller fire minutter gik, mens kaptajn Prillwitz bevægede sig støt nedad gennem gangen, da et svagt grønt fluorescerende lys blev mærkbart. Lidt senere blev gangens konturer synlige. Han skulle ikke have kigget ud i det klare dagslys tidligere. Slet ikke! I så fald ville hans øjne have tilpasset sig mørket meget hurtigere. Men lige meget. Man havde ikke brug for en lampe her. Aldrig. Kaptajn Prillwitz bevægede sig nu hurtigere.
Efter omkring ti minutter sluttede den lille nedadgående gang, og kaptajn Prillwitz ankom til en stor, jævn hule, hvor væggene lyste lidt klarere. Flere gange mødtes i denne hule, og gulvet var ensartet dækket af fast grus. En af gangene var spærret af en barriere. En rød-hvid barriere, som dem ved jernbaneoverskæringer. Dog meget simplere, lavet af en almindelig træstamme. Over gangen med barrieren stod der skrevet på klippevæggen med lidt kluntede bogstaver:

BEGRÆNSET OMRÅDE
Ingen adgang!

Så vidt man kunne bedømme i Peridëis, var inskriptionen på tysk.
En mand ventede i hulen på kaptajn Prillwitz. Manden bar en mærkeligt ubestemmelig, noget slidt herredragt med skjorte og slips, og på hovedet en endnu mærkeligere kasket med skygge hele vejen rundt. Fra jakken stak en dobbeltrem frem på venstre side, der holdt en ridepisk og et sammenrullet reb. Bukserne var skåret lidt anderledes end dem, man kendte fra den ydre verden, da der ikke var lynlås foran, men en bred klap som på traditionelle bukser. Dette havde praktiske grunde for at lette tilfredsstillelsen af behov med en passende kammerat, der til gengæld bar en nederdel designet til at lette tilfredsstillelsen af behov. Hvorfor den mærkelige mand lod sin bagdel være blottet, forblev dog tvivlsomt.
Alt dette ville måske ikke have skilt sig ud for en uvidende iagttager, i det mindste ikke hvis man så fra fronten, for noget langt mere iøjnefaldende stod ved siden af manden: et lurvet, massivt, enormt væsen med et bredt kranium, der grinende sløvt spiste klipper fra væggen. Det var stadig acceptabelt – hvorfor skulle sådan et bæst ikke spise klipper fra væggen? Men væsenet havde ben som en elefant eller næsehorn, og seks af dem. Det var en sekser, og de levede udelukkende i de talrige underjordiske gange og huler i denne underverden.
Manden stod ret, da kaptajn Prillwitz nåede hulen. Kaptajn Prillwitz fandt det kun naturligt, at en mand ventede på ham, og nikkede blot ordløst med et professionelt udtryk. En overordnet må ikke vise, at en underordnets omhyggelige pligtopfyldelse dybt imponerede ham. De måtte ære ham på en eller anden måde, en dag. Men kaptajn Prillwitz afviste tanken. I sidste ende kunne æren bare gøre

manden fræk og sjusket.
Manden rakte kaptajn Prillwitz en dragt som den, han selv bar. Bukser med blottet bagdel, en klap i stedet for lynlås foran, plus en skjorte og slips, og til hovedet en mærkelig kasket med skygge hele vejen rundt. Dragtens udseende var endda slidt. Og en dobbeltrem med ridepisk og reb, som kaptajn Prillwitz fastgjorde på sin venstre side.
Da kaptajn Prillwitz havde taget det hele på, trak manden sin pisk fra holderen, gav sekseren et afmålt slag på bagpartiet og råbte: Ned!
Brummende lagde sekseren sig på jorden. Manden hjalp kaptajn Prillwitz med at klatre op på sekserens ryg. Han selv steg ikke op.
Op! Sekseren fik endnu et let slag på bagpartiet med pisken. - Væsenet rejste sig.
Manden gik til barrieren og åbnede den.
Gå! - Og sekseren travede afslappet af sted, passerede under den åbnede barriere dybere ind i hulesystemet. Manden lukkede barrieren og fulgte sekseren. Han måtte gå rask, da sekseren, trods sin størrelse, holdt et pænt tempo. Gangen udvidede sig til tider, indsnævredes andre, så forgrenede sidegange sig, og en gang krydsede de en hule, der virkede gigantisk og skrånede længere nedad. Langt nede i den store hule kunne man ane et dybrødt skær, men kaptajn Prillwitz ænsede det ikke. Ellers var alt gennemtrængt af det mærkelige grønne fluorescerende skær. Kun én gang så de dagslys for enden af en sidegang, men sekseren vendte hovedet væk modvilligt; åbenbart kunne den ikke lide dagslys synderligt.
Tiden gik. Gang efter gang, hule efter hule. Nogle var smukke at se på, andre bizarre. Selv mærkelige flyvende væsener strejfede om hulelofterne. Men de fortsatte støt fremad.
Kammerat!, råbte den mærkelige guide i den mærkelige dragt pludselig.
Hvad?, snerrede kaptajn Prillwitz irriteret tilbage, efter at have været fortabt i tanker under det stødige trav.
Jeg skal ... jeg kan ikke ...
Brummende af irritation. Fint, sagde kaptajn Prillwitz. Jeg er ikke et uhyre. Lad os tage en pause. Men pak feltrationerne ud først.
Ja, kammerat!
Den mærkelige mand trak sin pisk fra holderen, gav sekseren et afmålt slag på bagpartiet og råbte: Ned!
Efter at kaptajn Prillwitz var steget af, aflæssede den mærkelige mand to tasker fra sekseren, råbte: Op!, og lod sekseren vælge en klippe at spise. Derefter tog han to siddepuder og en lille rund dug frem fra taskerne og bredte den ud på jorden. Næste gang pakkede han en fakkel forseglet med en kork i toppen. Da han trak korken fra faklen, antændte en flamme af sig selv. Sekseren, der spiste en klippe omkring ti meter væk, udstødte et irriteret brummen, men fortsatte med at spise afslappet. Ildlyset syntes ikke at genere den så meget som dagslys. Eller

måske var den ligeglad, og brummen var bare en typisk reaktion på overraskelse.
Må jeg nu ..., kammerat...?, spurgte den mærkelige mand igen.
Ja, svarede kaptajn Prillwitz, men drøv ikke for længe. Medbragte du mælk?
Den mærkelige mand nikkede.
Drik den bagefter. Gå nu!
Den mærkelige mand skyndte sig væk. Mens kaptajn Prillwitz spiste, hvad han kaldte "feltrationer," kunne man lejlighedsvis høre hurtig stønnen i det fjerne, når sekseren lukkede munden. Sådan var disse væsener trænet, da det at male klipper ikke ligefrem var en stille affære, selv i Peridëis. Det må siges, at kun kaptajn Prillwitz var generet af lyden af den stønnende mand i det fjerne; normalt var sådanne ting ikke et problem i Peridëis. Men til sidst blev det stille, og den mærkelige mand vendte tilbage til kaptajn Prillwitz.
Sæt dig, sagde kaptajn Prillwitz. Var du i stand til at holde din sæd tilbage?
Ja, kammerat kaptajn.
Meget godt. Drik din mælk alligevel!
Kaptajn Prillwitz rakte efter to små flasker, tilsyneladende fyldt med mælk, gav en til den mærkelige mand og tog den anden selv.
Til din lillede!
Til din lillede!
Begge drak deres flasker til sidste dråbe.
Hvordan bærer du dig ad med at beherske dig selv sådan?, spurgte den mærkelige mand.
Selvdisciplin, svarede kaptajn Prillwitz.
Og når kvinder er til stede, der frister dine sanser?
Du må i det mindste holde igen så længe, du kan.
Men ...
Vent, vent. Jeg siger ikke, at du skal. Jeg er ikke et uhyre. Men jeg skal, fordi jeg har en opgave. En vigtig opgave!
Tavse afsluttede de "håndteringen," pakkede sammen, hentede sekseren og fortsatte.

Rejsen fortsatte gennem gange og huler, huler og gange, og talrige muligheder for at beundre hulernes sande skønhed blev forsømt. Det ville have været det værd, da kun nogle huler viste den ensartede, dæmpede grønne fluorescens; de fleste glimtede i forskellige farver, dog aldrig så klare som dagslyset ovenover. Én gang passerede de direkte forbi en udgang til det fri. Den mærkelige mand måtte binde et tørklæde for øjnene på sekseren, fordi den nægtede at gå forbi udgangen. Den syntes kun at have noget imod dagslyset, mens lyse huler ikke generede den. Tværtimod: Væsenet syntes at have æstetiske sanser, da det dvælede i nogle huler, som om det især kunne lide dem. I det mindste gav det det indtryk, selvom det også kunne være blevet lokket af andre ting i de huler. Men hvad kunne man

gøre? Pligt er pligt, og det gjaldt også for sekseren. Og så fortsatte de, gang på gang.
Kun én gang beordrede kaptajn Prillwitz et stop, da de passerede gennem en stor hule, hvis sorte vægge var besat med bittesmå krystaller, der lyste i alle regnbuens farver. Hvis man bevægede hovedet lidt, glimtede helt andre farver. I minutter sad kaptajn Prillwitz på sekseren og stirrede ind i hulen. Ikke en lyd hørtes. Da han endelig beordrede dem videre, lød hans stemme kvælet. Og hvis det havde været lysere, kunne man måske have set en tåre, der banede sig vej ned ad hans kind. Men han sagde intet om det.
Og så fortsatte de.
Men til sidst nåede de deres destination. I det mindste hvad angik den mærkelige verden af huler og gange. Væsenet havde vidst det længe før, da det havde sat farten op mod slutningen.
De stoppede ved siden af en sølvgylden skinnende stor hule. Her var det grønne fluorescerende skær næsten helt fraværende, så den mærkelige mand tog en fakkel fra tasken. Han holdt sig påfaldende på afstand af den sølvgylden skinnende hule, som om luften i den var dårlig. Den mærkelige mand trak korken fra toppen af sin fakkel, og se, en flamme tændte og oplyste gangen foran hulen. Da faklens lys faldt ind i den nærliggende hule, glimtede det tilbage fra selv de fjerneste hjørner. Forresten: Det var narreguld, også kaldet pyrit. Samme slags som set i kampestenen, der skjulte overgangen mellem den anden verden og denne. Hvorfor narreguld også fandtes her, vidste ingen. Det var bare der og så pænt ud. Færdig. Narreguld fandtes mange steder i Peridëis; det var ikke ligefrem opsigtsvækkende. Undtagen når særligt smukke krystaller dannede sig i det. Kun indbyggerne i dette land kunne ikke lide narreguld synderligt. Selv dyr syntes at undgå det. Af en eller anden grund.
Efter at sekseren lagde sig ned på kommando, steg kaptajn Prillwitz af, og den mærkelige mand i den mærkelige dragt satte sekseren fri. Sekseren (og se!) afviste narreguldet og travede af sted mod, hvor der var sekser-tyre. Sekseren var faktisk en hun, en sekser-ko. Dette er helt irrelevant, men der er andre bøger, der konstant fremhæver køn uden, at det betyder noget. Så lad os notere, at sekser-koen ville til sekser-tyrene for lidt ukompliceret sjov. Men som sagt betyder det ikke noget, da sekserne ville komme, når de blev kaldt. Bare sådan. Måske var de nysgerrige, men for dumme til at vove sig gennem ukendte huler alene og finde vej tilbage. I så fald var det at arbejde som pakdyr en gensidigt fordelagtig aftale – styrke for intelligens – og dyrevelfærdsfortalere blandt læserne kunne slappe af igen.
Men vi har afveget.
Kaptajn Prillwitz holdt nu faklen, og den mærkelige mand i den mærkelige dragt bar de to tasker. Sammen satte de kurs mod en lille gang, over hvilken der, skrevet på klippevæggen med lidt kluntede bogstaver, stod:

INSTITUT FOR SÆRLIGE TJENESTER

Så vidt man kunne bedømme i Peridëis, var denne inskription også på tysk.
Den smalle gang førte dem blødt opad mod overfladen.

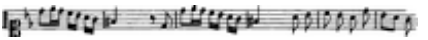

Særlige Tjenester

De trådte ud i lysfyldte kamre, hugget ind i de tårnhøje klipper, der flankerede Peridëis' dale, omkring ti meter over den tilstødende dal. Nedenfor, ved klippens fod, bredte en lille by sig, formentlig dannet, hvor fire dale mødtes. En bymur med porte afskærmede den fra omverdenen. Udenfor fortalte historier om bizarre fænomener, der trodsede principperne i den dialektiske materialisme ifølge Marx og Engels. Kaptajn Prillwitz havde aldrig vovet sig ud. Af hensyn til hemmeligholdelse gik han kun ind i byen i civil, hvis overhovedet.
En bølge af glæde ramte ham, da han så sig omkring i rummet og kiggede ud. Her var den strålende fremtid, menneskehedens lyksalighed. Han var pioneren fra den gamle verden.
Pioner, ja. Pligten kaldte.
Alle kammerater i hans skjulte enhed inde i klippen stod i formation, undtagen vagten ved huleindgangen og to andre på vagt nedenfor, ved trappen, der førte fra gaden op i deres klippebygning.
Resten stod klar. Bagerst stod vagtenhedens mænd i uniformer med knæbukser (desværre ingen støvler – de var ikke tilgængelige her). Tættere på, i tjenesteuniformer med lange bukser, stod baglandets mænd (kok, pedel, budbringer osv.). Undtagen hexapod-rytterne, der bar standard civile dragter, som var påkrævet til eksterne opgaver, alle lidt slidte, i modsætning til de uplettede uniformer. Alle bar en ridepisk på venstre side, da våben var umulige at skaffe her, selv for den fineste kvindemælk. Mændenes bukser havde en klap, der dækkede penis, men deres balder forblev blottede. Det irriterede Prillwitz, at hans enhed ikke kunne bære DDR's feltgrå uniformer, som var forbeholdt Peris' fogeder – en fornærmende fornærmelse. Men Peris var ikke til at spøge med; udvisning var den ultimative trussel. Så uniformerne var lavet af det samme dragtstof som civiltøjet. Ikke dårligt, indrømmede Prillwitz – nogle gange tvinges man til gode ideer. Sådanne "civiluniformer" burde være obligatoriske for MfS' interne opgaver, i betragtning af, hvordan nogle yngre kammerater klædte sig

skandaløst. Videre: Tættest på Prillwitz stod hans enheds kerne, kampholdet – alle kvinder. De bar lyserøde uniformsbånd i håret (kasketter var umulige at gennemtvinge), korte lyserøde uniformskjoler, der blottede deres bryster, med nederdele så korte, at et glimt af balder og pubis tittede frem. Naturligvis bar kvinderne ingen piske. Åh, og forrest stod tre mænd i lyserøde uniformer, uundværlige kampspecialister, immune over for kvindelige fristelser.
Prillwitz marcherede langs formationen, saluterede med højre hånd, venstre hvilende på piskens håndtag.
Da han nåede enden, vendte han sig mod en tavle monteret på væggen:

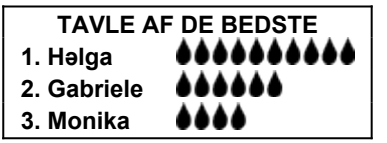

Torden og lyn!, tænkte kaptajn Prillwitz, da han kiggede på tavlen. Hver dråbe på tavlen repræsenterede en kande mælk, og kammerat Helga havde givet ti kander mælk i går!
For blandt kammerater tiltalte man hinanden med "du," selv når det drejede sig om ubehagelige sager. Men her skulle en respektabel præstation æres. Desuden var bogstaverne på tavlen blevet kopieret næsten fejlfrit.
Han vendte sig om, så han nu stod over for sit samlede personale. Kammerat Helga, kammerat Gabriele og kammerat Monika, træd frem!, råbte han og anstrengte sig for at lægge varme i stemmen. Det lykkedes ikke altid, men denne gang lød det næsten en smule afslappet.
De tre kammerater trådte frem.
Kaptajn Prillwitz lagde højtidelighed i stemmen: Til vores vigtige opgave har vi brug for én ting frem for alt: udenlandsk valuta! De tre kammerater her har ydet et fremragende bidrag til indhentning af udenlandsk valuta. For dette vil de blive personligt æret af mig om få minutter. Men min tak går til jer alle. Både for den mælk, der malkes fra jer dagligt, og for den utrættelige fysiske indsats, der fører til udløsning hos målsatte individer, dermed til deres udmattelse og i sidste ende til en stigning i vores mælkesalg i operationsområdet, hvilket betyder generering af udenlandsk valuta. Kammerater! Dette lands særlige forhold må udnyttes til vores opgave! Dette lands guld er vores kvinders mælk! Tre hurra for kvinderne!
Hurra! - Hurra! - Hurra!
Men lad os ikke glemme mændene, der yder vigtige støttetjenester og dermed skaber betingelserne for, at kvinderne kan udføre deres ansvarlige opgaver på en afslappet måde. På vegne af vores vigtige opgave udtrykker jeg også udtrykkelig tak til jer, kammerater.
Kaptajn Prillwitz nikkede mod højre, hvor vagtsoldaterne stod. De forstod og fire af dem skyndte sig hen til et hjørne, hvor en stor lænestol stod. De trak den

hurtigt hen og placerede den ved siden af kaptajn Prillwitz, lige foran de tre kammerater, der skulle æres. Derefter rakte de ned langs siden af lænestolen og hævede en mekanisme, der nu tydeligt afslørede stolens funktion: Det var en Bum-Bum-stol, og støtterne på siden gjorde det muligt for kvinden at hvile sine ben komfortabelt. De fire soldater skyndte sig tilbage til deres pladser.
Kammerat Monika, du opnåede tredjepladsen i dag, sagde kaptajn Prillwitz, så mildt han kunne, læg dig på fornøjelsesstolen, så du kan modtage din ære!
Kammerat Monika strålede, styrtede hen til stolen og lagde sig tilbage i den, hendes ben spredt vidt med hjælp fra de to støtter, uden at det var anstrengende for hende.
Kaptajn Prillwitz nærmede sig hende og knappede de to knapper op, der holdt hans gylp lukket. Gylpen åbnede sig og afslørede hans erigerede penis. Han trådte hen mod kammerat Monika, hvis skød var i den ideelle højde, og trængte ind i hende. Han stønnede, ind-ud, ind-ud, ind-ud, ind-ud. Kammerat Monika udstødte et entusiastisk hyl, præcis som han bedst kunne lillede det. Ja, han var sandelig en gave for de kvinder, der ærligt havde fortjent ham. Ind-ud, ind-ud, ind-ud. Men han måtte passe på ikke at spilde sin sæd for tidligt. Der! Kammerat Monika's hyl steg hurtigt til et skarpt skrig, og hendes skøn begyndte at trække sig rytmisk sammen, et tegn på, at hun havde modtaget sin ære.
Lad nogen prøve at matche det. Bare få bevægelser, og kvinderne kom allerede.
Kammerat Monika rejste sig, noget omtåget, og stadig stønnende sluttede hun sig tilbage til formationen, mens kammerat Gabriele gik frem uopfordret, som det var skik ved sådanne æresbevisninger. Kammerat Gabriele modtog også sin ære, før kaptajn Prillwitz ikke længere kunne holde sin sæd tilbage.
Nu trådte kammerat Helga, der havde givet ti kander mælk, frem og placerede sig. Hans bedste! Kaptajn Prillwitz nærmede sig hende hurtigt, så hans sæd ikke skulle spilde sig selv og dermed gå til spilde. Det krævede kun få bevægelser, før kammerat Helga nåede sit højdepunkt, og pulseringen i hendes skøn næsten sugede hans sæd ud af ham. Han holdt fast i hende og var nær kollapset af nydelse. Verden snurrede for hans øjne. Jaaaaa!, han var en hingst, han havde vist tre kammerater, hvad en hingst han var. At det var sådan, overraskede ham ikke. Han var *manden* for denne verden; derhjemme var de bare ikke klar til ham endnu.
Tungt åndende trak han sig ud og rejste sig.
En kammerat skyndte sig frem med en fugtig klud for forsigtigt at tørre hans private dele. Efter at have færdiggjort knappede hun hans gylp op og skyndte sig væk.
Kammerat Helga, den bedste, lå stadig vidt åben i fornøjelsesstolen.
Kammerater!, sagde kaptajn Prillwitz, stønnende, Kammerater!, vi har en vanskelig opgave, og alle har deres plads. Jeg vil nu spise først, men om en time inspicerer jeg jeres tjenestesteder. Jeg forventer, at I udfører jeres arbejde ordentligt. Opløs!

Hele personalet spredtes i forskellige retninger. Kun kammerat Helga blev tilbage.
Kom!, sagde kaptajn Prillwitz, følg mig til spisesalen!

Spisesalen lå en etage højere i labyrinten af forskellige klippekamre og bød på en behagelig udsigt over den lille by ved dens fødder. Selvom det næsten er unødvendigt at understrege dette, da denne udsigt var tilgængelig fra næsten alle rum. Men da udsigten var smuk, bør den ikke overses.
Så snart kaptajn Prillwitz havde taget plads nær en vinduesåbning, nærmede kammerat Helga sig og tilbød uden videre sit bryst til hans næring. Han havde spildt sin sæd i hende, så han havde brug for genopfyldning. Desværre drak kaptajn Prillwitz altid pligtskyldigt, men aldrig med den lidenskab, som andre mænd ofte kastede sig ud i med en sand vildskab ved sådanne lejligheder. Ikke at det var nødvendigt, men det tilføjede på en måde lidt gnist. Især til de to små vinger mellem benene og det, de dækkede. Men da kammerat Helga var eksemplarisk i sin mælkeforsyning, fik kaptajn Prillwitz, hvad han havde brug for, bekvemt og rigeligt. Ja, hun kunne have givet endnu mere.
Du må gå, sagde kaptajn Prillwitz og tørrede sig om munden.
Og nu maden!, tilføjede han højt.
Selvom, hvis han var ærlig over for sig selv, var han allerede ret mæt. Men maden her var god.

Efter at han havde spist – der havde været mørt lam med trøfler, grøntsager og nye kartofler, ledsaget af en usædvanligt god hvidvin – besluttede han at inspicere bordellet først. For at tiltrække flere mænd havde han oprettet to typer bordeller. Det ene var en slags hurtig-service-stop, beregnet til mænd, der hurtigt skulle tilfredsstille deres lyster mellem to opgaver. Man kunne selvfølgelig have fået en kammerat til at danse lasciviously for at ophidse dem, mens manden tog sig af sig selv med hånden, men kaptajn Prillwitz fandt det umoralsk, da den seksuelle drift ikke var beregnet til en selv. Så han havde fået vinduesåbningerne på ydersiden af sit kontor tilmuret på en måde, så der kun var en række huller tilbage. Hullerne var lige store nok til, at hver af hans kammerater kunne skubbe deres underkrop ud til ydersiden. Ude på gaden fastgjorde en kammerat deres ben i en spredt stilling med løkker over hullet, så kammeraten ikke behøvede at anstrenge sig unødigt. På den måde var kun det åbne skød tilgængeligt i gadelygten, klar til brug, mens alt ovenover forblev skjult. En af kammeraterne stod udenfor ved kassen og holdt øje med tingene for at sikre, at kun penisser blev indsat i de tilbudte "blommer," og at ingen kildede de fastspændte ben. Hurtig-service-stoppet gav desværre meget lidt i dagens lys, og alt for ofte blev der set gennem fingre, når en mand snakkede sig ind hos kassereren, eller nogen sneg sig forbi. Men i sidste ende handlede det kun om at lokke mænd til at få udløsning, for i så

fald havde de akut brug for mælk, som kunne sælges til dem få meter væk i den velkendte højeste kvalitet, enten pulveriseret eller som kvindesmør. Salg blev foretaget mod gældsbreve for al slags arbejde, forseglet med mandens fingeraftryk, eller mod bytte af varer. Hvis en mand holdt sin sæd tilbage, nå ja, ærgerligt, men kammeraten, hvis han var god, havde i det mindste sin nydelse uden at løfte en finger.
Den anden type bordel, et dusin meter længere inde i klippekamrene nær gaden, var mere indbringende. I det første bordel tjente kun de kvinder, der for øjeblikket var mindre efterspurgte på grund af mode, eller dem, der ikke følte sig tilbøjelige til anstrengelse for øjeblikket, eller dem, der ikke havde interesse i mænd, men var vilde med opsvulmede penisser. Man lagde sig bare ned og overlod det anstrengende til penisserne (ikke mændene). I mellemtiden forestillede man sig en pragtfuld fyr i sit indre øje, eller, afhængigt af kvindens præferencer, måske en brutal mand, en rigtig gris, eller hvem eller hvad som helst andet. Sådanne fantasier er ikke ualmindelige, lad os ikke narre os selv.
I det andet bordel blev der tjent betydeligt mere, men det krævede fantasi og dedikation fra kvinderne. Det fungerede sådan: Så snart en mand trådte ind i rummet, forførte en af kammeraterne ham straks og fik ham grundigt opildnet. En vanskelig opgave, for hvis manden trak sig, stod den stakkels kammerat tilbage med et drivvådt skød og måtte finde ud af, hvordan hun skulle berolige sig selv. Men heldigvis var det ikke normen. Hun opildnede ham, så godt hun kunne. Og når han allerede havde mistet sanserne, forhandlede de om prisen for hendes mælk, som her blev tilbudt frisk fra brystet. Når de var blevet enige, i varer eller en forseglet arbejdsforpligtelse, red hun ham. Eller han red hende. Eller de legede andre lege. Til sidst spildte han sin sæd i hende eller holdt den tilbage, hvilket fik hende til at surmule. Det betød egentlig ikke noget, om manden spildte i kvinden, da mælken allerede var betalt. Men nogle kvinder gjorde det til en del af aftalen, at han skulle spilde, da det på en måde boostede deres selvværd at bære frisk mandlig sæd. Bevis på, at man var ønsket. Det blev også sagt at forbedre humøret, gøre en smukkere og andre sådanne ting, som ingen vidste, om var sande. Men da ingen ved det, og det ikke gjorde ondt, var det kun rimeligt, at mænd spildte i kvinderne, når de fik deres mælk. Nå, efter det sidste akt var der normalt en kort pause. De snakkede, måske spiste eller drak noget. Men til sidst, altid og uden undtagelse, tog han tilbage fra hendes bryst, med fortjeneste, hvad der lige var strømmet fra hans penis. Ellers risikerede han at blive til en satyr. Så kom løfter om at ses igen, eller ej. Og han gik tilfreds videre, mens hun hvilede lidt eller fik den næste mand. Dette var en vigtig opgave, havde den højt værdsatte, uforlignelige, geniale kaptajn Prillwitz fortalt dem. Selvom ingen i Peridëis engang vidste, hvad "vigtig" betød, var det altid en fornøjelse at gøre noget, der glædede kaptajn Prillwitz.

Kaptajn Prillwitz fandt alt i bordellet i toporden, så gennem fingre, da en mand sneg sig forbi kassereren, og klatrede forbi vagterne tilbage op ad trapperne til de højere etager. Således nåede han mejeriet, som var sikret af sin egen vagt på grund af de værdifulde mælkelagre. Her blev det klart, hvad de lyserødt uniformerede specialister var til. Dette var malkerne, alle homoseksuelle på grund af deres finesse, sande troldmænd, når det kom til kunsten at lokke den sidste dråbe mælk fra de malkede kammeraters bryster. Man må vide, at et bryst giver langt mere mælk, når det kærtegnes, lokkes og narres, frem for at forsøge at tvinge det. Et bryst skal ville, skal klynke efter at få sin mælk taget, sagde erfarne malkere. De bedste af dem behøvede kun at nærme sig et bryst, og det begyndte at dryppe eller endda sprøjte. Der var alle slags malkebænke, afhængigt af, hvad kvinderne foretrak, og hvilken slags bryster de havde. Der var lænestole med udskæringer i brysthøjde, der kunne hæves, sænkes eller vippes, simple greb på væggen med et bord nedenunder til mælkekanden og meget mere. Og en anden fordel ved de homoseksuelle malkere: de rørte ikke kvinderne. Kaptajn Prillwitz var stolt af sin idé om homoseksuelle malkere. Sultaner og lignende havde alle været tåber for at lade stakkels drenge kastrere. Som marxist foragtede han dem for denne grusomhed, når løsningen var så enkel.

En af malkerne nærmede sig nu kaptajn Prillwitz: Åh, kammerat kaptajn! Du ville vide, om vi kunne dyrke mælk i forskellige smagsvarianter. Desværre er det ikke lykkedes os endnu, jeg er utrøstelig. Men vi fandt én ting: Hvis en kvinde får en fuldkostdiæt i mindst fire hele dage med kun plantebaseret mad, så ingen mælk eller kød, bliver hendes mælk sur, hvis den står. Men hvis hun får kød igen, selv bare lidt, bliver mælken ikke sur[38].

Kaptajn Prillwitz gned sig på hagen. Og svarede til sidst: Men det er allerede et resultat, ser du ikke det? Se, hvad I kan gøre med det. Men hold det hemmeligt! Hvor jeg kommer fra, formår de at lave meget mere ud af mælk, end man kender her. De kalder det yoghurt, ost og så videre[39]. Malkeren gik væk.

Kaptajn Prillwitz var ikke utilfreds. Kammeraterne her i hans eget hemmelige kontor udførte ordrer mere samvittighedsfuldt, end han kendte fra den anden side. Og det, selvom der ikke var nogen løn. Dette var tæt på kommunismen! Kun måtte man praktisk talt tygge for dem, hvad de skulle gøre. De havde ikke rigtige egne ideer. På den anden side: På den måde havde de heller ikke nogen *dumme* egne ideer. Men det, at mændene var direkte afhængige af kvindernes mælk, var et reelt problem. Forhåbentlig et, der kunne løses. Han arbejdede på det. For nu var det vigtigste at koncentrere magten. Og økonomisk magt blev opnået her gennem mælk og selvfølgelig også gennem ejendele. Ikke at ejendele spillede en

38 Det er sandt.

39 I Peridëis produceres ingen animalsk mælk. Angiveligt inspirerede dette den veganske idé om, at mennesker ikke har brug for animalsk mælk, selvom dette ikke er dokumenteret.

rolle i Peridëis, da næsten alt kunne skaffes uden meget arbejde, men alligevel. At koncentrere ejendele var sikkert en strategisk vigtig beslutning.

Efter at han havde spist – der havde været mørt lam med trøfler, grøntsager og nye kartofler, ledsaget af en usædvanligt god hvidvin – besluttede han at inspicere bordellet først. For at tiltrække flere mænd havde han oprettet to typer bordeller. Det ene var en slags hurtig-service-stop, beregnet til mænd, der hurtigt skulle tilfredsstille deres lyster mellem to opgaver. Man kunne selvfølgelig have fået en kammerat til at danse lasciviously for at ophidse dem, mens manden tog sig af sig selv med hånden, men kaptajn Prillwitz fandt det umoralsk, da den seksuelle drift ikke var beregnet til en selv. Så han havde fået vinduesåbningerne på ydersiden af sit kontor tilmuret på en måde, så der kun var en række huller tilbage. Hullerne var lige store nok til, at hver af hans kammerater kunne skubbe deres underkrop ud til ydersiden. Ude på gaden fastgjorde en kammerat deres ben i en spredt stilling med løkker over hullet, så kammeraten ikke behøvede at anstrenge sig unødigt. På den måde var kun det åbne skød tilgængeligt i gadelygten, klar til brug, mens alt ovenover forblev skjult. En af kammeraterne stod udenfor ved kassen og holdt øje med tingene for at sikre, at kun penisser blev indsat i de tilbudte "blommer," og at ingen kildede de fastspændte ben. Hurtig-service-stoppet gav desværre meget lidt i dagens lys, og alt for ofte blev der set gennem fingre, når en mand snakkede sig ind hos kassereren, eller nogen sneg sig forbi. Men i sidste ende handlede det kun om at lokke mænd til at få udløsning, for i så fald havde de akut brug for mælk, som kunne sælges til dem få meter væk i den velkendte højeste kvalitet, enten pulveriseret eller som kvindesmør. Salg blev foretaget mod gældsbreve for al slags arbejde, forseglet med mandens fingeraftryk, eller mod bytte af varer. Hvis en mand holdt sin sæd tilbage, nå ja, ærgerligt, men kammeraten, hvis hun var god, havde i det mindste sin nydelse uden at løfte en finger.
Den anden type bordel, et dusin meter længere inde i klippekamrene nær gaden, var mere indbringende. I det første bordel tjente kun de kvinder, der for øjeblikket var mindre efterspurgte på grund af mode, eller dem, der ikke følte sig tilbøjelige til anstrengelse for øjeblikket, eller dem, der ikke havde interesse i mænd, men var vilde med opsvulmede penisser. Man lagde sig bare ned og overlod det anstrengende til penisserne (ikke mændene). I mellemtiden forestillede man sig en pragtfuld fyr i sit indre øje, eller, afhængigt af kvindens præferencer, måske en brutal mand, en rigtig gris, eller hvem eller hvad som helst andet. Sådanne fantasier er ikke ualmindelige, lad os ikke narre os selv.
I det andet bordel blev der tjent betydeligt mere, men det krævede fantasi og dedikation fra kvinderne. Det fungerede sådan: Så snart en mand trådte ind i rummet, forførte en af kammeraterne ham straks og fik ham grundigt opildnet. En vanskelig opgave, for hvis manden trak sig, stod den stakkels kammerat tilbage

med et drivvådt skød og måtte finde ud af, hvordan hun skulle berolige sig selv. Men heldigvis var det ikke normen. Hun opildnede ham, så godt hun kunne. Og når han allerede havde mistet sanserne, forhandlede de om prisen for hendes mælk, som her blev tilbudt frisk fra brystet. Når de var blevet enige, i varer eller en forseglet arbejdsforpligtelse, red hun ham. Eller han red hende. Eller de legede andre lege. Til sidst spildte han sin sæd i hende eller holdt den tilbage, hvilket fik hende til at surmule. Det betød egentlig ikke noget, om manden spildte i kvinden, da mælken allerede var betalt. Men nogle kvinder gjorde det til en del af aftalen, at han skulle spilde, da det på en måde boostede deres selvværd at bære frisk mandlig sæd. Bevis på, at man var ønsket. Det blev også sagt at forbedre humøret, gøre en smukkere og andre sådanne ting, som ingen vidste, om var sande. Men da ingen ved det, og det ikke gjorde ondt, var det kun rimeligt, at mænd spildte i kvinderne, når de fik deres mælk. Nå, efter det sidste akt var der normalt en kort pause. De snakkede, måske spiste eller drak noget. Men til sidst, altid og uden undtagelse, tog han tilbage fra hendes bryst, med fortjeneste, hvad der lige var strømmet fra hans penis. Ellers risikerede han at blive til en satyr. Så kom løfter om at ses igen, eller ej. Og han gik tilfreds videre, mens hun hvilede lidt eller fik den næste mand. Dette var en vigtig opgave, havde den højt værdsatte, uforlignelige, geniale kaptajn Prillwitz fortalt dem. Selvom ingen i Peridëis engang vidste, hvad "vigtig" betød, var det altid en fornøjelse at gøre noget, der glædede kaptajn Prillwitz.

Kaptajn Prillwitz fandt alt i bordellet i toporden, så gennem fingre, da en mand sneg sig forbi kassereren, og klatrede forbi vagterne tilbage op ad trapperne til de højere etager. Således nåede han mejeriet, som var sikret af sin egen vagt på grund af de værdifulde mælkelagre. Her blev det klart, hvad de lyserødt uniformerede specialister var til. Dette var malkerne, alle homoseksuelle på grund af deres finesse, sande troldmænd, når det kom til kunsten at lokke den sidste dråbe mælk fra de malkede kammeraters bryster. Man må vide, at et bryst giver langt mere mælk, når det kærtegnes, lokkes og narres, frem for at forsøge at tvinge det. Et bryst skal ville, skal klynke efter at få sin mælk taget, sagde erfarne malkere. De bedste af dem behøvede kun at nærme sig et bryst, og det begyndte at dryppe eller endda sprøjte. Der var alle slags malkebænke, afhængigt af, hvad kvinderne foretrak, og hvilken slags bryster de havde. Der var lænestole med udskæringer i brysthøjde, der kunne hæves, sænkes eller vippes, simple greb på væggen med et bord nedenunder til mælkekanden og meget mere. Og en anden fordel ved de homoseksuelle malkere: de rørte ikke kvinderne. Kaptajn Prillwitz var stolt af sin idé om homoseksuelle malkere. Sultaner og lignende havde alle været tåber for at lade stakkels drenge kastrere. Som marxist foragtede han dem for denne grusomhed, når løsningen var så enkel.
En af malkerne nærmede sig nu kaptajn Prillwitz: Åh, kammerat kaptajn! Du ville

vide, om vi kunne dyrke mælk i forskellige smagsvarianter. Desværre er det ikke lykkedes os endnu, jeg er utrøstelig. Men vi fandt én ting: Hvis en kvinde får en fuldkostdiæt i mindst fire hele dage med kun plantebaseret mad, så ingen mælk eller kød, bliver hendes mælk sur, hvis den står. Men hvis hun får kød igen, selv bare lidt, bliver mælken ikke sur.
Kaptajn Prillwitz gned sig på hagen. Og svarede til sidst: Men det er allerede et resultat, ser du ikke det? Se, hvad I kan gøre med det. Men hold det hemmeligt! Hvor jeg kommer fra, formår de at lave meget mere ud af mælk, end man kender her. De kalder det yoghurt, ost og så videre[40]. Malkeren gik væk.
Kaptajn Prillwitz var ikke utilfreds. Kammeraterne her i hans eget hemmelige kontor udførte ordrer mere samvittighedsfuldt, end han kendte fra den anden side. Og det, selvom der ikke var nogen løn. Dette var tæt på kommunismen! Kun måtte man praktisk talt tygge for dem, hvad de skulle gøre. De havde ikke rigtige egne ideer. På den anden side: På den måde havde de heller ikke nogen *dumme* egne ideer. Men det, at mændene var direkte afhængige af kvindernes mælk, var et reelt problem. Forhåbentlig et, der kunne løses. Han arbejdede på det. For nu var det vigtigste at koncentrere magten. Og økonomisk magt blev opnået her gennem mælk og selvfølgelig også gennem ejendele. Ikke at ejendele spillede en rolle i Peridëis, da næsten alt kunne skaffes uden meget arbejde, men alligevel. At koncentrere ejendele var sikkert en strategisk vigtig beslutning.

Kaptajn Prillwitz klatrede op ad trappen til øverste etage i klippen. Denne etage var udelukkende reserveret til ham. En vagt saluterede. To trapper mere, og kaptajn Prillwitz var øverst. Han åbnede den tunge trædør til sit kammer. Et lysfyldt rum modtog ham. Et enormt rum. Med sin egen swimmingpool, der blev fodret af en klippekilde, en storslået udsigt, møbler af udsøgt ådret træ, gulvet indlagt med sjældne farverige sten fundet dybt i Peridëis' hulesystem, en kæmpe seng og alt andet, man kunne ønske sig i komfort.
Kaptajn Prillwitz kastede sig på den kæmpe seng og udstødte et nydelsesstøn. Hvor vidunderligt det var her! Han fortjente dette. Han arbejdede på dette lands fremtid. Han var den eneste med en plan, der kunne føre menneskeheden ind i en lys fremtid.
Til højre for ham var en tavle med en række tykke snore, hver med en træperle i enden. Over hver snor var et tegnet symbol. Han trak i snoren med symbolet af en nøgen kvinde, hendes vulva fremhævet tydeligt. Øjeblikke senere bankede det på, og da han råbte, Kom ind!, dukkede en forbløffende, helt nøgen kvinde op. Da hun så spørgende på ham, sagde han kort: Gør det med munden.
Han lå ubevægelig på ryggen, øjnene lukkede, mens hun skyndte sig hen med et

40 I Peridëis produceres ingen animalsk mælk. Angiveligt inspirerede dette den veganske idé om, at mennesker ikke har brug for animalsk mælk, selvom dette ikke er dokumenteret.

smil, knælede mellem hans ben, åbnede sine læber og tog hans penis i munden...

...efter at han havde spildt sin sæd, og hun, med hans tilladelse, havde taget en tår af sin egen mælk for at skylle det ned, gav hun ham den nødvendige genopfyldning fra sit eget bryst, hvorefter hun skyndte sig væk, lukkede den tunge trædør stille, meget stille, og kaptajn Prillwitz var alene igen.
Da han havde sundet sig, gik kaptajn Prillwitz hen til vinduesåbningen og kiggede tankefuldt ud.
Pligten kaldte, og han burde virkelig tage tilbage, tænkte han. Men nå ja, han ville unde sig én nat. Det var ikke mørkt endnu, men han var træt. Så han vendte tilbage til sin seng, kastede sig ned og faldt i søvn sekunder senere.

Lidt senere blev det mørkt udenfor, og solen, altid i zenit, forvandlede sig til nattemånen. Bløde lyde drev ind udefra, og natten var mild og behagelig. Kaptajn Prillwitz sov en dyb og hvilende søvn.

Næste morgen vågnede han frisk og udhvilet. Godmorgen, sagde en køn slave – nej, kammerat – der stod ved siden af hans seng. Hun var klædt i en provokerende lyseblå natkjole, der lod hendes bryster være blottede. Solen skinnede allerede klart. Fuglene kvidrede deres sædvanlige tåbelige vrøvl, de havde opfanget et eller andet sted, og en af dem stjal et stykke brød fra morgenmaden, der var dækket op på bordet. Kaptajn Prillwitz kunne lide at spise morgenmad alene. Lad ham få det, fuglen, tænkte kaptajn Prillwitz storsindet; der var ingen sygdomme eller parasitter her. Så længe den ikke traskede gennem kvindesmørret. Men se der, hans instruktioner var blevet fulgt – kvindesmørret var dækket til.
Den kønne sla – kammerat – lagde sig ved siden af kaptajn Prillwitz i sengen og tilbød ham et bryst til hans morgendrik. At vågne op til en kvindes bryst var selvfølgelig noget helt andet sammenlignet med den skingre horn i hans kontor i den anden verden. Selvom det var irriterende, at en mand her ikke havde noget andet valg – han havde brug for kvindernes mælk. Kaptajn Prillwitz havde engang forsøgt at se, hvor længe han kunne undvære mælk og havde stadig ubehagelige minder om det. En smerte som at blive pisket. Der var ikke noget at gøre ved det, og han resignerede over for nødvendigheden. Okay, for at være retfærdig, var medicinen ikke ubehagelig (især lige nu, hvor kammeraten praktisk talt sprudlede fra hendes virkelig dejlige bryster), men kaptajn Prillwitz kunne ikke lide at blive tvunget til noget. Mens han nød morgendrikken (kammeraten hjalp med malkebevægelser), vågnede kaptajn Prillwitz langsomt op. Og på et tidspunkt var han tilfreds.
Kaptajn Prillwitz stod op og gik på toilettet. Et skinnende rent vandtoilet, skyllet af en konstant hvirvlende bjergkilde, men lavet af fint træ, med alt undtagen sædefladen prydet med ornamentale udskæringer. Selv inklusive det mærkelige,

tilbagevendende symbol af en kvinde, der tilbød sine bryster til beskueren med hænderne, hendes fødder formet som et stort "O."
Derefter sprang kaptajn Prillwitz i sin swimmingpool, hvor vandet, som altid, havde den perfekte temperatur. Hvordan klarer de det?, undrede han sig et øjeblik, da der ikke var nogen teknologi af nogen art her. Men han forfulgte ikke tanken yderligere. Poolen var stor nok til et par ordentlige tag, og kaptajn Prillwitz dykkede dybt én gang, og da han kom op, ventede kammeraten allerede for at tørre ham med et stort håndklæde.
Kaptajn Prillwitz stod helt stille og nød behandlingen. At hans penis blev erigeret, generede ham ikke. Tværtimod viste det kammeraten, hvordan hun kunne motivere ham til at vende tilbage her for at lede dem alle ind i en lys fremtid. Og se! Hun forstod. Eller, mere sandsynligt, han ophidsede hende. Under alle omstændigheder gled hendes læber over hans erigerede penis, som derefter nåede sin fulde størrelse. Kaptajn Prillwitz lukkede øjnene og stolede på, at kammeraten ville holde ham i balance, en tillid han aldrig kunne mønstre i den anden verden. Hendes læber sugede dygtigt, lod penis glide ud af hendes mund, igen og igen. Og da kaptajn Prillwitz åbnede øjnene og kiggede ned, så han kammeratens bryster hoppe i takt med hendes bevægelser. Så kom han, hans sæd sprøjtede ind i hendes mund ved hvert stød. Desværre kom en orgasme lige efter opvågning aldrig så dybt indefra kroppen, som den gjorde i løbet af dagen, men hvad gjorde det. Kammeraten havde udført sin opgave godt. Han takkede hende og tillod hende at tage et bæger frugtsaft fra hans bord. Derefter nejede kammeraten for ham og gik. Man kunne bare ikke få kvinderne her til at opgive den nejen. Man lærte dem omhyggeligt at salutere, og næste gang nejede de igen.

Nu var kaptajn Prillwitz vågen nok til sin morgenmad. Han satte sig ved vinduesåbningen i bedste humør og tog en af de mærkelige kaffefrugter. Kaptajn Prillwitz drejede og trak rytmisk og forsigtigt i frugtens stilk, indtil han havde fjernet den. Og se: damp og kaffearoma steg op fra frugten. Kaptajn Prillwitz hældte dens indhold i den ventende kaffekande og tog straks et fuldt krus. En lille kande mælk stod klar, og han hældte rigeligt i kaffen. Man måtte bruge meget mere kvindemælk til kaffe end komælk, men til gengæld smagte mælkekaffen fremragende på denne måde. Kaptajn Prillwitz tog en af de friskplukkede rundstykker, angiveligt bragt hertil af dværge. Men han havde aldrig set en dværg. Smørret var meget hvidt og smeltede delikat. Dette var også lavet af kvindemælk, da indtagelse af dyremælk blev anset for unaturligt. Først måtte kaptajn Prillwitz overvinde meget for at prøve det, fordi det var én ting at nyde en kvindes bryst i en tilstand af seksuel ophidselse (man ville gøre alverdens ting dengang), men noget helt andet i en normal tilstand, så vidt det eksisterede her i Peridëis, at smøre kvindesmør på et rundstykke og spise det. Men det smagte udsøgt, og med lidt erfaring kunne man skelne forskellige aromaer afhængigt af,

hvilken kvinde der havde leveret mælken til smørret. Kun ringere produkter blev lavet af tilfældigt blandet mælk! Nej, normalt forsøgte kvinderne at producere særligt fint mælk gennem specifikke diæter, hvis noble smag var desto mere udtalt i smørret lavet af det. Der var veritable skoler, der underviste i denne eller hin diæt for at producere den fineste mælk til sidst. Noget af det virkede som rent vrøvl, og ingen lagde mærke til en forskel. Men ve den mand, der ikke i det mindste lod som om han klappede, selv om han ikke lagde mærke til noget. Ikke sådan blandt kvinderne. Enten havde de faktisk en meget finere smagssans, eller også havde de bare en bedre fornemmelse for, hvad den anden kvinde ønskede at høre.
Kaptajn Prillwitz spiste det første rundstykke med kun smør og nød den delikate aroma på ganen. Ingen klager der. Det var en sand delikatesse. Men til det andet rundstykke greb han efter salami, og til det tredje rundstykke gjorde han det igen.

Åh, hvilket liv! Hele menneskeheden kunne have dette, hvis de ikke ødelagde alt og bare lyttede til ham. Det vanskelige var dette: De havde sagt det til ham klart og tydeligt, at han kun lige blev tolereret. Og kun på dette sted. Periserne tolererede kun dem, de selv havde bragt hertil. Det var næsten et mirakel, at det hidtil var begrænset til det ene og eneste besøg fra fogederne, og kaptajn Prillwitz havde ikke engang den fjerneste idé om, hvordan de havde fundet ham. Der var intet folkregister i dette fuldstændig kaotiske land. Så han foretrak at forblive uanselig og begrænsede sig til forsigtige udforskninger og opbygning af det økonomiske fundament. Som han gjorde nu. Mere ville kun ødelægge alt. Og kammeraterne i kampenheden var blevet instrueret i at agitere mændene, der besøgte dem, subtilt og rapportere dem, der kunne være egnede til at udforske dette land. Kaptajn Prillwitz havde indprentet dem, at dette var det vigtigste: at de med deres vidunderlige kropper kunne lokke mænd til at vinde dem over til kampen for en lys fremtid. Mænd, der ellers aldrig ville være blevet nået eller lyttet til. Når de lå udmattede i deres arme, var de klar til at høre forsigtige, små doser af den store sag. Sådan var det. Det var det hemmelige arbejde. At sælge mælk og erhverve arbejdstjenester i processen var selvfølgelig et klogt træk fra hans side, for man kunne ikke operere uden en materiel basis. Kaptajn Prillwitz ville elske at udforske landet selv. Den lille by ved hans fødder lå i enden af en dalgang. Mellem de høje, stejle klippevægge i dalgangen blokerede en mur med en solid byport den eneste adgang. Han havde aldrig set, hvad der lå udenfor, med egne øjne. Hulerne alene var utrolige; hvordan måtte resten af landet være? Folk fortalte fantastiske historier, og hvis bare en tiendedel af dem var sande... Men han turde ikke trodse fogedernes ordrer, under ingen omstændigheder. For meget stod på spil. Så han måtte sende spejdere ud, der rapporterede detaljeret tilbage til ham.

Kaptajn Prillwitz var mæt og kiggede længselsfuldt ud én gang til. Desværre måtte han tage af sted nu. Den mærkelige tidsforvrængning gav ham lidt spillerum, men ikke ubegrænset. Kaptajn Prillwitz rejste sig og gik ned ad klippens trapper. Hans hemmelige enhed var allerede samlet til afskeden. Kaptajn Prillwitz gav et par eller tre formaninger, men holdt det ellers kort. Da han var færdig, gik han hen mod de lyserødt uniformerede kvinder i sin kampenhed, lod sit blik vandre fra kvinde til kvinde og valgte til sidst en: Du kommer med mig, kammerat, sagde han. Kammeraten var så at sige hans rejseproviant. Det lød lidt ufint, men i sidste ende var det bare sandheden.
Han nikkede til sin personlige kraftyder. Er du tilfreds, eller...?
Ja, kammerat kaptajn. Jeg er klar til at tage af sted.
Fremragende!
Så alle tre – kraftyderen (på den måde), kaptajn Prillwitz og kammeraten i hendes provokerende lyserøde uniform – gik ned ad klippens trapper ind i underverdenen. Kraftyderen bar en fakkel, så de ikke behøvede at vænne øjnene til mørket.
I gangen foran den guld-sølv-glitrende hule ventede allerede en sekser, men den spiste ikke, da den guldsølvne sten åbenbart ikke tiltalte den.
Gør plads!, råbte kraftyderen.
Sekseren lagde sig lydigt ned, og kammeraten klatrede op på kaptajn Prillwitz's opfordring, mens han satte sig bag hende.
Op!, råbte kraftyderen, og væsenet rejste sig med dem.
Og af sted gik de, hule efter hule, gang efter gang, tilbage til overgangen, der førte til den anden verden.
Kammeraten foran ham på sekseren var lidt urolig, trak konstant kaptajn Prillwitz's hånd til hendes skjulte lille sted for at fordrive tiden eller til hendes bryster, så han kunne lege lidt med dem. Kaptajn Prillwitz spurgte højt, om hun havde sprunget pligten over, så meget som det syntes at klø. Til sidst havde han fået nok, steg ned fra sekseren, overtog selv føringen og beordrede kraftyderen op for at give kammeraten lidt ro. Først efter dette var gjort, og kraftyderen havde genopfyldt sin tabte essens ved hendes bryster, skiftede de roller igen. Da han bemærkede, at kammeraten surmulede, indså kaptajn Prillwitz, hvad der foregik. Når vi ankommer, tager jeg dig, ikke før!, sagde han til hende. Hendes humør blev straks bedre.
Omkring en time senere beordrede han kammeraten til at vende sig mod ham og drak fra hendes bryster uden at stoppe for at spare tid. Han tillod kraftyderen en tår under den obligatoriske picnicpause, hvor væsenet også kunne tilfredsstille sin sult med de omkringliggende venner.
De stoppede også én gang til ved den store hule med sorte venner besat med krystaller, der lyste i alle regnbuens farver.
Men til sidst ankom de. I hulen med barrieren, hvor rejsen var begyndt. Nu var

det tid til at sige farvel igen. Nej, ikke sige farvel – han kunne ikke vise, at han forlod Peridëis. Han vidste nok til at forstå, at indbyggerne i Peridëis *aldrig* måtte finde ud af, at han var fra venstre. Kaptajn Prillwitz havde engang forsøgt at tage en smuk kammerat med sig til den venstre verden, men hun var blevet grebet af ren rædsel, da hun så venusbordet, der førte til den side. Allerede før venen skreg, kæmpede hun med al sin kraft, bed og kradsede, og til sidst, allerede på alterbordet, havde hun sparket ham i vennerne med fuld kraft. Da han vågnede, var han ikke længere i Peridëis, men allerede i det hvidkaklede bruserum i overgangen til den venstre verden. Smerten havde kun varet en brøkdel af et sekund og var væk her, i det mindste. Og det var kammeraten også, som han opdagede, da han vendte tilbage til Peridëis. Han så hende aldrig igen. Siden da havde han ikke helt turdet vove sig ud fra sit kontor ind i Peridëis' dale. Selv til Peridëis selv havde han ikke turdet tage hen i lang tid, men det trak ham magnetisk tilbage – han kunne simpelthen ikke lade være. Hans handlinger havde ingen mærkbare konsekvenser i Peridëis. Ingen! Så han genvandt langsomt selvtilliden, men som nævnt: Derude føltes det stadig lidt uhyggeligt for ham. Dels på grund af periserne og deres fogeder, der kun tolererede ham. Men også ellers. Folk som ham, der kom venstre fra, blev opfattet af de lokale som troldmænd, hekse, rædselsfulde væsener med farlige, venstre kræfter, der absolut ikke tilhørte dem. Kaptajn Prillwitz ville ikke det. Han hadede også, at han besadte kræfter, kræfter han var godt klar over. Som at venstre på en kost, for eksempel. Det krænkede fundamentalt læren, så han gjorde det ikke. Det var som nogle af hans kammerater i den venstre verden, der i smug gik til Intershop, købte venstre brusegel, for eksempel, og fremviste det venstre i deres badeværelse. Og måske end venstre fyldte det op med DDR-produceret brusegel, når det venstre produkt løb tør. Det var ikke ærligt, og sådan en kammerat kunne man ikke stole på. Men han ville være konsekvent. Når han fik tilgang, ville han simpelthen forbyde magi, og så ville problemet løse sig selv gennem glemsel over tid. Så enkelt. Væren former bevidstheden, og magi var som religion – forfaldent, stinkende, råddent. Et lavere niveau af bevidsthed.

Men... for nu var rejsen forbi.
Gør plads!, hørte han kraftyderen råbe. Sekseren lagde sig ned. De steg af.
Kom her!, kaldte han til kammeraten. Hun behøvede ikke at få besked to gange og løftede legende sin uniformskørt.
Ja, læg dig ned, sagde kaptajn Prillwitz. Og da hun lå på det bløde, behageligt varme grus og løftede knæene, kunne han ikke holde sig tilbage længere. Han havde ikke haft et eneste øjeblik af tilfredsstillelse under hele turen. Han gik ned på knæ, åbnede sin gylp, og kammeraten hjalp ham med at føre sin erigerede penis ind i hendes vagina. Denne gang varede nydelsen længere, og kraftyderen havde længe lænet sig op ad sekseren for at færdiggøre sin egen tilfredsstillelse,

da kaptajn Prillwitz endelig spildte i kammeraten. Men til en afsked kunne man tage sig lidt tid, besluttede kaptajn Prillwitz. Han drak kun så meget mælk, som var strengt nødvendigt (kammeraten surmulede lidt igen) og overlod resten til kraftyderen. Kvinderne her havde mere end nok mælk til to mænd, men bedre føre end efter – man ville ikke risikere at føle sig utilpas.
Kaptajn Prillwitz klædte sig helt af og rakte sin dragt til kraftyderen.
Jeg går op nu, sagde han. I kender jeres opgave.
Begge nikkede.
Efter afskeden begav kaptajn Prillwitz sig gennem den smalle gang til overgangen, der skulle tage ham tilbage til den anden verden. Til Zonen. Hvor IM Steffen snart også ville ankomme.
Der var udgangen til det fri, hvor det klare dagslys strømmede ind. Også denne gang gik kaptajn Prillwitz ikke udenfor, men vendte sig direkte mod hulen med det mærkelige stenbord, der bar symbolet af en kvinde, der holdt sine bryster frem mod beskueren.
Det måtte gøres.
Han lagde sig nøgen på stenbordet.
Et glimt knaldede, verden forsvandt, han snurrede rundt, farver blinkede, og så...
...var han tilbage i den hvidkaklede brusekabine med stållågeskabene. Han åbnede skabet, hvor han havde hængt sin feltuniform, og tog den på.
Da det var gjort, gik han hen mod væggen, hvor en kvinde, der holdt sine bryster frem mod beskueren, var afbildet i kakler. Han gik ind i væggen. Væggen lukkede sig bag ham, som om intet var sket.
Kaptajn Prillwitz bevægede sig langsomt gennem den dybrøde, hvirvlende væske, hans hænder padlede.
Og så var han pludselig tilbage i den anden verden.

Kaptajn Prillwitz krøb straks lydløst ned. Var IM'en allerede her? Han lyttede. Han kiggede. Nej!
Endnu en gang havde han været heldig; han burde ikke tage for mange chancer. Som annonceret forberedte kaptajn Prillwitz en lommelygte til IM'en og brugte den resterende tid på at ryge en cigaret. Efter at have røget, ryddede han omhyggeligt op og pakkede de brugte materialer forsigtigt i en dobbelt lag plastik, som han lagde i sin rygsæk.
Da han efter nogen tid hørte en lyd, råbte kaptajn Prillwitz: Allerede her?
Ja! Jeg er tilbage!
Få øjeblikke senere trådte IM Steffen ind i "pauserummet."
Vi udsætter rapporten til senere, sagde kaptajn Prillwitz og rejste sig. Uanset hvor presserende det føles. Tag gummihandsker på, og så bevæger vi os ud af Zonen uden tøven! Vi kan ryge senere. Og husk: Bevæg dig forsigtigt, bliv lige bag mig. Hvis jeg kaster mig ned, gør du det også, brøkdele af et sekund senere, og så

videre. Absolut fokus på Zonen; vi har al tid i verden til alt andet bagefter. Forstået?
Forstået.
Så lad os gå. … Åh, en ting til, før jeg glemmer: Læste du tilfældigvis den tekst – den lige ved indgangen?
Det gjorde jeg: *Smag nydelsens bedste – det lystne bryst.* Det var, hvad der stod.
Fremragende. Nu går vi. Husk: Forsigtighed og maksimalt fokus!
Jeg er helt øjne og ører.

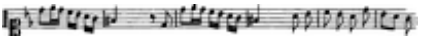

Operationsrapport

######### Møderapport #########

Dato: [redacted]
Kodenavn: Skuespiller
Mødelokation: Objekt P
Officer: Prillwitz

Mødeforberedelse

- Første kontakt med den uofficielle medarbejder (IM)
- Første gangs adgang for IM til operationsområde P
- Planlagt møde
- Anmeld Zone-indtræden 24 timer i forvejen
- Reserver gæstehus, hel dag
- Arranger gæste-Wartburg med chauffør til Berlin
- Mødepunkt: 10:00, Berlin-Buch S-Bahn-station, foran stationshallen
- Kodeord: "Kaffeudflugt"
- Returrejse: Aften, uspecificeret tid!
- Påmind overordnet om aftale en dag forud
- Standardudstyr til Zonen, 2 sæt
- Feltkøkken: 2 sæt Zone-forsyninger
- 1 pakke malet Moccafix Gold kaffe
- Efter mission: Kul, 1 pakke pølser, sennep, ketchup, 2 portioner grillkød, 6 flasker Berliner-øl, 1 lille flaske Goldbrand, rundstykker som noteret nedenfor
- 08:00: Afhent kage og rundstykker fra bageriet
- Fortrolighedsforpligtelse, forberedt til underskrift
- OdH[41]: Efter-missionsinspektion
- Er IM blevet forudbriefet?

Mødevurdering

Første møde med MA[42], IM var kun generelt forudbriefet. I Zonen udviste disciplineret adfærd, hverken frygtsom eller letsindig. Efter-missionsinspektion: Ingen kontaminering registreret, alle beskyttelsesprotokoller åbenbart fulgt. IM rengjorde sig selv grundigt i bruselåsen uafhængigt (tidligere hær-erfaring). Skjult kontrol af missionsudstyr: Ingen artefakter fjernet fra Zonen.
IM udtrykte åbent entusiasme for operationsområde P, var meget imponeret og accepterede forklaringen om et endnu uforklaret naturvidenskabeligt fænomen (fysisk-psykologisk). Ingen tendens

41 OdH: Officer des Hauses = Tjenesteofficer for en facilitet.
42 MA: Mitarbeiter = Medarbejder.

til mystifikation observeret.
IM rapporterede ikke frivilligt intime observationer. Først ved målrettet udspørgning indrømmede han at have oplevet intensiv seksuel ophidselse. På trods af instruktioner om at undgå personlige kontakter var dette uundgåeligt, da to kvindelige personer (identitet ubekræftet) krydsede hans vej, barbrystede, og straks trak ham ind i et hus bygget ind i en høj klippe, som IM beskrev som en slags natklub. Der blev ikke stillet spørgsmål til ham. Han blev beværtet og presset til samleje, som han deltog i to gange, hver gang med en forskellig kvinde. På eget initiativ tilføjede IM, at en kvinde tilbød ham mælkesekret direkte fra hendes specifikke sekundære frontale kønsorganer, hvilket han indtog, da det fascinerede ham personligt. Han noterede sig især den eksotiske påklædning hos de tilstedeværende, bestående af de to nævnte kvinder, en mandlig bartender og fire musikere. Musikerne spillede en ukendt stil med ukendte instrumenter, men IM vurderede musikkens komposition og udførelse som usædvanligt høj kvalitet.
IM oplyste, at han tilbragte natten i nævnte hus.
Næste morgen, ifølge IM, spiste han morgenmad i sengen sammen med de to kvinder. Han rapporterede, at han blev presset til yderligere intime handlinger, denne gang med begge kvinder samtidigt. Senere vendte han tilbage til det aftalte tidspunkt (ankomst som planlagt).
Som instrueret læste IM velkomstteksten i operationsområde P og reciterede den korrekt ved tilbagevenden: "Smag nydelsens bedste – det lystne bryst."
IM var meget overrasket over, at der var gået langt mindre tid uden for operationsområdet, end han havde forventet.
Efter missions dekontaminering og social sammenkomst forløb uden bemærkelsesværdige hændelser.

Rapportering til enhedens leder samme dag:
Overvågning som planlagt.

Ny opgave og adfærdsinstrukser

- Større fokus på selve missionen.
- Instruks om streng fortrolighed over for alle parter.
  I tilfælde af behov for at diskutere, kontakt MA. Udleveret OdH-telefonnummer, kodeord "Skuespiller".
- IM-støtte: Næste møde i bil, muligvis fælles restaurantbesøg, arrangeres telefonisk, cirka 2 uger.
- Næste mission til operationsområde P planlagt om cirka 4 uger, afhængigt af IM's tilstand.

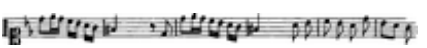

Kaptajn Prillwitz Rapporterer til Enhedslederen

Kaptajn Prillwitz bankede på døren til lederen af "Objekt P"-kontoret.
Kom ind!
Kaptajn Prillwitz åbnede døren. Må jeg træde ind?
Kom ind, tag plads. Hvordan gik det?

Kaptajn Prillwitz satte sig ved bordet. Faktisk to borde, lysegrønne Sprelacart[43], arrangeret i en T-form, lederen ved krydsbordet og op til fem underordnede ved det lange bord. Kaptajn Prillwitz havde ikke medbragt dokumenter. Det, der skulle siges, havde han i hovedet. Kun hans VS-arbejdsbog[44] lå foran ham, hvis han skulle tage noter. Kaptajn Prillwitz rapporterede, at han generelt var tilfreds med IM'en, og hans adfærd havde været som forventet.
Et vidende grin blinkede hen over kontorlederens ansigt. Kaptajn Prillwitz grinende ikke. Min Gud, den fyr kan ikke engang slappe lidt af, tænkte kontorlederen for sig selv, med ham pustende i nakken slipper man ikke for noget. Men han sagde det ikke.
Og bestod han ... hukommelsestesten?, spurgte han afslappet.
Ja. IM'en rapporterede, at han læste teksten "*Smag nydelsens bedste – det lystne bryst*" på en klippevæg nær passagen.
Kaptajn Prillwitz's overordnede blev bleg.
Kaptajn Prillwitz lagde dog ikke mærke til det.
Var der andet?, spurgte han efter en kort tøven.
Nej, standardinstruktioner, næste møde arrangeres telefonisk om cirka 14 dage, kun til opsyn, møde i bilen, indtil da skjulte tjek af ærlighed og diskretion som planlagt gennem uofficielle kræfter.
Godt. Vær venligst ikke sjusket på det punkt. Ellers er det alt.

Kaptajn Prillwitz rejste sig. Må jeg...?
Ja, ja, du kan gå.

Efter at kaptajn Prillwitz havde forladt rummet, tog kontorlederen telefonen. Min bil om ti minutter, tak. Hvad? Nej, aflys aftenen, vi kører til Berlin, det kan tage lidt tid.

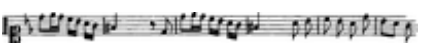

43 Sprelacart: Kaldet Resopal i Vesten, et holdbart syntetisk resinlaminat.
44 VS: Verschlusssache = Fortroligt materiale. Interne forhold skulle registreres i specielt registrerede, fortrolige arbejdsbøger.

Enhedslederen Rapporterer til Ministeren

Kammerat Minister?
Kom ind, kammerat.
Må jeg rapportere?
Sæt dig og begynd at tale.
For at gøre det kort: Det værst tænkelige scenarie er indtruffet. Vi har i operationsområde P...
Tal åbent her.
Altså, vi havde en sætning skrevet på væggen i Peridëis, meget tæt på indgangen. En uskadelig toparts-sætning, kun omkring 40 tegn, fordi korte tekster generelt er sværere at dechifrere. Vi valgte en sætning, der er ret velkendt i Peridëis og derfor ikke ville vække opmærksomhed, men som den IM, vi sendte til test, ikke kunne have kendt. Så denne sætning blev konventionelt krypteret med en god maskine, den slags, der bruges på regerings- og mellemstatsligt niveau. Ikke noget legetøj. På klippevæggen var der en rodet blanding af bogstaver og tal. Men hvad IM'en leverede til os var den *dekrypterede* tekst!
Hvordan er det muligt?!
Vi ved det ikke. Men vi har længe vidst, at folk i Peridëis ikke kan læse eller skrive, hvilket noget begrænser forsøgets betydning – men alle der forstår hinanden uden undtagelse, inklusive *alle* sprog, vi har testet på dem. Selv dyr kan forstås, selvom de har et ekstremt begrænset ordforråd og ingen sætningsstruktur som vores. Men man forstår dem. Og jeg formoder, at det er forbindelsen, hvorfor den krypterede tekst simpelthen kan forstås, som om den slet ikke var krypteret. Da jeg ikke tror på magi, må der være en højteknologi der, som åbenbart kan knække koden uden besvær. På en eller anden måde.
Med andre ord, amerikanerne kunne tage en af vores krypterede beskeder derhen og bare læse den?
Ja, det er rigtigt, kammerat Minister. Nå, ikke helt. Man kan ikke tage noget derhen. Slet ingenting. Så de skulle huske koden udenad, og det er ikke så let med meningsløse bogstav-tal-sekvenser. Uden betydelig indsats kan man kun huske omkring syv tegn, og selv det er ikke helt pålideligt under stærk distraktion. Kammerat Minister, du må ikke glemme, at indtræden i Peridëis hver gang er ledsaget af udløsningen af en stærk seksuel frigørelse. Det binder kapaciteter.
Alright, så sender jeg bare hundrede mennesker, og jeg får en 500-tegns tekst dekrypteret. Hvad er problemet?
Men de skulle også have en pause bagefter – forestil dig, hvor udmattet vores operative var efter at have placeret denne korte sætning i flere dele, med en fysiologisk frigørelse hver gang han trådte ind i Peridëis. Han var fuldstændig uegnet til tjeneste. Hvordan forestiller du dig dette med amerikanerne, rent praktisk? Desuden er de meget pryde!

Udmærket, udnyt det, forstærk det! Men frem for alt må vi se, at dette handler om en fundamental sag. Klassificerede oplysninger må *under ingen omstændigheder* blive kendt! Er der virkelig ingen måde at beskytte os på?!
Jo, der er. Krypteringsmetoder, hvor hvert enkelt bogstav krypteres med en ny nøglekarakter, der kun bruges én gang. Uendeligt lange nøglesekvenser med en god...
Ja, ja, ja, spar mig for de tekniske detaljer nu. Så der findes en teoretisk sikker krypteringsmetode?
Ja. På dine ordrer rådførte jeg mig med det Centrale Chiffreorgan[45]. Matematikerne siger, at med en sådan metode er alt, der er tilbage, støj, hvorfra intet kunne udledes, selv med fremtidige tænkelige metoder. Ikke engang med fremtidig tænkbar computerteknologi.
Absolut?
Absolut! Det var, hvad de fortalte mig.
Hvordan fungerer det? Du kan blive mere detaljeret nu.
Lad os skrive alfabetet ned. Under det skriver vi den position, hver karakter har i alfabetet. Og selvfølgelig har vi brug for en nøgle, lad os sige, det er et "C". Sådan:

Alfabet:	**-**	**A**	**B**	**C**	**D**	**E**	**F**	**G**	**H**	**I**	**J**	**K**	**L**	**M**	**N**	**O**	**P**	**Q**	**R**	**S**	**T**	**U**	**V**	**W**	**X**	**Y**	**Z**
Position:	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26

Nøgle: C

Antag, du vil kryptere ordet "Ape". Vores nøgle, i dette eksempel "C", er det tredje bogstav i alfabetet. Dette betyder, at hvert bogstav i vores tekst, der skal krypteres, skal forskydes tre positioner til højre i tabellen. Det er faktisk ret simpelt.
Slå bogstavet "A" op i alfabetet ovenfor. Dets værdi er 1. Når vi tilføjer nøglens værdi, 1 + 3 = 4. Tabellen viser, at 4 svarer til bogstavet "D", For "P" er det 16, så 16 + 3 = 19, hvilket er "S", Dette giver os "DS" indtil videre. Det sidste bogstav "E" har en værdi på 5, og 5 + 3 = 8, hvilket er "H". Så den krypterede tekst er "DSH". Klar indtil videre?
Ja, men hvordan krypterer du bogstavet "Y"? At skifte tre pladser til højre går ud over tabellens ende.
Bliv ved med at tælle, loop tilbage til starten: tre pladser forbi "Y" er "A".
Forstået. Og dekryptering?

45 Centrale Chiffreorgan, tysk: Zentrales Chiffrierorgan = ZCO, Afdeling XI i Ministeriet for Statssikkerhed med omkring 500 ansatte, de fleste matematikere. Efter DDR's afslutning fik nogle af dem godt betalte jobs i NATO, vesttyske regeringsorganer og private virksomheder.

Træk 3 fra hvert bogstav i "DSH". Færdig.
Er det sikkert?
Nej. Det ville kun give 27 kombinationer. Man kunne brute-force det eller analysere bogstavfrekvens og så videre. Det bliver interessant, når nøglen er længere end ét tegn. En femtegns nøgle, med vores lille alfabet, ville betyde 27 i femte potens, eller 1.438.907 muligheder.
For pokker! Hvordan gøres det praktisk?
Antag, at nøglen er "CATYL",…

Alfabet:	**-**	**A**	**B**	**C**	**D**	**E**	**F**	**G**	**H**	**I**	**J**	**K**	**L**	**M**	**N**	**O**	**P**	**Q**	**R**	**S**	**T**	**U**	**V**	**W**	**X**	**Y**	**Z**
Position:	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26

Nøgle: CATYL

…så kodes det første tegn i teksten, der skal krypteres, med "C", det andet med "A", det tredje med "T", det fjerde med "Y", det femte med "L", det sjette med "C" igen, det syvende med "A", og så videre, cyklende fra starten. For yderligere at øge sikkerheden kan der indføres ekstra justeringer, aftalt for alle krypteringsmaskiner i en bestemt periode. For eksempel en specifik nøglesekvensrækkefølge – sig ikke 1-2-3-4-5-1-2-3-4-5-1-2-3-4-5 og så videre, men 1-2-3-4-5-4-3-2-1-2-3-4-5-4-3-2-1, eller endda helt tilfældig. Dette øger antallet af kombinationer enormt og tilføjer et ekstra lag af sikkerhed: selv hvis nogen fik fat i nøglerne, ville de stadig være utilstrækkelige til at dekryptere teksten.
Så vi skal bruge denne metode med en uendeligt lang nøgle? Hvis jeg forstår rigtigt, ikke bare fem genbrugte nøgler, men hvert tegn kodet med en ny nøgle. Er det ikke frygtelig besværligt?
Man kan bruge perforerede båndruller; op til 400 nøgler pr. meter papir er muligt. Distribuer dem i tilstrækkelige mængder med kurer på forhånd, og indsatsen forbliver håndterbar. Eller brug moderne digital lagring – computerteknologi. Men overgangen vil være kompleks, da alle krypteringsenheder skal udskiftes, og personalet skal omskoles. Medmindre kun enhedernes indre udskiftes, så betjeningen stort set forbliver den samme. Det er delvist muligt og ville skjule den fuldstændige overhaling af krypteringsmetoden. Nogle enheder skal dog udskiftes helt.
Den nuværende tilstand er uholdbar. Mener du, at indsatsen er berettiget, givet den opdagede sårbarhed i eksisterende metoder?
Ja, kammerat Minister. Jeg ser i øjeblikket ingen anden metode som sikker, da vi ikke kan stole på kendte variabler.
Så må det gøres. Jeg vil rådføre mig med det Centrale Chiffreorgan. Tak for nu. Din opdagelse er uvurderlig! Jeg vil tænke på en lille gestus til din enhed for at ære den. Du kan vende tilbage til din post; denne sag er afsluttet for dig. Og husk:

ikke et ord til nogen!
Selvfølgelig, kammerat Minister!
Må jeg tage afsked?
Ud med dig!

Da lederen af Objekt P forlod Ministeren for Statssikkerheds kontor, kastede ministeren et blik på sit ur og tog telefonen. “Hallo? Prøv at få fat i lederen af det Centrale Chiffreorgan og indkald ham til i morgen kl. 08:00. Hvis han er utilgængelig, besøg ham hjemme. Aflys alle andre aftaler for i morgen. Hvad? Nej… aflys ikke *den*, ombook den. Tidligste mulige tidspunkt. En ting til: indtil videre er krypterede telex-kommunikationer begrænset til beskeder op til HEMMELIGT. Udsted denne ordre som TOPHEMMELIGT via kurer til alle enheder. Udfør øjeblikkeligt, færdiggørelsesrapport til vagthavende officer inden kl. 24:00. Log ordren med dens nummer i bogen. Tak.”

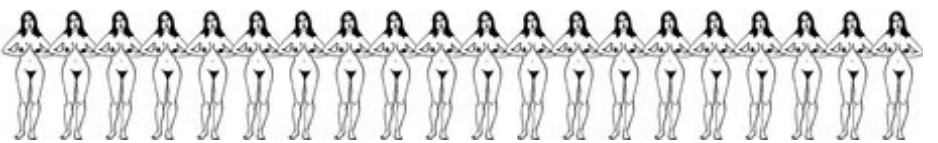

Peridëis

Glimt

Så løb de, Alisha og Tim, dag efter dag langs den azurbløde brolagte sti. Nogle gange stod træerne tæt sammen, andre gange åbnede de sig og afslørede de høje klipper på begge sider af stien, og gang på gang undrede Alisha sig over Peridëis' skønhed. Til tider flankerede farverige enge stien, til tider krydsede bække den, og nogle gange løb stien direkte langs en bæk. De tilbragte nætterne liggende direkte på jorden, kun dækket af et tyndt klæde, for nætterne i Peridëis var aldrig kølige. Og Alisha følte ingen frygt om natten, måske fordi månen gav lige nok lys til at tjekke tingene, hvis det var nødvendigt. Eller måske var det den befriede og glædesfulde stemning, der helt havde taget magten over hende.

Efter flere dages vandring sad Alisha en morgen på bredden af en lille bæk, spiste sin morgenmad og betragtede Tim, mens han vaskede sig, helt nøgen, i bækken. Han var ikke særlig muskuløs – hans muskler antydede styrke, men ikke åbenlyst. Hans balder og lår var faste, uden en smule fedt; det kunne man tydeligt se, når han bøjede sig. Han havde en lille smule blødhed omkring maven, men det klædte ham. En mand som ham ville helt sikkert finde en kone, især med sådan et skarpt sind og så meget dygtighed og erfaring. Hvordan kunne en som ham udholde cølibat? Af hensyn til ham var Alisha begyndt at undgå unødigt provokerende adfærd og udnyttede ubemærkede øjeblikke til sin egen lettelse. Det var næsten grusomt, hvordan Peridëis vækkede begær i hendes lænder, som ikke kunne bruges praktisk. Hun fandt en vis kompensation i, at Tim hjalp hende med hendes mælk, hvilket var lige så nydelsesfuldt, uanset om han brugte sine fingre eller læber. Sidstnævnte, selvom meget intimt, havde de tilladt af praktiske grunde, i al sømmelighed selvfølgelig, men det sendte altid en gysen af fryd gennem Alisha, når Tims varme læber lukkede sig om hendes areolaer og brystvorter. Og flere gys af fryd fulgte. Indrømmet.
Så løb de, Alisha og Tim, dag efter dag langs den azurbløde brolagte sti. Nogle gange stod træerne tæt sammen, andre gange åbnede de sig og afslørede de høje klipper på begge sider af stien, og gang på gang undrede Alisha sig over Peridëis' skønhed. Til tider flankerede farverige enge stien, til tider krydsede bække den, og nogle gange løb stien direkte langs en bæk. De tilbragte nætterne liggende direkte på jorden, kun dækket af et tyndt klæde, for nætterne i Peridëis var aldrig kølige. Og Alisha følte ingen frygt om natten, måske fordi månen gav lige nok lys til at tjekke tingene, hvis det var nødvendigt. Eller måske var det den befriede og

glædesfulde stemning, der helt havde grebet fat i hende.
Efter flere dages vandring sad Alisha en morgen på bredden af en lille bæk, spiste sin morgenmad og betragtede Tim, mens han vaskede sig, helt nøgen, i bækken. Han var ikke særlig muskuløs – hans muskler antydede styrke, men ikke åbenlyst. Hans balder og lår var faste, uden en smule fedt; det kunne man tydeligt se, når han bøjede sig. Han havde en lille smule blødhed omkring maven, men det klædte ham. En mand som ham ville helt sikkert finde en kone, især med sådan et skarpt sind og så meget dygtighed og erfaring. Hvordan kunne en som ham udholde cølibat? Af hensyn til ham var Alisha begyndt at undgå unødigt provokerende adfærd og udnyttede ubemærkede øjeblikke til sin egen lettelse. Det var næsten grusomt, hvordan Peridëis vækkede begær i hendes lænder, som ikke kunne bruges praktisk. Hun fandt en vis kompensation i, at Tim hjalp hende med hendes mælk, hvilket var lige så nydelsesfuldt, uanset om han brugte sine fingre eller læber. Sidstnævnte, selvom meget intimt, havde de tilladt af praktiske grunde, i al sømmelighed selvfølgelig, men det sendte altid en gysen af fryd gennem Alisha, når Tims varme læber lukkede sig om hendes areolaer og brystvorter. Og flere gys af fryd fulgte. Indrømmet.
Alishas højre hånd vandrede langsomt, lidt efter lidt, til hendes dunkende skød. Muligheden var perfekt, da bækkens bred tillod hende at sidde behageligt med benene dinglende ned. Hun skubbede forsigtigt den forreste slids i sin nederdel til side. Desværre var der intet træ bag hende at læne sig op ad, men det gjorde ikke noget. Hun spredte benene lidt bredere på jorden. Hendes venstre hånd gled ind under kjolen og skilte folderne, der dækkede hendes indgang, når hun ikke ventede gæster. I mellemtiden gled højre hånds langfinger til den skjulte klokkes klap og begyndte at få den til at svinge med hurtige vibrationer. Alishas blik blev fastlåst, rettet mod Tim, i håb om at nå den befriende puls om få øjeblikke.
Men: Åh nej! - Tim vendte sig om. Alisha havde været så tæt på frigørelse, men Tim syntes øjeblikkeligt at forstå, hvad der plagede hende, og tøvede, stod stille. Måske håbede han, at Alisha ville foretage de sidste små bevægelser med fingeren, men det gjorde hun ikke. Hvad han ikke lagde mærke til, var, at hans penis var steget til sin fulde størrelse. Og da han stod der, nøgen, nu helt vendt mod hende med sin stive skaft, overmandede noget Alisha. Langsomt, næsten fraværende, rejste hun sig, sprang ned til ham ved bækken, pressede Tim ned på skråningen med sin krop og omsluttede med en enkelt bevægelse hans manddom med sin kvindelighed, red ham, indtil hun kom efter få øjeblikke.
Selv mens de sidste rystelser løb gennem hendes skød, og de varme bølger stadig strømmede gennem hendes krop, indså hun med rædsel, at Tim også var bukket under for lystens galskab og nu lå og trak sig sammen under hende.
Hvad havde hun gjort! Havde han spildt sin sæd? Lige nu? I dette øjeblik? Der var ingen tvivl; hun mærkede strømmen dybt inde i sin vagina.
Alisha kollapsede helt ned over Tim, græd og hviskede: Jeg mente det ikke, jeg

mente det ikke, tilgiv mig venligst...
Alligevel omsluttede hendes skød stadig det, der fyldte hende indeni, pressede tæt mod hans krop for at holde det sådan.
Det tog et øjeblik, så rakte Tims hånd forsigtigt rundt om bagsiden af Alishas hoved og strøg hendes nakkehår. Det er ikke så slemt, sagde han. Jeg gjorde det jo ikke selv. Jeg tror, det tæller mere som en tjeneste for dig end som min egen tilfredsstillelse.
Men din sæd? spurgte Alisha. Din essens! Er du ikke forbudt at miste noget af den?
Jeg spildte nok omkring halvdelen af, hvad der var der, sagde Tim. Men til gengæld forstår jeg nu nogenlunde, hvordan mændene her i Peridëis forhindrer at spilde.
Hvordan? spurgte Alisha. Din sæd flyder ikke ud, og du får stadig en orgasme? Du fik da en, ikke?
Ja, svarede Tim, en meget smuk en, endda.
Alisha rødmede.
Ja, fortsatte Tim, men efter et øjeblik kunne jeg blokere sædens vej. Halvvejs. Næsten. Noget af det må være blevet inde i mig. Og det føltes stadig nydeligt. En anderledes slags nydelse.
Så ramte det Alisha: Rigtigt, du fortalte mig om det. Og når du undertrykker udstrømningen, føles det det samme?
Jeg ved det ikke. Det virkede ikke helt. Det føles anderledes, mere intenst og meget længere, og det pulserede oftere og længere. Men trangen til at frigøre blev ved trods den stærkere nydelse, og derfor strømmede min sæd til sidst stadig ind i dig. Kun helt til sidst. Og noget andet er mærkeligt: Jeg begærer stadig. Jeg kunne sikkert endda gøre det igen ret snart.
Det ville sikkert interessere nogle kvinder, bemærkede Alisha. Alligevel er det lidt snyd.
For kvinderne?
Ja.
Hvorfor dog? spurgte Tim. Jeg har aldrig forstået det. Kvinderne her i Peridëis kræver, at mænd faktisk frigiver i deres livmoder og tager det som en fornærmelse, hvis han holder sin sæd tilbage. Men der er ingen fysisk grund til det; kvinderne har ikke brug for sæden. Til noget som helst! Og hvis utilfredse kvinder bliver uudholdelige over tid, skyldes det manglen på tilfredsstillelse, ikke sæden.
Interessant spørgsmål, sagde Alisha, men det har også en *betydning*, når en mand frigiver i en kvinde. Og det er ikke trivielt. I det mindste ikke for kvinder. Der er en forskel mellem, at en mand giver sig helt til en kvinde og holder noget tilbage. Det er som sex uden at klæde sig af, som at leve sammen uden ægteskab.
Hm.

Men der er mere, funderede Alisha. Når en mand her i Peridëis frigiver sin sæd, mister han så at sige livsenergi, ikke?
Ja. Langt mere dramatisk, end hvis han undgår udløsning.
Og gennem kvindens mælk får han ny livsenergi?
Præcis.
Så er sagen klar, konkluderede Alisha. Ved at frigive i kvinden ophøjer han ikke kun hendes betydning, men hun binder ham også til sig. En slags symbiose: Du modtager pålidelig nydelse og livsenergi gennem mig, men jeg sikrer, at du ikke kan forlade mig, så du bliver og tager dig af mig, hvilket sikrer, at du får pålidelig nydelse og livsenergi. En lukket cirkel. Men hvis han holder sin essens tilbage, er hans bånd meget svagere. Hvis han løb væk, ville han komme meget længere. Selvom det praktisk set ikke betyder noget, forbliver det symbolske niveau, meningsniveauet.
Interessant tanke, svarede Tim, især da sex i den almindelige verden også tjener til at binde partnere sammen.
Kom, lad os spise morgenmad og så fortsætte vores rejse, skiftede Alisha emne, for det ville have været tilfredsstillende for hende (ganske bogstaveligt!), hvis Tim frit havde frigivet i hendes livmoder uden tilbageholdenhed. Til sidst løftede hun sit skød og befriede hans penis fra hendes vagina.
Så spiste de morgenmad i ro, Alisha gav ham rigeligt med livsenergi fra sine bryster, som han fortjente (hun havde besluttet ikke at være utaknemmelig), og så tænkte Alisha, at de ville fortsætte med det samme.
Nej, sagde Tim, vi har én ting mere at tage os af. Kom, lad os gå til klipperne ved dalens kant!
Han instruerede Alisha om at efterlade alle deres ejendele ved stien, og så drejede de begge væk fra sporet mod de høje klipper, der flankerede dalen på begge sider. De behøvede ikke at gå langt, da dalen her måske kun var hundrede meter bred, og med de svimlende høje klipper var de i bund og grund i en dyb slugt. Men fordi solen altid stod lige over hovedet, føltes slugten ikke trang og var altid lyst og muntert oplyst.
Klipperne var bevokset med blomstrende klatreplanter, og Alisha opdagede endda vinranker (udmærkede!). Klipperne var gentagne gange gennemboret af huler og gange, som om de var schweizerost. Tim trådte ind i en af de større huler, og Alisha fulgte tæt efter. Tim havde trukket en af de mærkelige fakler fra sin rygsæk, den slags, der findes i Peridëis, som tænder sig selv. Han fjernede korken fra toppen af faklen, og ganske rigtigt blussede den op og gav dem lys.
Der er utallige huler i Peridëis, kommenterede Tim, mens de vovede sig måske hundrede meter ind i en af gangene, og i disse huler og tunneler er der fantastiske ting og mærkelige væsener.
Alisha følte en gysen af uro.
Tim lo. Bare rolig, vi går ikke dybere. Vi er her for noget andet.

Tim nærmede sig nu en niche i hulevæggen, hvor noget glimtede mærkeligt. Han samlede en sten op fra jorden og slog den mod væggen, hvor glimtet var synligt. Han gjorde dette flere gange, med kraft. To gange fløj der endda gnister. På denne måde brækkede han en lille, kiselstensstørrelse stykke af væggen. Han viste det til Alisha.
Alisha undersøgte det afbrudte stykke, men kunne ikke se noget særligt. Det var en krystal, pæn nok, bestemt, med en mat gylden glans, men det syntes ikke at være guld – bare et mineral.
Hvad er det? spurgte hun.
En af Peridëis' store hemmeligheder! svarede Tim. Du finder ofte disse guldglinsende krystaller i Peridëis. Det er narreguld. I fortiden brugte folk det som flint. Narreguld er altid blevet set som en magisk sten, og middelalderens alkymister betragtede det som "de vises sten," grundmaterialet til at lave guld. Andre mener, det er en energisten, der forstærker kraften i andre magiske sten. Her i Peridëis er dette mineral virkelig magisk. Indbyggerne i Peridëis rører aldrig narreguld, i det mindste ikke frivilligt. Blandt andet har det en slags steds hukommelse. Jeg fortalte dig, at Peridëis øjeblikkeligt transporterer dig tilbage til dit indgangspunkt, hvis der sker noget med dig, der er uudholdeligt.
Den nødredningsting?
Ja, præcis. I sådanne tilfælde ender du altid, hvor du trådte ind i Peridëis – indgangspunktet. Afhængigt af hvilket indgangspunkt du kom igennem, da der er mange. Med disse krystaller kan du gøre noget lignende. Tag en krystal til et andet sted, hold den i hånden og forestil dig levende stedet, hvor du fik den – og Bam! Svovlstank, grønt glimt! Du er der. Kom, lad os prøve det nu!
Tim stak den brændende fakkel ned i det grusede underlag, og de begge begav sig tilbage til hulens indgang. Dybt inde i gangen var det flimrende skær fra faklen stadig synligt.
Okay, sagde Tim, da de var tilbage i dalen, og trykkede den guldglinsende krystal i Alishas hånd. For sin størrelse havde den en bemærkelsesværdig vægt, hvilket gjorde den spændende at holde i hånden.
Alisha lænede sig op ad et nærliggende træ og kastede et blik tilbage ind i gangen, hvor det flimrende fakellys var synligt i mørket. Så lukkede hun øjnene og fokuserede sine tanker på det sted, hvor Tim havde brækket krystallen af.
Grønt glimt! Tordenslag! Svovlstank! En enorm kraft greb Alisha... og det var gjort. Alisha stod lige foran klippen inde i hulen, den brændende fakkel lidt til siden. Da hun skreg, var det allerede ovre. Fra indgangen hørte hun latter – ikke ondskabsfuld; Tim virkede begejstret, som en drilagtig dreng, der havde vist hende noget spektakulært.
Men noget var galt. Alisha kiggede ned på sig selv.
Hun var helt nøgen! Og den gyldne krystal var ikke længere i hendes hånd.
Tja, hvad siger du til det. Men Tim var allerede på vej mod hende muntert og

holdt mirakuløst hendes kjole i venstre hånd. Da han nåede hende, præsenterede han også krystallen i sin højre hånd. Hvis du nogensinde skal klæde dig af hurtigt, er dette måden, lo han. Med denne slags transport tages kun dit helt eget selv med; da dit tøj ikke er dig, bliver det tilbage. Ligesom narreguldkrystallen. Det er det samme med den nødudgang. Og du oplevede det allerede, da du trådte ind i Peridëis – kun din helt egen krop transporteres, intet andet, ikke engang makeup eller en falsk næse.
Fantastisk! kommenterede Alisha. Og mens hun gik for at tage kjolen på igen: Øh, forresten, kjolen har en flænge. For pokker. Hvor revnede jeg den?! Var det lige nu?
Jeg håber, det ikke var mig, sagde Tim. Kjolen hang på det træ, du lænede dig op ad. Måske trak jeg den af for skødesløst. Ærligt talt, jeg er ked af det!
Hvor synd, sørgede Alisha og vendte kjolen i hænderne. Men måske var det mig, i det øjeblik jeg blev slynget væk.
Alisha vendte kjolen hid og did. Der var ikke noget at gøre, og de havde heller ikke nål og tråd. Alisha kravlede forsigtigt tilbage i kjolen.
Tim hjalp hende med at tage den på. Det er ikke så slemt, sagde han. Vi må bare skaffe en ny.
Alisha indså, at i Peridëis ville det ikke være et problem – og selv nøgen ville hun hverken fryse eller se pinlig ud. Da hun tænkte på de andre smukke kjoler, hun havde set i kroen, blev hendes humør synligt bedre.
Kun periserne og os besøgende kan glimte til et andet sted som det, tilføjede Tim nu. Ikke de almindelige indbyggere.
Jeg ville elske at have noget lignende i det virkelige liv, sagde Alisha til Tim.
Flænget tøj?
Alisha lo. Nej, magi som det heksespring lige før.
Er dette ikke det virkelige liv? Han grinede. Hvordan ved vi, hvad vi ved? Hvad giver dig sikkerhed for, at noget er virkeligt?
Alisha tøvede. Et svært spørgsmål. Den mest almindelige drøm kunne nogle gange føles virkelig uden, at hun lagde mærke til det. Og på den anden side havde hun siddet på toilettet i en halvsøvn om natten, usikker på, om hun kunne slippe, af frygt for at vågne op i en våd seng næste øjeblik.
Tim havde iagttaget hendes udtryk. Jeg ved det, sagde han blødt, vi kunne være i en slags virtuel virkelighed her, men hvem forsikrer os om, at vi udenfor ikke bare er et komplekst computerprogram eller noget helt andet...
Alisha tænkte over det.
Peridëis er virkeligt, sagde Alisha til sidst og så Tim i øjnene. Jeg lever eventyret, jeg kan mærke eventyret, jeg kan røre eventyret, så eventyret er virkeligt. Alt andet er uvigtigt. Irrelevant. Livets eneste mening er selve livet. Der er ingen anden. Og dette er det virkelige liv, og jeg har kun ét. Dødt stof angår mig ikke, når det kommer til, hvad der virkelig rører mig.

Tim var oprigtigt overrasket. Så du mener ærligt ikke, at Peridëis kunne være en virtuel verden eller noget lignende? Måske skabt af en fremmed civilisation? Eller en anden art, der engang levede side om side med os på Jorden? Eller at alt bare er en illusion? Du ved, alle de videnskabeligt halvvejs plausible ting?
Hvorfor bekymre sig? Hvis jeg ikke kan afgøre det, hvad er så pointen med tvivl? Det ødelægger kun mit liv. Som mistillid kan ødelægge det bedste forhold. Og Peridëis er smukt, og jeg lader ingen ødelægge Peridëis for mig!
Alisha havde ægte tårer i øjnene.
Undskyld, mumlede Tim, din opfattelse har noget for sig. Kan du acceptere, at mit verdensbillede er... mere kompliceret, hvis jeg også bare accepterer dit?
Det kan jeg, sagde Alisha bestemt. Men det er svært for mig at acceptere vrøvl som virtuelle virkeligheder over for så håndgribelige virkeligheder...
Det er ikke vrøvl!
Hvis jeg tissede dig på hovedet lige nu, ville du blive våd. Meget virkelig våd! Er det kvindelig ulogik?
Tim lo. Okay, okay, jeg holder mund.
Og? spurgte Alisha.
Hvad, og?
Hvad gør vi nu?
Åh, rigtigt, svarede Tim. Jeg er ikke helt færdig. Krystallen flytter os ikke fremad, men kan være meget nyttig, hvis noget sker. Vi tager to krystaller fra dette sted, en til dig og en til mig. Hvis vi af og til kasserer de gamle krystaller og får nye, vil vi altid have et sted inden for rækkevidde at flygte til eller mødes ved, hvis vi bliver adskilt. Uanset om vi går tilbage dertil eller bruger glimtet. Selvom jeg, strengt taget, slet ikke har brug for en krystal.
Strengt taget? Spil ikke helt nu, sagde Alisha. Hvorfor ikke?
En krystal er mere for begyndere. Den hjælper, men er ikke strengt nødvendig. Vi øver senere, hvordan man gør det uden. Husk, at de lokale ikke kan gøre dette, og da vi er hekse for dem, kalder de det ikke "glimt" eller noget, men "heksespring." Lad dem ikke fange dig i at gøre det – de er for det meste bange for, hvad de ikke forstår.
Ja. Og?
Hvad, og?
Hvordan fungerer det uden en krystal?
Det er ikke meget anderledes. Du skal kende destinationen meget godt, lukke øjnene og forestille dig stedet så levende og detaljeret som muligt. Og ønske intenst at komme derhen øjeblikkeligt. Boom, du er der. Men du skal virkelig øve den præcise visualisering, og du kan selvfølgelig ikke tage til steder, du aldrig har været. Og hvis nogen ondskabsfuldt har ændret noget på destinationen, virker det alligevel ikke. I bedste fald ville du lande et sted i nærheden i så fald.
Uha, kan noget gå galt?

Nej. Det er som at kaste en bold i et bjergområde – selv om det tiltænkte mål var en skråning, fortsætter den med at rejse, indtil den lander et stabilt sted. Så du ender ikke i en ild, inde i en væg eller oven på et træ, men altid på sikkert, solidt underlag. Og derfor har jeg, i modsætning til dig, strengt taget ikke brug for en lille sten.
Men jeg vil alligevel have en.
Jeg gør det jo, ikke? Bare for at være sød.
Alisha lo: Tak, jeg føler mig virkelig bedre med den.
Tim huggede en krystal mere ud af klippevæggen.
Alisha trådte tættere på for at se på.
Pas på, sagde Tim. Når jeg slår på stenen, flyver der nogle gange splinter rundt.
Alisha flyttede sig bag Tim, så hun kunne kigge over hans skulder.
Sig, sagde Alisha, kunne vi ikke hugge en pænere krystal ud? Min er bare en grim klump sammenlignet med de flotte store krystaller, der stadig sidder i væggen.
Den virker lige så godt, svarede Tim og stoppede op. Og hvis den er rundere, skraber den mindre i lommen, end hvis den er kantet.
Men jeg vil have en af dem derovre, sagde Alisha og pegede på nogle virkelig smukt formede, sølvgylden skinnende krystaller, der næsten var perfekte terninger, hver omkring to centimeter på kanten. Jeg vil have en af dem, sagde hun.
Men ærligt talt, svarede Tim, det er bare...
Jeg vil virkelig have dem! Lad os tage en.
Og hvem gør arbejdet?
Dig!
Tim stønnede med et grin. Kom nu, seriøst, han gjorde et sidste forsøg, tusind små krystaller glimter meget mere end en stor!
Vær sød!
Tim gav op og gik hen til det sted, Alisha havde peget på. Det tog ham en del tid at få hugget en af de terningformede store krystaller ud uden, at den knustes.
Værsgo! Tim rakte Alisha krystallen, men smuttede hurtigt et tilfældigt, mindre, nogenlunde afrundet fragment i sin egen lomme.
Tak! sagde Alisha. Den er virkelig pæn. Og hun tilføjede, idet hun gav Tim et kys på kinden: Næste mælk bliver ekstra speciel, bare vent.
Tim havde længe tilgivet hende. De begge begav sig tilbage til indgangen og satte af sted igen. Ud af den underjordiske gang, videre gennem den storslåede dal.

Men Alisha havde endnu ikke taget det smukke landskab, der gled forbi, til sig: Hvorfor huggede du narreguldet ud af væggen i stedet for bare at samle det op fra jorden? Der lå masser af de krystaller rundt omkring i gangen, ingen anstrengelse nødvendig.
Med løse krystaller kan du ikke være helt sikker på, at de hører til dette sted,

svarede Tim. De kunne være blevet bragt hertil fra et andet sted – eller skyllet, blæst eller hvad som helst. I så fald ville det ikke virke, fordi du ville forestille dig det forkerte sted.
Det gav mening for Alisha.
Du behøver ikke at blive ved med at holde din krystal, sagde Tim og kastede et blik på Alisha.
Alisha brummede. Men Tim havde ret. Kjolen havde skjulte indvendige lommer. Må have været syet af en mand, tænkte Alisha. Kvinder glemte nogle gange praktikalitet for æstetik, altid med smykker og næsten altid med tøj. I den almindelige verden havde kjoler og nederdele stort set aldrig lommer til at holde selv et lommetørklæde eller en tampon, endsige nøgler eller en pung. Det var rasende. Alisha stak krystallen i en af sine lommer. Den bulnede kjolen udad og stak lidt.
Højt sagde Alisha: Men hvis jeg ender med en hel samling krystaller, hvordan holder jeg så styr på dem?
Hvis du holder en håndfuld, afhænger det af, hvilket matchende sted du forestiller dig. Ellers må du bare holde orden, eller du er ude i kulden. Og fyld ikke dig selv med krystaller.
Hvad skal det betyde?
Kom nu, kvinder vil altid have alle mulige sikkerhedsnet på én gang, men hvis du hugger en krystal ud hver tiende meter, for det første kommer vi aldrig nogen steder, og for det andet mister du snart overblikket. For slet ikke at tale om, at du umuligt kunne huske alle de tilknyttede steder. Nej. Det er bedre bare at kassere krystallerne fra tidligere stop. På den måde ender vi ikke ved et uheld på to forskellige steder, og det er en større sikkerhed end at have utallige muligheder på én gang.
Åh, hvor praktisk logisk tænkende mænd kan være! drillede Alisha og blinkede dramatisk med øjnene. Nu var det Tim, der rakte tunge.
Alisha lo.
Øh, Alisha kløede sig på låret og stoppede. Når vi taler om det...
Du vil hellere have en mindre krystal uden skarpe kanter, ikke?
Alisha lo igen. Ja.
Tænkte det nok.
Tim rodede i sin lomme. Og da hans hånd kom frem, se: to centimeterstore, afrundede stykker, med utallige små krystaller, der glimtede i sollyset.
Tænkte du på det fra starten?
Det var ikke svært. Du blev bare forført, fordi det var din første gang.
Tim gav Alisha et af de to stykker. Efter hun havde gemt sin krystal væk (den stak eller generede ikke), vendte hun den pæne terning i hænderne længe. Lidt synd, dog, sagde hun. Den er smuk.
Du vil se endnu pænere, trøstede Tim hende, og glansen fra masser af små

krystaller er heller ikke til at kimse ad.
Sandt.
Åh, en ting til, sagde Tim. De afrundede stykker har en anden fordel. Hvis du nogensinde falder i nogens hænder.
Hvem?
Lige meget hvem. Hvis noget som det sker, kan du gemme krystallen i en kropsåbning, hvis de klæder dig af. Brug røven, selvom det lyder mærkeligt.
Alisha så spørgende på Tim.
Tim tilføjede: Munden er fin til korte øjeblikke, men den er sjældent lukket længe. Armhulen er også god, men du skal være forsigtig, når du bevæger dig, eller hvis du ikke frit kan vælge, hvordan du bevæger dig. Og vaginaen er det samme som munden.
???
Glem ikke, hvor du er. Du ophidser mænd lige så meget, som mænd vil drive dig til vanvid.
Alisha rødmede.
Og forresten, du havde ret.
Hvad? Hvad mener du?
Jeg mener med, at jeg også tog en krystal. Du ved, heksespringet uden en krystal kræver meget koncentration, og hverken koncentration eller hukommelse er særlig pålidelig hos mennesker. Nogle gange virker det slet ikke eller ikke med det samme, og endnu oftere lander du ikke præcis, hvor du vil, men bare et sted i nærheden. Især når du er ophidset eller virkelig distraheret. Det må have været anderledes for skaberen af Peridëis, eller i det mindste virker periserne meget bedre til det.
Kan de rejse til steder, de slet ikke kender?
Nej, ikke så vidt jeg ved. Men hvis en satyr jagtede mig for at... øh... bagfra, ville jeg aldrig have den nødvendige koncentration.
Alisha fnisede. Er det allerede sket?!
Nej, brummede Tim. Men jeg hørte om en peri, hvis slot blev brændt ned af nogle folk. Alt var væk! Og hun sagde roligt til dem: “Vi ses igen.” Og Boom! var hun væk, og Boom! dukkede hun op i landsbyen hos de folk, hvor kun kvinderne var tilbage, da alle mændene var ved hendes slot. Perien jagtede de kvinder ud af landsbyen – ikke for langt, men væk er væk. Så, da landsbyen var tom, ødelagde hun hele deres lager af mælk. Den tørrede mælk og kvindesmør, de havde samlet over lang tid. Du kan forestille dig, hvor blege mændene var, da de vendte tilbage. Kvinder væk! Mælkelager væk! Og perien stod på en klippe og lo højt ad dem. Det var først næste dag, hun Boom! gik til kvinderne og tillod dem at vende tilbage til mændene i landsbyen. Jeg ville elske at kunne gøre det!
Den peri var stadig ret retfærdig over for mændene, sagde Alisha.
Alligevel var mælkelageret væk. Det er som at brænde penge derhjemme. Eller

hele høsten. Og måske giver denne historie dig en idé om, hvorfor vi bedre undgår at afsløre os som hekse. For det er, hvad vi er for de almindelige folk her.
Kan vi gøre mere af den slags?
Selvfølgelig, et par ting.
Jeg vil bære det med ynde, at jeg er blevet en heks, selv om de lokale ikke kan tåle det, svarede Alisha.
Tim lo. Hvad mener du præcis?
Pigen med de største bryster i vores klasse, som havde alle drengene til at spise af hendes hånd, klynkede altid over, at hun ikke ville defineres kun af sine bryster. I mellemtiden havde hun ikke andet end halm i hovedet, den ged, og intet andet at tilbyde. Nogle mennesker beklager sig bare, uanset hvad de har. For mit vedkommende synes jeg, de evner, jeg har fået her, er fantastiske. Punktum.
Samme her. Punktum.

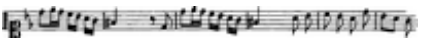

Den Lille By

Alisha og Tim havde kun vandret en time mere langs den azurbløde brolagte sti, da en by pludselig stod i vejen for dem efter en kurve. Nå, at kalde det en by ville være en overdrivelse; selv ordet "landsby" ville være for meget. Det var en lille, men meget charmerende bebyggelse, bygget ind i en sammenblanding af små klipper. En port spærrede stien, og den azurbløde brolagte sti førte direkte ind i denne port. Knallrøde mure blokerede adgangen til byen, hvor der var mellemrum mellem klipperne. Muren var ikke særlig høj, måske lidt over to meter. Og så ujævnt som den var bygget, kunne man let finde et sted at klatre komfortabelt over den. På hvert rødt mursegment mellem to klipper var der altid en stiliseret afbildning af en kvinde, der rakte sine bryster frem mod beskueren, hendes ben formede et stort "O." Over byens mur kiggede talrige små huse frem, hvert malet i en forskellig livlig farve og hvert i en forskellig finurlig form. Intet var lige, og hver tænkelig form var til stede – selv former, der fik en til at tvivle på husets praktikalitet.

Alishas mund faldt åben, og hun stoppede. Min gud, det er smukt! åndede hun. Du ved, det er det, der mangler derhjemme. Farver! Former! Og dekorative elementer! Vores byer er grå, vores landsbyer er grå, og dekorationer på huse findes kun, hvor de endnu ikke er faldet af på grund af alder. Eller bare lige linjer, helt glatte overflader og rette vinkler. Al legesyge er fuldstændig fraværende fra huse derhjemme. Du ved, forældres venner arvede engang et hus i en landsby. Gården og indkørslen var brolagt med marksten. Virkelig pænt, de elskede det. Men gæt hvad der skete? Naboerne tilbød at hjælpe dem med at betonere indkørslen. Så det endelig ville se ordentligt ud, sagde de. Ordentligt!

Alisha rystede.
Så fortsatte hun. De *normale* mennesker! Norm! Ordentligt betyder, at alt følger en orden, alt skal være stort set det samme, den store udligner. Men hvis du møder en såkaldt udstødt, er de bare som alle de andre udstødte. Forskelligt ens. De er alle konformister, fordi de kun accepterer, hvad der passer til deres egen norm. Eller hvad de tror er deres norm. Men dette her (Alisha pegede mod den lille by foran) er virkelig *forskelligt*.
Lad os bare gå, sagde Tim.
Er der noget, jeg skal passe på? spurgte Alisha, nu lidt ængstelig.
Nej, ikke rigtigt, svarede Tim. Du er bare dig, og en anden er en anden; du rejser gennem landet for at vise respekt for periserne, og jeg viser dig vejen. Det er alt. Hvis du er i tvivl, er der et ordsprog her: *Det betyder ikke noget, hvad kvindens navn er, så længe hun giver god mælk.* Mere direkte: Tilbyd, hvad du har at tilbyde, og folk vil spise af din hånd.
Mener du, jeg skal...
Ja. Hvad var det med pigen, der bare vrikker med brysterne, og alle drengene falder for hendes fødder? Her får du den logiske udvidelse af det. Ingen kvinde arbejder, fordi hun alligevel får alt. Tilbyd dine bryster eller løft din nederdel, og de glemmer, hvad de ville før. Plus, vi har en mærkeligt stærk effekt på folkene her. Os besøgende fra den almindelige verden. Fra udenfor.
Hver kvinde fra udenfor?
Ja, hver eneste. Igen: *hver*. Mændene også, forresten.
Hvorfor gør det mig våd? Men hvad hvis jeg ikke kan lide mændene og stadig har brug for noget?
Du lyder ret lidt overbevisende, i betragtning af din meget ophidsede konstante tilstand lige nu...
Alisha lo. Okay, fint, men teoretisk.
Ingen anelse. Luk øjnene? Du må afveje, om du hellere vil vente. Men for nu og denne lille by forude: Hvis du foretrækker det, kan jeg svare for dig, hvis folk stiller spørgsmål.
Ja, det vil jeg foretrække. Jeg er lidt bange.
Jeg tager mig af det. Hovedreglen er bare én: Sig aldrig, at du er fra udenfor.
Hvad gør de med hekse?
Åh, som overalt: Det afhænger. Hvis du har magt, eller de vil have noget fra dig, vil de krybe for dine fødder, og jeg mener seriøst. Men hvis du snubler, vil du blive spyttet på, hugget op eller brændt.
???
Neeeej, få ikke panik, du er en heks, du kan bare undslippe, husk? Heksespring. Glimt. Flygt.
Alisha nikkede. Men et øjeblik senere spurgte hun: Hvad med de stakkels kvinder, der uskyldigt bliver brændt?

Mænd og kvinder, korrigerede Tim. Så fortsatte han: Det sker ikke så hurtigt, og glem ikke, i Peridëis er der hverken død eller uudholdelig smerte. Vi besøgende ville undslippe, og det ville faktisk være det virkelige mål med ilden – at få os væk. En uskyldig lokal ville dog springe rasende ud af ilden eller besvime med det samme. Men der sker dem intet. Og så må gerningsmændene frygte dem bagefter, for de vil give dem igen. Og deres venner vil også. Og en gæld skal gøres op. Det regulerer meget. Bagvaskelse og sladder trives kun, hvor bagvaskeren eller sladdereren ikke har noget at frygte. Men her gør de. Alligevel er folkene ikke hævngerrige. En kamp, der bryder ud i dag over en situation, kan blive til det bedste venskab i morgen. Det er bare, at de er *bange for os*, og du skulle give mange beviser for, at du ikke er en fare for dem. Det kunne måske virke, hvis du bor her længe, men selv da er der en urolig respekt for dig. Men tilbage til os, der står her: Selv hvis du ikke har en krystal og endnu ikke kan gøre heksespringet, ville du i værste fald blive trukket ud, hvis tingene blev virkelig uudholdelige for dig. Det ville bare være irriterende, og du skulle undgå området i et stykke tid, så længe de stadig husker dig. Men det er det.
Men hvad betyder uudholdeligt? Hvorfor bliver du ikke trukket ud, når tingene bare bliver ubehagelige?
Ærligt, hvad ville det være for et liv uden op- og nedture? Hvis du kun spiser fra en delikatessebutik, bliver det til sidst ikke mere specielt end kantinemad. Bare dyrt uden fordel. Mennesker dømmer ikke absolut, men ved sammenligning. Hvis alle børn er velopdragne, betragtes et barn, der bare siger "Blæh!", som dårligt. Hvis al ubehag holdes fra dig, begynder du at græde, når en lille blomst bliver bøjet. Men det virkelige punkt: Du føler dig ikke bedre generelt. Jeg mener, folk søger eventyr, spænding, farve, ophidselse. Intet er mere kedeligt end indelukket, monotont kedsomhed.
Det grå...
Ja, det grå.
Rædslen.
Forfærdeligt.
Alisha lo.
Den rette balance er dog et vanskeligt spørgsmål, tilføjede Tim. Det kan være forskelligt hver gang. Jeg arbejdede engang som rådgiver på en børnelejr. Det var dejligt, fordi de gav mig fri til det.
Her eller udenfor?
Udenfor, med Stasi – næh, spøg til side, børnene var fra ansatte. Lav ikke sjov, de var helt almindelige børn, på alle måder. Så vi lavede en natvandring. En sommerlejr uden natvandring er ingen lejr overhovedet. Jeg blev tildelt at være spøgelse i skoven. Lejrlederen havde givet retningslinjen om at være ekstra blid med de helt små børn og om nødvendigt "afsløre" os som spøgelser, hvis de blev for bange. Sådan noget som: "Hej, det er bare os, og rigtige spøgelser findes

ikke!" Den slags. Det gjorde vi, og de var begejstrede. Men med de ældre, de 13- og 14-årige, fik vi besked på at gå all in, og ikke holde igen med pigerne heller, ellers ville de klage bagefter over, at det bare var for tøsedrenge. Det gjorde vi også, og de var begejstrede. Bagefter.
Din slyngel, jeg tror på hvert eneste ord!
Tim lo. Og moralen i historien: Ingen toppe uden dale, der er ingen ære.

De to gik hen til bymuren i den lille bebyggelse, hvor de så en port. Det var en blå port med en knaldrød kvinde malet på, der rakte sine bryster frem mod beskueren.
Hej! råbte Tim, for porten var solidt lukket. Selvom "port" er lidt af en overdrivelse; den var kun bred nok til, at to mennesker kunne passere side om side, og selv da med besvær.
Hvordan kommer vogne igennem her? spurgte Alisha.
Hvilke vogne?
Kærrer, vogne og sådan.
Sådan noget findes ikke i Peridëis, svarede Tim. Du går, eller du bliver trukket af en slave i en lille vogn, eller i bedste fald rider du på et dovent dyr. Alt andet er kun for hekse.
Men...
Shhh. Tim lagde en advarende finger mod læberne. Alisha forstod med det samme. De kunne blive hørt her.
Og hvorfor bygger de ikke vogne? hviskede Alisha, hendes nysgerrighed for stærk.
De går i stykker, hviskede Tim tilbage. Der er ingen elektricitet her, og al mekanik går hurtigt i stykker. Du leder i skoven efter nyttige ting, der vokser der, men selv de holder ikke længe. Kun kunstneriske ting, der ikke udsættes for hård belastning, eller noget blødt og fleksibelt, holder nogenlunde. Men intet hårdt.
Og denne port? Den er hård og har mekanik. Er hængsler og lås ikke mekanik?
Tim fnisede. Sådan noget vokser her. Som prydgræskar.
Hvad?!
Nej, ikke rigtigt. Så vidt jeg ved, er der træer her, der ikke har årringe i stammen, men er opbygget som snegle. De ydre lag er meget bløde, når de er friske. Folk skræller bare så meget af, som de har brug for, skærer det til form og venter, indtil det afskårne træ hærder som knogle. Det er, hvad de bygger med. Mange mænd er dedikerede håndværkere. Selv mindre huse er lavet af disse paneler. Selvom ikke alt ved det er uden tvivl. Disse paneler er meget lette, og hvis der var storme her, ville hele bebyggelser nok bare blive blæst væk. Husene her holder måske tre eller fire år, men jeg tror, det varierer meget.
Hej! råbte Tim igen.
Jeg kan fløjte med to fingre, sagde Alisha.
Gør det.

Alisha udstødte et skingert fløjt med to fingre.

Få øjeblikke senere åbnede porten. Den havde ikke engang hængsler; den blev ganske enkelt skubbet til side.
Hvordan laver du den lyd, jeg lige hørte? En lille, farverigt plettet mand med en narrekap med klokker havde åbnet den for dem.
Alisha skreg, men klappede hurtigt en hånd over munden i chok. Hun havde set denne lille mand før! Hendes hjerte hamrede i halsen. Ville hun nu blive forrådt? Åh, vrøvl, den lille mand havde selv været udenfor. I den almindelige verden.
Vi vil ind! sagde Alisha med en fast stemme.
Sagde jeg ikke, at du skulle finde noget andet? Ingen vil have dig sådan, så smid dig væk!
Jeg skal vise dig!!! Alisha var oprigtigt rasende og greb efter den frække lille mand, som hurtigt smuttede væk og løb skrigende af sted.
Men i det mindste var porten åben nu.
Hvad var det? spurgte Tim. Jeg hørte stemmen, men jeg så kun vagt noget.
En lille mand, svarede Alisha, men *jeg* så ham tydeligt. Og det er anden gang – én gang derhjemme, og nu her. Dengang fornærmede han mig på samme måde og sagde, at ingen venter på armhulehår, hængende bryster og ufarvet hår.
Så løj han, svarede Tim. Ligesom den bedst mulige tilpasning til den såkaldte norm idealiseres i vores almindelige verden, er det her unikhed, der beundres. Derfor er der næsten ikke noget som mode her. Hvis folk her efterligner noget, er det mere for den praktiske idé bag det. Ellers er folk her kreative, med et motto om *lev og lad leve*. Det gælder også frisurer, hvor som helst på kroppen, og især bryster. Dine er i øvrigt blevet mærkbart fyldigere, siden vi har været her.
Virkelig? Og de hænger ikke så meget mere?
Virkelig. Men om de står fast eller hænger, er ikke pointen her. Der er ingen pigebryster her; der er kun rigtige kvindebryster, sprængfyldte med mælk. Og derhjemme er det ikke sådan, at mænd kun går efter kedelige plastikbryster. Hvis du spørger mig, er de kun normen, fordi de er så kedelige og ikke støder nogen på billeder. Fordi de *ikke* ophidser. Der er indfødte kulturer, hvor det er anderledes.
Men betyder hængende bryster ikke alder, og faste bryster frugtbarhed?
Betyder mælkfyldte bryster ikke frugtbarhed endnu mere? Og de peger næsten altid nedad.
Ofte. Ikke altid.
Men som regel, selv under graviditet. Især når en kvinde udstråler mest frugtbarhed.
Fair point, men på det stadie er hun allerede befrugtet og optaget. En jomfru er det ikke. Hun er stadig fri.
Sandt, brummede Tim. Men det er stadig kun *potentiel* frugtbarhed, ikke bevist. Faktum er, at hængende bryster ikke kun betyder alder, og desuden er der

forskelle.
Tim lavede en gestus, der fik Alisha til at le.
Ærligt, spurgte Alisha, kan du lide hængende bryster? Det lyder, som om du gør.
Det betyder ikke, at jeg ikke kan lide de andre, undtagen de underudviklede pubertetsbryster. Men for at svare på dit spørgsmål: Ja. Visse af dem.
Som mine? spurgte Alisha blødt.
Ja.
Tak.
De kunne godt være lidt mere...
Din slyngel! Alisha gav ham et knæ i låret.
Av! Så meget for mænd, der er ærlige. Jeg sagde bare, at dine sikkert fylder endnu mere, og jeg glæder mig til det, og...
Hm.
Virkelig!
Fint.
Og bare forresten: *De fleste* mænd er ret tiltrukket af tilhængende bryster.
Hm[46].
Men hvert bryst er forskelligt. Og det er den særlige charme. Her bekymrer folk sig ikke om den offentlige norm for bryster, men om hvad visse bryster vækker i dem. Dybt inde i den ældgamle, dyriske del af deres sjæl, ikke i deres tørre intellekt. Selvom det selvfølgelig gælder for alt her.
Alisha indvendte: Men hvis instinkt regulerer alt, så...
...der er stadig medfølelse; den er også stærkere her. Og resten er reguleret... på en mærkelig, uforklarlig måde... af Peridëis. Det er ikke som om, alt kører perfekt her. Peridëis er ikke en... idealverden, men det er som om, der ikke er nogen alt for skarpe kanter.

For et øjeblik var der stille. Så gik Alisha og Tim ind i den lille by.

Hvor er det smukt! udbrød Alisha begejstret.

Alisha vendte sig om. Hvad hun så, oprørte hende oprigtigt. I stedet for at tage interesse i den smukke lille by, undersøgte Tim byportens mekanik. Døren glider på noget glat! råbte han. Og skaberen af denne port har brug for et kursus i dørbygning eller i det mindste tænke over, hvad en port er til for. Denne kan bare skubbes åben og lukket; der er ikke engang det mindste forsøg på en lås.
Vi stod foran den i et stykke tid, påpegede Alisha. Måske er det bare for at holde dyr ude.

46 Det er sandt. En undersøgelse af næsten 1.400 mænd viste, at 20% ikke kan lide hængende bryster, 20% var neutrale, og 60% fandt dem erotiske til meget erotiske.

Eller bare for hyggens skyld, brummede Tim.
Alisha lo. Kom nu, kig på den smukke by. Er den ikke dejlig? Sig noget!
Og ganske rigtigt. Gaderne, eller rettere, gyderne i den lille bitte by var dækket med lyst grus, og på begge sider var små huse klemt ind mellem enkelte klipper, hvert hus malet i en forskellig livlig farve. Alle var kun én etage høje, men gyderne steg og faldt i bølger, snoede sig og forgrenede sig, som de eksisterende klipper åbenbart dikterede. Klipperne her var måske tre meter høje og brede, spredt rundt med cirka tre meters mellemrum. Ikke regelmæssigt, men nogenlunde. Nogle var større eller mindre. Fra de fleste huse førte en stige eller trappe til naboklippen, hvor der nogle gange var bygget et ekstra rum, men oftere var der en slags terrasse. Klipperne, som så ofte i Peridëis, var dækket af planter og blomster. Små gyder forgrenede sig uregelmæssigt til højre og venstre, så på trods af byens lidenhed opstod en labyrint, hvor man følte, man kunne fare vild. Og gang på gang udvidede de smalle gyder sig til små pladser, hvor der blev holdt markeder.
Og folkene! Kvinderne, ligesom Alisha, viste alle deres bryster åbent, som om de bekræftede, hvad Tim tidligere havde sagt: store bryster, små bryster, smalle bryster, brede bryster, store areolaer, små areolaer, flade brystvorter, fremtrædende brystvorter, korte brystvorter, lange brystvorter, æbleformede bryster, citronformede bryster, mangoformede bryster – hver type og form blev tilbudt til nydelse for den tilbøjelige iagttager. Og ikke kun det, det blev klart, at de var, ligesom hovedet og hænderne, en del af deres udtryksform; her blev de rystet indbydende, der svajede de forførende, mens de gik med et eget liv, som om de intet ville have med fødderne at gøre, her hoppede de med latter, der svingede de, mens man bøjede sig, her blev de løftet for at rose sig selv eller deres indhold. Kort sagt: de var en del af det brusende liv. Og en livlig, velbemærket del af det brusende liv oven i købet.

Det var en mærkelig følelse for Alisha. Hun havde været barbrystet hele tiden indtil nu. Nå, ikke bare barbrystet, men iført en kjole, der *bevidst* lod hendes bryster være blottede. Fremhævede dem. Trak opmærksomhed til dem, ikke bare tilfældigt efterladt frie. Og det samme gjaldt hendes skød. Det var heller ikke bare efterladt nøgent som på en nudiststrand derhjemme; kvinder her bar deres kønsområde *bevidst* blottet, og kjolens slids var designet, så når hun gik eller sad, kiggede hendes "bjørn" (som hendes venner kaldte det) konstant frem. Det var stadig til at klare, men her gjorde *alle* kvinder det. I variationer, javel, men *alle*! Ikke som på en nudiststrand, hvor det angiveligt *ikke* var provokerende, men netop *fordi* det var provokerende. I hele landet! Og det udløste en kriblende fornemmelse i Alisha. Det var på en måde meget fristende. Alisha betragtede sig ikke engang som særlig – hvad var ordet – ekshibitionistisk, men at få lov til at vise sig selv, at drille, det var... smukt. Det var allerede mærkbart nok, at kvinder

elskede at blotte sig, når de var langt hjemmefra, hvor ingen kendte dem. Hvorfor var det at vise sig endda forbudt?! Måske fordi andre kvinder jaloux sikrede, at ingen skærpede deres våben for meget og afledte mændenes opmærksomhed fra dem. En slags nedrustningspagt, hvor du konstant kiggede til venstre og højre for at sikre, at ingen "luder" brød reglerne. Men måske var det også på grund af mændene selv. De skulle kigge, men ikke blive så sultne, at de bed uden tilladelse. Og det afhang igen af, hvad der blev betragtet som normalt, hvordan de andre kvinder præsenterede sig. Men mændene kiggede, så meget var sikkert. Alisha havde engang testet det med mørke solbriller og en tynd T-shirt uden bh. Mændene kiggede altid på brysterne først, ikke ansigtet, selv om de hævdede andet. En interessant fornøjelse! Mærkeligt nok kiggede kvinder også, det var Alisha sikker på. Hvorfor dog[47]? Nå, ligemeget. Under alle omstændigheder var de to ting sikkert ikke placeret præcis, hvor de ikke kunne overses, uden grund, og hun nød at vise dem frem, lade alle stirre på dem. Ikke bare som på en nudiststrand, hvor du nærmest skulle ignorere dem, men så de skulle beundres og roses, som indviklede og værdifulde smykker. Ligesom her! Og var de ikke smykker? Pænt runde og store med to markant farvede spidser, hver en forskellig. Men det har vi allerede været over. En vajende mangfoldighed! Længe leve diversiteten!
Alisha var euforisk.

De små markedspladser ved kryds og forgreninger var udstyret med talrige siddepladser, men også faste stenboder. Disse var bordstore blokke, typisk omkring to meter lange og måske en meter brede, så købmændene komfortabelt kunne udstille deres varer. Og hvilken variation der var! Hvad angår brugsgenstande, var udvalget i sig selv ikke så stort, men hver kop, hver tallerken, hver stol, hvert tæppe var designet forskelligt, alle rigt dekoreret, malet, udskåret, støbt, vævet, skåret og hvad der ellers kunne gøres. Kort sagt: Hele den lille by var ét stort kunstmarked. Selvfølgelig var ikke hver brugsgenstand uden kritik, hvis du bedømte den ud fra dens faktiske anvendelighed. Den smukkeste kop er til lidt nytte, hvis det er en kæmpe, overdådigt dekoreret kande, hvis fingerbølstore beholder knap kan nås med læberne. Men det syntes ikke at genere folkene her, og mange boder var fyldt med nips, der ved nærmere eftersyn slet ikke havde nogen praktisk anvendelse. Men lad os ikke være uretfærdige: Hvilken nytte har for eksempel en almindelig silkeunderbukser, solgt for en formue i helt almindelige lingeributikker i den almindelige verden? Ingen. Præcis. Og visse biler skal direkte til værkstedet, hvis du nyser for hårdt ved siden af dem. Jeg nævner dette kun, så mændene ikke siger *Se!* til kvinderne og peger fingre. Men

47 For øvrigt: Dette er bekræftet med specielle kameraer. Selv ved en gennemsnitlig udskæring kigger mænd næsten altid på brysterne først, derefter ansigtet, men kvinder lægger også stor vægt på andre kvinders bryster.

disse ting ser pæne ud, og derfor sælger de. Hvis du har penge nok. Men *det* var virkelig ikke et problem i Peridëis. Sælgerne længtes nærmest efter, at nogen anerkendte deres håndværks sande storhed ved at tage deres varer.
Hvor var jeg?

Åh ja, markedet. Der var selvfølgelig også købmænd, der tilbød specielle frugter, de havde fundet i skoven på hemmelige steder, de aldrig ville afsløre, eller endda dem, de selv havde dyrket. Og der var underholderne. Ved en bod stoppede Alisha og Tim, fordi kvinden, der sad bag den, absolut intet havde på stenblokken foran sig. Kvinden stirrede drømmende op mod himen og viste ingen reaktion.
Hvad sælger denne kvinde? spurgte Alisha.
Jeg ved det ikke, svarede Tim. Lad os bare blive her et øjeblik.
Det varede ikke længe, før en kvinde uden tøven nærmede sig boden og rakte en lille flaske til kvinden bag den.
Kvinden åbnede øjnene.
Alisha gøs. Kvinden bag boden havde meget ejendommelige øjne. Det virkede, som om man kunne kigge kilometer dybt ind i dem og miste sig selv.
Kvinden bag boden kiggede på flasken.
Det er mælkepulver eller kvindesmør derinde, hviskede Tim.

Alisha havde mistænkt det, men var taknemmelig for opklaringen.
Se mig i øjnene, sagde kvinden bag boden.
Kunden lænede sin underkrop afslappet mod stenblokken og udsatte sig for blikket fra kvinden bag boden.
En anden gysen løb gennem Alisha, selv fra hendes afstand, selvom hun ikke direkte kunne kigge ind i øjnene på kvinden bag boden.
Kunden havde fået et fast blik, fuldstændig fanget af blikket fra kvinden bag boden.
Alisha og Tim kunne lige akkurat opfange de bløde, men intenst og suggestivt talte ord...
Varmen strømmer ind i din bløde vulva...
Resten var desværre uhørligt, da Alisha og Tim var for langt fra de to kvinder[48].
Men det varede ikke længe – kun få sekunder – før kunden begyndte at ånde tungt, mere og mere, og til sidst kollapsede med et støn i en kraftfuld orgasme.
Kvinden bag boden fangede hende med hænderne og holdt hende, indtil kunden kom til sig selv igen.
Tak, sagde kunden.
Besøg mig igen snart, sagde kvinden bag boden.
Og kunden gik videre.
Kvinden bag boden satte sig tilbage, hendes blik vendte drømmende mod himlen igen.

Kvinden bag boden kan fremkalde en orgasme bare med blikke og ord! udbrød Alisha forbløffet.
Imponerende, sagde Tim. Det var dygtigt. Det ramte endda mig.
Alisha kiggede bekymret på ham.
Nej, sagde Tim, ingen udløsning, bare ophidselsen.
Det ramte mig også, sagde Alisha. Jeg har længe forstået, hvorfor kvinder her ikke bærer trusser.
Ved du, hvad man kunne kalde, hvad den kvinde gør?
?
Fastfood. Grin, hvis du vil, men det er virkelig som sult, når du ikke har tid til et restaurantbesøg. Med de stærke lyster her i Peridëis har du brug for den bækkenfrigørelse lige så regelmæssigt som mad. Så hvad gør du, når du har travlt?

De to slentrede videre.

Ved næste hjørne lagde Alisha mærke til den første bod, hvor en kvinde, siddende

48 Forfatteren er oprigtigt uvidende om de følgende sætninger.

på en skammel, udtrykte sin mælk i en kop. En mand stod foran hende, åbenbart med ønske om at købe denne mælk.
Alisha trak begejstret i Tims ærme: Se, hun gør det åbent på gaden!
Jeg er mere overrasket over, at vi ikke har set mere af dette allerede. Du vil se det meget, svarede Tim. Men sådan noget fandtes også i den almindelige verden. I Kina var der kvinder, der, ligesom her, solgte deres mælk åbent på markeder. Det blev anset for godt for helbredet. I det mindste i Sydkina var der tidligere ingen anden mælk til salg. En fuld kop kunne indbringe lige så meget som en almindelig arbejders dagsløn. Det var Mao Tse-tung, der forbød det, hvilket var hårdt for de mennesker, når det var deres families eneste indkomst. I Persien kunne du også få kvindemælk på markedspladsen; nomadekvinder solgte det, som her og i Kina, direkte fra brystet for at bevise dets ægthed. Og her er det kvindernes eneste indkomstkilde, da kvinder ikke må arbejde. Kun kreativt arbejde er tilladt, men det giver ikke rigtig noget.
Og jeg kunne bare sælge min mælk her sådan?
Absolut! Vi er endda nødt til det. Er du sulten lige nu?
Nej.
Så lad os først se, om vi kan finde en ny kjole til dig.

Da de tog en pause og sad ved en tom stenblok, nærmede en mand sig Alisha. Det var svært at beskrive, hvad der var fascinerende ved ham, men han *var* fascinerende. Og det var åbenlyst, at han i det øjeblik havde en stærk erektion. Alisha blev knaldrød, da det var helt klart, at mandens erektion var på grund af hende. Hun mærkede varmen strømme til ansigtet. Var manden slet ikke flov? Alisha prøvede ikke at stirre på den erigerede penis, selvom den fuldstændig dominerede hendes tanker. Og hun var drivvåd, også. Alisha mærkede vådheden løbe ned ad indersiden af hendes lår.
Tim forstod øjeblikkeligt, hvad der skete.
Din type?
Jeg smelter.
Hvorfor ikke spørge ham?
Er du sindssyg? Mener du det alvorligt?
Tim tog Alisha i armen: Alisha, sagde han, Peridëis er designet, så du føler begær og giver efter for det. Da jeg er forbudt at tilfredsstille dig selv, for både mit velbefindende og dit, vil jeg stærkt råde dig til at finde en anden til at tilfredsstille dig. Og den mand derovre tilbyder sig selv lige nu.
Nej, jeg kan ikke, hviskede Alisha. Det er ikke passende. Du ville ikke forstå som mand.
Tim kiggede på den fremmede. Hun begærer dig. Kan du lide hende?
Meget! Vil du låne hende til mig?
Gerne!

Uden tøven greb Tim Alisha hårdt bagfra, lagde sin højre arm om hendes arme og overkrop, mens hans venstre arm løftede hendes balder. Han trak hende op på sit skød og flyttede sig lidt tilbage. Så løftede Tim Alishas nederdel, greb hendes lår og spredte dem. Alishas våde køn blev blottet for byen og alle omkring. Kun hendes køn, ikke hende. Hun selv var nede i Tims armhule, indåndede hans duft. Tim lugtede ophidsende maskulint.
Alisha følte en slags passiv trance. Intet ansvar. Dette var ikke hende; det var ham. Hun havde ikke gjort noget. Han var ansvarlig. Bliv stille. Ændr ikke noget. Det mærkelige: Alisha følte sig tryg, holdt tæt og omfavnet af Tim. Han ville aldrig svigte hende. Hendes skytsengel, der så dybt ind i hende. Alisha pressede sine læber mod Tims overarm og begravede sit ansigt i hans armhule. Det var mørkt; hun holdt øjnene lukkede og lod ham gøre, hvad han mente var rigtigt.
Rør dig ikke. Gør ikke noget for at ændre øjeblikket. Skete det? Hvornår ville fyren dog komme?
Der! Ah! Ah! Ah! Den fremmede var trængt ind i Alisha uden tøven. Alisha stønnede. Stød efter stød. På afstand hørte hun Tim sige: Lad din sæd strømme ind i hende. Jeg lover dig hendes mælk, et helt bryst. Hun har god mælk.
På afstand kom et spørgsmål tilbage: Lovet?
På afstand svaret: Lovet!
Stødene i Alisha blev stærkere, dybere, mere rytmiske; den fremmedes bækken klaskede mod Alishas våde vulva. Og endelig mærkede Alisha en bølge, der langsomt steg i hende, støt voksende. Stop ikke, hviskede hun, stop ikke, stop ikke, stop ikke, stop ikke, stop ikke... og der! Hendes vagina klemte i en dyb orgasme, greb om den fremmedes penis for at lede den til, hvad han begærede. Og se! Mens hele Alishas vulva sendte nydelsesbølger gennem hver del af hendes krop, mærkede hun manden stejle og, med et støn, nå klimaks også. Hans penis trak sig sammen, og hun mærkede den svage pulsering af hans sæd, der strømmede dybt ind i hendes vagina.
Alisha åndede tungt.
Den fremmede åndede tungt.
Og så gled den fremmedes blødgørende penis langsomt ud af Alishas vagina. Og noget af hans sæd løb ud af hende. Men kun lidt.

Tim lukkede Alishas ben, løftede hende op og lagde hende sidelæns på den store stenblok, så hendes hoved fandt et blødt sted i hans skød. Nå, ikke alt i hans skød var blødt. Hans penis var hård. Stakkels mand, han måtte ikke. Alisha placerede sit ansigt, så hendes kind hvilede direkte mod hans penis. Og hun kyssede den i det mindste én gang. Stakkel. Stjerner hvirvlede for Alishas øjne. Hun havde brug for lidt hvile. Bare lidt.
Sig, hørte hun Tim spørge, ved du, hvor vi kan få pænt tøj heromkring?
Ovree på den anden side af byen, men det er svært at beskrive, hvordan man

kommer derhen. Jeg tager jer derhen; jeg kan godt lide en lille pause mellem tilfredsstillelse og at drikke fra brystet alligevel.
Hvad siger du? Tim bankede spørgende på Alishas hoved med fingeren.
M-m. Alisha mumlede et nej uden at løfte hovedet.
De to mænd lo. Men ikke på en ond måde.
Alisha døsede. Og døsede lidt mere. Bare lidt. Kun lidt.
Så ramte lugten af steg hendes næse. Og det vækkede hende øjeblikkeligt. Hun løftede hovedet for at se, hvor duften kom fra.
Der. Den fremmede havde skaffet dem mad. Tre, nå, hvad var det? Tre... halverede udhulede rundstykker, kunne man kalde dem. Eller boller? Lige meget, de var fyldt med en slags gullasch, mere kød end sauce. Og hver havde en ske stukket i.
Sulten? Den fremmede rakte en af de gullaschfyldte halv-rundstykker til Alisha. Ingen bekymringer, tilføjede han, jo bedre jeg fodrer dig nu, jo bedre mælk giver du senere. *Kvinden malker gennem sin hals*, som man siger, og ikke uden grund. Han lo.
Alisha tog imod den tilbudte mad. Den fremmede satte sig ved siden af hende, og så sad de tre side om side og lod den farverige travlhed i den lille by passere forbi. Kødet var velsmagende og himmelsk mørt. Alisha var alligevel sulten, på trods af hvad hun tidligere havde sagt. Det var, hvad man ville kalde en glubende stilhed. Alle spiste med velbehag, afsluttede med rundstykket, og til sidst viste det sig, at selv skeen var spiselig. Den smagte sødt med en let krydret-frugtig note. Svært at beskrive.
Tim havde masser af vand, og de delte det med den fremmede, som roste dets behagelige smag.

Mens de sad og spiste, drak og dinglede med benene, brød en legende drilleri, flirt og fremvisning ud over for dem mellem seks kvinder og en mand, som pludselig eskalerede til skrig og latter fra kvinderne. Da Alisha kiggede nærmere, lagde hun mærke til, at manden tilsyneladende var blevet overfaldet og nu bar lænker. Med stort postyr skubbede, trak og puffede kvinderne ham baglæns op på en tom stenblok. En tilbød sit skød som pude, mens en anden kravlede op på ham.
Bliver du hård, eller hvad? råbte kvinden, der var kravlet op. Forførende løftede hun sin nederdel og lod den bundne mand lugte til hendes køn.
Men han havde ikke tid til at reagere, da en anden allerede råbte: Lad mig gøre det! Svish! Hendes læber lukkede sig om hans skaft og suttede det.
Ikke dig! råbte den øverste igen.
De andre kvinder lo, mens de holdt manden nede. Men de gjorde det på en måde, så de selv ikke gik glip af noget, og den stakkels bundne mand var helt dækket af vridende kroppe, midt i flydende hår, bryster og våde køn. To af dem nøjedes i det mindste med hans skinneben, mens deres ejere hjalp med at forberede

mandens centrum for deres veninde.
Og se! Hurtigere end forventet rejste skaftet sig og svulmede, hvilket øgede munterheden, og kvinden, der sad ovenpå, gik ikke glip af sin chance og styrede den erigerede pik ind i sit længselsfulde hul. Så red hun ham, stønnende.
Den bundne mand opgav sin modstand.
Ridet fortsatte, og de andre fem kvinder havde det også sjovt.
Kommer du? spurgte en og drillede manden.
Aldrig! gispede han. I er sindssyge!
Ooh! Hvis din røv var tilgængelig, ville jeg hjælpe tingene på vej!
De andre kvinder kaglede.
Åh, ved du hvad, tilføjede den drillende kvinde hyklerisk, vi er en-to-tre-fire-fem-seks kvinder. Når den første er færdig, tager den anden over, så den tredje, fjerde, femte og sjette. Og gæt hvad der sker bagefter? Den første er helt genoprettet!
Hun spillede chokeret med store øjne.
Og så... og så... begynder det hele forfra. Din stakkels, stakkels mand!
I mellemtiden gled den ridende kvindes skød op og ned ad skaftet med velbehag, hvilket gav våde smaskende lyde.
Lad os lave et kompromis, råbte den forhandlende kvinde. Du kommer, og du får mælk for det. Frisk, høj kvalitetsmælk direkte fra mit bryst, topklasse takket være en selektiv diæt!
I snyder mig bare til sidst! undslap den bundne mand i rykvise gisp.
Det så ikke ud til, at der var meget tid tilbage til forhandling.
Fint, gav den forhandlende kvinde efter. Du får din mælk lige nu, men ve dig, hvis du ikke lader din sæd strømme, når din pik sitrer!
Hun løftede sit bryst til den bundne mands mund. Han åbnede læberne og suttede den tilbudte brystvorte ind i munden. Fra hans mundbevægelser og kvindens korte suk var det klart, at han tog, hvad der blev tilbudt. Måske gjorde den ekstra stimulering hans skaft endnu større eller vippede det til præcis den rigtige vinkel, for rytteren ovenpå stønnede pludselig og skiftede til rytmiske, stødende, beherskede bevægelser for at klatre til sit højdepunkt. Og det var sandsynligvis det, der skubbede manden mod hans eget højdepunkt – hans krop spændte pludselig, så der ikke var tvivl om, hvad der ville ske øjeblikke senere.
Så råbte kvinden, hvis bryst var i hans mund: Nok, nok, befri ham hurtigt, vi vil se det hele!
Og se, rytteren var ikke utaknemmelig – hun løftede sit skød så hurtigt, hun kunne, og mandens penis gled ud af hende. Hun greb hurtigt om den med højre hånd og bragte ham med hurtige frem-og-tilbage-bevægelser af forhuden til det punkt, hvor der ikke var nogen vej tilbage. Men da det øjeblik passerede, holdt hun forhuden tilbage og stimulerede kun skaftet under glansen, så alle tydeligt kunne se manden ejakulere i sin nydelse, igen og igen. Rytteren fortsatte bevægelserne, mens hun sænkede tempoet, indtil manden endelig faldt til ro.

Hans læber havde sluppet det tilbudte bryst, og han åndede tungt. Så tørrede rytteren forsigtigt noget af den spildte sæd med sin pegefinger, spredte sine skamlæber med venstre hånd og påførte sæden på sin klitoris. Med hurtige vibrerende bevægelser bragte hun sig selv til klimaks på ingen tid. Hun faldt fremad og lod sit køn pulsere, mens hun hvilede på manden.
Kvinderne behøvede ikke længere at holde manden nede. Da rytteren rejste sig, sagde en anden kvinde: Okay, piger, næste fyr, næste spænding. Min tur nu!
Rytteren gav den liggende mand et kys; han brugte distraktionen til et solidt klask på hendes røv, og så bevægede kvinderne sig væk, tilsyneladende på jagt efter et nyt offer.
Manden blev liggende på stenbordet et øjeblik, hans krympede pik blottet for synet. Så løftede han armene og undersøgte lænkerne.
En kvinde råbte til ham: Hvorfor ikke bare vente det ud her på min kro? Min øl er god! Hun var værtinden på en lille kro og gik ikke glip af chancen for nye kunder.
God idé, svarede den bundne mand, rejste sig og fulgte værtinden ind på hendes kro.
Nogle folk havde set på, mens andre gik forbi scenen ligegyldigt, tilsyneladende med bedre ting at gøre.

Alisha havde betragtet scenen med fascination. Hvilken slags lænker er det, og hvorfor tager han dem ikke af? spurgte hun.
Du kan ikke få de lænker af, før de selv slipper, svarede Tim. De vokser på visse træer. Friskplukkede holder de tæt i omkring tre timer, hvis du bruger dem til at binde nogen.
Vil du have nogle af de lænker? spurgte manden, der tidligere havde spildt sin sæd i Alisha. Jeg kan skaffe dig nogle om et øjeblik, sagde han. De sælges ret friske her på markedet – med garanti for, at de holder tæt i mindst en time, hvilket er rigeligt til de fleste lege. Så, vil du have en til din foged der?
Skal jeg? spurgte Alisha og lo ad Tim.
Vov ikke, svarede han.

Så satte de tre sig i bevægelse mod tøjmarkedet. Det var ikke langt, men de ville aldrig have fundet vejen alene! Nogle gange drejede de til højre, nogle gange til venstre, da mange stier brat endte i blindgyder. Overalt var der pæne små huse, hvert i en forskellig farve, ingen bygget lige, ingen vinduer eller døre i samme størrelse, alle i fantastiske former. Talrige små butikker og boder, farverige mennesker overalt, og flere gange så Alisha par have sex på forskellige måder på borde eller bænke, snakkende par, hvor manden kærtegnede sin kvindes bryst eller havde hånden mellem hendes lår, eller omvendt, hvor hun glædede hans penis med hånden. En kvinde knælede og tog en mands penis i munden, mens han lænede sig tilbage og nød behandlingen. Og gentagne gange var der par, hvor

manden suttede ved hendes bryst i forskellige stillinger eller malkede hende i en kop. Men bordene havde ikke kun mælk i kopper; nej, der syntes at være øl, frugtsaft, vand – hvad man end kunne ønske sig.
Men de nåede deres destination hurtigere end forventet. Der var så meget at se, og de mange blindgyder fik den snoede lille by til at virke større, end den var. Endelig stod de i en gyde, hvor der kun blev solgt tøj. Så snart sælgerne så Alishas slidte kjole, stormede de alle mod hende.
Pige, råbte en, hvordan kan du gå rundt så laset, når jeg har de smukkeste kjoler!
Pige, råbte en anden, se på mine kjoler; de får dine bryster til at se dobbelt så store ud!
Pige, drillede en tredje, jeg giver dig en kjole helt gratis, hvis du låner mig din flotte foged i et kvarter.
Alisha fnisede og råbte til Tim gennem larmen: Er fogeder efterspurgte som elskere?
Tim råbte tilbage gennem støjen: Folk tror, fogeder har særlig potent sæd. Periserne ville ikke lade nogen anden kvinde få det.
Lyder plausibelt, skreg Alisha.
Tim gestikulerede med to fingre ved munden og signalerede, hvordan han kunne dæmpe tingene.
Alisha nikkede, og Tim udstødte et gennemtrængende fløjt.
Øjeblikkeligt blev der stille. Tilsyneladende var høje fløjt ikke almindelige her.
Okay, det er nok, sagde Tim strengt. Vi kigger selv, forstået?
Sælgerne skyndte sig tilbage til deres butikker.
For at gøre en lang historie kort: Det var tortur for de to mænd, hvilket den fremmede til sidst afsluttede ved at kræve sin belønning. Da Alisha modvilligt bad om lidt mere tålmodighed, tilbød Tim hende en lussing. Også hvis hendes mælk flød dårligt, fordi hun var uvillig.
Den korte tvungne pause viste sig at være ret behagelig, ikke mindst fordi deres ben allerede gjorde ondt. Mens den fremmede drak sin belønning fra Alishas bryst, lagde hun for første gang mærke til, at hendes frie bryst begyndte at dryppe af sig selv. Se, hvor godt mælken flyder, hviskede Alisha til Tim og pegede på sit frie bryst.
Vi bør nok malke det bryst nu, sagde Tim og trak en kop frem fra sin rygsæk. Han var knap begyndt at malke Alishas bryst, da en af tøjsælgerne kom stormende over. I mænd vil aldrig lære at gøre det ordentligt! skældte hun ud. Du skal gøre det med meget mere følelse – på den måde får du mindst det dobbelte!
Sælgeren tog ganske enkelt brystet fra Tims hånd, masserede det brisk med øvede bevægelser, greb derefter præcist bag Alishas brystvorte og klemte forsigtigt, slap og gentog i en jævn, behageligt langsom rytme. Hun stoppede kun for at cirkle rundt om Alishas brystvorte som en urviser. Alishas mælk sprøjtede i koppen i hvislende stråler. Alisha spandt.

Jeg vil lære at gøre det, sagde Tim og så nøje til.
I mænd har ikke bryster til at mærke det selv, svarede kvinden og holdt sin rytme jævn. Da brystet virkede helt tomt, æltede hun det igennem og lokkede mere mælk ud, gemt dybt i de mange mælkegange. Hendes fingre undersøgte forsigtigt Alishas mælkekirtler, masserede dem med stor følsomhed... og endnu en gang genovervejede brystet og sendte en kriblen, der signalerede mere mælk.
Tak, sagde den fremmede, der havde tømt Alishas andet bryst. Det var godt gjort. Brystet på min side fulgte med med det samme. Jeg er mere end tilfreds, især da jeg aldrig i mit liv har drukket mælk af sådan en utrolig styrke. Og den er af fineste aroma også – du kunne leve af at sælge den bare én gang om måneden.
Den fremmede rejste sig, bukkede, ønskede dem held og lykke og gik.
Jeg har aldrig haft sex med en mand på den måde! sagde Alisha til Tim.
Hvad? Hilsen, sex, belønning, tak, farvel?
Ja, noget i den stil.
Og hvordan føles det?
Overraskende godt. Forskelligt, afslappet, men godt. Måske fordi det var *kun* tilfredsstillelsen og intet andet. Jeg har aldrig haft det før.
Har du nogensinde forestillet dig det i en fantasi?
Ja, når jeg tilfredsstiller mig selv. Ikke så konkret – manden forbliver lidt skyggefuld, næsten som i en tåge, og han forsvinder tilbage til intet, anonym. Det dukker op ret ofte.
Så ved du, hvorfor det også sker her. Men hvis du har en rigtig mand, skal du passe på at holde sand intimitet kun med ham, ellers mangler du limen, der holder forholdet sammen, og det falder fra hinanden.
Tror du ikke på åbne forhold?
Nej.
Jeg gør det heller ikke rigtigt. Men dette var anderledes, det var ikke... virkelig intimt... i den rigtige forstand. Og jeg kendte ikke den side af mig selv endnu.
Undtagen i fantasierne, når du tilfredsstiller dig selv.
Sandt, undtagen i de fantasier, når jeg tilfredsstiller mig selv.
Sælgeren havde taget brystet, som manden havde været ved. Må jeg? Der er som regel stadig meget tilbage. Rent spild.
Ja, vær så venlig, sagde Alisha og så på, mens sælgeren æltede hendes bryst og derefter malkede det tørt. Faktisk formåede hun at udvinde en overraskende mængde mere mælk.
Det føles godt, sagde Alisha. Malkningen, mener jeg. Og mærkeligt nok er jeg virkelig stolt over, at jeg har mælk. På en måde...
Det er ikke overraskende, svarede Tim. Det er dybt feminint, og her i Peridëis har det en meget central betydning.
Kvinden gav Alisha et lumsk blik: Så, nu hvor dine bryster er tomme, vil du tjekke mine kjoler ud?

Du er godt nok en forretningskvinde. Alisha lo, slet ikke afskrækket. Kvinden havde malket hende så godt. Alisha var imponeret ikke kun over mængden af mælk, men også over, hvor behageligt hendes bryster føltes.
Gerne, sagde Alisha.
Åh, jeg har kjoler meget lig din, sagde sælgeren.

Og ganske rigtigt! Alisha var begejstret, da hun fandt en kjole, der ikke bare lignede hendes, men sad lidt bedre og kunne bindes mere effektivt, hvilket helt sikkert ville være praktisk til vandring. Plus, den havde indvendige knapper, hvor de to halvdele af den slidste nederdel kunne løftes og fastgøres. Dette var ment til bedre at blotte kønsområdet forfra eller bagfra, når man blev taget af en mand, men funktionen kunne også bruges anderledes.
Hvor meget koster kjolen? spurgte Alisha tøvende.
Åh, jeg er begejstret for, at en af mine kjoler bliver købt, selv af en fremmed, der sikkert ved bedre! udbrød sælgeren og klappede i hænderne. Sikke en glæde for mig! Men jeg vil gerne tage noget frisk mælk fra dig, hvis du kan undvære det. Hvis du kunne vente måske to timer, indtil ny mælk flyder? Sammen med den mælk, der allerede er samlet, ville jeg være fuldstændig tilfreds.
Nu var det Tim, der svarede: Sælger, løj han frimodigt, kvinden, jeg ledsager, blev i går taget i et hemmeligt ritual af en utællelig horde af vilde mænd, flere end du kunne tælle på fire hænder, og alle spildte deres sæd dybt inde i hende. Så hængte de hende op og ned ved hendes køn, så ikke en eneste dråbe sæd gik tabt. Forstå, sælger, at mælken, du lige malkede fra hende, sandsynligvis har en helt særlig kraft. Prøv den! Før du giver den væk for billigt!
Alisha kunne ikke tro sine ører, men bed sig i tungen, fnisende, og sagde intet.
Åh, foged, sagde kvinden, det kan være, men ingen sex er uendeligt dyb.
Smag på den, svarede Tim.
Selvfølgelig skylder jeg dig særlig tak, og jeg er stolt over, at du kan lide min kjole! Men jeg brugte mange uger på at sy den og bruger specielle stoffer, der vokser et hemmeligt sted.
Så prikkede hun på Alishas brystvorte. Mener du, at mælken derinde er magisk?
Ikke det, skyndte Tim sig at sige. Bare *meget* effektiv. Det var alt, jeg mente.
Vidunderlig mælk, funderede kvinden og kneb øjnene sammen. Så kaldte hun på sin mand og gav ham en fingerspids af Alishas mælk at smage.
En sand skat! udbrød sælgerens mand begejstret efter at have smagt Alishas mælk.
Er I enige om handelen? spurgte Tim.
Aftalt, sagde sælgeren hurtigt.

Ude med den nyerhvervede kjole under armen trak Tim Alisha i hånden ind i den næste gyde.

Hurtigt, tag din krystal frem og ønsk dig tilbage til den underjordiske gang! Vent der ved indgangen. Jeg kommer til fods.
Hvorfor? spurgte Alisha, alarmeret.
Min fejl. Jeg stoler ikke på sælgeren. Hun mistænker nok, at du er en heks; hendes reaktion tydede på det. Bedre ikke at tage risikoen.
Og dig?
Jeg klarer mig. Skynd dig!
Tim trak Alisha ind i en niche.
Alisha blev lidt bange. Hun trak hurtigt den guldglinsende krystal frem og greb den tæt. Hun lukkede øjnene og forestillede sig stedet i den underjordiske gang, hvor Tim havde hugget krystallen fra klippevæggen, så levende som muligt.
Et grønt glimt! Svovlstank! Et tordenslag! En enorm kraft greb Alisha... og det var gjort. Alisha stod lige foran klippen inde i hulen, men denne gang var der ingen brændende fakkel i nærheden. Det var helt mørkt, og Alisha følte, at hun nu var nøgen. Tim ville bringe kjolen; det var åbenlyst, at han havde *tænkt på præcis det*! I det fjerne var det lyse punkt ved indgangen synligt. Forsigtigt følte Alisha sig frem mod det. Men det varede ikke længe, før hendes øjne vænnede sig til mørket, og hun lagde mærke til det fosforescerende grønne lys, der udstrålede fra væggene, præcis som hun havde set i kroens kældergange. Wow! Glimtet havde virket. Hun var en heks. En rigtig heks med særlige kræfter. I det mindste her i Peridëis.
Byen var ikke langt væk; Tim ville sandsynligvis være her om en time. Alisha var ikke bekymret for ham; han ville klare det.
Først fandt hun et hjørne, og efter at have lettet sin blære, lagde hun sig på jorden ved et solrigt sted nær indgangen, kiggede op og døsede til sidst hen.

Tim havde ventet på glimtet, brag og svovlsky, og da Alisha var væk, samlede han hendes tøj og narreguldkrystallen fra jorden. Han samlede alt i sin venstre hånd og satte brat i løb. Tim racede gennem gyderne, væltede folk til side ved at skubbe fra væggene med fødderne, fandt en af de mange porte, der førte ud af byen, opdagede til sin overraskelse, at den var låst, og med stor elegance og en sand eksperts færdigheder sprang han over muren med tøjet i hånden. Han løb yderligere hundrede meter ind i tykkelsen af planter, lavede et skarpt sving og kastede sig så pludselig til jorden. Han gled ind under en tæt busk, pressede munden ned i en fordybning i jorden og åndede ind i den for at få vejret så stille som muligt. Samtidig lyttede han intenst. I tre eller fire minutter lå han der helt ubevægelig.
Nej, ingen havde formået at følge ham. Nu var det tid til hurtigt at orientere sig og komme videre.
Han rejste sig.
En anden dal åbnede sig her. Ikke deres dal – denne var meget smallere. De var

ikke kommet herfra, og de skulle heller ikke denne vej. Hvad var bag ham? For pokker, nej, han var endt på den forkerte side af byen, og byen blokerede alle tre dale, fordi den lå lige i midten. Alisha var på den anden side. Hvad nu?
Tim lyttede. Intet mistænkeligt kunne høres.
Men hvad skulle han gøre? tænkte Tim. Som foged var han for iøjnefaldende. Som agent for periserne var han teknisk set immun, men i bedste fald ville han blive kraftigt forsinket. I værste fald ville hans immunitet ikke hjælpe mod en rasende pøbel på heksejagt. En forklædning ville have været nyttig... Så fik Tim en idé. I Peridëis var det ikke usædvanligt at være nøgen. Når folk gik for at bade i bækken, gad de ofte ikke tage tøj på og gik nøgne, som slaver normalt gjorde, selvom de bar halsbånd. At klæde sig helt af kunne være en god idé – en nøgen foged var ikke en foged.
Så Tim klædte sig af og pakkede Alishas nye kjole, krystallen, hans pisk og sit eget tøj ind i Alishas gamle kjole og bandt det med sit reb. Han stak pakken under armen. Han fandt bækken og slentrede tilbage mod byen, som om han kom fra et bad.
Byporten mod bækken gled let op; måske havde den anden port bare sat sig fast, eller han havde klemt den i hastværket. Lige meget. Tim gik bevidst langsomt inden for bymurene, holdt sig tæt på muren og skar ikke gennem byen. Ingen kom mod ham. Var de alle i byens centrum? Der! En mand kom løbende, hans blik viste, at han ledte efter noget. Tims muskler spændte. Kun én! Han kunne håndtere langt mere end én mand, men det ville ikke være klogt.
Manden stoppede brat foran Tim. Har du set en foged med en smuk heks? spurgte han.
Nej.
Eller en smuk heks uden en foged?
Nej.
Hvis du ser en smuk heks, vil du så give mig besked?
Hvordan genkender man en?
Det ved jeg ikke.
Hvordan skal *du* så genkende en?
Godt point, sagde manden. Det havde jeg ikke tænkt på. Tror du, jeg skal stoppe med at lede?
Selvfølgelig. Det er meningsløst. Gå hjem.
Og hvad gør jeg der?
Tim bandede indvendigt. Fint, sagde han højt, du kan altid gå på bordellet.
Bordellet! Mandens øjne lyste op. Det er bedre end at løbe rundt, sagde han. Og: Tak for rådet.
Velbekomme.
Manden gik videre.
Tim åndede lettet op og fortsatte. Han passerede et par flere mennesker, inklusive

et ungt par, der var optaget af ting andet end heksejagt. Men ingen andre spurgte om en smuk heks, med eller uden foged. Ingen spurgte om noget, for at være præcis. Måske var der næsten ingen, der stadig ledte. Folkene her var glemsomme og let distraherede.
Ah! Der var porten, de var gået ind i byen igennem sammen. Uden problemer åbnede Tim den, passerede igennem og lukkede den bag sig.

Uden for byen lagde Tim mærke til en frugthave på siden, som han ikke havde set, da de var gået ind. Nær bebyggelser fandt man ofte særligt velsmagende ting, så en omvej ville helt sikkert være det værd. Og ganske rigtigt fandt han snart et træ, der voksede rundstykker, hvorfra Tim plukkede de friskeste. Hvor skulle han gøre af dem? Tim trak Alishas gamle kjole frem fra bundtet og bandt den til en provisorisk pose, hvori han stoppede rundstykkerne. Nærliggende træer bar andre lækre sager, og Tim tog et par prøver, som han også pakkede ind i Alishas gamle kjole.
Tilbage på den azurbløde brolagte sti, efter måske to hundrede meter, så Tim pludselig en høne stå ved vejsiden. Nå, ikke bare stå. Mere præcist, hønen blinkede suggestivt, næsten uanstændigt, til ham og havde provokerende fremvist et af sine lår.
Da Tim kom tættere på, så han flere høns i samme positur langs stien.
Og alle sammen blinkede til ham og fremviste deres lår provokerende.
Og så løftede en høne endda sine fjer let for at afsløre mere af sit lår.
Ugh, udbrød Tim, har I ikke en hane?!
Men så gik det op for ham. Han valgte roligt en høne og kaldte på den, kyk-kyk-kyk, og se, den kaldte høne kom løbende ivrigt. De andre høns, der nu blev påtrængende og ondskabsfulde mod den udvalgte, jagede Tim væk. Skrub, skrub, forsvind. De andre struttende af sted, tydeligt fornærmede, deres klukken umiskendeligt indignerede. Da høns kunne tale lidt, blev der hørt grove fornærmelser af lav intelligens, som ikke vil blive gentaget her.
Kom nu, sagde Tim til hønen og begyndte at løbe tilbage mod den azurbløde brolagte sti. En times march var åbenbart en udfordring for en høne, da Tim flere gange måtte opfordre den trege fugl til at holde sig tæt bag ham.

Endelig nåede han stedet, hvor de havde hugget narreguldkrystallen fra væggen. Da Tim ankom til indgangen til hulen, lå Alisha på jorden og sov fredeligt.
Tim satte sig ved siden af den nøgne Alisha, betragtede hende kærligt et stykke tid og blæste derefter forsigtigt i hendes ansigt.
Vågn op, sagde han. Fra nu af kan du tage den nye kjole på.
Åh, ja! Alisha var øjeblikkeligt vågen. Men så stoppede hun op og spurgte: Min gud, hvordan var det?
Åh, ikke noget særligt. En hurtig sprint, lidt spejderarbejde og tilbage hertil. Vi

bør nok undgå byen for nu; de leder efter os.
Er det slemt?
Nej. Vi er rigtige hekse og kan udføre magi. Har du glemt det?
Alisha lo glad. Det er fantastisk, at vi er, selvom det er ærgerligt, at vi nok skal tage en omvej nu. Har jeg ret?
Ja. Byen blokerer dalen, og med disse dale i Peridëis ved man sjældent, hvor en omvej fører hen. Om der er stier gennem de underjordiske tunneler og huler, er også nogens gæt.
Og nu?
Jeg ved det ikke. Vi kunne forklæde os, prøve om natten eller finde en anden vej. Jeg tror ikke, det bliver for svært.
Puha!
Nej, det er virkelig ikke et problem. Kom nu, tag den nye kjole på!
Alisha sprang op.
Hendes blik faldt på hønen, der betragtede hende nysgerrigt.
Hvad er det?
En høne.
Det kan jeg se, men hvor kom den fra?
Åh, jeg samlede noget mad, og hønen tilbød sig selv som hovedret.
Alisha lo. Frivilligt?
Jeg kunne ikke verificere hønens sociale status eller generelle situation, men den virker velfødt, ser velplejet ud og gav mig overbevisende indtryk af, at den kom frivilligt. Og den er myndig. Men skal vi prøve kjolen først?
Ja. Øjeblikkeligt glemte Alisha hønen.
Tim hjalp hende med at tage den på. Ulempen var, at den nye kjole var snøret op bagpå, hvilket gjorde den lidt mere besværlig at tage på og af. Den gamle kjole havde knapper. Men snøringen sikrede en perfekt pasform. Alisha snurrede hid og did. Det er virkelig en smuk kjole, sagde hun. Og mine bryster ser endda lidt større ud i den, hvis jeg ikke tager fejl. Det er synd, at tøjsælgeren var sådan en sladrehank.
Hold det ikke imod hende, sagde Tim. Selvom hun vil vogte din mælk som en skat, er folkene her for det meste bange for alt fra udenfor eller tæt på det. De bor i Peridëis' dale, vil ikke klatre for højt op på klipperne, vil ikke gå for dybt ind i hulerne, har en panisk frygt for overgangspunkterne og selvfølgelig for hekse – dem, der kommer udefra, som har uforklarlige kræfter, som har en uforklarligt høj kapacitet for tanke.
Uforklarligt høj kapacitet for tanke? gentog Alisha. Jeg lagde ikke mærke til, at folkene her var dummere.
Jeg ville ikke sige det sådan. "Forskellig" er et bedre ord. De tænker meget umiddelbart, men på den anden side er de fuldstændig tilfredse i nuet. Og du så selv, hvor kreative og kunstnerisk begavede de er.

Det er utroligt, hvilke smukke ting de skaber! afbrød Alisha.
Absolut, svarede Tim. Men noget abstrakt er ikke deres ting. Det lægger man ikke nødvendigvis mærke til i hverdagen, kun når det kræves. For eksempel kan de ikke læse eller skrive, og du kan heller ikke lære dem det. I bedste fald noget stavning, og med tal kun tælling, men ingen regning. Eller tekniske tegninger, kort og lignende – det findes ikke her. Du mærker det virkelig med komplekse begreber. De kan bare ikke fatte komplicerede ting og kan derfor ikke tænke særlig langt frem. Sådan kan du straks skelne de lokale fra os besøgende "hekse."
Og hvad er forskellen mellem periser og hekse?
For os er det, at periserne var her før os og åbenbart kender nogle hemmeligheder, vi ikke har adgang til. Nogle siger, de er mindst en anden gren af menneskeheden. Men hvordan afgør du det, medmindre der virkelig er et hemmeligt sted, et centralt fristed, der afslører Peridëis' historie? For de lokale vil jeg sige, at en peri er en med magt, og en heks er en uden. De kryber for den første og jager den sidste væk. Men de tager, hvad de kan få, fra begge. Færdig.
Hvordan kryber folk for periserne? Du nævnte et fristed; er der en slags religion eller tilbedelse? Eller er det mere praktisk?
Praktisk set får periserne, hvad de vil, alligevel. Det gør vi også. Men periserne nyder tilbedelsen. Det har religiøse undertoner, men de indfødtes faktiske tro er meget mere direkte. I modsætning til den bibelske historie blev mand og kvinde skabt som én væsen og derefter splittet. Derfor længes begge halvdele efter at genforenes og har brug for hinanden. Bryster, vagina, penis og mund tjener til at muliggøre den forenende symbiose mellem mænd og kvinder. Kvinden genererer livsenergi i sig selv og giver den til manden, som bruger den praktisk og tager alt det tunge arbejde. Dette bevises tydeligt af, at en mands bryst er fladt og inaktivt, men han har langt mere fysisk styrke end en kvinde; at en kvinde producerer mere fugt end en mand; og fordi begge utrætteligt stræber efter at give den anden, hvad de har i overskud.
Og mandens sæd?
Den binder ham til kvinden, men får også hendes bryster til at svulme.
Det er en ret smart religion.
Åh, det er ikke så langt fra visse trosretninger i den almindelige verden. Kinesisk taoisme, for eksempel, har lignende ideer, bare bøjet lidt mere maskulint.
Med knepperi og sutten?
Tim lo. Nej, ikke det, men der er stadig et seksuelt element, inklusive seksuelle energier. Det handler bare mindre om reel energiudveksling og mere om ensidig optagelse og tilbageholdelse af energier af manden. Der skal en mand heller ikke spilde sin sæd og bør trække energi fra en kvindes bryster, såvel som hendes vagina og mund. Men det læner sig mere mod afholdenhed, i modsætning til her, hvor en mand simpelthen kan genvinde tabt energi, og en kvinde kan kræve hans sæd.

Måske var der engang en fra Kina her?
Hvem ved[49]? Men så glemte de et par ting. Jeg var i øvrigt ikke færdig: Troen her siger også, at kvinder har større røve, så de ikke bliver for selvglade med alt dette og...
Din slyngel, nu lyver du!!!
Grinende kastede Alisha sig over Tim og hamrede løs på ham med næverne. Han lod sig falde tilbage, også grinende.
Nej, virkelig! sagde han. Det var ikke opfundet. Det antyder nok, at ingen er ufejlbarlig. Og at der er nogen, der sætter grænser.
Alisha stoppede med at banke. Tim lå under hende, stadig nøgen, da han ikke havde taget sin uniform på igen. Da Alishas kjole havde bredt sig vidt, rørte hendes køn nu direkte ved Tims. Da hun stoppede op og kiggede ham i øjnene – manden, der var bestemt til at minde hende om hendes grænser – mærkede hun sit køn fyldes med blod, åbne sig og blive glat. Og Tims blev hård. Lidt mere, og hans penis ville glide ind i hende uden besvær.
Undskyld, sagde Alisha, jeg mente det ikke. Og igen: Undskyld!
Alisha løftede sit skød let for at forhindre det ønskede, men forbudte, i at ske. Nu lagde hun endnu mere mærke til, hvor våd hun var blevet.
Forlegen sagde Alisha: Vil du drikke min mælk? Jeg tror, mine bryster er fulde igen.
Ja, gerne, sagde Tim simpelt.
Alisha lagde sig til højre for Tim, vendte sig mod ham og tilbød sit bryst til hans mund. Han tog det i hånden og førte det til sine læber.
Alisha lukkede øjnene og overgav sig til fornemmelsen, der strømmede gennem hendes krop og mod hendes brystvorter. Hvorfor fascinerede tanken om, at denne mand gav hende et klask på røven – eller to, eller tre – hende? Var det denne mand? Eller var det hende? Var det Peridëis? Eller noget mere? Hun besluttede, det var Peridëis. Det var det enkleste.
Få øjeblikke senere fandt Alishas højre hånd vej til hendes skød. Hun kunne ikke lade være. Det gik bare ikke. Hendes højre ben, der hvilede ovenpå, bøjede, og hendes langfinger gled ind i spalten, hvor hendes klitoris pressede udad. Langfingeren søgte febrilsk sit mål, nabofingrene skubbede hendes skamlæber til side, så godt de kunne, og langfingeren begyndte at vibrere over den ømme hud på hendes klitoris. Alisha forsøgte ærligt ikke at lade Tim mærke det. Men hun må have spændt for meget og stødt til ham med benet, og oven i købet var den hastigt nærmende orgasme for intens til, at hun kunne kvæle sit skrig. Så hun opgav og lod det ske, hvilket gav hende et par efterrystelser, før hun sank ind i en halv-døs.
Tim strøg hendes nakke og lettede noget af Alishas skyldfølelse.

49 Disse påstande er ikke helt forkerte. Taoistiske alkymistiske lærdomme indeholder sådanne teorier.

Da han havde drukket sig mæt, sagde han: I det øjeblik, du får en orgasme, kommer der meget mere mælk.
Virkelig? Jeg lover, jeg vil prøve at beherske mig i fremtiden.
Lov ikke det. Du ville ikke klare det, og det ville ikke være godt at bære en konstant dårlig samvittighed. Det er ikke dit problem, at jeg lever i cølibat, og det er imod Peridëis' natur at undertrykke begær. Desuden lod du dig rive med, selvom du blev iagttaget. Ikke et godt tegn på din selvkontrol.
?!
Tim pegede på hønen, der stod to meter væk og betragtede dem nysgerrigt.
Alisha lo.
Hun spurgte Tim: Hvordan klarer du det? Jeg mener ikke hønen, men det med selvkontrol.
Nogle gange klarer jeg det slet ikke. Når det sker uden min medvirken, prøver jeg at få klimakset på en måde, så sæden ikke frigives. Som de andre mænd her kan gøre. Og en dag får jeg det til, som de gør. Jeg har bare ikke lige så mange chancer for at øve mig. Det er modstridende at ønske en orgasme, ikke ønske en orgasme, få en orgasme og så holde sæden tilbage. Men sidste gang var en god mulighed. Stadig ret mislykket, men jeg tror, jeg har knækket koden.
Hvem skal overhovedet tjekke det?
Ville du virkelig tage chancen?
Alisha tænkte et øjeblik. Nej, sagde hun til sidst. Prisen er værd at gøre sig umage for.
Jeg tror, det er det, umagen handler om, svarede Tim.
Hvornår... Alisha tøvede let, ...hvornår var sidste gang, det skete for dig?
Du vaskede dig ved bækken, bøjede dig langt frem, og din vulva var perfekt synlig, og dine bryster svajede. Det var der, det skete.
Skal jeg undgå at gøre det...?
Nej. Lad mig have glæden.
Hans sidste ord sendte en subtil puls gennem Alisha, der spredte sig som et lyn til hendes tæer.

Okay, sagde Tim. Nok af de frække ting for nu. Lad os holde picnic, og når solen begynder at dæmpe sig, finder vi ud af, hvordan vi sniger os gennem byen til den anden side, så vi kan fortsætte vores rejse.
Tim rullede Alishas gamle kjole ud og bredte den som en dug. Alt, hvad hjertet begærede, var der. Kun vandet var væk, men det kunne de fylde op undervejs.
Så sagde Tim: Kyk-kyk-kyk, og hønen kom løbende, klukkende entusiastisk.
Alisha følte sig lidt utilpas. Man vil ikke se sin mad i øjnene.
Hønens blik fik et ægte bekymret udtryk.
Alisha huskede skinkegrisen på kroen. Var det lignende med hønen? Men hvordan?

Hønen rakte et ben frem.
Tim kløede sig i hovedet. Jeg har aldrig spist hønsekød her, indrømmede han.
Hønen trak groft fjerene, der dækkede dens lår, op med næbbet, som at rulle bukser op. Og se! Under var der fuldt tilberedte, sprøde hønselår – nej, hønselår. Det må være det.
Tim rakte ud og fandt, at det varme (!) og meget sprøde kød let kom af lårene. Under var et tyndt lag muskel, åbenbart ikke beregnet til at spises.
Hønen stønnede, faldt bagover og rullede med øjnene.
Gør det ondt? spurgte Alisha bekymret.
Tim tjekkede. Nej, konkluderede han, det perverse væsen ser ud til at have noget, der ligner en orgasme, efter udseendet.
Alisha fnisede, og hendes dårlige samvittighed smuttede stille væk.
Tim løsrev det andet lår og rakte det til Alisha. Av! Det stegte kød var varmt. Alisha tøvede... af principielle grunde, men da stegen lugtede så fristende, tog hun til sidst en bid. Fantastisk! udbrød hun.
Hønen klukkede tilfreds, men glemte ikke at kigge bekymret på Tim.
Okay, okay, sagde han, jeg prøver også!
Han bed i sin steg. Mmm! udbrød han. Det er virkelig godt, og skindet er vidunderligt sprødt.
Hønen åndede lettet op. Så rejste den sig og, let haltende, begav sig tilbage, sandsynligvis for at prale for de andre høns om, hvor meget selv udlændinge nød dens stegte lår.

Efter måltidet genoptog Tim tidligere hændelser: Du ved, Alisha, det vil nok ikke være sidste gang, nogen mistænker dig for at være en heks fra udenfor på grund af kvaliteten af din mælk. Heldigvis varierer mælkens styrke hver gang, for hver kvinde, afhængigt af tidspunktet på dagen, kost, følelsesmæssig tilstand, tusind ting. Kvinder her taler konstant om det og har utallige tips til, hvordan man booster dens styrke. Nogle er sande, nogle er vrøvl, og ingen kan rigtigt sige, hvad der virker, og hvad der ikke gør. Så normalt er der ikke noget problem, og du kan altid hævde, at alle de heldige omstændigheder ramte på én gang for dig. Men af og til møder du en skarp en, der bemærker, at din mælk er langt mere potent end selv den bedst mulige normale mælk. Måske en, der har smagt heksemælk før. Det må du regne med.
Og hvad er det bedste at gøre så? spurgte Alisha.
Afhænger af situationen, sagde Tim. Hvis du er færdig i det område, som i dag, så kom væk, hvordan du kan. Ellers spil dum, og hvis det ikke virker, foreslå en aftale. Din mælk er så værdifuld, at folk næsten altid går med på det, især da de ikke ved, om du måske forhekser dem eller noget. Tre malkninger vil altid få dig ud. Hvis de kræver mere, truer med straf – som at forvandle dem til et gedehoved eller noget. Det vil næsten helt sikkert være nok, især da tre doser heksemælk er

meget. Men det skal alt sammen være hemmeligt; de skal være sikre på, at ingen bemærker deres lyssky aftale. Ellers angiver de dig for at rense sig selv.
Og hvad gør jeg i så fald?
List, flugt, bål, løb tilbage, hvis du har mistet din krystal. Så pas godt på krystallen. Men som jeg sagde, vil din mælks høje værdi normalt løse problemet. De fleste, der bemærker dens værd, siger ikke et pip og vil i stedet prøve at få så meget som muligt i smug – og uvidende.
For én gangs skyld er jeg begejstret over menneskelig korruption, sagde Alisha.
Nå ja, *først mælken, så moralen*, som de siger her. Som i den almindelige verden – jo flere penge du får, jo mere fleksible bliver dine principper. Og da du i bund og grund er en vandrende pengemaskine...
Alisha lo: Men jo rigere du er, jo dårligere sover du.
Åh, svarede Tim, glem ikke, at du er en tungt bevæbnet pengemaskine, der kan gå af ved den mindste berøring.
Alisha pustede brystet op: Jeg er en farlig kvinde.
Overbevist?
Overbevist.

Til sidst satte de af sted. Langs den azurbløde brolagte sti. De havde efterladt Alishas gamle kjole med madresterne nær vejen. Hvis nogen ledte efter dem, ville de følge dette falske spor i den forkerte retning. For de var på vej tilbage mod byen, som de på en eller anden måde skulle forbi.
Mens de bevægede sig mod den lille by, satte en farverig tusmørke gradvist ind. Hvad der altid opmuntrede Alisha: Det var ikke ledsaget af en afkøling af luften. Hun havde ikke én gang følt sig kølig i Peridëis. Som om det slet ikke eksisterede her.
Da det allerede var halvmørkt, kom den lille by til syne.
De passerede gennem resterne af en skov. Enge lå forude, men nu gik de under lave træer og mellem spredte buske.
En rømmen af en hals kom fra buskene. De så en skygge.
Alisha skreg, men lo så.
Der stod en hane. En rigtig hane. Og det var ham, der havde rømmet sig. Da de kiggede på ham, spredte hanen sine fjer for at vise sine robuste ben.
Åh, din stakkels hane, sagde Alisha og klappede hænderne sammen, vil ingen nyde dine fine lår?
Hanen kiggede nedslået mod jorden.
Ved du hvad, sagde Alisha, vi kunne faktisk bruge en god aftensmad. Men vi kan ikke betale. Eller ville du tage mælk?
Hanen gøs af rædsel.
Ville du gøre det bare sådan?
Hanen nikkede begejstret, tydeligvis undgående et højt krage for ikke at tiltrække

for meget opmærksomhed.
Kom her, kyk-kyk-kyk, kaldte Alisha og knælede ned.
Hanen kom springende over.
Alisha satte sig i græsset: Kom her, sagde hun, tog hanen op på sit skød og kradsede dens nakke, mens Tim tog, hvad hanen var ivrig efter at give.
Du er en flot en, roste Alisha hanen.
Den strakte sig stolt.
Og du smager godt! tilføjede Tim og smaskede med læberne.
Hanen kunne ikke lade være med at krage, faldt tilbage på Alisha og gispede af den eftertrykkelige ros.
Alisha gav den tid til at komme sig, mens hun nød sin aftensmad. Det er et skørt land, smirkede hun. Få øjeblikke senere humpede hanen af sted, hovedet holdt højt med stolthed.

De ventede. Det var stadig for lyst. Alisha og Tim lå blandt buskene, dovnede og stirrede op mod himlen. Nogen tid senere vendte Alisha sig mod Tim, mens hun lå, og tilbød sit bryst. Lad os udnytte tiden, okay?
Tim tog, hvad der frit blev tilbudt.
Alisha støttede mælkegivningen ved at lade sin finger vibrere, hvor hendes lår mødtes. Trækket i hendes brystvorter trak hende støt mod klimaks og lokkede orgasmen frem. Med efterrystelser.

Da det endelig var helt mørkt – eller rettere, ikke helt, da månen skinnede klart over hovedet – vovede de sig til den velkendte port i byens mur. Den lille by sov dybt. Tim skubbede forsigtigt porten på klem og kiggede ind. Ingen var i sigte. Skulle de tage chancen? Men Alisha kunne ikke forsvare sig som han og ville i sin kjole ikke have en chance for at løbe fra en hurtigfodet mand. Nej. Først skulle de tjekke, om der var en bedre rute udenfor. Måske bækken – den måtte løbe gennem eller under byen på en eller anden måde.
Der er ingen, hviskede Tim til Alisha, men lad os prøve bækken først alligevel. Vi kan måske vade lige igennem – hvem kigger i en mørk bæk om natten? På en gade ville vi blive spottet med det samme. Og vandets lyde ville dække vores. Lad os gå til bækken!
De fulgte bymmuren udenfor, indtil de nåede bækken.
Ruten viste sig at være meget lettere end forventet. Den lille by var delt i to dele, adskilt af bækken. Måske endda tre dele, da den mindre dal sandsynligvis havde sin egen bæk, der løb gennem den. Det var ikke klart i mørket. Hver del af byen havde sin egen mur, med bækken løbende mellem dem. De måtte vade midt i bækken som planlagt, men dens leje var fast grus, med kun lejlighedsvise store sten, der afbrød deres vej. Sko betød ikke noget, da de ikke havde nogen på. Aldrig gået så behageligt, sagde Tim højt til Alisha, da bækkens støj gjorde

hvisken unødvendig, endda umulig.
Med disse vandtemperaturer også, lo Alisha. At hendes nye kjole kunne trækkes op, var meget praktisk.
Tim pegede skråt opad. Se!
Alisha så en stor bro, der forbandt de to dele af byen. Det var ikke rigtigt en bro, ikke en menneskeskabt en. Det var klipper, som bækken havde skåret en vej igennem. De gik nu gennem en slags tunnel. Tunnelen var måske fire eller fem meter bred og omkring to og en halv meter høj. De behøvede ikke at dukke sig. Den var overraskende lang, måske halvtreds meter. Indeni glødede den svagt med det velkendte fosforescerende grønne lys, som Alisha genkendte.
Derfor så vi ikke bækken i byen! sagde Tim. De byggede bare huse over den!
Da de kom ud af tunnelen på den anden side, sluttede en meget mindre bæk fra den anden dal sig til fra højre. Lidt længere frem divergerede bymurene, og de kunne forlade vandet. Endnu lidt længere fandt de den anden side af den azurbløde brolagte sti.
Færdig! Tim åndede ud. Okay, lad os gå yderligere to eller tre timer for at få nok afstand mellem os og byen. Jeg glemte også at tage ny narreguld. Er du vågen?
Det er jeg!
Så lad os gå. Ingen spøgelser her. Tror jeg.
Din slyngel...
Tim lo. Nej, ærligt, jeg kender ikke til nogen spøgelser, og jeg kender ikke nogen, der har hørt om nogen, der har hørt om nogen.
Virkelig?
Virkelig. Jeg sværger og fortryder den dumme joke.
Så lad os gå. Alisha var oprigtigt lettet. Heks eller ej, frygt var stadig frygt.

Tim Fortæller Sin Historie

Alisha og Tim gik langs den azurbløde brolagte sti, med månen lige over hovedet, der oplyste deres vej. For Alisha var det en mærkeligt ny følelse at vandre gennem en skov midt om natten uden nogen frygt. Ikke det mindste. Hun var næsten euforisk. Månen så smuk ud, tusindvis af stjerner hjalp den med at lyse, og stien forude var tydeligt synlig, selvom de høje klipper på begge sider kun var skyggefulde omrids. Bækken ved siden af dem kom nogle gange tættere på og ledsagede dem med sin rislen, og nogle gange drev den længere væk. Når trækronerne over dem smeltede sammen, lagde Alisha mærke til, at hun trods natten kunne se ret langt gennem træstammerne.
Frem for alt var det behageligt varmt.
Jeg savner ikke engang en lampe, sagde Alisha til Tim. En lampe ville tage nattens magi væk.
Du vil blive overrasket, sagde Tim, men med en lampe ser du mindre. Og det gør dig mere bange.
Alisha var oprigtigt overrasket. Hvorfor? spurgte hun.
Dine øjne tilpasser sig mørket. Hvis du kommer fra stærkt lys, kan du ikke se noget i starten, fordi du er blændet. Hvis du ikke tænder en lommelygte, når dine øjne fuld følsomhed efter 10-20 minutter. Du må selvfølgelig ikke kigge på stærkt lys i mellemtiden. Mange ved ikke dette, fordi de aldrig har ventet så længe. Der er altid noget resterende lys udenfor, bare ikke i bygninger eller tunneler. Men gennem en nogenlunde åben skov kan du gå uden lampe. Hvis det er nødvendigt, drejer du hovedet fra side til side, da du ser lidt mere perifert, og bevægelser er lettere at opdage end stille objekter. Vi måtte øve dette under træning. Også fordi det gør dig mindre tilbøjelig til selv at blive opdaget.
Og hvorfor er det mindre skræmmende uden en lampe?
Med en lommelygte er du blændet. Du kan kun se, hvad der er i lyskeglen, ikke hvad der er til højre eller venstre. Det er skræmmende – mørket, det uforudsigelige. Ikke så uden lommelygte. Du ser færre detaljer, men du kan vurdere den samlede situation, og det er det, der afgør, om du føler dig bange eller ej.
Er det derfor, jeg føler mig så godt tilpas lige nu?
Måske. Men det er helt sikkert også Peridëis selv.
Helt sikkert. Du... sig... Alisha tøvede let. Du nævnte din træning. Du ved, jeg ved næsten ingenting om dig. Må du tale om dig selv?
Det må jeg, sagde Tim. Ingen undtagen Stasi har forbudt mig det.
Alisha lo. Fortæl! krævede hun. Hvornår, hvis ikke nu om natten, er tidspunktet for det?

Nå, sagde Tim, hvor starter jeg? Det er ikke så meget, faktisk. Min far var krigsforældreløs og, som han siger, ville han i bedste fald være endt som fulderik,

hvis de ikke havde rekrutteret ham til Stasi. Så han er også Stasi. Min mor er ikke, men hun gjorde en fremragende karriere i Partiet. Jeg gled sådan set gennem skolen, moderat succesfuld, fulgte med strømmen. Ikke altid, men generelt. Tingene derhjemme var fine, billedperfekte, bortset fra at vi aldrig måtte se vestligt TV. Undtagen i smug at lytte til vestlig radio for musikken, som jeg optog. Schlager-krammet på DDR-radio er uudholdeligt.
Alisha lo.
Og hos venner så vi alt, hvad der var på vestligt TV, uden filter. Jeg var især vild med de post-apokalyptiske film, hvor civilisationen er kollapset, og alle klarer sig selv, så godt de kan. Når de film kom, organiserede vi det som en fest for at se dem. Inklusive en backup TV-placering, hvis den første uventet ikke var tilgængelig. Til sidst blev jeg involveret i en judoklub, hvilket var rigtig sjovt. Men det var en total rodet gruppe; nogle gange skete træningen, nogle gange mødte du op, og træneren var der ikke. Det blev ved med at ske og blev ret frustrerende over tid. Så jeg begyndte at lede efter et alternativ. Hvad jeg fandt, var en kampsportsklub hos Dynamo.
Stasis sportsklub.
Det gik ikke rigtigt op for mig dengang. Og ærligt, det var mig ligegyldigt. De havde et førsteklasses træningscenter og ordentlige omklædningsfaciliteter med brusere og alt. Men vigtigst: du mødte op, og træningen skete faktisk. En førsteklasses træner, der ikke kun lærte os judo, men også andre kampteknikker. Vi skulle bare være forsigtige med, hvad der var tilladt i konkurrencer, og hvad der ikke var. Ellers var han åben for alt. På sommertræningslejr lavede han endda spejderagtige ting med os, som orientering og andre ting. Men hovedsageligt kampsport.
Brugte du det i slagsmål?
Jeg behøvede aldrig at slås. Alle vidste, jeg dyrkede kampsport, så selv de største idioter var meget venlige over for mig.
Alisha lo.
Nej, seriøst. Der var aldrig noget bøvl, og skolen gik ellers fint, fordi mit sædvanlige brok, som de kaldte det, var "progressivt" og "konstruktivt." Ikke bare dumt, som det var moderne for de fleste af os. Nå, men på et tidspunkt begyndte de at plage om udvidet tjeneste, karrieresoldat, den slags. Mit svar var, tre år kan jeg klare, men ikke med glæde, og absolut ikke længere. Jeg er ikke baraktypen. Indtil vi fik besøg hjemme af to herrer, der efter lidt frem og tilbage kom frem med det: de ville have mig til Stasi, en specialenhed, solofficer. Ingen barakker. Løbende træning på jobbet, fjernundervisning op til officersgrad. Nå, de fik mig på mit svageste punkt, og jeg underskrev.
Og så?
Pinligt, pinligt. I skolen var jeg officielt en del af FDJ-ansøgergruppen for militærkarrierer, angiveligt for hæren, og alle drillede mig. Men det døde til sidst

ud. Efter studentereksamen startede jeg hos Stasi. Træning, yderligere træning, udenlandsmissioner som militærrådgiver, og så noget lyssky ting, der ikke stemte overens med de officielle påstande fra Partiet, staten eller Stasi. Jeg klagede højt over det på det forkerte sted og tidspunkt, hvilket kostede mig min rang.
Hvad var det?
Våben til de forkerte folk.
Alisha fløjtede gennem tænderne. Og så?
Så var jeg bare løjtnant og blev overflyttet til en udpost midt i ingenting, kaldet "Objekt P." Men de var faktisk rigtig flinke mod mig der. Da de fortalte mig, hvad det handlede om, blæste det mit sind. Du ved, de havde lige fundet en overgang til Peridëis i skoven og afspærret det som et begrænset område. Præcis som den overgang, vi begge brugte til at komme til Peridëis, og denne her var angiveligt også blevet målrettet til ødelæggelse af nazisterne. Og som overgangen i Algeriet skete der mærkelige ting omkring denne. Farlige, uforklarlige ting.
Alisha var forbløffet: Er der en anden overgang lige i DDR? Du fortalte mig kun om den i Berlin.
Hvorfor ikke? svarede Tim. Peridëis er ældre end reelt eksisterende socialisme. De havde afspærret området omkring overgangen, angiveligt på grund af uksploderede bomber, men det var ikke helt forkert, da der virkelig skete uforudsigelige, farlige ting der. Ellers var udposten ret lille, lige over 20 folk, og kun en håndfuld gik faktisk ind i zonen. Efter ordentlig briefing blev jeg udstationeret til det – gå ind, identificere farer, bevæge sig gennem terrænet, lave observationer og skrive rapporter. Senere eskorterede jeg nogle gange folk til overgangen.
Hvilken slags folk, spioner?
Jeg så kun tre faktiske uofficielle informanter, der skulle ind i Peridëis, ikke flere. Men det betyder ikke meget, da ingen skulle vide om dem undtagen de officerer, der direkte håndterede dem. Ingen andre måtte engang få et glimt af dem. Udover det rullede der af og til lyssky folk fra Berlin op i flotte biler, slet ikke lignede Stasi. Angiveligt videnskabsfolk, men jeg fandt aldrig ud af, hvem de virkelig var, og du måtte ikke spørge. Jeg var for lille en fisk til det. Nå, men de folk gik også ind i Peridëis, og vi eskorterede dem til overgangen. Men vi måtte ikke selv gå ind i Peridëis. Det var strengt forbudt.
Hvorfor ikke?
Forskellige grunde: ekstern sikkerhed, risikominimering, høj fare og så videre. Men hovedsageligt sagde de, det ville korrumpere os som et stof uden omfattende yderligere træning, at det ville rode med vores psyke, potentielt skade os og så videre. Håndtererne forklarede det nok ikke så klart til deres informanter.
Er det skadeligt?
Skadeligt... i Zonen, sandsynligvis ikke. I Peridëis, absolut ikke. Men Peridëis er faktisk korrumperende. Til sidst skete præcis det, de advarede mig om, for mig.
Hvad skete der?

Over påske var kontoret dødt. Alle var på orlov, og kun én person blev tilbage som vagthavende officer for eventuelle uforudsete hændelser. Men de hændelser skete aldrig. Du skulle bare tjekke, at alt var låst, og ellers kunne du se TV, lytte til radio eller læse bøger. Kedeligt. Omkring Zonen er der et ekstra begrænset område, bevogtet af en separat enhed, vi ikke interagerer med, undtagen hvor det grænser til vores objekt. Så du behøver ikke engang rigtigt at holde øje med Zonen selv. En dag snuppede jeg nøglen til porten og gik ind i Zonen alene, uden tilladelse. Jeg regnede med tre timer – en kalkuleret risiko: en time der, en time ind, en time tilbage. Jeg behøver ikke fortælle dig, hvordan det er ved overgangen. Det var overvældende! Det væltede mig omkuld. Fysisk, men også mentalt. Jeg kunne bare ikke forstå, hvorfor de holdt noget som dette hemmeligt. Hvorfor de nægtede folk noget så smukt. Pludselig føltes DDR kedelig, rådden, uærlig. Det ramte mig, at de såkaldte videnskabsfolk bare var højdere, partibosser, ude efter en god tid. Kører en videnskabsmand i en Volga, Chaika, Tatra, Volvo eller Citroën? Jeg er ikke så dum. Men det var ikke det, der ramte mig – det var Peridëis' utrolige skønhed.

Og at de holder det fra folk.

Præcis. Det er kernen i det. Første gang blev jeg i Peridëis i timer, ikke kun den ene, jeg havde planlagt. Da jeg modvilligt vendte tilbage, var jeg rædselsslagen for, at jeg var blevet opdaget. Men alt var stille. Til min chok, da jeg kom tilbage til mit kontor, så jeg, at jeg havde været væk i mindre end de tre timer, jeg havde planlagt. Det føltes som syv eller otte! Jeg lærte først senere, at tolv timer i Peridëis svarer til bare én time i den almindelige verden. Vanvittigt. Dengang var jeg endnu ikke tildelt at eskortere folk til overgangen, så jeg vidste ikke om denne tidsforvrængning. Jeg forstod det ikke i starten, men jeg dykkede ned i vores objekts bibliotek som en bogorm. Det var åbent tilgængeligt for os alle, fyldt med tekniske bøger, sagaer, eventyr og moderne science fiction-romaner, inklusive masser af vestlige bøger. Logisk set, efter at have læst forskellige bøger, var de eneste forklaringer et eventyr-rige eller avanceret teknologi fra en fremmed intelligens. Som standhaftig kammerat gik jeg efter den standhaftigt videnskabelige forklaring.

Hvor sødt, at du efterlader plads til tvivl. Fortsæt.

Tim lo. Nå, jeg tvang mig selv til ikke at tigge om opgaver for at undgå at tiltrække opmærksomhed. Men næste chance kom, så den efter det, og den efter det. Og tilbage til Peridëis gik jeg. Jeg sørgede for, at alle var langt væk, før jeg satte ud. Jeg udforskede Peridëis, blev fanget i at onanere på en mark for første gang i mit liv...

Alisha lo.

Seriøst. Lige midt i det, på en eng. Det var en kvinde, og uden at rødme sagde hun, det var spild og satte sig på mig for at afslutte det på en mere nyttig måde, som hun udtrykte det. Så overtalte hun mig til at drikke fra hendes bryst, og puff,

var hun væk.
Hvorfor gik hun?
Jeg vidste det ikke dengang, men nu ville jeg sige, det var på grund af mig. Ingen lyst til tilknytning, men det er for lang en historie. Nå, men der var altid kvinder, jeg fandt meget smukke og søde, som tilbød deres bryst, gav mig et kys og så var væk. Det mærkeligste, i det mindste dengang: Efter et kort øjeblik af fortrydelse var jeg altid glad for at fortsætte med at strejfe og udforske Peridëis. I det mindste området omkring overgangen – der var masser at se. Jeg turde ikke gå længere, da kvinder havde fortalt mig, hvorfor mænd altid skulle drikke kvindemælk. I Peridëis er det afgørende for overlevelse! Jeg oplevede det én gang. Først lette smerter, så bliver de værre. Jeg risikerede ikke mere og skyndte mig tilbage. Så jeg overdrev aldrig mine ture og nød bare, hvad der kom min vej. Og under almindelig tjeneste lagde jeg mærke til noget andet. Vi havde et *virkelig* velforsynet bibliotek, men det blev næsten ikke brugt. Samme med flere kontorer, der næsten ikke var besat. Det føltes, som om nogen havde taget en dyb indånding og så pludselig mistet modet. Zonen alene var sådan et fascinerende fænomen; det måtte vække nysgerrighed. Men alt gav indtryk af, at nogle ting blev bevidst ignoreret.
Fordi de ikke passede til verdenssynet?
Fordi de ikke passede til verdenssynet *eller* fordi endnu flere blev korrumperet.
Hvorfor ikke *begge*? Ser du ikke, at du sætter spørgsmålstegn ved dit eget verdenssyn?
Sætter spørgsmålstegn? Nej. En ekspert undrer sig; en lægmand forundres. Forskellen er, om du *vil* se og forstå. Jeg *vil* forstå. Jeg accepterer, at der er ting, jeg ikke kan fatte endnu, men hvis jeg virkelig vil forstå og ikke bare tro, vil jeg også vide *hvorfor* tingene er, som de er. Ellers, hvad er forskellen mellem Kirken og socialismen, hvis alle bare klamrer sig til deres pæne billede og ignorerer, hvad der ikke passer?
Fair point. Ramt. Men jeg tvinger ikke mit pæne billede på andre.
Ramt. Så længe det forbliver sådan. Det har ikke altid været sådan i historien.
Ramt. Men fortsæt!
Nå, for mig blev princippet krænket – at du skal møde det nye, princippet om debat og moddebat, hvor du ærligt tester, hvem der har det bedre argument, hvor du søger med åbne øjne, og hvor en teori bliver ugyldig, hvis nogen overbevisende modbeviser den. Kort sagt: Min elskede socialisme var åbenbart bare en anden slags religion, en pose varm luft, pænt pakket for at sælge produktet og lade sælgerne fylde sig med god samvittighed. Men jeg havde troet på indholdet, ikke emballagen.
Trøst dig, sagde Alisha. Kirken er ikke altid så kristen indvendigt, som den hævder.
Endnu mere grund til, at Peridëis var så værdifuld for mig... En af de formodede

forskere må have haft brug for at lette sit hjerte og fortalte mig et par fragmenter "under hemmeligholdelsens segl." Det var en masse ting, jeg aldrig selv havde set i Peridëis. Han troede sikkert, at jeg, som "insider," allerede vidste alt. Det vigtigste var: Han sagde, at de lokale tilbad ham som en gud. Mand! Ringer det en klokke?
???
Forstår du ikke, hvad det betyder?
Neeeej, hvad mener du?
Tim fnisede: Først vækkede det bare min nysgerrighed; den rigtige betydning ramte mig først senere. I Peridëis går dine dybeste indre ønsker i opfyldelse, så længe andre besøgende ikke blander sig eller deres ønsker blander sig i et kompromis med dine. Så hvad var denne socialistiske kæmpes dybeste ønske?
Åh mand! lo Alisha. Sig ikke nogen navne. Jeg vil ikke engang vide det.
Så der er guder blandt os, konkluderede Tim fromt. Og hvad fortæller det os? Et samfund skal bygges til at fungere, selv med klovne, æggehoveder, idioter og psykopater i toppen. Og det gælder bestemt ikke for et lille diktatur, selv hvis de alle er hellige proletarer, vegetarer, humanoide eller sande kristne, med eller uden kønsbehåring.
Hvad har det med kønsbehåring at gøre?
Ingenting. Det er, hvad jeg siger.
Fortsæt.
Resten er hurtigt fortalt. Senere gik jeg over hegnet et andet sted. Jeg vidste, hvor der ikke var nogen risiko, og hvornår ingen var i Zonen. Det var ikke et problem. Men på et tidspunkt blev jeg fanget i Peridëis selv. Af perisernes fogeder.
Foged???
Ja, som mig nu.
Bær de faktisk også den uniform?
Ja, det gjorde de. Det kastede mig helt omkuld. Præcis denne uniform, men med en pisk og et stykke reb i stedet for en pistol, og oppe på kasketten symbolet med kvinden, der rækker sine bryster frem til beskueren i stedet for DDR-emblemet.
Og hvad tænkte du så?
Ingenting, jeg troede, jeg var blevet sindssyg.
Alisha lo: Jeg kan fuldstændig forestille mig det. Og hvad ville de fogeder?
De holder halvt øje med forrådte overgange. Når en uautoriseret besøgende bliver fanget, prøver de normalt at binde dem til et specifikt område, skræmme dem væk eller alternativt give dem en chance. De slæbte mig til en af periserne, og jeg fik min chance ved at tjene periserne som foged et stykke tid. Også ved at gøre et par ting i DDR-sidens Zone.
Som hvad?
Åh, småting. For eksempel havde jeg angiveligt en ulykke i Zonen. Når noget sådan sker, har de en grund til at lade færre folk komme ind. Og så var der en

rigtig behagelig opgave fra periserne.
...
Du skal spørge hvilken nu.
Hvilken?
Forberede alt for at bringe dig til Peridëis.
Virkelig, var du involveret i det? Allerede derhjemme?
Ikke der endnu. Men andre besøgende var i spil.
Og de mærkelige ting, der skete?
Hvad mener du?
Kom nu, der skete ting, der ikke ligefrem falder inden for sandsynligheden større end en hundrededel procent.
Åh, den slags ting... ja... her må jeg delvist give dig ret. Omkring disse overgange sker der nogle gange mærkelige ting i den almindelige verden også... eller du finder mærkelige ting med mærkelige effekter, som jeg ikke kan begynde at forklare. Ikke baseret på fysik, kemi eller noget i den stil. Ting, som selv en ekspert undrer sig over...
Åh!
Ja. Så du fik en af de ting.
Historien?
Ja, historien. Den lille bog med historien er, så vidt vi kan sige, ikke af jordisk oprindelse, eller bedre sagt: Den er ikke fra den almindelige verden. Du ville aldrig have fået den, hvis der havde været nogen risiko for, at den faldt i andres hænder. Når du holder den bog, har den effekter. Hvordan skal man beskrive det... i eventyrtermer er det som om, lidt af det, du oplever her i Peridëis, allerede hænger ved den. Men hvad der sker der, er en rigtig gåde for mig. Det forårsager helt sikkert ting.
Hvorfor al besværet? Hvorfor ikke bare gennem en overgang i DDR?
Husk...
Åh ja, først når du selv har følt Peridëis... Men hvad hvis de havde bind for øjnene på mig?
Ingen ved, hvad der driver periserne. De holder i sidste ende alle kortene her, og de afslører ikke deres hemmeligheder.
Hm.
Men var det ikke meget pænere på denne måde?
Ja, det er sandt! Bare det enorme besvær...
Måske er du vigtig for periserne.

I lidt længere tid vandrede Alisha og Tim gennem den måneoplyste dal. Men til sidst fandt Tim et soveplads, Alisha lavede lidt håndafslapning for at falde i søvn, mens Tim lettede Alisha for den eliksir, han så presserende havde brug for at leve. Dette gjorde det endnu lettere for Alisha at nå sit længtes efter klimaks, mens Tim

til gengæld fik mere af den friske, værdifulde eliksir gennem det. Og da ingen havde fulgt dem, og ingen forstyrrede dem, sov de en dyb, hvilende søvn.
Næste morgen insisterede Tim på at få nye narreguldstykker fra en hule, og så fortsatte de gennem den endeløse, men smukke dal med dens pragtfulde blomster, frugter, nogle gange skov, nogle gange lund, nogle gange eng og lejlighedsvis et badested i bækken. Det vil sige, dalen var faktisk ikke endeløs, da talrige andre dale forgrenede sig, selvom stier ind i dem var sjældne.

Torneroseslottet

Efter flere dages vandring langs den azurbløde brolagte sti med mange pauser til Alishas afslapning åbnede dalen pludselig op til mindst tre gange sin bredde, og skoven gav plads til en blomsterdækket eng. Men bækken fortsatte lige frem, lige forbi et bjerg midt i dalen. Og ved siden af den, den azurbløde brolagte sti. Alisha og Tim gik muntert snakkende langs stien.
Men da de nåede bjerget i dalens centrum, så de, at bjerget var en klippe, og klippen var helt dækket af roser. Og ikke kun det. Den azurbløde sti forgrenede sig, og sidestien førte direkte ind i klippen. Nysgerrige nærmede Alisha og Tim sig.
Hvad kunne der være?
Men i det øjeblik, de stod foran klippen, begyndte roserne at skille sig, og en stor port åbenbarede sig for deres øjne. Hvad var dette?
De trådte tættere på.
Og så blev det klart, at klippen slet ikke var en klippe, men et stort og pragtfuldt slot, helt overgroet med roser.

Kan vi gå ind? spurgte Tim.
Men hvad hvis roserne lukker igen? spurgte Alisha tilbage.
Begge trådte forsigtigt tættere på og kiggede gennem porten.
Se det! råbte Alisha begejstret og pegede på den venstre del af slotsgården. Hvad de så, var talrige mennesker, som man ville forvente i et slots daglige liv, men alle stod som dukker, frosset midt i bevægelsen, som om nogen havde sat en film på pause. Men hvad Alisha pegede på, var noget særligt. Det var en kok, der var ved at give en køkkenkarl en lussing.
Det ligner Torneroseslottet! sagde Alisha og knib Tim i armen.
Av, sagde han, men du har måske ret. Jeg husker kokken og køkkenkarlen præcis sådan.
Men i Tornerose lukkede roserne ikke igen! sagde Alisha. Det betyder, vi kunne gå ind trygt.
Tim forblev skeptisk. Alisha maste på, indtil han til sidst gav efter, men på

betingelse af, at han spejdede først. Modvilligt tøjlede Alisha sin nysgerrighed. Da Tim trådte ind i gården, blev Alisha så tæt på porten som muligt.
Tim tog et skridt.
Intet ændrede sig.
Han kiggede mistænksomt op og tog et skridt til.
Intet ændrede sig.
Et skridt mere.
Roserne forblev helt stille.
Så gik Tim beslutsomt videre.
Hvad havde han gang i? Ganske enkelt. Tim greb flere lange borde og bænke og slæbte dem til porten. Der byggede han en slags tunnel af bordene og bænkene, som man kunne kravle igennem, hvis roserne besluttede at lukke indgangen igen.
Ikke dårligt, kommenterede Alisha anerkendende.
Da Tim var færdig, inviterede han hende til at slutte sig til ham i gården.
Alt var præcis som beskrevet i Tornerose-eventyret. Undtagen at de barbrystede kvinder var censureret ud af den ungdomsvenlige version, viste køkkenkarlen sig at være voksen, og flere slotbeboere lavede ting, der typisk udelades i børnebøger, selvom det desværre efterlader uklart, hvorfor mænd og kvinder kommer sammen, når deres officielt nævnte interesser ofte virker så forskellige. Her gjorde forskellige folk ingen hemmelighed af *hvad* der magisk trak dem til hinanden, og deres ansigter viste *hvorfor* de gjorde det. Alisha opdagede også to kvinder tæt sammenflettede. Da hun nysgerrigt nærmede sig, lærte hun, hvad hun altid havde ønsket at vide af ren teknisk interesse: at aflange genstande ikke var strengt nødvendige.
Din lille gris, lød Tims stemme bag Alisha.
Hun havde trods alt kigget under nederdelen for at udfylde sin videnskløft.
Jeg ville virkelig vide det, forsvarede Alisha sig. De gør det præcis som mig. Det interesserede mig ærligt.
Tim kløede sig i hovedet. Her står vi igen med moralspørgsmålet. Men ved du hvad? Dette Torneroseslot minder mig om den begravede by Pompeji: et øjebliksbillede, du ellers aldrig ville få. Ægte, ufiltreret liv lagt ud for os at se. Skal vi bruge det til at lære? Gå gennem slottet, top til bund, se, hvad folk laver?
Aftalt! Alisha var begejstret. Men lad os gøre det som jeg lige gjorde: udelad intet. Ellers er det meningsløst, og vi er ikke ærlige.

Alisha og Tim strejfede rundt i slottet. De åbnede døre og fangehuller, ligesom de åbnede skabe og kister, ligesom de knappede bukser op og løftede nederdele. De så det gode og det dårlige, de så... ufiltreret liv. Det ægte. Det normale, som så ofte fremstilles som unormalt i hverdagen. Og de havde tid til stille at observere de hemmelige ting og reflektere over dem. Selvom Alisha og Tim kunne have kigget i omklædningsrum og andre steder for at se de skjulte dele af det modsatte

køn, var reglen, at du skulle ignorere dem. Tim nævnte, at dette også gjaldt blandt barbrystede folk i verden: mænd var strengt forbudt at stirre på kvinders bryster. Først da såkaldte civiliserede folk kom og begyndte at stirre, begyndte de barbrystede kulturer at dække sig til. I det mindste når de civiliserede var i nærheden.
Alisha og Tim var nu skamløst civiliserede. Alisha talte om kød-og-blod peniser, mens Tim undrede sig over, hvor forskellig hver vulva var. De kunne ikke blive enige om flertal af vulva[50]. Og hvad folk lavede i stedet for at arbejde! Men det ville gå for vidt nu. Det var en meget spændende eftermiddag.
Men til sidst stod de ved foden af slottstårnet.
Jeg går ikke derop, sagde Tim.
Hvad? spurgte Alisha. Vil du ikke se Tornerose?
Nej, sagde han. Nogle drømme vil jeg beholde som drømme. Tornerose er et smukt eventyr, jeg elsker, og jeg har et indre billede af hende. Jeg vil have, det forbliver sådan. Desuden ville du sikkert have mig til at kysse hende vågen.
Selvfølgelig, sagde Alisha. Hvad er det store problem?
Ingen chance, sagde Tim. Det ville ændre eventyret, medmindre jeg blev som prinsen. Men jeg er ikke vild med at være en eventyrprins. Og tror du, et kys er nok? De udelod sikkert noget i den officielle fortælling, og jeg ville være tåben, der skal afbløstre hende for at vække hende.
Først var Alisha forbløffet, men nu lo hun. Åh, kom nu, lidt afbløstring...
Der er et andet seriøst argument, greb Tim tråden. Tænk over det: hvor gammel var hun, da hun blev lagt i den fortryllede søvn? Fjorten. Og hvor længe skulle forbandelsen vare? Hundrede år. I alt? Hundrede og fjorten år. Forstår du?
Du lyver, du lyver! I Periděis ældes man ikke!
Okay, fanget, men ægteskab ville komme næst. En indbildsk, humørsyg, sandsynligvis grim prinsesse – kun cølibat kunne måske tippe vægtskålen til hendes fordel, men jeg kender noget bedre. Ikke så rig, men...
Tim tav, chokeret, og blev dybt rød.
Alisha tog hans hånd. Så sagde hun hæst: Kom, lad os gå.
Begge vendte sig mod porten, Tim ryddede bænkene og bordene væk, og de forlod slottet. Da de var udenfor, lukkede roserne porten igen som før.
Alisha og Tim vendte tilbage til hovedstien, den azurbløde brolagte sti, og fortsatte deres rejse.

Og det siges, at i netop det øjeblik kom den rigtige prins om hjørnet. Men ingen ved det med sikkerhed. Nogen må gå og tjekke.

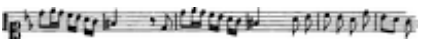

50 Vulva, flertal: lat. vulvae, tysk Vulven/Vulvas, dansk vulvaer.

Heksens Hus

Alisha og Tim gik muntert snakkende langs den azurbløde brolagte sti. Fuglene skreg, kvidrede, sang, kragede og fløjtede, solen over dem skinnede gennem trækronerne, og den tætte skov blev ved med at overraske dem med de mærkeligste træer og farverige blomster. Så de lagde ikke mærke til i starten, at den azurbløde sti gradvist blev overgroet med græs, og at lidt længere fremme krøb buskene tættere på stien. Men til sidst stoppede de op, da den sidste del af stien forsvandt under et tæppe af græs, og kun en lysning mellem træerne viste, hvor stien førte hen.
Hvad nu? spurgte Alisha.
Hm! brummede Tim. Vi har ikke noget valg – vi *skal* tage denne sti. Så der er ingen hjælp at hente, vi må presse os gennem underskoven. Vi kan ikke rigtigt fare vild, så længe vi bliver i dalen. Vi skal bare passe på ikke ved et uheld at vende om og gå vores egne skridt tilbage.
Kan du ikke navigere efter træernes retning, som at tjekke, hvor mosset vokser eller noget i den stil? spurgte Alisha.
Virker ikke i Peridëis, svarede Tim. Der er ingen fremherskende vindretning, og solen står altid lige over hovedet. Selv stjernerne om natten hjælper ikke, fordi de bare cirkler rundt om solen, hvilket ikke fører os nogen steder.
Kompas?
Har ikke et, og de findes ikke her. Hvis du laver et, peger det ikke i en konsekvent retning. Nogle har prøvet.
Alisha tav, forfærdet.
Lad os holde picnic, før vi dykker ind i skoven, opmuntrede Tim hende. Jeg så nogle kaffefrugter derovre.
Han smed sin rygsæk på jorden og løb for at plukke en af frugterne. Alisha satte sig på jorden og bredte nederdelen af sin kjole ud omkring sig. Hvor dejligt, at der ikke er myrer her, tænkte hun, da hendes bagdel rørte jorden. Hun så Tim forsigtigt plukke kaffefrugten fra træet. Da han vendte tilbage, lagde han frugten på jorden og rodede i rygsækken efter kopper og forskellige madforsyninger. Han prikkede forsigtigt to huller i frugten og hældte den varme kaffe i kopperne.
Jeg vil have den med mælk! jokede han.
Det kan jeg klare, svarede Alisha, ikke længere villig til at tage det som en joke eller noget mærkeligt dybt inde. Med et alvorligt blik placerede hun en af kopperne under sit bryst.
Tim forstod med det samme og var taknemmelig. At joke er ofte bare et tegn på usikkerhed hos mænd.
Av! Kaffen er alt for varm! udbrød Alisha og trak sig tilbage.
Tim kløede sig i hovedet. Hm, sagde han, jeg burde have tænkt på det tidligere. Hæld bare kaffen ud; vi behøver ikke at være nærige.

Alisha gjorde det og viftede koppen gennem luften for at køle den. Så tilbød hun sit højre bryst til Tim. Vil du ikke... malke mig?
Prøv det selv, foreslog Tim. Du bliver nødt til at lære det alligevel.
Alisha holdt koppen under sit højre bryst med venstre hånd.
Brug tommelfinger og to fingre!
Alisha gjorde det og klemte. Intet kom ud, selvom hendes bryst lige havde knipet i siderne på den velkendte måde. Hun prøvede at trække.
Tim knælede bag Alisha og viste hende langsomt: Så, tommelfinger på den ene side, pege- og langfinger på den anden. Du starter lige bag areolaen og laver en vridende bevægelse fremad. Som at klemme en tandpastatube. Indtil brystet begynder at reagere af sig selv, gør du det med en rullende bevægelse, så du ikke gnider huden for meget og gør den øm over tid. Når brystet og fingrene er våde af mælk, bliver det lettere. Prøv det!
Alisha prøvede. Position, tryk ind, rul fremad... ikke så let. Hendes brystvorte strakte sig, indtil hendes fingre til sidst nåede helt spidsen. Der! Tre eller fire mældråber kom frem fra forskellige steder på brystvorten. Nå, det var da noget. Hun gik tilbage og gentog bevægelsen. Igen og igen. Flere dråber kom, og endelig løb en risle ned ad hendes bryst. Desværre ikke ned i koppen. Rislen brød sig halvvejs mellem hendes brystvorte og mave, og vædede hendes kjole. Nå ja. Tim opmuntrede hende. Alishas bevægelser blev mere stødige, mere rytmiske. Hun begyndte at mærke de drueagtige strukturer i mælkekirtlerne inde i sine bryster, der antydede, hvor mælk var tilgængelig. Instinktivt masserede hun de steder og skubbede mælken mod brystvorten. Der! En ordentlig mælkesprøjt kom fra hendes bryst. Desværre ramte den hendes egen kop på jorden, ikke den i hendes venstre hånd. Alisha lo.
Vrid brystet helt til brystvortens spids, sagde Tim bag hende. Og sigt efter det sted, der lige gav udbytte. Malk det ud, indtil det er tomt, før du flytter hånden et andet sted. Du kan skifte bryst på samme måde senere. Og hold det rytmisk – find din egen rytme, der giver mest mælk. Der er noget som et optimalt tempo.
Der! Endnu en sprøjt. Alisha var i gang med iver. Endnu en, og denne var betydelig! Nu sigtede hun brystet bedre mod koppen. Mælk. To sprøjt. Mælk. Tre eller fire sprøjt. Mælk. En hel byge af mælk fra flere åbninger på én gang. Desværre i alle retninger i stedet for i koppen. Mælk. Mælk. Mælk. Pænt og rytmisk. Træk i brystet. Mælk. Tættere på koppen. Massér lidt længere tilbage på brystet. Mælk. Mælkestrømme. Mælkestrømme. Mælkestrømme.
Men selv efter noget tid var bunden af koppen knap dækket.
Bliv ikke frustreret, trøstede Tim bag hende. Det kommer. Kom nu, jeg gør resten.
Tim rakte under hendes arme efter hendes bryst på sin sædvanlige måde og lavede de velkendte malkebevægelser, der fik Alisha til at spinde. Sikke en rytme han havde! Og hvordan han fornemmede, hvor brystet ville malkes. Alisha

lukkede øjnene og gav sig hen til fornemmelsen. Venstre bryst, så højre, tilbage til venstre, så højre igen.
Færdig! Tim blæste ind i Alishas øre. Hun gøs.
Hvordan gør du det...
Blæser i dit øre?
Ugh! Alisha rakte tunge ad ham. Kom nu, lad os spise allerede.
Kaffen er dog kold.
Åh neeej!
Nu sprang Alisha op, greb en ny kaffefrugt og hældte op. Tim tog en halv-og-halv mælkekaffe. Der var nok mælk til det nu.
Hvordan smager det? spurgte Alisha.
Vidunderligt! kom svaret. Halv-og-halv er den ideelle blanding med kvindemælk. Mindre mælk er at spare på det forkerte sted; du kan endda gå tungere i det. Jeg vil prøve en masse mælk med et skud stærk mokka engang. Det må være fantastisk. Med te kan du bruge meget mindre mælk, men ikke med kaffe[51].
Da de var færdige med at spise, kiggede Tim på klippevæggene, der indesluttede dalen. Han pegede fremad: Hvis dalen deler sig, skal vi holde til venstre, men måske finder vi stien igen før det. I værste fald klatrer jeg op i et træ eller en klippe. Kom, lad os gå!
Han vinkede til Alisha, som rystede sin kjole ud, og de satte af sted. Underskoven var mindre tæt, end Alisha havde forventet. Det var faktisk ret gangbart. Ikke så dejligt som stien, men det kunne gøres. Men skoven blev tættere med tiden, og lysningen fra stien var ikke altid tydelig længere. Mellemrum mellem træerne tillod lejlighedsvis et glimt af dalens afgrænsende klipper, så de mistede ikke helt vejen, selv når lysningen ikke længere var synlig. Alisha blev urolig og spekulerede på, hvordan Tim overhovedet kunne finde stien.
I værste fald mister vi lidt tid, sagde Tim. Det er ikke frygteligt, da vi har masser af den.
Men min ferie slutter vel på et tidspunkt, gør den ikke?
Ja og nej. Du er i Peridëis, så vi har tolv gange mere tid.
Alligevel vil du ikke vandre formålsløst for evigt. Ved du overhovedet nogenlunde, hvor vi er?
Nej.
Hvad? Alisha havde indvendigt set Tim som en slags halvgud, der blandt andet *selvfølgelig* aldrig ville fare vild.
Ingen sag, brummede han. Hvis du ikke får ét eventyr, får du et andet. Peridëis er aldrig kedeligt – det er et løfte! Bare vent.
Jeg siger bare.

51 Den kinesiske kejserinde Cixi (1835–1908) foretrak sort te med kvinders mælk. Hun opretholdt et dedikeret mælkepalads for at sikre rigelig forsyning til sig selv og høje hoffunktionærer.

Jeg også, sagde Tim let. Kom, træerne er mindre tætte den vej. Jeg har kun én bekymring: vi sulter ikke, men madmulighederne her omkring er sparsomme i smag. Du må måske gå sulten. Han kiggede på Alisha med tydelig spøgefuld medlidenhed.
Mig?
Ja, dig! Jeg har ingen grund til at klage; du gør selv det mest modbydelige kantinegrød om til velsmagende mælk. I værste fald lader jeg dig tage føringen i at mætte masserne og nøjes med dine personlige produkter.
Din slyngel! lo Alisha.

Men Tim tog ikke fejl. Det, der voksede her, var ikke særlig appetitligt. Omtrent som en lavpriskantine. Tim drillede Alisha med, at hendes mælk smagte som chokolade eller vaniljeis. Men selv han måtte spise frugterne fra dette område, da det, Alishas bryster leverede, aldrig ville have været nok til at mætte ham. Fordelen var, at Alishas bryster fik mere opmærksomhed, end strengt nødvendigt, hvilket i høj grad bidrog til deres vækst og blomstring.
Så de pressede sig gennem skoven.
Efter at have krydset en lille bæk, mente Tim pludselig, at han genkendte en sti igen. Og ganske rigtigt! Nu og da så de endda, at enkelte grene var skåret, og en smal sandet sti blev synlig på jorden. Kunne nogen bo herude midt i skoven?
De fortsatte.
Og se! Et lille hus kiggede frem mellem træerne. Og det var ikke bare et hus – nej, det var et hus helt lavet af peberkager.
Alisha hvinede: Et peberkagehus! Er der også en heks her?
Alisha brækkede et stykke peberkage af, da de nåede huset. Hm, det smagte helt anderledes end alt det heromkring; lidt tørt, men smagen var udsøgt.
Tim fnisede, som om han anede noget, men han brækkede også et stykke peberkage af.

Så lød en stemme: Knas, knas, lille mus, hvem knaser på mit hus?
Vinden, vinden, himmelens barn! svarede Tim, allerede grædende af grin, men fortsatte med at spise, da peberkagen smagte *virkelig* fremragende. Alisha, derimod, spærrede øjnene op og glemte at fortsætte med at spise, så imponeret var hun.
Pludselig åbnede husets dør, og en heks trådte ud. Men hun var ikke så gammel, som det står i en vis børnebog, der alligevel synes at mangle vigtige dele og ikke helt fortæller hele sandheden i andre. Uanset hvad, var heksen ældre end Alisha og Tim. Lad os sige, hun var i den modne alder, hvor en kvindes ild er fuldt antændt, men hun var bestemt ikke gammel. Ej heller pukkelrygget. Tværtimod udstrålede hun styrke og sundhed, og de små rynker i hendes ansigt kunne snarere antyde, at hun var forbi den alder, hvor kvinder tror på eventyret om den dydige

jomfru, der holder benene sammen uden god grund. Som du kan se, er der mange fordomme om hekse, der skal lægges til side. Men heksen havde et direkte, befalende blik, der sikkert ville få svagere sjæle til at knække i knæene. Ikke ondskabsfuldt. Ikke rigtigt. Svært at sige. Noget umiskendeligt magisk og meget mærkeligt udstrålede fra hendes blik. En ild brændte i det, og Alisha turde næsten ikke se ind i det, af frygt for at miste sig selv. Heksen var klædt helt i sort læder. Toppen mindede Alisha lidt om en dirndl, bare lavet af kompliceret snøret læder, og heksens meget fyldige bryster var ikke blotlagt i balkonen, men hang tungt og helt frit fremme. Den korte nederdel havde en slids foran, der efterlod kønsområdet (sorte krøller) blottet, og var kort nok bagpå til at lade den temmelig pragtfulde bagdel kigge lidt frem. Tim fik Alishas albue i siden, fordi hun ikke kunne lide, hvordan han kiggede på hende.
Heksen fløjtede gennem tænderne og sagde: Nå, I to kønne, hvor kom I fra? Kom indenfor, I skal have det godt hos mig i dag, få velsmagende mad og et sted at sove. (Advokater må notere: Heksen lovede ikke mere end dette.)
I heksens hus blev Alisha og Tim serveret et godt måltid, mælk (Alisha var lidt skeptisk), pandekager med sukker, æbler og nødder, og derefter blev to fine senge klargjort. Alisha og Tim lagde sig (Alisha i den ene, Tim i den anden) og tænkte, de var i himlen.
Men det var heksen, der havde sørget for, at den azurbløde brolagte sti ikke længere var til at finde, og hun havde bygget peberkagehuset midt i skoven bare for at lokke fortabte folk ind. Når de faldt i hendes kløer... nå, vi får at se, hvad der sker næste.
Efter måltidet faldt Alisha og Tim i en dyb søvn, da de var meget trætte. Men heksen havde også blandet en stærk sovedrik i deres mad.

Og hvad fandt Alisha og Tim, da de vågnede om morgenen? Nå, Tim fandt sig selv nøgen i et bur, mens Alisha blev bjæffet ad af heksen om at tage tøj på og feje rummet. Heksen holdt en meterlang læderpisk i hænderne, som hun ikke havde vist aftenen før. Pisken var markant længere end den, Tim bar med sin uniform. Eller rettere, havde båret. En dør til et bagrum stod åben, som ikke havde været åben aftenen før. Og hvad så Alisha til sin rædsel? Bagrummet var fyldt med forskelligt udstyr, designet til at tilfredsstille mørke lyster, men sandsynligvis til at skræmme enklere sjæle.
Gør præcis, som jeg siger, truede heksen Alisha med blinkende øjne, ellers viser jeg dig min magi.
Alisha tav. Bare vent, tænkte hun for sig selv, fejning giver mig tid til at tænke, og jeg finder på noget. Men højt spurgte hun: Hvordan skal jeg feje gulvet, når jeg ikke har noget at gøre det med?
Din tåbelige Lisel, hvæsede heksen, og Tim lo i sit bur, da han hørte, hvad heksen kaldte Alisha.

Hævn! svor Alisha tavst. Gamle kælling, jeg glemmer ikke dette! Men hun tænkte også: Hvis Tim griner, kan det ikke være så slemt.
Din tåbelige Lisel, sagde heksen igen. Derbag finder du en spand og klud, og du ved, hvor bækken er. Så skynd dig og dral ikke.
Og dig, vendte heksen sig mod Tim med falsk venlighed, *dem uden bryster betaler med resten af deres krop*. Du skal tjene mig anderledes. Det er længe siden, mit skød blev strakt, æltet og fugtet af en solid støder som den pragtfulde, du er udstyret med. Gør det grundigt, og I slipper begge fri!
Aldrig! svarede Tim. Desuden må jeg slet ikke, som du godt ved, siden jeg er foged.
Jeg ved det, fnisede heksen, men hvis du bliver tvunget, tæller det ikke, vel?
Tim tav.
Lige som jeg tænkte, sagde heksen. Vi får at se. Du er en mand, stadig ret ung, og min erfaring siger mig, at unge mænd bliver grundigt rystede af deres drifter, hvis du bare puster nok til dem. Til sidst vil du tjene mig, før eller senere. En kvinde kan være tålmodig, i modsætning til jer mænd, bare vent. Vis mig nu, om din støder er hård endnu.
Men Tim viste hende sin penis med et klart blik – og den var fuldstændig slap, ubrugelig for heksen.
Bare vent, råbte heksen vredt og slog gennem tremmerne med den meterlange læderpisk.
Av! råbte Tim, da slaget ramte godt. Heksen var øvet og ikke ukunstfærdig.
Skub din nydelsesfinger gennem tremmerne, krævede hun.
Tim tøvede.
Nå? Heksen løftede den meterlange læderpisk igen.
Tim adlød, uden dækning i sit bur, og pressede sin krop mod tremmerne.
Heksen greb hans nydelsesfinger, prøvede sine tricks, men fandt den lige så slap som før.
Hm, knurrede hun. Vi får at se.
Lige da vendte Alisha tilbage med spanden fuld af vand fra bækken, og heksen fornemmede forræderisk liv, der rørte sig i Tims nydelsesfinger.
Rasende vendte heksen sig væk.
Lisel, knurrede hun, sæt spanden ned og kom her.
Hun vinkede Alisha hen til ovnen.
Alisha nærmede sig heksen og ovnen tøvende. Da hun kom derhen, rakte heksen ind i ildstedet, hvor ingen ild brændte i øjeblikket, og trak en håndfuld sod ud, som hun smurte i Alishas ansigt.
Der! kaglede heksen. Nu ser du ikke så fristende ud som før.
Så faldt heksens blik på Alishas bryster.
Heksen kaglede igen: Jeg har en idé, lad os vente og se, lad os vente og se...
Sæt dig på den stol derovre! bjæffede hun til Alisha.

Alisha kunne næsten ikke rive sig løs fra heksens gennemborende øjne, og hun følte sig utilpas, fordi den udpegede stol ikke var en almindelig stol, men en med lænker fastgjort.
Av! Heksen havde hurtigt løftet Alishas nederdel bagpå og givet hende et skarpt slag med den meterlange læderpisk i samme øjeblik.
Ffffff! gispede Alisha, vred sig, mens hun hoppede fra den ene fod til den anden på tåspidserne og gned den sviende balde med venstre hånd.
Og? spurgte heksen. Hjælper det dig til at sætte dig?
Alisha løb hurtigt til stolen og satte sig.
Lænker lukkede sig om Alishas håndled og nakke.
Der, min Lisel, sagde heksen (Alisha hørte et fnis fra buret), der. *God kvinde, fulde bryster*, jeg straffer dig ikke, hvis du lader din mælk tages pænt. Så vær god, og jeg straffer dig ikke. Med det greb hun Alishas bryster og begyndte at ælte dem med al sin kunsts færdighed. Og heksen var god! Alisha følte sig helt anderledes, hendes krop gled ud over hendes sinds kontrol. Dygtige hænder pløjede gennem hendes bryster, langt mere erfarne end Tims – verdener til forskel! Alisha gispede, mistede det, der almindeligvis kaldes hendes sanser, på en utænkeligt kort tid. Heksen kunne virkelig trylle. Hendes hænder ældtede, vred, strøg, lokkede, rystede, pressede, kildede, klingede, bankede og trak. Alisha fik gåsehud, rystede, stønnede, pippede, hvinede, græd og kort sagt: følte sig godt tilpas.
Mælken sprøjtede strøm efter strøm ind i koppen, som heksen havde stillet på bordet foran Alishas bryster, og fyldte den bølge efter bølge.
Endelig gav heksen slip, og Alisha vendte tilbage til verden gennem et tåreslør. Sikke en grusom kvinde, at få sådan magt over hende!
Heksen løste imens stolens lænker, trak Alisha op med overraskende styrke, gav hende et klask på bagdelen og snappede skarpt til hende: Af sted, Lisel! Du har stadig gulvet at skrubbe. Alisha skyndte sig af sted.
Heksen selv indåndede duften af den malkede mælk. Hm, sagde hun, *man skal ikke stirre på en stjålen kvindes bryster*, hvilket betød, det kunne have været mere. Giver den kvinde altid så lidt mælk? vendte hun sig mod Tim.
Kvinden giver ikke mælk til hvem som helst, der vil malke hende, svarede Tim.
Bliv ikke fræk, svarede heksen og smagte på den malkede mælk. Jeg har smagt bedre, mumlede hun. Sig, Lisel, hvad har du spist de sidste par dage? Fugleklatter? Alligevel så hun ud, som om hun lige havde taget et stærkt stof.
Alisha, knælende og skurende gulvet, sagde intet.
Heksen, der væltede en stol, vaklede hen til sit komfur med den fyldte kop, tabte en gryde, tændte en ild, brændte sine fingre, og det var klart, at hun malede hemmelige urter, lod flere falde på gulvet og tilføjede resten som pulver til mælken, der simrede. Rundt om komfuret hang bundter af tørrede urter, og væggene på begge sider var foret med hylder fyldt med utallige store og små

potter og krukker, der indeholdt hvem-vid-hvad.
Heksen stod, stadig virkende beruset, ved komfuret, hvor Alishas mælk blev opvarmet. Og man kunne høre hende mumle besværgelser hele tiden. Hendes højre hånd lavede cirkulære bevægelser over gryden, mens hendes venstre hånd rørte i mælken. Dette syntes at fungere meget godt. Og hun gjorde alt dette, indtil der kun var et pulver tilbage i gryden. Hun malede pulveret endnu finere med en bronzekniv på et træbræt og puttede derefter halvdelen i en bronzegryde med låg. Den anden halvdel blandede hun med et glimrende blåt pulver, mumlede besværgelser over det igen, blandede det til sidst med en lille smule vand og formede det til en lille firkantet genstand, der lignede en pille lavet af apotekere. Kun var den firkantet, eller rettere, rombeformet[52]. Hvorfor hun gjorde dette, forblev heksens hemmelighed. Men til sidst tog hun den firkantede blå pille, placerede den i en lille lerkar og fnisede. Lad os vente og se, lad os vente og se, mumlede hun for sig selv, da hun var færdig.
Forunderlig bryg, mumlede heksen for sig selv og sank ned i en stol efter sit arbejde. Hvad hun mente, var ikke helt klart.
Alisha måtte imens skrubbe gulvet i peberkagehuset hele tiden, men heksen hentede selv vand og brænde. Dette var ikke meget besvær for hende, da en vaskebalje stod foran peberkagehuset, som kun behøvede at få besked på "Fly!" og så gjorde den det. Hun fyldte den med enten brænde eller vand eller fløj endda selv i den. Alisha blev ret misundelig, da hun så denne praktiske indretning. Heksen glemte ikke sin meterlange læderpisk, men ligesom med Alishas pligter overdrev hun det ikke for meget. Årsagen til dette mumlede hun stille for sig selv: *Sveden tømmer patter.* For hver anden eller tredje time blev Alishas mælk taget, og heksen ville have så meget som muligt. Hun var direkte grådig efter det og lavede altid pulvere, salver og drikke af det. Og hun glemte aldrig at tage en prøve af Alishas mælk, smage på den, mumle *fugleklatter* og derefter opføre sig, som om hun var fuldstændig beruset.
Én ting undrede Alisha: Heksen malkede også sig selv, men hun lavede kun pulvere og salver af det, uden hemmelige urter eller besværgelser, og opbevarede dem i en anden gryde.
Således gik dagen. Alisha skrubbede gulvet, heksen holdt øje med sin meterlange læderpisk for at sikre, at det blev gjort ordentligt, så ryddede Alisha op, tørrede bordene og foldede Tims tøj pænt utallige gange.
Om aftenen tillod heksen for første gang Alisha kortvarigt at tilbyde sit bryst til Tim gennem tremmerne, men kun i kort tid.
Det må lige akkurat gøre det for dig, lige akkurat.
Lisel, sagde heksen, du skal nu sørge for, at Tim ikke sviner sit bur til. Og hun pegede på en kande, der stod på gulvet ved siden af buret. Og som hekse er, var

52 Jeg nævner dette i detaljer, fordi betydningen af disse handlinger forbliver uklar, og mærkeligt nok er lignende piller dukket op i den anden verden.

det ikke nok grusomhed, for heksen satte sig på en stol og ville se Tim undgå at svine sit bur.
Skynd dig! råbte heksen.
Alisha rødmede, men da heksen havde sin meterlange læderpisk liggende over skødet, turde hun ikke protestere, bøjede sig efter kanden og vendte sig mod Tim.
Kom, hviskede Alisha, der er ingen hjælp at hente, kom her, jeg gør det gerne for dig.
Tim nærmede sig tøvende, da også han var utilpas under heksens blik.
Tættere på, hviskede Alisha ømt for at opmuntre ham. Og da han gjorde det, stående tæt på tremmerne over for hende, tog hun hans penis for at lede den ind i kanden.
Men Alisha havde ikke overvejet den effekt, en kvindes greb kan have, og uundgåeligt *må* have på ham. Penis voksede mere og mere stiv og pegede nu opad ud af kanden i stedet for nedad ind i den.
Nu var de i knibe.
Alisha blokerede udsynet mellem heksen og Tim.
Gør det færdigt! råbte heksen.
Alisha drejede sig hurtigt til siden, da hendes bagdel var farligt inden for heksens rækkevidde i det øjeblik.
Hvad har vi her, hvad har vi her! glædede heksen sig.
Og hun tilføjede: Nå, min kønne, virker det ikke?
Sikke en grusomhed! Tim forsøgte ærligt at give efter for sin trang til at lette sig, men under disse omstændigheder var det en svær opgave.
Han kiggede op i luften. Det virkede ikke.
Han kiggede ud af huset. Det virkede lidt. Efter et stykke tid. Men kun meget lidt.
Han kiggede på heksen. Hans støder pegede lige op igen. Hun var ikke ligefrem grim. Nej, ikke det!
Han kiggede på gulvet. Det virkede ikke.
Tim huskede, hvad han var uden for Peridëis: en simpel Stasi-soldat. Han tænkte på sin partisekretær, og denne gang virkede det. Han urinerede, indtil kanden var godt fyldt, og selv Alishas varme hånd havde ingen ophidsende effekt under det.
Skal du også... derbag? spurgte Alisha tøvende.
Nej, svarede Tim.
Virkelig ikke, tilføjede han under Alishas undersøgende blik.
Alisha tog kanden ud af huset, tømte den og vaskede den ud.
Da Alisha vendte tilbage, lavede heksen en overraskende god og overraskende solid måltid. Tim spiste sin portion i buret, mens Alisha og heksen spiste ved bordet.
Lad kvinden spise, hvad hun vil, så længe hun giver god mælk, brummede heksen for sig selv. Og jeg får også mit fra Tim, tilføjede hun tavst.
Også denne gang havde heksen blandet en stærk sovedrik i maden. Alisha blev

overvældet af en blytung træthed, Tim gabede hjerteligt i sit bur, og begge faldt snart i en dyb søvn igen.
Og således gik flere dage. Tim modstod heksen, som dagligt tjekkede, om hans støder blev stor og fast, når hun testede den gennem burlets tremmer med sin hånd. Men hun havde stadig ingen magt over den.
Men heksen var hverken tåbelig eller uerfaren. Da Alisha var til stede under en af disse tests af støderen, bemærkede heksen som en bifald: Nå, min kønne, det er din egen skyld, at I begge må dvæle her i mit lille hus.
Din egen skyld? Alisha kunne ikke lade være med at tale op.
Nå, sagde heksen, alt, hvad fyren skal gøre, er at give det til mig godt og ordentligt én gang, og I er begge fri. Men hvis han ikke vil...
Alisha brød ud i høj latter. Hun havde ikke tænkt på denne åbenlyse løsning, så uskyldig (eller måske ikke så uskyldig?) var hun. Ooooh, sagde hun hyklerisk til Tim, vil du ikke give det til heksen? Ikke engang én gang?
Tys! Heksen var allerede over Alisha, klemte hende mellem sine ben, og mens Alisha vred sig, blev hendes bagdel hurtigt blotlagt, og den meterlange læderpisk kom ned en-to-tre gange, ikke for hårdt, men velrettet, på Alishas bagdel.
Av-Av-Av! jamrede Alisha, men lo stadig. Jeg siger aldrig *heks* igen!
Du må gerne sige *heks*, brummede heksen, men du skal ikke blive fræk. Og fire-fem-seks, den meterlange læderpisk ramte Alishas bagdel igen. Ikke for hårdt, men velrettet.
Lyt, sagde heksen (og hun havde tænkt længe over denne replik), lad os lave en aftale: du fyrer ham ordentligt op med din kønne unge krop...
Nej! råbte Tim desperat fra buret.
...og jeg, fortsatte heksen, vil være så generøs at give ham tilbage til dig efter grundig brug og lade jer begge gå.
Alisha måtte beherske sig for ikke at juble højt. Og for ikke at grine, frem for alt. Sikke en mulighed for at slippe billigt, virkelig at vise Tim og give ham lidt lettelse uden at få ham i problemer. At heksen ville få sin vilje med ham – det ville han overleve. Ude af syne, ude af sind.
Alisha bed sig i læberne. Dit ord? spurgte hun, stadig klemt mellem heksens ben.
Hekseære!
Av-Av-Av-Av! Alisha fik uventet fire mere på bagdelen, hvilket gav ti. Hvorfor dem? spurgte hun bebrejdende og gned sin bagdel. Striberne ville sikkert være synlige i tre dage.
Så du ikke glemmer, hvem der er herskerinden her, sagde heksen. Vask dig nu grundigt, så han bliver ordentligt opildnet af dit syn. Men kun dit ansigt, så han kan lugte dig godt!
Alisha skyndte sig ud af huset for at vaske sit ansigt i den nærliggende bæk.
Så gik heksen og hentede det lille lerkar, der indeholdt den mærkelige firkantede blå pille, og en kop vand. Med begge nærmede hun sig Tim i hans bur.

Her! Slug dette!
Hun rakte pillen og vandkoppen frem.
Og ve dig, hvis du ikke gør!
Tim nægtede.
Den meterlange læderpisk svirpede som et lyn. En! To! Tre!
Nå? Heksen løftede et øjenbryn. Ikke en smule vred; hun vidste godt, hvem der ville vinde til sidst.
Tim gned sine lægge, men nægtede stadig.
Heksen trak langsomt tilbage, hårdere denne gang. Det så truende ud.
Vent, vent! råbte Tim, hans ansigt forvredet. Du vinder alligevel, stønnede han, så jeg sparer mig selv for straffen.
Vinderens smil var en kvindes, vant til magt, fuldstændig sikker på sig selv.
Tim slugte pillen, men heksen var ikke dum og holdt nøje øje, fik ham endda til at række tungen ud bagefter.
God mand! roste heksen og fnisede. Så tilføjede hun: Det skader dig ikke, du vil ikke fortryde det, andre ville betale dyrt for det. Vent og se, vent og se, en halv time højst...
De sidste ord (Vent og se, vent og se, en halv time højst...) var en stor grusomhed, for Tim mistænkte sandsynligvis den hemmelige virkning af den blå pille. Og ligesom en støder nogle gange nægter at rejse sig under pres og en hustrus vagtsomme øjne, nægtede den nu, fordi den *ikke måtte*, fuldstændig at blive nede.
Så Tim kæmpede, indtil han svedte. Alishas bryster dukkede op i hans tanker, hoppende, mens hun gik; en pludselig brise syntes at bære et strejf af hendes skøds duft; hendes feminine hofter trængte sig ind i hans tanker. Kort sagt: stakkels Tim led pinsler. Det, du absolut ikke må have, får munden til at løbe i vand mest, især når du ved, det kommer ubønhørligt mod dig, som en flyvende stegkylling i Køkkemøddingens land.
Omkring et kvarter gik.
Alisha vendte tilbage fra at vaske sig, vand stadig glimtende i hendes ansigt.
Tim undertrykte et støn.
Hans støder rejste sig *ikke*. Det var en monumental indsats!
Men heksen spildte ingen tid. Kom her, Lisel! krævede hun og greb Alisha i håret.
Av! råbte Alisha. Hvorfor?
Men heksen trak hende mod det mystiske rum med den åbne dør. Ingen grund til at være bange, kommenterede hun. Det, der kommer nu, vil glæde dig mere, end du vil indrømme!
Hun slæbte Alisha over tærsklen, og da de var indenfor, smækkede hun døren i med et spark.
Tim har brug for lidt mere hvile nu, sagde hun til Alisha, men du skal gennemgå en lille behandling for min og din fornøjelse, for at forberede dig til, hvad der

kommer om et kvarter.
Hvad kunne det være? Hvad ville heksen?
Heksen trak Alisha hen til en stor træramme lavet af solide, godt udglattede bjælker, måske på størrelse med et bord eller en seng, prydet med ornamenter. Mellem bjælkerne var der ikke bare luft, men talrige flade, brede læderremme strakt side om side, som zebrastriber. Hun lagde Alisha med ansigtet ned på det, justerede hende, så hendes hoved hvilede overraskende behageligt, og hendes bryster hang frit mellem læderremmene. Hun bandt Alishas arme, trak hendes nederdel op, spredte hendes ben og bandt dem også. Alisha følte sig ængstelig, men kunne stadig ikke fatte, hvad der skulle komme. Væggene var ikke kun behængt med reb, kæder og alle mulige lænker, men også piske, kæppe og andre torturredskaber.
Ingen grund til at være bange, min Lisel, sagde heksen og gav hende et blødt klap på hendes bare bagdel. Alt dette udstyr mærkes kun af gode folk, hvis de udtrykkeligt ønsker det. Gode folk! Du er god, ikke sandt?
Ja, Herskerinde, smuttede det ud af Alishas mund.
Det er en flink pige, sagde heksen næsten ømt. Lyt, min Lisel. Senere skal du sætte Tim i brand for mig, så jeg kan bruge ham til at slukke min egen ild. Men du kan ikke gøre det, hvis du opfører dig som en træklods. Så jeg forbereder dig lidt, og Tim må ikke se dette, da han ikke må brænde sin egen flamme op for tidligt.
Så begyndte heksen at stryge Alishas nakke! Ja, stryge! Hun gjorde det så blødt, at gysninger løb gennem Alishas krop. Forbandet, hvor let var man at ophidse her! Endnu engang havde heksen taget Alisha på sengen, da fornemmelserne sneg sig ind ad hemmelige stier, og Alisha kunne ikke lade være med at spinde.
Op og ned, venstre og højre, nakke, ryg (hvor hun kunne nå trods kjolen), arme, ben... så bagdelen, derfra til indersiden af lårene... og, og... nej, fingrene holdt afstand fra den blomstrende, fugtende rose, så tilbage op ad kroppen. Berøringen blev fastere, masserede Alishas krop grundigt, så blødere igen, en kærtegn, fine bevægelser... nakke... bagdel... denne gang lidt tættere på rosen mellem hendes lår, som kortvarigt havde døset, men nu vågnede og begyndte at blomstre igen. Fingrene cirklede om indersiden af lårene, denne gang meget tæt på... og der! Endelig en berøring. Bagsiden af fingrene strejfede nu over den nektarfugtede blomst, som begyndte at åbne sig, legede med den, dyppede ind i bægeret, gled hurtigt ud, legede udenfor, fandt det fugtige, mørke bæger igen, åbnede det let, legede med kronbladene og fandt til sidst en fast lille knop, der havde gemt sig blandt dem, men nu frækt kiggede frem. En forsigtig cirklen omkring denne knop, en blød bevægelse af blomsten omkring den, frem og tilbage, skælvende, vibrerende, et øjebliks pause...
Alisha smeltede. Dette var trolddom. Hun ville betale penge for dette. Hun glemte, hvor hun var, og ville kun én ting: at det aldrig stoppede.

Men heksen passede på ikke at svare på Alishas bagdels løftning og mødte hendes ivrige bækkens skælven med et øjebliks tilbageholdenhed. Kort sagt: hun tændte Alishas ild med al den kunst, hun besad, men tillod ikke mere. Hun skulle gløde, ikke brænde.
Alisha bønfaldt til sidst: Vær sød, vær sød, Herskerinde, gør mere. Ikke så blødt, vær sød, mere!
Nej! hviskede heksen blødt i hendes øre og fortsatte. Vent på det!
Men før stemningen kunne skifte, var kvarteret ovre, måske lidt mere, ingen grund til at kævle, men i den tid havde heksen brugt sin trolddom til at forvandle Alisha til en lystfuld, villig slave. Og tænk på, at Peridëis, med sin ejendommelige virkning, længe havde gnavet i hendes skjulte lille knop, som i hendes skød nu insisterende krævede sine rettigheder. Stakkels Alisha.
Heksen løste Alisha og åbnede døren til rummet.
Nu hop til det! opfordrede heksen og trak hende i håret mod Tim. Alisha var i en slags trance.
Vi taler slet ikke om stakkels Tim.
Nu, sagde heksen, Lisel, jeg vil se en unik dans, der får hans sæd til praktisk talt at springe ud af hans støder af sig selv. Heksen greb Alishas hage og kiggede ned på hende med det mærkeligt fængslende blik, dybt, meget dybt ind i hendes øjne. Alisha følte sig helt anderledes igen.
Alisha brød langsomt væk fra heksen og kiggede på Tim med et begærligt, ophedet, halvt fraværende blik.
Nej! Gør det ikke! bønfaldt Tim, men hans støder var allerede mærkbart stigende.
Alisha, med et tomt blik og våde øjne, lod sin kjole langsomt glide til gulvet. Langsomt, stykke for stykke.
Heksen klappede i hænderne, og pludselig lød musik et sted fra. Den mærkelige musik igen, ledsaget af kraftige trommeslag.
Alisha lod kjolen falde helt og tog et skridt mod Tim. Hun slikkede sine læber og holdt munden sensuelt åben. Hun løftede sine bryster, æltede dem langsomt og svajede i takt med musikken.
Vær sød, gør det ikke!
Alisha svajede med hofterne, bevægede sig til musikkens rytme, først til siden, så frem og tilbage som i samleje. Men langsomt og krævende.
Tim stirrede på Alisha, fortryllet. Der! Nu havde han glemt sig selv, og hans støder rejste sig til sin fulde størrelse, blev helt fast og fuldstændig stiv.
Alisha dansede, vendte sig, kærtegnede sig selv, slikkede sine læber, sukkede, afslørede skjulte steder, løftede sine bryster, lod dem svaje, viste sin bevægende bagdel, bøjede sig, lænede sig frem, rejste sig igen, lod ham lugte hendes svedige armhuler, dansede, dansede, dansede...
Imens, ubemærket af Tim, havde heksen sneget sig ved siden af buret og med en hurtig bevægelse viklet en solid læderrem om ham, rykket ham mod trævæggen,

der lukkede bagenden af buret. Mens Tim trak i denne rem, havde hun allerede fastgjort en anden og en tredje. Heksen var erfaren, og det var klart, at ingen mængde styrke ville hjælpe. Der! Nu havde hun ham tæt bundet til trævæggen i burets bagside. Hun låste buret op. Men Tim virkede helt opslugt af Alishas dans alligevel. Og se, tremmerne kunne fjernes – Tim var tydeligvis ikke den første, der ydede tjeneste til heksen. Men hvad nu? Åh! Endnu mere, trævæggen kunne vippes bagud. En fælde, bygget til at underkue modvillige mænd.
Og nu lå Tim på ryggen på et bord, bundet og hjælpeløs.
Men hvad var dette? Hans støder havde blødgjort sig en anelse i sin opsvulmen.
Det skulle rettes op.
Lisel! Heksen behøvede ikke sige mere, og Alisha var allerede der, tilbød Tim sin længe fugtige, vidtåbne rose, gemt i hendes skød, for at han kunne lugte. Tim indåndede grådigt den berusende duft og havde nu sandsynligvis glemt, hvad der skete. Alisha satte sig på hug over Tims ansigt, så han kun kunne se hendes krøllede rose og hendes krop ovenover, mens heksen greb chancen for også at klatre op på Tim – men vendt bagud, med ansigtet mod hans fødder! Hussa, råbte hun, det er heksens måde! Hun lod Tims nu stenhårde skaft glide ind i sig og begyndte at ride ham vildt, hvilket, på heksens vis, gik overraskende godt.
Alisha, for sin del, faldt i en vanvid, gned sit skød mod Tims mund, mens heksen bag hendes ryg frydede sig over hans fast opsvulmede skaft. Og da heksen bevægede sig hurtigere, og hendes støn varslede et kommende klimaks...
...en pludselig, overvældende jalousi greb Alisha, og hendes vanvid stoppede brat. Det var som et skvulp koldt vand, og hendes ophidselse blev til vrede på et øjeblik. Vrede mod heksen, men øm medfølelse for Tim.
Skælvende løftede Alisha sit skød fra Tims ansigt og trådte ned fra bordet.
Heksen, i sit vanvid, bemærkede intet og kiggede alligevel i den modsatte retning. Hun red skrigende, som om den vilde jagt var efter hende.
Vent, tænkte Alisha koldt, *nu* kommer min hævn, og hvem ved, om man overhovedet kan stole på dig, din elendige. Alisha bevægede sig forsigtigt bag den rasende heks, hvis skød stødte hurtigt op og ned, mens hendes lystskrig fyldte huset. Hurtigere og hurtigere bevægede hendes skød sig, højere og højere hendes støn og råb, indtil hun endelig udløste i et langt, gennemtrængende skrig, hendes rykkende skød skiftede til en dyb, pressende rytme.
Men dette havde længe rørt de ukontrollerbare riger i Tims sjæl, og så skete det, at det, han ærligt havde forsøgt at holde tilbage, havde bygget sig uimodståeligt op i hans lænder; det strømmede fra siderne mod hans støder, kom tættere og tættere, han forsøgte med al sin magt at stoppe det, han gispede, han holdt vejret, og... til sidst kunne det ikke længere forhindres...
Men i det øjeblik sprang Alisha frem med et mægtigt hop og skubbede heksen af Tim i en høj bue. Mens heksen fløj, omsluttede Alishas mund Tims penis (det var alt, hun kunne nå), og hans sæd pulserede fra hans penis dybt ind i Alishas mund,

igen og igen, mens Alisha øjeblikkeligt slugte Tims livsessens og suttede én gang til. Tims penis var så dybt i hendes mund, at Alisha næppe kunne sige, hvordan det smagte, så længe intet af det gik til spilde.
Der, din gamle heks, hvæsede Alisha bagefter. Du fik intet af hans livsessens, intet! Ikke en eneste dråbe! Jeg har al hans sæd i mig, hører du?
Heksen lå klynkende af raseri og skuffelse på gulvet, for åndeløs til at gøre noget mod Alisha.
Alisha tøvede ikke og løste hurtigt Tim fra hans lænker. Kom, råbte hun, lad os komme væk herfra hurtigt. Og hun kyssede ham hurtigt på munden. Så samlede hun hastigt sin kjole, greb Tims ting fra hjørnet, glemte ikke hans uniformsbælte med pisk og reb, og trak den omtågede Tim med sig ud af peberkagehuset.
Ind i vaskebaljen! råbte Alisha, kastede tøjet ind og trak Tim, der mere faldt end trådte ind i baljen. Så sprang Alisha selv ind.
Flyv! råbte hun – og se, vaskebaljen steg op i luften med dem begge...
Til hvor den azurbløde brolagte sti fortsætter! befalede Alisha – og se, vaskebaljen satte af sted i roligt tempo.
Alisha var bekymret for, at heksen måske var hurtigere, da vaskebaljen fløj ret langsomt og lige over trætoppene. Men de var heldige; heksen kom ikke.
Og så fløj de og fløj, og se, efter noget tid blev den azurbløde brolagte sti igen synlig blandt træerne.
Alisha bjæffede til vaskebaljen: Længere, længere! Flyv langs stien! Og vaskebaljen svajede videre, længere og længere.
Endelig troede Alisha, at heksen ikke længere kunne nå dem og åndede lettet op, mens hun igen tog den smukke udsigt over Peridëis ind. Aftensolens røde (stående lige over hovedet!) og de stejle dalvægge, hvor glimt af bække kunne ses nu og da, dækket af stadig forskellige planter.
Men pludselig dykkede vaskebaljen hurtigt ned, ramte jorden hårdt og gik i stykker.
Hvad er galt? spurgte Alisha Tim, som havde siddet tavst ved siden af hende.
Den flyver ikke mere, svarede Tim. Heksens koste, vaskebaljer og tæpper flyver kun en vis afstand. Så bliver de skøre og går i stykker.
Ærgerligt, sagde Alisha.
Trøst dig, sagde Tim. De er ikke behagelige og langsomme også. Der er en bedre måde at rejse på, men det er ikke en mulighed endnu.
Skal vi gå lidt mere for at få lidt afstand? spurgte Alisha.
Ja. Lad os komme væk herfra først, svarede Tim. Lad os gå om natten for en gangs skyld.
Føler du dig lidt genoprettet? spurgte Alisha bekymret. Hun vidste ikke, hvordan sådan en prøvelse ville påvirke en mand, der lever i cølibat. Og Tim havde allerede en ny fuld erektion. Hvem ved, hvilken slags magisk drik heksen havde givet ham.

Åh ja, jeg har det fint! svarede Tim. Og jeg føler mig også lidt lettet. Kom, vi bør tage tøj på og gå.
Alisha lo. Det er ikke et svar.
Nej, virkelig. Og tak, forresten. Den der (han kiggede på sin penis) er ved at falde til ro og fandt behandlingen ret mindeværdig. Men gør det ikke til en vane.
Alisha smirkede. Sejr! tænkte hun. Total sejr! Selv hendes skød stillede ingen yderligere krav – den tilfredsstillelse, hun havde opnået, var åbenbart nok. Glad satte hun sin kjole på igen, justerede nederdelen og trak sine bryster over den store udskæring. Hm, tænkte hun, det så pragtfuldt ud, som heksen havde draperet hendes bryster over kjolen. Men vent, tænkte hun, mine vil også vokse.
Og de satte af sted igen. Langs den azurbløde brolagte sti. Nu og da kastede Alisha et blik på Tims bukser, som efterlod hans penis blottet. Den var stadig stiv, et usædvanligt syn under gang. Sikke et magisk pulver, tænkte hun! Men til sidst aftog det, for ingen besværgelse varer evigt.
Imens blev det gradvist mørkt. Men hvad betyder mørkt overhovedet? Det, der blev kaldt solen om dagen, skinnede i Peridëis om natten i en anden nuance som månen. Meget svagere, selvfølgelig, og en anden farve. Der var lys nok til ikke at snuble. Så de skridtede rask, begge nød den behagelige natluft, og Alisha oplevede endnu engang, hvordan man kunne gå gennem skoven om natten og føle sig livlig og i højt humør. De stoppede kun én gang, da Alisha følte trangen til at lette sin mælk.

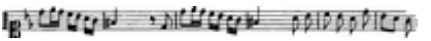

Heksens Spring

Efter flere dages vandring langs den azurbløde brolagte sti rejste en stor, guldglinsende søjle sig fra jorden på en lille bakke midt i dalen. Den var næsten perfekt rund med en lige så rund top, måske fem eller seks meter høj, og havde muligvis en diameter på omkring en meter. Den gyldne søjle glimtede pragtfuldt i sollyset. Mærkeligt nok gik stien dog i en meget bred bue rundt om denne søjle.

Bare narreguld, sagde Tim. Jeg er ikke overrasket over, at stien undgår den. Folk har en overtroisk frygt for narreguld, fordi de forbinder det med magi.
Åh, lo Alisha. Det er noget.
Nøjagtigt. Men ved du, hvad vi kan gøre her?
Nej. Ikke *mig*.
Nu lo Tim. Nej, søjlen er for stor til det. Men den er så imponerende, at vi kan øve heksens spring her, glimtet. Den rigtige måde. Uden en krystal.
Alisha kiggede op langs søjlen. Han havde ret. Den var så iøjnefaldende, at man ville huske den levende efter bare ét blik.
Hvad skal jeg gøre? spurgte Alisha.

Først, tag din narreguldkrystal op af lommen for at undgå uheld.
Alisha rakte ham krystallen.
Okay, sagde Tim, kig meget nøje på søjlen og husk selv små detaljer, der skiller sig ud for dig. Behold alt det som et billede i dit sind. Luk så øjnene.
Alisha gjorde det og lukkede derefter øjnene.
Hold øjnene lukkede, sagde Tim. Jeg fører dig nu et par meter væk.
Alisha mærkede Tim lede hende langs den azurbløde brolagte sti. Svært at sige, hvor langt.
Tim stod bag Alisha.
Så sagde Tim: Forestil dig nu søjlen så levende som muligt, så intenst du kan. Slap af, vær rolig og afslappet, løsn dine muskler, tænk på intet andet end søjlen.
Og han tilføjede højt: Og ønsk dig nu til søjlen så intenst, du kan.
Intet skete.
Ligemeget, sagde Tim, det virker næsten aldrig med det samme. Åbn øjnene!
De gik tilbage til den gyldne søjle.
Da de var der, sagde Tim: Forestil dig, at alt dette – Peridëis, søjlen, dig selv her – virkelig er en drøm eller et teater eller endda en virtuel virkelighed som i en utopisk roman. På den måde kan du bedre udvikle følelsen af, at springet faktisk vil virke. Du er som den, der trækker i marionettens snore, ikke selv marionetten, hjælpeløst udleveret til begivenhederne. Det er bare en mental krykke. Hvilket af disse eksempler ville fungere bedst for dig?
Ingen af dem. Mere som magi og eventyr og hekse.
Virkelig? Okay, lad os gå med det. Forestil dig så, at du virkelig er i et eventyr, og du er en heks, en rigtig heks, og du vil forsvinde herfra og dukke op igen ved siden af den gyldne søjle. Kig nu intenst på søjlen igen og luk øjnene.
De prøvede igen.
Og igen.
Og igen.
Og igen.
Da Alisha begyndte at tvivle på sig selv, demonstrerede Tim. Han kiggede intenst på søjlen et øjeblik, vendte sig og gik hundrede meter væk med åbne øjne, men et indadvendt blik, og...
Grønt glimt! Bang! Svovlstank og sky!
Tims uniform faldt til jorden, da han forsvandt i et glimt og dukkede op splitternøgen lige ved siden af søjlen et splitsekund senere.
Splitternøgen. Alisha følte præcis det, for mens Tim ofte så hende nøgen, var det ikke det samme for hende. Han havde næsten altid den uniform på. Kun hans penis var blottet. På den måde kunne hun i det mindste følge dens egne luner, men Tim helt nøgen var en helt anden sag. Måske fornemmede Tim dette og ville ikke provokere hende.
Alisha klappede i hænderne som applaus og lod ikke mærke, hvor meget Tims

syn bevægede hende.
Tim løb hurtigt for at hente sin uniform. Efter han havde taget den på, holdt de en pause. Da de var færdige med at spise, lagde Alisha sig på siden og tilbød et bryst til at drikke. Tim lagde sig ved siden af hende og trak hendes brystvorte ind i munden. Da Alisha mærkede sin mælk strømme mod brystvorten, gav hun efter for trangen til lettelse og lod sin finger glide ned til skødet. Det måtte ske.
Til sidst nåede Alisha den Store Lettelse. Sådan havde Tim engang kaldt det.
Til sidst havde Tim drukket hendes bryster tomme. Hans penis stod stejlt oprejst.
Skal jeg gøre noget? spurgte Alisha undskyldende. Jeg kunne ikke lade være.
Nej, slet ingenting, sagde Tim. Det er fint, som det er. Glem aldrig, jeg valgte dette frivilligt. Og forresten: distraktion hjælper bedst. Kom – lad os fortsætte!
Det var stadig et interessant syn at se Tim gøre almindelige ting med en stejlt oprejst penis.
De øvede. Igen og igen.
Og endelig:
Grønt glimt! Bang! Svovlstank og sky!
Alisha hørte Tims jubel på lang afstand. Hun åbnede øjnene. Hun var 50 eller 60 meter væk fra Tim!
Tim kom løbende, begejstret: Du gjorde det! Du er fantastisk!!!
Det var ikke, som om Alisha var landet lige ved siden af søjlen, men alligevel...
De øvede i et par timer mere. Det virkede ikke altid, og nogle gange landede Alisha endda lige ved siden af søjlen, men som regel kun nogenlunde i nærheden.
Til sidst var Tim tilfreds. De tilbragte natten ved søjlen, og Tim malkede hendes bryster med hånden for første gang i lang tid, til hendes glæde. Alisha indrømmede, at hun især kunne lide det. Bagefter tillod Tim hende at krybe tæt ind til ham og tilfredsstille sig selv. Men da hendes hånd vandrede ind under hans uniform, placerede han den forsigtigt tilbage på hendes egen krop, og Alisha mumlede en undskyldning.

Næste morgen huggede de nye krystaller fra væggen i en af de mange underjordiske gange, der førte ind i dalens klipper. Man ved aldrig. Tim ville ikke hugge dem fra søjlen – naturlige skønheder bør ikke skades. Så satte de af sted igen.

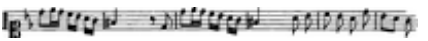

Søen

Få dage senere åbnede dalen sig, den azurbløde brolagte sti skråede let nedad, og se, en stor, mørkeblå, glitrende, pragtfuld sø spærrede deres vej, med den azurbløde sti, der førte lige ud i vandet, som om den løb lige gennem søen.

Fortsætter den her? spurgte Alisha.
Den fortsætter her, bekræftede Tim.
Så vil jeg svømme! Lige nu! jublede Alisha, løb direkte til søens bred, kastede kjolen af og sprang nøgen i vandet.
Det var vidunderligt! Alisha havde længe følt, som om hun var limet til sin kjole. Vandet var ikke for varmt, ikke for koldt, men klart varmere end svømmesøerne derhjemme om sommeren plejede at være. Alisha svømmede ud i søen.
Tim, som skulle bære udstyret, fulgte mere afslappet efter, men da han nåede søen, kastede han sin fogeduniform af og sprang i.
Vidunderligt! råbte Alisha igen og svømmede mod Tim. De svømmede og dykkede, indtil begge var lidt udmattede og forfriskede.
Alisha kravlede på alle fire gennem det lave vand ved bredden og besluttede at blive siddende i det. Kun hendes hoved stak op over vandet, mens hun stirrede ud over søen. Tim satte sig ved siden af hende. Sammen beundrede de tavst det smukke landskab langs søens bred.
På den modsatte bred så Alisha en hvid strand, og bag den den tætte jungle, der normalt fyldte dalen. Til højre var søen afgrænset af en stejl klippe, med vand, der fossede ned i søen flere steder. Til venstre var søen også omgivet af en høj klippe, men lige i midten var der en bred spalte. I den så hun brede terrassetrin, der blev smallere, når de steg opad. Hvor de førte hen, var ikke synligt herfra. Tim havde lovet Alisha, at de skulle tage en omvej derhen, så det var ikke svært for hende at tøjle sin nysgerrighed og nyde øjeblikket.
De sad i vandet, indtog sceneriet, snakkede om dit og dat og slappede af. Mens de talte, lod Alisha sine fingre lege over forskellige dele af sin krop. Først tæerne (hvem piller ikke mellem tæerne?), så vandrede de til forskellige dele af hendes krop, især sprækkerne (også ret fornuftigt), til sidst legede de lidt mellem hendes lår, hvilket kun er menneskeligt, men på et tidspunkt endte hendes fingre ved folderne under hendes bryster, hvor Alisha ikke fandt noget at tage fat i, da hendes bryster flød vægtløst i vandet, hvilket allerede gav det rensende adgang, så selv kvinder, der er overdrevent optagede af hygiejne, ville ikke have fundet noget tilbage at rengøre. Således, halvt af kedsomhed og halvt af lyst, trak Alishas fingre lidt i hendes brystvorter. Hvorfor ikke? Handlingen havde en æstetisk kvalitet: en hvid undervandsfontæne sprøjtede ud og spredtes i det klare søvand som en smuk hvid sky. Alisha prøvede det igen og igen. Ikke et uinteressant spil – et undervandskamera ville være perfekt! Men til sidst stoppede Alisha, lænede overkroppen lidt tilbage, stirrede ud i det fjerne og døsede i det behagelige vand.
Men pludselig skreg Alisha: hun havde bemærket en hurtig bevægelse i vandet og så mærket noget varmt lukke sig om brystvorten på hendes højre bryst, der øjeblikkeligt suttede hårdt. Da hun sprang op i alarm, skete det samme med hendes venstre bryst. Først varmt, så straks sugende hurtigt. Hvad var det?!
Alisha var sprunget op og stod nu i det lave vand, alt over hendes skød blottet.

To blå fisk med store, runde øjne og tykke, kysseagtige læber hang fra hendes bryster. Meget kønne fisk, måske tredive centimeter lange, velrundede men ikke kugleformede.
De var så yndige, at Alisha ikke turde rive dem af sine bryster. Men de suttede kraftigt, tydeligvis efter den søde mælk, der kunne fås fra Alishas bryster.
Hvilke vidundere Peridëis gemte!
Og pludselig følte Alisha sig vidunderlig.
Meget... meget... behageligt vidunderlig.
Varme gysninger løb gennem hendes krop, en sløvhed overvældede hende, og verden omkring hende virkede stadig mere fjern og uvigtig. Bløde gysninger strømmede gennem hendes krop mod hendes bryster, ledsaget af lystfornemmelser, der ikke efterlod hendes skød uberørt. Alt blev meget farverigt.
Og alle lyde var som drømmende smuk musik. Alisha vaklede mod bredden.
Kun svagt, langt borte, bemærkede Alisha, at Tim talte til hende. Han forsøgte sandsynligvis at berolige hende.
På en eller anden måde endte hun i hans arme, og han bar hende et sted hen.
Hvorhen?
Ligemeget.
En slags båd.
Nå ja.
Trin.
Fint.
Så rum.
En seng.
En hyggelig seng i et vidunderligt rum.
Hvad mindede rummet hende om?
Ligemeget.
Hvor smuk denne følelse var.
Og de blå fisk var så kønne!
Lad de kønne blå fisk blive ved med at sutte... ved hendes bryster.
Bare ikke falde i søvn, så hun ikke ville gå glip af nogen af disse vidunderlige bølger af nydelse i hendes krop.
En dyb rytme, flere bølger af fryd... og Alisha faldt i søvn.

Tågede faser af halv-vågenhed fulgte, i en dyb trance, bundet til endeløs nydelse udløst af de utroligt smukke blå fisk, der suttede ved hendes bryster uden at slippe.
Dunkelt bemærkede Alisha en kop vand, der blev holdt til hendes læber; hun drak mekanisk, spiste, hvad der blev tilbudt, smilede taknemmeligt til Tim for at tage sig af hende og sank så tilbage i nydelsesdrømmenes verden.

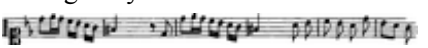

Ankas Tempel

Efter tre dage vågnede Alisha igen. Tim havde fortalt hende, at så meget tid var gået. Alisha følte sig omtåget og havde en let tømmermænd. Hun kiggede ned på sin krop: de kønne blå fisk med de store øjne og kysseagtige munde var væk. Eller havde det hele været en drøm? Nej, åbenbart ikke, for hendes bryster føltes, som om de havde haft tonsvis af vægt hængende fra dem, været vredet gennem en vaskemangel, så oppustet som balloner og derefter suget tørre igen. Og så det hele forfra. Noget i den stil. Men de viste ingen tegn på det. De så mærkbart fyldigere ud; "buttete" kunne være et endnu bedre ord. Især i siderne.

Hvad var det? spurgte Alisha.
Fisk, svarede Tim. Bare fisk. Nogle gange får de en slags mani. Som når vi pludselig får lyst til chokolade. Undskyld, jeg ikke advarede dig. Men bare rolig, fiskene er ikke farlige... bare lidt... intense. Jeg er virkelig ked af det, men du ville have mødt dem før eller senere alligevel eller måske endda opsøgt dem med vilje. Sandsynligvis lækkede noget mælk fra dit bryst og tiltrak dem.
Et minde dukkede op, og Alisha brokkede sig. Jeg har vist selv skylden, sagde hun. Jeg legede med dem, klemte mælk ud med fingrene. Det så sjovt ud, hvordan mælkskyerne spredte sig under vandet.
Det må have været det, sagde Tim. Du ved, fiskene i Peridëis lever i en slags symbiose med pattedyr. For dem er mælken nok bare en godbid. Og på den anden side er der kvinder, der opsøger disse fisk med vilje.
Er fiskene som et stof?
Ja, det også. For at forhindre dig i at rive fisken af dit bryst eller skade den, udskiller den et stærkt stof. Måske øger det endda mælkestrømmen lidt. Du må have mærket stoffets virkning ret tydeligt.
Mere end tydeligt.
Jeg er lidt jaloux over oplevelsen, da disse fisk ikke gider mænd. Der er andre ting... men lad os ikke gå der, det er et andet emne. Uanset hvad, så hægter fiskene sig på i omkring tre dage og lever af dig.
Selv uden for vandet?
Ja, selv uden for vandet. Efter omkring tre dage slipper de af sig selv. Jeg tog begge fisk tilbage til søen.
Men hvad hvis ingen er der til at gøre det?
Uden mig var du ikke kommet langt fra søen.
Det ville have været synd for de yndige fisk, sagde Alisha stille, selvom hendes tømmermænd ikke satte hende i det bedste humør.
Der er kvinder, der er helt besatte af disse fisk, svarede Tim, men vær forsigtig: det kan blive en alvorlig afhængighed. Mere end én kvinde har mistet sig selv i det og tæret sig ned til hud og knogler.

Og så?
I bund og grund svulmer brysterne op for at imødekomme efterspørgslen signaleret ved brystvorterne. Men kun så længe din krop sikkert kan levere. Når din krop bliver alvorligt belastet, tørrer brysterne ud[53], fiskene mister interessen og slipper. Men sådanne kvinder falder ofte ind i en cyklus af overdådige spiseorgier vekslende med faser af sløv, bedøvet apati, indtil Peridëis smider dem ud, hvis de er besøgende. Peridëis' indfødte kan selvfølgelig ikke smides ud; de er en fast del af Peridëis. Fiskene bliver endda fanget og opbevaret i skjulte damme for at have dem klar til disse orgier.
Men hvorfor gør ingen noget ved det?
Tim trak på skuldrene. I Peridëis er hvert land forskelligt; hver by, hver landsby har sine egne skikke. Og hvis du bor i vildmarken eller i en afsides hytte, gør du alligevel, hvad du vil. Så det er dit eget valg. Men der er folk, der tager medlidenhed og samler sådanne kvinder op. På den anden side har fiskene reel værdi, fordi de ved kraftigt at stimulere brysterne i høj grad øger mælkeproduktionen. For nogle kvinder er deres mælkeudbytte sprunget fra en halv liter til to fulde liter på bare tre eller fire dage takket være fiskene!
Virkelig!?
Åh ja, vi kan prøve det senere. Du må indrømme, at det er en reel fordel ved disse fisk.
Alisha brokkede sig: Hvis det bare ikke var for tømmermændene...
Du kan ikke være i et tredages overdåd uden konsekvenser. Men lidt motion og et køligt brusebad vil gøre underværker, og tømmermændene vil være væk. Kom, der er et godt vaskested derbag, så spiser vi noget, jeg letter dig for din mælk, og du vil føle dig meget bedre bagefter!

Alisha kiggede sig nu ordentligt omkring. Hvor er vi?
I et klippetempel. Husker du? Øverst på den store terrassetrappe. Kig ud ad vinduet!
Alisha steg ud af sengen og gik hen til det udsmykkede trægitter, der adskilte hulen fra det udendørs. Det, hun så, mindede hende om et tempel fra det gamle Egypten. De var omkring ti meter over søen; til højre førte terrassetrinnene ned til søen; lige foran dem endte trinnene ved en plads, måske tredive gange tredive meter kvadratisk, belagt med gule sten. Omtrent i midten stod en træpæl, måske to en halv meter høj, med en metalring nær toppen. Udførte man ofre her, med ofre bundet til den ring?! Bagest på pladsen så Alisha en forhøjet stenetron. Flere trin nedenfor var et kvadratisk alterbord med et tykt dække, let tilgængeligt via nogle få trin. Den, der sad på tronen, ville have en fremragende udsigt over søen

53 Dette er sandt. Selv kvinder i meget fattige lande har tilstrækkelig og god mælk (undtagelse: ekstremt ensidige veganske diæter). Men i livstruende situationer, som ekstrem sult eller traumer, stopper mælkeproduktionen af selvbeskyttelse.

og den brede trappe, der førte op til pladsen. Alteret, ligesom tronen, var bygget af gul sten, men dækket med et tykt sort-og-guldbroderet klæde. Pladsens bagende var kantet med høje søjler, og på begge sider, omkring to meter oppe, var en række vinduer med udsmykkede trægitre. Alisha og Tim kiggede ud gennem et sådant vindue. Den nederste ende af terrassetrinnene grænsede op til vandet, afbrudt af nogle få klodsede sten, der måske fungerede som pullerter til at binde bådreb. Terrassetrappen var indrammet af de sædvanlige høje klipper, der kantede Peridëis' utallige dale. I højden med trappen så Alisha tegninger på klippevæggene. De var for langt væk til at skelne detaljer, men de var tydeligvis motiver fra det gamle Egypten.
Den pragtfulde sø var kun delvist synlig herfra. Klipperne på den modsatte side af dalen kunne være en kilometer væk, og trods det begrænsede udsyn kunne Alisha i det mindste se, at søen strakte sig over dalen fra den ene side til den anden.

Men der var ikke meget tid til at kigge sig omkring, da Tim trak Alisha gennem en passage, hvor der i enden ikke var noget luksuriøst vandfald, men i det mindste en rigelig kilde. Tim erstattede et brusebad med en træspand, som han gentagne gange fyldte og hældte over Alishas hoved.
Tømmermændene forsvandt hurtigt, og Alisha indså, at hun var glubsk sulten.
Sult. Sult? Var der noget med det?
Gode gud! udbrød Alisha. Tre hele dage! Har du ikke desperat brug for mælk?
Hvad det angår, var vi virkelig heldige, svarede Tim. En dag mere, og det ville være blevet kritisk for mig. Jeg bør begynde at malke en nødreserve i fremtiden. Jeg havde ikke forventet at komme i så knap en situation så hurtigt. Alligevel...
Kom! sagde Alisha og løftede sit højre bryst mod ham med hånden. Drik! sagde hun.
Som om Tim havde ventet på det signal, pressede han Alisha mod klippevæggen, greb det tilbudte bryst med begge hænder og satte sig øjeblikkeligt til. Alisha udstødte et skarpt åndedrag og mærkede mælken strømme med det samme. Hendes frie bryst reagerede også og slap sin mælk, hvor deres kroppe pressede sammen. Presset fra deres kroppe syntes at forstærke det, da en masse mælk syntes at flyde. Tim gled sin venstre arm om Alishas ryg, mens hans højre arm skød mellem hendes ben og greb hendes bagdel. Han løftede hende, uden at lade hendes bryst forlade hans mund. Mens han bar Alisha i sine arme og drak grådigt, skyndte han sig tilbage til sovekammeret, de havde været i før. Havde han sultet hele tiden? I kammeret lagde han hende tilbage på sengen, stadig uden at slippe hendes bryst, og gled ind ved siden af hende. Han suttede grådigt, synk efter synk, og Alisha, der mærkede intenst tryk i sit frie bryst, kæmpede for at få ham til også at tømme det andet. Så lykkedes det, og det andet bryst fik sin del. Mærkeligt, tænkte Alisha, at brystet stadig følte tryk, selv efter at have mistet så meget mælk af sig selv. Sengetæppet under dem var gennemblødt, og det var hendes krop

også.
Endelig lettede Tim.
"Behageligt tomme bryster," tænkte Alisha, og de føltes sådan, da hun rørte ved dem. Mærkeligt. Hun havde aldrig haft sådan en tanke om sine bryster før. Bestemt ikke som noget smukt, behageligt eller ønskværdigt. Hun følte stolthed.
Du kan bruge den spildte mælk til hudpleje, rådgav Tim.
Det er en idé. Der var faktisk en betydelig mængde i Alishas mavefolder og navle, som Tim først gned på hendes ansigt og derefter over resten af hendes krop. Alisha hjalp til. Mælken tørrede hurtigt, og den indledende klistrede følelse blev til en behagelig hudstramhed.
Cleopatra havde ikke noget bedre, lo Tim. Den romerske kejserinde Livia skulle angiveligt have fået tusinder af tyske og galliske kvinder bragt til at sprøjte deres mælk i sølvkar. Og Livia badede i det sammen med andre lystige romerske kvinder[54]. Men kom nu, jeg viser dig, hvem der i det mindste gav mig førstehjælp.

Alisha blev nysgerrig. Men... hvor var hendes kjole? Alisha kiggede sig søgende omkring.
Jeg fik din kjole vasket, hvis det er det, du leder efter, kommenterede Tim og fangede hendes blikke, men du kommer snart til at skulle bruge en ny. Farven er falmet en del, og nogle steder er den lidt slidt. Tim rakte ind i en kiste, trak den vaskede kjole frem og rakte den til Alisha.
Alisha vendte kjolen hid og did. Sikke en skam, tænkte hun, mens hun inspicerede den, den så så pæn ud.
Tim hjalp hende med at tage den på, og da de var færdige, kommenterede han: Den ser meget mere pragtfuld ud på dig, men vi kan måske lede efter noget nyt på et tidspunkt.

Begge gik tavst tilbage gennem klippepassagen. Tim i sin mærkelige uniform med en pisk ved siden i stedet for en sabel og med sin penis blottet, og hun i sin kjole, dens mest iøjnefaldende pynt var hendes bare bryster. Da Tim åbnede en af trædørene i enden af passagen, så Alisha på et rigt dækket bord... og til hendes overraskelse: en anden kvinde. Alisha udstødte et forbløffet råb.
Nu, nu, lo den anden kvinde, jeg er ikke et spøgelse og heller ikke farlig. Hun udførte et niks foran Alisha. Et perfekt et, hvor hun placerede tæerne på sin højre fod bag sit venstre ben. Og mens hun gjorde det, løftede hendes hænder let nederdelen på hendes kjole. Åh ja, kjolen, ligesom Alishas, efterlod hendes bryster bare. Men kjolen, såvel som hovedbeklædningen og frisyren, passede til omgivelserne: det gamle Egypten.
Alisha prøvede også et niks, men det lykkedes ikke helt.

54 Livia: 58 f.Kr.–29 e.Kr., hustru til kejser Augustus. Se *Deutsches Wörterbuch* (Tysk Ordbog) af Jacob og Wilhelm Grimm, opslag "Milchbad."

Begge kvinder og Tim brød ud i latter på samme tid. Du må øve det niks, sagde kvinden frækt, Tim lærte dig det meget sjusket.
Jeg kan ikke gøre alt, brokkede Tim. For øvrigt er nikset den sædvanlige hilsen for kvinder her.
Det opdagede jeg selv og gjorde det selv, sagde Alisha frækt.
Det var fint. Men jeg kan ikke gøre det, så jeg kan heller ikke vise det. Bare få ikke den idé at bukke. Det gøres kun som en gestus for underkastelse over for højtstående personer, fordi det betyder, at du er klar til at lade den person malke dig. Eller ved andre formelle lejligheder, når du vil udtrykke, at den anden person har ret til din mælk.
Ret til min mælk?! gentog Alisha.
For eksempel hvis du har solgt den eller noget i den stil. I nogle områder forsegler bukket så aftalen. Så tænk aldrig på at bukke i hverdagen.
Er der flere ting som det, man skal passe på? Fortæl mig i tide, så jeg ikke ender med at skulle give hver mand et blowjob bare for at åbne munden.
De stakkels mænd – det ville være for meget at kræve! sagde Tim og lo højt, men fik et solidt stød i siden fra Alisha for det. Han blev alvorlig igen: Nej, der er ikke komplicerede regler, sagde han. For at vise, at du vil give mælk, angiver du direkte en malkebevægelse ved dit bryst med tommel- og pegefinger. På den måde er du på lige fod eller endda styrer situationen. Du kan lige så klart tage initiativ til sex, hvis du har brug for det. Vis det tydeligt, og det er det.
Og hvad med den gestus, hvor en kvinde løfter sine bryster?
Mener du Peridëis-symbolet?
Ja.
Hm, tricky, svarede Tim. Det har en bredere betydning. Grundlæggende betyder det beredvillighed til at give mælk, men det kan også betyde "Se, jeg er en kvinde!" eller "Jeg har mælk" eller "Jeg kan rigtig godt lide dig," men ikke nødvendigvis som en invitation. Det er mere et generelt symbol med fundamental betydning.
Nok, afbrød den fremmede kvinde. Jeg viser dig bare nikset én gang til, fordi det er pinligt ikke at kende det. Men så spiser vi – du må være sulten.
Hun viste Alisha nikset igen, og efter tre eller fire forsøg gik det nogenlunde.
Alishas mave knurrede nu virkelig af sult. Den havde måske været distraheret før, men nu krævede den sin ret, og intet syntes vigtigere for Alisha end at proppe sig selv fuld.
De tog plads ved bordet, med Alisha siddende direkte ved vinduesåbningen, der bød på den bedste udsigt udenfor. Hvad der var på bordet, behøver næppe nævnes; det var de sædvanlige overdådige delikatesser fra Peridëis, dog denne gang med et orientalsk præg.
Kvinden klappede i hænderne, og øjeblikke senere skyndte en anden kvinde sig ind. Hun bar kun en fin guldkæde om livet, guldarmbånd og ankelsmykker samt

en stram guldhalskrave, men var ellers nøgen. En slave. Kvinden var meget spinkel, næsten drengeagtig i bygning, med meget små, kække bryster prydet med talrige fine årer. Disse, sammen med hendes provokerende strukturerede brystvorter, antydede, at hendes bryster ville sprøjte snarere end dryppe, når de blev stimuleret.
Tjeneren bragte en sølvbakke med en kande frisk kaffe og en anden kande varmt vand, sandsynligvis beregnet til at lave te. Alisha fik serveret kaffe. Men hendes mørke mistanke om at blive tilbudt mælk, frisk udtrykt fra tjenerens bryst, blev ikke til virkelighed. Mælken blev serveret på den sædvanlige måde, i en lerkande. Alligevel så tjenerens bryster mistænkeligt ud, som om de indeholdt *en masse* mælk. Pfft! Alisha hældte generøst, halv kaffe, halv mælk. Hun var i Peridëis nu – hvad betød den almindelige verdens skikke, hvis tjeneren gav god mælk? Hun smagte forsigtigt med sammenknebne læber, men var meget tilfreds med resultatet.
Værtinden havde ikke overset Alishas blikke og kommenterede: Min slave får kun den fineste mad, og hendes kropsduft er berusende. Hendes mælk er af højeste kvalitet!
Tak, sagde Alisha og opførte sig, som om det var den mest naturlige ting i verden, men hun rødmede. Og hun lod den helt unødvendige bemærkning slippe ud, at når man tænker over det, var det at drikke dyremælk den større rod.
Man kan se, du er ny i Peridëis, lo værtinden og præsenterede sig: For øvrigt hedder jeg Anka. I hvert fald her i Peridëis.
Min far ville faktisk have kaldt mig Alicia, svarede Alisha, mens hun tyggede, men min mor kunne ikke lide det, så de blev enige om Alisha. Navnet skulle komme fra Indien.
Jeg kommer fra Egypten, fra det såkaldte moderne Egypten, svarede kvinden, og mit rigtige navn er dødkedeligt, fordi det er så almindeligt i Egypten på grund af dets religiøse betydning. Så det er ligegyldigt, hvis du forstår, hvad jeg mener...
Selvfølgelig, stammede Alisha, men tror du på... er du... eller ikke?
Muslim? Lidt. Som alle andre. Jeg vælger, hvad der passer ind i mit liv og er godt, og ellers stoler jeg på, at Allah chiller med mig.
Nu var det Alisha, der brød ud i latter.
Så kiggede Alisha nysgerrigt mere nøje på kvinden. Kvinden, der kaldte sig Anka, var kun lidt ældre end Alisha, måske i midten af tyverne. Kvinden, altså Anka, bar faraonisk smykker, en faraonisk kjole, og rummet var... naturligvis... indrettet i faraonisk stil. Rummet virkede dog mindre stramt end de billeder, Alisha havde set før. En tydelig orientalsk note var klart til stede. Kjolen, derimod, passede slet ikke til den orientalske stil: Ankas kjole var lavet af hvidt stof så tyndt, at det lod hendes kropslinjer skinne igennem. Kjolen begyndte under brysterne, som forblev bare, og blev holdt på plads af to udsmykkede stropper over skuldrene. Den nåede ned til anklerne, hvor den endte med en sort-og-guld

kant. Om hofterne var et lignende sort-og-guldbelt, hvis ender hang ned foran.
Alisha udbrød: Hvordan kom du her, og hvad laver du her?
Anka svarede: Faktisk er jeg uddannet egyptolog. Men for at være ærlig, er jeg en ret elendig videnskabsmand. Det er mere, at jeg har en udpræget æstetisk fascination for oldtiden, en rigtig fetich, især for faraoerne, som du kan se, men også for andre gamle folk. Og som det er med en fetich: Jeg søger ikke rigtig den faktiske virkelighed fra faraotiden, men har en specifik fantasi om den. Som en forfatter. Jeg plukker det ud, jeg kan lide, og ændrer det, der ikke passer mig. Det var ikke klart for mig fra starten, men det blev klart her. Og hvad der kommer ud af det, lever jeg ud her ved at lade de lokale tilbede mig som tempelpræstinde.
Alishas øjne blev store: Du lader dem tilbede dig? For alvor? Opfandt du din egen kult?
Nogenlunde, svarede Anka, selvom jeg foretrækker at tale om at "afsløre" og "forkynde." (Anka blinkede til Alisha.)
Forstået, svarede Alisha generøst.
En bedre beskrivelse ville dog være, at det "sker for mig." Meget af mit liv her startede jeg ikke bevidst; det er mere som en drøm: ting sker pludselig, der på en eller anden måde relaterer til dig, til skjulte ønsker og længsler, men også aggressioner, du bærer indeni. Og så sker der ting. Nogle gange ting, der får dig til at tænke, chokeret, "Hvor forkasteligt!" Men de sker. Og så accepterer du dem. Og du indser, at de er gode for dig. Og så sker der noget, du slet ikke kan lide, og du undrer dig over, hvorfor det sker nu. Og bagefter indser du, at det er godt for dig i det lange løb. Og så sker der ting her, og jeg lader dem ske. Min egen verden her er lidt sumerisk og lidt egyptisk kultur, med mig selv i centrum. Du ved, i starten ville jeg virkelig arbejde som arkæolog, seriøst, uden noget pjat. Men jeg nåede kun at blive rejseleder og ville ikke være kommet meget længere. Om nogensinde. For selv med en god mand sørger familien for, at du ikke træder ud af linjen, og selv med en god familie bøjer de for naboernes pres. De flestes kvinders skæbne! Hvilket ikke engang ville være problemet, hvis du i det mindste frit kunne vælge din skæbne. Anyway, jeg kunne bare have været en gennemsnitlig mor med en farao-hobby finansieret af manden. Men noget skete: Jeg havde den utrolige held at opdage en fuldstændig ukendt klippegrav. Bare en lille en, allerede plyndret, sandsynligvis for århundreder siden. Kun den forreste del syntes at være blevet manipuleret i moderne tid, da nogle billeder var brækket ud af væggen, formentlig af folk, der tjente penge på tvivlsomme souvenirs. Ellers var graven ukendt, og ud fra de resterende billeder og forskellige detaljer blev det hurtigt klart, at det var en meget usædvanlig grav. Gravens ejendommelighed var helt min egen opdagelse, ved du? Min! Jeg indviede min lillebror i det, og med hans hjælp afdækkede jeg omhyggeligt graven i fuldstændig hemmelighed. Jeg kunne ikke have gjort det alene. Min lillebror forguder mig, så jeg kunne ikke have fundet en bedre hjælper. Problemet var: hvis

jeg officielt havde rapporteret fundet, ville det have været den rigtige måde, men de ville straks have taget graven fra mig, og andre ville have gjort sig et navn med den. Men det var *mit* fund og *min* chance, den slags, du kun får én gang i livet. Så jeg tænkte: udforsk og dokumentér det fuldstændigt først, så annoncer det. Nogle ting tydede for eksempel på, at det ikke bare var usædvanligt, men en slags lokkegrav, ikke en rigtig en, men en temmelig sjusket dækning for noget andet. Jeg nævnte de usædvanlige vægmalerier, men det var ikke det eneste. For unikt for en lille rejseleder. Nå, og så skete noget, der aldrig bør ske for en arkæolog...
?!?!
Nå, da min bror er meget hengiven til mig, men ikke til oldtidshistorie, fortsatte jeg senere med at grave inde i graven alene. Ved en sådan lejlighed kollapsede passagen bag mig. Normalt ville det have været fint, da min lillebror kunne have hjulpet mig eller skaffet hjælp. Men af alle tidspunkter var han væk på rejse. Og ingen andre end ham vidste, hvor jeg var. Så ingen hjælp kunne forventes i de næste to uger. Men jeg blev i det mindste ikke skadet – jeg nåede at flygte dybere ind i passagen i tide. Mad og vand var ikke et problem i starten. Da jeg havde været der ofte, havde jeg længe oprettet et ikke-så-lille depot med mad, vand, udstyr og endda en soveplads. Så jeg søgte for at se, om der ikke var en skjult sti, der kunne føre mig ud. Jeg gik og kravlede overalt, undersøgte alt. Men på et tidspunkt måtte jeg indrømme, at der ikke var nogen vej ud. Og der var heller ingen vej gennem det kollapsede område, da sand og sten blev ved med at glide ned. Kollapset virkede ret stort, med en hel sandbakke ovenover. Så langt, så skidt for mig. Så jeg sad bare rundt i starten. For at dræbe kedsomheden begyndte jeg til sidst systematisk at rode gennem gravkammeret igen. Selve kammeret var ikke særlig stort og tilhørte sandsynligvis en højtstående embedsmand, så ikke meget nyt var at forvente. Så jeg kiggede nærmere på forskellige detaljer. Og så kom en overraskelse – jeg fandt en hemmelig dør til en sidepassage. Og der var noget usædvanligt, noget, der ikke passede i et gravkammer. Passagen endte brat uden et andet rum. Men væggen i enden af passagen bar dette billede af kvinden, der rækker sine bryster frem til beskueren. Ved du, hvilket billede jeg mener?
Ja! åndede Alisha, havde glemt sin sult og lyttede intenst.
Netop det billede var midt på denne væg. Og nedenunder var en hieroglyftekst, et digt. Men jeg kendte allerede digtet fra et tempel af Ramses II, bare i en anden skrift, hieratisk skrift. Det er et kærlighedsdigt; jeg kan det udenad:

Pigen synger:

Jeg er helt hos dig,
Men dit hjerte er ikke længere hos mig.
Ønsker du ikke længere at omfavne mig?
Har du mistet lysten
til at kærtegne mine lår?
Er det fordi, du føler sult,
og din krop påtvinger dig sin vilje?
Er det fordi, du mangler tøj?
Jeg ejer de fineste klæder.
Eller ville du tage af sted, fordi du er sulten?
Tag mine bryster og lad min mælk flyde for dig.
Bedre én dag i den elskedes arme
end hundrede tusinde andre steder.[55]

Dette digt alene i mit gravkammer var en lille sensation i sig selv, men jeg forstod ikke dets betydning dengang og kunne ikke få mening i dets forbindelse til gravkammeret og denne hemmelige passage. Den stiliserede kvinde i midten, der tilbyder sine bryster, kunne have antydet en religiøs betydning, især da faraoer modtog deres guddommelighed gennem en gudindes mælk. De blev ikke salvet, men suttede. Kun hvad der tolkes som en slags adoptionshandling gjorde faraoerne gudelignende. Men for det første passede den stiliserede kvinde ikke til Egypten; hun kunne høre mere til det sumeriske rige eller jødernes Asherah-kult[56], så et sted i nord. Der findes utallige sådanne afbildninger i mange varianter, også som skulpturer. Men en gudinde over et verdsligt kærlighedsdigt? Og dertil gentog væggene i passagen billeder af par – en voksen mand, der suttede ved en stor kvindes bryst. Jeg havde set sådanne afbildninger fragmentarisk i den ydre del af graven, sandsynligvis brækket ud af gravrøvere. Men her i den hemmelige passage var billederne af disse par helt intakte, smukke og i fuld pragt.
Så, fortsatte Anka, under dette gådefulde kærlighedsdigt, i midten reliefbilledet af kvinden, der tilbyder sine bryster til beskueren, og på passagevæggene til højre og venstre talrige billeder af en mand, der suttede ved en kvindes bryst. Og oven i købet ville det centrale billede have passet bedre i det sumeriske rige. Så det var meget forvirrende. Og på en eller anden måde rørte det alt sammen noget dybt inde i mig... det fascinerede mig mere end noget andet; det havde intet at gøre med mit bevidste sind, det rørte noget arkaisk dybt inde i mig.
Nå, og på et tidspunkt rørte jeg endelig ved reliefbilledet i enden af passagen.

55 Se British Museum, Papyrus Harris 500, Første Sangsamling, Første Sang.
56 Asherah er Jahves hustru i Det Gamle Testamente

Endelig! Jeg burde have gjort det tidligere. Og hvad skete der? Min hånd forsvandt bare ind i væggen! Du skulle have set mine øjne. (Anka lo højt.) Men jeg turde ikke gå videre i starten. Fint. I en time. Til sidst sagde jeg til mig selv, at dø eller dø giver det samme resultat, og på denne måde ville jeg i det mindste ikke dø tåbeligt. Så jeg tog et beslutsomt skridt, og du kender resten fra din egen erfaring. Jeg endte i et pragtfuldt rum oversvømmet af lys, og, åh underværk, der var et vandbassin, der inviterede mig til at bade. Jeg troede faktisk, jeg havde fundet en vej ud, så lyst var der. Men jeg fandt ingen vej ud og kunne ikke engang finde ud af, hvor lyset kom fra. Det var en slags templerum med et alterbord i midten, hvor jeg fandt afbildningen af kvinden, der rækker sine bryster frem til beskueren, flere gange. Og spredt omkring lå en bunke skrammel, der er ingen anden måde at beskrive det på. Alle mulige ting, efterladt tilfældigt, men alt *meget* gamle ting.

Da jeg skulle spise, gik jeg til sidst tilbage til den hemmelige passage og gravkammeret og bemærkede selvfølgelig, at man kunne gå frem og tilbage gennem væggen, som man ville. Men alterrummet var meget pænere at bo i, for ikke at nævne den bekvemme bademulighed, så jeg bragte alt mit grej, inklusive mad, derhen.

Nå, og det tog yderligere syv dage, før jeg lagde mig på alterbordet i midten af rummet. Af nysgerrighed, kedsomhed eller hvad som helst. Bang, boom, og jeg var her i paradis. Nøgen, hvilket var lidt usædvanligt for mig givet min opdragelse, men glad. Glad! Og mit skød sprængtes næsten af glæde. Sikke et spring til paradis! Jeg vil aldrig tilbage til den verden, jeg kom fra. Ingen steder! Besøg i den ydre verden, javel, men kun så længe de er uundgåelige. Her er jeg fri, lettet for alle bekymringer og kan endda udleve visse ting, jeg har opdaget om mig selv, som ikke passer i den virkelige verden, ved du? Her er jeg virkelig "mig," uden at skulle nægte noget ved mig selv. Og jeg har *min* sjov uden at ødelægge andres *deres* sjov i livet, og andre mennesker har *deres* sjov uden at ødelægge *min* sjov. Ved du, hvad min opsummering for Peridëis er?

?!

Anka fnisede: "*Alle* må være velsignet på deres egen måde, men *mig* også." Alle de verdensforbedrere i den almindelige verden burde skrive det som paragraf ét i deres love, så det endeløse slagteri endelig stopper. Du ved, i den almindelige verden kommer din egen lykke næsten altid på bekostning af andres, i det mindste når det er den større slags lykke. Se på alle de frelsere af menneskeheden – de tilbyder altid så *stor* en lykke, at ingen anden kan eksistere ved siden af den. Og hvis du ikke vil tage del i den lykke, får du et slag. (Et vist minde om hendes eget hjemland kom til Alisha.) Og de udnævner selvfølgelig sig selv til ufejlbarlige ypperstepræster for denne lykke. Sådan er det ikke her. Fordi der ikke er *én* lykke for alle, fordi her er lykke et flertalsord – alle kan leve deres helt egen lykke. Selv som par, hvis du vil, eller en trio, som du foretrækker, hvilket, som en

fællesnævner, ikke behøver at være mindre lykke, afhængigt af tilfældet. I Peridëis er tanker ikke bare frie; de tager også form som håndgribelige ting. En drøm gjort til virkelighed. Ved du, hvad jeg gjorde først?
???
Nå, du kender effekten, Peridëis har på dig, den fysiske, sensuelle effekt. Mens jeg stadig vaklede fra den første velkomstorgasme, deflorerede jeg mig selv brutalt med begge hænder og to fingre hver. Sikke en smerte! Jeg var stadig jomfru, ser du, beregnet til at gifte mig respektabelt. Jeg skubbede bare pegefingrene på begge hænder ind, greb med to fingre mere og rev bogstaveligt talt i mig selv, indtil jeg var helt flået op. Ja, flået op, det var, hvad jeg havde brug for. Ja, flået op, det var, hvad jeg havde brug for. Og bagefter følte jeg mig godt tilpas med det, selvom det gjorde ondt som bare pokker. Det blandede sig med en slags nydelsessmerte. Det var en befrielseshandling... nej, ikke det, en åbning, en åbning til alle de ting, der havde været lukket for mig indtil da, frihed, selvom det gjorde ondt...
...Kan du forestille dig det?
Nej! lo Alisha og gøs. For mig var det blidere.
Anka blinkede til hende. Nå, Peridëis. Det var opfyldelsen af alle drømme, også de rigtig mørke. Ærligt, ville du tage tilbage, hvis du var en lille muslimsk kvinde med store indsigter, men ingen store udsigter? Men nu kommer pointen, ved du, hvad der skete næste gang?
?!
Da jeg vendte tilbage til den almindelige verden for første gang, var jeg jomfru igen! Sikke et fiasko.
(Alisha og Tim holdt sig for maven og lo.)
Du kan gøre, hvad du vil med din krop i Peridëis, fortsatte Anka, da Alisha og Tim igen kunne lytte nogenlunde, men når du vender tilbage til den almindelige verden, får du den tilbage, som den var før. En drøm for teenagere, der skal indgå i ægteskab som jomfruer. For ikke at nævne, at paradisjomfruerne i Koranen angiveligt får deres jomfrudom konstant fornyet. Angiveligt, i det mindste[57]. Hun lo. Jeg kan bekræfte det, om end i en modificeret form. Først forstod jeg ikke, hvad der foregik, eller hvorfor. Men den symbolske betydning for mig var, at den gamle moral holdt mig med tænder og kløer, nægtede at acceptere det endelige skridt, ville trække mig tilbage... vi skal nok tæmme dig, din skøge. Så næste gang i Peridëis rev jeg min jomfruhinde igen, og igen, og igen. Jeg kæmpede! Jeg ville ikke falde tilbage! Indtil jeg fik en lille ridse i Peridëis, der forsvandt sporløst i den almindelige verden. Det var, da jeg endelig brugte min hjerne og

57 Anka hentyder til en Koran-kommentar af den shafi'itiske islamiske lærd Ibn Kathir (ca. 1300) om Surah 56:35–37, der siger, at paradisjomfruers jomfruelighed fornyes hver gang. Tilhængere af denne lærd lever blandt andet i Nedre Egypten.

indså, hvad jeg ikke havde bemærket om store bryster og mælk: at Peridëis returnerer dig til den almindelige verden præcis, som den modtog dig fra den. Præcis sådan. Denne gang virkede defloreringen endelig i den almindelige verden. Døren, der blokerede mit nydelseshul, det anstændighedsforsegl, der hang ved fra den almindelige verden, var endelig væk. Selvom det at være en muslimsk kvinde i sig selv ville have været håndterbart – Koranen har ret livlige løfter der – men forældede lokale skikke kan binde dig, indtil du er fuldstændig immobil. Religion bliver bare sat på som en begrundelse. Har du nogensinde hørt om kvindelig omskæring?
Kun meget generelt, svarede Alisha forvirret, men intet specifikt.
De skærer alt væk derede på små børn. For drenge forhuden; for piger skamlæberne, og i de værste tilfælde endda klitoris, og de syr hullet sammen. Selv for drenge er der folk, der gør meget værre end bare at fjerne forhuden – flænser den på langs, halvt amputerer, you name it. Selvfølgelig alt sammen i navnet på såkaldt anstændighed, og hos os hævder de, at islam kræver det. Vrøvl! Det står ingen steder i Koranen, hverken for drenge eller piger. Kun nogle få dårligt underbyggede traditioner nævner det, og selv de kan tolkes som en afblødning af en længe eksisterende skik, hvis den ikke helt kan fjernes. Omskæring eksisterede tilbage i faraonernes tid, længe før islam. Hvis du spørger mig, handler det for både piger og drenge bare om at forhindre onani så meget som muligt. En ondskabsfuld, misundelig tradition – hvorfor skulle du have, hvad jeg ikke kan have? Og så er det som regel kvinder, der kræver omskæring af piger, og mænd, der kræver det for drenge.
Alisha sank en klump: Er du... var du... selv...
Omskåret? Nej, svarede Anka. Jeg var heldig. Vi er fra syd, hvor den ekstreme faraoniske omskæring er almindelig, men min far var en uddannet mand og forhindrede det. Min slave Zelima, som var min bedste veninde siden barndommen, var ikke så heldig – hun fik hele behandlingen dengang.
I en uventet befalende tone råbte Anka: Zelima! Kom her!
Slaven skyndte sig hen, faldt på knæ foran Anka og kyssede hendes fødder.
Hvad ønsker herskerinden? hviskede hun og kiggede op på Anka nedenfra.
Rejs dig, beordrede Anka, greb slaven, vendte hende rundt og lagde hende hen over sit eget skød, så Zelima lå på ryggen med benene vendt mod Alisha og Tim. I samme bevægelse greb Anka slavens lår og spredte hendes ben vidt fra hinanden. Slaven Zelimas kønsdele var dermed fuldt blottede til eftersyn.
Hun er helt syet sammen! udbrød Alisha.
Det ville være én ting, svarede Anka og holdt sin slave fast, men de skar også hendes klitoris og indre skamlæber væk, så Zelima føler næsten ingenting derede nu. Fuldstændig følelsesløs! Hun græd frygteligt dengang. Men...
Anka trak Zelima op, indtil deres hoveder var på højde. Da Zelima sad på hendes skød, pressede Anka hende tæt mod sin egen krop med krydsede arme. Hendes

fingre gled over Zelimas små, men ejendommeligt kække bryster og strøg hendes brystvorter. Slaven lukkede øjnene, lænede sig tilbage og stønnede svagt.
...men, fortsatte Anka stille, Allah er barmhjertig og har kanaliseret nydelsen ind i hendes bryster, som er blevet desto mere følsomme og giver hende en fryd, som nogle kvinder aldrig har følt i deres lænder. Når hun når nydelsens højdepunkt, strømmer det fra hendes bryster gennem hele hendes krop, ned til hendes tæer og hårtipper[58]. Jeg vidste som pubertetspige, at Zelima var blevet kompenseret for sin ulykke på denne måde. For hun viste mig det selv, når vi legede hemmelige lege sammen. Det var mit største ønske til Periserne i Peridëis at få lov til at bringe Zelima her, og de tillod det uden at kræve nogen modydelse. For at hente hende vendte jeg tilbage til den almindelige verden gennem en anden overgang, og en foged hjalp mig med at bortføre Zelima.
Men én ting forstår jeg ikke, sagde Tim. Så vidt jeg ved... og du har også oplevet det... i Peridëis modtager du din krop i en uskadet form. Så hvorfor er Zelima omskåret og syet sammen her?
Spørg Zelima, sagde Anka.
Zelima, ved du det? spurgte Tim Zelima.
Zelima svarede ikke med ord, men lod fingrene glide over sine bryster.
Aaaah, jeg begynder at ane noget, sagde Tim. Måske modtager hun så meget tilfredsstillelse gennem sine bryster, at hun ikke ønsker en ændring, af frygt for, at det kunne ødelægge fornemmelsen i hendes bryster? Han kiggede spørgende på Zelima.
Men Zelima svarede ikke og holdt øjnene lukkede. Og så blev endnu en gåde føjet til Peridëis.
Men hvorfor er hun en slave? spurgte Alisha. Bortførte du hende mod hendes vilje?
Hvad tænker du! svarede Anka og fortsatte med at stryge den stønnende slaves brystvorter, mens hun talte. Hun havde altid et ønske om underkastelse, og vi legede sådanne lege som piger. Hemmeligt, selvfølgelig. De ville aldrig have ladet hende gå. Deraf bortførelsen. Da jeg fortalte hende om en anden, uopnåelig, fjern verden, jeg ville flytte permanent til, ville hun straks med, og det var hendes udtrykkelige ønske at leve som min sande slave i denne fjerne, uopnåelige verden, snarere end bare at lege underkastelse. Det er en kompliceret ting for os begge. Hendes rolle som slave handler ikke kun om nydelse; den har også en funktion. Jeg nyder hendes underkastelse, men i modsætning til Zelima tiltrækkes jeg af mænd og har brug for en mand for tilfredsstillelse. I det mindste lejlighedsvis. Zelima ved dette og ved, det ikke kan ændres. Men tilfredsstillelse er ikke ømhed eller nærhed – det søger og finder jeg kun hos Zelima. Hun er min anden halvdel,

58 Dette er faktisk rapporteret, se f.eks. Youssef el-Masry: Die Tragödie der Frau im arabischen Orient (Kvinders tragedie i det arabiske Orient). München, 1963, s. 43, og er også velkendt i tilfælde af paraplegi.

og til fysisk tilfredsstillelse bruger jeg mænd. Her i Peridëis fik jeg en måde at leve alt dette på.
Du *bruger* mænd? spurgte Alisha. Hvorfor ordet "bruger"?
Jeg vil have dem underkuet, og jeg vil sætte betingelserne. Hård tilfredsstillelse. Intet mere, men heller intet mindre. Det er, hvad der virkelig tænder mig. Jeg aner ikke, om det har noget at gøre med, at Zelima altid havde underkastelsesønsker, eller omvendt, om vi kom sammen, fordi vores modsatte ønsker tiltrak os til hinanden i første omgang. Uanset hvad, i Europa kunne jeg måske være blevet dominatrix. Det er ikke, fordi jeg har noget imod mænd, tværtimod, og hvis der er nogen relevant barndomsoplevelse, er det nok bare, at min far var for venlig og anstændig i stedet for at give nogle naboer en ordentlig omgang. Anka lo.
Men er du ikke stadig lesbisk?
Nej, det tror jeg ikke. Mænd tiltrækker mig; jeg begærer bestemt fyrene. Fysisk også. Frisk mandlig sved, for eksempel, gør mig vild. At se mænd kæmpe om mig gør mig vild. Men jeg vil underkue dem. Med Zelima er jeg ikke en anden person, men det er sådan, at kun hun kan gøre mig virkelig lykkelig med hele min sjæl, og samtidig har jeg lyst til at gøre hende lykkelig. Jeg *elsker* hende virkelig.
Det lød usædvanligt ærligt.
Anka strøg sin slaves hoved og beordrede kort: Dit bryst!
Slaven Zelima rejste sig lydigt og vendte sig mod Anka. Blikkene mellem de to kvinder syntes at overføre ren energi, og luften knitrede næsten. Anka satte Zelima overskrævs på sit skød, trak hende tæt ind ved begge brystvorter og begyndte uden tøven at drikke sin slaves mælk frisk fra kilden.
Lad os give dem deres intimitet! sagde Tim med god situationsfornemmelse, greb den ret imponerede Alisha, trak hende hen til en lænestol i den fjerneste ende af rummet mod væggen, skubbede hende ned i sædet, knælede mellem hendes ben, løftede et bryst til sin mund med hånden og tømte begge hendes bryster grundigt.
Alisha sank tilbage i en drømmeverden af slaver og gamle egyptere og underholdt tanken om at blive sendt rundt som den største delikatesse ved en faraos fest. Efterfulgt af ekspertkonversation om den noble smag af hendes mælk, den fremragende tilstand af hendes bryster og forskellige smagsprøver af hendes mælk parret med forskellige retter, drikke og krydderier.

Til sidst var det også forbi. Tim rejste sig først, og Alisha så, at hans penis var stejlt oprejst, mens en våd plet på hans bryst tydeligt markerede, hvor hendes vulva havde hvilet. Først da indså Alisha fuldt ud, hvor dybt hun havde svævet i nydelsesriger, og frem for alt, hvordan det måtte føles for Tim. Hun hviskede forskrækket: Din stakkel! Og noget usikkert tilføjede hun: Er du okay?
Når jeg tænker på den belønning, jeg får til sidst, klarer jeg mig ret godt, svarede han, dog med en lidt hæs stemme.
Din penis synes at have en anden mening? Alisha var tilbage til sit sædvanlige jeg

og løftede et øjenbryn.
Din lille tudse! svarede Tim. Hvis du bliver ved med at stirre på den, går den bestemt ikke ned.
Alisha stirrede på den. Få den til at gå ned, drillede hun.
Tim havde allerede grebet hende, sat sig i lænestolen selv, lagt Alisha med ansigtet ned over sit skød, løftet hendes nederdel, og en-to-tre klappede hans flade hånd på Alishas bagdel. Hvor praktiskt, at der ikke var undertøj under nederdelen.
Av-Av-Av! lo Alisha så hårdt, at tårerne kom frem i hendes øjne. Af grin. Den lille tugtelse havde ikke været helt uinteressant, tænkte hun for sig selv. Men hun sagde det ikke højt. I stedet gik hun til bordet, tog en kop klart vand og, da hun ikke fandt en serviet, rengjorde Tims uniformjakke med et stykke brød og vand. Det virkede ret godt og afvæbnede situationen.
Imens havde Anka også færdiggjort at drikke sin slave tør. Hun blinkede til Alisha, som om hun læste hendes tanker. Så klemte hun lidt mere mælk ud af Zelimas bryster med tommel- og pegefinger og smurte det som en salve over sine egne bryster. Der, færdig! sagde hun, og Zelima fik et sidste klap på bagdelen og blev afskediget.

Anka vendte sig mod Alisha og Tim og sagde: Er det ikke vidunderligt bare at give efter for sine lyster? Uden en ubehagelig opvågning, hvad enten det handler om dig selv eller andre? Jeg tager tilbage til den almindelige verden nu og da, også for at møde min lillebror eller mine forældre, men mit rigtige liv foregår her. Normalt er jeg bare på et bibliotek og researcher eller besøger museer. Ellers tror mine forældre, jeg rejser verden rundt. Men det meste af tiden nyder jeg mig her med Zelima. Eller jeg vandrer gennem landet, udvider mit rige, udforsker det, beundrer det, har eventyr og selvfølgelig nyder mændene, der kaster sig for mine fødder og gør, som jeg befaler. Peridëis' indfødte mænd, altså. Din interessante foged gør det desværre ikke – da jeg bad ham om det, gav han mig et par klap på bagdelen, som han lige gjorde med dig, og så tømte han mig uden ceremoni, den skurk.
Anka kastede Tim et så begærligt blik med sine sorte øjne, at hans sæd kunne have spildt uden videre. Men det gjorde det ikke. I stedet knurrede Tim: Kig på mig sådan *én gang til*, og du vil ikke kunne sidde i tre dage, det lover jeg dig.
Anka rullede legende med øjnene. Sikke en mand! åndede hun. Og vendte sig mod Alisha: Vil du ikke lade mig få ham?
Nej! lo Alisha. Og nu ved jeg, hvordan han fik sin nødsnack i mellemtiden. Tyveri! For øvrigt, hvordan taler du så godt tysk?
Ved du ikke?...
Hvad ved jeg ikke?
Ærligt?
Men hvad?

Åh, sagde Anka, det er lidt sjov, jeg ikke vil ødelægge nu. Kom, jeg siger ikke noget – i stedet vil jeg vise dig noget. Er du nogenlunde mæt?
Alisha stammede: Hvad... øh... Nej, ikke helt endnu...
Åh, kom nu, sagde Anka, du kan spise mere senere. Det, jeg vil vise dig, tager ikke lang tid. Kom!
Anka klappede i hænderne igen, og endnu engang skyndte hendes slave Zelima sig ind. Vi går lidt til graven, sagde Anka. Zelima nikkede, og da Anka vendte sig og begyndte at gå, vinkede Zelima til Alisha og Tim for at følge med.
Alisha og Tim fulgte de to nysgerrigt.
Tempelpræstinden Anka førte Zelima, Alisha og Tim ned ad en gang oplyst af fakler. Flere passager og rum fulgte, indtil de endelig nåede et lille, halvt ødelagt rum, næsten et kammer, hvor der i enden stod en slags stenalter. Over det var det velkendte symbol med kvinden, der rækker sine bryster frem mod beskueren. Men ved siden af var hieroglyfskrift malet på væggen.
Er hieroglyfferne ægte? spurgte Alisha.
Nej, svarede Anka, det er en kopi, jeg selv har lavet. Læs det!
Alisha læste et fragment af teksten: ... *Tag mine bryster og lad min mælk flyde for dig.*

Hun undrede sig. Hvorfor kan jeg læse hieroglyfferne?! Det er digtet, du talte om tidligere, ikke sandt?
Anka lo: Det er det! Og nu, én efter én, læg jer nøgne på alteret.
Zelima hjalp først Anka med at klæde sig af, derefter Alisha og Tim, og til sidst kastede hun selv sit hviskende tøj.
Alisha lå nu nøgen på alterbordet.
Boom!
Da Alisha åbnede øjnene igen, befandt hun sig i et stærkt oplyst faraonisk templerum. Foran hende var et stort vandbassin med en spejlglat overflade. Alisha vidste straks, at det var overgangsstedet, Anka havde beskrevet.
Av! Alisha blev hårdt skubbet til side, da Anka dukkede op ud af ingenting ved siden af hende.
Well, girl, you just shouldn't dawdle (Tja, pige, du må bare ikke slentre), hørte hun Anka sige spydigt på engelsk med arabisk accent. Anka gled ned fra alterbordet og skubbede også Alisha ned.
Alisha lo.
En efter en dukkede Tim og slaven Zelima op.
Anka lagde fingeren på læberne og signalerede, at de skulle være stille nu.
Hvorfor? Ligemeget.
Anka spildte ingen tid, vinkede, gik rundt om vandbassinet og forsvandt på et

øjeblik ind i en væg på den anden side, prydet med det velkendte Peridëis-billede af en kvinde. Alisha og Tim fulgte hende, men slaven Zelima blev tilbage ved alteret.
Sitren. Diffust mørkerødt lys. Et bølgende, mærkeligt miljø, som om man var under vand. Alisha var igennem, og Tim fulgte hende straks.
Tung luft mødte dem, da de kom ud fra væggen. Anka stod ved siden af Alisha og Tim og lyste med en lommelygte. Alisha så en underjordisk passage foran sig, dens vægge malet med endeløse gentagelser af par, hver afbildning viste en mand, der drak fra en kvindes bryst.
Er vi tilbage i den almindelige verden, ikke længere i Peridëis? spurgte Alisha stille Tim.
Ja, præcis, hviskede Tim.
Anka lyste med lommelygten ind i passagen, så Alisha og Tim kunne undersøge vægmalerierne. Anka havde ikke overdrevet – livligt farvede billeder af par prydede passagevæggene, og i hver af dem suttede en mand ved en kvindes bryster.
Anka gav dem et par øjeblikke til at tage billederne ind. Da Alisha trak vejret for at stille endnu et spørgsmål, signalerede Anka igen tavshed med en finger på læberne.
Så rettede Anka lommelygten mod væggen bag dem, som de lige var gået igennem. Alisha så billedet af kvinden, der tilbyder sine bryster, malet i livlige farver på væggen. Ikke på en glat overflade som billederne i passagen, men som et farverigt udfyldt relief. Til venstre og højre for det var talrige mindre billeder og hieroglyftekster malet på væggen. Anka pegede specifikt på en af dem. Men øjeblikke senere vinkede hun for at skynde dem til at vende tilbage, tøvede ikke og skubbede Alisha mod billedet af kvinden, der tilbyder sine bryster, i midten. Alisha forstod og trådte mod billedet.

Sitren. Diffust mørkerødt lys. Et bølgende, mærkeligt miljø, som om man var under vand. Øjeblikke senere var Alisha i overgangsrummet med vandbassinet og alteret. Frisk luft. Hun trådte til side og ventede. Tim dukkede op kort efter hende, fulgt af Anka, lommelygte i hånden, nu slukket. Hun satte forsigtigt lommelygten ned.

Mindre forsigtigt skubbede hun Alisha ud i vandet.
Alisha skreg, men plask!, hun måtte holde vejret. Da hun kom op til overfladen, svømmede Tim og Anka allerede ved siden af

hende og lo.
Anka svømmede hurtigt til kanten af bassinet, hvor Zelima ventede med flere tydeligt historiske håndklæder. Men Anka skyndte sig også her. Efter nogenlunde at have tørret sig, kom Alisha op på det store alterbord og...
Boom!
...efter en følt saltomortale var Alisha tilbage i Peridëis. Tør! Alligevel huskede hun at træde ned fra alteret med det samme denne gang og undrede sig først bagefter. Ikke et øjeblik for tidligt, da Tim fulgte lige efter, så Anka og Zelima.
Da Tim klatrede ned fra alterbordet, så Alisha, at hans penis pegede stejlt opad. Trods de kraftige bevægelser svajede den næsten ikke, så stiv var den. Knap på jorden bøjede Tim sig forover, og Alisha så, at han var på randen af orgasme. Alisha, der havde formået at dæmpe sin lignende tilstand, kastede sig nu over Tim. En intens, uimodståelig lyst strømmede gennem hendes krop. Hun faldt på knæ foran Tim, lagde hænderne om hans faste bagdel og trak hans pragtfulde penis ind i sin mund. Hun nåede lige akkurat at omslutte den med sine læber i tide til at fange og optage hans sprøjtende sæd. Alisha gned sin glatte, våde vulva mod Tims ben og var heldig at komme med smukke bølger, mens Tims sæd pulserede ind i hende. Forsigtigt suttede Alisha Tims penis ren, indtil ingen sæd mere kunne smages eller mærkes. Så slap hun den med et farvelkys. Denne udløsning tæller ikke, hviskede Alisha, begejstret over, at Tim nikkede.
Ved siden af dem lå Anka og Zelima på gulvet og elskede. Anka var ovenpå Zelima, suttede ved hendes højre bryst, mens hun gned sig mod Zelimas kønsdele. Det var smukt at se dem komme også, Zelima med høje skrig, begge buede og omfavnede hinanden tæt. Under sin orgasme slap Anka ikke Zelimas bryst, stønnede gennem næsen. Først et helt øjeblik senere slap hendes mund brystet, og hun lå tungt åndende med hovedet på Zelimas bryst, lod bølgerne aftage, mens hendes fingre stadig blødt legede med Zelimas bryster. Selvom det var uvant for Alisha, var det et smukt og meget behageligt syn.

Da de alle havde samlet sig, fyldtes rummet med latter.
Ingen har nogensinde set på os før! udbrød Anka. Hun gav Zelimas bryst et dybt, suttende kys. Mælk flød tydeligvis. Men så skiftede Anka emne (stadig gnidende sin vulva mod Zelimas knæ):

Hvad lagde du mærke til?

Alisha var oprigtigt clueless. Men hvad? At tegningerne var smukke?
For himlens skyld, er du tung i opfattelsen, afbrød Anka. Hieroglyfferne?
Alisha fattede det stadig ikke.
Anka hjalp lidt: Hvorfor talte vi ikke med hinanden der?
???

Okay, sagde Anka. Det er forseglede underjordiske passager i den almindelige verden – og til sidst ville du bruge al luften op, hvilket ville være livstruende. Men fortæl mig, hvilket sprog talte jeg?
Engelsk, sagde Alisha. Og slet ikke dårligt.
Og her? pressede Anka ubarmhjertigt.
Alisha så lidt fåret ud, hvilket fik alle til at briste i latter.
Alt det samme sprog, puslede Alisha. Zelima også. Taler hun kun arabisk?
Anka nikkede. Så fulgte hun op: Jeg taler engelsk, Zelima arabisk. Og hieroglyfferne?
Jeg kan på en eller anden måde læse dem. Hvorfor forstår jeg dem? Alishas sind fulgte ikke helt med. Måske på grund af de sidste tre dage i tåge. Fortæl mig, spurgte hun Anka, flov. Gør Peridëis det?
Ja!, udbrød Anka stolt. Du fattede det! Er det ikke fantastisk? Simpelt, men uforklarligt – alle forstår alle i Peridëis, og der er næppe en skrift, du ikke kan læse. Kunne du læse hieroglyfferne derude i passagen?
Nej! råbte Alisha begejstret. Jeg kunne ikke læse hieroglyfferne i passagen! Hun slog sig i panden. Endelig fatter jeg det...
Ved du, hvad det betyder for en egyptolog? spurgte Anka alvorligt.
Alisha kunne godt forestille sig det. Hun vendte sig mod Tim og spurgte: Har du nogen idé om, hvorfor det virker?
Nej, sagde han kort. Man kunne se, det irriterede ham.
Se, der findes eventyr alligevel, drillede Alisha.
Hvorfor? protesterede Tim. Antag, at en kæmpecomputer, der simulerer en virtuel verden, forbinder alle her og alle, der nogensinde har været her, og...
Alisha rullede med øjnene. Fyren står midt i paradis og nægter ikke kun paradis, men også sin egen eksistens. Det må man lige tygge på. Jeg tænker, altså er jeg. Færdig. Hvad jeg er, er ligegyldigt; i sidste ende er atomer bare elektriske ladninger, med andre ord: ingenting. Konklusion: Paradis er virkeligt.
Anka lo: Jeg ser det som dig: Peridëis er... Tusind og én nat, det tabte paradis, Atlantis, alt sammen i én.
Og nu går vi tilbage til bordet og fortsætter med at spise. Jeg har en vigtig aftale senere. Hun gav Zelimas bryst endnu et dybt, suttende kys, tydeligvis trækkende mælk. Så rejste hun sig fra Zelima. Hun blinkede til Alisha og Tim, men et øjeblik senere, stående på gulvet, virkede hun pludselig meget majestætisk og kraftfuld. Da Alisha gik for at samle sin kjole op, sagde Anka: Lad den klud ligge, du får en ny kjole fra mig. Hun sagde det, efterlod sin egen kjole (og Zelima!) skødesløst på gulvet og ledte an for at genoptage det afbrudte morgenmåltid. Så det var kun Zelima og Tim, der tog deres tøj på igen, selvom Zelimas hvisken af en dækning næppe kunne kaldes tøj. Mere som smykker. Anka og Alisha forblev derimod fuldstændig nøgne.

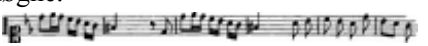

Kampen om Anka

Anka, Alisha, begge nøgne, og Tim, men han i sin fogeduniform, sad og snakkede og spiste sammen, mens de kiggede ud gennem vinduesåbningen mod den drømmeagtige dal med den smukke sø. Den friske mælk til kaffen kom denne gang fra Alisha. Anka havde insisteret på, at hun lod slaven Zelima malke hende, og Zelima viste sig at være en mester i følsomhed, lokkede den sidste dråbe mælk fra de dybeste hjørner af hendes bryster. Zelima havde malket en halv kop, og Alisha var utrolig stolt, især da det viste sig (Zelima demonstrerede for Alisha), at der allerede efter omkring tyve minutter igen var en bemærkelsesværdig mængde mælk i hendes bryst. Anka fortalte hende, at Zelima nogle gange gjorde det til en leg i flere timer – mens de snakkede og dovnede, ville slaven afslappet massere hendes bryster, holde pause, lege mere med dem, malke det mælk ud, der var, holde pause og massere igen, så længe de havde lyst. Og lidt mælk, sagde Anka, var der altid igen efter en kort pause.
Er det rigtigt? spurgte Anka sin slave Zelima, der stod bag Alisha.
Zelima rakte under Alishas arme, greb hendes højre bryst, satte et tommel-pegefinger-greb dybt ind i Alishas højre bryst, trak mod brystvorten, og hvup... Anka fik en stråle af Alishas mælk i ansigtet.
Jeg skal nok få fat i dig...
Zelima løb væk, hvinede og lo.
Men Anka fangede hende, og klask! kom et slag på bagdelen. Efterfulgt af et kys på læberne.

Hvorfor hastværket, da vi var ude i den almindelige verden? spurgte Alisha.
Du kan nyde uendeligt her i Peridëis, sagde Anka, men derude er vores levetid begrænset, og Peridëis giver dig ikke rynker, men det gør den almindelige verden. Hun fnisede. Plus, vi brugte luft og lommelygtens batteri. De genopfyldes ikke, og vi kan bedre snakke her.
Venter lommelygten på dig derude? spurgte Alisha.
Ja. Men jeg kan ikke tage batterier med fra Peridëis; du kan ikke tage noget med. Så jeg skulle genåbne overgangen fra den almindelige verden, og det er udelukket. Adgangen længere ude er stadig begravet. Vi slettede endda alle spor i det åbne.
Men selve lommelygten bliver i overgangsrummet. Som alt det grej fra tidligere besøgende, du finder der. Det var der, besøgende smed alt deres skrammel, med planer om at tage det tilbage senere. Som tøj. Og da meget af det blev glemt bagefter, skabte det en rigtig skattekiste af alle mulige ting fra forskellige tider. En ægte guldmine for mig!
Men hvad gør du med tingene?
Ingenting! Jeg kiggede bare på dem, noterede mig, gik tilbage til Peridëis og

nedskrev det der. Det gav mig indsigt, det var interessant, ikke mere. Du ved, hvad vi normalt finder fra faraotiden er gravgods. Så vi ved meget om deres dødskult. Men verdslige ting fra dagliglivet er langt mindre kendt, og her fandt jeg de mest fantastiske beviser på dem. I en smuk ramme, i overgangsrummet, altid med frisk luft og vidunderligt lys. Men det er mere nostalgi for mig nu; denne overgang giver mig ikke noget nyt længere. Da jeg hentede Zelima, gik jeg ud gennem en anden overgang. Også da jeg gik med en foged for at slette alle spor ved graven udefra. Vores terrænkøretøj stod stadig der, teltet og så videre. Vi slettede omhyggeligt alle spor og skovlede alt tilbage. Ingen skulle kunne finde stedet. Min lillebror er den eneste, der har en halv anelse om, hvad der skete. Men han holder tæt, og selv han kunne nok ikke finde graven igen. Han vidste endda om mine små lege med Zelima og forrådte mig aldrig. Der var aldrig en rigtig hemmelighed mellem os. Som storesøster ville jeg forsvare ham som en furie, hvis det var nødvendigt, og han stolede til gengæld grænseløst på mig og spurgte mig altid først om de vigtige spørgsmål. Som teenager kom han engang hjem med et vestligt pornoblad, han havde fået et eller andet sted. Vi tre kiggede på det med røde ansigter og diskuterede teoretisk hver detalje. Desværre kan jeg ikke indvie ham i Peridëis' hemmelighed; Periserne bankede det grundigt ind i mig. Men han har det fint i den almindelige verden, så jeg behøver ikke føle mig skyldig. Når vi taler om den almindelige verden, vil du vide mere om de ting, du så derude? Kom nu, spørg mig, jeg er stadig stolt af mit fund!

Alisha havde et øjeblikkeligt spørgsmål: Hvordan ved du fra de tegninger, at det faktisk er voksne mænd, der drikker mælk fra kvindens bryst? Hvis manden er tegnet mindre end kvinden, kunne billedet ikke i det mindste afbilde et større barn, der stadig ammes?

Nej, svarede Anka. Der er meget strenge ikonografiske regler for sådanne tegninger. Et barn er for eksempel markeret med en barnelok. Den mangler i alle de billeder, du så, og i sådan et tilfælde er det tydeligt en voksen mand. At kvinden tegnes større gør hende ikonografisk til den højerestående person. Forskellen mellem slaver og herrer vises for eksempel også på denne måde. Hvis en voksen farao drikker fra en gudindes bryst, tegnes han mindre end gudinden, præcis som mændene i vores billeder. Dengang tænkte jeg først, det kunne være en ukendt gudinde eller flere, fordi mange afbildninger er kendt, hvor en gudinde tilbyder sit bryst til en farao at drikke af. Men i vores billeder er der ingen tegn på, at kvinderne er gudinder; de synes at være almindelige kvinder, om end højerestående. Mændene mangler for øvrigt også nogen tegn på særlig status. Bare... som du nok ved, er kvinder i Peridëis per definition højerestående end mænd, men det vidste jeg ikke dengang.

Omkring en halv time gik sådan. Så kaldte Anka Zelima hen: Du ved, jeg har pligter i dag.

Ja, herskerinde, svarede Zelima og udførte et dybt niks. Ét *med* et buk. Hun trådte

væk og vendte tilbage med en slags stol, der havde en høj ryg, men var bemærkelsesværdigt lang bagi og havde to sæder – et højere bagtil og et lavere foran. Stolens hemmelighed blev snart klar. Efter Zelima placerede stolen ved bordet, satte hun sig først i det bagerste sæde med spredte ben, og så satte Anka sig i den, så Zelima var lidt hævet bag hende, mens Anka lænede sig behageligt tilbage mod sin slave Zelima. Zelima begyndte at massere Ankas bryster, men udtrykte ingen mælk. Anka lukkede øjnene, spandt først, men efter et par øjeblikke fortsatte hun med at snakke, mens Zelima gjorde arbejdet. Der var meget at fortælle, da Alisha benyttede lejligheden til at overdynge hende med spørgsmål om Peridëis, dets skønhed og dets eventyr.

To eller tre timer kunne være gået, da Alisha pludselig bemærkede bevægelse på søen. Samtidig lød en rytmisk bom-bom. Og igen, bom-bom.
Hvad er det? spurgte Alisha højt.
Anka svarede: De kommer. Det er et besøg for mig. De kommer hver anden uge og melder sig med trommer. De er beboere i dette område, som har deres tempel her, og jeg er deres ypperstepræstinde. Landsbyerne konkurrerer på forhånd for at afgøre, hvem der må komme. Og de to bedste kæmpere har en sidste kamp her i templet. Før det har begge det store privilegium at styrke sig med min egen mælk direkte fra mine egne bryster. Så selv taberen af den sidste kamp vinder en stor præmie for sig selv.
Er det en tro, eller er det faktisk sandt? spurgte Alisha. Jeg kan næppe forestille mig, at min egen mælk... nå ja... kunne være magisk.
I stedet for Anka svarede Tim: Det er faktisk sandt. Du mærker det direkte. Når jeg har drukket *din* mælk, kan jeg eksistere her meget længere end med bare beboernes mælk. Der er ingen præcis omregningsformel, fordi mælk, der drikkes direkte fra brystet, er mere potent end tørret mælk eller fra en kande. Plus, effekten afhænger af dit humør; meget feminine kvinder har mere effektiv mælk, og så videre. Som mand mærker du forskellen senest, når effekten aftager. Der tales meget om det, hvoraf det meste er vrøvl, og du kan ikke forestille dig, hvad nogle kvinder sluger for angiveligt at få den bedste mælk af alle. Eller de går til ritualer og såkaldte brystfortryllere, der kalder sig Mammanen, og gør de mærkeligste ting med deres bryster, som i bedste fald intet gør.
Nogle ting virker dog! indskød Anka.
Tim stønnede i spøgefuld lidelse og fik et slag bagi hovedet fra Alisha. Anyway, fortsatte han, dygtige massager virker. Det er et konstant emne blandt kvinder, og du kan ikke løbe hurtigt nok væk. Periserne skulle angiveligt have endnu mere magisk mælk, men jeg tror ikke på det; deres mælk er nok ikke mere eller mindre potent end din. Ellers ville Perisernes malkeslaver være noget ekstraordinært. Men det er de ikke.
Mens samtalen snoede sig, fortsatte slaven Zelima med at massere Ankas bryster

med urokkelig hengivenhed. Men på et tidspunkt sagde Anka: Nok nu, det er tid til at forberede sig til templeritualet. (Zelimas hænder faldt.) De to udvalgte kæmpere vil snart styrke sig med min egen mælk til den sidste kamp. Det var, hvad Zelima forberedte mine bryster til – det stimulerer min mælkeproduktion. Efter styrkelsen kæmper de to mænd for at afgøre, hvem der får lov at tilfredsstille mig og som belønning modtager et hætteglas med magisk mælkepulver at bringe tilbage til sin landsby.
På ingen måde, sagde Alisha. Du lader dem udvælge den bedste fyr i hele området, og han skal tilfredsstille dig! Alisha var imponeret. Hvad bruger de din mælk til? Og gør de det virkelig frivilligt? tilføjede hun.
De gør det frivilligt, det kan du vædde på. Men jeg ville hellere have din fyr, lo Anka. Men tilbage til det – kæmperen modtager pulveret, men det deles, retfærdigt eller uretfærdigt, blandt alle folk i hans landsby, inklusive kvinderne. Hans sejr er dermed en sejr for hele landsbyen. De håber, det sikrer, at de aldrig lider mangel på kvindemælk så længe som muligt. Det er en direkte religiøs tro. Men de ville kun indtage det i en nødsituation; normalt bærer de det i en lille pose om halsen eller blander det med tilfældige ting for at gøre dem bedre, mere effektive, sikrere eller hvad som helst. Du ved det nok nu – mælken fra besøgende, og dermed min mælk, er meget mere potent end beboernes, men troen på en overnaturlig effekt er som enhver tro: ingen kan bevise det, men som vi ved, flytter tro bjerge, og to tredjedele af helbredelse kommer fra at tro på det. Så det hjælper ofte faktisk. Hvis det ikke virker, giver de skylden på måske at have fået en krumme mindre end en anden, eller at mælkepulveret blev dårligt opbevaret, eller, for mænd, uvidende at have mistet sæd eller noget i den stil.
Puttede du noget i den tørrede mælk? spurgte Alisha, der havde set hos heksen, hvordan mælk blev forarbejdet til pulver.
Nej, hvorfor? svarede Anka. Det er min rene mælk, fordampet med varme, ikke kogt, og fint malet. Det er det. Normalt fylder jeg også hætteglasset med den brændende gas, der driver vores fakler, for at drive luften ud, men du kan også bruge lidt brandy – der er tusind opskrifter, lige som til tørring, og hver kvinde har sine egne små hemmeligheder til at forberede og opbevare sin mælk.
Okay, nu skal jeg gøre mig klar til templeritualet, afsluttede Anka. Og du, Alisha, får den lovede nye kjole! Anka rejste sig fra sin dobbeltstol, og Zelima skyndte sig efter hende.
Hvorfor kun to kæmpere i det endelige udvalg? spurgte Alisha, da hun rejste sig. Normalt er der de magiske tal, tre, syv, tolv eller noget.
Dødkedelig enkelt, svarede Anka. Har jeg tre bryster?
Tim lo. Alisha rødmede.
Åh, bare rolig, trøstede Anka hende. De enkleste løsninger er ikke altid åbenlyse i starten. Kom, jeg skal virkelig gøre mig klar. Til garderoben! Anka ledte an.

Du har den pænere bagdel, hviskede Tim til Alisha, da Anka gik foran dem. Hun er slankere, men tynde kvinder mangler bare kapacitet til en ordentlig bagdel.
Tak. Men hvor fik hun de store bryster? hviskede Alisha tilbage, groft.
Mælkebryster får deres størrelse fra mælkekirtler, ikke fedtvæv som sovende bryster, hviskede Tim tilbage.
Heldigvis havde Anka ikke hørt det.
Men Alisha selv tænkte, at hun havde den pænere bagdel, hvis bare hendes lægge... nå ja. Det var rart at høre det fra Tim. Hvad brysterne angik, ville det nok ordne sig – hun havde en fair chance her, i modsætning til i den almindelige verden. Så ingen grund til misundelse eller nag.

Slaven Zelima ventede allerede ved en åben dør. Hvad Anka havde kaldt en garderobe viste sig at være et lyst, rummeligt rum, der endda indeholdt et veludstyret syområde. Rummet indeholdt udelukkende kvindetøj i faraonisk stil, så vidt Alisha kunne bedømme. Vælg, hvad du vil! sagde Anka generøst og tog selv en kjole tilfældigt og rakte den til Zelima. Tag jer god tid, tilføjede hun, jeg får Zelima til at gøre mig klar i det næste rum. Kom over, når du har fundet noget. Hvis det ikke passer, kan Zelima ændre det for dig.
Og med det forsvandt Anka gennem døren, Zelima fulgte med kjolen, og efterlod Alisha alene med Tim i den lysfyldte garderobe, som havde talrige store, gitterede trævinduer, der bød på et godt udsyn over tempelpladsen med tronen og træpælen. Udefra kunne bom-bom gradvist høres nærme sig. Men der syntes stadig at være tid. Alisha kiggede sig nysgerrigt omkring. Kjolerne var overvejende hvide, og som kjolerne i kroen var alle skåret til at efterlade brysterne frie. Men noget generede Alisha. Var det snittene? Ornamenterne? Stoffet? Hun gik fra kjole til kjole, ude af stand til at finde den rigtige. Hun prøvede et par stykker, men var aldrig tilfreds.
Ikke din ting? spurgte Tim stille, lænet mod væggen, mens han betragtede hende.
Jeg ved ikke...
Du behøver ikke tage noget herfra, sagde Tim. Hvis du bedre kan lide din egen kjole, så tag din egen kjole og vær færdig med det.
Alisha tøvede.
Ingen tvinger dig. (Tims stemme blev fastere.) Tag din kjole! Jeg kan se det; du vil ikke blive glad for disse.
Alisha var lettet over Tims støtte: Jeg kan ikke helt sige, hvad det er. Jeg var så stolt, da jeg først tog min kjole på. Den betød så meget for mig, ved du? Og den anden fra byen er lavet på samme måde. Det er vigtigt for mig.
Tim forstod præcis, hvad Alisha mente.
Du ved, fortsatte Alisha, disse kjoler her efterlader brysterne frie, ja, men de fejrer dem ikke, de efterlader dem bare på en eller anden måde. Men min kjole rammer brysterne ind og gør dem til noget særligt, en slags smykke i sig selv. Det er, hvad

jeg vil have.
Hun vendte sig mod Tim.
Han trådte væk fra væggen. Det er, hvad du har mig til, sagde han. Jeg går forud og fortæller Anka. Jeg tror, du ikke behøver bekymre dig; hun vil forstå.

Tim gik foran, og Alisha fulgte efter – stadig fuldstændig nøgen. Fra døråbningen til det næste rum annoncerede han højt og uden indledning: Alle kjoler afvist!
Åh, hvor pinligt! Men til Alishas store lettelse rungede Ankas høje latter. Tim havde åbenbart ramt den rigtige tone. Mænd!
Da Alisha trådte ind i det næste rum, lige så lyst oplyst som garderoben, så hun Anka blive udførligt sminket af Zelima, hendes hele krop prydet med pragtfulde ornamenter. Hun bar et pandebånd i håret, og fine guldringe var trukket over hendes arme og ben.
Anka kommenterede: Ingen bekymringer om din kjole, dine egne ting er dine egne, så hold fast i din kjole. Zelima vil hente den og se, hvad der skal ordnes.
Og da Anka hørte bevægelse bag sig, tilføjede hun skarpt: Zelima, jeg sagde, du skal hente kjolen og ordne den! Du kan se mændene tilfredsstille mig mange gange senere.
Zelima viste sin lydighed ved at falde til gulvet og kysse Ankas fødder. Men hun rejste sig kun tøvende, hendes øjne våde.
Er hun jaloux? spurgte Tim.
Ja, sagde Anka kort. Men hun ved udmærket, at jeg har brug for en mand til tilfredsstillelse nu og da, og alligevel elsker jeg kun hende. Det har hun altid vidst. Hun vidste det, da vi ramte puberteten. Og alligevel ser hun hver gang i smug fra vinduet, mens jeg bliver tilfredsstillet, i stedet for at lytte til mig og bare kigge væk. Hun fatter ikke, at jeg ikke kan gøre for det, selvom hun har mig for sig selv resten af tiden.
Anka trak Zelima op til sig: Hvem har aldrig svigtet dig? Hvem trak dig op af skidtet? Hvem bragte dig til paradis? Hvem lever med dig dag efter dag, undtagen to timer hver tolvte dag? Hvem elsker en pige med al sindets og hjertets ømhed, når kun bægeret skriger efter en rå støder?
Anka rejste sig og gav Zelima et blødt kys på panden. Hvad jeg kan give dig, sagde hun, giver jeg dig. Alt! Men hvad der følger de næste to timer er en afgrund. Min afgrund. Gå nu og hent kjolen.
Slaven Zelima lavede et lydigt niks og forlod rummet med bøjet hoved.
Anka vendte sig mod Alisha og Tim: Undskyld. Jeg venter på dette øjeblik med indre vanvid. Dette er mit kompromis. Det nødvendige minimum. Og lige nu fortærer det mig. Kig selv...
Med et nik rettede Anka deres blikke mod hendes skød, og hendes stønnende ånde alene ville have været nok, kun understreget af synet af hendes skød: Anka dryppede næsten.

Så vendte slaven Zelima tilbage med Alishas lidt slidte kjole, dens nederdel flækket bredt i midten og dens top efterlod brysterne frie. Anka kastede et blik på den og kommenterede: Alisha, du har simpelthen en anden smag end mig; lad Zelima arbejde på den, så holder den et stykke tid.
Og til Zelima: Men først, færdiggør at gøre mig klar!
Zelima hentede noget, der lignede en bundt guldsnore med utallige fine guldringe fastgjort. Det var et indviklet snøret korset, der afslørede mere, end det skjulte, og naturligvis efterlod brysterne frie. Frem for alt indrammede de mange guldsnore bevidst de ornamenter, der var malet på Ankas krop, og selvfølgelig hendes bryster. Pragtfuld nøgenhed ville have været den mest passende beskrivelse.
Efter Zelima havde udstyret Anka med dette indviklede stykke, bandt hun en hvid-og-guld nederdel omkring hende, flækket foran. Da Zelima knælede foran Anka for at justere nederdelen, skød hendes næse pludselig ind i Ankas skød og tog en dyb, meget dyb indånding. Men i samme øjeblik greb Anka hende og gav hende tre fladehåndede slag på bagdelen. Så greb hun Zelimas hår og hvæsede: Du gør det kun sværere for dig selv!
Hendes øjne funklede. Men der var ingen vrede i dem, snarere en vis tilfredshed. Selv slaven Zelima, der diskret gned sin bagdel, syntes ikke at finde hændelsen så dårlig en byttehandel. I det mindste var blikket af jalousi forsvundet fra hendes ansigt, og hun var travlt optaget af at sikre, at ypperstepræstinden var i topform til sit ritual.
Anka vendte sig endnu engang mod Tim og Alisha: Jeg har en anmodning... et rigtigt ønske... jeg har ikke ofte besøgende som jer... jeg ville virkelig elske, hvis I ville se på, her ved vinduet. I har god udsigt herfra, og da I står i skyggen, kan ingen se jer bag gitteret, ikke engang mig. Vil I se på? Hele tiden, ja? Jeg ville virkelig sætte pris på det.
Gerne, sagde Tim.
Selvfølgelig! sagde Alisha.
I ved, tilføjede Anka stille, det bare sker. Det kom ubedt, var bare der og sker. Jeg modtager det bare som en gave. Som en drøm, du bare drømmer, der bare er der. Mændenes kampe i dette område er blodige, selv uden mig. Men aldrig uretfærdige og aldrig ud over et vist punkt. Der var endda mænd, der kom tilbage flere gange, tilføjede hun, selv om de tabte en kamp én gang. Det er præcis min ting...
Anka, vi tror dig! sagde Tim igen. Det er nyt for Alisha, men jeg kender Periděis lidt nu, og om nødvendigt kan jeg forklare Alisha, hvad der er nødvendigt. Jeg har en god idé om, hvad der skal ske. Lad det ske! For min del vil jeg elske at se på.
Tak, sagde Anka blødt. Hendes ånde kom i stød, og hendes blik var glasagtigt.
Færdig, sagde slaven Zelima.
Ypperstepræstinden Anka smilede, gav sin slave endnu et kys på panden og forlod rummet.

Øjeblikke senere så Alisha og Tim gennem gittervinduet, mens Anka trådte ud på pladsen med værdige, langsomme skridt. I sin venstre hånd bar hun et udsmykket, blåligt skinnende hætteglas, dets låg tæt forseglet med talrige indviklet vævede snore. I sin højre hånd holdt hun en krystalkelch, der syntes at være fyldt med vand.
Hvad bærer hun? spurgte Alisha.
Hætteglasset indeholder hendes mælk, malet til pulver, svarede slaven Zelima, der stod lige bag Alisha. Kelchen i hendes højre hånd er skåret ud af en stor krystal og indeholder almindeligt vand. Det symboliserer, at mælk kommer fra simpelt vand og kun får sin særlige kraft gennem kvindekroppens mysterium og styrke.
Tak, sagde Alisha.
Tak, sagde Tim uden at vende sig. Men Zelima, jeg synes, du virkelig bør lytte til Anka. Det gør dig ikke godt at se dette for tusinde gang og pine dig selv. Men hvis du ordner Alishas kjole, vil du gøre hende meget glad.
Tak for at give mig en god grund til at kigge væk, sagde Zelima stille bag dem. Ærligt.
Zelima smuttede væk bag deres rygge.
Imens gik ypperstepræstinden Anka langsomt mod stenetronen. Tronen stod fremtrædende hævet bagest på pladsen, lige i dens centrum. En trappe på måske ti eller tolv trin førte ned fra tronen til en slags alterbord, kvadratisk i form og dækket med et meget tykt sort-og-guldbroderet klæde. Fra dette alterbord førte flere trin ned til pladsen. Ypperstepræstinden Anka stillede sig foran trinnene til alterbordet, holdt hætteglasset i sin venstre hånd og krystalkelchen i sin højre hånd frem foran sig og udførte et dybt niks (intet buk!). Hun steg op ad trinnene til alterbordet, krydsede det, klatrede op ad de yderligere trin til tronen og satte sig endelig på den. Før hun satte sig, løftede hun hætteglasset og krystalkelchen højt, placerede dem derefter i udsparinger i armlænene, som syntes designet til dette formål. Først da satte hun sig på tronen. Hun sad meget oprejst. Så, med værdighed, skilte hun de to halvdele af sin nederdel og spredte benene vidt, præsenterede sin vidtåbne, ophidsede vulva for templets besøgende. Hun forblev ubevægelig i denne positur.

Alisha og Tim havde åndeløst set på fra deres vindue og glemt at kigge ned mod søen. Der havde omkring tyve lange robåde lagt til, ti på hver side af den brede trappe, der førte op til pladsen. Bådene til venstre var overvejende blå, dem til højre røde. Kvinder og mænd kunne ses, tilsyneladende blandet frit, da de forlod bådene. I alt var der omkring hundrede mennesker, der samledes ved foden af trappen. Nu var det tydeligt, at de organiserede sig. Forrest en enkelt mand fra hver gruppe, med de andre fulgte i en afstand af et par meter. Disse enlige mænd

syntes at være kæmperne, der skulle konkurrere. Trommerne startede igen, begge grupper i samme rytme: en rytmisk bom-bom, først et bom fra venstre side, så et fra højre. Og igen, bom-bom. Samtidig begyndte folk at stige op ad trappen til pladsen i to aflange rækker, alle i enkeltfil, bevægende sig i takt med trommerne, som for at symbolisere, at de var adskilte, men fulgte de samme regler. Trommerne selv bragte bagenden af de to menneskekæder, den venstre klædt i blåt, den højre i rødt.

Bom-bom. Skridt og skridt.
Bom-bom. Skridt og skridt.
Bom-bom. Skridt og skridt.

Et blik på ypperstepræstinden Anka.
Det var tydeligt, at hun åndede hurtigt. Hendes ansigt var blegt. Hendes blik var fastlåst. Ypperstepræstindens højre hånd rakte efter krystalkelchen, førte den til læberne og fugtede dem. Så satte hun kelchen tilbage på plads. Hendes hånd rystede mærkbart.

Nu havde kæmperne først nået pladsen og stillede sig op over for deres ypperstepræstinde i midten af det åbne rum mellem tronen og pælen. Derefter fulgte de andre, én efter én.
Bom-bom. Skridt og skridt. Bom-bom. Skridt og skridt.
Til sidst dannede alle en halvcirkel omkring tronen, de to trommer i midten, blå farver dominerede til venstre for tronen, røde til højre, med pælen som adskillelse mellem de to grupper. Der var nogenlunde lige mange kvinder og mænd, blandet uden at adskille efter køn. Halvcirklen var ikke strengt præcis, og mængden stod i en, to eller tre rækker uden tilsyneladende orden.
De to kæmpere havde taget plads i midten. Begge bar kun en slags kilt, der næppe dækkede balder og sider, efterlod penis blottet og lukkede over pubis som et bælte. Kiltens ene kæmper var rød, den andens blå, begge kantet med udsmykkede border. Borden bøjede blødt opad foran og efterlod frit rum til penis. Måske symboliserede kiltens snit kæmpernes forsøg på at trænge ind i deres ypperstepræstindes vagina. Men kiltens primære formål syntes at være at bære våbnene til kampen. Hver kæmper holdt lodret i sin højre hånd noget, der ved første øjekast lignede en lanse. Men det var faktisk lange piske, med skafter næsten tre meter lange og en piskesnor i enden, måske en meter lang. Ved deres bælter bar kæmperne en meterlang stiv kæp med en kort snor i enden, måske ti eller femten centimeter lang, samt en kort flogger med talrige snore i håndtagets ende, hver omkring tyve centimeter lange, og et sammenrullet stykke reb.
Ypperstepræstinden Anka rejste sig fra tronen, holdt hætteglasset med sin tørrede mælk højt i sin venstre hånd og krystalkelchen med klart vand i sin højre.

Alle omkring hundrede mennesker gengældte hilsenen. Kvinderne udførte et niks, mændene bøjede hovederne, en gestus, der måske varede et halvt minut, men føltes som en evighed for Alisha og Tim.
Men nu var hilsenen forbi, og ypperstepræstinden satte mælkehætteglasset tilbage. Hun førte krystalkelchen til læberne og drak af den, nip for nip, indtil den var halvt tom. Så placerede hun krystalkelchen tilbage på sin plads.
Da det var gjort, begyndte hun langsomt at stige ned fra sin tron til alterbordet.
De to kæmpere steg imens op ad trinnene til alterbordet, den blå til venstre, den røde til højre.
Trommerne lød igen i takt med skridtene: Bom-bom. Skridt og skridt.
Endelig stod ypperstepræstinden og kæmperne ansigt til ansigt.
Bom!
Og trommerne tav.
Kæmperne lagde deres lange piske på jorden og knælede foran ypperstepræstinden.
Anka tog et skridt mod dem. Med sin venstre hånd løftede hun sit venstre bryst og med sin højre hånd sit højre bryst. Hun tilbød sit venstre bryst til den blåklædte kæmper og sit højre til den rødtklædte. Begge tog brystvorterne i læberne og begyndte at drikke ypperstepræstindens magiske mælk.
Stilhed herskede over tempelpladsen.
Øjeblikke senere, i den rådende absolutte stilhed, kunne et suk fra ypperstepræstinden høres, en ufrivillig bevægelse fra de to kæmpere mod Anka var mærkbar, og det var klart, at kæmperne syntes at falde i en slags trance. Deres kæbers suttende bevægelser blev mærkbart langsommere, men mere kraftfulde i samme øjeblik. Anka havde imens lukket øjnene, som om hun var i meditation, som om hun trak energi fra luften for at lade den flyde ud gennem sine bryster som mælk.
Total stilhed herskede stadig på tempelpladsen.
Minutter gik.

Som Peridëis-symbolet, hviskede Alisha, skjult i skyggen bag sit gittervindue.
De styrker sig til deres opgave – og så vinder selv taberen af kampen noget, hviskede Tim tilbage, men jeg tror, Anka kun efterligner Peridëis-symbolet.
Tror du det?
Hvordan ellers? Hun er bare en besøgende som os.
Sandt. Men jeg ville ikke have drukket så meget vand. Hvad hvis hun pludselig skal tisse midt i det?
Hvad du tænker på! fnisede Tim. Men selv om vandet, hun drak, ikke suges ud som mælk, hvis hun bare begyndte at tisse, ville det nok være en kultting for folkene.
Hvorfor det nu?

Hvis dronningen har en muldvarp i ansigtet, klistrer hofdamerne falske muldvarpe på deres ansigter, og hvis statsrådsformanden har en sachsisk accent, adopterer de loyale kammerater den også[59]. Og hvis Anka frækt tissede på kæmperne, kan du forestille dig, hvad kvinderne ville gøre derhjemme under sex senere.
Nu var det Alisha, der fnisede. Men hun samlede sig, og stemningen udenfor fangede hende på ny.

Måske ti minutter var gået.
Åndeløs stilhed havde hersket over pladsen. De eneste lyde kom fra ypperstepræstinden selv og lejlighedsvis fra de to kæmpere. Aldrig fra mængden.
Så trak ypperstepræstinden sine bryster væk fra kæmperne med hænderne. Hun vendte sig og steg tilbage til sin tron. Øverst tog hun plads igen. Siddende oprejst, men med lårene vidt åbne.

De to kæmpere samlede deres lange piske op fra jorden, rejste sig og gik til trappen, der førte ned fra alteret til tempelpladsen. Begge havde stejlt oprejste penisser og gjorde ingen anstrengelser for at skjule det.
Trommerne startede igen: Bom-bom. Skridt og skridt.
Øjeblikke senere havde kæmperne nået bunden.
Trommerne tav.
Begge kæmpere tog deres pladser på hver sin side af pælen, den blå til venstre, den røde til højre. De stod over for hinanden og sænkede deres piske. De andre mennesker stod stadig i en halvcirkel omkring pælen og efterlod halvcirklen åben mod ypperstepræstinden og alteret.

Ypperstepræstinden klappede i hænderne.

Kæmperne lænede sig fremad og sænkede deres lange piske.
Fuldstændig stilhed herskede igen. Alisha åndede hørbart. Pludselig sagde hun stille: Se! Begge mænds penisser er blevet helt bløde. De var helt stive for et øjeblik siden!
Det overrasker mig ikke, svarede Tim blødt. Distraktion virker stærkest. Jeg tror, de fleste normale rejsningsproblemer kommer af, at mænd holder fast i tanker, der ikke har noget med sex at gøre.
Begge tav igen og så intenst udenfor.
De to kæmpere begyndte at cirkle forsigtigt rundt om pælen og holdt øje med hinanden.
Der! Den blå kæmper svingede, og pisken hvæsede hørbart gennem luften, efterfulgt af et højt knald, næsten som et pistolskud.

59 En hentydning til tidligere DDR-leder Walter Ulbricht. Det var faktisk sådan.

Men han havde ingen chance for at ramme, da den røde kæmper var på den modsatte side af pælen og brugte den dygtigt som dækning. Alligevel svarede han med sin pisk på samme måde. Et højt knald rungede, igen næsten som et pistolskud.
Men den blå kæmper havde i mellemtiden forsøgt et andet slag. Knald!
Den røde kæmper gled behændigt under pisken og kontrede med et meget lavt piskeslag. Igen hvæsede og knaldede det øredøvende.
Hans modstander undveg med et spring og slog ovenfra.
Den røde kæmper undgik med en bevægelse til siden.
Nu iagttog kæmperne hinanden, cirklede rundt om pælen og tog aldrig øjnene fra deres modstander.

De viser slet ingen smerte, hviskede Alisha. De slag må gøre forfærdeligt ondt!
Tror du, de rent faktisk rammer hinanden? spurgte Tim.
Selvfølgelig! svarede Alisha. Hørte du ikke de forfærdeligt høje knald?
Det betyder ikke, de rammer, sagde Tim. Piskesnoren kan nå supersonisk hastighed i spidsen med dygtig håndtering, har fysikere beregnet, og det forårsager knaldet. Jeg tror, med de lange piske handler det ikke kun om at slå, men også om at skræmme modstanderen og imponere tilskuerne.

De to kæmpere cirklede rundt om hinanden på sikker afstand, altid med pælen mellem sig. Den blå truede med et kraftfuldt slag i luften. Knald! Den røde kæmper svarede ikke mindre kraftfuldt. Knald!
Igen!
Igen!
Men nu nærmede kæmperne sig hinanden. Knald! Knald! Knald!
Ram! Den blå kæmper krympede sig, et kort, undertrykt støn blev hørt efter piskeslaget, og en rød stribe viste sig på tværs af hans mave og ryg.
Alisha stønnede og krympede sig sammen med ham, men så på scenen, som fortryllet.
Den ramte kæmper, i en raseri af smerte, udløste en byge af slag. Knald! Knald! Knald!
Den røde modstander kontrede på samme måde.
Der! Knald! Ram!
Endnu et knald! Ram!
Begge kæmpere tog nu slag, endnu et slag, så endnu et. Striber markerede deres ben, maver og rygge.
Der, endnu et slag. Knald! Et skrig.
Pludselig blev kampen stoppet. Den blå kæmper holdt sig til ansigtet, tilsyneladende ramt der. Men hvad var dette? Den røde kæmper kastede sin pisk på jorden og sank ned på knæ, som om han bad om tilgivelse. En kvinde i blåt

skyndte sig over og duppede på sin sårede kæmpers ansigt.
Nu rejste den røde kæmper sig fra knæene, men lod sin pisk ligge skødesløst på jorden og stod oprejst.
Hvad kunne dette betyde? Var kampen forbi?
Nej, tilsyneladende ikke. Den sårede blå kæmper tog stilling til siden af pælen, måske tre eller fire meter fra den anden kæmper, pisk i højre hånd. Han svingede langsomt, sigtede meget omhyggeligt...
Den røde kæmper stod stiv og ubevægelig foran ham.
Nej, han vil ikke... hviskede Alisha.
Det ser sådan ud, svarede Tim. Der ser ud til at være strenge regler om forbudte kropsområder. Jeg undrede mig allerede over, hvorfor penis er så ubeskyttet – hvad nytter en sejrherre for Anka, hvis hans penis eller testikler har smerter? Han kiggede op på Anka. Hun virkede faktisk utilfreds; hendes lår var lukkede for øjeblikket, og hendes ansigt så vredt ud.
Så talte den røde kæmper, der ventede på sin straf: Jeg anmoder om min straf, sagde han.
Han stod stiv. Bleg i ansigtet, hans frygt synlig. Men han bevægede sig ikke en millimeter.
Hvæs—Knald!
Den røde kæmper faldt på knæ, holdt sig til ansigtet. Den blåklædte kvinde var ved hans side på et øjeblik og plejede hans ansigt. En kvinde fra det modsatte hold!
Men der gik kun lidt tid, før kæmperne igen indtog deres positioner. Den røde kæmper havde sin pisk i hånden igen og stod i kampstilling. Den blå kæmper slog først. Så fortsatte det, slag efter slag.
Ypperstepræstinden Anka sad på sin trone igen, lårene spredte. Tim betragtede hende, fascineret, da Anka tydeligvis var stærkt ophidset af synet af kampen, hendes åndedræt hurtigt, hendes blik fastlåst, hendes overkrop spændt lænet fremad.
Der! Den røde kæmper formåede at fange sin modstanders piskesnor. Ikke uden omkostninger, da en stribe viste sig på hans venstre underarm. Han brugte straks sin fordel til at lande et direkte slag på sin modstanders ryg. Enden af hans pisk snoede sig rundt om den blå kæmpers ryg, under armhulerne og over til brystet, hvor en rød stribe nu viste sig.
Den blå kæmper bukkede sig sammen af smerte, stønnende, men han formåede at gribe sin modstanders pisk med sin arm og hånd.
Begge kæmpere viklede hurtigt modstanderens piskesnor rundt om deres egne håndled. Dette efterlod ingen af dem mulighed for at bruge deres pisk igen.
Hvordan ville det fortsætte? Ville det forblive en pattituation? Ville den ene vriste pisken fra den anden for at fortsætte kampen?
Nej! Ingen af dem spildte tid på sådanne forsøg. I stedet brækkede hver af dem

modstanderens våben i flere stykker og kastede dem på jorden. Til sidst faldt de nu ubrugelige piskesnore.
Men nu trak hver kæmper kæppen fra sit bælte og lod den hvæse truende gennem luften. Begge var tydeligvis forsigtige med at holde pælen mellem sig og deres modstander. Kæppene var langt mere stille end piskene, men deres hvæsen gjorde det klart, at man hellere skulle holde sig uden for deres rækkevidde. Noget andet var anderledes nu: kæppene havde en løkke ved håndtaget, hvilket gjorde det sværere at snuppe dem fra modstanderens hånd.
Kæmperne cirklede igen. Gang på gang lod de deres kæppe hvæse truende gennem luften. Sveden løb ned ad mændenes kroppe, hvilket sikkert tilføjede smerte, da den sivede ind i de mange striber.
Hvæs, ram! Den blå kæmper sprang forbi pælen, fik fart med et spark mod den, fløj forbi den røde kæmper, landede et slag på hans lår, mens hans spring fik modstanderens slag til at fejle. Næppe landet, uddelte han et andet dygtigt slag på det andet lårs lår. Den røde kæmper kollapsede, ikke af eget valg, men af en af de ufrivillige reaktioner, ingen viljestyrke kan modstå. Den blå kæmper syntes at have regnet med dette – slag efter slag regnede ned over den røde kæmper, før han kunne komme sig.
Der! Den røde kæmper lå nu på siden. På et øjeblik var hans modstander over ham, rev rebet fra hans bælte, bandt den røde kæmpers hænder med det, trak rebets ende gennem pælens ring og knyttede det der.
Sejrherren løftede begge hænder i en triumferende positur. Brølende bifald og jubel kom fra hans blåklædte tilhængere, mens de røde tabere bød på simpel klappen (i det mindste!).
Yppersteprestinden på sin trone klappede også nådigt. Efter et par minutter gjorde hun en gestus med begge hænder, klart signalerende til folket at forlade templet.
Folket, røde og blå ligeledes, bukkede dybt for deres yppersteprestinde. Den blå kæmper vendte tilbage til pælen og løsnede den besejrede røde kæmper. Begge bukkede for hinanden, og derefter tog de røde deres kæmper ind, trøstede ham og førte ham væk.

De røde og blåklædte mennesker gik ned ad trappen fra templet til søen, uden nogen bestemt rækkefølge. Og denne gang var trommerne tavse.

Tempelpladsen var tom. Kun Anka, yppersteprestinden, sad på sin trone, og nedenfor, mellem pælen og alterbordet, stod sejrherren med sænket hoved. Alisha og Tim betragtede åndeløst fra deres skjulested, præcis som Anka havde ønsket.

Nu klappede yppersteprestinden Anka højt i hænderne. Den blå kæmper, alene tilbage på tempelpladsen, løftede hovedet og så op på Anka. Yppersteprestinden

Anka, siddende med benene bredt spredte, fremviste sin vidt åbne vulva for ham. Han måtte have haft direkte udsyn lige ind i den. Kun Alisha og Tim, i deres skjulested, kunne desværre ikke se det. Så ophidset som Anka virkede, måtte hendes køn have tilbudt kæmperen et umiskendeligt indbydende syn: kraftigt opsvulmet, måske endda let adskilt, helt sikkert gennemblødt og uden tvivl udstrålende en berusende duft.
I lang tid herskede stilhed igen.
Sejrherrens penis begyndte at rejse sig, indtil den stod stejlt oprejst.
Ypperstepræstinden tog krystalkaraflen fyldt med klart vand igen. Hun førte den til læberne endnu en gang og drak denne gang helt tømte den, slurk for slurk. Derefter satte hun krystalkaraflen tilbage til højre.
Da dette var gjort, tog hun den overdådigt dekorerede, blåligt skinnende flaske, dens låg tæt forseglet med talrige indviklet vævede snore, i begge hænder. Hun rejste sig og, med flasken i hænderne, steg hun langsomt og værdigt ned ad altrenes trin.

En svag lyd hørtes bag Alisha og Tim.
Tim vendte sig om. Zelima, gør det ikke, sagde han stille.
Men det pine mig, hviskede Zelima, som var sneg sig tilbage.
Det er endnu mere grund til ikke at gøre det, svarede Tim. Har dine tanker aldrig drevet væk fra Anka, mens du tilfredsstillede dig selv? Og du elsker stadig Anka mere end noget andet?
Jo, det sker, hviskede Zelima meget, meget sagte.
Dette er ikke anderledes, sagde Tim. Peridëis er en drøm, og drømme er frie. Hvis din ånd ikke er fri, er du ikke fri, og det går dig dårligt. Så har en anden kontrol over dig, men du mangler den balance, du har brug for til din egen sundhed. Som når kunst er en balance i den virkelige verden. Verden er i problemer, når kunsten ikke er fri. Er det lettere at se det sådan?
Nej.
For himlens skyld! mumlede Tim dæmpet, forsigtig med ikke at lade diskussionen høres udenfor. Ville det være lettere, hvis jeg lovede dig en omgang prygl?!
Ja.
Tim var oprigtigt overrasket.
Hey! sagde han. Giv mig en udvej, så belønner jeg dig.
Ja. For første gang viste et smil sig på Zelimas ansigt. Et drillende et. Jeg er allerede væk, lovede hun, og—puf—var hun faktisk væk igen.
Udfordrer hun Anka med sin trods? spurgte Tim og vendte sig mod Alisha.
Jeg tror det, svarede Alisha. Det er ikke så ulogisk.
Hm, sagde Tim.
Hm, sagde Alisha. Kig udenfor, ellers går du glip af det bedste.

Ypperstepræstinden Anka stod allerede på pladsen, på det alterlignende bord dækket med et tykt sort-og-guld broderet klæde. Den overdådigt dekorerede, blåligt skinnende flaske, dens låg forseglet med talrige indviklet vævede snore, stod nu bag hende på trinnene op til tronen.
Sejrherren steg langsomt op ad trinnene fra tempelpladsen til alterbordet, hvor ypperstepræstinden ventede ham. Lige foran hende, oven på alterbordet med det tykke sort-og-guld broderede klæde, stoppede han. Han sænkede hovedet igen.
Ypperstepræstinden Anka gik hen mod sejrherren. Hun rakte igen under begge sine bryster. Men hvad gjorde hun? Se – hun sprøjtede mælk fra sine egne bryster på kæmperens sår og spredte det forsigtigt med fingrene. Hendes hænder gled over kæmperens hud, fugtede den, og gang på gang trak hun frisk mælk fra sine bryster, som hun nænsomt smurte på kæmperens hud. Ankas hænder forsømte ikke den blåklædte kæmpers ansigt, ej heller hans ører eller nakke; selv hans stejlt oprejste fallos fik sin del, og til sidst knælede ypperstepræstinden for at pleje hans øvre og nedre lår og endda hans fødder. Og gentagne gange malkede hun sine bryster, der gav rigelige mængder mælk i brede strømme som en helende mirakelsalve til hans hud.
Til forbløffelse for den hemmeligt iagttagende Alisha lukkede piskesårene sig synligt. Ikke engang røde striber blev tilbage, intet!

Hvordan virker det?! Er Ankas mælk faktisk magisk? spurgte Alisha stille Tim.
Ikke mere magisk, end Anka sagde, svarede Tim. Din mælk er ikke mindre helende, bare langt mere effektiv end Peridëis' beboeres. Taberen bliver plejet på samme måde, men med en almindelig kvindes mælk. Om få timer vil der heller ikke være noget at se på ham.
Er det altid sådan i Peridëis? spurgte Alisha.
Altid. Selv uden mælk, bare langsommere. Ingen død. Ingen alvorlige skader, ingen infektioner. Glem ikke, hvor du er.
Det glemmer jeg bestemt ikke, når jeg ser det derude, sagde Alisha. Anka er ved at blive taget af en mand, jeg kun nogensinde ville se på et foto eller i fjernsynet, og mit eget skød protesterer voldsomt mod sin egen forsømmelse!
Så tilfredsstil dig selv!
...
Ville det hjælpe, hvis jeg gik ind i et andet rum? spurgte Tim.
Nej, svarede Alisha. Jeg vil have dig her. Jeg kan klare det. Men det ophidser mig virkelig. Selv kampen havde en mærkelig effekt. Måske på grund af belønningen, der ventede sejrherren, men også bare... mærkeligt... to mænd, der kæmper blodigt for en kvinde... der er noget arkaisk i det, som jeg ikke kan modstå.

Stilhed.

Begge kiggede udenfor igen.

Ypperstepræstinden Anka knælede stadig foran den blåklædte kæmper, som havde lukket øjnene og lod ske, hvad der skete med ham. Anka viede nu sin fulde opmærksomhed til hans stejlt oprejste, opsvulmede fallos, som snart ville tage hovedrollen. Kunne Ankas mælk også her virke særlig magi? I det mindste syntes Anka at håbe det, da kæmperens fallos modtog langt mere af hendes magiske essens til pleje end nogen anden kropsdel. Og dette, selvom den omhyggeligt var blevet skånet i den foregående kamp. Nu trak Anka huden tilbage, der beskyttede den mest følsomme del af hans fallos, og salvede overdådigt denne hemmelige del med sin mælk, plejende og rensende den.

Den hemmeligt iagttagende Alisha smeltede. Stakkels Tim ved siden af hende måtte have det endnu værre. Alligevel klamrede Alisha sig instinktivt til hans hånd.

Nu lod Anka kæmperens fallos glide ind i sin mund. Et højt støn hørtes. Kæmperen måtte være på kanten af sin selvkontrol, da Anka havde taget sig god tid.
Ankas hoved bevægede sig frem og tilbage, hendes hænder greb om kæmperens balder. Men bevægelserne var ikke hurtige, langt fra hektiske, i stedet langsomme, nydende, tilsyneladende drevet udelukkende af hendes egen lyst, uden hensyn til om kæmperen længtes efter mere. Det gik frem og tilbage, nogle gange bevidst langsomt og sugende, nogle gange en smule hurtigere, og nogle gange tog hun kæmperens fallos ud af munden, drillede kronen og spidsen med dens lille åbning, hvorfra hans sæd snart ville flyde, med sin tunge. Sådanne spil legede hun med kæmperens fallos. Meget langsomt, meget behersket. Meget pinefuldt for ham, som ikke turde bevæge sig.
Ve dig, hvis du kommer! truede Anka kæmperen mørkt, men alligevel så hun op på ham med rasende begær.
Han nikkede med besvær.
Hvis du gør, bliver du sat i gabestokken en dag, indtil du igen er egnet til at blive brugt som mand med fuld belønning.
Kæmperen nikkede igen med besvær.

Det er det, pælen er til! kommenterede Alisha stille bag gittervinduet.
Ærligt talt, jeg er lidt lettet, svarede Tim lige så stille.
Jeg også, sagde Alisha. Og nu er jeg nysgerrig efter, om manden kan klare det.
Hvordan ville du klare dig i hans sted?
Jeg ved ikke. På den ene side gør cølibat dig let ophidselig, men på den anden side mangler du vanen.
Hvordan ved du det?!

Tror du, jeg ikke har øjeblikke, hvor jeg er halvt vanvittig af begær? Jeg plejede at tro, jeg ville komme af mig selv på sekunder i de øjeblikke, men det er ikke sådan. I hvert fald ikke for mig, med min hånd. Det forblev altid mislykket længe nok til, at jeg kunne tøjle mig selv.
Mærkeligt. Og når kvinder kaster sig over dig?
Du så det med heksen. Noget sker, som jeg ikke længere kontrollerer.
I bogstaveligste forstand... fnisede Alisha.

Udenfor på alterbordet, dækket med et sort-og-guld broderet klæde, strøg Anka kæmperens fallos. Og endelig sank hun langsomt fra knælende til liggende på ryggen. Til sidst lå hun på ryggen med spredte ben, hendes nederdel kastet vidt åben på alteret.
Tilfredsstil mig, stærke mand!
Kæmperen tog et skridt mod den vidtåbne ypperstepræstinde. Hans fallos stod fejlfrit oprejst i fuld pragt.
Tag mig endelig! skreg ypperstepræstinden. Ikke i vrede. Det var presserende begær.
Nu lod kæmperen sig endelig falde, greb Ankas løftede balder og stødte sin fallos ind i hendes skød med et kraftfuldt ryk. Begge stønnede højt.

Alisha stønnede sagte.

Kæmperen holdt fast om Ankas balder, trak rytmisk hendes skød ind mod sit, stød efter stød. Der var ingen tilbageholdenhed nu; han reagerede som et vildt dyr med sit bytte i grebet. Hans hofter stødte, hans hænder gjorde deres del, Anka skreg højt af lyst og fryd, kæmperen pustede, hans øjne vilde, fornuften ikke længere i spil, hurtigere og hurtigere blev bevægelserne, pludselig var det klart, at Ankas krop spændtes, hendes ånde holdt. Hun gispede, stop ikke, stop ikke, stop ikke, bliv ved, ja, ja, jaaaaaaa, og kun en brøkdel af et øjeblik senere skete det meget det samme for kæmperen, han trak sig også sammen, slowede let, dybere, mere rytmisk, Anka mærkede det, trak hans bækken til sit skød for at presse hans fallos dybt ind i sig, og så stønnede han også, jaaaaaaa.
Man kunne næsten mærke, hvad der skete dybt inde i vaginaen.
Efter at have modtaget tilfredsstillelse lå begge pustende oven på hinanden. Anka klamrede sig stadig til kæmperens balder, pressede dem ind i sit bækken for at undgå at miste nogen forbindelse, i tilfælde af at hans blødgørende penis skulle glide ud af hendes vagina.
Der gik lidt tid.
Anka spurgte kæmperen stille: Har du udgydt din sæd i mig?
Ja, frue, jeg har udgydt min sæd i dig.
Og du holdt intet tilbage?

Nej, frue, jeg holdt ikke den mindste dråbe tilbage og tog særlig omhu med at frigive det hele.
Så tag din belønning nu og bring den hjem som et trofæ.
Tak, frue.
Den blå kæmper rejste sig forsigtigt fra Anka, placerede et omhyggeligt farvelkys på hendes våde vulva, tog den overdådigt dekorerede, blåligt skinnende flaske, dens låg tæt forseglet med talrige indviklet vævede snore, fra trinnene til tronen og forlod sin ypperstepræstinde. Alisha og Tim så den blå kæmper hurtigt stige ned ad tempeltrapperne til sin båd med flasken i hånden, og lidt senere, hvordan han sejlede over søen.

Så råbte Anka: Tim! Alisha! Gør mig den fornøjelse og kom her! Zelima? Kaffe!
Hun blev liggende på alterbordet, placerede sine ben op på trinnene til tronen, som om hun ønskede at undfange fra den modtagne sæd.
Prøver du at blive gravid? spurgte Alisha, da hun nærmede sig. Eller hvorfor løfter du bækkenet?
Jeg kan lide at have sæden med alle dens kravlende, livlige små sædceller dybt inde i mig, lo Anka. Som et akvarium. Sædceller kan leve i mindst fire dage, vidste du det?
Det vidste jeg. Jeg kan også tælle til 28 for at undgå at blive gravid.
Anka lo igen. Men i Peridëis er den viden ubrugelig.
Nu lo Alisha.
Anka dyppede fingeren i sin vagina. Nej, sagde hun, indimellem har jeg virkelig brug for den animalske maskulinitet, og det inkluderer at blive fyldt med mandlig sæd. Kald det nonsens, men sådan er det for mig.
Hvorfor nonsens? svarede Alisha. Jeg kan fuldt ud forstå den del. Desuden skal naturen jo på en eller anden måde sikre reproduktion.

Så kom Zelima, placerede en bakke med kaffe, frisk mælk og drikkekopper på alteret, men forsvandt straks.
Hvorfor inviterer du ikke Zelima til at blive? spurgte Tim.
Jeg vil ikke overdrive, svarede Anka. Alt ved mig lugter af mand, og jeg kan stadig mærke manden inde i mig. Hun får sin belønning i aften, efter jeg har badet, og min tilfredsstillelse har lagt sig. Så er jeg klar til ømhed og mere, og Zelima vil få noget af mig. På sådanne aftener kan det blive vildt mellem os.
Er du aldrig ellers vild? Eller er vildskaben mere i dette slave-frue-forhold?
Alt, svarede Anka. Hun havde nu halvvejs sat sig op og hældte kaffe op til Alisha og Tim og tilsatte frisk mælk. Zelimas mælk fra en kande. Så tilføjede hun: Jeg er endda ret sikker på, at det er denne regelmæssige tempelritual, der holder vores begær i live. Så det gavner ikke kun mig, men os begge. Alligevel er det ikke let for Zelima, stakkels pige.

Fordi hun er slave?
Nej, slet ikke. Det kan være svært for jer at forstå. Slave... og underdanig over for mig, det er hendes dybeste indre drivkraft. At opfylde mine ønsker gør hende glad. Hun kan nå klimaks ved piskning. Nej, jeg mente mig og det faktum, at jeg ikke kan holde hænderne fra mænd. Det er hårdt for hende, fordi hun aldrig vil have mig helt for sig selv.
Et øjeblik herskede stilhed.
Endelig turde Alisha spørge: Lever du kun denne lesbiske side ud på grund af hende?
Jeg ved ikke, sagde Anka. Det er muligt, at uden hende ville jeg aldrig have haft et fysisk forhold til en kvinde. På den anden side var vi altid sammen, så det "aldrig" virker næsten utænkeligt. Lysten til at dominere har intet med det at gøre. Snarere voksede vi måske tæt sammen og blev sammen, fordi vi passer til hinanden på denne måde. Begge aspekter – at finde og blive. I ved, jeg er forelsket i Zelima som person. At hun tilfældigvis er en kvinde er sekundært. Det beskriver det nok bedst.
Nu forstår jeg, afbrød Tim. Det er nøglen, jeg havde brug for til at forstå jeres forhold.
Og hvad synes I... om tempelritualet? Anka skiftede pludselig emne, hendes ansigt blev meget rødt.
Både Alisha og Tim indså, at Anka måtte have ventet på dette øjeblik hele tiden.
Mærkeligt ophidsende, svarede Tim først.
Alisha tøvede. Meget blodigt, sagde hun forsigtigt. Ikke at det ikke var erotisk, det ville ikke efterlade mig kold, hvis flere mænd kæmpede om mig. Men... skal det være så... blodigt?
Det sætter mig i en næsten tranceagtig tilstand, tilstod Anka i en hvisken. Præcis sådan. Det er mine mørkeste lyster, mænd der kæmper til blodet bare for at støde ind i mit skød én gang og udgyde deres sæd indeni...
Jeg kan på en måde forstå det, tilføjede Alisha. Mine forældre tog mig engang med til en boksekamp. Det var en begivenhed for unge. De forklarede bokseregelernes i detaljer, og så var der en rigtig kamp. Jeg tror, der endda var ret kendte kæmpere i ringen. Efter et stykke tid greb det mig virkelig, og jeg så kvinder i nærheden, som var helt ude af kontrol. Det var en mærkelig oplevelse, men jeg tog aldrig til en anden boksekamp bagefter. Dette var lignende, bare meget stærkere, fordi... fordi de kæmpede for dig, for en kvinde, og... fordi der var blod og smerte involveret. Jeg har læst om flagellantoptog i middelalderen, hvordan stemningen der kunne være seksuelt ladet og blev anset for liderlig.
Tak, fordi du udtrykker det så fint, sagde Anka stille.
Det er virkelig sådan, sagde Alisha. Fortæl mig, arrangerede du alt dette?
Nej, svarede Anka. Det skete for mig. Jeg kom, fandt det tomme tempel, folket fortalte mig, at de ledte efter en yppersteprestinde, forklarede hvad der blev

forventet, og bad mig tage rollen, idet de sagde, at jeg var den eneste, der kunne. Jeg går ud fra, at det henviste til kvaliteter, der adskiller os Peridëis-besøgende og hekse fra dem som almindelige beboere. De må have fornemmet det, selv om de ikke var bevidste om det.
Som med min mælk, afbrød Alisha. Folk bemærker effekten.
Tim havde en anden tanke: Men Peridëis synes at have givet dette tempel til dig, sagde han. Kun dig.
Tak, sagde Anka. Jeg har ofte undret mig over, hvad der sker her. I ved, jeg vandrer ofte rundt i mit eget land, men jeg besøger sjældent andre dele af Peridëis, så jeg er usikker. Nogle gange føler jeg mig skyldig, men så ser jeg, hvor glad Zelima er med sit liv, og får hele tiden bekræftet, at folket er tilfredse med mig som deres ypperstepræstinde, og at det er deres dybeste ønske at sende mig mænd, der kæmper for at tjene mig og modtage æren af min mælk. Der burde ikke være nogen tvivl, men nogle gange rammer det mig.
Din opdragelse? afbrød Alisha.
Sandsynligvis, svarede Anka. Derfor har jeg ingen lyst til at vende tilbage til den jordiske verden. Og da folket, ud over tempeltjenesten, nogle gange har brug for mit hoved, har livet her endda mening.
Dit hoved?! spurgte Alisha forvirret.
Mit sind, svarede Anka. I ved, folket her... jeg ved ikke, hvor de oprindeligt kom fra, men hvis du spørger mig, kom de her for titusinder af år siden snarere end tidligere, og i Peridëis synes de at være blevet på det niveau. De er helt fri for teknisk viden, kan næppe tælle, endsige regne, og de tænker ikke langt frem. Man lægger ikke altid mærke til det i dagligdagen... Nogle gange har de brug for nogen med lidt mere viden og fremsyn, og det tager jeg på mig. Ser I, på den måde kræves eros, intellekt, æstetik og hjælpsomhed, mine særheder finder formål, og alt er perfekt pragtfuldt. Er jeg god eller dårlig nu?
Alisha og Tim lo.
Lev det bare, sagde Tim. Tænk ikke så meget over det. Det sker for dig, og hvis du ikke accepterer det, hjælper det ingen og er bare tåbeligt, bestemt ikke godt for dig eller Zelima. Peridëis er tanker talt højt og bragt til live. Og på vores sprog er der en sang, der hedder “Die Gedanken sind frei.” Så lad dem være frie.
Anka lagde sig ned igen, hendes ben igen støttet op på tronens trin, og smilede. Hun så endelig afslappet ud igen. Og, spurgte hun frækt, nød I... kneppet?
Tim stønnede.
Alisha brast i latter. Stakkels fyr, han nød det alt for meget, men han kan ikke slippe det ud, som din kæmper udgød i dit skød.
Det havde jeg ikke tænkt på, sagde Anka, flov.
Det er fint, sagde Tim. I søvne, når jeg ikke er ansvarlig, dukker sådanne ting nogle gange op som en balance, lejlighedsvis endda med lettelse til sidst.
Virkelig?

Ja. Ikke en rigtig orgasme, mere en slags behagelig, befriende strøm. Jeg ved ikke, om noget faktisk flyder, men jeg drømmer det sådan.
I det mindste noget, sukkede Alisha, oprigtigt medlidende med Tim. Og forresten, tilføjede hun til Anka, jeg var jaloux på dig over den fyr. Og også, at gøre et simpelt... knep... til et storslået ritual, med masser af indsats og ceremoni, ophøje det, iscenesætte en stor optakt – det var virkelig ophidsende.
Anka smilede.

Kjolen er klar, lød Zelimas stemme bagfra.

Da Alisha tog sin kjole på, følte både hun og Tim, at det var et godt tidspunkt at forlade Zelima og yppersteprøstinden.
Zelima førte dem gennem en klippepassage til den anden side af søen, hvor den azurblå brolagte sti kom frem fra vandet og førte ind i en dal med stejle klipper, der rejste sig på begge sider, en frodig grøn jungle med talrige blomster i midten, og solen altid skinnende direkte ned på den azurblå brolagte sti. Også her snoede en bæk sig gennem dalen, drikkelig når det var nødvendigt og tilbød lejlighedsvis badepladser.
Zelima rakte Tim en pose med nogle godbidder, krammede Alisha farvel og spurgte pludselig med et drillende glimt: Må jeg?
Hvad??? Alisha så forvirret på hende.
Zelima greb Tims overarme med begge hænder, strakte sig op mod ham og kyssede ham fuldt på munden. Jeg synes, du er sød, sagde hun bagefter. Så tilføjede hun hurtigt: Selvfølgelig synes jeg, I begge er søde!
Alle tre lo, og slaven Zelima vendte om og begav sig tilbage til templet.

Alisha og Tim så efter Zelima, indtil hun forsvandt ind i den hemmelige passage, de havde taget fra templet til dalen. Tim lagde Zelimas proviant i sin rygsæk, og begge kiggede tilbage en sidste gang på søen og tempeltrapperne, der strakte sig sidelæns ind i klipperne.
Lad os gå, sagde Tim.
Lad os gå, svarede Alisha.
Lad os ikke gå, sagde Tim.
?!
Tim lo. Selvom du kan gøre heksespringet, vil jeg stadig gerne have lidt sikkerhed, hvis noget sker, eller vi bliver adskilt. Lad os gå til klipperne og hente en ny krystal, som du kan bære.
Du også.
Jaaaaaa. Mig også.
Begge gik langs søens bred, indtil de nåede den stejle klippevæg, der begrænsede dalen. Da de fulgte klippen, forgrenede en passage sig ind i klippen efter blot et

par dusin meter. De gik ind og fandt snart et sted på væggen, hvor det velkendte narreguld glimtede. Tim huggede to stykker ud, ikke uden besvær, bad Alisha kassere sit gamle narreguld og gav hende den nye krystal. Alisha stak den i en af sine kjolelommer, og Tim gemte også sit stykke.
Søens bred er iøjnefaldende nok til let at huske, sagde Tim, mens de begge kiggede tilbage over søen.
Og hvis du lander her med et heksespring, har du straks selskab og et behageligt sted at bo, tilføjede Alisha.
Sandt.
Så begav de sig virkelig af sted. Tilbage til den azurblå brolagte sti og fulgte den ind i dalen.

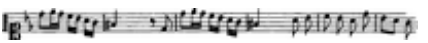

Samtaler om Anka

En stund gik begge tavst side om side langs den azurblå brolagte sti. Hver var fortabt i sine egne tanker.
Ved du, hvad Anka minder mig om? spurgte Tim til sidst. En bedemantis eller en sort enke.
En hvad?
Bedemantis eller sort enke. De æder hannen under parringen. Det interessante spørgsmål for mig er: Lider hannen eller ej? Det er ikke helt klart, og et etisk spørgsmål er irrelevant for dyr. Men lider hannerne af at blive ædt, eller er det sådan, at de i seksuel ophidselse måske endda finder fornøjelse i at blive ædt? Og kun flygter, når ophidselsen er falmet?
Du tænker mindre på Anka og mere på mændene, der kæmpede for hende?
Ja. Måske kunne vi have fortalt Anka det.
Hellere ikke, sagde Alisha. Ville du ønske at blive sammenlignet med en edderkop?
Brrr. Nej. Men bortset fra det, tilføjede Tim, er det ikke helt klart med beboerne, om vi overhovedet kan sammenligne dem med os.
Tror du virkelig, de er en illusion? Anka mener tydeligvis ikke det.
Svært at sige. Ud fra alt, hvad jeg har hørt eller set, er de en del af Peridëis, så hvorfor skulle de følge andre regler end Peridëis som helhed? Hvis min teori er rigtig, minder de mig om drømmefigurer... kun der, fordi jeg drømmer. Eller som en forfatters fiktive karakterer: hvad de gør har altid noget at gøre med forfatteren, men de eksisterer ikke uden dem. Peridëis er sådan en fascinerende verden. Hvis den blev skabt til at rense ens sjæl, ville det næsten være forkert *ikke* at hengive sig til ting, som Anka gør. Ligesom kunst, litteratur eller film. Der sker ting, som vi ville finde forkastelige i virkeligheden. Alligevel elsker vi at læse krimier.

Og frække historier, tilføjede Alisha tankefuldt. Dem sendte vi rundt under bordet i klassen.
Forresten, sagde Tim, lagde du mærke til, hvor retfærdigt de to mænd kæmpede, og hvor retfærdige tilskuerne var?
Sandt.
Det er typisk for Peridëis. Mændene kæmper ofte blodigt, men altid påfaldende retfærdigt, og kvinderne ville dybt foragte baghold eller lignende – det er skamfuldt. Kun ægte, ærlige sejre tæller.
Er der nogensinde dødelige kampe?
Aldrig. Har du glemt, at man ikke kan dø i Peridëis?
Rigtigt. Så heller ikke i ulykker eller kampe?
Nej. Kampe slutter med, at modstanderen giver op, hvad enten det er gennem nederlag, udmattelse eller smerte.
Og så?
Det afhænger. Enten er det overstået, eller der er fangenskab eller slaveri. Det varierer bare.
Hvordan passer slaveri med, at dette er et paradis?
Fordi det er anderledes end i den jordiske verden og føles anderledes. Plus, en gang om året er der en stor festival, der fejrer skabelsen af Peridëis. På den dag, ved middagstid, slukker solen i cirka et minut, og totalt mørke hersker. Når den lyser op igen, er det symbolet på Peridëis's skabelse, og festivalen begynder[60]. I det øjeblik er hver slave fri og har ret til at vende tilbage eller ej. Men ejeren kan aldrig befri en slave mod deres vilje. Selvfølgelig giver slaveejere bunker af løfter nogle uger før festivalen, som de normalt ikke holder, og sørger generelt for godt humør blandt deres slaver.
Og de falder for det?!
Selvfølgelig, det virker også med emballage, politik og revolutioner.
Sandt. Og med store bryster.
På grund af mælken?
Nej, fordi kvinden bag de store bryster kan være dum og stadig have bedre chancer.
Hvilket er et argument for den prude del af menneskeheden.
Alisha lo. Nej, du bør ikke bedømme en kvinde kun på hendes hjerne.
At jeg oplever at høre dette... hvor var jeg? Åh ja, slaverne. En slaveejer kan også gøre tingene særligt ubehagelige for enslave, hvis de vil af med dem.
Hvorfor skulle de ønske det? Og hvorfor skulle slaven ønske at blive?
Du er kun slave i en fastsat tid, svarede Tim. Lønarbejde eksisterer ikke i Peridëis. Enten arbejder du frit for dig selv, eller du sælger dig selv for en aftalt periode. Når du tager en slave, har du pligt til at sørge for dem. Det er også aftalt,

60 Sammenlign: Saturnalia i Rom fra 45 f.Kr., fejret mellem 17.–23. december. Guden Saturn blev æret som hersker over den oprindelige guldalder.

hvad slaven er garanteret. Hvis ejeren ikke opretholder det, kan slaven tages fra deres besiddelse, og om nødvendigt beslaglægges det, der skulle have været skyldt slaven for den resterende tid. Lidt som et forlig efter en skilsmisse. Så at blive slave er ikke altid let, eller omvendt kan det være attraktivt, fordi det tilbyder sikre levevilkår. Men slaven giver sig selv fuldstændigt.
Skal det tages bogstaveligt?
Absolut. En slave er en slave.
Det ville betyde, at hvis jeg solgte mig selv for en enkelt dag, kunne ejeren ikke kun få mig til at arbejde, men også voldtage mig.
For det første arbejder kvinder ikke i Peridëis. Højst æstetiske eller kunstneriske ting som smykker eller tøj, eller måske som handelskvinde. Du ville hovedsageligt blive malket. Men selvfølgelig ville du også blive brugt til tilfredsstillelse; tror du, at være slave betyder bare at slappe af?
Mændene tidligere var ikke dårlige. Er alle mænd her sådan?
Ja. Glem ikke, hvad Peridëis er. Og glem ikke din egen konstante ophidselse. Det får alle til at se gode ud, når du er tilstrækkeligt liderlig. Ingen er virkelig uattraktive her. Du finder noget tiltalende i alle, og ingen behøver kun at tilfredsstille sig selv eller kan aldrig være slave.
Lige nu lyder femten minutter som fornøjelsesslave godt, sagde Alisha. Kan jeg smutte ind i buskene for at gøre noget ved denne trang uden at belaste dig?
Afvist, sagde Tim. Vi starter ikke på det. Jeg har en bedre idé, en der kom til mig, da Anka talte om Zelima.
Hvad mener du?
Tim smilede mærkeligt til Alisha, og hans pupiller snævrede ind på en måde, der gav hende en gysen.
Hvad planlægger du? hviskede Alisha. Hendes hjerte bankede.
Tim svarede ikke, men greb Alishas håndled fast. Han blev ved med at se hende i øjnene. Vil du have femten minutter som slave? Som Zelima? Jeg skylder dig et svar om reb og piske. Vil du have det nu? Lige nu?
Ja! Tak fordi du ikke glemte. Alisha steg ind i en stærkt ophidset tilstand, åndede i stød.
Med en bevægelse rullede Tim rebet ud, som han altid bar ved sin side. Han viklede det om Alishas håndled og bandt hende stående mellem to træer.
Ja, min herre, bind mig, hviskede Alisha, gør mig til slave. Hun ville vide, hvordan det føltes at sige sådanne ting. Det ophidsede hende endnu mere.
Først tager jeg din mælk, sagde Tim. Øjeblikke senere satte han munden til det ene bryst, malkede det andet hårdt, trak det langt og greb ind i det for at få mere.
Alisha stønnede af smerte. Ja, brug mig, åndede hun, udnyt mig, vær hård mod mig.
Efter et stykke tid slap Tim hendes bryst. Jeg vil piske dig med kæppen, sagde han. Han trak sin kæp fra dens hylster og holdt den mod Alishas bryst. Han

malkede mælk fra hendes bryst på kæppen for at gøre den smidig. Så malkede han mere og gned det på Alishas ryg og balder, mens han rakte rundt om hende med hånden.
Til sidst stod Tim bag Alisha. Benene fra hinanden!
Alisha stod hurtigt med benene spredt på jorden.
Tæl højt! befalede Tim.
Så slog han med kæppen.
Ha! En!
Ha! To!
Ha! Tre!
Alisha modtog otteogtyve slag, gradvist stigende i styrke. De første seks slag gav skarp, sviende smerte, de næste seks brændte voldsomt, og efter det tolvte slag gled hun pludselig ind i en tranceagtig tilstand. Hun svævede. Hendes ansigt viste en næsten vanvittig lyksalighed. Hun skreg på en måde, så en tilfældig iagttager næppe kunne afgøre, om det var smerteskrig eller nydelse. Det var nydelsesskrig. Hvert yderligere slag var ren ekstase. Så kom hun.
Tim fangede hende, løsnede hurtigt rebene og holdt Alisha i sine arme, indtil hendes orgasme fuldstændigt ebbede ud.
Tak! sagde Alisha, kyssede Tim og var oprigtigt taknemmelig.
De tilbagelagde en lang strækning, før natten faldt på. Alisha var glad for, at hun ikke havde trusser på, da hendes bagdel stak. Men hun nød det.

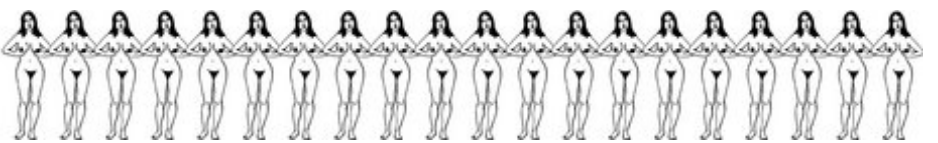

Institut for Særlig Fysik (Objekt P)

Per kurer!
~~Telex~~

Hvilken idiot vil sende sådan noget per telex?!

Afsender: Ministerens Kontor
Modtager: Objekt P, Leder af Serviceenheden
Tophemmeligt / TH

I henhold til ministeriel ordre skal alle rapporter vedrørende emnekomplekset "Objekt P" fremover udelukkende transmitteres via kurer. Telexkommunikation, selv krypteret, er uden undtagelse forbudt. Til din orientering vedlægger jeg rapporten, der førte til ordren fra Ministeren for Statssikkerhed.

[Originaltekst af rapporten]

EMNE: Dekonspiration[61] diligencering inden for MfS
af en rapport fra Obj. P

Vi rapporterer hermed om en dekonspiration inden for MfS. Efter grundig undersøgelse kan en ekstern dekonspiration med næsten sikkerhed udelukkes.

Fakta:

En telex fra Objekt P, trods tydelig markering som Klassificeret Hemmelig, blev fejlagtigt betragtet af personale som en fortælling af pornografisk karakter fra en privat kilde. Dette blev fremmet af rapportkomponenter, der havde en udpræget eventyragtig karakter. Som følge heraf spredte personale i telex- og chifertjenesten åbenlyst dele af den pågældende rapport, både i dens originale form og i modificerede versioner, via det interne MfS-telexnetværk til underholdningsformål, især om natten eller i weekender og helligdage i perioder med lav arbejdsbelastning.

61 Konspiration: I efterretningsjargon, skjulte hemmelige tjenesteaktiviteter. Dekonspiration er dermed afsløring/afmaskering af sådanne aktiviteter.

Indvirkning:

Spredningen af den pågældende tekst kunne kun begrænses, da den allerede var reproduceret for mange gange, og alt for iøjnefaldende undersøgelser skulle undgås. Spredningen blev lettet af, at standardtelexmaskiner altid er udstyret med en hulbåndsperforator, hvilket muliggjorde næsten ubegrænset replikering af teksten.
Risikoen ved de vidt cirkulerede tekster anses for lav, da ingen forbindelse til officielle forhold nævnes eller antydes, og efter vores vurdering synes en sådan forbindelse ikke plausibel. Højst kan en generel risiko ses, som altid er forbundet med smuds- og svinelitteratur.

Foranstaltninger:

Disciplinære foranstaltninger blev anset for utilrådelige af hensyn til hemmeligholdelse. For at sløre den originale tekst og forstærke indtrykket af en fiktiv baggrund blev talrige yderligere telexer med seksuelt indhold, men forskellige narrative kontekster, cirkuleret inden for MfS.
Efterfølgende, efter en vis ventetid, blev alle telexstationer inden for MfS generelt inspiceret for unødvendigt opbevarede hulbåndsruller og telexdokumenter, og blandt andet blev det universelt instrueret, at det er strengt forbudt at sende private eller ikke-officielle meddelelser via telexforbindelserne.

Tre tekstvarianter af den pågældende rapport er vedlagt i kopi.

[Originalen inkluderer ca. 1200 linjer med de vidt cirkulerede tekstvarianter]

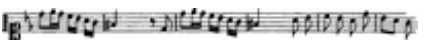

Kammerat Gisela

Kammerat Gisela, en kvinde i begyndelsen af 50'erne, ugift, slank, yderst attraktiv, meget velplejet, højt intelligent og medlem af Central Partikontroskommission (ZPKK), sad og bandede i sin tjenestebil, en Lada. En sovjetisk bil, ikke for hvem som helst, men alligevel behøvede hun normalt kun et par velvalgte sætninger, sagt med bløde, venlige ord, for at gøre det klart, hvem hun var.
Hun kiggede på kortet, der lå på hendes knæ. Hun burde nok alligevel have anmodet om et militærkort, da offentlige kort nær hemmelige faciliteter var bevidst vage og fyldt med unøjagtige detaljer. Det var sandsynligvis derfor, hun ikke kunne finde sin destination. Den sidste landsby havde stadig passet, men her var hun strandet.
Der! En traktor nærmede sig. Kammerat Gisela ventede, indtil den kom tættere på. Hun steg ud og vinkede til traktorføreren.
Da traktoren nåede hende, stoppede den, døren sprang op, og landmanden råbte over motorstøjen: Hvad er der galt?
Jeg leder efter noget, råbte Kammerat Gisela tilbage.
Nå, hvad så? Jeg er ikke tankelæser, pige.
Institut for Specialfysik!
Hvad for noget?
Institut for Specialfysik!
Findes ikke noget sådant her.
Jo, det gør! Det må være her!
Hvor så?
Et sted lige der inde i skoven derovre. (Kammerat Gisela pegede i retningen.)
Åh, du mener Stasi! råbte landmanden. Kør tilbage til vejen, så til venstre, en halv kilometer, og tag derefter betonpladevejen til højre. Nattevagterne i uniform er til højre i skoven, og de virkelig hemmelige er til venstre. Men jeg regner ikke med, at de laver fysik. Højst *meget* speciel fysik.
Landmanden efterlignede onanibevægelser, vinkede og kørte videre med sin traktor.
Kammerat Gisela kogte af raseri. Hvorfor finansierer Partiet en hemmelig tjeneste, når den første landmand, man mødte, allerede vidste alt?!
Hun startede bilen igen og begav sig af sted ad den angivne rute.

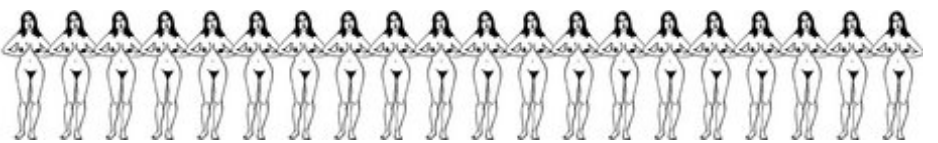

Peridëis

Kampbryster

Anka havde faste bryster, sagde Alisha til Tim.
Her går vi igen?
Men det er sandt. Og især Zelimas. Hvordan gør de det?
Anka havde mindre bryster, Zelimas var små, det er alt. Og bare så det er sagt, ingen af deres brystvorter og areolaer er nær så smukke som dine.
Men mine er så... så grimt store.
Kvindelige.
Så uattraktive.
Himmel, røv og tråd! Kig ned på mig.
Du har stådreng.
Men kun siden du begyndte at tale om dine grimt store brystvorter og areolaer. Er det svar nok?
Men det kunne være endnu bedre...
Hvaaaad, min erektion kunne være bedre?
Alisha lo. Nej, sagde hun, det er en fuldstændig pragtfuld erektion, så perfekt som den overhovedet kan være, den slags der ville begejstre enhver kvinde til ingen ende.
Tak. Og?
Og var Ankas areolaer ikke alligevel på en måde smukkere? Jeg skammer mig altid over mine.
Ankas areolaer var mindre erotiske.
Men smukkere.
Har vi ikke været igennem dette et par gange? Som mand, der tænder på kvinder, når det kommer til ting som bryster, bekymrer jeg mig mindre om abstrakt skønhed og mere om, hvad dine bryster gør ved mig. Om de ophidser mig. Dine ophidser mig meget, men Ankas var bare pæne. Der er et håndværkerordsprog: "Hvis det er for stramt, knækker det." Anvendt på vores emne ville jeg oversætte det som: "Efter æstetik kommer kedsomhed." Hvad vil du have? At mænd skal længes ved synet af dig eller bare stå og måbe?
Nu måtte Alisha le. Men én ting bliver stadig overset – de taler altid om brystets to roller, på den ene side som et erotisk bryst og på den anden som et nærende bryst. Men ved du, hvad der mangler?
???
Det aggressive kampbryst.

?????
Jo, det er sandt! Kvinder tjekker andre kvinders bryster lige så meget som mænd gør. Men af en anden grund: Er hendes bedre end mine? Og så gør de sig klar, pusler rundt, overgår hinanden. Til det skal du have det fast fremspringende bryst. Du vinder.

Begge lo. Så fortsatte de deres vej.

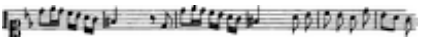

Halv-Satyren

Efter flere dages vandring langs den azurblå brolagte sti nåede Alisha og Tim et sted, hvor en grå brolagt sti forgrenede sig fra den azurblå. Og den grå brolagte sti førte ind i en dal, der afveg til højre fra deres dal. En forgrenende dal var ikke noget nyt, ej heller en forgrenende sti. Men det var ikke det overraskende. Det overraskende var noget helt andet: Alisha så en pæl ved vejkanten med et lille skilt, der stod:

Skiltet vækker en eller anden erindring i mig, undrede Alisha sig højt. Men jeg ved ikke, hvad det er! Og hvad skal der så være i den anden dal, hvor Peridëis alligevel allerede næsten ikke kan overgås? Skal vi tage og kigge efter?
Tid har vi, svarede Tim. Men jeg synes, skiltet er mærkeligt.
Hvorfor?
Fordi indbyggerne hverken kan læse, skrive eller regne. Hvordan skulle de kunne lave sådan et skilt? Det må altså være lavet af en Peri eller en besøgende. Men selv da: Hvem er skiltet beregnet til, når ingen alligevel kan læse det? Hos indbyggerne ville det kun vække mistro som tyveknuder[62].
Og hvad hvis skiltet er beregnet til os begge?
Usandsynligt. Og for vagt. Desuden har du ret i at spørge, hvad der er tilbage at ønske i Peridëis. Lad os først holde picnic her, og så tjekker jeg det ud. Men foretrækkeligt alene for nu.
De to slog sig ned ved vejkanten. Tim havde hentet frisk vand fra den nærliggende bæk, og Alisha havde strejfet rundt for at se, hvilke særlige frugter

62 Tyveknuder: Hemmelige symboler efterladt af vagabonder, f.eks. på husvægge, som hints til andre vagabonder.

området bød på. Måltidet var, som altid, mere end rigeligt, og Alisha var glad for, at maden ikke efterlod fedtruller på hendes krop. Måltidet afsluttedes, som sædvanligt, med en halv times hvile, hvor Tim tog sin del fra Alishas bryster, mens Alisha brugte den opståede ophidselse til at tilfredsstille sig selv med sin langfinger. Hendes mærkbart fyldigere bryster glædede ikke kun Tim, men hans entusiasme gav også tilbage til Alisha, hvilket gjorde hendes bryster endnu mere end før til en kilde til hendes egen lyst og nydelse[63].
Men til sidst var begge hvilede og tilfredse.
Jeg går og tjekker, hvad der er rundt om svinget i den anden dal, sagde Tim. Bliv bare her.
Jeg kan bruge tiden til et bad, foreslog Alisha.
God idé, sagde Tim. Jeg regner med, det tager to eller tre timer.
Så begav Tim sig af sted. Ned ad den grå sti ind i den anden dal.
Alisha tog sin kjole af, gik nøgen til bækken, fandt et sted, hvor vandet havde samlet sig i en lille sø, og sprang i. Da der var god tid, vaskede hun også håret og besluttede at skylle sin kjole grundigt. Tørring gik hurtigt i Peridëis, men det var ikke grunden; at fryse var ukendt her. Selv helt nøgen.
Bagefter vandrede Alisha rundt for at få tiden til at gå og opdagede de auberginelignende frugter, hun var stødt på, da hun først ankom til Peridëis. Når de blev plukket og varmet i hænderne (eller endda inde i skødet), svulmede de dramatisk op og vibrerede.
Skulle hun prøve de frugter igen?
Nej. Uden Tim i nærheden var tiltrækningen meget mindre.
Alisha lod frugterne hænge.
Af ren kedsomhed tilfredsstillede hun sig selv endnu en gang. Ganske hverdagsagtigt, med fingeren.
Hvor kunne Tim være?

ω ω ω

Tim havde gået langs den grå brolagte sti, drejet ind i sidedalen og fortsat lidt længere, men fandt intet.
Han stoppede og lod blikket vandre.
Endelig opdagede han en slags slot oven på en ensom lille klippe.
Og det skulle opfylde alle ønsker?!
Tim rystede på hovedet.
Så sprang en pelsbeklædt skikkelse med et hop frem mod Tim bagfra, udstødte et skrig, og i et splitsekund lå Tim bundet på jorden.
Det var nytteløst at kæmpe mod disse reb. De ville løsne sig selv efter noget tid,

63 Hobo-tegn: Hemmelige symboler efterladt af vagabonder, f.eks. på husvægge, som hints til andre vagabonder.

men indtil da ville ingen skarp kant eller andet hjælpe – så stærke var disse bindinger.
Tim lå på jorden og bandede. Hvordan kunne han have ladet sig overrumple så let?
Den pelsbeklædte skikkelse lænede sig over Tim og gryntede tilfreds. Det var en halv-satyr. Ægte satyrer handler ikke med vilje. Men denne havde endda bundet ham, hvilket krævede mindst begrænset ræsonnement. Halv-satyre opstod aldrig uden ydre indgriben. Disse ynkelige væsener var altid en bevidst skabelse af nogen, der med vilje holdt dem i denne tilstand, lydige redskaber uden egen vilje. Man fangede en satyr og gav den lige nok mælk til at tæmme den, men kun for den, der gav mælken. Og så ville den gøre alt, hvad den person ønskede, uden at genvinde sin fornuft eller frie vilje.
Tim besluttede at spare på kræfterne og gøre ingenting. Den eneste irritation var, at Alisha var efterladt alene, uvidende.
Men med betydelig anstrengelse fumlede Tim ved sit bælte og fik sin kæp til at falde til jorden, i håb om at det ville tjene som et tegn til Alisha.

Den hårede halv-satyr løftede Tim op på skulderen med lethed og bar ham over nakken som en sæk mel. Tim var oprigtigt forbløffet over den styrke, satyrer besad. Ligesom fulde satyrer havde halv-satyren en vedvarende erektion. Udadtil kunne Tim ikke have skelnet ham fra en satyr. Kun hans opførsel var anderledes, da satyrer blot lader sig rive med.
Halv-satyren begav sig af sted. Ti meter senere lod Tim sit reb glide til jorden i den retning, de gik. Halvtreds meter længere fremme lod han også sit tomme bælte falde. Forhåbentlig ville det være nok til at antyde for Alisha, hvor han var taget hen. Alisha var ikke dum, trøstede Tim sig selv. Han havde ikke flere genstande at smide. Halv-satyren var ligeglad. Tim kunne have skrevet et brev og kastet det på jorden, hvis han havde haft et.
Halv-satyren bar Tim gennem skoven uden tegn på træthed.

En halv time senere nåede de slottet. Det stod på en klippe omgivet af rindende vand. En faldefærdig gammel vindebro førte over åen til en port, der desperat trængte til reparation. Vindebroen kunne ikke hæves, og porten kunne ikke lukkes, det var tydeligt ved første øjekast.
Indenfor førte en klippesprække op til slottet.
Og åh, hvilken tilstand slottet var i! Taget var fuldt af huller, skodderne hang skævt, væggene var revnede, fyldt med sprækker og smuldrende. Men halv-satyren fortsatte, indtil de nåede det lille slottårn. Tårnet var i en nogenlunde acceptabel stand, og gårdspladsen lige foran var ryddelig og endda indrettet med en vis smag, selvom reparationerne ikke altid var uden fejl. Men det var beboeligt, og et træhegn omsluttede denne del af den indre gård.

Satyren gryntede højt.
Øjeblikke senere åbnedes døren til det lille tårn.
Et glædesskrig lød, og en noget hæs kvindestemme rungede: Åh, hvad har du fanget til mig, min pelsede skat! Bring ham ind, lækkerbiskenen, den fine!
Det var en meget slank kvinde med lyst blondt hår, stramt sat op, iført en tætsiddende top af blødt sort læder prydet med talrige guldskinnende krystaller. Narreguld? Kunne det være? Hendes bryster stak fast og fejlfrit frem fra lædertoppen. Hun bar ikke nederdel, men lange sorte læderstrømper af det samme bløde sorte læder som hendes top. Disse strømper nåede lige under hendes balder og efterlod rigelig plads til hendes køn. Hendes balder (lidt magre, tænkte Tim) og pubis forblev blottede, ligesom hendes bryster. Efter Peridëis-standarder var hendes bryster ret små (i den jordiske verden ville de ikke have virket sådan) og gav et usædvanligt fast, næsten stramt indtryk. Ikke dårligt, måtte Tim indrømme stille, selvom det ikke var hans foretrukne form.

Halv-satyren bar Tim ind i slottårnet og op til anden sal. Godt, at trappen var af sten, givet hvor faldefærdigt alt andet så ud.
Ovenpå var der et lyst karnaprum, i midten af hvilket stod et stort, solidt træbord, der alt andet end var vakkelvornt. Det kunne kun stå der, fordi rummet havde et sten gulv. Anden sal var bygget på en forhøjet klippefremspring. Rummet havde vinduer i to retninger, flere kister var synlige, og ved et vindue stod et stort bord lavet af klippe. Eller rettere, det var klippe, sikkert der længe før slottet blev bygget.
Halv-satyren kastede Tim op på det store solide træbord som en våd sæk.
Av! råbte Tim, mere i protest, da han havde formået at tage af for sig godt nok.
Vær nu ikke sådan, min søde mundfuld, sagde kvinden med sin hæse stemme bag halv-satyren. Nu bliver du pænt bundet.
Og med behændige bevægelser havde kvinden, et-to-tre, bundet Tims spredte ben til bordet på begge sider, derefter hans arme. Armene kun på den ene side for nu, da halv-satyrens bindinger endnu ikke var slidt af – så hans arme kunne endnu ikke bindes separat på hver side af bordet. Til sidst, for en sikkerheds skyld, blev hans overkrop også sikret til bordet.
Kvinden gennemsøgte Tim og fandt krystallen.
Nå, nå, sagde hun, vi vil vel ikke undslippe, vel? Hun tog krystallen og placerede den, tydeligt synlig for Tim, på det store stenbord nær vinduet. Så hamrede hun på den med en anden sten, indtil krystallen var knust i små gyldne stykker. Hun slog med raseri, da narreguldet var sejt. Det tog lidt tid. Gnister fløj til siden gentagne gange.
Så, sagde kvinden, forpustet, da hun var færdig. Nu tilhører du mig!
Tim havde sine tvivl. For nu var hun dog ret. Han var bundet og sandsynligvis for ophidset til at udføre et heksespring i dagevis. Men der var noget spændende:

denne kvinde var tydeligvis ikke bange for narreguld og kendte dets hemmelighed. Hun måtte, ligesom ham, komme fra den jordiske verden. Hvad ville hun have fra ham, som hun ikke langt lettere kunne have fået fra en beboer? Han behøvede ikke at spørge.

Du, min smukke, sagde kvinden, du er nu min slave. Sikke en fangst! En foged, en *foged*!
Men, hun tav et øjeblik, jeg bør belønne min pelsede skat. Kom her! kaldte hun strengt, og halv-satyren kom med et spring.
Kvinden rakte ind i en af kisterne og trak en krukke frem, dens låg tæt bundet med en snor. Det var åbenbart nok til at gøre indholdet utilgængeligt for halv-satyren. Krukken indeholdt tørret kvindemælk, gjort til pulver. Kvinden hældte noget i sin åbne hånd og tilbød det til halv-satyren. Han slikkede grådigt hendes hånd ren.
Så, du har gjort nok nu, sagde kvinden med sin hæse tone, men ganske ømt, til halv-satyren. Du må gå og sove nu. Gå!
Halv-satyren trak sig tilbage, mumlede. Kvinden så efter ham, indtil han var væk. Hun forseglede omhyggeligt krukken igen, satte den tilbage i kisten og lukkede kistens låg.
Min skat har en dejlig stor penis, ikke sandt? sagde hun og vendte sig mod den bundne Tim. Men desværre er hans sæd værdiløs, den har ingen kraft. Og det bringer os til dig. En simpel mand ville have været nok til at levere brugbar essens til mine formål. Og en besøgende fra den jordiske verden med hans store styrke ville have været et lykketræf uden mål. Men en foged, der lever i cølibat?
Hun rystede af latter. Hendes hæse latter.
Du, min smukke mand, hviskede hun i hans øre, du er kronen på værket. Gennem din tåbelige afholdenhed har du samlet så meget livsenergi i dig. Så meget livsenergi, at jeg sandsynligvis ikke behøver at fange en anden mand for at nå mit mål. Jeg vil nu tage den livsenergi fra dig. Jeg vil suge hver eneste dråbe sæd ud af dig, indtil dit mentale lys slukker. Og tro ikke, du får nogen genopfyldning fra mig. Jeg vil tage, ikke give. Og jeg hader at give mælk! Jeg hader, at jeg ikke kan modstå disse opsvulmede ting! Og smerten, når de er fulde! Jeg, åh min smukke fange, beholder min mælk for mig selv. Og så samler jeg mere og mere mælk i mig, mere og mere, og det vil gøre mig mægtig. Kun når de to bryster presser for smertefuldt, kun da udtrykker jeg mælk. Men ved du overhovedet, hvad udtrykning er?
Tim rystede på hovedet.
Nå, sagde kvinden, det er min hemmelighed. En hemmelighed ukendt i Peridëis, fordi alle de køer er besatte af at give så meget mælk som muligt. Min hemmelighed går den anden vej: du stimulerer ikke brystvorterne, tværtimod, du rører dem slet ikke. Slet ikke! Ikke en smule! Du stryger kun siderne af brysterne

med fingrene, fra bagsiden og frem, men ikke helt til brystvorterne. Og selv det kun, indtil den mælk, der pressede mest smertefuldt, er ude. Så stopper du! Det er lige nok til at holde min pelsede skat fra at vende tilbage til en fuld satyr, men langt fra nok til, at han bliver menneske igen. Og jeg, jeg beholder min styrke i mig. Og ved du, hvilken opgave du skal opfylde?
Tim rystede på hovedet.
Du, min smukke, vil give din sæd. Din stærke, overmåde potente sæd! Og den sæd vil ophøje mig til en Peri!
Nu blev Tim urolig. Han troede ikke, det ville virke, men kvinden troede det. En gal kvinde. Og hvis hun tvang ham til at ejakulere igen og igen, var der en reel fare for, at han ville tabe sig bort til en satyr. Han var blevet fortalt, hvordan det fungerede: på grund af den behagelige side af tilfredsstillelse var det ikke uudholdeligt nok til at udløse et spring til overgangen, som ville have ladet ham undslippe faren. Og når du først var en satyr, sagde rapporter, følte du ingen lyst til at forlade den tilstand. Du fulgte dine drifter, mad var rigeligt overalt, kun sindet var væk, men du følte det ikke som lidelse, når du ikke havde noget. En sand fælde, den eneste i Peridëis. En fælde kun for mænd. Og han var en mand.
Men hvad skulle han gøre?
Han havde ikke tid til at tænke. Han kunne heller ikke nå at blinke væk. Den læderklædte, højhælede blondine gav Tim et grusomt smil.
Nu bliver du tømt, min smukke, og du kan *ingenting* gøre ved det! Se, jeg gør endda en indsats, fordi jeg *vil* have, at du nyder det. Jeg vil endda have, at du nyder det *meget*.
Og hun greb hans penis med hånden. En varm hånd.
Føles det godt?
Penisen stivnede. Tim forsøgte at bekæmpe det med sine tanker. Denne kvinde rørte noget i ham, der svarede. Ikke alt er forklart. Penisen blev endnu stivere.
Så du kan lide det? Hvem skulle have troet. Jeg vil gøre mere, som du kan lide.
Og blondinen begyndte forsigtigt og langsomt at trække forhuden på penis tilbage. Hele vejen tilbage. En lille pause, og hun trak forhuden langsomt frem igen.
Det er dejligt, ikke? Og se på mine bryster. Er de ikke vidunderligt faste? De stikker ud som en femtenårigs. Og se på mine lår...
Den blonde kvinde rejste sig. Men hun beholdt Tims penis i hånden, forsigtigt og langsomt bevægende forhuden frem og tilbage, frem og tilbage, frem og tilbage, frem og tilbage... Da blondinen stod, kom hendes pubis ind i Tims synsfelt. Og hendes lår. Faste, stramme lår. Se, hvor interessant mit pubis er, sagde blondinen og placerede det ene ben på det tunge træbord.
Mod sin vilje faldt Tims blik på blondinens pubis. Og der så han... situationen var ikke ligegyldig for hende; hun var selv højt ophidset. Hendes vulva var opsvulmet, hendes skamlæber adskilt. Og ikke kun det, alt glinsede vådt og glat.
Tim kæmpede mod de intense fornemmelser, men det var nytteløst.

Nu begyndte blondinen gradvist at fremskynde bevægelserne på hans penis. Uden at overdrive, dog. Hun intensiverede bevægelserne med dygtighed og øvet tilbageholdenhed.
Tim stønnede.
Da han åbnede øjnene igen, faldt hans blik på blondinens bryster: de begyndte at dryppe. Et øjeblik senere løb en rislende mælk ned ad hendes bryster. Og øjeblikke efter det sprøjtede mælk ud. Først en stråle, så to, og til sidst mange. En sand bruser af mælk væltede over Tims krop, hans ansigt, hans uniform, overalt – sikke en skam, han ville have elsket at få det til sig selv nu. Han forsøgte at fange i det mindste noget af mælken med munden for at opveje lidt af det, blondinen forsøgte at tage fra ham.
Blondinen fortsatte rasende sine håndbevægelser.
Du kan heller ikke gøre noget ved det, tænkte Tim for sig selv, *ingen kur kan stoppe dine sprøjtende bryster nu*. Det var åbenlyst, at blondinen var seksuelt højt ophidset. Med fulde, dunkende bryster i en sådan tilstand kom mælken af sig selv. Det var den samme kropsmekanisme: brysterne var direkte forbundet til skødet, som alle i Peridëis vidste alt for godt. Selv i den jordiske verden, hvor det ikke blev talt om, følte mødre det, når deres kroppe belønnede dem for at amme deres børn. De talte bare ikke om det, udvekslede kun vidende, smilende, tavse blikke i afslørende øjeblikke. Selvfølgelig kunne du kæmpe mod belønningen med al din magt, men så ville mælkestrømmen aftage. En slem fælde. I Peridëis kunne viljestyrke imidlertid ikke stoppe mælkestrømmen udløst af følelser, ej heller følelserne, der udløste mælkestrømmen. Følelserne var ligeglade med, hvad viljen ønskede; de skabte deres egen vej.
Blondinen begyndte at jamre vredt, hvilket kun fik hendes bryster til at producere mere, og hun forsøgte at masturbere penis hurtigere.
Til sidst, trods den groteske situation, kunne Tim ikke længere holde tilbage, delvis fordi blondinen var ret dygtig og langt fra uattraktiv. Hans vejrtrækning og stønnen afslørede for blondinen, at hans lænder allerede strammede. Og så lænede hun sig frem, tog hans penis dybt ind i munden og begyndte at suge rytmisk. Varmen fra hendes mund og de intensiverede fornemmelser fik Tim til at bue og nå et kraftfuldt klimaks. Han udgød kraftigt i hendes mund, igen, igen og igen. Hun sugede med yderste følsomhed i hans rytme for at udtrække hver eneste dråbe sæd. Og slugte det ned. Så slikkede hun hans penis ren, sikrende, at ikke en eneste smule gik til spilde.

Da Tims penis ikke gav flere dråber, lod blondinen ham ligge der og forlod rummet. Men Tim var ikke alene længe. Efter måske ti minutter vendte hun tilbage. Og Tim var oppe igen. Han vred sig under hendes masturberende hånd, fordi hendes bevægelser, så kort efter hans ejakulation, var smertefulde. Blondinen justerede. Tortur var ikke hendes mål, men at tømme Tim

fuldstændigt. Hun slowede sine bevægelser, blev mere forsigtig, meget blidere. Og faktisk, på denne måde, rejste penis sig igen, først ganske blød, men efter noget tid blev den hård, og Tim kunne ikke modstå. Desværre sprøjtede blondinens bryster ikke længere, som de havde gjort første gang, sandsynligvis fordi trykket var lettet. De dryppede, men det var ikke nok til at få hans mund inden for rækkevidde af mælken. Blondinen bemærkede det.
Nej, min smukke, sagde hun, du får ingen af min mælk. Du skal forblive ren. Uden noget fra mig, af mig. Din styrke skal være helt ekstern.
Hun intensiverede sin teknik på Tims penis. Det tog længere tid denne gang, men igen manglede han styrken til at modstå og udgød i hendes mund.

Endnu en gang forlod blondinen rummet og lod Tim ligge der. Og igen, efter ti minutter, vendte hun tilbage for at suge saften fra hans lænder endnu en gang. Og igen lykkedes det hende, selvom Tim udgød langt mindre sæd.

Da blondinen vendte tilbage til Tim efter endnu en kort pause, havde han måttet lindre sig selv; der var ingen valgmulighed, og Tim var ligeglad, for udmattet. Til hans overraskelse var blondinen ikke rasende. Nej. Hun vaskede ham først grundigt. Så tog hun tid til at binde hans hænder om, da den oprindelige binding var løsnet. Tim kunne stadig ikke have befriet sig selv.
Blondinen vaskede Tim omhyggeligt, ikke groft. Man kunne mærke, han havde værdi. Hun gav ham også mad. God mad. Hun gav ham vand at drikke. Godt vand. Bagefter tørrede hun hans mund.
Men så tog blondinen Tims penis i hånden igen. Hun ophidsede ham forsigtigt, men bestemt. Og fristede ham med sine bryster. Og lod ham lugte hendes pubis, hvilket afslørede for Tim, at hun var intenst ophidset, hvilket desværre havde en stærk effekt på ham. Blondinen masturberede den nu oprejste penis, indtil den gav sin sæd igen, ikke meget mere, men stadig noget. Blondinen var klar med munden i tide, hendes hånd strøg penis fra bunden for at lokke et par dråber mere ud, som hendes sugende mund alene endnu ikke havde udtrukket.

Dette fortsatte gennem natten. Blondinen blev hos ham, strøg ham imellem. Især hans testikler. Hun drillede ham med alle kneb i bogen. Hun troede sandsynligvis, at dette ville producere mere sæd. Eller måske gjorde det. Eller denne lyst nærede hendes egen begær. Hvem ved.
Tim blev ikke kun plaget af smerten i sin penis – han havde udviklet svære kropssmerter og følte slag på sin hud, som om han blev pisket. Det grusomme var, at disse smerter blandede sig med nydelse, især da blondinen holdt ham i en tilstand af sanselig ophidselse hele tiden. Og Tim begyndte at forstå, hvorfor man kunne blive en satyr. Man måtte kæmpe mod det, men det var uendeligt svært, når nydelse skete samtidig. Han var gledet ind i en tranceagtig tilstand, en svajen

mellem lyst og smerte. Og med hans essens drænet så hurtigt, var der en reel fare for, at han ikke havde meget tid tilbage. Han havde længe mistet sin vilje.

Endelig, dybt inde i natten, var blondinen træt nok til at lade Tim være alene.
Så, min smukke, åndede hun på sin hæse måde, strøg hans testikler, sov nu godt og lav masser af frisk sæd til mig. Og efter solopgang, min smukke, vil jeg tømme dig fuldstændigt.

Hun forlod rummet.
Tim faldt i søvn minutter senere.
Nej, ikke helt.
Han ville være faldet i søvn, hvis...

...hvis Alisha ikke i det øjeblik var sneg sig ind i rummet.

Du stakkel, udbrød Alisha, jeg var så bange for dig! Jeg måtte se på hele tiden, mens hun tog din sæd.
Mælk, hviskede Tim, mælk!
Hurtigt holdt Alisha sit bryst til hans mund, og Tim begyndte svagt at suge. Alisha malkede med hånden, pressede sin mælk ind i hans mund. Gradvis blev hans sugning stærkere.
Skal vi ikke flygte først? spurgte Alisha stille.
Nej, svarede Tim, ingen... kræfter, ...først... mælk!
Alisha hjalp så godt hun kunne, klemte den sidste smule mælk ud af sit bryst. Hun kyssede Tim på hans svedvåde pande og hviskede: Jeg kunne ikke komme før, det væsen var der. Og jeg kunne aldrig have overmandet kvinden.
Først efter en god stund stoppede Tim. Alisha, hviskede han, løsn mig nu, jeg tror, jeg er okay igen.
Alisha løsnede ham, først hans hænder, derefter hans overkrop, så hans fødder.
Det, du så, var en halv-satyr, hviskede Tim, en satyr bragt kun halvvejs ud af sin tilstand og bevidst holdt i den halve tilstand. Et underdanigt bæst. Du havde ret i at vente; din duft alene ville have gjort det vildt; dette var den eneste måde, det kunne fungere.
Tim rejste sig.
Hans gang var meget usikker. Alisha støttede ham, bekymret.
Det skal nok gå, hviskede Tim. Mælken skal bare have tid til at virke. Giv mig et minut eller to.
Tim stod ubevægelig i sin nuværende position, og Alisha holdt hans arm fast. Kun Tims høje vejrtrækning var hørbar; ellers var der dødstille.
Pludselig hviskede Tim: Kom, lad os komme væk herfra.
Er du okay nu?

Meget bedre. I det mindste nok til at flygte.
Alisha rakte Tim hans bælte, hans kæp og det sammenrullede reb, han havde båret ved sin side. Hun havde fundet genstandene, draget de rigtige konklusioner og taget dem med.
Tim stoppede op for at spænde bæltet. Han beholdt kæppen og rebet i hånden.
De sneg sig stille ned ad trappen. Hvilken held, at det var en stentrappe; en trætrappe i slottets dårlige stand ville helt sikkert have knirket.
Gårdporten udenfor er åben, hviskede Alisha. Jeg skulle kun lukke hoveddøren, så ingen ville bemærke det.
Forstået, hviskede Tim.
Men så snublede Tim, stadig for svag. En høj klirren gav genlyd, da han væltede noget.
I næste øjeblik nærmede en massiv skikkelse sig, mumlede højt, fra beboelsesrummene i stueetagen og kom deres vej. Et helvedes spektakel brød ud.
Ud! brølede Tim.
Alisha stormede mod udgangen og sprang ud i natten.
Tim havde en fordel: han var i korridoren, så halv-satyren kunne ikke bruge sin fulde styrke. Han kunne til gengæld udnytte sin dygtighed og planlægning.
Ved hans fødder lå det, han havde væltet. En taburet.
Tim kastede taburetten mod halv-satyrens ben.
Halv-satyren styrtede til jorden.
Tim svingede sin kæp og ramte halv-satyrens knoer og fingre med fuld kraft flere gange.
Halv-satyren hylede af smerte. Men vigtigst af alt: dens hænder var ude af spil til en kamp for nu. Tim greb øjeblikket, bandt hurtigt satyrens hænder med sit reb og knyttede dem til dens fødder.
Så sprang Tim også ud i natten. Hvor var Alisha? Åh – hun var allerede ved porten og holdt den åben for deres flugt. Fantastisk! Tim løb. Han var ikke hurtig, manglede kræfter. Men alligevel.
Alisha smækkede døren i bag dem. De løb over resten af gårdspladsen, godt oplyst af månen.
De var allerede ved at krydse broen. Tim var virkelig lav på kræfter. Men der var ingen lyde bag dem; de havde stoppet flere gange for at lytte.
Hvilken held.
Kom, lad os gå normalt nu. Kan vi fare vild? Jeg er ikke helt mig selv endnu.
Jeg tror ikke det, sagde Alisha. De høje klipper giver god orientering.
Før mig, sagde Tim. Jeg er ikke pålidelig endnu. Du ved, jeg kan ikke se meget lige nu, og jeg kan heller ikke tænke klart.
Alisha tog hans hånd. De gik lige gennem den natlige skov. Månen oplyste deres vej. Og hvis du holdt en arm foran ansigtet, ville ingen gren uventet ramme dig.
Endelig nåede de stien.

Hvilken sti er dette, spurgte Tim, den bløde eller grå?
Den grå, svarede Alisha.
Sikker?
Sikker.
Vi er stadig i sidedalen. Vi skal til venstre nu.
Det var lettere at gå nu. Der havde stadig ikke været lyde bag dem.
Til sidst nåede de til forgreningen med skiltet. Alisha ville have revet det op af jorden og kastet det til siden i vrede.
Lad det stå, sagde Tim. I det mindste for nu. Og vi bør finde en hule eller passage at gemme os i for natten.
Ti minutter senere fandt de en lille, perfekt størrelse hule i klippen.
Alisha gjorde sit bedste for at holde Tim vågen længe nok til at drikke så meget mælk fra hendes bryst som muligt. Og da han allerede var halvt sovende, malkede hun så meget, som hun kunne, ind i hans mund med hånden. Han slugte lydigt efter hendes befaling. Så faldt han i søvn.
Men Alisha tvang sig selv til at holde sig vågen. Ikke fordi hun var bange for at blive fundet. De var for godt gemt til det, og underligt nok følte hun aldrig egentlig frygt i Periděis alligevel. Nej, hun havde noget andet i tankerne. Hun vækkede Tim efter omkring to timer, vidende at hendes bryst på det tidspunkt ville være fyldt med mælk igen. Og endnu en gang fik hun ham til at drikke alt, hvad hun havde at tilbyde. Først da faldt hun i søvn i hans arme. Da hun vågnede om morgenen, var hendes første tanke at kilde Tims læber med sin brystvorte for at give ham hans livseliksir. Om morgenen drak han med sin sædvanlige styrke igen. Alisha åndede lettet op.
Da Tim forsøgte at stå op, var han ret vaklende på benene. Men først hvæsede han af smerte og greb om sin penis.
Hvad er der galt? spurgte Alisha bekymret.
Åh, ingenting, sagde Tim, det er en bagatel.
Hvad mener du med en bagatel, hvis det gør ondt?
Virkelig! sagde Tim. Tabet af min essens var betydeligt, men dette lille problem med penis vil snart gå over.
Og hvæsede af smerte igen.
Læg dig ned! beordrede Alisha skarpt. Og ingen indvendinger!
Lydigt lagde Tim sig ned.
På ryggen!
Skal det virkelig...?
Ja, det skal. Lav ikke vrøvl. Det er ikke første gang, jeg har set din penis.
Tim lagde sig på ryggen, så Alisha kunne se hans penis gennem åbningen i hans bukser.
Av! sagde hun. Hun har gnedet din penis rå.
Alisha løftede forsigtigt penis. Tim krympede sig igen.

Det er endda lidt blodigt ved frenulum, sagde Alisha stille.
Alisha tænkte et øjeblik. Så sagde hun: Læg dig på siden.
Tim gjorde det.
Alisha tog frisk vand og skyllede forsigtigt Tims penis. Men under forhuden var umuligt – Tim nægtede simpelthen på grund af smerten.
Men hvad hvis det bliver inficeret? spurgte Alisha bekymret.
Det bliver ikke inficeret, sagde Tim. Det sker bare ikke her, ved du? Det vil være fint om to eller tre dage. Bare rolig, jeg er en sej fyr.
I seje fyre kunne nogle gange være lidt mindre seje, skældte Alisha.
Tim rejste sig.
Hvad laver du? spurgte Alisha.
Jeg skal tisse, det er alt.
Tim stillede sig lidt væk ved et træ.
Aaaaah, fffffff, hmmmmmmm, av!
Alisha lo.
Så samlede de morgenmad nær deres hule. For den lille indsats, de lagde i det, var resultatet ret anstændigt. Skønt Tim sagde, at halv-satyren ikke kunne gøre noget uden blondinen. Hun måtte sandsynligvis bringe den direkte til stedet, hvor Tim blev fanget, da den formentlig ikke kunne forstå mere end simple kommandoer.

Da Tim stadig havde brug for restitutionstid, var der masser af tid til at tale om, hvad der var sket. Tim rystede på hovedet og opsummerede: Ideen om, at sæd har magiske kræfter, er totalt nonsens, sagde han, men prøv at fortælle det til folk, der tror, hvad de vil tro. Dens værdi kommer sandsynligvis bare fra, at mænd har så lidt af det sammenlignet med mælk, og at de tæres op, hvis de giver for meget op. Men hvad angår denne kvinde: Det er forbløffende, at hun stadig har nogen mælk i brysterne, hvis hun hele tiden undgår stimulation. Og selv da: hvis for meget mælk bliver i brystet – jeg tænker omkring en femtedel af, hvad der er der – reducerer brystet mælkeproduktionen. Det reagerer på efterspørgsel. Med andre ord gør hun stort set det stik modsatte af, hvad hun ønsker. Hun udtørrer sit bryst, og så ville hun have mindre essens, ikke mere. Det er sandsynligvis kun Peridëis, der holder hende i gang med at producere mælk overhovedet. Medmindre hun er en af de kvinder, der naturligt producerer mælk konstant.
Nå, konkluderede han. Så vil hun blive ved med at leve alene i sit smuldrende slot.
Hvorfor gør hun overhovedet dette? spurgte Alisha.
Måske bare fordi hun er en rådden person. Hun er sandsynligvis blevet fanget i sin egen personlighed. Fangede du, at hun er fra den jordiske verden?
Hvaaaad?!
Alisha var oprigtigt forarget. Hvordan ved du det?
Hun fandt min krystal og var ikke bange for den. Og hun kunne ikke have været

en Peri, fordi hun ønskede at blive en.
Men hvorfor gør hun dette? Jeg mener, hun nød det ikke engang rigtigt?...
Det var ikke helt sandt.
...Alligevel var det ikke pointen. Hvorfor finder hun ikke noget, der kunne gøre hende glad, som Anka og Zelima?
Som jeg sagde, hun er fanget. En ond cirkel. Jeg læste engang en artikel om hallucinogener, stoffer der ændrer opfattelse. Nogle mennesker oplever helvede, når de tager dem. Og sådan virker det med denne blondine her. Nogen skulle tage hende i hånden og vise hende, at livet kan være smukt. Bare sådan.
Men ikke mig.
Heller ikke mig, sagde Tim. Desuden ved vi for lidt om hende. I stedet bør vi fortsætte med at vandre i morgen.
Er du frisk igen?
Jeg tror det. Din mælk er bedre end beboernes. Glemt?
Alisha lo. Men så spurgte hun: Kommer du ikke i problemer med Perierne? På grund af dit cølibat?
Nej, sagde Tim, absolut ikke. Jeg bragte ikke dette over mig selv og modstod så godt jeg kunne.
Og var hun god?
Hvem?
Blondinen?
Hvad?
Nå... Alisha tøvede ...hun gjorde det med dig. Mange gange.
Nej, sagde Tim bestemt. Hun er ikke min drøm, blondinen. Og lige før jeg kom, lukkede jeg altid øjnene og tænkte på dig.
Tak.
Da de passerede forgreningen med træskiltet, sparkede Alisha vredt pælen med det indskrevne skilt omkuld. Det var nødvendigt. Denne gang stoppede Tim hende ikke.

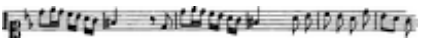

Ponyvognen

Alisha og Tim skyndte sig ikke overdrevent på deres rejse langs den azurblå brolagte sti, da det kun var få kilometer væk, og det var usandsynligt, at nogen ville følge efter dem. Desuden havde halv-satyren og hans frue kun haft succes på grund af overraskelsesmomentet. Tim forsikrede Alisha om, at han normalt ville have givet halv-satyren en ordentlig omgang tæsk. Men hvad kan man gøre? En overraskelse er en overraskelse. Og i det mindste havde Tim været med rette mistænksom, da han så skiltet.
Hvordan har du det nu? spurgte Alisha, efter det allerede var middag, og Tim

havde gået hele tiden.
Udmattet, men godt, svarede Tim. Og han tilføjede: Du ved, det værste var ikke engang den blanding af smerte og nydelse...
Smerte fra manglen på mælk?
Også det. Men når en mand bliver tilfredsstillet så hurtigt efter hinanden, gør det ondt i sig selv.
Jeg troede, det ikke var så let, fordi penis bliver blød efter ejakulation?
Hun brugte alle sine færdigheder – hånd, mund, viste sig frem...
Kunne jeg også gøre det...?
Alisha, nok! Den kvinde når dig ikke til sokkeholderne. Må jeg fortsætte?
Ja, mumlede Alisha.
Det virkelig værste, fortsatte Tim, var, at jeg gradvist gled ind i en slags lystfuld døs, som en trance. Det var som en malstrøm, udmattende at svømme imod, men meget mere behageligt at bare lade sig drive. Jeg holdt kun tilbage ved at fortælle mig selv, at at leve i en døs ikke kan være livets formål. Og selvfølgelig var der dig, at du ville blive efterladt alene, og så videre. Det formål, den mening... det var det eneste, der stoppede mig. Selv nu.
Selv nu? gentog Alisha, forbløffet.
Ja. Jeg sagde, det var en behagelig tilstand i sig selv. Der er en slags træk til at gå tilbage...
Alisha stoppede og så intenst ind i Tims øjne.
Tim så ned, flov.
For himlens skyld, hviskede Alisha. Hej, du er ude! Du er dig selv igen. Og... og... og.
En tanke slog Alisha: Og du havde måske aldrig fået dette igen!
Hun løftede begge sine bryster med hænderne, som hun havde set på de billeder og skulpturer i den by, de havde besøgt. Hun skød brysterne frem mod Tim. Kom, hviskede hun, jeg har god mælk til dig. Kun til dig. Sødmælk. Fuld af styrke. Og det giver mig stor glæde, når du suger det fra mine bryster! Det hjælper mig fantastisk med at håndtere, at din penis ikke kan trænge ind i mig. Tag den skønhed, jeg tilbyder dig, nyd mig, ikke den satyr-tilstand, ikke den fælde, du ikke kan undslippe alene.
Alisha trak Tim ned til jorden, ned på engen, der kantede den azurblå brolagte sti på begge sider. Hvad betød det, om et par blomster blev knust? Der var så mange. Livet var smukt, for smukt til at spilde i en døs.
Alisha lagde sig på siden og trak Tim ned, ledte hans hoved til sit bryst, som hun rakte frem til ham med den ene hånd. Hun klemte en sprøjt mælk fra sin brystvorte til hans læber for at lokke ham, drillede hans læber med brystvorten for at få dem til at ånde.
Noget rykkede i Tim. Han sukkede og låste sig fast med al sin styrke. Alisha udstødte et skrig, men følte sit bryst reagere øjeblikkeligt, mælk sprøjtede kraftigt

ind i Tims mund. Dybt i hendes bryster gjorde det ondt, så stærkt havde de reageret. Men det føltes godt, og det gjorde Alisha glad at høre og mærke Tim sluge slurk efter slurk, grådigt sugende efter mere.
Afslapning skyllede over Alisha. Spændingen fra de sidste dage faldt væk. Hun følte Tims sugning blive mindre grådig, dybere og mere rytmisk. Sådan føltes det rigtigt. Sådan skulle det være. Sådan var alt godt.
Alisha slappede endnu mere af. Alt var godt. I denne smukke verden. En følelse af lykke steg i hende. Hun havde et vidundermiddel, der ville hjælpe Tim. Ønsket af alle mænd. Hun var en kvinde, og det var noget. Noget meget særligt her i Peridëis. Dette vidunderlige paradis. Mændene havde brug for hende. Hende og hendes bryster. Og mælken, der nu strømmede fra dem. Og det føltes godt. Godt og rigtigt. Og afslappende. Meget, meget afslappende. Og Alisha følte sig meget, meget lykkelig.
Byggede noget sig op i hendes skød?
I det øjeblik mærkede Alisha præcis, hvordan mælken flød gennem hendes brystvorte. Tim sugede så, så perfekt. Han strakte hendes brystvorte på lige den rigtige måde. Sådan måtte det være. Præcis sådan. Så.
Noget mere byggede sig op i Alishas skød. Mere præcist: hendes nydelsesknop. Nej. Ikke kun det. Det spredte sig allerede mellem hendes ben og ind i hendes lår. Men ikke som en skarp stråle af vand. Mere som en blid bølge med en alarmerende mængde kraft.
Alisha vidste pludselig, at hun kunne løse matematikproblemer lige nu, og bølgen ville ikke forsvinde. Interessant tanke. Åh, matematik, sikke en smuk ting. Så smuk...
Nej, det ville ikke være godt at blive på bølgen; hun ville sandsynligvis blive gal i den tilstand.
Bliv ved sådan, hviskede Alisha til Tim. Skift ikke noget, skift ikke, bliv ved præcis sådan, ja, præcis sådan. Bliv ved, bliv ved, bliv ved, lige sådan, lige sådan, ja, ja, bliv ved...
Sug for sug mærkede Alisha mælken flyde fra dybt inde til fronten gennem hendes brystvorter. Og hvordan brystvorten blev strakt lang.
Sug for sug sendte brystvorterne bløde elektriske signaler til hendes skød. Især når brystvorten blev strakt lige præcis.
Sug for sug, stræk for stræk, voksede området, der svulmede med enorm kraft i hendes skød. Nej, ikke kun hendes skød. Alt omkring det. Nej, ikke kun omkring det, det spredte sig længere gennem Alishas krop, endelig, endelig stigende, svulmende og... Haaaaaaaaa... greb hendes hele krop i én, præcis *én* bølge, oversvømmede op til hendes ansigt, overvældet af en udløber af bølgen, helt ud til spidserne af hendes hår. Det var en varm bølge, en blid bølge, men en mægtig bølge, der ikke tolererede andet end sig selv og oversvømmede hver eneste krog af Alishas krop.

Alisha græd af glæde.
Tiden gik...
Tim strøg hendes hår. Han havde langsomt, meget langsomt, stoppet med at drikke, tilpasset sig Alishas fornemmelser så godt han kunne.
Alisha måtte have ligget på ryggen i en halv time bagefter, mens hun kom sig efter orgasmen.
Så præsenterede Tim hende med et smil, holdende to nye narreguldkrystaller, han frisk havde hugget fra klippen i nærheden. Han trak forsigtigt Alisha op, gav hende et kys (ja!!!!), og de gik sammen for at se på stedet i klippen igen.
Husk det! sagde Tim. Dette er vores nye mødested, hvis noget går galt.
Alisha kom til sig selv. Kun hendes skød forblev meeeeget, meeeeget afslappet, men det føltes godt, og Alisha undte sit skød den tilstand.
På vej tilbage til bækken lo de, mens de løb gennem træer og buske for at samle deres frokost. Min gud, hvor var det let i Peridëis!
Alisha havde løftet sin kjole op for at bære den samlede mad, da de pludselig hørte en lyd som en hestevogn. Hvad? De to skyndte sig til den azurblå brolagte sti for at undersøge.

Da dalen kurvede her, havde Alisha og Tim taget en genvej og nåede den azurblå brolagte sti, før den mærkelige lyd nærmede sig. Begge så forventningsfuldt i den retning, køretøjet måtte komme fra. Og der kom det.
Men hvad var det?! De havde hørt rigtigt – det var en vogn, der nærmede sig. En meget lille og let en, forresten. Den havde kun én aksel og dermed kun to hjul, med intet ovenpå bortset fra et lige så let sæde. Og på sædet sad en kvinde. Alisha kiggede skeptisk, da denne kvinde var klædt helt i blødt sort læder, ligesom kvinden i slottet. Men denne gang var det en sort, åben-front lædernederdel og en slags lædersele lavet af forskellige nittede stropper, halvt dækket af hendes massive bryster. Alligevel virkede hun helt anderledes end kvinden i det faldefærdige slot, mere typen, der nyder livet, som bevist af størrelsen på hendes mægtige bryster og lår, for hun var velfodret.
Men hendes hest var noget særligt. Eller rettere, hendes pony. For vognen var en ponyvogn.
Bortset fra at ingen pony var spændt for den.
Ponyvognen med den kraftige kvinde blev trukket af en mand. En nøgen mand. Mere præcist, en nøgen mand spændt for som en rigtig pony. Med seletøj. Læderstropper løb over hans krop og hoved, han bar ordentlige skylapper på begge sider af øjnene, et bid i munden, og to skafter var fastgjort til hans seletøj på begge sider. Selv hans penis var indrammet af læderstropper, svingende frem og tilbage, mens han bevægede sig. Og oven på hans hoved vajede to enorme farverige fjer, fastgjort til seletøjet.
Brrrrrrrr! råbte kvinden, da hun så Alisha og Tim.

Lydigt stoppede hendes pony – nej, manden. Han var helt forpustet.
Hej der, hvem er I? råbte den kraftige kvinde.
Hilsen, vi er på vej til Røde Rose By, til Perien der, svarede Tim.
Så må pigen være noget særligt, svarede den kraftige kvinde, kaldt af en Peri og med en rigtig foged som eskorte!
Netop, svarede Tim. Perien har en opgave til hende. Men vi ved endnu ikke hvad. Og du, tilføjede Tim, hvad bringer dig gennem landet?
Jeg er slavehandler, svarede den kraftige kvinde, og jeg udspejder ruten, så mine varer ikke bliver unødvendigt slidt op.
Slavehandler! gentog Alisha, chokeret.
Ingen bekymringer, jeg er en ærlig en, svarede den kraftige kvinde og lo af Alishas udtryk. Jeg tager ikke varer af tvivlsom oprindelse eller krybskyder.
Det er en lettelse, sagde Alisha.
Tim fnisede.
Alisha rakte tunge ad ham.
Ved I hvad, sagde den kraftige kvinde, slavehandleren, det er alligevel på tide, at min pony får en pause. Og hvis det er okay med jer, vil jeg gerne invitere mig selv til et måltid med jer.
Nu var det Alisha, der fnisede. Åh, vær så venlig, vær så venlig, sagde hun, der er masser at spise. Og hun pegede mod træerne og buskene omkring dem.
Nå, så sørg for vores næring, tog Tim tråden op. Af sted og hent os nogle lækre ting. Og han løftede pludselig hendes kjole, og av! Alisha fik et klask på bagdelen. Alisha forstod og greb chancen for at undgå at blive alene med den kraftige slavehandler. Så sprang hun af sted for at se, hvilke andre kulinariske lækkerier området havde at byde på. Hvem ved, hvem ved... Men Tim blev. Den kraftige kvinde steg ned fra sin vogn. Hun så sig omkring, fik øje på en busk med frugter, hun kunne lide, spændte sin pony fra og førte den til busken. Manden – nej, ponyen – bed straks i en af frugterne og nød den. Han brugte ikke hænderne.
Den kraftige kvinde bandt løst ponyens læderstrop omkring en gren og inspicerede sin pony nøje fra top til tå. Så rodede hun i sin ponyvogn, trak forskellige ting frem: et smukt tæppe, hun bredte ud på jorden at sidde på, men også tallerkener og andre ting. Tim, ret nysgerrig, hjalp hende.
Alisha vendte tilbage, bærende en bunke mad i sin opsmøgede kjole. Da hun satte det ned, kiggede den kraftige kvinde ikke så subtilt på hende fra top til tå.
Min pony har akut brug for at bestige en kvinde, sagde hun. Den er for nervøs. En pony har brug for sin del. Men jeg gør det ikke med min egen pony; det er dårligt for disciplinen. Er du våd lige nu? spurgte hun og henvendte sig til Alisha.
Alisha så overrasket på Tim, der sad med krydsede ben på det udbredte tæppe. Hans øjne lo, men han gav intet tegn, hun kunne tolke som et ja eller nej.
Alisha vendte sig tilbage til den kraftige kvinde og stammede ...for øjeblikket er jeg... nå, ret tilfreds lige nu, jeg er frygtelig ked af det.

Den kraftige kvinde sukkede. Så må min hingst holde ud lidt længere. Og det må jeg også. Men hvis han stikker af, er det din skyld. Hun blinkede til Alisha.
Alisha åndede lettet op. Hendes eget skød havde stadig den behageligt vægtløse følelse fra hendes nylige udløsning, og hun ønskede ikke, at det skulle ændre sig.

Under det fælles måltid forklarede kvinden, på Alishas opfordring, at det var mandens dybeste ønske at tjene hende som pony. Selv op ad bakke.
Alisha og Tim lo.
Desuden, sagde den kraftige slavehandler, kræver han ingen anden belønning end at blive behandlet som en normal pony, få lov til at trække hende, men også modtage den opmærksomhed, en god pony fortjener. Pisken gives til ponyen sparsomt, ikke overdrevent. Kun i dag var en af de dage, hvor noget var galt, selvom man aldrig vidste hvad. Derfor havde hun håbet at finde i Alisha en hoppe til bestigning. Håbet forgæves. Åh, klagede hun, billige ponyer i dag har alt for meget vedligeholdelse, skal ejakulere hver anden time og kræver så mælk *hver* gang for at komme sig. Når vi taler om mælk. Den kraftige slavehandler klikkede med tungen.
Ponyen kom løbende med det samme.
Her! Drik! sagde den kraftige slavehandler og pegede på sine rigelige bryster.
Ponyen lagde sig straks ned og drak fra siden. Givet størrelsen på hendes enorme bryster var dette slet ikke noget problem og forstyrrede ikke slavehandlerens samtale eller spisning.
Fortæl mig, spurgte Alisha nysgerrigt, giver så store bryster mere mælk?
Tim puffede Alisha i siden. Alisha!
Det er okay, lo den kraftige slavehandler. Desværre nej, jeg ville ønske, der var mere. Jeg har slaver med helt små bryster, der producerer mange gange så meget mælk. Hvorfor tror du, jeg er handelskvinde? De bedste er de strittende små ting krydset med synlige årer. Og mellemstore hængende bryster, der buer pænt udad i midten. Tro mig, jeg er ekspert. Men der er også overraskelser, bare ikke med mig.
Jeg er stadig altid blevet mæt, indskød ponyen, og din overspisning har skabt de mest pragtfulde kurver, jeg nogensinde har holdt.
Vil du holde mund? Svish! Ponyen fik et slag på bagdelen og var nær ved at kvæles. På et øjeblik var den tilbage, hvor den skulle være.
Åh, disse overdrevne ponyer, fortsatte den kraftige slavehandler. Billige ponyer (dem, der skal ejakulere hver anden time) kræver for meget mælk. Hvad det koster! Selv om det bare er tiden! Plus, bagefter er de tilfredse et stykke tid og modvillige til at blive ved med at trække vognen. De trækker bedst med tryk i lænderne, lad os være ærlige. Men med dygtig brug af pisken kan det håndteres. Du skal bare passe dem mere, og efter et stykke tid vender ponyens erektion tilbage, og den trækker villigt, så godt den kan. Dyre racerponyer til rejser kan du

dog glemme. De ejakulerer efter kortest tid, hvilket slet ikke er til nogen nytte. Derfor er der sand på jorden ved ponyvæddeløb, så de ikke glider, og alle pitstoppene. Har I nogensinde set sådan et løb? Nej? Det gør ikke noget, de tager alligevel evigheder om at blive færdige, og arbejdsponyer er langt mere nyttige, de holder meget længere. Desværre er de generelt dovnere, langsommere og kan næppe håndtere spidsbelastninger.
Hold op med at klynke, lo Tim. Fortæl os, hvad har du oplevet på dine rejser?
Åh, masser, sagde den kraftige kvinde og droppede klagerne. Derefter fortalte hun Alisha og Tim om de mest forbløffende begivenheder, hun havde stødt på på sine rejser fra marked til marked. Hun fortalte om et land, hvor hun havde set lyserøde dværge med enorme penisser. Så store, at de transporterede dem i trillebøre.
Du laver sjov med os?! lo Alisha.
Nej, forsikrede den kraftige kvinde. De er ubeskriveligt dumme og glemsomme. Det er sandsynligvis derfor, siges det, at de tages for at opfylde visse kvinders mørke fantasier, som de ikke kan fortælle om bagefter. På trods af bevaringsindsatser har nogle damer angiveligt krybskudt disse lyserøde dværge og holdt dem under rystende forhold. Det er sandsynligvis sådan, deres enorme penisser udviklede sig over tid. Så vidt man kan lære, var intet kendt om de lyserøde dværges massive udstyr i tidligere tider.
Alishas øjne blev store. Kan kropsdele vokse så hurtigt, bare fordi andre har brug for det?
Åh, det sker selv hvor vi kommer fra, sagde Tim og så betydningsfuldt ind i Alishas øjne. Nogle afrikanske stammer har kvinder med virkelig *meget* store balder. Og med *meget* mener jeg *meget*. Mændene i disse stammer er åbenbart *meget* vilde med det, og så udviklede det sig over tid[64]. Fra deres perspektiv er kvinder fra andre folk fuldstændig underudviklede.
Åh, fnisede Alisha, hvis jeg læser dine *meget* almindelige blikke korrekt, er du også *ret* meget vild med min røv. Vil det gøre den større?
Tim spillede med: Hvis du kan vente fire eller fem tusinde år, hvorfor ikke!
Alisha rakte tunge ad ham, og den kraftige kvinde lo.
Handler du med sådanne specialiteter? spurgte Alisha.
Nej, sagde den kraftige kvinde, slavehandleren, i en alvorlig tone. Specialiteter, ja, men jeg belaster mig ikke med lyssky forretninger. Jeg tager almindelige slaver på kommission.
På kommission? spurgte Alisha. Så er du mere en mægler end en handelskvinde.
Hvordan skulle det ellers fungere lovligt? undrede slavehandleren. Ellers ville jeg snart have en bunke uduelige og udtørrede klagere, jeg ikke kan slippe af med. Desuden overvurderer mænd ofte vildt, hvad de kan klare, og kvinderne piver uendeligt om præcis, hvordan de vil blive slaver, underkaste sig, piske og

64 Korrekt. Det tekniske begreb er "steatopygi."

voldtages. På kommission gør varerne en indsats og underkaster sig fuldstændig frivilligt min strenge disciplin. Dem, der ikke vil eller kan, fjernes fra lageret efter en frist. Færdig. Sådan avler du godt, solidt lager. Lyssky typer handler derimod kun med slaver, der ikke giver dem besvær, fordi de allerede har særlige træk fra starten.
Som hvad, for eksempel? spurgte Alisha.
Meget stærke mænd, mænd med usædvanlig virilitet, dem med store penisser, usædvanligt smukke kvinder, eller kvinder, hvis bryster dryppede bare ved at se på dem, men også *særlige* specialiteter.
Særlige specialiteter?
Nå, alle har deres egne præferencer, som store bryster, små bryster, faste bryster, bløde bryster, fremstående bryster, hængende bryster, store brystvorter, små brystvorter og mere. Der er et sort marked for det, fordi du officielt ikke kan annoncere sådanne *særlige* specialiteter som *særlige*. Så får det lavkvalitets lager også en chance.
Og du hævder, at du lader de handler passere dig forbi?
Jeg understreger altid, at jeg ikke sælger en slave, for eksempel, på grund af hendes *særlige* sarte lyserøde brystvorter, hvis jeg bemærker, at køberen er interesseret i sarte lyserøde brystvorter. Jeg fremhæver altid den samlede personlighed omkring de sarte lyserøde brystvorter. Eller hvordan en slaves fremragende karakter, pragtfulde udseende og fulde bryster har påvirket den *særlige* mælk, hun producerer.
(Alishas tanker om dette er svære at sætte ord på.)
Når vi taler om det, sagde den kraftige kvinde, slavehandleren. Jeg har en slave, der er ret iøjnefaldende på en *særlig* måde, og hendes mælk – intet som jeg nogensinde har oplevet. Hendes kvindesmør har en ædel, *særligt* fin aroma. Prøv det! Slavehandleren rodede i sine forsyninger, trak en lille krukke frem og skubbede den mod Alisha og Tim.
Tim tøvede ikke, tog en bolle og smurte rigeligt af det tilbudte kvindesmør på den med en kniv, før han tog en bid.
Virkelig ikke dårligt! kommenterede han.
Ikke dårligt? Den kraftige slavehandler slog hænderne over hovedet i rædsel. Din filister! Ved du, hvad denne lille krukke kvindesmør indbringer på markedet?
Det "dyre" argument overbeviste Alisha om også at prøve. Hun tog en lille smule af det snehvide, delikat smeltende kvindesmør, smurte det på en bolle og bed i. Hm! Smørret havde en ægte behagelig, fin aroma. Alisha tog mere og smagte igen. Smørret var virkelig godt! Så meget kunne hun sige. Men alt ud over det var sandsynligvis for kendere at bedømme.
Hvordan får man sådan en smag? spurgte Alisha så generelt som muligt.
Nogle ting kan du ikke ændre, svarede den kraftige slavehandler. Enten har din mælk den udsøgte fine smag, eller også har den ikke. Det er knyttet til din egen

kropsduft, hele din person. Og derfor vil folk altid have præferencer for det ene eller det andet. Men du kan også ændre smagen afhængigt af, hvad du spiser. Og som de siger: *Sur kvinde, surt bryst.* Du kan næppe malke en sur kvinde, og hendes mælk er intet værd.
Til sidst nævnte den kraftige slavehandler, at for to eller tre timer siden havde hun mødt en gruppe mænd, der var meget mærkelige.
Hvorfor mærkelige? spurgte Tim kvinden.
Nå, sagde den kraftige slavehandler, de var helt uden kvinder. Ærligt, hvilken fornuftig mand rejser uden en kvinde?
Den kraftige slavehandler rystede misbilligende på hovedet. Sådan en letsindighed, skældte hun.
Med det var samtaleemnerne udtømte, og de tog afsked. Alisha og Tim rejste sig, men den kraftige slavehandler, stadig med sin pony ved siden (hendes mælk må flyde langsomt), forblev siddende.
Og du vil virkelig ikke gøre min pony en lille tjeneste? forsøgte den kraftige slavehandler en sidste gang med Alisha.
Alisha, allerede på benene, trøstede hende, måske næste gang.
Så må jeg tage sagen i egen hånd igen, viftede kvinden af.
Det var nok ikke så slemt, og Alisha ville bare have været en ekstra godbid for hendes pony. Da Alisha og Tim vendte sig for at gå, kyssede den kraftige slavehandler, uden megen tøven, sin ponys hals, og hendes hånd gled mellem hans lænder.
Der kan du se, hviskede Tim til Alisha.
Og du, spurgte Alisha højt med skarp tunge, ville det ikke være noget for dig, at trække mig rundt i en flot ponyvogn?
Bare at spørge igen er en sikker vej til en omgang tæsk, knurrede Tim.
Men ponyen så meget tilfreds ud, drillede Alisha og eggede videre.
Zack! Tim havde hende bøjet over sin arm, kjolen skubbet til side, og Alisha fik tre flade håndslag på bagdelen. Nogle, der stak bagefter.
Oooooh, vred Alisha sig, gned sin bagdel, da hun stod på egne ben igen. De var ikke dårlige.
Vil du have mere?
Åh nej, lo Alisha og gav ham et kys på munden, jeg kan helt sikkert vente de fire eller fem tusinde år, før min røv bliver større.
Begge lo, og videre gik de ad den azurblå brolagte sti.

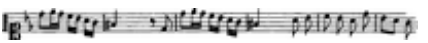

Særlige Forskere

Alisha og Tim havde vandret langs den azurblå brolagte sti i måske to eller tre timer – det vil sige, minus en halv time til en drikkepause (for ham) og en hurtig håndafslapning (for hende) – da Alisha pludselig stoppede brat.
Jeg har en vision! hviskede hun.
I samme øjeblik trak Tim hende ind i buskene. Han lagde hånden over hendes mund og kvælede Alishas overraskede skrig.
Vær helt stille, hviskede Tim. Der er reel fare!
Alishas hjerte hamrede. Tim pressede hendes hoved og bagdel mod jorden. Læg dig fladt og lav ingen lyd, hviskede han, hoved ned, bagdel ned, ikke den mindste bevægelse! Hurtigt men stille kastede han løse blade og kviste over Alisha, fladede sig derefter mod jorden og camouflagede sig hastigt.

En gruppe mænd nærmede sig dem på den azurblå brolagte sti. Åndeløst så Alisha, mens de passerede. Der var sandsynligvis ikke megen reel fare, da mændene var meget distraherede, lo højt og tydeligvis havde masser at tale om. Alisha talte syv mænd.
Og mændene var virkelig mærkelige. De havde alle den samme kedelige korte frisure. Fedtet hår, kommenterede Alisha indvendigt. Og de bar alle jakkesæt, skjorter og slips. Smagløse jakkesæt, smagløse skjorter og smagløse slips. Og de sko!
Himmel, de minder mig om hjemmet! hviskede Alisha begejstret, da mændene var passeret. Bortset fra hagesmækken på deres bukser, det er anderledes.
De *er* fra hjemmet, for fanden, mumlede Tim stille.
Hvordan kan det være? hviskede Alisha tilbage.
Meget simpelt, sagde Tim. De kom gennem overgangen i DDR, den som Stasi overvåger. Som jeg gjorde i starten, husker du?
Ja, selvfølgelig!
Vores job var at eskortere spioner og såkaldte særlige forskere fra Partiet til overgangen. Men vi måtte aldrig følge dem ind i Peridëis, og vi fandt aldrig ud af, hvad de præcist søgte her.
Er disse de særlige forskere? Og nu vil du vide det?
Ja! Dette er en engangschance. Faren for dig er lav, selv hvis de ser dit ansigt. De ville ikke forbinde det med DDR. Men de må ikke se mig. Hvad er det bedste træk...
Kom nu, det er indlysende, afbrød Alisha. Hvad der binder dig til DDR er din fogeduniform, uanset om alle fogeder bærer den eller ej.
Det gør de alle, svarede Tim.
Alligevel, sagde Alisha. Den minder om DDR og ville udløse de rigtige associationer i deres hoveder. Bare tag uniformen af – som nøgen mand vil de

helt sikkert ikke forbinde dig med Stasi derhjemme.
Tims øjne lyste op. Det gør risikoen acceptabelt lav, besluttede han og klædte sig hurtigt af.
Alisha og Tim trådte tilbage på stien, og Tim fandt et markant sted at gemme uniformen. Da det var gjort, fulgte de de særlige forskere på sikker afstand.
Deres destination kan ikke være langt herfra, resonerede Tim højt.
Fordi de er uden kvinder?
Præcis, ja.

De særlige forskere lavede larm som en skoleklasse, så det var næppe svært at spore dem, og der var ingen grund til at komme tæt nok til at se dem.
De dækker over noget, bemærkede Alisha.
Hvorfor?
Mærker du ikke, hvor højlydte de er? Så kunstigt opstemte? Uafbrudt højt, fjollet sludder. Det er normalt for at maskere noget, som en følelse, de ikke vil have, at andre bemærker.
Hm. Hvad gør du, når du, som her i Peridëis, har chancen for at opfylde dine dybeste ønsker, men ikke tør, fordi du føler dig overvåget? Noget i den retning?
Måske! Det kunne være nøglen, sagde Alisha.

Stop! kaldte Tim pludselig, halvhøjt og greb Alisha.
Hvad er det?
De har stoppet.
Alisha og Tim standsede og lyttede. Faktisk. De særlige forskere holdt åbenbart pause.
Bliv her, sagde Tim. Jeg tjekker, hvad der foregår. Gør dig det behageligt. Hvis det tager længere tid, vil der være noget interessant at se eller overhøre, så bare rolig.
Tim smuttede væk.

En time senere var Tim tilbage hos Alisha, hans ansigt smurt med jord og hans krop lige så sort. Grisesmå! lo Alisha. Hun rakte en overraskelse frem: en flaske mælk. Min egen produktion, annoncerede hun. Det var på tide, jeg klarede det selv. Det var ikke let, så vær venlig ikke bare at skylle det ned uden omtanke.
For sent, svarede Tim og tørrede munden med håndryggen, hvilket efterlod en ren stribe på tværs af hans beskidte ansigt. Men, fortsatte han, det var en fornøjelse at skylle det ned uden omtanke i stedet for at skulle lokke det ud af dig. Det smager fantastisk kølet, forresten. Du burde gøre dette oftere, selvom mælken mister meget af sin styrke i luften. Det er stadig en sand delikatesse. Hvad inspirerede dette kulinariske eksperiment?
Åh, kedsomhed, sagde Alisha. Og det faktum, at du nu vil fortælle mig hurtigere,

hvad de fyre laver, i stedet for at trække mig med næsen, fordi du først vil have din portion fra mig.
Tim lo. Så holder jeg dig ikke længere i spænding. Altså, de fyre er faktisk særlige forskere. Der er kun få af dem, og jeg kender to af dem. Store fisk fra Berlin, der regelmæssigt besøgte os. Ud fra det hele kan man næppe kalde det forskning – det er en blanding af partibureaukrater og andre folk, der har kloret sig op til høje rækker. Der er endda en Stasi-officer blandt dem. De ser sig selv mere som en slags eliteklub. De kalder hinanden alle "kammerat" og spytter hver kendt slogan ud, men det ligner mere en religiøs sekt, der har mistet al kontakt med virkeligheden. Jeg lærte desværre ikke meget, kun at et par hundrede meter herfra forgrener en sidedal til venstre, hvor deres destination er. Det må være et hus, et slot eller noget i den retning. Disse særlige forskere er slet ikke mistænksomme, men jeg kan ikke følge dem ind. I en bygning ville jeg måtte vise mig selv...
Tror du, jeg kunne gøre det? spurgte Alisha nysgerrigt.
I princippet, ja, mused Tim højt, så som jeg sagde, ser jeg ingen fare. Tror du, du er klar til det?
Hvordan gjorde du det lige? spurgte Alisha tilbage.
Det er lige mig, grinede Tim drilsk. Bare dykke ind og så kravle på alle fire, det var det hele.
I det mindste rullede du dig i skidt først.
Tim lo: Det behøver du ikke. Og – nej, det var virkelig ikke noget problem, de var så højlydte og uforsigtige. Vil du med til bækken?
Hvorfor? spurgte Alisha.
For at vaske mig.
Skal jeg vaske dig?
Nej, det kan jeg klare selv. Kom bare med, mente jeg. Hvor er dine tanker?
På sidste gang, jeg rensede min perle.
Hvor mange gange?
Tre.
På en time? Plus malkning?
Det var meget presserende. Alisha lo. Kom, sagde hun, jeg kommer med.
Desværre lod Tim ikke Alisha vaske ham, som hun hemmeligt havde håbet. Det ville sandsynligvis have ophidset ham unødvendigt. Men Alisha bebrejdede ham det ikke. Den stakkels fyr havde det svært nok i forvejen.

Da Tim var ren, og Alisha i det mindste fik chancen for at beundre hans tonede krop grundigt, delte de et måltid ved bækkens kant. De diskuterede, hvad de skulle gøre. Den mest fornuftige plan syntes at være at holde en sikker afstand som før, med tanken om, at Peridëis på denne måde ville tilpasse sig mere til de særlige forskeres ønsker. Først ved deres destination ville de nærme sig.

Så fulgte de de særlige forskere, da de bemærkede, at de bevægede sig videre. Tim stadig helt nøgen, Alisha som hun var. I sin kjole ville hun ikke skille sig ud i Peridëis.
De særlige forskere var drejet ind i en smal sidedal. Efter at Alisha og Tim havde fulgt dem i en kilometer eller to gennem flere sving i dalen, stoppede de, forbløffede, efter endnu et sving. Midt i dalen udvidede stien sig til en cirkulær plads, måske tyve meter i diameter. I centrum stod en stor bronzeskulptur, måske fem meter høj, hvis ikke mere. Den forestillede en kvinde, der tilbød sine bryster til beskueren. Men dette var ikke den højt stiliserede version, der ofte findes i Peridëis. Ej heller var den fjern fra realistisk. Den havde typisk feminine kurver, men de var groft udformede, forvrængede, muskuløse. Måske som en kvinde efter ti års hårdt arbejde ved en højovn, men selv da ville modellen sandsynligvis have skammet sig over sin lighed, da hendes overdrevet liderlige positur, parret med den forestillede ovn, føltes pinlig. Brysterne syntes lavet af muskelstrenge snarere end mælkekirtler, og hendes blik var mærkeligt. Det var ment til at udtrykke seksuel ekstase, men fik beskueren til at tænke på en blanding mellem "der er citroner derovre" og et anstrengt toiletbesøg. Bronzekvinden manglede enhver erotik.
Hvad minder denne utroligt grimme bronzekvinde mig om? spurgte Tim.
Alisha bøjede sig af grin: Socialistisk realisme! Vi fik det hamret ind i skolen, indtil vi ikke kunne holde det ud mere.
Åh, for pokker, nu forstår jeg, sagde Tim. "Hellere præget af livet end malet af Sitte[65]." Tim var stadig lamslået og kunne ikke le. Aldrig i livet, kommenterede han. Noget som dette? I Peridëis? Nu bliver det endnu mere interessant. Jeg vil vide, hvad de tilbydes, og hvad de gør. Jeg kan slet ikke begynde at forestille mig det.
Heller ikke jeg, svarede Alisha og tørrede en tåre fra øjet. Heller ikke jeg. Dette syn dræber alt. Det heroiske ødelægges af det erotiske, og det erotiske af det heroiske. Det er bare meningsløst sammensmeltet, som at onanere til politiske slogans.
Jeg har altid mistænkt dem for at gøre det.
Alisha fnisede. Lad os finde ud af det.
De skyndte sig efter kammerat-særforskerne. Ikke længe efter, et par hundrede meter fremme, så de en bygning. Mærkeligt... nej, egentlig ikke... konsekvent (!) en grim rektangulær kasse, der så ud til at være lavet af beton.
Stop, sagde Tim stille og forsvandt ind i buskene ved siden af Alisha. Du må gå videre alene nu, hviskede han. Jeg venter her. Er det okay med dig?
Helt fint, svarede Alisha. Jeg vil modigt udspejde denne betonkasse for at finde ud af, hvad de laver. Jeg er personligt nysgerrig.

65 Willi Sitte: Statsstøttet kunstner i DDR.

Jeg gør mig det behageligt lidt væk fra stien, hviskede Tim. Tag så meget tid, som du synes er fornuftigt.

Og Alisha begav sig mod betonkassen.
Tim fandt et forhøjet sted væk fra stien, hvor han kunne observere uden at blive set, og døsede.

Mindre end en time senere nærmede den velkendte larm sig igen. Tim løftede overrasket hovedet. Ganske rigtigt, der kom alle kammerat-særforskerne, på vej tilbage. Lige så larmende. Kun én ting var anderledes: hver bar en indkøbspose i højre hånd, trykt med et stort Peridëis-symbol.
Hvad var der sket? Deres stemmer lød helt normale, som om intet bemærkelsesværdigt var foregået. Tim bekymrede sig alligevel.
Åh! Der så han Alisha komme ud af bygningen. Det måtte være hende, for hvilken anden kvinde ville følge efter.
Tim lod de særlige forskere passere, ventede et øjeblik længere og løb så for at møde Alisha.
Var det Alisha?
Ja, det var hende.

Nå? Hvordan var det derinde? spurgte Tim, lidt forpustet fra at jogge mod Alisha.
Alisha rullede med øjnene. Horrende! sagde hun. Horrende skuffende. Lad os komme væk herfra. Dette sted er gennemråddent.
De begav sig af sted sammen. Ikke for hurtigt, da de syv særlige forskere var foran i den smalle dal, på vej hjem. De måtte være lidt forsigtige.
Alisha trak vejret. Nå, sagde hun. Jeg burde have grinet af sådan en patetiskhed, men det efterlod mig kold. Jeg kan kun håbe, at hver af dem, taget individuelt, et eller andet sted er en person med deres egne smage, følelser og ønsker. Men hvad er fællesnævneren for syv ja-mennesker, der kun gentager hinandens meninger?
Kan du gætte, hvad der var i det hus?
N...nej, stammede Tim.
Alright, sagde Alisha. Du går ind. Intet særligt indeni, bare pænt. Virkelig kedeligt. En dør til venstre, en dør til højre, hvilken vil du høre om først?
Øh, venstre, besluttede Tim.
OK, sagde Alisha, men det er døren, de gik igennem senere.
Så højre dør først, lo Tim.
Gør dig klar, sagde Alisha. En moderne glasdør med en gulskinnende aluminiumsramme.
Allerede frygteligt.
Præcis. Men her kommer det værste. Et skilt.
Et skilt?

Gæt, hvad der stod.
Svært, da ingen i Peridëis kan læse.
Ikke sandt. Besøgende kan.
Alright, fint. Så hvad stod der?
Hold fast: "Vær venlig at vente, du vil blive placeret!"
Nej!
Jo!
Som i de indelukkede restauranter i provinsen? Hvor du står som en idiot ved døren i en halv time og ser på tjenerne, der roligt ryger den ene cigaret efter den anden i stedet for at arbejde?
Præcis sådan. Bortset fra at bagved sad syv ludere, roligt rygende den ene cigaret efter den anden i stedet for at arbejde. Og vores ærede særlige forskere stod der lydigt og ventede på at blive kaldt.
Tim bøjede sig af grin. Og alt det postyr for det? For *det*??? Åh, hvis bare jeg kunne fortælle nogen! Og kom de da i det mindste til damerne bagefter?
Det gjorde de, sagde Alisha. Men først måtte hver vente lydigt på deres seng i lidt ekstra tid. Imens var der et kulturprogram.
Aaaaah. Tim skar en grimasse, som om han havde tandpine.
Åh, ja. Der var en lille scene med en optræden af... lad os sige... fabrikkens erotikgruppe fra VEB[66] Undertøj Ottendorf-Okrilla. Den slags. Og de fremviste dametøj. Som frække, søde bh-skåle fra Nizhny Novgorod til fortjente Venskabspionerledere[67]. Alt akkompagneret af Erzgebirge folkemusik.
Åh, grusomt, men nu overdriver du. Ikke?
Kun lidt, men det var præcis den slags æstetik! I det mindste gjorde arbejdspigerne, da de endelig dukkede op, en indsats, så vidt jeg kunne bedømme. Jeg stod bag glasdøren, så jeg kan bedømme det teoretisk. Forresten var de alle pæne dukker, undtagen...
Undtagen? Jeg fornemmer noget forfærdeligt.
...undtagen at de alle havde rædselsfulde permanentfrisurer, det der mor-look, provinsmakeup på deres pæne ansigter og virkelig tarvelige ludertasker over skuldrene. For ikke at nævne tøjet, de havde på, før de begyndte at arbejde, som *jeg* personligt ville have jaget hver af de tøser ud af diskoteket derhjemme med en pisk. Og de lod sig alle købe en kirsebærwhisky.
Tim kunne ikke stoppe med at le, farligt tæt på en mavekrampe. Fortsætter det? gispede han.
Åh, det fortsætter, sagde Alisha. De troede, jeg også var en luder, men heldigvis

66 VEB: Volkseigener Betrieb = Folkeejet Virksomhed, standard forretningsform i DDR. Der var også PGH – Produktionsgenossenschaft des Handwerks = Håndværksproduktionskooperativer, små private virksomheder osv.

67 Fuldtids FDJ (Freie Deutsche Jugend = Fri Tysk Ungdom) funktionær i DDR-skoler.

for mig var kammerat-særforskerne allerede tilfredse på det tidspunkt, og husets personale havde bedre naturlige aktiver end mig. Det kan du ikke skjule, trods alle forskønnende foranstaltninger. Men det var første gang i mit liv, jeg var glad for bedre udstyrede konkurrenter, for trods Peridëis' intense hormonstigninger var min fisse knastør.
Tim hylede. Fortsæt, fortsæt, pustede han.
Åh, ja, sagde Alisha, jeg ville ikke spolere pointen. Pigerne blev betalt, og gæt med hvad?
Nej!
Nå, ved indgangen var der denne selvgode idiot, og han rakte alle en bunke penge mod en kvittering. Inklusive mig. Vestlige penge!
Tim stønnede.
Sådan betalte de deres små mus. Men der var stadig penge tilbage.
Lad mig gætte, venstre dør?
Præcis! Venstre dør. Ved du, hvad skiltet på den sagde?
Pint mig ikke, ellers dør jeg.
Der stod "INTERSHOP[68]".
Mjav! slap Tim ud.
Jep, alt ind, alt ud, du må have set indkøbsposerne. De købte endda kvindemælk der, skønt de kunne have fået det friskt fra luderne. Jeg fik forresten en pakke tyggegummi til dig. Vil du have noget?
Jeg ville føle mig snavset indeni, hvis jeg spiste det nu, svarede Tim.
Jeg også, sagde Alisha og kastede tyggegummiet vredt ind i buskene. Hun smed bunken med vestlige penge efter.
Litterende!
I det mindste føler jeg mig bedre nu, kommenterede Alisha på sine handlinger. Hvordan kan folk være så patetiske?! Peridëis har så meget at byde på!
Kunne have så meget at byde på, præciserede Tim.
Konjunktiv, tilføjede Alisha.
Det er problemet med alle disse politiske fanatikere, uddybede Tim Alishas tilføjelse. Kan bliver til kunne. Konjunktive løsninger. Det, der er så smukt i teorien, bliver for dem en ren fantasi. Hvis fantasien blev til virkelighed, ville de og deres hele sag være forældede.
Men de havde ikke engang en fantasi, modsagde Alisha.
Det havde de sikkert engang, men de mistede den undervejs.
Det må være det, samtykkede Alisha. Ikke en uvigtig lektion, tror jeg.
Og jeg følte mig skyldig over at sætte dig igennem dette. Vores rejse gennem Peridëis skal handle om dig, og jeg skal sætte alt andet til side.

68 Intershops var statsdrevne butikker i DDR, hvor eftertragtede vestlige varer kunne købes, men kun med udenlandsk valuta ("vestpenge"), som DDR-borgere teoretisk ikke havde adgang til.

Nej, sagde Alisha, dette var en virkelig interessant oplevelse. Jeg kiggede ind i drømmene hos disse højdyr, der kæmper for en retfærdig verden. Og der var intet. At vide det er værdifuldt.
For mig også, sagde Tim. Ved du, hvordan jeg håndterer den type folk på vagten derhjemme?
Fortæl mig!
Ideen kom fra en særlig overordnet, ved navn Prillwitz. En aaaaaa..., lad mig sige. Røvhul?
Du sagde det. Så jeg blev ved med at modsige ham og kom i alvorlige problemer igen og igen. Så kom redningsid:en: når fyre som ham går dig på nerverne, skal du forestille dig dem i en virkelig pinlig situation. Det skal være *virkelig* pinligt. Pludselig kan du håndtere det.
Og hvad forestillede du dig?
Ham i uniform, midt i Berlin, dirigerende trafik ved et travlt kryds med penis blottet og en rasende ståbreng. Det gjorde det. Jeg fandt ham pludselig tålelig.
Alisha lo. Og nu bærer du en uniform som den og har altid ståbreng.
I det mindste skal jeg ikke dirigere trafik.
Skammer det dig aldrig? Det med den blottede penis?
Skammer dine blottede bryster dig? Nej. Det skammer mig ikke. Slet ikke. Ikke her i Peridëis. Problemet er mere, at en erektion normalt signalerer til kvinder, at en mand er klar. Og det har en funktion her. Som en kvindes fisse, når hun bøjer sig, og den er opsvulmet. Men når en kvinde ser min fysiske beredthed... her adskiller de ikke instinkt fra fornuft. Jeg må hele tiden gøre det klart, at jeg, trods ophidselse, er utilgængelig.
Hvad gør du i de tilfælde? spurgte Alisha.
Hvis kvinden er meget ophidset, tilbyder jeg at hjælpe hende med selvtilfredsstillelse om nødvendigt, eller i værste fald må jeg overmande hende.
Og så?
Enten gør jeg det for hende med hånden, eller også får hun pisken.
Seriøst, pisken?
Fogeder er urørlige. Det er en velkendt lov. Kvinder ved præcis, hvad de forsøger, når de springer på mig, forudsat de stadig kan tænke klart. Jeg indså ikke fuldt ud før, at pisken, brugt på en bestemt måde, også direkte kan udløse en seksuel befrielse... selvom jeg ærligt burde have vidst det.
Alisha sank. Jeg ville måske ikke engang kunne modstå den effekt. Ikke hvis jeg allerede er ophidset, hvilket stort set er standardtilstanden her. Jeg ville aldrig have troet det før, det er så mærkeligt... Kunne det have spillet en rolle med flagellanterne i middelalderen?
Helt sikkert.

Dækning!

Tim trak Alisha ind i buskene, men denne gang var det et tæt krat, og at ligge fladt var nok.
Lige i tide, da en anden gruppe mænd kom rundt om svinget mod dem.
Hvem fanden er de nu? hvæsede Tim.
De er ikke de særlige forskere, hviskede Alisha tilbage, de ligner mere munke.
Og faktisk. Gruppen på lidt over ti mænd, der nærmede sig rask, lignede munke. Hver bar en slags løs sækkelærredskjortel. Indtrykket af, at det bare var sække, blev forstærket af, hvor sparsomme de var. Pubis og balder var knap dækket, og deres ben var helt blottede. Munkene sang et vers sammen, hvor den førende munk intonerede melodisk, og de andre gentog efter ham. Den førende munk svingede rytmisk et kar hængende fra tre fine kæder. Men det var ikke røgelse; intet steg op fra karet.
Ligesom de særlige forskere havde munkene en ensartet frisure, dog kortere.
Hvad sang de?
Nu var det hørbart:

"Velsignet er du blandt kvinder,
og velsignede er frugterne af din krop."

Hvad? hviskede Alisha.
Hvad er det? hviskede Tim tilbage.
Bønnen er forkert, hviskede Alisha. Den skal sige: "velsignet *er* frugten af din krop." På denne måde lyder det, som om de taler om bryster.
Tim begravede ansigtet i jorden og lo lydløst ned i skiddet.
Det tog et øjeblik, før han kunne tale igen.
Men det betød ikke noget; de måtte alligevel vente på, at munkene passerede.
Alisha fortsatte, så du karet, som den førende munk svingede?
Nej, jeg var optaget af at grine.
Det var formet som et hængende bryst. Jeg kender det kun fra Sankt Agatha, som fik sine bryster skåret af. På Sicilien. Og ved festivaler til hendes ære laver de brystformede boller med brystvorter. De kaldes faktisk "Jomfruens Bryster" der. Brystformede kar findes også.
Tror du, disse er ægte kirkerepræsentanter? spurgte Tim.
Åh, svarede Alisha, ingen kirke er sikker mod folk, der overdriver.
Er det sådan? knurrede Tim. Hvis vi anvender det forsvar på kammerat-særforskerne, hvad ville din konklusion så være?
Åh, for pokker.
Det er, hvad jeg mener, sagde Tim. Særlige teologer. Hvis vi dømmer, må vi bruge de samme regler for alle.
Men du må indrømme...
Åh, virkelig?

Fint, jeg holder kæft, mumlede Alisha. Du har sandsynligvis ret, dog. Alligevel er en hellig jomfru æret erotisk meget mere behagelig end den heroiske arbejderheltinde derbag som statue.
Hvorfor?
Den hellige jomfru er smukkere, hun har erotik, du kan nyde hende.
Og hvad skal folk sige, der må tilbede hende med tomme maver? Ud over erotik og skønhed er kampen mod sult trods alt et mål for kommunisterne.
Også for kirken. Men bortset fra det: Jeg vil have begge dele, retfærdighed *og* skønhed, sagde Alisha trodsigt. Hvis nogen binder mig og proppede grød i munden på mig hver dag, ville jeg være mæt, men jeg ville stadig ikke ønske at leve sådan.
Fair nok, det er sandt. Så en mellemvej?
Nej, alt. Næring og medmenneskelighed og frihed og skønhed og erotik. Alt sammen. Folk ændrer sig med de omstændigheder, de lever i. Hvis vejen til paradiset er mudret og bedragerisk, vil en flok beskidte løgnere ankomme og ødelægge og nægte det. Ville det stadig være paradis?
Alright, knurrede Tim efter lidt eftertanke. Hellighed er sandsynligvis ikke en tilstand, men en handling.
Den husker jeg, svarede Alisha.
Alligevel ville jeg elske at vide... Tim tøvede.
Hvad? spurgte Alisha.
Jeg ville elske at vide, hvad munkene laver nu.
Det vil jeg også, sagde Alisha.
Vil du følge dem igen?
Kunne jeg?
Hvorfor ikke? Ingen jager os.

Så Alisha og Tim fulgte langsomt efter munkene, indtil de nåede det sted, hvor de tidligere havde skiltes.
Skal jeg tage med denne gang? spurgte Tim. Ingen af munkene kunne kende mig.
Alisha tænkte et øjeblik. Nej, sagde hun til sidst, medmindre din nysgerrighed æder dig op. Men du ved, situationen er mest som før, hvis jeg går alene nu. Hvis du er der, kan tingene udfolde sig anderledes, ikke?
Rigtigt.
Derfor! fortsatte Alisha. Jeg er ikke kun nysgerrig efter munkene selv, men hvad der er anderledes nu. Og det er mest interessant, hvis alt forbliver så ens som muligt.
Du har ret, svarede Tim. Jeg venter gerne her. Skynd dig nu, så du ikke går glip af noget.

Det tog lidt længere tid, før munkene vendte tilbage, og Alisha efter dem. Da

ingen særlig forsigtighed var nødvendig længere, gik Tim direkte tilbage til stien, efter at munkene passerede ham på vej tilbage. Alle munkene bar nu store lerkrukker, sandsynligvis fyldt med mælkepulver eller kvindesmør. Deres sækkelærredskjoler var løftet op, hvilket blottede penis og balder. Hver munk havde en stærk erektion, et henrevet, fraværende udtryk, og deres sang lød meget mere robust.
Hvad var der sket? Munkene kunne næppe have ligget med kvinderne i huset, ellers ville de ikke have så stærke erektioner. Alle sammen!
Men der kom Alisha, som sikkert kunne give svar.
Nå? Hvordan var det denne gang? spurgte Tim nysgerrigt.
Alisha så eftertænksom ud. Det var mærkeligt, sagde hun. Huset var helt anderledes. Stadig samme kasse, men nu så det mere ud, som om det var lavet af ler, ikke beton. Og i stedet for kedeligt føltes det enkelt. I den forstand, at det pludselig havde noget, en æstetik gennem udeladelse, sparsomhed som en gnist for fantasien...
?!?!
Ja, virkelig. Lignende, men fuldstændig anderledes. Munkene måtte også vente ydmygt, men denne gang havde ydmygheden en... en... meningsfuld hensigt. Munkene var tavse, hver på en måde fortabt i sig selv, og de... de... nej, de var ikke ludere... disse kvinder bar tøj som nonner. Hår gemt væk, tøj helt nonneagtigt, kun deres ansigter, hænder og selvfølgelig bryster var blottede. Nonnerne snakkede også denne gang, mens munkene ventede, men det føltes anderledes, det havde ikke den visse bevidste ligegyldighed.
Og så?
Da munkene blev kaldt ind, havde det noget ceremonielt. Det var en rigtig ceremoni. Munkene gik på knæ lige forbi indgangen, stod side om side, og nonnerne stillede sig op i den fjerneste ende af rummet. Begge grupper langt fra hinanden, og rummet var helt tomt denne gang. Hvide vægge, rødt murstensgulv, intet andet. Rummet, sandsynligvis på grund af dets tomhed, havde en mærkelig akustisk resonans. Nonnerne startede en flerstemmig sang, og det lød som et englekor, ærligt talt. Det alene var en drøm, men da mændenes stemmer fra munkene blandede sig ind, græd jeg, det var så rørende.
Tim forblev tavs. Om det var af ærefrygt eller respekt for Alisha var ikke klart.
Virkelig, fortsatte Alisha. Det fortsatte et stykke tid, og munkene og nonnerne sang næppe fulde sætninger, mere som at intonere ord, overgive sig til lyden af disse ord på forskellige måder. Det handlede mere om resonansen af stavelserne.
Skal du ikke fortælle mig, hvad de sang?
Du fangede mig, svarede Alisha. Selvfølgelig var der et tema. I det mindste antydet. Det var som tilbedelse af en kvindelig guddom, men aldrig på en måde, jeg helt forstod; jeg sætter det bare sammen med mine egne gæt. Det var en meget fysisk tilbedelse, især af brysterne, hvad der flyder fra dem, men også livmoderen,

det feminine som begærets objekt. Det mindede mig lidt om visse former for Mariadyrkelse, men jeg er sikker på, at det findes eller fandtes i andre religioner også.
Og så?
Da sangen sluttede, rejste munkene sig og gik langsomt mod nonnerne. Hver munk knælede foran en af nonnerne, og hun tilbød ham sine bryster med begge hænder. Præcis som det billede, du ser overalt i Peridëis. Og så drak alle munkene. Det... det... havde noget meget ekstatisk. Også for nonnerne. Det var ikke længere asketisk eller kontemplativt, men snarere meget animalsk, næsten vildt. For både munke og nonner. Hos nogle nonner sprøjtede mælk endda fra det frie bryst.
Ikke underligt, vores særlige forskere efterlod kvinderne høje og tørre med deres mælk, kommenterede Tim.
Sandt. Men alligevel. Det syntes at komme mere fra selve situationen. Nå, og efter en god stund klappede den arrogante fyr ved døren pludselig i hænderne, og det var forbi. Nonnerne trak deres bryster væk, munkene rejste sig, og de marcherede ud.
Var der det andet rum denne gang også?
Ja. Men denne gang var det bare en slags souvenirsbutik.
En butik for andagtsgenstande?
Hvis du vil kalde det det, ja. Der var små krukker i alle former med kvindesmør og mælkepulver, som nonnerne må have samlet, og der var også smykker eller minder om kvinden, der holder sine bryster. I enhver tænkelig form og variation – som tegninger, træskulpturer, lerrelieffer, vedhæng, ringe, sten og hvem ved hvad ellers. Jeg fik noget til dig. Du får ikke nonnernes mælk, du tager min, men jeg bragte dig en halskæde med et vedhæng. Alisha viste det til Tim. Det var en simpel tynd lædersnor med en kobberpladefigur af den velkendte kvinde, der tilbyder sine bryster til beskueren, hendes ben formet som et overdrevet O.
Vil du bære det for mig? spurgte Alisha Tim.
Hvad, vil du have, at jeg...?
Vær så sød, vær så sød!
Kun fordi du gav det til mig.
Tak! strålede Alisha.
Tim satte halskæden om halsen. Sig, spurgte han til sidst, din tone er meget anderledes end før?
Hvad mener du?
Tidligere, med de særlige forskere, var du spottende. Nu lyder du helt anderledes. Kan det være, du er forudindtaget?
Ja, indrømmede Alisha. Måske er jeg det. Men du ved, munkene virker på en måde mere ærlige. Selvfølgelig kan det, de tror og gør, være mærkeligt, men i det mindste synes de at leve deres tro fuldt ud – det føles ikke hyklerisk, det føles

faktisk meget oprigtigt. Jeg følte mig lidt skamfuld over at kigge hemmeligt.
Var det seksuelt?
På en måde, ja, den ekstase. I det mindste som en trance. Men penis var slet ikke involveret, ej heller kvindernes livmodere. Selvom alle munkene havde erektioner, og det lugtede stærkt af ophidselse, men det er forståeligt.
Åh?
Ja.
Alright.

Alisha og Tim gik tilbage ad stien. Efter et par hundrede meter nåede de den cirkulære plads igen.
Begge standsede.
Midt på pladsen stod stadig en skulptur. Umiskendeligt den samme kvinde i samme positur, hænderne holdende hendes bryster frem mod beskueren. Stillingen var også den samme. Men kvinden var helt anderledes; alt ved hende var sensuel erotik, hendes blik som en kvindes ved klimaks, hvis hendes øjne er åbne da. Hvis. Og hendes krop udtrykte en venden mod beskueren, meget feminint formet og betagende smuk.
Alisha og Tim stirrede på statuen, fortryllet.
Hvor smuk! hviskede Alisha.
Ja, sagde Tim kortfattet, ikke mindre imponeret. Men så kunne han ikke modstå en bemærkning: I visse middelalderlige helgenhistorier viste Jomfru Maria sig for berømte munke i ret tvivlsomme positurer.
Du er modbydelig! Skal du ødelægge det? Denne skulptur er *så* smuk!
Det er den, undskyldte Tim, jeg kunne bare ikke holde min tunge i skak.
Alisha så skeptisk på Tim.
Ærligt, sagde Tim. Den er ikke bare smuk, den har noget mere ved sig. Virkelig.

Godt, munkene ikke så det.

Munkene...
De stod i en række foran den kvindelige skulptur, omkring to meter fra hinanden. Bag hver munk stod hans krukke, placeret på jorden. Alle munkene så op på den kvindelige skulptur, men deres blikke havde noget stift, fuldstændigt fraværende. Og de udstødte en ensartet lyd, som et forlænget "Ø," men det var en tone, der lænede sig lidt mod et "A." Et sted mellem A og Ø, lidt tættere på Ø. Tonen var stabil, men hvis du lyttede nøje, bemærkede du, at munkene åndede i et korret mønster, hver på et forskelligt punkt, så blandingen af alle deres stemmer opretholdt en konstant harmoni.
Tim trak forsigtigt Alisha ind i buskene, hvor de begge lagde sig ned og så til. Fra deres krat havde de udsigt fra siden til rækken af munke.

Tim hviskede: Skulpturen har træk af Jomfru Maria, men den minder mig mere om meget ældgamle statuer.
Stille! afbrød Alisha ham.
Det var mærkbart, at én munks tone ændrede sig, lød mere anstrengt, og det var tydeligt, at han åndede hurtigere. Det tog Alisha et par øjeblikke at finde ud af, hvilken munk det var. Hun behøvede ikke undre sig længe over, hvorfor han åndede hurtigere, for hans ansigt blev pludselig forvrænget i yderste salighed, hans krop krøb sig en smule sammen, og Alisha så, at sæd åbenbart sprøjtede fra hans oprejsede penis.
Han rørte ikke engang sig selv, hviskede Alisha begejstret, sæden kom bare af sig selv!
Prøver de andre også på det? spurgte Tim stille.
Det ligner det, svarede Alisha, lad os vente og se.
Og se! Ikke længe efter hørtes tung vejrtrækning igen. Desværre identificerede Alisha kunken først ved den sprudlende sæd. Hun ville gerne have set hans ansigt på forhånd. Men denne munks klimaks varede længe. Alisha bemærkede, at de to munke nu var faldet ud af sangen og var tavse. Derefter skete det i hurtig rækkefølge; den ene munk efter den anden udgød sin sæd, og det faldt i støvet.
Hvorfor spilder munkene deres sæd? spurgte Tim stille. Det er meget usædvanligt i Peridëis, når man tænker på, hvor værdifuld sæd er for manden.
Alisha funderede højt: Kan det være en slags offerkult?
Ligner det.
Én munk var tilbage. Hans "Ø" lød nu rystende, og sved dryppede ned ad hans ansigt.
Han klarer det ikke, hviskede Tim.
Nu greb en af munkene den tilbageværende munks arm. Han sænkede hovedet og gav op. Alisha så tårer strømme ned ad hans ansigt.
Før Tim kunne stoppe hende, trådte Alisha ud af buskene og nærmede sig munkene. Hun gik meget langsomt. Tim blev i krattet og så intenst på, hvad hun ville gøre.
Alisha trak ganske enkelt munkens ansigt til sit bryst og brugte sin frie hånd til at hjælpe med at lede mælken ind i hans mund.
Var Alisha bevidst om den overvældende effekt af hendes egen mælk? tænkte Tim. Men ville det alene være nok? Sandt, munken levede sandsynligvis i cølibat, men alligevel. Han selv levede også i cølibat. Skønt... han forsøgte ikke at arbejde sig ind i en ophidset tilstand, han undgik det endda. Men hvis han gjorde... ville han sandsynligvis også komme uden at røre sig selv. Omstændighederne var bare anderledes.
Et par minutter senere trak Alisha sit bryst fra munkens mund. Hun førte ham til en oprejst position og stod bag ham. Med sine hænder drejede hun forsigtigt munkens hoved, så han igen så på den smukke kvindelige skulptur. Alishas

hænder blev på hans ansigt.
Samtidig syntes hun at hviske noget til ham.
Munken begyndte at intonere sit "Ø" igen, lænende sig lidt mod "A." Alisha blev ved med at holde hans hoved, hendes hænder halvt omfavnende hans ansigt. Og hun blev ved med at hviske noget i hans øre.
Det skete hurtigt. Munkens "Ø" blev brudt af hurtig vejrtrækning, hans ansigt blev henrevet, og til sidst udgød han sin sæd. Alisha smuttede væk, før munken havde kommet sig.
Lad os komme væk herfra, lo Alisha til Tim, og de stormede begge gennem buskene væk fra munkene.
Hvad var tricket? spurgte Tim.
Jeg bedøvede ham med parfume frisk fra mit skød. Jeg holdt det lige under hans næse. Så varm som jeg er, ville det sandsynligvis have været nok til at drive et helt kloster til vanvid.
Og hvad sagde du til ham?
Ikke noget særligt. Bare at han var ved at komme. Igen og igen.
Ikke underligt, sagde Tim. Gode ludere kender sikkert tonsvis af tricks som det.
Åh, tak, lo Alisha. En god husmor bør også kende dem, selv om det bare er for at falde hurtigt i søvn.
De lo begge.
Hvad ved du ellers om sådanne skulpturer og deres tilbedelse? spurgte Alisha. Du var ved at sige noget tidligere.
Jeg ved ikke meget, sagde Tim. Bare at Jomfru Maria nogle gange tilbedes meget sensuelt. Selv mælketinget er veldokumenteret. De virkelige modeller er sandsynligvis ældre kulte, hvad enten det er Astarte, Ishtar eller Asherah.
Virkelig med mælk?
Med mælk. Men ikke overalt. Du finder kun spor, antydninger, rester. Men fra Fjernøsten gennem Indien til bronzealderens Mesopotamien, Egypten, Cypern og Kreta finder du afbildninger af gudinder eller feer, der tilbyder deres bryster til drikke. Med en mand, der faktisk drikker, kender jeg dog kun det fra konger, faraoer eller i det mindste berømte helte.
Siden hvornår får almindelige folk monumenter? indskød Alisha.
Godt point, samtykkede Tim. Men uanset hvad blev sådanne afbildninger ofte senere ødelagt eller skjult. I Berlin så jeg nogle af de gamle afbildninger i et museum. Men de var bare meget små skulpturer.

Jeg ville elske at se dem, sagde Alisha. Hvor var det?
Sådanne små skulpturer siges at være udstillet i mange store museer rundt om i verden; jeg selv har set dem i Neues Museum i Berlin på Museumsøen.
I Berlin? – Jeg tjekker det ud! Sig, tror du, munkene bevidst holdt deres ejakulation tilbage hos nonnerne?
Det er sandsynligvis pointen, vil jeg gætte, svarede Tim. Jeg mener, de sigter mod noget helt andet end jeg gør, på en måde omdirigerer deres seksualitet. Måske er det netop formålet med religiøst cølibat.
Katolske munke skal leve kysk, mens katolske præster kun kræves at forblive ugifte.
Virkelig?
Ja. Jeg ville være nysgerrig efter, hvordan det var i middelalderen. Forestil dig, du vokser op i et kloster, aldrig ser det modsatte køn, og ingen fortæller dig mere end abstrakte ting om det. Du er fuldstændig uskyldig. Ville din spirende seksualitet ikke bare finde en anden vej?
Jeg læste noget om det i en bog, sagde Tim. Vi har et ret godt bibliotek; det er en skam, at næsten ingen andre end mig faktisk graver i det. Det er ikke kun i religion, men også i hverdagsliv og kunst. Det er ikke så sjældent, at seksuelle impulser finder et andet udløb. Men du behøver ikke altid tænke kompliceret; der er også meget direkte seksuelt spil. I nogle tilfælde forbliver den ene partner bevidst utilfredsstillet, mens den anden kan gøre hvad som helst, inklusive seksuelle handlinger med andre lige foran dem. Det handler angiveligt om ydmygelse, men også om at sætte den kyske partner i en slags underdanig tilstand. Men det virker kun, hvis den kyske partner frivilligt deltager.
Og nogen gør det frivilligt?
Ville du nægte, at nogen frivilligt går i kloster?
Det er anderledes!
Den største af alle perversioner er frivillig seksuel afholdenhed.

Kun hvis du pænt oversætter "per vers" som "for version."
Fint med mig. Og desuden er der folk, der finder fornøjelse i afkald og tjeneste, ikke kun klap under sex.
Men som disse munke?
Det behøver ikke altid være smerte. Afkald selv og tusind andre variationer virker lige så godt.
Men munkene afkald har et formål!
Åh, virkelig? Og hvad er det?
Av. Nå... nå... nå... munkene tror, deres afkald opnår noget! Det er uselvisk! Ikke for fornøjelsens skyld!
Antag, de gør det med et uselvisk motiv, ville ikke den fornøjelse, der alligevel kommer, være en stor motivation til at fortsætte?
Nu sætter du vognen foran hesten.
Nej, tag et andet felt: læger og psykologer kender begrebet "sygdomsgevinst." Nogen kan ubevidst blive i en syg tilstand, fordi deres sygdom bringer, lad os sige, opmærksomhed, de ikke havde før. Omsorg, sympati, måske endda penge, som en pension, eller blot ikke at skulle arbejde. Det kan, i det mindste delvist, holde dem fra at blive raske, selvom de lider meget af deres tilstand.
Hm. Og for en så lille gevinst ville munke udholde cølibat?
Hvorfor ikke? Du føler dig ren, deltager i eksistensens højeste aspekter, tror, du er bedre end andre, måske endda tænker, du redder verden. Og så, i afsondrethed, ved at give afkald på hver stærk stimulus, i den daglige monotoni af bøn, oplever du pludselig vidunderlige tilstande. Du ser dem som kommende fra din Gud, som den ultimative omsorg, en belønning, henrykkelse...
Alright, svarede Alisha, måske for en kvinde, dog ville der sikkert være masser af afslørende fugt involveret. Men en mand kan næppe nægte, at hans mest private del lige kraftigt tømte sig selv?
Jeg ved det heller ikke, indrømmede Tim. Med disse munke her virkede ejakulationen bevidst. Måske var det en slags offer. Men i den jordiske verden... måske er det virkelig undertrykt. Eller bare holdt stille om. Som, kun du oplever det, men siden ingen andre nævner det, må du være undtagelsen.
Tavshedens magt, bekræftede Alisha. Men ved du, hvad der lige slog mig? Mænd i Peridëis mestrer teknikken til at undertrykke ejakulation, mens de stadig har et klimaks. Måske findes det også i den jordiske verden.
Det gør det helt sikkert, svarede Tim. I det mindste i Kina, hvor taoistiske overbevisninger mener, at du mister meget energi med din sæd. Har jeg ikke nævnt det før? Jeg læste om det i en bog om seksualterapi, som en advarsel om, at det ikke er en pålidelig præventionsmetode, men højst har en fornøjelsesfremmende effekt eller kan bruges til at imødekomme en kvindes højere seksuelle krav. Ærligt!
Alisha lo.

Tim fortsatte: Teknikken er kendt, bare ikke overalt. Men hvorfor skulle munke ikke ved et uheld lære den, med den ærlige hensigt at undertrykke en utilsigtet orgasme? Eller de tror, det tæller ikke da?
Det er i det mindste tænkeligt.
Ærligt, jeg tror, munke og nonner omdirigerer deres seksualitet. Ikke på en dårlig måde, men de får den til at tjene deres religion.
Sådanne ord fra dig!
Hvorfor? Jeg har intet imod religion. Jeg leder bare efter jordiske forklaringer, før jeg bliver helt spirituel.
Og hvad med at blive forelsket?
Hm. Du fik mig der. Sandt, når det kommer til det, er jeg ligeglad med fakta.
Alisha fnisede og kyssede hurtigt Tim, før han kunne protestere.
Nå, sagde Tim, måske er religion som at blive forelsket. Og jeg misunder dem ikke noget, inklusive omdirigeret seksualitet. Hvis bare de ikke rakte ned i halsen på mig for min direkte seksualitet til gengæld.
Det er desværre sandt, svarede Alisha. Næsten hver religiøs leder forsøger på en eller anden måde at regulere deres tilhængeres seksualitet.

Munkene er væk, sagde Tim. Tror du, de vil se dig som en slags ånd nu?
En helgen, i så fald, fnisede Alisha.
De kravlede ud af buskene og børstede snavset af. Alisha fra sin kjole, Tim fra sin nøgne krop, og begge fra håret.
Ved du hvad, sagde Alisha, i sidste ende passer det: de særlige forskere var så feje, at de ikke engang tog mælken fra de fulde bryster på de pæne ludere. I stedet købte de instant-mælk i Intershop med deres dyrebare udenlandske valuta. Munkene fik gavn af det. Godt for dem, jeg misunder dem det ikke.
De gik videre. Lidt senere nåede de enden af den smalle sidedal og var tilbage ved den azurblå brolagte sti. En masse tid og forskellige mælkeforsyninger adskilte dem fra de særlige forskere – og da de gik i samme retning, var det usandsynligt, de ville krydse veje igen. Hvor munkene var gået hen, betød ikke noget; det angik dem ikke.
Du er stadig nøgen, sagde Alisha til Tim. Ikke at det generer mig...
Hm. Jeg går lige og henter min uniform hurtigt, svarede Tim. Begynd bare at samle noget mad, jeg løber og er tilbage hurtigere, end du tror.
Nej, det gør du ikke, sagde Alisha med et mærkeligt blik. Jeg ville virkelig gerne have lidt afslapning, og jeg ville nyde det, hvis du sugede en hel masse næring ud af mig. Kom...
Alisha trak Tim ned i græsset med sin venstre hånd, ledte ham til sit bryst, mens hendes højre hånd gled mellem hendes lår.

Da begge var færdige – hans næring og hendes afslapning – hviskede Alisha

endelig: Nu kan du gå. Bliv ikke fanget.
Helt sikkert ikke.
Og lige så hurtigt var Tim væk. Som en panter. Alisha beundrede ham, som hun havde gjort utallige gange før.

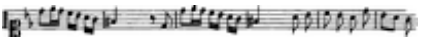

Kammerat slavekvinde

Alisha og Tim tilbragte natten på et lille klippefremspring midt i dalen, let at klatre op på. Denne gang var deres udsigt, da de faldt i søvn, helt anderledes – ikke under træerne, men over dem. Trætoppene bredte sig ud nedenfor som et græstæppe, mens de havde en smuk udsigt over de farverigt bevoksede klipper, der kantede dalen på begge sider, og de mange fugle, der fløj ind og ud. Ovenfor var himlen åben for solen, som blev til månen i skumringen, og den blå himmel, der pyntede sig med blinkende stjerner om natten. Alisha nød udsigten, mens hun tilbød Tim hans livseliksir frisk fra hendes bryst, og overgav sig til de fornemmelser, det gav hende.

Næste dag havde de vandret i måske tre eller fire timer, da en infernalsk stank af forrådnelse drev mod dem.
Æv, hvad er det? spurgte Alisha.
Tim gik for at undersøge. Ikke just villigt; Alisha havde skubbet ham frem.
Bliv ikke chokeret, sagde Tim, da han vendte tilbage, jeg vil sige, det er vores frokost.
Uha, du mener det ikke? Hvad er det?
Klem næsen med fingeren og kom med mig!
Alisha klemte næsen.
De begge begav sig mod kilden til stanken. For at gøre det kort, det var et Wiener schnitzel-træ. Tilsyneladende var der få kødædende dyr i området, så de modne schnitzler var faldet og rådnet. Dem, der stadig hang på træet, var selvfølgelig ikke rådne, og Tim plukkede flere.
Dog: selv på sikker afstand fra træet (frisk luft og alt), efter en grundig forklaring af omstændighederne (ingen løver omkring, osv.), nægtede Alisha at spise selv en eneste af de plukkede schnitzler.
Lugt og kig, sagde Tim, de er helt fine, og holdt en schnitzel under Alishas næse.
Æv, gøs Alisha.
Fint, din tab, sagde Tim og spiste omkring fire schnitzler.
Alisha iagttog ham nøje.
Først efter en anslået time, da Tim stadig ikke var død i smerte, lod Alisha ham række hende en lille smule. Bare for at prøve.
Nå? spurgte Tim.

Svärger du, de er *helt* fine?
Helt.
Men du ved det ikke med sikkerhed?
Jo, jeg gør.
Men du kan aldrig være sikker.
Det er et forbudt trumfkort.
Hm. Giv mig en schnitzel.
Så bad Alisha om en til. Og da man ikke kunne blive tyk i Peridëis uden udtrykkeligt at ville det, spiste hun en tredje. Men så var hun mæt.
De virker ikke dødeligt giftige, indrømmede hun. Du kunne have givet mig lidt citron til.
Tim smilede skævt, men sagde intet.

De havde vandret yderligere en halv time eller deromkring, da de pludselig hørte råb og piskes knald. Hvad var det? Forsigtigt nærmede de sig næste sving i dalen. En sidedal forgrenede sig, og ved indgangen til sidedalen var en større gruppe mennesker synlig.
En slavehandler med sine varer, sagde Tim til Alisha.
Måske kvinden, vi mødte; skal vi gå derover? spurgte Alisha.
Nej, svarede Tim. De særlige forskere er stadig for tæt på. Lad os blive under dække.
Det er første gang, jeg rigtigt har set slaver, brokkede Alisha sig. Hvorfor var der ingen i byen?
Vi kan se på dem, svarede Tim, men at gå derover ville være uklogt. Og selvfølgelig var der slaver i byen; du lagde bare ikke mærke til det. Du kan kende dem på det stramme halsbånd med en metalring, de bærer, og de er normalt nøgne. Men ikke altid. Halsbåndet er det rigtige kendetegn.
Og faktisk var ikke alle slaverne nøgne, men alle bar et stramt halsbånd med en metalring. Og alle var forbundet med et let reb fastgjort til den ring.
Kunne man ikke bare skære sådan et tyndt reb over? spurgte Alisha.
Det kunne man, svarede Tim. Rebet forhindrer kun, hvordan skal jeg sige det... snapbeslutninger. Glem ikke, ingen forbliver slave for evigt mod deres vilje, og ved den årlige Skabelsesfestival har de valget mellem at forblive slave eller tage af sted.
Det havde jeg helt glemt. Og nogle bliver virkelig frivilligt slaver?
Ja. Nogle mennesker kan lide ikke at skulle tage store beslutninger, og andre ønsker oprigtigt at sone en gæld. Plus, Peridëis-beboere glemmer hurtigere end vi gør fra den jordiske verden.
Hvad mener du?
Har du aldrig hørt folk tale om de gode gamle dage, hvor alt var bedre, græsset grønnere, og børn ikke var så frække? Folk glemmer dårlige ting hurtigere end

gode, og det er endnu mere udtalt hos Peridëis-beboere. Eller tænk på kvinder, der glemmer smerten ved fødsel og snart vil blive gravide igen. Her sørger slaveejere for, at ugen før Skabelsesfestivalen er rigtig dejlig. Pludselig ser slaverne deres liv i de mest rosenrøde farver, mens den usikre fremtid med selvansvar og måske ensomhed føles frygtelig. Det er ikke så anderledes i den jordiske verden, bare mindre ekstremt. Det må nok være sådan, ellers ville der være konstante oprør og migrationer.
En fugl i hånden...
Noget i den retning. Måske er det endda i princippet nødvendigt for at holde samfundet stabilt.

Alisha og Tim var klatret op på en klippe, der gav dem et godt udsyn over en slags lejr med slaverne og deres opsynsmænd. De behøvede ikke være alt for forsigtige, da gruppen nedenfor var højlydt optaget af sig selv.
En slavekvinde var blevet bundet til en væltet træstamme. Alisha og Tim kunne ikke se hvorfor. Imens forberedte flere mandlige slaver et måltid, mens andre mandlige slaver malkede de kvindelige slaver. Opsynsmændene sad rundt og snakkede, kun lejlighedsvis passede de slaverne, men i det store og hele syntes slaverne at vide, hvad de skulle gøre.
Hvorfor bliver slavekvinderne malket? Hvorfor får mændene ikke kvindernes mælk? spurgte Alisha.
Slavekvindernes mælk er det mest værdifulde for slaveejeren; de mandlige slaver får kun, hvad der er nødvendigt. Måske bliver en af slavekvinderne bevidst ikke malket og skal give sit bryst til de mandlige slaver bagefter. Ikke fra en krukke, så ingen mælk spildes.
Og hvordan sikrer de, at den sidste mandlige slave stadig får noget? At de første mænd ikke drikker det hele?
Åh, det sørger de for.
Virkelig?
Ja, virkelig. Peridëis tilbyder sådan en overflod af alt, at misundelse over daglige fornødenheder er sjælden. Selv hvis det sker, venter du to timer, og brystet er fyldt igen. Desuden ville ingen lade en mand virkelig lide under mælkemangel. Ingen gør det. Og ingen kvinde kunne udholde at se det.
Ti minutter senere sprang en af opsynsmændene op og klappede i hænderne. Han var en kæmpe fyr, muskuløs, med en bemærkelsesværdig stor penis, der hang foran hans krop – eller rettere, foran hans ben.
Fra deres klippe så Alisha og Tim, hvordan alle, opsynsmænd og slaver, samledes omkring den bundne kvinde. Opsynsmanden råbte noget, og slaverne begyndte at klappe rytmisk.
Hvad foregik der?
Opsynsmanden flippede den bundne kvindes nederdel op. Hendes bare bagdel

kom til syne. Hans hånd gled langsomt ned over hendes balder, strøg let over revnen. Han bevægede sig gennem sprækken, hvor hendes ben begyndte, og derefter ned ad hendes lår. Alisha gøs. Det var straks klart, hvad opsynsmanden gjorde: han ophidsede den bundne slavekvinde. Og ophidsede sig selv. Hans bemærkelsesværdige store penis var rejst.
Slavenes rytmiske klappen blev højere. En melodisk sang steg, meget rytmisk, meget mærkelig. Og som et omkvæd blev det ved med at gentage: "Bum Bum - Bum Bum"
Hvad synger de? spurgte Alisha.
"Bum Bum" betyder at parre sig, tage hinanden, sove sammen, have sex, elske, gøre det, kneppe.
Hvad ellers? fnisede Alisha.
Pule, banke, kneppe, bestige, støde, ride, støde til, banke løs, tage, nagle, gøre det, boltre sig, mere?
Trænge ind lyder hårdt.
Jeg foretrækker kneppe.
Hvorfor kneppe, af alle ting?
Det er ikke en eufemisme, ingen sukkercoating, det står direkte, uden vrøvl, for én præcis ting. Og det lyder som energisk sjov.
Hm. Sandt.
Og opsynsmanden skal kneppe slavekvinden nu?
Jeg vil tolke hans stående pegepind sådan, sagde Tim. Og "Bum Bum" er faktisk et almindeligt udtryk for det. Alle de andre ord er også tilladt i Peridëis, men som du hører, dernede ved vores fødder, favoriserer de "Bum Bum" lige nu.
Fyrene burde snart gå i gang med Bum Bum, kommenterede Alisha. Slavekvinden er nok våd nok nu, hvis jeg kan dømme ud fra mig selv.
Som om Alisha havde en slags magi, der bar hendes ord nedenfor og fik dem til at virke, klatrede opsynsmanden faktisk (endelig) op på den bundne slavekvinde i det øjeblik, stødte sin enorme oprejsede fallos dybt ind i hendes krop, pausede kort inde, før han begyndte sit spil med energiske hoftebevægelser.
De samlede slaver klappede og jublede, kun for at genoptage deres rytmiske klappen og sang om "Bum Bum" et øjeblik senere.
Alisha sagde: Heroppe, hvor du er uset, får du meget mere ud af at se på end i byen – eller i enhver situation, hvor du selv kan ses.
Åh, det aftager med tiden, sagde Tim. Du vil se. Og over tid skal det være ret spændende at lade andre se på dig, mens...
Knepper?
...mens du knepper.
Men er det ikke mere naturligt at gøre det i hemmelighed?
Hvis det konstant dæmoniseres, jo, men har du aldrig lagt mærke til, at dyr ikke har den skam? Medmindre de er bange for at blive forstyrret? Jeg læste engang, at

svaner nogle gange kan lide at gøre det i nærvær af andre svaner, for at etablere sig som et par og sætte grænser. Lidt som at blive gift offentligt og bære en vielsesring synligt for at vise: vi er sammen, og ingen af os er på ægteskabsmarkedet mere. Plus, det er nok også lidt praleri.
Se på mig, jeg bliver kneppet! Og du gør ikke! lo Alisha.
Hvilket bringer os til grunden til hemmeligholdelse, tilføjede Tim, konkurrence, spørgsmålet om, hvem der får lov til at videregive deres gener. Det er ikke et problem her.
Så de så begge til, indtil opsynsmanden med den store penis tydeligt rystede ved toppen af sin nydelse for alle at se, og de omkringstående slavers råb og klappen ville have gjort det klart for selv den mest naive klosterpige, at noget var anderledes end blot sekunder før.
Opsynsmanden med den store penis trak sin store penis ud af den bundne slavekvinde. Den pegede nedad igen. Men den var stadig stor.
Udgød han sin sæd i slavekvinden? spurgte Alisha nysgerrigt. Han er trods alt en opsynsmand.
Jeg tror ikke det, sagde Tim. De fleste gør kun det med deres egen kone eller hvis de har et overskud af mælk. Men med slavekvinder er mælken valuta, som en opsynsmand ikke bare må stjæle. Så han vil holde sin sæd tilbage under orgasmen.

Opsynsmanden lænede sig nu ned til ansigtet på den bundne slavekvinde og sagde noget til hende. Pludselig begyndte hun at skrige og kæmpe.
Opsynsmanden lænede sig ned til hende igen og sagde noget andet. Hendes skrig gav genlyd op til Alisha og Tim: Nej, nej, nej, nej!
Så tog opsynsmanden med den store penis kæppen i hånden, som han tidligere havde båret på et bælte ved sin side.
Og han gav den bundne slavekvinde et slag på bagdelen med kæppen.
Slavekvinden skreg.
Hvad er der galt med hende? spurgte Alisha. Det var ikke engang så hårdt.
Jeg tror, hun bare blev forskrækket, spekulerede Tim.
Nu gav opsynsmanden med den store penis den bundne slavekvinde et andet slag af omtrent samme styrke, så et tredje, og flere. Meget rytmisk. Denne måde at slå på så slet ikke vred ud.
En professionel, sagde Tim. Han bryder hende ind, vil jeg sige. Det lader til at være hele pointen med dette.
De to fortsatte med at se på scenen. Slagene blev gradvist stærkere, men forblev rytmiske, nogle gange hurtigere, nogle gange langsommere, og skiftede gradvist til forskellige dele af hendes krop.
Den piskede slavekvindes stønnen kunne høres.
Nu stoppede opsynsmanden brat piskningen. Et råb blev hørt.

En slave trådte frem.
Han har lige så kæmpe en penis! udbrød Alisha.
For at gøre det kort: denne mand besteg også den bundne slavekvinde. Ved den tredje mand modstod slavekvinden ikke længere. Alisha mistænkte, at hun måske var besvimet, da nogen trådte frem, som Alisha genkendte.
Nu var det Alisha, der skreg. Tim dækkede hurtigt hendes mund.
Det kunne ikke være, tænkte Alisha. Men det var. Skikkelsen, der trådte frem, var en lille, farvestrålende plettet mand med en narrekappe og klokker, og i midten, som allerede kendt, havde han også en enorm ting. Og denne lille mand var grim, ubeskriveligt grim.
Alisha havde indtrykket, at den lille mand smirkede op mod deres skjulested på klippen, og hun trak hurtigt hovedet tilbage.
Men hun hørte et skrig nedenfra og kiggede hurtigt for at se, hvad der skete. Den bundne slavekvinde var alligevel ikke besvimet. I stedet skreg hun nu som besat, nægtede at blive taget af den grimme lille mand. Hun formåede endda at vride sin overkrop delvist ud af rebene og vendte sig om. Et kort øjeblik var hendes ansigt, tidligere skjult af håret, synligt. Alisha hørte et overrasket, men heldigvis stille udbrud fra Tim ved siden af hende, men i næste øjeblik var der et brag i dalen og et grønt glimt...
...og rebene, der havde holdt slavekvinden, faldt løse, og hendes nederdel og top kollapsede ind i sig selv.
Slavekvinden selv var væk.
Hun var en heks! lød råbet nedenfra, og alle begyndte at tale ophidset.
Hun var en heks! råbte opsynsmanden.
Men den grimme dværg med narrekappen var også forsvundet sporløst.
Jeg genkendte den kvinde, sagde Tim. Jeg er helt sikker. Hun er i bund og grund forbundet med de særlige forskere. Men hvad skete der?

Så du det ikke?
Jeg så kun vage omrids af nogen, intet klart. Og så flugten.
Alisha svarede: Der er denne mærkelige skikkelse, der har krydset min vej før, derhjemme, så igen i byen, og nu her. En dværg med en narrekappe.
Var han der lige nu?
Ja.
Mærkeligt, sagde Tim. Jeg så ham ikke. Så må det være direkte knyttet til dig. Til dig og ingen andre. Nej, vent, måske undtagen den kvinde dernede. Hvad skete der?
Kvinden ville absolut ikke tages af den dværg.
Hm, funderede Tim. Så den kvinde er helt sikkert forbundet med de særlige forskere. Men hun gik aldrig til Peridëis med dem, havde bare en eller anden forbindelse til dem, hvad det end var. Ikke deres chef, dog, det ville du have

bemærket. Vores chef er ikke glad for hende. Hun spurgte mig engang ud om de særlige forskere, men hvad kunne jeg sige? Jeg eskorterede dem kun til overgangen og tilbage. Vi måtte ikke gå med dem. Så jeg kunne ikke fortælle hende meget. Men lad mig sige dig, under den samtale ringede alle mine alarmklokker. Hun havde denne rovdyrsagtige aura, noget katteagtigt. En højt intelligent, meget smuk kvinde. Men du fik følelsen af, at hun kun spillede elskværdig, stod kilometer over dig, vidste alt om dig og andre, og ét forkert ord ville få hende til at dømme dig for forræderi eller hvad ved jeg. Ærlig talt, dengang tømte jeg alt, hvad jeg vidste om de særlige forskere, jeg var så bange for hende. Hvis du spørger mig: hun er fra ZPKK.
ZPKK?
Central-Party-Kontrol-Kommissionen. Har du nogensinde hørt om dem?
Nej.
Partiets Hellige Inkvisition. Selv frygtet i Stasi. Hun er helt sikkert ikke fra Stasi's disciplinære enhed. Hun er over det, et partidyr, så højst sandsynligt ZPKK.
Men hvad lavede hun her?
Tim kløede sig tankefuldt i hovedet. Enten havde hun en mistanke og ville tjekke sine undergivne, eller det var bare hendes bevidste eller ubevidste påskud for at tilfredsstille sin egen nysgerrighed. Sidstnævnte virker næsten for menneskeligt for hende, dog – hun fremstod som en kold databehandlingsmaskine, der kun smiler af professionel nytte. Det udelukker dog ikke, at hun har en dybt undertrykt menneskelig side. Uanset hvad lader det til, at hun i hemmelighed fulgte efter sine undergivne.
Alisha modsagde: Hun kunne stadig være kommet med de særlige forskere. Måske skilte jeg mig ikke ud i det bordel, fordi jeg, uden at vide det, tog hendes plads.
Tim tænkte et øjeblik. Til sidst sagde han: Det er usandsynligt... tror jeg. Det ville ikke være typisk for mænd som dem at tage en kvinde med på bordelture. I det mindste er hun ikke typen til det. For stram. En sjov, drengeagtig kollega kunne måske have været med. Men dette passer ikke fra nogen vinkel.
Jeg tror heller ikke rigtigt på det, sagde Alisha. Jeg ville bare ikke lade det være usagt. Men hvordan kunne situationen have udfoldet sig, som den gjorde, uanset om hun tjekkede mændene eller bare var nysgerrig selv?
Det kan have fanget hende på sengen, sagde Tim. Det er min personlige teori.
Hvad mener du med fanget hende på sengen? spurgte Alisha.
Peridëis kender hver krog af din sjæl og opsøger, hvad der bringer dig glæde. Hvad der virkelig gør dig glad. Dine drømme. Dine uopfyldte ønsker. Stasi forstod dette vagt, hvilket er grunden til, at vi officerer ikke må komme ind i Peridëis, kun informanter, som vi overvåger tæt bagefter. Fordi det korrumperer, som Stasi kalder det. Og det korrumperede mig også, lad os være klare over det.
Holder alle officerer virkelig sig til det?

Ligesom de holder sig til forbuddet mod vestligt tv.
Øh? Hvad mener du? Ser de virkelig aldrig vestligt tv?
Tim lo: Nej. Kun *næsten* alle. Med nogle kan du stille tale om den vestlige film fra aftenen før. Under bordet, selvfølgelig.
Og det er det samme med Peridëis?
Præcis. Officielt er alle pligtopfyldende og korrekte, men visse officeres generelle viden om Peridëis er... overraskende omfattende. Nogle gange får du endda hviskede tips. Men det er virkelig kun de afslappede typer, og selv da kun få. Måske ramte det dem ikke så hårdt, fordi de stadig kan tænke og føle, i stedet for at afvise alt, der ikke passer til deres verdensbillede. Denne ZPKK-kammerat lader dog til at være blevet ramt hårdt.
Så du tror, denne kvinde blev fanget lige i sit bløde punkt?
Det ligner det! Et direkte hit i kernen i, hvad hun troede var sikkert territorium. Måske ville hun virkelig bare følge efter sine kammerat-særlige forskere. Og her oplevede hun noget, der rystede hende i sin grundvold, reagerede som en stakkels, hjemmegående landsbypige med udsigt til at gifte sig med byens fjols, pludselig givet chancen for at ægte en rig, flot eventyrprins.
Men piskning, være en slave, blive voldtaget bagfra?!
Grav gennem din egen bunke af onanifantasier.
Okay, det er alt sammen der, men det er ret idealiserede fantasier, jeg aldrig ville udleve i virkeligheden.
Hvor er vi lige nu?
Av. Drømme går i opfyldelse.
Ja. Og tænk på mændene. Jeg mener, de penisser var ikke ligefrem gennemsnitlige, og som mænd var de heller ikke.
Men hvad med den dværg?
Det er den rigtige gåde. Måske mareridtet, der vækker dig... Den giftgrønne moral-dæmon, der sneg sig ind. Han havde en kæmpe penis, ja, men alt andet var en massiv ydmygelse for kvinden. Jeg vil sige for meget. Enten overvurderede hun sig selv fuldstændigt, eller det var som at tænke på at blive tyk midt i en chokoladeorgie. Bang. Hovedafbryder sprunget. Sjov forbi. Ude. Ned. Og nu er hun sandsynligvis ved overgangen, enten på vej tilbage til den jordiske verden eller gør sig klar til et nyt forsøg. Som at vågne fra en afsporet drøm og enten lave te eller bare bruge badeværelset, før man går i seng igen.
Jeg tror ikke, hun kommer tilbage, sagde Alisha. Hun har nok fået nok for nu. I det mindste turde hun forfølge sine egne ønsker, i modsætning til de særlige forskere.
Glem ikke, hun var alene, modsagde Tim. Det kræver intet at bryde konventioner alene – tværtimod skaber det privilegier over andre. De særlige forskere indrømmede i det mindste over for hinanden, at de ville på bordel, selv om ikke en smule mere, de borgerlige kujoner.

Alisha lo. Kommer “smule” fra samme rod som “bryster”?
De særlige forskere turde ikke røre en smule af de bryster.

Imens, nedenfor klippen, var gruppen i gang med at pakke sammen i hast. Rebet, der havde bundet heksen, blev efterladt, sammen med hendes nederdel og top. Ingen ville røre dem. Alisha og Tim gik ned bagefter for at kigge. Nederdelen og toppen var lavet af musegråt jakkesætsstof, den slags du kun ville finde i DDR i en Exquisit-butik[69] i bedste fald. Men toppen var selvfølgelig brystfri, og nederdelen var slidset højt, og naturligvis var der ingen trusser efterladt.
Hvor i DDR sælger de brystfrie toppe? spurgte Alisha.
Du misser pointen, svarede Tim. Den kvinde ankom også nøgen til Peridëis. Hun fandt eller fik tøjet her.
Alisha slog sig for panden. Selvfølgelig, sagde hun, du kan ikke tage noget ind eller ud.
Klag ikke, drillede Tim. Hvem ved, hvad det er godt for – og du kan tage dine tanker med dig.

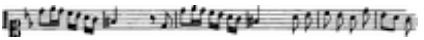

Fanget!

Efter at dalen endelig var tømt, forkælede Alisha og Tim sig selv med et bad i den nærliggende bæk. Men som det nogle gange sker – situationen virkede forbandet, eller de burde have husket ordsproget, der siger: "Lige børn leger bedst" eller "Ulykker kommer aldrig alene."
Mens Alisha og Tim badede ubekymret i bækken, blev de iagttaget fra buskene af en mand, der var endnu bedre trænet end Tim: Det var kaptajn Prillwitz. Han var splittet mellem sin pligt som officer til straks at irettesætte Tim og et rasende begær efter Alisha, hvis overvældende feminine aura drev ham fra sans og samling. Han havde aldrig oplevet noget lignende med en kvinde før. Han havde altid bevaret kontrollen, kvinder havde altid ophidset ham, men aldrig havde de taget hans vilje fra ham. Alisha tog hans vilje. Og den frække, udisciplinerede fyr ved siden af hende... hvad i tre djævles navn lavede han her mod alle regler? Og hvordan var han kommet forbi ham til dette sted?

Selvfølgelig kendte kaptajn Prillwitz Tim, da de tjente i samme enhed, på Facilitet P. Begge var officerer i Ministeriet for Statssikkerhed, og det var ikke længe siden, at den fyr var blevet overflyttet til Facilitet P som nydegraderet løjtnant. At han læste for mange bøger, havde straks gjort kaptajn Prillwitz mistænksom. Og

69 Eksklusive butikker i DDR tilbød tøj af høj kvalitet til ublu priser, men i det mindste uden vestlig valuta.

nu var det klart for kaptajn Prillwitz, hvorfor Tim havde været så ivrig efter ferie- og weekendvagter. Han havde sandsynligvis ikke kun læst bøger fra biblioteket. Kaptajn Prillwitz havde haft ret i sin mistanke!

I dag, som han havde gjort flere gange før, havde kaptajn Prillwitz eskorteret en gruppe af Partiets særlige forskere gennem zonen i Facilitet P. Ved sådanne lejligheder tillod kaptajn Prillwitz sig ikke nogen personlige udflugter. For det første ville det være for risikabelt, da de særlige forskere ikke var under hans kommando, og man vidste aldrig, om de ville vende tilbage til den aftalte tid. For det andet anså kaptajn Prillwitz det for uansvarligt, da forskernes arbejde var for vigtigt. Sammenlignet med dem var alle på Facilitet P bare småfisk. Denne gang havde situationen dog været anderledes. Kort efter de særlige forskere var en kammerat fra ZPKK[70] ankommet uanmeldt og blev ført til ham gennem zonen af en anden officer. Den anden officer var straks vendt tilbage. Så havde kammeraten vist sit ZPKK-id og krævet, under absolut hemmeligholdelse *over for alle*, at blive ført til de særlige forskere. Kaptajn Prillwitz havde ledt hende til stenen, der markerede overgangen, og fortalt hende, at hun skulle fortsætte alene derfra. Kammeraten var ikke hans overordnede og havde derfor ingen direkte autoritet til at give ham ordre. Kaptajn Prillwitz kunne derfor henvise til reglen, der forbød ham at gå ind i Peridëis. I virkeligheden var han bange for, at hans store hemmelighed kunne blive afsløret. Efter en orientering krydsede ZPKK-kammeraten overgangen alene.
Men hvad ville kammeraten i det hemmelige land? Hun havde aldrig været der med de særlige forskere, endsige alene. Mistænkte nogen noget? Eller foregik der noget vigtigt der? Kaptajn Prillwitz måtte vide det!
Så kaptajn Prillwitz fulgte efter ZPKK-kvinden. Han var forsigtig. Alt gik glat. Da han nåede alteret på den anden side, samlede han al sin styrke for at modstå den seksuelle ophidselse, der blev påtvunget ham, og var stolt over, at han næsten lykkedes. Var kvinden i nærheden? Nej! Kaptajn Prillwitz dukkede sig og løb ud i det fri. Han ignorerede sin hemmelige passage ind i klippens indre denne gang. Ude kastede han sig fladt i græsset. Var der noget at se? Nej! Hvor var kvinden? Så hørte han pludselig et højt støn, ikke engang halvtreds meter væk. Stønnet blev fulgt af et andet langtrukkent, og lidt senere et skarpt skrig, der utvivlsomt kom fra ZPKK-kammeraten, og derefter skreg hun gentagne gange, som om hun var i smerte. Nu så kaptajn Prillwitz hende ligge nøgen på ryggen i græsset, vride sig krampagtigt, krølle sig sammen imellem, hendes bækken rytmisk stødende mod himlen. Dette var en kendt, forudsigelig effekt af de specifikke forhold i dette miljø på den menneskelige organisme, så kaptajn Prillwitz tænkte ikke meget over det. Kvinden var her for første gang uden operationel-taktisk træning, og han

70 ZPKK: Zentrale Parteikontrollkommission = Central Partikontrolkommission. Tims mistanke var korrekt.

vidste præcis, hvad der skete med hende. Intet, der ville skade hende.
Kaptajn Prillwitz gled ind under tætte buske og iagttog kammeraten. Han misundte hende lidt for at kunne overgive sig så ubekymret til det, der var kommet over hende. Som kvinde måtte hun det, så ofte hun ville. Men kaptajn Prillwitz var utålmodig. Det hele tog tid. Han tvang sig til at forblive rolig og fortsatte med at iagttage kvinden. Hun var sandsynligvis lige under 50 år gammel. Hendes blonde hår var ægte og var ikke falmet under overgangen. Hun havde en næsten ungdommelig figur, ultraslank, hendes bryster næsten fejlfri bortset fra mindre alderstegn. Denne kvinde havde helt sikkert aldrig født; det var en uberørt krop i topform, perfekte balder, perfekte hofter, kun hendes bryster var ret små. Hun trænede sandsynligvis også regelmæssigt. En kvinde måtte arbejde hårdt for at opnå sådan en krop; kaptajn Prillwitz kendte sin egen kones klager, hvis to fødsler var desto mere mærkbare. Ikke at det generede kaptajn Prillwitz – en rigtig kvinde var ikke en plastikdukke, tænkte han – men han så også forskellen. Dog... tænkte han... denne kammerat i græsset ville helt sikkert være interessant for et eventyr, men til soveværelset derhjemme... nej, han ville have noget andet. Hans egen kone, på trods af et par mindre fejl, var i sidste ende et meget bedre valg. Hvis bare hun ikke... nå, ligegyldigt, ikke et emne for nu.
Pludselig bemærkede kaptajn Prillwitz et pænt foldet jakkesæt liggende på jorden ved siden af ham. Det var præcis den slags jakkesæt, han altid bar i Peridëis. Bukser uden lynlås foran, men med en bred hagesmæk som traditionelle læderbukser. En skjorte, slips og en kasket med gennemgående skygge. En dobbeltrem stak frem fra venstre side af jakken, hvor en ridepisk kunne fastgøres, hvis man ikke bar bælte. Ridepisken lå ved siden af det foldede jakkesæt på jorden. Hvor kom jakkesættet fra? Lige meget. Kaptajn Prillwitz tog det på, mens han lå ned, og fastgjorde ridepisken til dobbeltremmen. Der var sikkert en forklaring på, hvorfor en uniform skulle ligge på jorden her. En slags mønster i disse begivenheder.
Kaptajn Prillwitz kastede et blik over på kvinden. Hun havde ikke bemærket noget. Men hun var nu ved at komme til sig selv. Endelig.
Endnu engang blev kaptajn Prillwitz forbløffet, da han så et kostume ligge i græsset ved siden af kammeraten. Kostumet bestod af en nederdel og en top. Havde han overset det før? Det kunne ikke afklares nu. Kaptajn Prillwitz hørte et forbløffet udbrud. Kammeraten virkede meget tilfreds med kostumet. Hvad nu? Kammeraten vendte toppen frem og tilbage. Åh, ja, hun tænkte sandsynligvis, at en bluse manglede, fordi brysterne var blottede. Ja, sådan *er det* her, mumlede kaptajn Prillwitz for sig selv, det *burde* du vide. Men kammeraten så sig søgende omkring. Skynd dig! tænkte kaptajn Prillwitz desperat, de særlige forskere slipper væk! Hans tålmodighed blev testet lidt længere, indtil kammeraten endelig var klædt på og klar til at gå (Hvor er undertøjet? Kaptajn Prillwitz bed i jorden.) og kammeraten begav sig af sted.

Men kaptajn Prillwitz' vrede forsvandt. I virkeligheden var der kun én retning at gå her, kun én sti, der begyndte lidt nedenfor dem, og de særlige forskere kunne indhentes efter en halv time. Kaptajn Prillwitz, forsigtigt holdende sig bag kammeraten, åndede lettet op.
Kammeraten holdt sin afstand fra de særlige forskere i stedet for at slutte sig til dem. Aha, tænkte kaptajn Prillwitz, præcis som jeg mistænkte, der er noget i gære. Du vil overvåge dem. Og kaptajn Prillwitz noterede sig med godkendelse, at kammeraten ikke var klodset i sin forfølgelse af de særlige forskere. Hun gik normalt på stien, men overholdt de grundlæggende regler for observation. Han måtte holde sig på vagt med hende.

Således fulgte ZPKK-kammeraten de særlige forskere, og kammerat kaptajn Prillwitz fulgte ZPKK-kammeraten. De særlige forskere virkede fuldstændig ubekymrede, lavede larm som til et kasernegård, tænkte kaptajn Prillwitz. På et tidspunkt stoppede de for en picnic. Kaptajn Prillwitz så ZPKK-kammeraten klatre op på en lille, busk-dækket klippe for at iagttage de særlige forskere derfra. En god idé, da der under picnicen var risiko for, at enkelte forskere kunne vandre af sted, enten for at fouragere mad eller for at lette sig. En sådan situation kunne let føre til at blive opdaget. For at undgå dette havde ZPKK-kammeraten valgt klippen. En rigtig god idé. Og så enkel. Kaptajn Prillwitz fandt en anden klippe, endnu højere, og klatrede op på den. Nu kunne han observere begge parter – de særlige forskere og ZPKK-kammeraten.
Der! De særlige forskere afsluttede deres pause og begav sig af sted igen. Kaptajn Prillwitz var allerede halvvejs oppe. Men vent, hvad var det? ZPKK-kammeraten var blevet liggende på sin lavere klippe, tydeligt anstrengende sig for at se i en helt anden retning. Nu stod hun op, åbenbart for at se bedre. Hun kiggede tilbage ind i dalen, i den retning, de alle var kommet fra. Så hun noget usædvanligt der? Kaptajn Prillwitz kunne ikke se noget, sandsynligvis fordi en klippe blokerede hans udsigt. Irriterende! Dette betød, at der allerede var risiko for at miste de særlige forskere af syne igen. Kaptajn Prillwitz gik tilbage i dækning. ZPKK-kammeraten bevægede sig ikke, men blev ved med at se tilbage, ignorerende de særlige forskere.
Så hørte kaptajn Prillwitz fjerne råb. Ikke fra de særlige forskeres retning. Han kiggede på ZPKK-kammeraten. Ville hun beslutte sig for hurtigt at forlade sin klippe for at følge sine særlige forskere? Nej. Forbandede kvindelige nysgerrighed! rasede kaptajn Prillwitz. Det lød som en del mennesker. Så enten forsvandt du nu eller blev siddende fast på din plads. Hvorfor kunne hun ikke bare prioritere? Der var en klart defineret opgave, og det var at holde øje med de særlige forskere. Alt andet var sekundært og intet andet end en distraktion. Hvad skulle han gøre nu? Følge de særlige forskere alene? I så fald ville han have den

ikke så harmløse ZPKK-kammerat i ryggen. Og ingen, absolut ingen, måtte finde ud af, at han nogensinde havde sat foden i dette land. Det var *hans* højeste prioritet, og ZPKK-kammeraten var den næsthøjeste. Så beslutningen var klar, og med et støn gled kaptajn Prillwitz tilbage til jorden og ventede.
Råbene kom nærmere, og knald fra piske blev hørbare. Nu kunne kaptajn Prillwitz se, hvad det var. Det var en slavekaravane. Der var en let, enkeltakset vogn, eller rettere en ponyvogn, trukket af en nøgen slave spændt for med masser af sorte læderstropper. Han bar endda skylapper og et bid gennem munden, præcis som en hest, og selen var toppet med to farverige fjer, der ragede højt over hans hoved. I ponyvognen sad en velfødet – ja, ærligt talt, ret tyk – kvinde, som åbenbart var ejeren af slavekaravanen. Alle andre, inklusive opsynsmændene, var til fods. De få stykker bagage blev båret på ryggen af mandlige slaver. Alle slaverne bar et tætsiddende halsbånd med en ring, hvorigennem et langt tov var trådet, der forbandt alle slaverne, uanset om de var mænd eller kvinder. De fleste slaver var fuldstændig nøgne; nogle bar tøj, men det så normalt slidt ud. Tilsyneladende blev slavenes tøj ikke taget direkte væk, men ingen bekymrede sig om at skaffe nyt, når deres tøj blev slidt op.
Men hvorfor skaffede slaverne ikke selv nyt tøj? Dette forundrede kaptajn Prillwitz, selvom han selv havde ejet slaver, da man måtte tilpasse sig lokale skikke i operationsområdet for at undgå at skille sig ud. Og man måtte være økonomisk levedygtig – hvad nyttede al venlighed mod uheldige enkeltsager, hvis du ikke nåede dit mål, der kunne løse *alle* problemer? Det var strategisk smart handling! Hans egne slaver havde heller ikke taget initiativ til at skaffe nyt tøj, så kaptajn Prillwitz havde anset sagen for uvigtig. Det betød trods alt ikke noget, om en slave gik rundt nøgen eller ej. I bedste fald ville forseglede bh'er til de kvindelige slaver være nyttige for at forhindre, at deres mælk blev stjålet, men det var desværre forbudt.
Opsynsmændene brugte deres piske sparsomt, og deres slag blev ledsaget af grin og vittigheder, ofte endda lystfulde støn eller tilsvarende bemærkninger. Kaptajn Prillwitz kendte dette; det var en af de store ejendommeligheder ved dette land, sammen med dets intense seksuelle opladning, der gav ham så mange problemer. Men hvordan måtte det være for ZPKK-kammeraten, der oplevede dette for første gang?
Kaptajn Prillwitz fik svar hurtigere end ventet. Til hans rædsel forlod ZPKK-kammeraten sin klippe. Magtesløs til at gribe ind så han, hvordan hun gik til stien og slavekaravanen, kastede sig til jorden lige foran ponyvognen. Hvad i himlens navn lavede hun? ZPKK-kammeraten tilbød sig praktisk talt selv til slaveri! Det var ingen god taktik, uanset hvad hendes plan var, da det fuldstændig fratog hende hendes handlefrihed! Eller var ZPKK-kammeraten blevet sindssyg?
Kaptajn Prillwitz forstod det ikke og tænkte febrilsk. Han konkluderede, at kammeraten, på grund af uerfarenhed, feilvurderede situationen. Det måtte være

sådan. Han ville være nødt til at hjælpe hende, men det vanskelige var, at han ikke måtte bringe sig selv i fare i processen. Han måtte følge slavekaravanen diskret og senere se, om noget kunne gøres uden at kammeraten så ham. Så kaptajn Prillwitz fulgte slavekaravanen og opgav sit ønske om at finde ud af, hvad de særlige forskere lavede.
Efter en grundig inspektion blev ZPKK-kammeraten udstyret med et slavehalsbånd og bundet til rebet som de andre slaver. Karavaneejeren, en sand ekspert, havde opdaget en særlig duft hos den nye kvinde, der indikerede højt værdifuld mælk. Selvom kun få dråber mælk kunne udvindes fra kvindens ret små bryster, havde slavehandleren fremragende personale til sådanne problemer. Den nye slave ville snart stønne af sine opsvulmende, sprængfyldte bryster og mælken, der snart ville sprøjte fra dem. En slaveopsynsmand blev specifikt tildelt til at passe på nykomlingen, også for at sikre, at hun følte sig tilstrækkeligt opvartet. Sådanne tilsyneladende små detaljer var, hvad der udmærkede en erfaren slavehandler.
Kaptajn Prillwitz havde observeret, hvordan ZPKK-kammeraten blev integreret i slavekaravanen. Han så, at hun rystede som et blad. Det kunne han forstå. Hvad han ikke kunne forstå, var det mærkelige smil på hendes ansigt, der slet ikke passede til hendes rysten. Måske feilvurderede hun sin situation. Lige meget. Under alle omstændigheder var det nu barnemad at følge hende, da hun næppe kunne bryde væk fra slavekaravanen, især med en opsynsmand, der gik lige ved siden af hende.
Så kaptajn Prillwitz fulgte slavekaravanen og observerede også, hvordan de slog lejr for natten, og hvordan ZPKK-kammeraten blev voldtaget. Det gjorde ham personligt ondt at være vidne til dette, da han så det som sin egen fiasko. Men kun om natten ville han have en chance for at befri kammeraten. Han ville sandsynligvis være nødt til at slå hende bevidstløs med et slag i nakken, mens hun sov. Der var ingen anden måde, da kammeraten ikke ville forvente en redder og ville skrige. Frem for alt måtte hun ikke se sin redder. At bære hende væk ville være let; som en slank kvinde vejede hun sikkert ikke meget, og med den rigtige teknik kunne han bære hende på skuldrene i kilometer. Og så? Vanskeligt. Det ville sandsynligvis være bedst at efterlade hende nær overgangen og selv forsvinde.
Men pludselig skete noget, som kaptajn Prillwitz ikke havde forudset. Efter tre voldtægter, hendes uforklarlige skrig – uden engang at blive rørt – efterfulgt af et grønt glimt og et brag, hvormed kammeraten forsvandt i den blå luft. Kaptajn Prillwitz vidste præcis, hvad der var sket. Kammeraten var i sikkerhed og var landet direkte ved overgangen. Han var irriteret over, at han ikke selv havde tænkt på denne enkle løsning. Uanset hvad var han nu fritaget for ansvar. Det ville dog være tåbeligt, hvis kammeraten nu vendte direkte tilbage til den anden side. I så fald ville han have brug for en *meget* god undskyldning. Måske at et af de

mærkelige zonefænomener havde holdt ham oppe udenfor, mens han tjekkede noget. Ingen kunne verificere det. ZPKK-kammeraten ville aldrig klare sig tilbage gennem zonen alene. Hvis hun gjorde, ville hun næsten sikkert snart være død. To andre muligheder var tilbage: Hvis kammeraten vendte tilbage hertil igen, ville alt andet virkelig være hendes eget problem og ikke længere angå ham. Hvis hun gik et andet sted hen i Peridëis, behøvede han heller ikke gøre noget. Kaptajn Prillwitz besluttede at gå all in og forsøge at finde de særlige forskere igen. Han *ville virkelig* vide, hvad de lavede, og om det kunne bringe hans eget hemmelige projekt i fare.
Men først havde han brug for at spise og drikke, da han nu var oprigtigt sulten og tørstig. Så han vendte sig mod bækken for at drikke noget klart vand, som i denne verden altid smagte absolut fremragende.

Dette var så, hvad der var sket med kaptajn Prillwitz i mellemtiden. Men nu stod han forbløffet i buskene nær bækken og så på denne løjtnant, der bar det almindelige navn Thomas, men normalt blev kaldt Tim. I MfS tiltalte man hinanden med fornavn og "du," når deres rækker ikke var for langt fra hinanden. Da denne løjtnant tidligere havde haft en højere rang, var det ikke helt ligetil. Men under alle omstændigheder havde denne udisciplinerede fyr tydeligvis igen været overvældet af sine drifter og havde begået en alvorlig overtrædelse af stående ordrer. Kaptajn Prillwitz havde altid været imod at betro sådanne folk så ansvarlige opgaver. Man kunne se, hvad der kom ud af det.
Og så denne kvinde!
Og hvilken kvinde. Aldrig havde kaptajn Prillwitz set *sådan* en erotisk kvinde. Smukke kvinder: Ja. Meget smukke kvinder: Også. Men denne nøgne kvinde i bækken fik kaptajn Prillwitz pludselig til at forstå visse bøger og film, hvor en mand fuldstændig mistede forstanden over en kvinde. Dette var præcis den slags kvinde! Hvad gjorde hun ved ham?! Forhekset iagttog kaptajn Prillwitz hende bade, fulgte konturerne af hendes krop, hendes fulde, runde balder, hendes lige så fulde bryster med provokerende fremspringende brystvorter omgivet af næsten hypnotisk hævede, furede areolaer. Og hendes feminine hofter... det var... var... var... betagende. Hvordan havde denne løjtnant, denne degraderede fyr, formået at få fat i dette vidunder af feminin tiltrækning?
Så begyndte et vildt begær at spire i kaptajn Prillwitz. Måske var det Peridëis' skyld, måske var det, fordi kaptajn Prillwitz havde drevet sig selv ind i en tilstand af ekstrem seksuel nød. Og som bekendt kan seksuel nød faktisk vælte fornuften. Kaptajn Prillwitz havde ikke længere kontrol. Slet ikke. Han måtte have denne kvinde. Enhver anden kvinde... ligegyldigt. Men denne. Og der var en måde... han havde en idé om, hvordan han kunne besidde denne kvinde. I det mindste én gang. Bare én eneste gang. Der var ingen anden vej. Det fortærede ham. Denne kvinde... denne utroligt sensuelle kvinde.

Kaptajn Prillwitz iagttog parret nøje. Ja. Blikkene mellem dem var umiskendelige; dette var ikke bare et rent venskabeligt forhold. Denne kvinde begærede løjtnanten. Hun var tydeligvis forelsket i ham. Og det var en betingelse for den djævelske plan, kaptajn Prillwitz havde, så paradoksalt det end måtte lyde.
Kaptajn Prillwitz nærmede sig forsigtigt bredden. Hans krop spændtes som en fjeder. Hans øjne kneb sammen til sprækker. Nu forlod løjtnanten vandet og gik mod kaptajn Prillwitz, hvilket gjorde tingene lettere. Men desværre kiggede den unge kvinde i hans retning. Kaptajn Prillwitz måtte vente lidt længere.
Løjtnanten klædte sig på. Kaptajn Prillwitz så på ham i forbløffelse. Denne løjtnant, denne degraderede fyr med kælenavnet Tim, tog en uniform på. Men det var en uniform som dem, han kendte fra hjemmet. Hvordan var det muligt? Så vendte løjtnanten sig lidt, og kaptajn Prillwitz så, at uniformen ikke dækkede penis. Nu forstod han. Løjtnanten var en foged i dette land! En forræder!
Men vent, at rapportere løjtnanten ville afsløre ham selv. Han måtte håndtere dette alene. Og han kunne endda drage fordel af det. Det passede ind i hans plan.
Nu kiggede den unge kvinde i en anden retning. Godt! Lydløst nærmede kaptajn Prillwitz sig løjtnanten bagfra, forsigtigt undgående at røre nogen grene eller træde på kviste på jorden. Løjtnanten var en erfaren kæmper, så ekstrem forsigtighed var nødvendig. Et spring! Et slag bagfra! Løjtnanten kollapsede bevidstløs, og kaptajn Prillwitz fangede ham dygtigt i sine arme. Ikke en lyd havde forrådt, hvad der lige var sket. Kaptajn Prillwitz trak hurtigt den bevidstløse løjtnant ind i krattet. Havde den smukke kvinde set dem? Nej!
Kaptajn Prillwitz bandt løjtnanten med det reb, han bar, ved siden af en ridepisk, som det var sædvane for alle mænd i dette land. Han brugte løjtnantens reb til yderligere at sikre hans fødder. Til en knebel brugte kaptajn Prillwitz sit slips, da han ikke havde noget bedre ved hånden. Han trak løjtnanten dybt ind i krattet og sikrede den bundne mand til et træ, så han ikke kunne befri sig eller bevæge sig.
Kaptajn Prillwitz var en absolut ekspert i sådanne sager, præcis som løjtnanten. Men han havde sejret gennem overraskelse, de fleste sejres moder, som kaptajn Prillwitz gerne sagde.

Derefter vendte kaptajn Prillwitz forsigtigt, men hurtigt tilbage til bækken, til denne drømmeagtigt smukke kvinde.
Den drømmeagtigt smukke kvinde var nu klædt på. I sin kjole med blottede bryster så hun forbløffende ud. Kjolen indrammede hendes bryster perfekt, og nederdelen fremhævede hendes feminine hofter og balder på en næsten uovertruffen måde. Den smukke kvinde havde nu bemærket Tims forsvinden. Men hun virkede ikke panisk. Så hun havde ikke set bortførelsen. Men kaptajn Prillwitz ville alligevel ikke behøve at overmande hende.
Kaptajn Prillwitz trådte ud af skoven.

Alisha udstødte et overrasket skrig.
Manden er i mine hænder, sagde kaptajn Prillwitz så roligt, han kunne. Men han var ikke rolig. Han kunne ikke se Alisha i øjnene. Hun drev ham til vanvid. Gudskelov var planen allerede fuldt udformet. Kaptajn Prillwitz sank. Manden er i mine hænder, gentog han med hæs stemme. Du kan få ham tilbage, men det har en pris.
Et øjeblik gik.
Hvad for en pris? spurgte Alisha til sidst og iagttog fremmedmanden. Han så ikke dum ud, muskuløs, udstrålede magt, men også snæversynethed og fanatisme. Denne mand skulle absolut tages alvorligt. Og han havde utvivlsomt besejret Tim. Stakkels Tim. Dette var allerede anden gang, det var sket for ham. Det ville sikkert ramme hans selvtillid.
Alisha tænkte hårdt. Der kunne ikke rigtigt ske dem noget. Sådan var det bare her. Det kunne man regne med; hun var i Peridëis. Men denne mand mindede Alisha om en helt anden fare, en fra hjemmet. Denne mand så ud, i hver en fiber, som Stasi. Alisha var vokset op i Berlin, og de almindelige Stasi-folk, man stødte på ved hvert hjørne i visse kvarterer – hun kunne genkende dem midt om natten. I det mindste de officielle. Sandsynligvis ikke de skjulte. Men de officielle havde sådan et arrogant blik, sådan nogle grimme korte frisurer og sådan noget rædselsfuldt civilt tøj, at man simpelthen *måtte* genkende dem. Noget ætsede sig ind i deres ansigter. Og i deres opførsel. Og i deres tøj, selv når de ikke var i uniform. Og i deres tale. Alisha kunne ikke bevidst sige, hvad det var, men der var noget, hun ubevidst genkendte. Ligesom hvordan hun i et hospital kunne skelne læger fra sygeplejersker med 100 % sikkerhed. Hun havde længe grublet over, hvad forskellen var, spekulerede fra ansigtsudtryk til frisurer. Men en sygeplejerske havde leet og forklaret, at lægernes kitler knappes foran, mens sygeplejerskernes knappes bagpå. Så enkelt. Og hvor mange komplicerede teorier Alisha havde fundet på før… Men uanset hvor mange kendetegn Stasi-folk havde, så var *denne* mand sikkert selve legemliggørelsen af *alle* dem. Et kort øjeblik havde Alisha overvejet, om han måske hørte til de særlige forskere. Hun havde ikke set ham med dem, men… Alligevel afviste hun tanken. Hans tøj var lidt anderledes, men i nøgledetaljer, og hans ansigt så anderledes ud. Denne mand virkede… mere Stasi-agtig…, tænkte Alisha. Helt klart. Men hvorfor har jeg ikke den banken i halsen, som jeg burde have i denne situation? Den følelse af at være truet af et giftigt krybdyr, som jeg kender fra hjemmet? Hvad er anderledes nu?
Kaptajn Prillwitz kunne have fortalt hende det. Han havde ikke kontrol over sig selv. I virkeligheden kunne denne kvinde have gjort, hvad hun ville med ham. Hun vidste det bare ikke.
Hvad for en pris? spurgte Alisha, oprigtigt bekymret.
Én gang.
Hvad? Alisha var forvirret.

Du skal tilhøre mig én gang, sagde kaptajn Prillwitz hastigt og tilføjede, Du ser, det er ikke meget. Så får du din ven tilbage.
Alisha var chokeret og lettet på samme tid. Dette var noget, der i det mindste ville være over hurtigt, intet fundamentalt, intet varigt. Og i det mindste var denne mand ikke slimede, den slags, der ville få dig til at føle dig beskidt i evigheder. En idiot, ja, men i det mindste en rigtig mand. Ikke en idiot uden ryggrad. Alisha tænkte faktisk præcis sådan.
Du gør den fyr velsmagende for dig selv, tænkte Alisha pludselig.
Kaptajn Prillwitz iagttog Alishas udtryk og åndede lettet op, da han læste, at han havde en chance for at besidde hende, i det mindste denne ene gang. Han pressede på: Men jeg vil have, at du virkelig giver dig selv til mig. Og gør en indsats. Noget mindre tæller ikke.
Alisha tænkte febrilsk. Manden havde hende i sin magt. En intelligent, nærkampstrænet muskelmand, der også havde Tim. Han kunne tage hende alligevel. Så hvad ville han? Sandsynligvis følelsen af at blive accepteret. I bund og grund var hendes opgave at få ham til oprigtigt at føle det, da alt andet i hendes nuværende situation ikke var til forhandling. Men antag, hun spillede den gode luder bare denne ene gang – hvor var garantien for, at han ville holde sit løfte?
Alisha stillede spørgsmålet højt. Hvordan ved jeg, at du holder dit løfte? Hun tvang sig bevidst til at bruge "du," hvilket var svært med denne mand.
Kaptajn Prillwitz var forberedt, da han havde tænkt dette spørgsmål grundigt igennem, inklusive det faktum, at han havde en hemmelighed at beskytte og en mission at udføre. Meget enkelt, sagde kaptajn Prillwitz. Din ven er ikke bare her ulovligt; han har også begået forræderi. Jeg ved præcis, hvad den uniform betyder (fogeduniformen var desværre tydeligt synlig på jorden). Men jeg må heller ikke være her, strengt taget. Det er ikke nær så alvorligt som hans forræderi, men alligevel. Nu vil din ven gerne se dig igen. For det skal han kunne vende tilbage hertil. Men jeg vil også tilbage til dette land. Hvis den ene forråder den anden, taber vi begge. For ingen af os kan have set den anden her uden selv at have været her ulovligt. Hvis det kommer ud, er vejen tilbage hertil spærret for os begge. For evigt. Så vi har begge en interesse i ikke at forråde hinanden. Men du skal kompensere for, at jeg bringer meget mere til denne handel med en engangsservice til mig. For hvis jeg ikke rapporterer hans forræderi, gør jeg mig selv skyldig i forræderi.
Kaptajn Prillwitz tav. Han følte sig pludselig udmattet.
Alisha tænkte febrilsk. Spillede denne mand, på trods af sin afpresning, nogenlunde fair? Vent, tænkte hun. Han udelod, at der var andre muligheder. Tim *behøvede* ikke at vende tilbage til DDR og Stasi. Sandt, han ville aldrig kunne vende tilbage til sit hjemland, som en murflygtning. Indrømmet. Men det var stadig en mulighed. Hvis hun gav sig selv til ham, ville alle problemer så være løst? Nej. Det ville de ikke. Denne mand ville stadig have Tim i sin magt. En

overtrædelse mod forræderi; han selv havde kun ulovligt betrådt Peridëis, men Tim blev betragtet som en desertør, en rigtig forræder hos dem. Hvem ved, det kunne måske koste Tim livet, mens den anden kunne fremstille sig som en helt. Hvad skulle hun gøre? Alisha tænkte desperat. Manden havde Tim, det var en kendsgerning. Men på den anden side var han måske lige så bange for at blive forrådt. Selv en mistanke kunne være nok for Stasi til at forflytte ham et andet sted. Ikke straffe, men forflytte. Til et sted, hvorfra han ikke længere kunne nå Peridëis. Så han måtte virkelig være interesseret i, at intet, absolut intet, om hans tilstedeværelse her kom ud.
Og han satte sig selv i en forkert position lige nu.
Alisha klamrede sig til disse tanker. Hun sank sin uro, så ned i jorden og sagde, Jeg accepterer. Jeg vil give mig selv til dig. Du skal besidde mig denne ene gang, og jeg vil gøre en stor indsats for at tilfredsstille dig. Men du vil give mig Tim tilbage?
Kaptajn Prillwitz nikkede åndeløst. Han kunne ikke tale. Ophidselsen forhindrede det.
Og du lover fast aldrig at forråde Tim?
Kaptajn Prillwitz nikkede igen.
Alisha rakte bagud med begge hænder og løsnede sløjfen, der holdt hendes kjole sammen. Hun løsnede mekanisk snørerne på ryggen med pegefingrene. Så trak hun skuldrene sammen, og kjolen gled ned ad hendes arme til jorden. Da Alisha ikke bar noget under kjolen, stod hun nu nøgen foran kaptajn Prillwitz.
Kaptajn Prillwitz stod ubevægelig foran hende.
Hvordan kunne hun få dette overstået så hurtigt som muligt? Paradoksalt nok sandsynligvis ved at ophidse denne mand så meget som muligt. Ved at gøre, hvad der kunne bringe en mand til orgasme hurtigt. Hun havde læst i en roman, hvordan en luder udviklede den yderste kunst, netop fordi det lod hende komme videre til næste kunde – og hans pengepung – hurtigere. I den bog havde luderen også skrevet, at en god luder ikke så provokerende ud som en billig en, men snarere lidt skamfuld, med et strejf af ydmyghed.
Det var, hvad Alisha gjorde nu. Hun sænkede hovedet og så på manden med et let skamfuldt udtryk. Men samtidig lavede hun en subtil hoftebevægelse og adskilte forsigtigt sine skamlæber med fingrene. Ikke på en indsmigrende måde, men som om hun var blevet tvunget til at tilbyde sig selv. Hun så op på manden med et underdanigt blik og åbnede munden let.
Kaptajn Prillwitz reagerede øjeblikkeligt, præcis som Alisha havde tænkt. Han kastede hastigt tøjet af. Nej, han ville ikke tage Alisha, mens han var klædt på, med bukselappen nede. Det ville have føltes som en vanhelligelse for ham. Der stod hun, denne berusende skønhed af en ung kvinde, der forberedte sig på ham. Hun holdt sit køn åbent for ham og bevægede bækkenet let mod ham. Dette utroligt feminine bækken. Nu sænkede hun sig til jorden. Med lårene spredt vidt.

Og hun tilbød ham sit allermest indre. Hun gav sig selv til ham. Og hendes ydmyge blik fratog kaptajn Prillwitz det lille fornuft, han havde tilbage.
Alisha noterede sig, halvt overrasket, at hendes voldtægt var mindre dramatisk end ventet. Peridëis spillede sandsynligvis en stor rolle i det, da det føltes lidt som en drøm: intet kunne rigtigt ske med dig; virkelig ekstreme ting skete ikke, dine egne ønsker blev ikke helt ignoreret, du kunne ikke blive gravid, og der var ingen sygdomme. Og denne mand var i det mindste ikke frastødende. Hvis han ikke var sådan en creep, kunne han have været noget. Frem for alt, hvad der virkede for Alisha, var, at hun gjorde dette for Tim, ofrede sig for ham, reddede ham…
Manden, der nu stødte ind i hende, red hende med energiske stød, bøjede sig ned og tog et af Alishas bryster i munden for at suge på det. Ville han komme til klimaks? Selvfølgelig ville han det. Så bemærkede Alisha, at mælk åbenbart havde strømmet fra hendes bryster hele tiden. Hendes mave var våd af det, manden havde en betydelig stor, dryppende våd plet på sit tøj, og mælken løb ned ad Alishas sider. Hvorfor? Var hun ophidset? Det var hun sandsynligvis. Hvorfor dog? Måske fordi hun havde tænkt på Tim. Det var en god tilgang! Hendes elskede. Hun gav sig selv for ham, for at redde ham. Hun ville gøre alt og mere, hvis det kunne hjælpe ham. Alisha følte, at hendes vulva var gennemblødt. Men skulle hendes forbandede krop overdrive sådan? Nej, hun havde tænkt på Tim, alt var fint. Godt for hende, fordi hun ikke ville blive øm, og godt for manden, fordi han ville komme hurtigere. Alisha besluttede at lade sig gå, da ægte skuespil var svært for hende. Hun tænkte fast på Tim, hvordan han ville tage hende, når han kunne. Ja, det virkede. Et støn undslap Alisha. Godt. Hun slap sine hæmninger. Manden brugte hende måske til sin tilfredsstillelse, men tanker var frie, og hun drømte om at blive taget af Tim. Manden, der red hende nu, brugte Alisha som en fornøjelsesdreng til at krydre hendes fantasier med ægte fornemmelser. Det virkede. Paradisets veje er ofte vidunderlige, men de er vidunderlige, tænkte Alisha. Hun måtte bare vente, indtil hendes krop signalerede en orgasme, som en kedel, der fløjter for at annoncere, at ilden havde opvarmet vandet nok. Hun optrådte kun villig, men gjorde intet. Han optrådte som komfuret gjorde med kedlen. Og hun var ved at få en orgasme, en der ikke ville være blandt de værste i hendes liv. Og således var det. Du gjorde det godt, fornøjelsesdreng, men jeg dedikerer denne ikke-så-dårlige orgasme til min elskede alligevel. Hans navn er Tim. Og kun han vil virkelig besidde mig. Og da en orgasme, især en ikke-så-dårlig en, ikke sker uden at et vist organ omslutter et andet vist organ på en vis måde, mistede kaptajn Prillwitz al sans for syn og lyd, og han oplevede, i ekstasehøjden, stød efter stød, og hældte sin sæd uendeligt dybt ind i den smukke kvindes livmoder.

Alisha lå på ryggen i græsset og kom sig. Hun følte sig lidt skamfuld over at have ladet sig gå. Men hun turde ikke lukke benene, ville ikke virke afvisende. Ikke så

tæt på målet. I stedet spændte hun sin vulva, hvilket fik den tvungne sæd til at flyde ned ad hendes indre lår og ud på jorden. Ikke alt, sandsynligvis, men det meste i det mindste. Hvad ville vokse her, hvis sæd kunne producere planter? En fjollet tanke.

Kaptajn Prillwitz lå på siden, følte sig utroligt lettet, næsten så let som en fugl, og fortrød intet. Tøsen havde villet det, det var klart fra hendes lyde og reaktioner. Nej. Ikke en tøs. Det var hun ikke. Det var hun virkelig ikke. Denne smukke kvinde.
Kaptajn Prillwitz kom sig til sidst. Han rejste sig og klædte sig på igen. Jeg vil holde mit løfte, sagde han bestemt. Kom.

Alisha sprang op og fulgte manden. Nøgen.
Kaptajn Prillwitz førte hende faktisk til Tim, som nu havde genvundet bevidstheden og så på kaptajn Prillwitz med store, forskrækkede øjne. Kaptajn Prillwitz fjernede kneblen fra hans mund og løsnede endda rebene – ikke helt, men nok til, at Tim selv kunne gøre resten færdig.
Lyt, sagde kaptajn Prillwitz. Du har begået forræderi; det har jeg ikke. Men jeg har stadig overtrådt en ordre. Nu er der en pagt. Med en pris, din kæreste allerede har betalt for dig. Hvis du spiller med, kan du fortsætte som før, og jeg vil ikke krydse din vej. Og jeg vil fortsætte som før, og du vil ikke krydse min. Officielt kender ingen af os til den anden; vi holder begge mund. Vi begge vinder. Hvis du ikke spiller med, risikerer du din nakke, det ved du. Lad din kæreste forklare resten. En sidste ting: Min del holder på betingelse af, at du ikke forsøger at sætte mig i nogen fælde. Hvis du gør, eller hvis du spionerer på mig, er jeg fri til at angive dig. Er det klart?
Tim nikkede blegt. Han var enormt lettet over at undslippe denne frygtelige situation.
Kaptajn Prillwitz forsvandt mellem træerne. Hverken Alisha eller Tim havde den mindste lyst til at følge ham.

I lang tid herskede stilhed.
Vil han holde sit løfte? spurgte Alisha.
Jeg tror det, svarede Tim efter en lang pause. Enhver, der har set Peridëis, har meget at tabe. Voldtog han dig?
Det var aftalen, svarede Alisha.
Var det slemt?
Nej.
Vil du tale om det?
Ja, lidt. Han kom egentlig ikke tæt på mig. Ærligt talt er det meget vigtigere for mig, at han holder sin del af aftalen. Ellers er jeg mere vred på ham. Men ikke så

meget på grund af selve voldtægten, men fordi han trængte sig ind mellem os. Fordi han turde angribe min lykke.
Din lykke? spurgte Tim hæst. Er jeg så vigtig?
Ja. Alisha havde tårer i øjnene. Så tilføjede hun, Men virkelig ikke på grund af voldtægten; ved andre lejligheder ville jeg have børstet støvet af bagefter og tænkt på vigtigere ting. Nej, jeg mener den eksistentielle trussel i hans handlinger. Det er, hvad jeg *virkelig* bebrejder ham.
Tim trak vejret dybt. Et par øjeblikke senere smilede han pludselig drilsk og sagde, Jeg ser noget, du ikke ser.
Alishas humør blev straks bedre. Hvordan ser det ud?
Det er gennemsigtigt, og du kan høre det.
Du kan høre det? Alisha så sig omkring. Åh! udbrød hun, der er en rigtig kilde derovre!
Det var en charmerende kilde. En vandstråle skød omkring halvanden meter lige op fra et hul i klippen og løb derefter som en lille rislen mod bækken.
Kom, kaldte Tim, befriede sig fra resten af sine reb og trak Alisha, stadig nøgen, mod kilden.
Hvad skal du gøre? spurgte Alisha forvirret.
Har du nogensinde hørt om den såkaldte "kvindedouche"?
Nej, men jeg kan gætte.
Tim lo. Det er en gammel præventionsmetode. Du forsøger at skylle sæden ud af skeden med vand efter samleje. Ikke en virkelig pålidelig metode, men hvis du har haft ubeskyttet sex, er det stadig bedre end ingenting. Der findes håndholdte versioner med en gummipære til at pumpe og en dyse til at indsætte i skeden. Og større med en spand og slange. Her har vi en naturlig kvindedouche. Kom, stil dig deroppe, du vil føle dig renset indeni bagefter.
Det var en rigtig god idé. Og bagefter ville Alisha tage endnu et bad i bækken. Hun placerede sig forsigtigt med spredte ben over kilden, holdt først vandstrålen tilbage med den ene hånd. Men dens styrke viste sig at være lige tilpas. Alisha adskilte sine skamlæber og lod vandstrålen flyde direkte ind i sin skede. Hun følte, at den nåede hver krog, rensede grundigt. Alisha lukkede øjnene, blev stående i positionen og vuggede forsigtigt bækkenet for at lede vandet overalt. Vandet flød og flød og flød.
Det er nok nu, kom Tims stemme fra afstand.
Alisha åbnede øjnene. Nu føler jeg mig godt, sagde hun. Lad os bade lidt mere i bækken, okay?
De vendte begge tilbage til deres gamle badested og badede udførligt.
Nu er jeg ren, sagde Alisha til sidst. Pludselig lo hun. Jeg vil ikke være så kompliceret med hver fremtidig voldtægt. Denne var bare ikke helt efter min smag.
Er andre det?

Hvis de er som dem i mine våde drømme, så ja. Du må leve med det.
Tim lo. Tro ikke, jeg er ligeglad med det, sagde han, men jeg håber, dit offer virkelig vil holde hans mund, især da han sandsynligvis vil føle sig skyldig over det.
Tror du det? spurgte Alisha.
Han rider normalt på bogstaver, paragraffer, regler og forskrifter. Men nu er han blevet fanget og lod sig rive med. Voldtægt! Tænk over det. Han mistede fuldstændig kontrollen over sig selv. Jeg vil vædde på, at det vil tynge ham. Det er et ekstra es for os.
Alisha fandt det ikke ulogisk. Men hun var stadig bekymret.

Noget andet slår mig, sagde Alisha. Jeg vil virkelig gerne øve mig i at blinke igen.
Vanskeligt, sagde Tim. I starten har du absolut brug for et meget iøjnefaldende sted som mål for øvelsen.
Lad os bruge stedet, hvor jeg blev voldtaget, sagde Alisha alvorligt.
Virkelig?
Ja.
Er det ikke lidt meget?
Nej! sagde Alisha eftertrykkeligt. Undgåelse er den værste måde at overvinde frygt på. På denne måde er jeg ikke en brik i begivenhederne; jeg genvinder mindet om det sted med en anden betydning. Kom nu! Jeg er hverken en snerpet nonne eller en oversensitiv mimose, og jeg gav engang en sladrehank i min klasse en lussing, efter hun angav mig til de andre for at kysse.

De begyndte at øve. Efter omkring ti minutter havde de deres første succes. Med grønt ild, en røgsky og stanken af svovl. Den næste succes kom hurtigere, og derefter blev det bedre og bedre lidt efter lidt.
Måske skulle vi faktisk prøve at sigte efter mindre behagelige steder, foreslog Tim til sidst.
Senere, sagde Alisha. Jeg er tilfreds for i dag.
Men for en sikkerheds skyld henter vi nogle krystaller igen. Man ved aldrig.
Og det gjorde de. Resten af aftenen forløb stille. Alisha nød, hvordan Tim trak sin livseliksir fra hendes bryster, men sprang den sædvanlige lille afslapningsøvelse med fingeren over. Tæt sammenflettet faldt de i søvn.

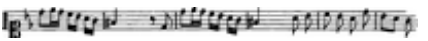

Krydset

Da Alisha og Tim vågnede om morgenen, mumlede Alisha, Vi har da ikke brug for endnu flere kammerater nu, vel? Eller er dette et fortryllet sted under en ond forbandelse?
Tim lo. Ærligt, jeg ved det ikke, svarede han. Overgangen, jeg først brugte til at komme hertil, må være i nærheden, men jeg har ikke set noget bekendt endnu. Hvis flere dukker op, vil vi vide det.
Lad være med at forbande det, sagde Alisha og proppede hans mund med sit bryst.

Hvordan kan nogen sige nej til dette? spurgte Alisha, da Tim havde fået nok. Jeg mener, det føles mere end behageligt, intimiteten er uovertruffen, det er ikke udmattende, det gør dine bryster større, du slipper af med ekstra kalorier på den nemme måde, mænd vil have det alligevel – så hvorfor gør folk ballade? På grund af moral og anstændighed?
Er moral og anstændighed *altid* godt? spurgte Tim tilbage.
Tilsyneladende ikke, knurrede Alisha.

De spiste en uanstændigt overdådig morgenmad. En høne var kommet forbi og havde lagt fire friskkogte æg bare til dem. Alisha brændte næsten fingrene på rundstykkerne fra rundstykketræet, så friske var de. Der manglede ikke frugt og grøntsager, de fandt også helt anstændige kaffebær, Alisha leverede selv fløden, men de kunne have brugt noget smør. Alisha besluttede, at hun måtte lære at lave smør, eller de skulle tage noget med. Slavehandlerens kvindesmør havde bestemt imponeret hende. Måske var det en god idé at have et par små ting med som rejseudstyr i stedet for altid at stole på, at Peridëis automatisk leverede alt.

Så begav de sig af sted igen. Ad den azurblå brolagte sti.
Det varede ikke længe, før de nåede et kryds. Til højre fortsatte den azurblå brolagte sti; til venstre var en sti belagt med grå sten; og ligeud var stien belagt med gule sten. Ligesom de fire stier mødtes, gjorde fire dale det også, hver kantet af stejle klipper, alle så smukke, at det ville have været umuligt at vælge én frem for de andre. Men for Alisha og Tim var valget klart: de skulle følge den azurblå brolagte sti.
Jeg kender dette kryds, udbrød Tim begejstret. Til venstre er overgangen, jeg altid brugte.
Og du har aldrig taget vores sti? spurgte Alisha.
Nej, svarede Tim. Men der er utallige dale, så det er ikke så stor en tilfældighed. Herfra kender jeg vejen selv uden vejledning.
Til Røde Rose By?

Præcis. Det er vores egentlige destination. Du skal have en audiens hos Perien der.
Er hun smuk?
Ja, meget.
Og magtfuld?
Også det.
Og kan hun udføre magi?
Ja. Min tørre materialisme hjælper mig ærligt talt ikke meget der. Hun kan gøre ting, der er helt uden for min fatteevne. Kun mine grundlæggende tanker om Peridëis hjælper mig videre.
Spar mig for dem, lo Alisha. Lad os holde os til: hun kan udføre magi *her*, ikke?
Ja.
Kan hun også flyve?
Det kan du også, som du godt ved.
Ja, ja, og heksespringet. For øvrigt burde vi skaffe noget nyt narreguld…
God idé!
…og jeg har magisk mælk.
Og du kan lære endnu mere, konkluderede Tim.
Men som heks, er jeg ikke lidt som Perien?
Vov aldrig at spørge Perien om noget lignende. Du er intet sammenlignet med hende. Selvom vi i bund og grund ikke er anderledes end Perierne, har de stadig ældre rettigheder, kender visse hemmeligheder og har adgang til ting, vi ikke kan røre. Mist aldrig respekten for Perierne, selvom de ikke er almægtige!
Okay, jeg holder mund, sagde Alisha. Jeg er bare nysgerrig, det er alt.
Hov, hvem er det?! tilføjede Alisha og pegede fremad.

Det var ZPKK-kammeraten, Alisha så. Hun var faktisk landet tilbage ved overgangen, nøgen som altid i sådanne tilfælde, men var ikke vendt tilbage til den anden side. Der havde været grunde til, at hun kom til Peridëis, og ting var sket her, der gav hende stof til eftertanke. Fordi alt føltes rigtigt, og hun følte sig tryg, blev hun. Så meget havde føltes rigtigt, men der var også en sidste dråbe, der fik bægeret af grunde til at flyde over: hun havde oplevet alt med en dyb følelse af lykke, og den grimme dværg dukkede kun op, når hun tænkte på sit liv udenfor, men noget havde fejet hende væk, reddet fra hendes gamle jeg! Tilbage ved indgangen til dette rige havde riget givet hende en gave, som en undskyldning – hendes bryster, faste og pigelige, var pludselig svulmet dramatisk op, en plagsom, men intenst lystfuld smerte pumpede hendes bryster nådesløst og voldsomt op, gjorde blå årer synlige i siderne, hendes brystvorter, engang kun knopper, stak nu stive og store frem, mens hendes areolaer bulede markant udad. Og da ZPKK-kammeraten, Gisela, gispende af smerte og nydelse, sank i knæ og stirrede fascineret på sine egne bryster, skete noget storslået, der føltes urkvindeligt: fra

hendes brystvorter dryppede først enkelte dråber mælk, blev så til en strøm, der løb ned ad hendes bryster og dryppede på hendes lår, indtil de to strømme blev til en fontæne. Gisela oplevede en tilstand af ekstatisk lykke, da begge bryster sprøjtede deres mælk i talrige stråler ud over landskabet. Hvor mælken ramte jorden, sprang sarte blomster øjeblikkeligt op fra græsset. Aldrig havde Gisela oplevet smerte så glædesfuldt lystfuld, aldrig havde hun været så lykkelig overhovedet.
Det var da Gisela, den tidligere ZPKK-kammerat, traf en endelig beslutning. Hun var ikke dum. Hun havde en grov idé om, hvad der foregik her, og frem for alt, hvad der ikke gjorde. Der var visse ting, der personligt angik hende. Hun følte, at hun kunne løse disse ting her til sin tilfredshed. Men denne gang på sin egen vej, ikke i hælene på nogen eller i deres fodspor.
Gisela, sandsynligvis på grund af visse drømme gemt i de dybeste kroge af hendes sjæl, faldt hurtigt i hænderne på en slavejæger. Han var en meget rå, muskuløst bygget slavejæger med en imponerende penis, der, udover Gisela, havde en anden slave på slæb – hans sunamit[71], hans rejseforråd.
Alisha og Tim, der forsigtigt var gledet ind i buskene, så på, mens slavejægeren passerede med sine to slaver.

Hun ser ikke ulykkelig ud, sagde Tim. Hun vil sandsynligvis ikke forråde Peridëis' hemmeligheder.
Hvorfor forråder jeres agenter overhovedet Peridëis, hvis det er sandt, at Peridëis "korrumperer," som I kalder det?
Simpelt. Stasi kontrollerer, om de får lov til at komme tilbage. Så de forsøger at spille et dobbeltspil. Men Stasi krydstjekker alt med rapporter fra andre kilder, gnider det subtilt og venligt ind i ansigtet på dem og giver dem følelsen af, at de alligevel ved alt. Eller vil finde ud af det. Plus, de optræder, som om de synes, Peridëis er fantastisk og bare forsker, tjekker for ukendte farer. Og andet i den stil. Da de præsenterer sig som venner af Peridëis og som insidere, indser de infiltrerede agenter ikke altid, at de sladrer.
Sikke en flok svin, sukkede Alisha. Er vi næsten forbi dette dæmonrige?
Jeg tror ikke, vi løber ind i flere af disse kammerater, beroligede Tim hende. For det første bevæger vi os væk fra denne overgang, og for det andet var så mange mennesker fra den anden side virkelig en stor undtagelse. Tro mig, jeg ved det med sikkerhed. Desuden er *jeg* den, der skal være forsigtig. Og *jeg* har ikke længere nogen bekymringer.

71 Sunamite: Opkaldt efter den bibelske figur Abishag fra Shunem, men dokumenteret i mange ikke-bibelske kulturer. Ifølge gammel tro en kvinde, der bringer sundhed eller lang levetid til en mand alene gennem sin tilstedeværelse. Afhængigt af tradition opnås dette gennem hendes duft eller f.eks. hendes mælk. I Peridëis er det tydeligvis mælken.

Sikker?
Sikker.
Så ville dette være et godt sted at samle noget mere narreguld; jeg gyser ved tanken om at skulle gå den sidste strækning igen, selvom det var en værdifuld oplevelse.

Og så huggede de noget frisk narreguld fra en nærliggende klippe, bare i tilfælde af, at de havde brug for en ny flugtdestination.

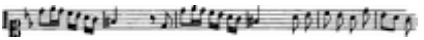

Sandstien

Alisha og Tim gik ad den azurblå brolagte sti. At folk ofte passerede her, var tydeligt, da en papegøje fornærmede dem med *virkelig* uanstændige ord. Det var stadig til at bære. Dyrene i Peridëis kunne jo tale, om end kun lidt. Men denne papegøje havde mestret kunsten at målrettet provokation, ikke bare generel drilleri. Alisha og Tim kastede til sidst frugter, sten og andre ting efter papegøjen. Tim ramte kun én solid gang, hvilket sendte fuglen flyvende mindst tre meter gennem luften. Men det modbydelige væsen opførte sig, som om det var ligeglad. Alisha fik til sidst idéen til specifikt at fornærme papegøjen tilbage. Det var ikke en søgt idé, da Berlins gadeslang tilbyder masser af materiale til sådanne formål, som selv den mest ordentlige kvinde uundgåeligt opsnapper i sit passive ordforråd bare ved at overhøre. Efter flere forsøg viste det sig, at papegøjen var særligt følsom over for farverne på dens fjer. Og så råbte Alisha rimet: Blå og grøn skal aldrig ses! og fnisede ondsindet.
Det virkede som en tryllesformular! Papegøjen blev hængende tilbage. Svagt hørte Alisha og Tim stadig "Blå og grøn skal aldrig ses!" men stemmen kom ikke nærmere.
Endelig er vi af med den, sagde Alisha.
Det ligner, vi også lærte den en ny fornærmelse.
Hvis det hjælper?
Tim lo. Med ethvert våben, du skaber, må du altid overveje, at det kan vendes mod dig. Ikke?
Aldrig, aldrig, *virkelig* aldrig ville jeg kombinere blå og grønne tøj. Alisha gøs.

En sandsti forgrenede sig til højre ind i en anden dal.
Jeg har altid haft lyst til at tage denne sandsti, sagde Tim. Jeg har fået at vide, at den genforenes med den azurblå brolagte sti efter et par dage, selvom den er lidt længere. Og den skulle angiveligt ikke have nogen sidegrene, så man kan ikke fare vild. Den azurblå brolagte sti byder ikke på meget i de kommende dage, bortset fra at den er smuk, som altid. Hvorfor tager vi ikke en lille omvej ad sandstien?

Ved du, hvad der venter os der?
Ingen anelse, som jeg sagde, jeg har aldrig taget den, og ingen har fortalt mig om den heller.
Og den azurblå brolagte sti har virkelig ikke meget at byde på de næste par dage?
Kedelig, som et smukt nøgenbillede.
Som et smukt nøgenbillede?! Hvilken dum sammenligning er det?
Det er bare pænt, sagde Tim, men ikke mere. I sidste ende er pointen med et nøgenbillede, at det ikke rigtigt er interessant. I det øjeblik, det bliver interessant, er det ikke længere et nøgenbillede.
Alisha brast i grin. Lad os tage sandstien. Du har overbevist mig.
Jeg har en anden idé, sagde Tim. Vil du gå forud alene, og jeg følger efter en eller to timer senere?
Hvorfor?
Vi har aldrig gjort det, undtagen helt i starten. Du ville få at se ting fra *din* egen verden. Uden at de skal gå på kompromis med ting fra min egen verden.
Alene? Hm.
Jeg vil være bag dig. Hvis du vil have mig tilbage på et bestemt tidspunkt, så stop bare og vent på mig. Uanset hvor ofte, uanset hvor triviel grunden er. Vi har masser af tid til at gøre noget interessant ud af det.
Aftale, sagde Alisha. Den lille smule sikkerhed er nok for mig. Jeg forlader dig nu, min beskytter, og du følger efter som lovet om en time.
En eller to timer.
En.
En eller to timer.
Fint.
Efter en afskedsdrink (Alisha insisterede) begav Alisha sig muntert af sted alene. Ad sandstien. Hun havde slet ingen bekymringer. Men man ved aldrig, vel? Hvad der virkelig overbeviste hende, var tanken om, at for kort en afstand kunne ødelægge eventyrets rigtige krydderi.

Sandstien snoede sig i starten gennem en smal dal, der til tider blev helt mørk, så trang var den. Og lejlighedsvis måtte Alisha hoppe over den lille bæk, der også løb gennem denne dal. Sandstien førte altid lige gennem bækken. Der var ingen broer her. Ikke engang sten, nogen havde lagt i bækken. Hvorfor bekymre sig, når man gik barfodet.
På et tidspunkt var de høje, stejle klippevægge dækket i hundredvis af meter med et dybt purpurfarvet hav af blomster, der duftede berusende. Der var utrolige mængder af farverige sommerfugle, der sippede nektar fra blomsterne. Alisha måtte næsten vade gennem sværmen af sommerfugle for at fortsætte sin sti.
Da de blomstrende klipper sluttede, udvidede dalen sig til en lille slette, og bækken delte sig. Den ene del løb langs klippen til venstre rundt om den lille

slette, og den anden langs klippen til højre. Sletten selv var én stor eng med frodigt, højt græs og mange blomster. Og midt i den næsten cirkulære dal stod et stentårn. Alisha blev draget mod tårnet, da sandstien førte direkte mod det.
Hvad kunne der være i det tårn?
Alisha fortsatte. På vej til tårnet skræmte hun en hare, der stak af, og en lillebitte hest, der lod hende klappe den. Den var knap en halv meter høj, men så usædvanligt køn ud, tænkte Alisha.
Da Alisha havde nærmet sig tårnet til omkring to hundrede meter, hørte hun pludselig en kvinde synge. Først troede hun, hun havde hørt forkert, men da hun stoppede op, var det umiskendeligt: en kvinde sang. Alisha studerede tårnet. Et mærkeligt tårn, da der ikke var nogen dør synlig i bunden, og det eneste vindue var helt oppe i toppen. Var døren på den anden side? Hvilken slags tårn kunne dette være? Alisha tænkte på forræderiske sirener. Eller en heks. Nej. Hun ville ikke nærme sig yderligere uden omhyggelig rekognoscering.
Forsigtigt cirklede Alisha rundt om tårnet på afstand og forsøgte at observere det, som Tim ville have gjort. Det høje græs gjorde det nemt.
Nu var sangen stoppet. Der var heller ingen dør på den anden side af tårnet. Og intet ekstra vindue oppe i toppen.
Alisha fuldførte sin cirkel og vendte tilbage til, hvor hun startede.
Skulle hun nærme sig tårnet yderligere?
Bliv ikke bange! kaldte en stemme bag hende.
Alisha blev så forskrækket, at hun næsten tissede i bukserne, og snurrede rundt.
Det var Tim.
Jeg blev næsten bange fra vid og sans!
Undskyld, det var ikke meningen. Men det ville ikke have været så slemt.
Hvorfor ikke? spurgte Alisha indigneret.
Fordi du ikke har nogen trusser på.
Nu lo Alisha. Hun var glad for, at Tim var der. Og hvordan skulle han ellers have gjort sig bemærket?
Hvem kunne være i det tårn? spurgte hun Tim. Jeg tør ikke komme tættere på.
Lad os tjekke det.
Hvad hvis det er noget farligt? Tårnet er mærkeligt! Der er ingen dør i bunden, kun ét vindue i toppen. Og jeg hørte en kvinde synge.
Så har du allerede fundet ud af meget. Vi lærer kun mere, hvis vi går tættere på.
Du går først.
Kom med mig!
Nej, du går først.
Men hvad kunne der være?
En kvinde.
Og hvad så?
Hvem ved, hvem hun er!

Tim stønnede. Fint, jeg går, sagde han. Og han begav sig af sted. Oprejst, uden den mindste forsigtighed.
Typisk mand, tænkte Alisha. Altid fuld speed frem. På den anden side var det praktisk, at der var mænd, der kunne gøre det for dig. Hun fulgte Tim på forsigtig afstand, godt gemt i det høje græs.
Nu havde Tim nået foden af tårnet. Alisha blev skjult i græsset.
Pludselig kunne kvindens sang høres igen.
Tim trådte et par meter tilbage fra tårnet, skærmede øjnene med hånden mod solen lige over hovedet og kiggede op. Pludselig lo han.
Hvorfor lo han?
Tim kom tilbage til Alisha. Det er Rapunzel deroppe, sagde han.
Alisha var målløs. Rapunzel? Seriøst? Hvordan regner du det ud?
Kig op!
Alisha løb til det sted, hvor Tim havde stået, skærmede øjnene med hånden mod solen lige over hovedet og kiggede op. Så lo Alisha også.
Faktisk! Deroppe stod en blond skønhed af en kvinde, sang, kæmmede sit utroligt lange hår og flettede det til en utroligt lang fletning. Alt passede. Det afsidesliggende område, tårnet uden dør, den smukke blonde kvinde med utroligt langt hår…
Så spurgte Tim, Skal jeg råbe? Du ved: "Rapunzel, Rapunzel, lad dit hår falde ned!"
Vov ikke! svarede Alisha.
Men hvorfor ikke? Så ville vi vide det med sikkerhed.
Vi ved det allerede med sikkerhed, sagde Alisha mørkt. Men hvis hun lader håret falde ned, vil du klatre op og fornøje hende i stedet for mig, og til sidst kommer heksen og kaster dig ned fra tårnet. Versionen uden ballade med heksen ville være, at du knepper mig her i græsset, mens Rapunzel ser på. Og desuden: Hvorfor nagler den tåbelige ko ikke sin fletning fast til vindueskarmen indeni og klatrer ned selv?
Tim lo. Men så ville hun jo skulle klippe sin fletning af forneden.
God pointe. Det ville hun ikke gøre, sagde Alisha. For kvinder går skønhed over praktik.
Vil du virkelig lade hende sidde deroppe i tårnet?!
Prisen er for høj. Desuden vil en anden hale den varme kartoffel ud af ilden, for historien skal jo spille sig ud. I stedet for dig vil en anden redder komme, rode med Rapunzel, blive fanget, få øjnene hakket ud og så videre.
Er du sikker på det?
Fuldstændig sikker. Du bliver i hvert fald ikke den, selvom jeg må pille Rapunzels hår ud ét efter ét.
Kom nu, det er ikke hendes skyld.
Ligegyldigt.

Jeg giver op. Skal vi gå videre?
Ja.

Sangen lød stadig fra oven.

Hun lagde slet ikke mærke til os, sagde Alisha, da de fjernede sig fra tårnet. Så du behøver ikke føle dig skyldig. Intet har ændret sig.
Sig, spurgte Tim, mente du virkelig, at for kvinder kommer skønhed før formål?
Lidt, ja. Lægger du ikke selv mærke til det?
Jo, i det mindste sammenlignet med mænd.
Mænd er den eneste sammenligning, afbrød Alisha.
Ikke helt, svarede Tim. Der er også bøsse mænd og lesbiske, og sikkert graderinger imellem.
Fair nok, ja. Men ikke i flertallet, og det er, hvad der betyder noget, når det gælder normen, det store ideal.
Jeg har altid undret mig over, om kvinders fokus på udsmykning og pleje er et resultat af ydre omstændigheder, sagde Tim, som opdragelse, samfund, mode og så videre.
Det tror jeg ikke, slet ikke, sagde Alisha. Selvfølgelig delvist, naturligvis. Men hovedsageligt tror jeg, det er en indre trang, som kvinder og piger bare har. Fra starten. Uanset opdragelse. Undtagelser bekræfter reglen. Jeg havde selv en fest med det, og jeg så det konstant hos mine veninder – de ville pynte sig, mens drenge bare var ligeglade med, hvad du satte på dem. Eller hvordan vi piger legede rollelege med dukker eller os imellem, mens drenge var mere til at tæske og tage på eventyr. Og senere også. Har du nogensinde lagt mærke til, at mænd stort set aldrig bærer dybe udskæringer?
Tim lo. Ja, men det er normalt. Kvinder har bryster.
Præcis, sagde Alisha. Men kvinder vil ikke bare have dem; de vil vise dem frem – det er det rigtige punkt. Mænd har flotte balder, men vælger mænd deres tøj for at vise deres flotte balder frem?
Nej.
Præcis. Mænd vælger tøj mere for praktik eller for at vise en status eller tilhørsforhold. Men ikke som kvinder, for skønhed. Tværtimod – det kan endda se grimt ud.
Og muskler?
Det falder under status.
Hm. Og at vise bryster frem falder ikke under status?
Jo, at fange mænd er at fange mænd. Men jo, blandt kvinder er det helt sikkert status. At overstråle andre, se bedre ud, eller omvendt, holde andre nede. Eller være en vægblomst og, gud forbyde, ikke skille sig ud, mens andre kvinder ser på. Omhyggeligt bære en bh for at opfylde normen, sikre sig, at ingen brystvorter

synes igennem. Andre kvinder reagerer allergisk på det, og du bliver skudt ned. Især uattraktive kvinder eller dem, der er forbi deres bedste tid, er hyperopmærksomme på, at du ikke viser for meget fysisk tiltrækning. Ikke underligt: kvinder med sexappeal kan få ting fra mænd med et øjenblink eller en vrikken med brysterne, som kvinder uden det ikke så let får. Mærk mine ord: intet hader kvinder uden sexappeal mere end kvinder med sexappeal. Deraf kravet om beskedent tøj og opførsel, om standardisering, om at eliminere alt for tiltrækkende.
Nu har du imponeret mig, mumlede Tim. Har du nogensinde fortalt en anden mand dette?
Aldrig.
Hvorfor opfangede jeg aldrig dette?
Det går lige forbi jer mænd. Og udadtil opretholdes facaden af venlighed. Spark kommer bagfra, ofte med undskyldningen om at mene det godt. Hvis du bliver fanget i kvinders intriger, så bed altid kvinder om hjælp; som mand ser du ikke igennem det.
Jeg læste engang, at en mand, der tror, han har gjort en erobring, ofte bare spræller på en krog, en kvinde kastede ud for længe siden.
Altid, lo Alisha, altid!
Ved slettens ende, da klipperne igen snævrede ind i en trang dal, og de to bække blev til én igen, kiggede Alisha tilbage. Langt bag dem ragede tårnet højt op.
Ved du hvad, tøvede Alisha, jeg vil gerne have et tegn på hengivenhed nu – og da du ikke må tage mig, vil du så… her… hvor tårnet stadig er synligt…
Tim kastede sig til jorden: Alisha, Alisha, lad dine bryster falde ned!
Fnysende kastede Alisha sig ved siden af Tim, vendt mod tårnet, og tilbød sit bryst til hans mund.
To eller tre øjeblikke senere gled hendes hånd til hendes skød. Først legende tøvende, så lejlighedsvis dyppende i det våde, men til sidst adskillende sprækken og vibrerende med langfingeren. Indtil bølgen af salighed kom.
Og altid med blikket mod, hvor den smukke kvinde med det lange hår sang. Alisha havde denne vidunderlige mand ved sit bryst. Hende. Hun ville bide for at holde det sådan. Med udsigten til en dag at have ham fuldstændigt. For evigt, med hans sæd dybt i hendes livmoder.

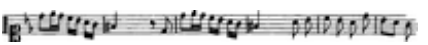

Videre ad Sandstien

De fortsatte ad sandstien, som førte dem gennem sidedalen. Her i dalen var der igen masser af mad, og, tilfældigt eller ej, også kålroe. Ikke at Alisha eller Tim nogensinde havde vidst, hvordan kålroe så ud, men da de stod foran dem, vidste de begge pludselig, hvad det var. Alisha fandt kålroe ikke halvdårlige.

Og Tim fandt noget andet. Det var et træ med runde frugter, omkring en fingers længde og tykkelse, den ene halvdel banangul og den anden en dyb orange. Tim plukkede en af frugterne og viste den til Alisha.
Hvilken slags frugt er det? spurgte Alisha. Så ramte et minde hende. Vent lidt… er det ikke en af de frugter, du viste mig – nej, indsatte – helt i starten? Den, der svulmede så grimt, da den var inde i mig?
Jo, præcis, svarede Tim. Men denne er en særlig sort til daglig brug. Når du varmer den op, vokser den til omkring en banans størrelse og tykkelse. Ikke mere! Den bliver også meget mindre glat end den anden sort. Men den vibrerer meget.
Og er denne frugt også til…
Ja, kvinder bruger den til at slappe behageligt af imellem uden stor anstrengelse. Du holder den bare mod et interessant sted og venter, til du kommer. Du finder denne plante i næsten hver anden have, fordi den er så nyttig.

Stilhed. I omkring fem sekunder.

Jeg tror, det er tid til, at du får lidt mælk igen, sagde Alisha.
Jeg tror ikke, det er så længe siden, jeg sidst fik noget, svarede han.
Jeg tror, du skal drikke lidt mere her, bare for en sikkerheds skyld. Synet af andre kvinder, du ved…
Jeg fandt hende ikke *så* smuk. Desuden var hun *meget* langt væk, deroppe i sit tårn.
Vær sød, vær sød.
Skal vi ikke bare gå videre?
Jeg smelter! Du startede dette emne!
Din lille djævel, forbandede Tim leende, droppede frugten og lagde Alisha på ryggen på jorden. Så samlede han frugten op igen og satte sig ved siden af hende: Bliv på ryggen og træk din nederdel op!
Alisha trak sin nederdel op.
Spred benene.
Alisha spredte lårene vidt.
Du er virkelig gennemblødt. Tim tog frugten og indsatte den forsigtigt dybt i Alishas våde skede.
Den bliver virkelig ikke for stor?
Ikke denne. Men den reagerer kun, når den mærker kropsvarme. Bagefter kan du tage den ud. Men nu holdt Tim Alishas skede lukket med et fast greb om hendes skamlæber. Det var dog ikke let, skønt det næppe er et dårligt tegn under ophidselse.
Alisha fnisede pludselig. Det begynder at kildre!
Kildren blev stærkere og blev til en vibration, en meget behagelig, fyldig vibration. Alisha følte, at frugten begyndte at udvide sig og blive længere.

Den bliver virkelig ikke større?
Kun som jeg sagde.
Tim mærkede frugten presse udad og slap Alishas skamlæber. Han holdt frugten forsigtigt presset i hendes skød. Den kom frem fra hende, voksede tykkere, og dens summen blev stærkere. Til sidst trak Tim frugten ud af Alishas skede. Den var nu omkring 30 centimeter lang, så længere end en banan, og også tykkere. Og udover at vibrere kraftigt, så den nu ret køn ud.
Tim førte Alishas højre hånd til frugten. Du kan klare resten bedre end jeg, hviskede han i hendes øre. Desuden vil jeg have min belønning nu. Men skynd dig ikke. Hvis du kommer for hurtigt, bliver jeg ved med at drikke nådesløst, indtil jeg har tømt dig helt.
Alisha gav et kort smil; hun var for ophidset til mere. Hun tog frugten i hånden og holdt den forsigtigt mod det sted i sit skød, der ragede frem, når hun var ophidset, klar til at modtage, hvad det begærede.
Imens vendte Tim sig på maven, hans hoved over Alishas krop, da der ikke var nogen anden måde, eftersom hun lå på ryggen. Så greb han fast om et af Alishas bryster med begge hænder og trak det ind i sin mund. Alisha udstødte et tilfreds støn. Hun elskede øjeblikket, når hans mund varmt omsluttede hendes brystvorte.
Da Alisha mærkede sin mælk flyde, overgav hun sig til fornemmelsen, den vibrerende vidunderfrugt skabte i hendes skød. Nogle gange lod hun den glide dybt ind i sin hulhed, meget dybt; nogle gange pressede hun den mod den forreste væg af sin skede, hvor hun engang for længe siden havde opdaget et interessant sted; nogle gange trak hun den rytmisk ud og ind for at nyde strækket af sin skede. Men til sidst trak hun frugten helt ud for at holde den mod sin knop. Sidelæns, nogle gange til venstre, nogle gange til højre, nogle gange pressende ovenfra, nogle gange nedenfra. Frugten varierede sin summen spændende, nogle gange pulserende, nogle gange summende jævnt.
Alishas vejrtrækning blev tungere. Tims sugning på hendes bryst forstærkede fornemmelsen. Hans hånd, der havde hvilet på hendes frie bryst, nåede nu til dets brystvorte, først strygende, så klemte den. Lidt senere nåede hans fingre bag brystvorten ind i areolaen og begyndte at malke brystet med langsomme bevægelser. Bare sådan. Mælken sprøjtede i brede stråler fra brystet, ubrugeligt, bare for fornemmelsen af at blive malket. Og for synets skyld. Alisha stønnede højt. Hvert vridende træk i hendes brystvorte trak hende tættere på hendes klimaks. Hver frigivelse lod hende glide lidt tilbage. Det næste sprøjt fra hendes bryst trak hende endnu længere frem, kun for at glide et lille skridt tilbage bagefter… Skift ikke noget, håbede Alisha, vær sød, skift ikke noget. Bliv ved, bliv ved, bliv ved… Tim malkede stabilt og bevidst, i en perfekt konsekvent rytme. Til sidst væltede det over, startende fra hendes knop og bredte sig gennem hele hendes krop som varm væske. Hhhhhaaaaaaaa, vred Alisha sig, stønnende. Hun kom med den typiske dybe opfyldelse, hun næsten altid følte ved klimaks i

dette smukke land, den dybe bølge, der omsluttede hele hendes krop.
Midt i det hørte hun Tim sukke, og et øjeblik senere mærkede Alisha noget varmt og vådt løbe ned ad hendes lår.
Kom du? spurgte Alisha, en blanding af chok og glæde.
Ja, svarede Tim, hans vejrtrækning afslørede hans ophidselse.
Alisha rakte hurtigt efter sæden, der løb ned ad hendes lår, fangede så meget, hun kunne, og pressede det ind i sin skede.
Det er ikke din skyld, hviskede Alisha til Tim.
Frugten summede stadig i græsset.
Tim åndede tungt.
Alisha åndede tungt.
Noget tid gik.
Jeg har i det mindste ikke helt lært at undertrykke ejakulation, sagde Tim til sidst. Eller måske ville jeg det dybest set ikke. Men jeg modstod heller ikke aktivt, at min ophidselse byggede op. Eller jeg var skødesløs med det.
Alisha trøstede ham: Munke undgår ikke kvinder for ingenting. Du kan sikkert lugte min ophidselse, og jeg er forbløffet over, at du overhovedet kan håndtere det. Andre mænd i Peridëis ville nok have voldtaget mig nu, og ærligt talt bliver jeg ved med at ægge dig også. Jeg tror, Perierne helt sikkert vil tage det i betragtning, ellers ville de være grusomt uretfærdige.
Det er sket for mig i søvne et par gange nu, funderede Tim højt.
Med ejakulation?
Ja. Og tørret sæd uden noget minde om en relateret drøm. Så lad os håbe på Periernes retfærdighedssans, sukkede Tim. I det mindste føler jeg mig meget lettet.
Fantastisk! sagde Alisha, oprigtigt glad, og kyssede Tim på panden.
Tim samlede den stadig vibrerende frugt op. Vi har ikke brug for denne mere, vel?
Jeg er tilfreds, givet omstændighederne.
???
Fordi jeg kunne tage en omgang til, men det er bare den normale tilstand her.
Tim lo og kastede frugten i en høj bue ind i buskene. Jeg undrer mig over, hvorfor et træ som det vokser her, sagde han. Det er trods alt en kultivar. Så vidt jeg ved.
Hm. Rapunzel kan helt sikkert ikke snige sig ned fra sit tårn og tilbage op, så det efterlader kun heksen.
Men hvad vil hun med det?
Skal vi vente for at finde ud af det?
Nej.
Så lad os gå videre.
Og så fortsatte de ad sandstien.

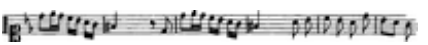

Endnu Længere ad Sandstien

Alisha og Tim tilbragte natten i en hule, lidt hævet ved et sving i dalen. Fra hulen havde de en smuk udsigt over trætoppene i begge retninger af dalen. Bekvemt nok løb en lille bæk forbi i en klippekanal på hulens niveau, sandsynligvis forenet med bækken nedenfor lidt længere fremme. Alisha benyttede lejligheden til et omfattende aftensbad. Ved at ligge fladt kunne hun helt fordybe sig. Tim så på hende bade. Og da Alisha var for doven til at komme op af bækken, spiste hun sin aftensmad liggende på maven i vandet, mens Tim sad på klippen foran hende.
Om natten lagde Alisha mærke til, at de dybere dele af hulen glødede grønt, ligesom de underjordiske gange, de havde besøgt for at samle narreguld. Men de havde ikke brug for nyt narreguld – hvad skulle det til for?

Da Alisha vågnede næste morgen, var Tim allerede i gang med morgenmaden.
Godmorgen! sagde han. Jeg har opdaget en lille attraktion.
Er ikke alt her en attraktion? svarede Alisha, strakte sig og gabte.
Du er en forkælet unge. Jeg holder mund.
Ooooh, sagde Alisha. En kvindes største drivkraft er nysgerrighed!
Efter trangen til at snakke?
Nej, sko kommer først. Vil du fortælle mig det nu? Jeg advarer dig, min mælk vil skille og klumpe, hvis du ikke gør.
Kom med mig! Du vil blive forbløffet!
Tim trådte ind i bækken, der løb i en klippekanal forbi indgangen til deres hule. Han gik i strømmens retning og vinkede til Alisha om at følge med. Klippekanalen løb langs klippen som en bjergvej. På den ene side steg den brat; på den anden faldt den skarpt. Kanalen var bred nok til at holde en sikker afstand fra kanten. Det var måske kun tyve meter ned, men forestil dig at stå ved kanten af et tyve meters fald og kigge ned. Det er ikke ligegyldigt. Som nævnt var kanalen dog bred nok til at spare Alisha og Tim for urolige blikke nedad. At gå i bækken var behageligt, og den store gevinst var den dejlige udsigt ind i dalen. Men bækvandringen var kort. Efter omkring hundrede meter drejede bækken til højre ind i en klippespalte. Da Alisha fulgte Tim rundt om svinget ind i spalten, stoppede hun med åben mund.
Bækken løb først inden i spalten ud på en lille klippeplateau med en stor dam. Spalten, og dermed plateuet inden i den, var måske ti eller femten meter på tværs. Planter voksede på adskillige steder. Her endte bækken. Eller rettere: den løb op ad klippen. Opad! Og ikke kun det. Bækken løb ikke lige, men snoede sig, nogle gange til højre, nogle gange til venstre, som en rigtig bæk skal. Bare opad. Hvor den var på vej hen, var ikke klart.
Ser du, hvad jeg ser? spurgte Alisha.
Bækken løber op ad klippen, sagde Tim.

Alisha lo. Og udover det?
Den løber opad.
Men hvorfor?
Ingen anelse, svarede Tim. Jeg har aldrig hørt om sådan noget, men det betyder ikke meget. Jeg har aldrig undret mig over, hvor alle disse bække i Peridëis går hen, dem, der konstant følger dig. Byen, vi er på vej til, ligger ved en stor sø, og mange bække løber ind i den. Men det er ingen forklaring, for selv det søvand må jo ende et sted. Har du lagt mærke til, at det næsten aldrig regner i Peridëis?
Jeg har slet ikke set regn. Du fortalte mig engang, at hvis det regner, er det kun kort før solopgang.
Præcis, sagde Tim. Det er bedst at klæde sig af da, så dit tøj ikke bliver vådt. I de fleste områder er regn så sjælden, at ingen rigtig forbereder sig på det. Alligevel blomstrer og trives alt, og næsten hver dal har sin egen bæk. Hvad indebærer det?
?!?!
På en eller anden måde må vandet op for at løbe ned. Så der må være steder, hvor det sker.
Og dette ville være et af de steder…
Forbløffet nærmede Alisha sig den opadstrømmende bæk. Ved hendes fødder var der et blødt, konstant træk, intet mere. Hun dyppede hånden i det opadstrømmende vand. Det føltes ikke anderledes end en normal bæk med rindende vand. Vandet her var måske omkring en halv meter dybt.
Hvad ville der ske, hvis du lagde dig fladt i vandet mod klippen her? spurgte Alisha højt. Så kun dit hoved stikker ud, som når du svømmer?
Det har jeg også tænkt på. Det ville være en fantastisk chance for endelig at se, hvad der er øverst på disse høje klipper. Jeg har altid villet vide det. Men lad os spise morgenmad først, okay?
Okay.

Alisha og Tim vendte tilbage til hulen og spiste en solid morgenmad.
Så sagde Tim, Vi bør efterlade vores tøj her i hulen, da vi skal bade i bækken.
Intet sagt, intet gjort, og snart var begge tilbage i dammen, hvor bækken løb op ad klippen.
Hvordan ville vi komme ned igen? undrede Alisha sig og strakte nakken for at følge bækkens opadgående sti langs klippen.
Tim brækkede en gren af fra de nærliggende planter og holdt den i det opadstrømmende vand.
Strømmen er ikke stærk, sagde han. Du kunne let svømme imod den. Det er mere som om, tyngdekraften kommer fra siden, og bækken løber som før. Se, den løber ikke engang hurtigere.
Det var sandt. Bækken løb roligt.
Ved du hvad, sagde Tim, jeg vil prøve.

Tim vandrede dybere ind i dammen, som var omkring en halv meter dyb. Han gik til det sted, hvor vandet begyndte at løbe opad og kilede sine ben så godt han kunne ind i klippens sider. Han fandt håndtag i klippen og pressede sin krop fladt ind i den opadstrømmende bæk.
Det er en virkelig mærkelig fornemmelse, sagde Tim. Jeg skal næsten ikke holde fast, og bækken trækker kun lidt i mig. Det er i bund og grund ikke anderledes end at ligge i bækken nedenfor. Og pludselig føles det, som om du står vandret, og dalen er på hovedet. En helt vild oplevelse. Det må være som det, astronauter føler. Kom, prøv det!
Tim holdt Alishas hånd, hvilket beroligede hende enormt, og hun gled forsigtigt ind i den lodret strømmende bæk.
Whoa! Verden tippede. Hendes bæk løb ikke længere forkert, men som den skulle. Alligevel stod dalbunden oprejst, og over dem var et loft af klipper. Ikke kun det: solen skinnede forfra. Alisha fnisede ukontrollerbart.
Det er som at være på et marked! udbrød hun. Vil det forblive sådan, hvis vi lader os drive i bækken?
Vent, sagde Tim. Jeg vil prøve noget først.
Tim satte sig oprejst i den opadstrømmende bæk og rejste sig langsomt, forsigtigt.
Åh, dreng, sagde han. Det tipper verden tilbage, og det trækker mig ud.
Tim satte sig helt tilbage i vandet. Så bevægede han sig, stadig siddende, omkring to meter længere i strømmens retning. Han var nu måske tre eller fire meter fra det punkt, hvor vandet ændrede retning (op og ned var ret kompliceret at definere i øjeblikket). Langsomt og forsigtigt rejste Tim sig igen.
Her tipper verden kun længere væk fra klippen, sagde han, stadig hukende i bækken, hans hoved omkring en halv meter over vandets overflade. Så vi skal blive i vandet, hvis vi vil tage denne tur. Tim demonstrerede ved at kaste en håndfuld vand opad. På et vist punkt lavede vandet en ret vinkel. Det, der var ovenfor, faldt naturligt tilbage i dammen, men det, der var nedenfor, faldt ind i den lodret strømmende bæk.
Ville det være farligt at svømme op ad bækken? spurgte Alisha.
Nej, svarede Tim. Der er nok sikkerhedsmargin. Men selv et rigtigt fald ville ikke betyde noget. Har du nogensinde set i en tegnefilm, hvordan nogen styrter ned fra et højt træ, råber "Av," får en bule, ryster det af sig og fortsætter med at løbe?
Ja, lo Alisha.
Sådan fungerer det her, sagde Tim. Når du falder, begynder du at flyve, og udover en vis hastighed accelererer du ikke yderligere. Stødet er som at springe ned fra et bord, ikke mere.
Så, en meter?
Måske. Cirka. Bare som et eksempel.
Hm. Uanset hvor højt man er?
Uanset.

Selv ved hundrede meter?
Selv ved hundrede meter. Du skal bare passe på ikke at støde ind i noget på vejen ned, ellers får du unødvendige "av'er." Hvis du er virkelig klodset, flere unødvendige "av'er." Men det er det.
Så lad os prøve det. Selv hvis vi bare tester og vender tilbage.
Alisha svømmede nedstrøms. Eller op ad bakke, afhængigt af hvordan man ser på det. Det gik ret hurtigt, da bækken var dyb nok her, skønt hendes fødder rørte bunden. Strømmen hjalp, så Alisha kun skulle skubbe fra jorden lejlighedsvis. Tim fulgte hende. Husk, rejs dig ikke op! råbte han. Jeg er ikke dum! råbte hun tilbage.
De lod sig drive fremad uden hast, og efter et par minutter brugte de en strømningsfri fordybning til en orienteringspause. Tim og Alisha sad nu over for hinanden som i et badekar, kun deres hoveder over vandet. Over dem dannede den modsatte klippe et loft; til venstre dalbunden med alle dens træer og buske og stien; til højre den blå himmel og solen.
Ingen højdeskræk, noterede Alisha.
Og vi er allerede ret højt oppe! svarede Tim.
Har du nogen idé om, hvor høje disse klipper er?
Ingen anelse. De varierer. Der er historier om, at der er andre verdener deroppe, men jeg ved ikke, hvad der er sandt. Der skulle være plateauer, som næsten ingen nogensinde når.
Og de fortsatte. Nogle gange svingede den opadstrømmende bæk lidt til venstre, nogle gange til højre, men altid støt opad. Så skete der noget.
Alisha skreg og faldt pludselig ned i et hul, hvilket er svært at forklare. Fra neden ville man sige, at den lodrette sprække endte, og bækken løb ind i en vandret underjordisk tunnel. Men fra Alishas perspektiv var der et hul i bæksengen, vandet styrtede ned i det, og Alisha var styrtet med.
Tim, advaret af Alishas skrig, passede på at holde fast. Han kilede sine ben solidt i bæksengen for at undgå at blive trukket ind i hullet. Sugningen var stærk her, ikke underligt at Alisha var gledet ind.
Nu løsnede en sten sig ved Tims fod, så en til. Tim holdt fast med al sin styrke, hvilket ikke var let, da han ikke kunne lade sin krop hæve sig for langt ud af bæksengen. Så var der et højt brag, og en stor kampesten brød sig løs og styrtede mod hullet.
Alisha, pas på! råbte Tim.
Det bragede, det buldrede.
Men kampestenen faldt ikke ned i hullet – den var for stor og satte sig fast lige ved indgangen. Intet problem for vandet, men et problem for Tim, der forbandede hjerteligt. Den resterende sprække var for lille til, at hverken han eller Alisha kunne passere. Hvad nu?
Kan du høre mig? råbte Tim ind i den resterende sprække.

Ja! kom svaret, hørbart nok trods vandets mumlen og rislen.
Er du okay?
Alt i orden! Jeg stødte bare siden én gang. Et par sten faldt efter mig, men ingen skade sket. Jeg faldt ind i en lille hule med en dam og derfra lige op gennem en slags vandfald. Jeg er ude, øverst oppe. Der er en eng her. Det bliver ikke højere.
Alisha, kaldte Tim, vent, jeg hører dig, men det er ret anstrengende. Jeg har en idé: Tjek omhyggeligt, om engen ender nær brønden og skråner ned til dalen. Jeg vil sandsynligvis høre dig bedre derfra. Men vær forsigtig, så du ikke falder.
Skal gøre! kom svaret fra tunnelen.
Tim ventede. Øjeblikke senere rungede Alishas stemme klart fra oven. Ikke længere fra vandhullet og ikke langt væk. Hun var faktisk øverst på klippen, og der var et plateau.
Hallooo! Kan du høre mig?
Ja!
Det var meget nemmere at tale nu.
Jeg kan høre dig meget bedre nu, sagde Tim, og du behøver ikke engang at råbe.
Der er en stor eng heroppe, rapporterede Alisha fra oven. Der er en rigtig stenbrønd, og jeg kom op af den. Vandet løber over brøndens kant som en kilde. Derfra er det en normal lille bæk, der løber over engen. Hvordan går det med dig?
Tunnelen, vandet løber igennem, er blokeret af en sten nu, svarede Tim. Så jeg kan ikke komme op, og du kan ikke komme ned. Vi skal finde en anden måde at få dig tilbage til dalen. Nogen idéer? Ser du noget, der kunne hjælpe?
Jeg kan kigge mig omkring, svarede Alisha. Der er en ordentlig stenbrønd her, og kanten af dette plateau er markeret med et simpelt træhegn, så nogen må være her. Måske kender de en vej. Eller jeg finder et reb eller noget. Plus, jeg er nysgerrig nu. Skal jeg udforske og rapportere tilbage senere?
Gør det! Hvis du ikke finder noget, kan jeg hente narreguldet. I værste fald sender jeg din kjole og narreguldet op med vandstrømmen.
Lad os holde det som sidste udvej, kaldte Alisha fra oven. Det ville være synd, hvis kjolen satte sig fast. Vil du vente her?
Nej, jeg vil ikke blive i vandet så længe. Vores hule er ikke langt væk. Jeg går tilbage til vores ting, tørrer af og venter der. Sig, du kan pifte højt med to fingre, ikke?
Det kan jeg, sagde Alisha.
Jeg er ikke så god, men det er nok. Så, ét pift, jeg kommer uden vores ting; to pift, med vores ting. Virker det?
Ja. Og du svarer med samme antal? Jeg skal vide, du hørte mig!
Skal gøre.
Okay. Jeg går nu, okay?
Held og lykke!

Tim svømmede tilbage mod strømmen til deres hule. Det var ikke for svært, da han fandt masser af steder i bæksengen at skubbe fra med fødderne, og strømmen var kun moderat. På overraskende kort tid var han tilbage i hulen, hvor de havde tilbragt natten.
At slappe af kan være ret rart nogle gange, tænkte Tim, liggende på ryggen ved hulens indgang og døsede hen.

Imens var Alisha vendt tilbage til brønden og kiggede sig omkring. Dette var en helt anden verden heroppe! Det var ret varmt, men ikke overdrevent. Hun kunne ikke vurdere, hvor stort plateuet var. Til venstre adskilte et groft lavet træhegn plateuet fra faldet; på alle andre sider var der intet andet end græsland med spredte træer. Hvor skulle hun gå hen? Bedst at følge bækken. På den måde kunne hun nemt finde tilbage, hvis det var nødvendigt, altid have vand at drikke, og mad ville sandsynligvis findes nær en bæk. Og andre mennesker ville også være nær vand og mad.
Hvem kunne bo heroppe?
Alisha begav sig af sted.
Hun var ikke gået langt, da hun bag en blød bakke fik øje på en ovn. Den stod midt på engen, lidt væk fra bækken.
Nysgerrig nærmede Alisha sig ovnen. Der var rundstykker indeni. Hun tog et ud og prøvede det. Det smagte forfærdeligt. Slet ingen salt, i det mindste. Væmmes spyttede Alisha det ud.
Pludselig hørte hun mange pibende stemmer fra ovnen:
"Åh vær sød, træk os også ud, træk os også ud, ellers brænder vi! Vi er allerede fuldt bagt."
Alisha næsten slugte en bid rundstykke ved en fejl.
Æv! udbrød hun. Det er kun retfærdigt, at I brænder til kul, så intet træ spildes på at bage bedre rundstykker!
Og hun gik videre.
Da hun passerede en anden blød bakke, så Alisha et træ med appelsiner. Hun ville prøve en, men kunne ikke pille skallen af. Efter at have brækket to negle (lille note: de voksede hurtigt tilbage), bed hun et stykke af skallen med tænderne. Det smagte modbydeligt, og appelsinens fibre satte sig fast i hendes tænder, men frugten ville stadig ikke løsne sig fra skallen. Alisha rev i den resterende skal med tænderne, kun for at splitte appelsinen i to halvdele af skal og kød. For at slippe af med skallens smag bed hun desperat i kødet. Hendes tænder blev håbløst viklet ind i det seje, tørre membran omkring segmenterne. Og da hun endelig havde noget kød i munden, blev fornøjelsen ødelagt af talrige kerner, som hun spyttede ud én efter én. I det mindste var saften ikke så slem.
Godt, hun var nøgen, ellers ville hun have fuldstændig plettet sin smukke kjole.
Alisha sprang i bækken for at rense sig, da håndvask ville have været for

besværligt, og plukkede omhyggeligt de sejere frugtfibre fra sine tænder, uden at glemme at skylle munden.
Så hørte hun fine stemmer fra træet:
"Åh vær sød, ryst træet, ryst træet! Vi appelsiner er alle modne."
Aldrig! råbte Alisha. Jeg vil ikke have dem! Nu ved jeg, hvor de elendige appelsiner i DDR kommer fra, hvis der overhovedet er nogen. Må I rådne, så de må skaffe bedre frugt.
Og hun gik videre.
Da hun passerede endnu en bakke, så Alisha et felt fuldt af hvidkål.
Jeg vil slet ikke vide det! skreg hun, rædselsslagen, og løb væk uden at smage noget. Men det var ingen nytte. Hun lugtede hvidkålsgryden fra kantiner og skolemåltider, smagte den (med sejt kød, der måtte kasseres, og kommen), eller lagdelt kål, eller stuvet kål, eller kålruller, eller hvidkål med blodpølse. I sit indre blik så Alisha hvidkålssideretter i restauranter, urørte af nogen, stående på separate borde ved siden af rødkål og gulerodssideretter, bare til pynt. Sjældent vandrede gæster over for at tage noget. Men at der var hvidkål i paradis var for meget.
Alisha! skældte hun sig selv ud. Du er ikke den eneste i paradis. Måske kan andre lide det her, måske kan det tilberedes bedre, måske var det derhjemme bare for meget af det gode.
Alligevel! tænkte Alisha. Alt er gift; det handler bare om dosen.
Kålen tav. Stilheden føltes lidt fornærmet for Alisha, men i det mindste var det stille.
Alisha tvang sig selv til ikke at kigge tilbage. Vær sød, vær sød, tænkte hun, ingen gennemsigtig plastikpose med muglugtende, forskrællede, ludvaskede kartofler! Eller at skulle drikke Zwickau-øl, kaldet eutanasi, uklart, skumløst og smagløst.
Men åbenbart havde hun bestået alle prøvelserne.
Endelig nåede Alisha et lille hus, hvor bækken løb. Udover huset kunne bækken styrte ned ad klippen, men det var ikke synligt. Hvad der var klart, var at huset stod lige ved kanten af plateuet, med den ene side ud mod dalen. Fra huset kiggede en midaldrende kvinde ud. Men hun så så snerpet og fejlfri ud, at en danseinstruktør fra Dresden ville være besvimet, og Alisha fik kuldegysninger.
Hvorfor er du bange, min kære? spurgte kvinden. Bliv hos mig, og hvis du holder huset rent, vil du have det godt. Du skal bare sørge for at rengøre grundigt og flittigt ryste fejespånerne ud ad vinduet – så regner det i verden. Jeg er Moder Holle.
Men jeg har brug for en mand til at suge mælken fra mine bryster, forsøgte Alisha.
Du malker dine bryster ud ad vinduet, svarede Moder Holle. Sprøjt rigeligt ud, og det sner i verden.

Da det, så vidt Alisha vidste, aldrig havde sneet i Peridëis, blev hun nysgerrig, accepterede og trådte ind i hendes tjeneste.
Men da Alisha trådte ind i huset, fik hun et rigtigt chok og besluttede ikke at blive en time længere end nødvendigt. Med meget god vilje kunne Moder Holles hus kaldes sterilt, og der var intet i det uden formål. Rengøringsmidler var Moder Holles eneste genkendelige last, og de var i total uorden. Hvad er standarden for "rent" her? tænkte Alisha. Og: Hvis hun blev overdænget med guld, ville hun kun få smertefulde blå mærker, og i Peridëis ville guld alligevel være ubrugeligt.
Tøvende indvendte Alisha, Men jeg kan ikke lave mad, kun nudler med tomatsauce, instant-suppe og ristede sandwich.
Ligegyldigt, min kære, sagde Moder Holle. Så forbliver køkkenet rent.
Så sagde Alisha, Jeg tog altid mit vasketøj til min mor, fordi hun har en vaskemaskine.
Ligegyldigt, min kære. Vask lidt mere, og du lærer hurtigere.
Jeg støvsugede kun det allermindste, sagde Alisha desperat.
Du vil lære at skrubbe rummet på knæ, sagde Moder Holle venligt. Nøgen som du er, vil du ikke engang snavse din lille kjole.
Sukkende begyndte Alisha sin tjeneste hos Moder Holle.
Dårligt, tænkte Alisha for sig selv, da hun begyndte at rengøre. Der er ikke engang støv her at feje ind under gulvtæppet. Ikke underligt, det regner så lidt her. Jeg skal sørge for, at Moder Holle smider mig ud så hurtigt som muligt. Hvis eventyret holder, burde det få mig ud af denne verden.
Alisha greb en dug, sammen med alt på den, og rystede det ud ad vinduet.
Av! hørte hun nedenfra. Forskrækket kiggede hun ud ad vinduet.
Hvem kaster ting ned der? kom en bekendt stemme.
Det var Tim.
Alisha råbte en undskyldning og spurgte, om det ikke havde regnet.
Skrald, ja; vand, nej, kaldte Tims stemme tilbage op.
Hvad nu? Alisha fik en idé. Hun malkede energisk sine bryster ud ad det åbne vindue. Om det var på grund af den betydelige tvungne pause eller særlige omstændigheder, sprøjtede utrolige mælkeskyer fra hendes bryster, langt mere, end hendes bryststørrelse eller krop kunne forklare.
Det sner! Det sner!! Det sner!!! En utrolig mængde sne falder her! kom Tims stemme nedenfra.
Da hun ikke ønskede at forårsage klimaændringer i Peridëis, råbte Alisha til Tim, hvor hun var, og bad om råd.
Er der en port deroppe, der måske fører ned? kaldte Tim op.
Jeg tjekker! råbte Alisha tilbage.
Heldigvis var Moder Holle ude af huset (måske høstede hun kål), så Alisha kunne kigge sig omkring uforstyrret. Og se! Der var faktisk en stor port, spærret med en stor trædør. Bag den hørte hun lyden af brusende vand. Trædøren kunne åbnes.

Alisha trådte forsigtigt ind og kiggede sig omkring. Foran hende var en trælem, sandsynligvis brugt til at hælde guld eller beg. Men lemmen var låst for nu. Alisha tog endnu et skridt.
Det var et latrin. Virkelig. Udover det styrtede bækken ned i et klippehul.
Alisha løb tilbage til vinduet og fortalte Tim, hvad hun havde set.
Tim råbte, at bækken faktisk sprudlede ud af klippen ved hans fødder.
Skulle hun tage chancen?
Nej! kaldte Tim. Glem det nonsens; jeg har en bedre idé – spring ud ad vinduet; der er meter af sne hernede!
Alisha stolede på Tim, at det var sikkert i Peridëis, især med meter af sne. Men at tro og at vide er to forskellige ting, så hun råbte tilbage, Men vi ved ikke, om der er forhindringer imellem!
Kast mere ud ad vinduet! kaldte Tim tilbage.
Alisha kastede en spand, en stol og en lerkrukke ud ad vinduet én efter én.
Alt ankom uskadet! råbte Tim nedenfra.
Hm. Det var en pointe.
Alisha vendte sig om. Så hørte hun Moder Holle vende tilbage.
At dø er bedre end at være en rengørings-isdronning i Peridëis, tænkte Alisha (skønt hun ikke troede på at dø) og sprang ud ad vinduet.
Hun fløj… hun sank… og sank… lige ind i Tims arme, skønt de begge sank dybt ind i en snedrive.
Nå, sagde Tim, efter at Alisha havde fortalt ham alt. Har paradis brug for steder som dette for kontrast? For at minde dig om, hvor godt du har det? Tænk på Prinsessen på Ærten, eller historien om fiskeren og hans kone. Eller den vittighed om milliardæren, der går fallit, kun har en million tilbage og skyder sig selv. Eller spørg en sultende mand i et tørt område syd for Det Røde Hav, hvad han synes om kålsuppe.
Av, sagde Alisha og blev tankefuld. Vil mennesker nogensinde være tilfredse?
Nogle gange tvivler jeg, svarede Tim.
Alisha kiggede sig omkring. Ved du hvad, sagde hun, på trods af sneen får denne drømmende natur mig til at tænke på at flyve over Algeriet. Hvor heldige er vi med vores velkendte enge og skove derhjemme.
Ingen skorpioner, blinkede Tim.
Ingen skorpioner, lo Alisha. Lad os gå lidt, væk herfra. Vi har masser af dag tilbage.
Her, sagde Tim, din kjole tilbage.
Hvorfor fryser jeg slet ikke? spurgte Alisha, men tog kjolen på. Og skønt hendes bryster frækt stak ud af kjolen, følte hun sig meget mere elegant med den end uden. Skønhed betyder noget, tænkte Alisha lidt oprørsk, og hun forstod, hvorfor fattige bønder i andre lande hjalp med at bygge de storslåede kirker. Sådan er mennesker bare.

De traskede flere hundrede meter gennem dyb sne, indtil forår og derefter sommer vendte tilbage. Så fortsatte de ad sandstien, der løb gennem dalen. De kunne tage pauser, når de havde tilbagelagt noget terræn.

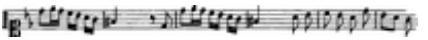

Røde Rose By

Åh! udbrød Tim, da sandstien genforenedes med den azurblå brolagte sti. Deres sidedal var snævret ind til en ubemærket slugt lige før mødet med dalen med den azurblå sti, så det ville have været næsten umuligt at finde uden vejledning. Men det var bag dem nu.
Hvorfor åh? spurgte Alisha.
Åh, fordi vi næsten er ved vores destination, svarede Tim.
Røde Rose By?
Røde Rose By!
Nu får jeg sceneskræk. Hvad skal jeg gøre der? Jeg skal jo stå over for en ægte Peri.
Du er en ægte heks, glem ikke det. Forskellen mellem en Peri og en heks er bare et spørgsmål om definition, hvis min teori er korrekt.
Dig og din teori. Hvad hvis den er forkert?
Ingen sag. Vær bare dig selv, så går det hele fint. Hun vil officielt byde dig velkommen, og hun har måske allerede en opgave til dig.
En opgave?
Perierne har brug for os. Friske idéer og drømme er ny næring for Peridëis. Plus, der er ting, Perierne ikke kan eller vil gøre selv. Aftalen er, at vi lejlighedsvis gør noget for dem, og til gengæld er hele det enorme paradis – eller det meste af det – åbent for os. Det er en fair handel. At dine drømme tager form gavner også begge sider.
Det beroliger mig lidt. Alligevel banker mit hjerte i halsen. Sig, sig…
Ja?
Tro ikke, jeg er… perverteret eller noget, men det ville virkelig berolige mig, hvis vi kunne… du ved… lige nu… du drikker, holder mig tæt, og jeg…
Selvfølgelig!
Tim trak hende til side til et dejligt sted ved bækken, og Alisha fandt faktisk ro i Tims fysiske nærhed, mens han sugede på hende, og hun lænede sig tilbage og slappede af med sin finger. Denne sensuelle følelse beroligede hende mere end nogen mængde overbevisende ord. Men da hun foreslog en picnic bagefter, afviste Tim det. Nej, sagde han, prop dig selv i byen, ellers vil du fortryde det. Og fra nu af, spar din mælk til betaling.
Nu var Alisha spændt og glædede sig til byen.

De gik kun omkring ti til femten minutter længere ad den azurblå brolagte sti, da Røde Rose By kom til syne. Dalen udvidede sig dramatisk, bækken delte sig, og der stod Røde Rose By midt i dalen, omgivet af en to til tre meter høj bymur og omkranset af bækken. På den fjerneste side af byen var en enorm sø synlig, på hvis bred byen var bygget. Ordet "by" var måske en smule overdrevet, men husene var ikke spredt som i en landsby – de var bygget tæt sammen, som det passer sig for en by. Den azurblå brolagte sti førte lige over en træbro gennem en port ind i Røde Rose By. Bymuren var noget særligt, glimtende som guld, og bortset fra en slags slot ved søbredden i byens centrum var næsten hver bygning dækket af klatreroser. Røde roser blomstrede overalt.
Derfor hedder det Røde Rose By, sagde Alisha forbløffet. Det ser slet ikke kitsch ud. Er byens mur lavet af guld?
Nej, svarede Tim. Narreguld. Ingen klatrer over den, fordi de lokale har en overtroisk frygt for dens magi.
Men bliver de ikke mistænksomme, når de ser narreguldet?
Åh nej. Reglen er altid: "Perien har ret." Men de rører det stadig ikke.
Alisha og Tim krydsede broen ind i byen. Hele byen var ét stort marked, meget lig den lille by, de havde besøgt tidligere. Det var svært at komme frem, fordi antallet af sælgere (for det meste kvinder) langt oversteg potentielle kunder. Tim, leende, afværgede sælgerne, banede en vej for Alisha og råbte i hendes øre: Lad os finde en kro, hvor vi kan få lidt fred!
Alisha var mere end enig, da hun var sulten.
Ved næste hjørne fandt de en kro, der virkede hyggelig, især da den lå på en lille bakke og bød på udsigt over byen fra dens vinduer. De trægitterede vinduer gav et skjold mod de mange sælgere, og den resolute værtinde, svingende med en pisk, sikrede, at Alisha og Tim forblev uforstyrrede.
Gud bevares! lo Alisha. Pisken flyver hurtigt her.
Vil du have en på numsen?
Nej! Jeg er sulten!
Da de havde fundet en god plads, sagde Tim til værtinden: Smag hendes mælk først, før du giver os et tilbud!
Værtinden greb Alishas bryst med sin venstre hånd og sprøjtede et par dråber mælk ud på tommelfingerneglen af sin højre hånd. Hun snusede til mælkens aroma, udstødte et anerkendende pift og slikkede dråberne af sin negl.
Mit bedste værelse med fuld pension i en uge mod at malke hende tør én gang!
Overdriv ikke, lo Tim. Du er ret grådig.
Jeg driver det bedste sted her! protesterede værtinden og tilføjede mystisk: I dag har jeg stegt snegle. En delikatesse! Og de andre dage vil ikke byde på mindre!
Ét bryst! råbte Alisha og kastede sig ind i spillet.
Tim så på Alisha med grinende øjne, men sagde højt til værtinden, Åh, jeg ville

tænke mig om to gange – hun har større indkøb at gøre i dag.
Aftale, sagde værtinden. Det er på plads. Men kun på betingelse af, at du ikke sælger din mælk i eller omkring min kro. Er det i orden?
Okay, svarede Alisha.
Hvorfor? spurgte Alisha, da værtinden var gået for at hente deres mad.
Hvorfor tror du? Hun vil sælge din mælk i kroen for en formue.
Værtinden vendte tilbage: Jeres mad er klar om få minutter! Vendt mod Tim spurgte hun stille, Sig, foged, har du drukket denne piges mælk frisk fra brystet i uger?
Ja, smilede Tim.
Jeg mister det! udbrød værtinden og klappede i hænderne. Du må gløde i mørket nu. Fortæl mig, når du må kneppe igen. Hvis jeg får din saft i mine lænder først, spiser du gratis frokost her i et år! Uden at vente på svar skyndte værtinden sig udenfor, sandsynligvis for at fortælle alle.
Gættede hun, at jeg også er en heks? spurgte Alisha.
I *denne* by er det ikke noget problem, sagde Tim. Med Perien omkring dukker besøgende som os ofte op. Selvom folk stadig har en masse respekt for os.
Det kan man mærke, kommenterede Alisha og pegede udenfor. Se, hvordan de hvisker. Men hvordan skal jeg sælge min mælk, hvis alle finder ud af det med det samme?
Antag, sagde Tim, at du er en handelsmand, ingen vidner omkring, og en skummel fyr betaler for ti rundstykker med tre fede guldmønter og vil ikke have byttepenge tilbage. Du ved, der var et bankrøveri eller noget. Ville du tage guldet?
Hm. Kniffligt. Så jeg ham røve banken?
Nej, du ved bare, at han *måske* er en bankrøver, så pengene *måske* er beskidte.
Der ville være to svar: et officielt og et hemmeligt.
Fortæl mig bare det hemmelige, grinede Tim.
Jeg tror, jeg ville give efter. Hvis ingen ved det…
Præcis det samme med din mælk: køberen får den mest værdifulde mælk, man kan forestille sig, for næsten ingenting. Ingen ved det. Det er nøglen. Og du har ikke udført magi for at gøre det åbenlyst, at du er en heks. Hvis noget går galt, tænk på den by, vi var i. Du stikker af. Enten den nemme vej, eller i værste fald bliver du trukket ud. Udover dine flugtmuligheder ville de lokale frygte, at du måske forhekser dem. Så deres iver vil forblive håndterbar. Normalt. Bare rolig over det. Alt sammen forudsat, at du ikke vil være den åbenlyst kendte heks, æret og frygtet – det bliver hurtigt gammelt, tro mig.

Det blev pludselig højlydt udenfor det gitterede vindue, der adskilte dem fra gaden. De kiggede begge nysgerrigt ud. En slåskamp var under opsejling:

En kvinde skældte ud på en mand i en grøn hat: Skammer du dig ikke, at lade din kone bære indkøbene? Hendes kurv må være næsten lige så tung som en spand vand. Stakkels ting!
En anden kvinde blandede sig: Kan der ikke gøres noget ved det?
Manden i den grønne hat forsvarede sig med et ordsprog: *Hvis en kvinde er for stolt til at leve som kvinde, lad hende tjene til føden som en mand.*
Hvad er der galt med hende? indvendte en anden mand. Manden i den grønne hat svarede: Hun brokker sig. Lige siden naboen fik en halskæde med en blå ædelsten, har hun plaget mig for at få en også. Men jeg skal rejse langt for det. Uger! Og nu tørrer hendes mælk ud, så ophidset er hun. Jeg er for udmattet til at arbejde. Så hun må tage fat, hvad skal jeg ellers gøre?
En anden mand svarede med et ordsprog: *En kvinde, du malker, skal fodres.* Hvorfor ikke bare skaffe hende halskæden? Selv et fast løfte om, at hun får, hvad hun vil, vil fylde hendes bryster igen, især da hun skal fylde dig op til rejsen. Hvis hun virkelig vil have det, hvorfor ikke prøve det?
Du malker kvinden, ikke manden, mumlede manden i den grønne hat, men jeg vil tænke over det.
Og han gik videre med sin kone, stadig uden at tage hendes indkøbskurv.

Alisha lo. Sådan fungerer det her! Jeg vædder på, hun får sin ædelsten.
Tim mumlede: Er det anderledes i den anden verden?
Av, trøstede Alisha ham, så længe mænd ikke stikker af, kan det ikke være så slemt, og fordelene må opveje ulemperne.
Sandt, indrømmede Tim, men det ville være interessant at vide, hvad de fordele præcist er.
Sexen, hun tilbyder ham?
Men hvis hun holder det over ham?
Så udsigten til eventuel sex?
Nu lyder det plausibelt.
Jeg læste engang, sagde Alisha, at alle dyrearter med langvarige parforhold har løbende seksualitet, ikke kun periodisk. Det menes, at sex er den faktiske lim, der holder partnere sammen, ikke kun for reproduktion, som folk tidligere troede. De går videre: en kvindes orgasme er teoretisk unødvendig og giver kun mening, fordi det motiverer hende til mere sex, end der er brug for. For at holde manden fra at stikke af efter befrugtning, for at beskytte og sørge for hende. For at binde ham til hende.
Men, indvendte Tim, er det ikke en forældet opfattelse?
Alisha trak på skuldrene: Hvad er en opfattelse? Evolutionen afhænger ikke af statslig velfærd. Driften har eksisteret for evigt, overalt, men sociale systemer er nye og ikke universelle. En mand, der stærkt begærer sin kone, er sandsynligvis det mere pålidelige sikkerhedsnet. Se bare, hvor elendige tingene er i mange

lande.
Er det en vild baghave-teori eller egentlig videnskab?
Egentlig videnskab. Jeg lavede en præsentation om det i skolen. Min far er læge og skaffede mig godt materiale. Fik et A, så du bør betragte mig som ekspert.
Tim gav ikke op. Alligevel, sagde han, selv hvis der er tendenser og specialiseringer, der adskiller sig mellem mænd og kvinder, er det svært at se, hvorfor denne binding er nødvendig.
Fordi kvinder får babyer, undtagen i Peridëis, din søvnige. Mænd gør ikke. Det er svært at løbe med en stor mave eller en baby ved brystet. Hverken fra en løve eller mod en potentiel steg. Og så videre.
Jeg er en idiot, udbrød Tim og slog sig i hovedet. Men antag, begge havde mælk. Det er tænkeligt.
Der er stadig graviditet.
Antag, kvinder lagde æg, og begge kunne skiftes til at ruge.
Selv da skal du binde partneren. Den rugende fugl har brug for mad, og senere skal kyllingerne beskyttes.
Sandt.
Men ville der ikke stadig være andre måder at binde en partner på?
Hvorfor?
Undskyld?
Hvorfor? Hvorfor andre måder, når der er én, der fungerer godt? Ingen fornærmelse, men det er ikke en dårlig handel bare at sprede benene, især hvis du nyder det. Det kræver kun det mindste ekstra for en kvinde at være ikke bare liderlig hver sjette måned, men stort set hele tiden. På den måde nyder hun hans tilgængelighed, som han nyder, fordi hun er tilgængelig. Men kun hvis han ikke stikker af efter befrugtning.
Ugh.
Ja, ugh, og her boltrer vi os uden at blive gravide. Hvor er motivationen så?
For manden er det enkelt: han har brug for kvindens mælk for at overleve, men hun skal af med den, hvilket er mindre eksistentielt, men stadig behageligt. Næsten omvendte roller.
Stadig en symbiose mellem mand og kvinde, sagde Alisha. Det er, hvad der fascinerer mig så meget ved Peridëis. Det er utroligt ophidsende for mig at have en eliksir i mine bryster, som du har brug for at overleve. Noget nærende, beskyttende, selvom manden er ansvarlig for forsørgelse og beskyttelse. En modsigelse, men alligevel ikke en modsigelse. Det taler til mig som kvinde, sandsynligvis fordi det tilfredsstiller en dyb drift uden at krænke en anden.
Jeg læste et ordsprog fra en gammel stamme, at en mand ikke må fælde tårer undtagen for sin kone, sagde Tim. Det er lidt modstykket for mig. Jeg tager det ikke så bogstaveligt, men det er et billede, et selvbillede, der bare er der, uanset hvor det kommer fra, om det er sandt eller ej.

I det øjeblik ankom værtinden med maden. Påmindelse: stegte snegle. Alisha var lidt forvirret over, at sneglene blev ved med at nå mod salatpynten, men de smagte lækkert. Og øllet, værtinden bragte, var virkelig unikt. Alisha proppede sig så meget, at hun villigt lod værtinden opkræve betaling.
Vælg et bryst, sagde Alisha dovent. Nej, svarede værtinden, jeg har personale til det.
Personalet var en mand, tydeligvis en vellønnet mester i sit håndværk. Hans færdighed i at malke hver sidste dråbe fra de dybeste kroge af Alishas bryst var så stor, at hun bekymrede sig for, om hendes bryster ville blive skæve. Hun var ærligt fristet til at tilbyde sit andet bryst også, men Tim syntes at fornemme det og stoppede hende i tide.

Kom, sagde Tim, lad os tage en aftentur. Det er det værd i denne by.
Det var det værd! Folk havde bragt stole og borde ud af deres huse, hængt fakler op på væggene (den slags, Alisha allerede kendte), og sad udenfor og snakkede. De fleste havde en slags udstilling ved siden af sig, i håb om at sælge eller i det mindste give noget væk. Sikke et udvalg! Da alle fulgte deres egne idéer, var intet som noget andet. Tøj var der masser af, musikinstrumenter kom i alle tænkelige former (Tim kunne kun forklare nogle), og mad var overalt. At opliste alle de kunstneriske, håndværksmæssige eller kulinariske tilbud ville fylde sider. Nogle tilbød endda sig selv som slaver for forskellige varigheder – en halv time, en dag, uger, måneder.
En unik funktion i denne by var en (noget lyssky) butik, hvor man kunne leje flyvende koste. Tim viste Alisha, hvordan det fungerede, og de fløj to eller tre runder i måneskinnet over markedspladsen. Det var frygtelig udmattende, men sjovt, især da Alisha hele tiden tippede af kosten og måtte reddes hver gang. Man skulle lade det ene ben hænge lige ned, presse vristen af det andet ben ind i bagsiden af det dinglende bens knæ og holde begge albuer under kosten. Alishas rekord var én fuld runde, før hun gav op. Hun anede ikke, hvordan en heks kunne have fløjet til Brocken på en kost. Kostflyvende hekse må have læder mellem benene, muskler i skamlæberne eller lyve gennem tænderne. Folk på markedspladsen stod og gabte alligevel (fordi Alishas bryster løftede sig så pænt under de hurtige nedstigninger).

Der var utallige andre forlystelser i Røde Rose By. Mad var allerede nævnt, en sand Adonis af en mand havde (midlertidigt) tilfredsstillet Alisha bagfra, der var jonglør-optrædener, utrolig musik, som Alisha og Tim dansede vildt til, massage var tilgængelig, der var en gejserdam, hvor kvinder boltrede sig i fakkellys, sludrede, mens de lod forskellige vandstråler massere forskellige dele af deres kroppe, inklusive dem, der stjal ens fokus, og: Alisha fandt en smuk kjole. Efter lange forhandlinger erhvervede hun en indviklet broderet kjole med kobberbesætning. Hun elskede især, hvordan kjolen gennem snedige snit fremhævede hendes bryster perfekt. Hverken hendes bryster eller kjolen dominerede; de dannede en sammenhængende helhed, som et maleri i en fin ramme. Mælken, der var tilbage i Alishas bryst efter alle hendes andre små køb, overbeviste lige akkurat sælgeren, men bagefter kunne ikke en dråbe mere lokkes ud. Hun kunne have ventet til i morgen, men Alisha frygtede, at kjolen kunne blive solgt inden da.
Klag ikke, kommenterede Tim. Andre kvinder må måske levere deres mælk dagligt i uger. Og for én gangs skyld har jeg ikke noget imod, at dine bryster er tomme. Det er på tide, vi tager til vores logi.
Tim bar Alishas kjole (han insisterede og nævnte folkemængden), da Alisha ikke ville svede i sin nye kjole, som hun ville bære i morgen for at møde Perien.
På vejen var de vidne til en konkurrence. Så vidt de kunne forstå, konkurrerede par mod hinanden. Kort sagt var det, nå ja, en malkekonkurrence. Mænd skulle malke deres partners bryst ned i en ske og skynde mælken til en kop længere væk, fastgjort til en slags vægt. Når vægten tippede, vandt man. Koppen var ikke stor, men det var tilladt at hindre modstandere, så meget mælk spildte på jorden midt i mængdens jubel.
Sikke et herligt rod, kommenterede Alisha. Der ville blive noget væsen, hvis man gjorde dette i gangen på en fødeafdeling derhjemme.
Tim lo. Jeg lagde mærke til noget andet: parrene skal være godt synkroniseret – at rive i brystet dur ikke; det hedder trods alt *at give mælk*, ikke *at tage mælk*.
Kan en kvinde helt blokere sin mælkestrøm? spurgte Alisha.
Tim overvejede. Jeg er ikke sikker. På lang sigt, måske. Et chok kan stoppe det helt. Eller snerpethed. Eller fare.
De slentrede videre. Et par hjørner senere stødte de på en optræden, der fascinerede Alisha. Det var en stor X-formet træramme, hvor en nøgen mand stod bundet oprejst. Foran ham dansede en lige så nøgen, meget smuk kvinde en usædvanligt liderlig dans. Ved siden af rammen stod en mand, der holdt et løbende timeglas i den ene hånd og et udløbet i den anden. En gruppe på fire musikere spillede rytmisk musik. En skare omringede scenen og så til.
Hvad sker der her? spurgte Alisha en tilskuer.
Tilskueren svarede: Den smukke danser er præmien for den bundne mand, hvis han kan undgå en erektion i et helt timeglas. Hvis hans penis ligger lige så fladt som en pind, der flyder på vandet, vinder danseren, og han taber. Hun forsøger at

ophidse ham på alle måder, men hun må ikke røre ham. Han skal blive ved med at se på hende. Hvis han lukker øjnene eller kigger væk, tæller det løbende timeglas ikke, og tiden starter forfra. Derfor det andet timeglas.
Hvad hvis han taber? spurgte Alisha.
Ingenting, sagde kvinden. Det er bare spændende, ikke? Se, hvor dygtig danseren er. Du kunne lære meget af hende. Bare de benbevægelser… åh, hvor jeg dog ønsker, jeg kunne gøre det!
Alisha og Tim så på. Den smukke kvinde vandt. Begge klappede, og Alisha ville have elsket at se Tim på rammen, men han trak hende leende videre.
De så mange flere optrædener, bedst beskrevet som "lyst som kunst." Smukke danse, nogle med fakler, striptease-scener, endda piskning som en dansleg, indviklet bondage, ømme og hårde fremvisninger, smukke ting, men også nogle, de ikke brød sig om. Jonglører… en bar for eksempel en kvinde ved at have hele sin næve inde i hende, en anden kvinde var bundet med reb, indtil hun forsigtigt blev løftet kun af sine bryster. Man kunne få tatoveringer (de holdt kun et stykke tid, forklarede Tim), piercinger eller ringe (også midlertidige, sagde Tim). Der var kunstfærdigt malede nøgne kvinder, mælkeskulpturer, endnu en malkekonkurrence, hvor mænd skulle malke deres modstanders partner. Alisha fandt den idé spændende, da mandens aggression og kvindens forsvar skabte et dynamisk hold.
Alisha fandt til sidst en vidunderlig kro på en lille bakke med fremragende mad og øl. Den var propfuld, men hun tilbød sin resterende mælk for to pladser, hvilket gav dem mulighed for endelig at hvile deres ømme ben og nyde den pulserende scene ovenfra med mad og drikke. Åh, der var så meget mere at se… Gaderne, gyderne og pladserne summede af mennesker, og ingen syntes at ville blive indendørs. Det var en udmattende, men smuk aften.

Sent om natten, tilbage på kroen, nåede Tim og Alisha knap trappen op til deres værelse, klædte sig af, tømte deres blærer og kollapsede i sengen.
Det betød ikke noget, at Alishas bryster var tommere end nogensinde; Tim sov med det samme.
Dagen havde måske været lidt for meget på én gang.

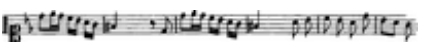

Den Store Peri

Alisha og Tim stod foran Periens slot, som på afstand havde set ud som en fæstning i centrum af Røde Rose By. På nært hold var slottet slående kønt, om end latterligt lille. Dets tindede mure var bygget af gule og røde stenblokke, med et forskelligt designet og variabelt højt tårn hver få meter, hvert toppet med en foged, der stod vagt. "Stod vagt" var en generøs betegnelse, da de alle slappede af

på forskellige måder. Nogle sludrede, andre pillede næse, nogle læste bøger (!), andre lænede sig halvvejs mod byen og flirtede med byens kvinder. En havde endda en pige i sit tårn, som han nød på sandsynligvis uautoriseret vis. Bagfra. Da pigen belejligt lænede sig ud over muren mod byen, greb Tim chancen og råbte:
Hej, pige! Hvornår åbner porten?
Jeg—ved—ikke—præ-cist—å-åh. Stødene bagfra hæmmede tydeligvis ikke kun hendes stemme, men også hendes forstand. Hendes massive bryster svingede så meget, at man ikke kunne kigge væk.
Kig væk, sagde Alisha. Du får alligevel ikke et fornuftigt svar fra hende.
Tim kiggede igen, bare for at være sikker, i tilfælde af at et fornuftigt svar skulle komme. Intet. De vendte tilbage til porten.
Porten var lukket.
Ingen klokke her, at banke på porten hjælper ikke – vi må råbe, sagde Tim.
Hallooo!
De ventede. Intet. Men en kvindes rytmiske stønnen kunne høres. Også her!
Jeg fornemmer problemer, sagde Tim. Så råbte han højt:
Haaalllooo!
Selv at råbe sammen gjorde ingen forskel.
Tim ledte efter sten at kaste over muren. Ikke en eneste kunne findes. Ikke engang andre genstande, der kunne kastes. Andre havde sandsynligvis haft samme idé.
Mens Tim grublede over, hvad de skulle gøre, nærmede Alisha sig porten.
Hej, sagde hun over skulderen, hvorfor tror du, de har sat denne kasse med sten her?
Driller du mig? spurgte Tim forbløffet.
Nej. *Ærligt* ikke!
Tim trådte tættere på, forundret. Det er nyt, sagde han. Denne kasse var ikke her før.
Kassen var fuld af sten, perfekt størrelse til at kaste. Tim tog et par stykker og trådte tilbage. Han kastede den første sten over muren, så den anden, tredje, fjerde… Alisha blev ved med at bringe ham flere.
Til sidst råbte en stemme fra muren: Av! En fogeds hoved dukkede op mellem tinderne. Hvad vil I? råbte han.
Vi vil ind! råbte Tim tilbage. Til den Store Peri!
Giv mig fem minutter! Fem minutter! kaldte fogeden og så oprigtigt desperat ud.
Vi kan vente så længe, råbte Tim tilbage.
Alisha fnisede.
Kvindens rytmiske stønnen genoptog.
Sig, spurgte Alisha, de holder sig ikke til cølibat, vel?
De med kvinder er frivillige, svarede Tim. Tror jeg! Du får kun tvungen tjeneste med cølibat, hvis du bliver fanget som uønsket indtrænger. Om du fortsætter frivilligt uden cølibat bagefter, er dit valg. Men nogle fogeder har aldrig gjort

tvungen tjeneste.
Perien er nok træt af det løse liv, hendes fogeder fører, lo Alisha.

De ventede ikke fem, men femten minutter, før porten endelig åbnede.
Tak, sagde portvagten. Du er virkelig en betænksom fyr.
En fnisende nøgen kvinde, kjole under armen, pilede forbi dem og kastede et kys til portvagten, mens hun løb.
Shh – angiv mig ikke, sagde portvagten til Alisha. Teknisk set må vi ikke boltre os med piger under vagten. Men hun var så sød, hvordan kunne jeg sige nej? Så du hendes kvikke lille…
Det er nok, lo Tim. Slip os ind allerede.
Portvagten lukkede dem igennem. Alisha og Tim trådte ind i en stor, hvælvet gang, bygget som ydermurene af gule og røde stenblokke. Gulvet var fuldt belagt med azurblå sten. Loftet syntes at være et enkelt stykke gult glas. I enden af den brede gang førte en lige så bred trappe opad.
De var endelig her.
Alishas hjerte bankede af spænding.
Hvad ville I igen? spurgte portvagten.
Til HENDE, sagde Tim.
Gå aldrig til Perien – undtagen hun har brug for det meget! formanede portvagten.
Meget morsomt. – Hun kaldte os selv – hun har brug for vores tjenester. Meget!
Det er selvfølgelig noget andet, sagde portvagten. Okay, jeg melder jer begge an, og I gør jer klar til audiensen imens. I ved: *ordentligt* vask, *ordentligt* red håret, *ordentligt* ryd op i tøjet! Portvagten gav dem et strengt blik.
Ja, jeg ved det, mumlede Tim.
Alisha løftede øjenbrynene, men sagde intet.
Portvagten forsvandt.
Jeg føler mig som en lille pige i børnehaven, hviskede Alisha.
Det er præcis den rigtige tankegang, hviskede Tim tilbage. Det er omtrent, hvad vi er nu. Kom! *Ordentligt* vask.
Tim trak Alisha gennem en dør, ned ad en kort gang, ind i et lille rum. Et meget kønt lille rum. Der stod syv smukke, helt nøgne kvinder, alle identiske, som modtog dem.
Hvad gør jeg nu? spurgte Alisha.
Lad dem *ordentligt* vaske dig, sagde Tim.
Alisha lod det ske. De syv identiske, smukke, nøgne kvinder gjorde hver især en identisk nejen, hvirede så omkring Alisha og Tim. De trak deres tøj af, indtil begge stod nøgne i rummet. Derefter bragte de syv identiske, smukke, nøgne kvinder spande med varmt vand, *ordentligt* vaskede deres hår, *ordentligt* skrubbede hver tomme af deres kroppe og efterlod ingen plet urørt – ikke engang

de private. Alisha noterede sig med en vis skepsis, at Tims lem var rejst. *Ordentligt*. Hun blev endnu mere skeptisk, da en af de syv identiske, smukke, nøgne kvinder forsigtigt trak Tims forhud tilbage for nænsomt at rengøre nedenunder. Unødvendigt *ordentligt*, tænkte Alisha, men i det mindste slap kvinden til sidst Tims lem.
Alisha blev også *ordentligt* rengjort overalt og måtte indrømme, at det gjort på denne måde føltes ret behageligt.
Til sidst blev de tørret af, *ordentligt* redt, og deres tøj blev returneret, afstøvet og *ordentligt* rengjort, som det var tydeligt fra Tims uniform. Til sidst gjorde de syv smukke, nøgne kvinder syv dybe nejen og skyndte sig væk. Alisha følte sig godt tilpas i sin hud. Hun spurgte højt, Er det altid sådan her?
Altid, bekræftede Tim. Ingen slipper ind beskidte.
Hvad skal jeg passe på nu? spurgte Alisha, da de stod tilbage i gangen.
Intet, sagde Tim. Der er næsten ingen etikette. Nu kommer audiensen hos den Store Peri. Hun er den højeste af alle Perier, selvom de andre er hendes lige. Hver har sit eget land, men denne håndterer også sager vedrørende den ydre verden, den anden side. Hun er den, der gav mig chancen for at bevise mig som foged for at tjene permanent ophold. Og hun er den, der valgte dig til Peridëis.
Hvad?! Hvordan kender Perien mig? undrede Alisha.
Jeg ved det ikke, sagde Tim. Spørg hende bare. Det må du. Når du står over for en Peri, gør den sædvanlige nejen, som alle kvinder gør her, og vent så på at blive tiltalt. Du behøver ikke at sænke hovedet eller noget. Vær bare dig selv. Klar?
Jeg skal tisse først.
Tilbage til hvor vi var, døren til højre. Vær ekstra grundig med at rengøre dig selv. Jeg venter her.
Da Alisha vendte tilbage fra toilettet (endnu et med naturligt vandskyl – hvordan gjorde de det? Rengøring var en leg), ventede portvagten allerede med drengen og førte dem til en trappe for enden af gangen. Er I klar? spurgte han stille.
Ja, hviskede Alisha og Tim i kor.
Portvagten råbte højt: Den Store Peri venter på Heks Alisha og fogeden, der er tildelt til at eskortere hende!
Tim tog Alisha i hånden, og sammen steg de op ad den brede trappe for enden af gangen.
Der var ingen dør eller port øverst. Lige efter den brede trappe åbnede et lysfyldt rum sig, med en trone i den fjerne ende. På tronen sad den Store Peri i en lang hvid kjole.
Vejen til den Store Peri var flankeret på begge sider af en række smukke, identiske kvinder, hver (på samme måde) løftende og fremvisende deres bryster med hænderne, som Alisha kendte fra utallige tegninger. Deres lange (alle identiske) kjoler efterlod deres (alle identisk fremhævede) kønsområder blottede. Alle disse kvinder stod (på samme måde) stille, uden at blinke (på samme måde),

mens de kastede glødende blikke. Det havde stil. Hvordan klarede Tim det? Påvirkede disse smukke (alle identisk provokerende) kvinder ham? Deres holdning, bevægelser og blikke var mandefortærende! Alisha måtte tvinge sig selv til ikke at kaste et blik ned på Tims penis.

De smukke (alle identisk provokerende) kvinder var som en æresvagt for tronen. Sultaner kunne tage noter, tænkte Alisha. To mænd med sabler bag tronen ville være nok som rigtige vagter; flere ville være dekorative. Til det var halvnøgne smukke kvinder det bedre valg – plus, de kunne hive håret ud af en snigmorder i håndfulde, mens tyve saberbevæbnede vagter kun ville hugge hinanden i stykker i tumulten.

Når vi taler om stykker. Skulle hun vove et blik på Tims bedste stykke?

Hold tankerne i skak, sagde Alisha til sig selv. Du står foran den Store Peri. Hendes hals snørede sig sammen. Gudskelov holdt Tim hendes hånd fast og trak hende med. Uden ham ville hendes knæ have givet efter.

Rummet var ikke særlig stort, så Alisha havde ikke meget tid til at studere den Store Peri nøje. Hvilket perfekt jævnt blondt hår! Hvilke fyldige, kække bryster! Og hvor majestætisk hendes brystvorter ragede frem, med så fristende strukturerede, veldefinerede areolaer! Sikke en skønhed! Men hvor kølig hun virkede! Hvor befalende!

Øjeblikke senere stod de lige foran Perien. Hendes blå øjne var hypnotiserende.

Alisha udførte en nejen og løftede sin kjole let, som foreskrevet. Gudskelov krævede etikette kun en simpel nejen; Perien sad med spredte ben, kjoletilbagetrukket, og fremviste sin (perfekte!) let ådede skøde. En dyb hofnejsning ville have set ud, som om Alisha var ved at kysse Periens private dele. Det var nok for meget, selv for Peridëis, skønt tronen så mistænkeligt multifunktionel ud.

Tim bøjede hovedet foran Perien.

Den Store Peri rejste sig, løftede sin tryllestav, og… og…

For fanden, sagde Perien, hvorfor virker det forbandede noget aldrig, når jeg har brug for det?
Glemte du at tænde for tryllestaven? spurgte Tim.
Alisha var lige ved at besvime. "Kulturchok" beskrev knap, hvad hun oplevede.
Pludselig rungede et tordenslag. Hele tronsalen lyste op i det smukkeste azurblå. Azur og guld. Det var et drømmende syn. Og Perien, helt i hvidt, midt i det. Alishas mund faldt åben igen.
Kan det tekniske stads ikke fungere *bare én gang*, som det skal? spurgte Perien opbragt.
Det gjorde det, sagde Tim.
Det gjorde det ikke, mumlede Perien. Den idiotiske kontakt ødelagde hele effekten! Kom her, begge to, fortsatte hun. Hvordan gik det? Du først, Alisha!
Perien kendte hendes navn! Hun virkede lidt kølig og reserveret for Alisha (og ubeskriveligt smuk!), men også som en dygtig, retfærdig chef, der ikke behøvede at presse sine underordnede. Hendes autoritet var simpelthen mærkbar. Og det, selv da hun spredte benene endnu mere – Alisha kunne, som man siger, se dybt ind i hendes paradis. Periens aura af magt kombineret med hendes utrolige erotik måtte være ødelæggende for en mand, der var tilbøjelig til seksuel underkastelse.

Alisha delte sine indtryk, udtrykte sin begejstring og frem for alt erklærede sin kærlighed til Peridëis. Hun spurgte, hvordan hun af alle mennesker havde den store lykke at blive valgt til Peridëis. Hendes lidenskab må have virket ægte, for Perien smilede endda let.
Nå, svarede Perien på Alishas spørgsmål, der var en kvinde i din familie, der valgte at leve sit liv i den anden verden ved sin mands side. Du tager hendes plads. Det er ikke altid en grund, men det var sådan, nogen lagde mærke til dig. Og da du har kvaliteter, der passer godt – dine egne idéer, fantasier, drømme – blev du valgt. Tro ikke, det sker ofte. Har denne interessante foged antydet, hvad din opgave vil være?
Alisha ville vide mere, men turde ikke spørge. Angående opgaven kastede hun et usikkert blik på Tim. Han gav hende et opmuntrende smil.
J-ja, stammede hun. Han sagde, jeg skulle udføre opgaver for dig nogle gange, og til gengæld kan jeg leve i Peridëis.
Du bringer et andet bidrag til Peridëis – dig selv og dine drømme, sagde Perien. Men hvad angår opgaverne: ja, din foged havde ret. Opgaver i Peridëis og, i det mindste i starten, i den ydre verden. Jeg går ikke selv derud – det koster mig levetid – og her kan jeg ikke klare alt alene. Er du klar til at tage sådanne opgaver på dig?
Alisha nikkede ivrigt. Ja! sagde hun. Det er jeg.
Godt at høre, svarede Perien. Ingen har nogensinde svaret anderledes.
Perien vendte sig mod Tim. Nu fortæller du mig!

Tim opsummerede de oplevelser, Alisha værdsatte, i få ord, men rapporterede i stor detalje om kaptajn Prillwitz og ZPKK-kammeraten.
Perien rynkede panden. Jeg ved allerede om denne ZPKK-kammerat, sagde hun. Hun ser ud til at have fundet sin opfyldelse og har, så vidt jeg ved, ingen ønsker ud over det, hun allerede har fundet. Men jeg kan ikke lide, hvad denne kaptajn Prillwitz har gang i. Kom tilbage i morgen for at modtage jeres opgave.

De blev afskediget. Alisha nejede, Tim bøjede hovedet, og de gik tilbage gennem den lange tronsal, forbi de smukke, identiske nøgne kvinder, der (alle på samme måde) ikke blinkede og tilbød deres bryster med hænderne (alle på samme måde), indtil de nåede trappen, steg ned og var tilbage nedenfor.
Alisha trak vejret dybt, men Tim dækkede hendes mund. Ikke her, hviskede han.
De vendte tilbage til slotsporten.
Hvordan kommer vi ind igen i morgen? spurgte Tim vagten højt.
Tag en pige med? spurgte vagten.
Og hvem gør arbejdet for pigen? skød Tim tilbage. Hun skal også leve.
Vil I ind eller ej? spurgte vagten snedigt.
Vi tager en pige med! svarede Alisha for Tim.
Han mumlede, men protesterede ikke.
Udenfor sagde Tim til Alisha: Med uheld må jeg slæbe ting frem og tilbage i en time på grund af det. Overvejede du det? Hvis jeg i stedet kaster en bunke sten over muren, kan vi være hurtigere.
Jeg ofrer mig generøst, svarede Alisha. Jeg tager mig af ham, så det kun tager fem minutter, og han er ikke dårligt udseende. Sig ikke nej – jeg er frygteligt underforsynet og lover at tænke på dig hele tiden.
Fint, vi gør det, sagde Tim. Han er ikke en dårlig fyr, han er flink og dygtig. Men på en anden note – du ville spørge om noget?
Ja! Hvorfor har Perien ikke vagter? Var de kvinder bare pynt?
Nej, de *er* hendes vagter. En kvinde ville de alligevel overmande, i det mindste med deres antal, og mænd ville blive redet til ruin, indtil de gisper deres sidste. Kvindelige våben! Glem ikke, hvor du er.
Alisha brød sammen i buldrende latter. Virker det?
Som en charme! sagde Tim dystert. Men jeg har andre idéer for nu.
Hvad?
Søen har en dejlig lille strand inde i byen, og man kan svømme.
De løb hånd i hånd, og minutter senere var de i vandet. Vidunderligt! udbrød Alisha.
Tim bagatelliserede det: Uden for byen er der rigtige store strande. Med palmer, bananlunde bagved, det hele. Men bystranden er hurtigere at nå.
Alisha så en lille båd forlade kysten og spurgte, Kan man også tage på bådtur her?
Nej, svarede Tim. Midt i denne sø ligger den forbudte ø. Ingen må komme nær

den. Den er reserveret til Perierne alene. Selv vi må ikke tage derhen.
Hvad er på øen? Og hvad er båden til?
De siger, der er en slags helligdom på øen. Men ingen ved det. Eller måske vil Perierne bare have ro, en slags privatliv, hvad det så end betyder. Det er, hvad vi besøgende tænker. De almindelige folk i Peridëis frygter øen og fortæller de vildeste gyserhistorier om den. Under alle omstændigheder tager ingen derhen. Båden leverer mælk fra Perierne til øen en gang om ugen. Men hvad der sker med mælken, ved ingen.
Er ingen nysgerrige?
Ved du, sagde Tim, de lokale er virkelig ikke – de frygter Perierne og endnu mere øen. Og besøgende, heksene, har mere end nok at gøre uden det. Ellers er det… accepteret som Periernes private domæne. Selvom der er rygter om, at alle elleve Perier samles der nogle gange. Husker du den lille historie, du blev sendt hjem med?
Selvfølgelig!
Nå, manden nævnt der, skaberen af Peridëis, siges at være der. Angiveligt hviler han i det store bjerg fra historien. Hvis det er sandt, uanset hvad du mener, Peridëis er, risikerer du din opholdstilladelse her ved at tage derhen. Og hvis din tid i den anden verden næsten er ovre, betyder det døden kort efter. Hvis du er religiøs, er det Gud, eller i det mindste *en* gud, afhængigt af din tro. Hvis du tror på magi, er det en øverste troldmand. Hvis du tror på teknologi, er det teknologi, vi slet ikke kan begynde at forstå. Men under alle omstændigheder er det noget, vi er en lille flammen mod, bedre holdt væk fra stormen. Se ikke så bange ud – det er ikke truende, mere som en varm komfur, et barn advares mod at røre, selvom det ellers holder dem varme. Ikke mere. Du ser stadig bange ud! Okay, det er din mors skuffe med kærlighedsbreve fra hendes ungdom. Og hvis du roder i den, får du *store* problemer med mor!
Alisha lo.

Nu tager vi en lille udflugt, sagde Tim.
Hvorhen?
Vent og se.
Alisha og Tim gik gennem nogle gyder, indtil de nåede bymuren, denne gang indefra. Bygget lige op ad den skinnende gyldne mur var et hus, åbenbart en kro.
Her går vi ind, sagde Tim.
Dette er udflugten? undrede Alisha.
Vent og se. Tim lo.

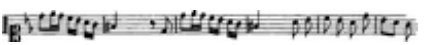

Fritzen Kro

Kroen havde en bronzedør prydet med udskæringer af den stiliserede kvinde, der tilbød sine bryster med hænderne, som Alisha genkendte. Tim åbnede bronzedøren og førte Alisha indenfor.
Alisha så en almindelig kro med en bar og borde, men baren var tom, og ingen sad ved bordene. Hele gulvet var belagt med skinnende gyldne sten. Alisha behøvede ikke at gætte – det var narreguld. Bagved førte en narreguldstrappe til kælderen, hvorfra lyden af mange mennesker drev op. Hovedrummene var åbenbart under jorden. Alisha og Tim begav sig mod narreguldstrappen og steg ned.

Nedenfor åbnede en stor, uregelmæssigt formet naturstenshvælving sig, lavet af gul-oker plettet sten, med smukke narreguldkrystaller, der glimtede på adskillige steder. Hvælvingen var mange gange større, end det lille krohus ovenpå antydede. Klippevæggene havde utallige nicher, nogle større, nogle mindre, nogle indrettet med stenbænke og -borde. I en særlig stor, men lav niche så Alisha et fresko udskåret i væggen, der afbildede den samme stiliserede kvinde, der holdt sine bryster frem, hendes underkrop formet som et O. Væggene var behængt med talrige oliemalerier af Peridëis: fantastiske landskaber, Alisha kendte, afbildninger af ukendte småbyer med mærkelige huse, mennesker i endnu mærkeligere tøj (kvinder, naturligvis, med blottede bryster), og indimellem dem portrætter af forskellige seksuelle handlinger, mange af hvilke Alisha allerede havde set. Hvor utroligt mangfoldig menneskelig seksualitet var! Men nogle af disse handlinger ville få dig bag tremmer i visse lande i den anden verden. Overalt var der træborde og -bænke, nogle med bronzebeslag, nogle uden, alle rigt udskårne med indviklede designs.
Og selvfølgelig var der gæster i de hvælvede rum på kroen. Nogen måtte jo stå for al den støj.
I det øjeblik, de steg ned ad trappen, stoppede al samtale, rummet blev stille, og alle rejste sig.
Alishas ansigt blev rødbedefarvet, da alle øjne var på *hende*.
Tim lo af hendes rødmende ansigt, løftede hendes arm og råbte højt: Stir ikke! Dette er Alisha. På den Store Peris ønske og befaling er hun nu en af os.
En bølge af klappen, fløjten og jubel brød ud fra mængden. Alisha kunne ikke se, hvor mange der var, da rummet var labyrintisk, med flere rum, der forgrenede sig.
En fuldskægget mand med skulderlangt hvidt hår nærmede sig, greb Alisha fast om begge skuldre og sagde med buldrende stemme:
Velkommen til Peridøis! Selvfølgelig stirrede folk her ikke uhøfligt på dit ansigt – de tjekkede bare, om du har gode bryster.
Han lo hjerteligt, Alisha blev endnu rødere, men på en eller anden måde havde manden afvæbnet situationen. Mængden jublede og klappede igen, løftede deres

glas – farverige glas i alle nuancer, ikke bare krus.
Det er ikke hver dag, fortsatte manden, at Perierne officielt bringer nogen fra vores hjørne af verden til Peridëis. Resten af os sneg os ind og blev rehabiliteret.
Han blinkede. Du ved, tre års udholdenhed.
Nu var det Tims tur til at krympe sig. Alisha fnisede. Antydningen var klar.
Manden fortsatte: Hvis du har spørgsmål om Peridëis, har brug for hjælp, eller bare vil snakke og slappe af, så kom til denne kro. Her er vi blandt os selv. Ingen lokale, ingen Perier. Tænk på kroen som et lille hjem for dig. Den hedder "Til den Gamle Fritz," eller bare Fritzen Kro. Det burde give dig en idé om, hvem du møder: engang folk fra alle regioner, hvor der tales tysk, nu, af praktiske grunde, mest fra DDR. Men vi har vestberlinere, der "uformelt forlænger" deres dagsbilletter[72], og kvikke gamle berlinere, der efter alle rettigheder burde have været døde for længe siden.
De…
Du!
Du… mener, der er folk her, der er hundrede år gamle eller ældre?
Hvad, vidste du ikke det?
Jo, men jeg har aldrig bevidst mødt en.
En ung kvinde, måske på Alishas alder, trængte sig gennem mængden: Det ville være mig, om jeg må. Født 1896. Stak af fra den anden verden, da de startede den verdenskrig.
Virkelig?! Har du levet sååå længe? Du ser så ung ud!
Tak, men der er meget ældre kællinger her end mig.
Og du er aldrig vendt tilbage til den anden verden siden?
Kun i starten, lidt, kortvarigt. Det var pænere her, og desuden ville de fange mig for usømmelighed.
Hvad gjorde du?
Vent lige, knurrede den skæggede mand. Jeg vil ikke høre den historie for tusinde gang. Find et bord og stå ikke og vær kejtede.
Filister! råbte pigen til manden og vinkede Alisha til at følge med.
Vent, lo Tim. Jeg vil heller ikke høre den for tusinde gang og vil gerne have en pause med en øl eller to. Må jeg?
Bevilget! svarede Alisha.
Så går du alene, sagde pigen. Gør en undre, hvorfor mænd overhovedet har ører. Bestemt ikke til at lytte til kvinder. Og hun trak Alisha væk.
Alisha kunne lide kroen og følte sig tilpas. Mens de gik igennem, kiggede hun sig omkring. Uden undtagelse bar alle kvinder her kjoler, der efterlod deres bryster helt blottede, i mange variationer. Hvordan så disse kvinder ud derhjemme? Pigen, der førte hende, havde intet ved sig, der antydede hendes oprindelse. Så

72 Vestberlinere kunne besøge Østberlin indtil Murens fald med et dagsvisum, gyldigt kun indtil midnat samme dag.

gik det op for Alisha: Rigtigt! Du ankommer her, som du ville være uden styling, makeup og så videre. Det ville være et chok at se nogle af disse folk som naboer, kolleger eller hvad som helst derhjemme. Tanken om, at hun kunne løbe ind i dem på gaden der, gjorde hende urolig. Trygheden ved ikke at kende nogen i Peridëis havde gjort det så let at give slip, være afslappet, hengive sig og nyde at vise sin krop frem – især hendes altid blottede bryster, fulde af mælk, ikke som græske statuer. Hvordan opførte de andre kvinder sig? Tydeligvis afslappede, uhæmmede. Det beroligede Alisha. At hver kvinde stolt fremviste sine mere eller mindre mælkfyldte bryster var som et signal. Og deres tøj også – ingen spor af DDR-gråhed, der kun skånede hjemmelavede klæder. Alt, hvad Alisha så, var konsekvent kreativt. En kvinde bar sort læder med stropper, der omkransede hendes blottede bryster; en anden havde en smart variation af en udskåret rokokokjole; en tredje bar en skjorte med kunstfærdige åbninger, så hendes bryster kiggede frem, hendes ben blottede op til balderne. En anden var klædt som en rustik tømrer, hendes flade bryster – kun forrådt af store, furede areolaer og en blid kurve – kiggede frem fra en tømrervest. Hun gav Alisha et muntert grin og blinkede: Har du lyst til at prøve en kvinde engang? Alisha lo tilbage. Her føltes det ikke malplaceret; det var en del af stemningen. Løs opførsel, som det løse tøj. Tøj i Peridëis var alligevel vildt varieret. Hver region, de havde passeret, havde en fælles stil, men her var det et oprør af mangfoldighed. Alisha lagde især mærke til kvinder, der efterlod deres skridt blottede på spændende måder – dem måtte hun huske. Peridøis var fuld af opfindsomme idéer til at holde nydelsesorganer indbydende tilgængelige.
Som i den første kro så Alisha stole bagved, der mistænkeligt lignede gynækologiske undersøgelsesstole, hvilket ikke efterlod tvivl om dresskoden. Det føltes, som om de havde samlet alt, hvad landet bød på af opfindelser og kreativ kunst, som om dette var et turismecenter, der fremviste et lands højdepunkter – ikke for at give et realistisk billede, som turismecentre jo ikke gør, men for at male et idealiseret, pulserende, saftigt billede, der vækker begær. Sådan ville Alisha beskrive kroens indretning. Tilbage til de ejendommelige møbler: der var alt, hvad man kunne forestille sig for at placere eller holde en kvinde eller mand – siddende, hængende, liggende – til al slags… leg. "Leg" var det bedste ord. Med hinanden, give og tage. Disse stole, sofaer, rammer, net, borde og mere var en fest af genialt håndværk og dekoration, i træ, læder og bronze, alt udsøgt designet. Dette var et sted for uhæmmet lyst, der brød frit fra undertrykkelsens vægt. Det gjaldt for hele Peridëis, men her var det intenst koncentreret.
Folkene også. Bortset fra deres vildt varierede tøj var de ikke meget anderledes end andre steder i landet. I byer havde Alisha ofte set kvinder med fingre i skødet, mens de sludrede med bordfæller, eller mænd med hænder på kvinders bryster for at stimulere mælkeflow, hvis de ikke ligefrem malkede dem ned i en kop. Eller kvinder, der påførte hudcreme, hvor nøglen var dens friskhed. Bare eksempler,

selvfølgelig.
De fleste mænd i kroen var langt mindre afslørende klædt end kvinderne, som Alisha havde bemærket gennem hele landet. Måske en ud af fem havde deres kønsdele eller balder fuldt blottede, men deres tøj var stadig usædvanligt, fantastisk og på en eller anden måde sexet. Der var også helt nøgne mænd, kun iført læderremme-seler.

Kvinden, der trak Alisha med, vendte sig: Hvad synes du om det sted derbag? I den fjerneste ende var nogle borde ledige, med god udsigt over kroen. Alisha kunne lide det.
Kan du lide det? Jeg er Clara, sagde kvinden. Sulten? Tørstig?
Jeg vil gerne have noget at drikke. Og mad… hvad er der på menuen?
Noget ordentligt fra hjemmet?
Absolut.
Efter meget frem og tilbage endte Alisha med en almindelig svinesteg, kartofler, sovs og kålsalat. Det måtte til. Man kunne ikke altid spise fancy ting. Hun længtes efter noget almindeligt. Men sovsen viste sig at være for god. I skolen var den altid ens smagende sauce helt anderledes, og eleverne havde spøgt med, at den blev leveret via RGW-sauceforbundsledningen[73]. Udover maden greb Clara en mineralvand fra baren. Bedst til tørst, kommenterede hun. De andre sytten tusinde drikke (ifølge Clara) burde Alisha prøve senere.
Alisha nippede til sit glas, mens hun spiste, og fandt mineralvandet fremragende.
Da Alisha var færdig, spurgte Clara, som næppe havde holdt sig tilbage: Så, hvad er Peridëis som? Slår det dig ikke ud?
Ja! Jeg havde aldrig drømt om, at jeg skulle opleve noget så smukt.
Lad være med at spille kysk – når jomfruen falder, er det som regel på ryggen. Du klemmer da ikke lårene sammen, bare fordi din fine foged ikke kan, vel?!
Alisha rødmede: Nej, jeg får bestemt…
Der kan du se! Det er ikke sundt ellers. Som min gamle værtinde, hun…
Vent, vent, lo Alisha. Vil du fortælle det i rækkefølge? Start med, hvor du er fra, og hvad var det med usømmeligheden?

Du har ret, sagde Clara. Okay, her går vi. Som dig blev jeg valgt af Perierne, ægte Peridëis-adel, sneg mig ikke ind. Mine forældre døde uden at få mig gift. Ingen kondolencer – det var evigheder siden. At være ung, ugift og alene blev anset som usømmeligt dengang, i det mindste i finere kredse. Skønt i Berlin kunne man allerede dengang finde næsten alt. Først var det kedeligt, alene i den store lejlighed, men en pålidelig kramkar bragte mig visse franske soveværelsesbøger,

73 RGW: Rådet for Gensidig Økonomisk Bistand, en socialistisk pendant til det vestlige Europæiske Fællesskab. “Soßenverbundleitung” = Sovsforbindelsesledning hentyder til socialistiske megaprojekter med olie og gas.

der beskrev spændende ting så detaljeret, at man ikke kunne lade være med at tage praktiske pauser for at… aflaste sig selv for at fortsætte med at læse. Jeg slugte det skidtlitteratur, selvom nogle også var gode bøger. Jeg nævner dette, så du kender stemningen, jeg var i, i de få måneder mellem mine forældres død og min første rejse til Peridëis. En dag læste jeg i avisen om en skandale over en bog kaldet *Glücksehe*, Lykkets Ægteskab[74]. Bomben var, at en mand skulle die ved sin kones bryst; med regelmæssig diegivning ville mælken flyde uden forudgående graviditet. Frem for alt ville hendes menstruation ophøre. Forfatteren, en vis hr. Buttenstedt, ville bruge dette til at forhindre uønskede graviditeter. På den tid! Du kan ikke forestille dig oprøret. Nogle spyttede gift og råbte Sodom og Gomorra, men andre bekræftede roligt, at det virkede. Buttenstedt endte i retten for usømmelighed, men blev frikendt. At undgå uønskede graviditeter var ikke mit problem – ikke endnu – men idéen om, at bryster kunne producere mælk permanent, gravid eller ej, elektrificerede mig. Det var min ting, ved du? Det slog dybe rødder i mig. Selv nu kilder mine bryster bare ved at tænke tilbage. Jeg kunne være blevet amme, hvis jeg ikke havde været en velhavende borgerdatter. Frem for alt havde Buttenstedts idé en forskel – at give mælk uden moderpligter betød ikke at undertrykke følelser. Med eller uden en mand. Jeg måtte have den bog, uanset prisen, og den var ikke billig. Min colporteur[75] kunne ikke skaffe den. Jeg måtte bestille den officielt per brev og underskrive en erklæring om at holde indholdet hemmeligt. Det var fint. Problemet var, at den kun blev solgt til gifte kvinder. Så jeg bestilte frækt som "fru" i stedet for "frøken," hvilket senere gav mig problemer, men det er ved siden af. Jeg fik bogen og slugte den i det øjeblik, den ankom. Jeg tog endda noter om nøgledele. Kernen er enkel – jeg kender teksten udenad. Vil du høre den?

Ja.

Den lyder:

Mælken skal suges 3 til 4 gange dagligt, 5 til 10 minutter for hvert bryst, og under normale forhold opnås mælk inden for 3 til 30 dage. Hvis manden nu drikker mælken dagligt så ofte, som brysterne er fulde, ophører kvindens menstruation, og fra det tidspunkt kan den seksuelle handling udføres uden efterfølgende undfangelse; så længe mælken regelmæssigt drikkes op, kan det seksuelle liv leves uden bekymring på det punkt. At suge kun to gange om dagen er ikke ofte nok, intervallet imellem er for langt. Sugningen giver begge parter, men især kvinden, den højeste seksuelle nydelse; det har også været naturens hensigt.

74 Carl Buttenstedt: Die Glücks-Ehe: Die Offenbarung im Weibe – eine Naturstudie. Berlin ca. 1902. Engelsk 1930: The Marriage of Happiness.

75 Colporteur: Omrejsende bogsælger. Ofte blev serieromaner solgt som billige hæfter, men også nyheder og opløftende skrifter for sjælen (åbent) eller kroppen (hemmeligt).

Man ſaugt täglich 3 bis 4 Mal, je 5—10 Minuten an jeder Bruſt ſeiner Frau, dann wird bei normalen Verhältniſſen in 3—30 Tagen Milch erzielt werden. Trinkt der Mann nun die Milch weiter täglich ſo oft ab, als die Brüſte voll ſind, dann verliert die Frau ihre Periode und von dieſem Zeitpunkte kann man den Geſchlechtsakt vollziehen ohne daß Empfängnis eintritt und trinkt man nun täglich weiter die Milch ab, ſo kann man geſchlechtlich auch unbeſorgt weiter leben wie bisher. —

Bei dem Saugen haben beide Gatten, beſonders aber die Frau, ein hohes geſchlechtliches Wohlgefühl, und das iſt auch von der Natur beabſichtigt.

Den højeste seksuelle nydelse, sikken en spænding bare at læse det! (Clara lo.) Og når en mand kommer ind under dine skørter, er det det samme—nydelse først, ingen pligter bagefter. Resten af bogen betød ikke noget for mig. Nogle skrev, at de havde succes, du ved, med mælken, hvilket var fascinerende at læse. Andre havde ingen held med at spare på pligterne, hvilket jeg tog som en alvorlig advarsel. Men hovedsageligt havde hr. Buttenstedt denne vilde idé, at par kunne blive udødelige gennem det. Derfor mistænkte jeg senere, at han havde hørt om Peridëis og spundet sin teori ud fra det. Hvem ved dog—Peridëis blev ikke nævnt, og udødeligheden skulle komme fra en slags væskeudveksling mellem mand og kvinde. Mælk den ene vej, sæd den anden. Jeg hørte senere, at kineserne havde denne idé for tusind år siden. Nå, men mit praktiske problem var, at jeg ikke havde nogen mand til at die ved mit bryst. Jeg kunne ikke nå med munden—mine bryster var for små. Så jeg fik en lille glasmælkepumpe med en gummibold *til en ven*. Det var interessant, men det virkede ikke; jeg fik bare krampe i hånden. Så fik jeg en pumpe med en sugeslange. Det føltes meget interessant, men gav heller ingen mælk. Til sidst læste jeg om en anden bog, pompøst tituleret *En ny åbenbaring af naturen* af en hr. Funcke. Jeg ville aldrig have vidst det, hvis Buttenstedt ikke havde fordømt den som plagiat, selvom den ikke var det. Udover mere tåbeligt stof havde den bog en bedre løsning for mig: en særlig brystmassage. Til min uendelige glæde lokkede det de første dråber mælk fra mit bryst. Forfatteren skrev: *Du skal lade din livskraft flyde i form af mælk fra dine bryster til gavn og nydelse for andre.* Du kan grine, men for mig var det en åbenbaring. Funckes massageidé var også kendt i Kina for længe siden, hørte jeg senere. Men det virkede, og jeg øgede min mælk ved at massere regelmæssigt.
Hvordan klarede du det med arbejde? spurgte Alisha.
Arbejde? Mig? Som en dame af min stand arbejdede man ikke. Manden gjorde, og kvinden blev hjemme og tyranniserende pigerne. Jeg havde penge nok, læste, gik i operaen, til koncerter og teater, førte forfinet samtale med veninder og snu-

sede forsigtigt til deres anbefalinger af en passende mand. Han skulle være perfekt for mig, velhavende, uddannet, smuk og en masse andre ting, der tilsammen var umulige at finde.
Alisha lo.
Kort sagt, jeg ville have det hele, og problemet er, at de gode mænd bliver snuppet til sidst. En anden bog foreslog at fremkalde mælk gennem hypnose, men da havde jeg allerede haft succes, heldigvis. Mit nye problem var, at politiet begyndte at interessere sig for mig. De havde intet på mig, men det var meget ubehageligt. Hvem vil møde op på stationen til pinlige spørgsmål? Jeg mistænkte min værtinde, en gemen kælling, hvis mand ikke havde betjent hende i evigheder. Hun havde kommet med spydige bemærkninger om at gifte sig og havde en nøgle til min lejlighed. Og ganske rigtigt, hun havde været derinde, mens jeg var ude, det er sikkert. Godt, at jeg holdt min soveværelseslitteratur låst inde.
Og så?
En dag, ved en mystisk heldig tilfældighed, fik jeg en tyk konvolut med en lille læderindbunden bog indeni.
Ligesom mig! udbrød Alisha begejstret.
Clara smilede: Kun skulle jeg ikke rejse så langt som dig. Lidt tog, lidt hestevogn, lidt gang. Og senere, lige i Berlin. Men ved du hvad, dette er et godt tidspunkt at kalde på din foged. Du vil se. Han vil vise dig noget nu.
Clara trak Alisha til baren og sørgede for, at Tim blev kaldt. Da han kom, hviskede Clara til Alisha: Vi mødes helt sikkert igen. Du har kun hørt min historie *én gang*. Og hold fast i din foged—han er et fint eksemplar! En kvinde vil have en mand, ikke en opvarmet lig. Hun blinkede og forsvandt.

Nå, sagde Tim, var det interessant?
Meget! udbrød Alisha.
For mig også. Første gang. Og anden, og tredje.
Alisha lo og gav ham et legende klap bagi.
Overfald på statsmyndighed! råbte han. Apropos myndighed, her er den lovede overraskelse. Kom!
Alisha fulgte nysgerrigt efter Tim.
De gik gennem kroens rum til en tung, bred trædør. Bag den førte en trappe dybere ned under jorden. Fakler hang på væggene til venstre og højre. Alisha og Tim steg ned.
I bunden strakte en underjordisk gang sig ud. Omkring halvtreds meter senere stod de foran endnu en stor trædør. Tim åbnede den og lod Alisha gå ind. De var i en enkel hule med en slags alter i midten, bygget af mursten.
En overgang! udbrød Alisha.
Præcis, sagde Tim. Denne gang går jeg først, du følger efter. Vær opmærksom. Dette er bare en kort omvej. Jeg vil kun vise dig overgangen, men vi vender

tilbage til Peridëis. Din rejse tilbage går gennem en anden overgang. Men du bør se denne her mindst én gang.
Hvilken slags overgang er det?
Du vil se!
Okay. Hvad med min kjole?
Tag den af.
Og hvor skal jeg lægge den?
Lad den bare ligge.
Er du skør? Jeg lægger ikke min kjole på gulvet.
Tim stønnede. Fint, fint, fold den pænt.
Og så?
Læg den på gulvet.
Det er næppe bedre.
Og hvad så? Selv hvis nogen kommer, hvad gør det?
Men…
Vær sød, vær sød. Ellers må vi gå tilbage og klæde af i kroen. Jeg tænkte bare ikke på det.
Alisha gav efter.

Efter at Alisha gik gennem alteret tilbage til den anden verden, befandt hun sig i en slags stor hvælvet kælder, beklædt overalt med gule mursten og toppet med en tøndehvælving af gule klinker. Enkelt, omhyggeligt muret og ret kønt. Og som forventet var den stiliserede kvinde der igen, hendes ben dannede en stor "O" og hendes bryster bød sig til beskueren. For eksempel var hun svagt præget ind i det gule klinkegulv, med flere klinker arrangeret til at danne hendes symbol.
Alterbordet var placeret i en hvælvet niche denne gang, og det obligatoriske badeområde lignede en stor swimmingpool, afbrudt af gule klinkesøjler. Man kunne svømme mellem dem. Vandet var krystalklart og afslørede det pletfri klinkegulv nedenunder. En svag strøm rørte vandet, og en kraftig susende lyd kom langvejsfra. Luften var tør i starten, men da Alisha gik videre, antydede den fugtige luft et nærliggende vandfald eller noget lignende.
Tim havde hilst på Alisha i overgangsrummet og tog føringen. På hendes anmodning tjekkede de først kilden til vandlyden. Det var faktisk en slags vandfald. Vandet faldt fra kun en meter højt, men strakte sig i en ensartet bredde på mindst tredive eller fyrre meter ned i poolen. Ovenover var vandet kun få centimeter dybt, men bredden opvejede det. Kanalen, der fodrede vandet, var omkring to meter høj, fuldt foret med gule klinker og, kun afbrudt af støtter, syntes at bevare sin fulde bredde langt ud i det fjerne. Alt var uberørt, uskadt, med klinkerne muret i præcise, jævne intervaller.
Da de havde set nok, gik de tilbage omkring poolen. Lige bagved var nichen, der førte til den anden verden. Her var luften pludselig tør igen. Foran dem stod en

slags hvælvet døråbning indrammet af gule klinker. Inden i buen var den velkendte stiliserede kvinde afbildet, denne gang i et dybt præget klinkerelief.
Jeg må absolut gå først, sagde Tim. Jeg skal tjekke, om kysten er klar. Vent her. Hvis alt er i orden, kommer jeg tilbage og giver dig besked.
Og hvis ikke?
Ikke sandsynligt. Hvis jeg mod al forventning ikke er tilbage om en halv time, så gå tilbage til kroen og fordriv tiden der. Men jeg er nok tilbage om tre eller fire minutter.
Tim forsvandt gennem relieffet i væggen.

Og ganske rigtigt, på under to minutter var Tim tilbage. Alt klart! sagde han. Jeg går først; du tæller langsomt til tyve, så følger du efter. Forstået?
Forstået!
Tim forsvandt igen. Alisha tællede højt til tyve, så fulgte hun efter.
Hvirvlende rød væske, mærkelige dæmpede lyde, Alisha pressede sig frem, og så var hun igennem.
Dette var en proppet kælder, ellers intet. En kølig kælder.
Tim stod med en lommelygte i hånden foran Alisha og lo. Her!, sagde han, tag i det mindste tøfler på.
Hvor er vi? Og hvorfor er det så koldt her?
Vent og se! - Tim trak Alisha tværs gennem en kælder med tilmurede lysskakter ind i en underjordisk gang. Først gik det over en gammel murstenstrappe et godt stykke ned, men derefter fulgte en muret gang, hvis loft var afrundet. Pudsningen på gangens vægge var forfalden, men gulvet var ganske rent. Til venstre og højre var der monteret et jernrækværk.
Følg mig bare, sagde Tim, og tal af sikkerhedshensyn ikke for højt.
En åben ståldør af gammel konstruktion afbrød gangen, men det gik videre. Et sving, tilmurede indgange, endnu et sving og en yderligere åben ståldør af gammel konstruktion afbrød gangen. Men det gik stadig videre. Efter den tredje ståldør stødte de igen på en trappe, der denne gang førte opad. Endelig en sidste ståldør, pludselig blev det muggent-varmt, og de stod i en spindelvævsbehængt kælder med tomme ølkasser, gamle stole og borde og yderligere skrammel af denne slags. Tim trak Alisha hen til et gitterforhængt kældervindue, der lå halvt over jorden og bestod af talrige kvadratiske ruder, hvoraf mindst halvdelen var ødelagte. Alisha kiggede ud. Hun så grå lejehuse. En gade. Gadelygter. Biler. Trabant!, Wartburg!, Moskvitch!, Polski Fiat! Lada!, Skoda!
Whoa!
Nej, det er løgn! hviskede Alisha. Er vi i DDR?
Jep. Lad os se, om du kan gætte hvor.
Berlin?
Ja.

Hm. Mindre bydelen Mitte, mere Friedrichshain, Prenzlauer Berg eller noget i den stil.
Fuldtræffer! Prenzlauer Berg! Tim fortalte Alisha adressen[76].
Så jeg kunne bare gå ud og være hjemme på ingen tid?
Nej.
Hvorfor ikke?
Nøgen som du er, ville den næste politimand bede om dit id.
Alisha fnisede.
Nej, sagde Tim, du skal tilbage den forventede vej, og ingen her må se dig før da. Men jeg viser dig lidt mere. Ovenover er en beskidt lille bar. Jeg tjekkede—det er lukketid, så vi er sikre. Bartenderen er en af os, så ingen grund til at være generet over for ham. Men med gæsterne ved man aldrig.
Tim åbnede en dør og gik foran. Alisha fulgte, og Tim lukkede døren bag dem. "Lager" stod der på den.
Denne dør åbner kun, hvis du løfter den lidt i håndtaget, sagde Tim. Prøv det.
Alisha trykkede håndtaget og trak. Den virkede låst. Så greb hun håndtaget med begge hænder og løftede. Døren hævede sig to centimeter uden besvær og åbnede let i den position.
Lille trick mod strejfere, sagde Tim. Ellers er der hernede lagerrum og barens toiletter, så du kan snige dig ned ubemærket.
Aha! Alisha så dørene. Og en trappe, der førte op.
Tim steg op ad trappen, og Alisha fulgte. Øverst var en lille repos. En smal dør førte sandsynligvis til et kosteskab, en større sandsynligvis til trappeopgangen, og en åben dør førte til skænkeværelset. Det var tomt, lysene slukket. Godt, da både Tim og Alisha var splitter nøgne.
Skænkeværelset var hæsligt grimt, det stank af øl og gammel cigaretrøg. En disk, kedelige borde og stole, hvide vægge, neonlys i loftet, et vindue dækket af gardiner, der nok var gule og klistrede. Alisha gøs.
Modbydelig bar, sagde hun.
Præcis rigtigt, sagde Tim. Stammesterne er altid fulde og lægger ikke mærke til noget, men en iagttager skiller sig straks ud. Sidedøren ved trappen er ikke låst i åbningstiden, og uden for åbningstid kan du i det mindste komme ud. Snaplås. Hvis du ikke drikker, så læg en mark eller sådan til bartenderen for at dække hans omkostninger. Han er en ordentlig fyr, bliver ikke rig af dette sted. Udgangen gennem gangen fører til gaden, eller via baghaverne til andre bygninger. Brug det til at være så diskret som muligt.
Genialt tænkt, kommenterede Alisha. Hvem finder på sådan noget?
Hvem skulle have mest knowhow i den slags?
Nej! Dig?

76 Læseren bedes venligst forstå, at adressen ikke kan offentliggøres.

Ikke helt, men du er på rette spor, grinede Tim.
De steg ned ad trappen og gik tilbage gennem gange og kældre, indtil de stod foran den overgang, de var kommet igennem. Tim viste Alisha et juteforhæng, der normalt skjulte den. På væggen, svagt synlig i falmede farver, var den stiliserede kvinde, der bød sine bryster frem.
Jeg hænger forhænget op igen efter dig, forklarede Tim. Udflugten er forbi; vi risikerer ikke mere. Du går først!
Efter at Alisha gik gennem væggen, hængte Tim jutestoffet op på de gamle vægkroge og fulgte efter.

I overgangsrummet greb en højlydt leende Alisha ham og skubbede ham ned i poolen.
Overraskelsesudflugt lykkedes, kommenterede hun, mens de plaskede i vandet. Selvom jeg sådan set havde en anelse. Så jeg kan tage til Peridëis fra den bar når som helst senere?
Vær bare forsigtig, så det ikke vækker opmærksomhed. Ellers ja. Så ofte du vil.
Vanvittigt! Det er måske en halv times gang fra mit sted, højst!
Mange tager bare over i et par timer, sagde Tim. Som at gå ud. Der er en grund til, at kroen er så omhyggeligt udtænkt.
De tager til Peridëis bare for at lege? Kunne de ikke gøre det hjemme?
Det er spændende at se på andre eller blive set. Og så er der alt udstyret. Desuden er ikke alle intime lege noget, som pryde hjemstavnsmoralister ville tåle. Og du kan være så højlydt, du vil.
Sandt! Det alene.
Og det er som en hurtig tur til Sydhavet.
Jackpot! udbrød Alisha. Lige ved byen er de palmesstrande med bananlunde og hele molevitten—en halv time fra en Berliner baghave til en Sydhavskyst! Men dine andre pointer overbeviste mig også.
De forlod poolen og vendte tilbage til Peridëis.
Alisha ville tale mere om oplevelsen, så de blev hængende i kroen. Andre gæster gav hende masser af råd om, hvordan man opfører sig i Østberlins bar, hvordan man nærmer sig og forlader diskret, og så videre. Hun skulle ikke bekymre sig om at efterlade sit tøj i overgangen—hverken tyve eller fugt ville skade det. Ingen tyve, da ingen havde hørt om nogen, og ingen fugt, fordi… ingen vidste, hvorfor luften var helt tør væk fra vandet. Intet mugnede nogensinde der. Stadig bragte nogle unødvendigt gummierede sportstasker til deres tøj. Alisha lo—hun ville nok blive en af dem senere.

Clara trak Alisha med sig igen, hvilket Tim skamløst udnyttede til at snuppe en øl til og snakke med gamle bekendte.
Har du nogensinde tænkt over, hvorfor kvinder har bryster? spurgte Clara.

Til at amme, selvfølgelig, svarede Alisha.
Og hvorfor forsvinder de ikke, når du ikke ammer?
Hvorfor skulle de det?
Fordi det er sådan med alle andre pattedyr! Undtagen mennesker. En læge her holdt engang en fascinerende foredrag om det…
Har de foredrag her?!
Ja, ofte. Om Peridëis, tips, råd, ideer. Ingen grund til at forblive uvidende! Hvor var jeg? Åh, ja, denne læge afholdt en oplysende aften. Hun sagde, at det er sådan. Forskere er enige om, at bryster bliver ved uden for amning udelukkende for at fungere som en slags lokkemad. Men de strides om hvorfor. *Bryster er for kvinder, hvad en hale er for en påfugl.* Til fremvisning eller for at overstråle andre kvinder. Men hvorfor vil mænd, selv derude, altid røre ved dem? De stirrer konstant. Og når I er intime, er deres fingre eller mund lige der. Ikke at det generer mig! Jeg siger bare, at det er sådan. Eller er du uenig?
Nej! sagde Alisha, forvirret over, hvor Clara ville hen. Selvfølgelig vidste hun, at mænd altid ville røre eller stirre på bryster. Hvem gjorde ikke det?
Nå, sagde Clara mystisk, hvorfor ikke tage det åbenlyse næste skridt og sige, at bryster er til mænd *og* børn?
Men det siger folk jo. Benægter nogen det?
Nej, det er ikke, hvad jeg mener. Hvorfor kun selve brysterne? Hvorfor ikke det, der er i dem? Hvorfor skulle mælken ikke også være der for at give mænd nydelse, så de ikke stikker af, men bliver ved med at gøre alle mulige ting for dig? Som her, men med den idé, at det altid tilstedeværende bryst udviklede sig til det formål?
En mand, der havde lyttet, blandede sig: Fordi, som mange andre teorier, kan du ikke bevise det. En god teori kræver en måde, den kan modbevises på. Ellers er det bare spekulation.
Men der er masser af andre ubeviselige teorier, brokkede Clara sig.
Manden lo. Sandt! sagde han. Men nogle ting vil folk tro på, hvad der end sker, og andre nægter de at tro på lige så stædigt. Pas på, hvad du siger, ellers bliver du brændt.
Han gik sin vej.
Der kan du se, klagede Clara. Min teori er ikke værre end nogen anden dårlig teori.
Tim var kommet tilbage og sagde: Tag mod, der er faktisk oprindelige folk i den anden verden, hvor mænd gladeligt drikker deres koners mælk[77]. Dog må du spørge, hvorfor det ikke er mere udbredt der. I såkaldte højkulturer kender jeg det kun knyttet til påstande om effekterne af at drikke kvinders mælk for mænd.
Klart, skældte Clara ud. På min tid kneppede mændene deres kvinder jo også kun

77 Hvilke? Dette er kun kendt blandt aboriginer i det nordlige Australien, Papua og nogle sydamerikanske oprindelige stammer.

for at avle et barn. Sagde de. *Hvis* de sagde det. Man måtte snarere undre sig over, hvor børnene overhovedet kom fra, fordi der *slet ikke* blev talt om det.
Har du en mand?, spurgte Alisha for at få Clara væk fra emnet.
Har jeg, strålede Clara. Desværre bliver de aldrig længe, fortsatte hun bedrøvet. I hvert fald ikke besøgende, tilføjede hun. En mand burde jo kunne trylle og ikke være bange for at trylle, ellers ville det jo kun være en halv sag. Men besøgende er bare altid så stædige, det er et rigtigt problem.
Tim klukkede, og Alisha havde lært noget nyt.
De forlod »Fritzen«-kroen, og Clara ønskede Alisha alt godt.
Alligevel en sød pige, sagde Alisha, da de var udenfor.
Bare lidt stædig, svarede Tim.

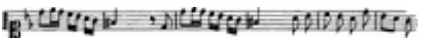

Tilbage i byen

Tilbage i byen viste Tim Alisha flere seværdigheder, sære bygninger og dristige ideer. Han tog hende med til slavemarkedet, hvor man kunne tilbyde sig selv i minutter, timer eller længere, hvis man ikke havde en bedre løsning på sine problemer. De besøgte også mælkemarkedet, hvor Alisha, bare for sjov, lod sig malke helt tør. Indtil der ikke kom mere, og hun mærkede en skarp trækken dybt i sine bryster. Så du nøje efter? drillede hun Tim. Sådan gør man!
Men at sige, at Alisha lod sig malke *bare for sjov*, var ikke helt sandt. Hun havde det sjovt, vist nok. Men mestermalkeren skulle betales for sin kunst. Efter han smagte hendes mælk og roste den begejstret, blev der tilføjet endnu et lag af sjov. Ejeren af den nærliggende vognmandsforretning tilbød spontant Alisha en ponyvogn for hendes udmalkede mælk. Inklusive ponyen, for en uges leje. "Ponyen" var manden, der trak vognen. Alisha skulle selvfølgelig sørge for hans mad, mælk og tilfredsstillelse. Hun kunne ikke sige nej. Hun havde planlagt udflugter i området, men Tim forsikrede hende, at det ikke ville være noget problem at finde en returtransport for ponyvognen, hvor de var på vej hen.
Hvor skal vi hen? spurgte Alisha.
Efter vi ser Peri igen i morgen, er det tid til at afslutte din første rejse, så du kan fordøje det hele, sagde Tim. Det er i hvert fald planen. Så tager vi til en overgang til Algeriet, der er mere behagelig end den, vi kom igennem. Du vil se.
Der var ikke meget at sige til det. Alisha var tilbageholdende med at forlade Peridëis for nu, men glædede sig til at fortsætte og til et mellemlanding i hendes lejlighed derhjemme. Men det lå stadig forude.
Sig mig, tøvede Alisha, ponyudlejeren sagde, at jeg er fuldt ansvarlig for ponyens pleje under lejen…
Vil du bruge den til din nydelse?
Alisha tøvede og stammede. J-ja, stammede hun. Du ved, mine lænder har kløet

som en sindssyg her, og jeg vil virkelig gerne…
Det er helt i orden! Du behøver ikke at bede om tilladelse.
Men jeg vil hellere have dig… nej, jeg vil ikke presse dig… men jeg vil gerne, hvis du i det mindste kiggede på. Hvis ponyen tilfredsstiller mig, men jeg… for dig… med dig… ugh, det er kompliceret.
Jeg forstår, hvad du mener. Måske vil det også give mig lidt lindring, rent tilfældigt, selvfølgelig.
Vil du gøre det for mig?! jublede Alisha og kastede armene om Tim. Han mærkede hendes tårer væde hans øre og nakke.
Alisha inspicerede de tilgængelige ponyer og valgte en med en meget stor penis. Jeg vil bare prøve det, sagde hun og kiggede på Tim. Han himlede legende med øjnene.
Deres første udflugt rundt i Den Røde Rose By var en succes. Efter ponyen smagte Alishas mælk frisk fra hendes bryst, blev den fyret op og tilbagelagde imponerende distancer i trav bare for at glæde hende. Tim, selv en veltrænet fyr, kunne næsten ikke følge med. Sæt farten ned! lo han, forpustet. Du slider din pony op!
Løgner, lo Alisha.
Den første aften fik ponyen dog kun et håndjob fra Alisha. Det måtte gøre det, besluttede hun. Hun beordrede den til at komme, ønskede at se på og mente, at hendes mælk mere end retfærdiggjorde kravet. Ponyen adlød, og Alisha fandt i al uskyld det ret spændende at få dens betydelige penis til at svulme og så slippe. Hvad man gør, når man må…
Natten og nærheden tilhørte dog Tim.

Næste morgen havde de deres anden audiens hos Den Store Peri. Alisha brugte den dvælende ophidselse fra aftenen før til god nytte, da hun udførte den lovede lave tjeneste (bøjet forover) for slotsportneren. Han ønskede hende åbenlyst Tim som ægtemand bagefter og roste ham til skyerne.
Efter den obligatoriske *ordentlige* rensning af de smukke, identiske nøgne kvinder stod Alisha og Tim igen foran Den Store Peri.
Den Store Peri talte til Tim: Jeg ved udmærket, at du ærligt har forsøgt at holde dit lovede kyskhed, men du har ikke helt succes.
Tim blev dyb rød.
Men, men… forsøgte Alisha at forsvare ham.
Vent lidt, sagde Den Store Peri. Du, som kvinde, har intet at stå til regnskab for, og hvad fogeden angår, vil vi vise mildhed, da han trods alt forsøgte. Forstår du virkelig, hvorfor *du* er her? Bragt på min direkte befaling?
N-nej, stammede Alisha. Ikke præcist…
Besøgende er som en frisk brise for Peridëis, sagde Den Store Peri til Alisha, og tolereres til en vis grad af den grund. Peridëis har brug for ideer og fantasier

udefra. Besøgende bringer nyt—nye verdener, begivenheder, farver, lyde, former, skikke. Inklusive de dampende af slagsen. Du vil forstå, hvorfor det er værd at vælge besøgende omhyggeligt. De lokale lever kun i deres givne verden; de opfinder intet nyt. Besøgende udefra er som kunstnere, der former Peridëis. For det giver vi kunstnerisk og narrefrihed, selv når de overskrider. Vi Perier har fantasier og drømme som I besøgende, men alene ville vi være som folk låst i en gylden bur—Peridëis ville visne over tid, efterhånden som vores tanker og fantasier falmer. Vi har brug for jer ikke kun til forlystelse (Alisha sank), men som et spejl og en prøvesten. Desuden har vi brug for jer af praktiske grunde: I håndterer forskellige opgaver for os. Kort sagt: jeres fantasi, erfaring og arbejde til gengæld for glæderne ved Peridëis—det er vores tilbud. Det er lidt, vi beder om. Men du, Alisha, har allerede retfærdiggjoret dit ophold her.
Hvordan? spurgte Alisha, forbløffet.
Tja, sagde Den Store Peri, du gjorde et stort offer ved at give dig selv til den kaptajn Prillwitz. Det gav mig en idé. Med en enkelt opgave i den anden verden kan du fuldstændig afvikle din spændende fogeds resterende gæld. Jeg har *lagt mærke til*, at jeres hjerter banker for hinanden. Det kan jeg lide. Hvis du fuldfører min oppgave, frafalder jeg de krav, jeg har på hans erigerede lem.
Alisha må have set forskrækket ud, for Tim sagde ved siden af hende: Det gør hun, Alisha. Den Store Peri har været meget generøs.
Selvfølgelig! tænkte Alisha. Selvfølgelig! For himlens skyld, hvordan kunne jeg lade mig rive med sådan? Jeg står foran en mægtig troldkvinde. Jeg tænkte bare ikke over det. Hvilken held, at hun er eftergivende.
Alisha var oprigtigt taknemmelig. For at vise det lavede hun et dybt buk, hvor hun ved et uheld bøjede hovedet.
Du må hellere droppe den mandlige vane hurtigt, sagde Den Store Peri strengt og løftede Alishas hage. Så fortsatte hun: Nu, min idé. Hvis du opfylder denne opgave—*virkelig* opfylder den—vil din fogeds cølibat blive ophævet, så du kan nyde ham. Og da han vil få ret til at bo i Peridëis officielt, vil han forblive din. Opgaven er ikke svær, men vægtig. Vil du høre den?
Alisha og Tim lyttede åndeløst. Mere om det senere.
Til sidst spurgte Den Store Peri: Accepterer du dette tilbud? Du, Alisha?
Ja! sagde Alisha bestemt.
Du, foged?
Ja, sagde Tim og sank.
De blev afskediget, deres audiens var afsluttet.

Jeg vil ikke høre om opgaven, før det er tid til at udføre den, sagde Alisha, da de var udenfor. Ikke her i Peridëis. Enig?
Passer mig fint, svarede Tim. Gjorde Den Store Peri stort indtryk på dig?
Ja.

Hun overdriver lidt, til sin egen fordel. Peridëis visner ikke så hurtigt. Men hun selv er umættelig.
Heldigt for mig, sagde Alisha. Ellers ville jeg ikke være her, vel? Og hun var generøs nok til at frigive dig.
Sandt.

De gik i stilhed et stykke tid.

Hvad nu? spurgte Alisha.
Tim trak vejret dybt. Tilbage til den anden verden, sagde han. Men i fuld komfort, gennem en sikker overgang. Du skal holde ferie i Algeriet for at blive set og have noget at tale om. Derfra tager du hjem. Du har omkring ti dage tilbage i den anden verden.
Hvorfor ti dage?
Din bookede ferie! Rejs derhen, bliv, rejs tilbage. Tiden her i Peridëis tæller kun som en tolvtedel. Har du glemt det?
At høre og forstå er to forskellige ting, sagde Alisha.
Tag mod, sagde Tim. Alle har det sådan.
Kommer du med? spurgte Alisha, allerede anende svaret.
Nej, desværre ikke. Du rejste alene og skal ankomme alene. Jeg eksisterer ikke på din rejse, og du har aldrig set mig. Men vi mødes snart igen. Hvis…
Vi sagde, vi ikke ville tale om det nu.
Den anden verden, det ydre, føltes uendeligt fjernt for Alisha. Men der var en opgave at fuldføre. Stadig var nu nu, her var her. Og der var den officielle ferie bagefter. Ingen grund til at ødelægge stemningen.

De forlod byen. Alisha på ponyvognen med en henrykt pony, sandsynligvis med den bedste last i sit liv (den fineste mælk), og Tim til fods. Denne gang på en grøn brolagt sti.
Jeg tænker, sagde Tim, hvordan ved Peri, at der var brud på kyskheden? Er Perierne virkelig informeret om alt i Peridëis, eller i det mindste næsten alt?
Alisha lo: Det spørgsmål fra dig! Det er klassisk karnevalsmagi. Tænk over det. Hvor stor en procentdel af mænd onanerer?
Jeg ved ikke. De fleste, sikkert.
Mere som næsten alle—omkring 97 procent, tror jeg. Tag nu Peridëis' intense seksualitet, plus alle de seksuelle handlinger, du ser eller hører om, som *må* ophidse dig. Læg dertil en konstant ophidset kvinde ved siden af dig, så du altid går ind i min ophidselsesduftsky. Selv den sejeste mand ville have *i det mindste* våde drømme eller spontane klimaks. Det er som en sommerstorm, der brygger, og som vejrprofet forudsiger du regn. Jeg tror, det er sådan, klostre og religiøse sekter kontrollerer deres medlemmer—det er forudsigeligt, at ingen kan holde ud.

Til sidst har alle lystne tanker eller aflaster trykket med hånden. Så kommer skyldfølelsen, og da ingen virkelig kan slukke for deres seksualitet, er der konstant skyld, det perfekte grundlag for at holde flokken i række. Alle tænker, *Jeg er den eneste synder*, fordi alle opfører sig så hellige og syndfrie. *Så jeg må prøve hårdere.* Kender du Epimenides-paradokset?
Nej.
Han var en kretenser, der sagde: "Alle kretensere er løgnere." Det uløselige spørgsmål er, lyver han, eller taler han sandt?
Tim lo.
Alisha fortsatte: Det er sådan med afholdenhedsparadokset: alle afholdende er ikke afholdende. Gør det til en ideologi, og du har kontrol.
Tim tav.
De gik stille hen ad den grønne brolagte sti et stykke tid.
Til sidst rømmede Tim sig. Ville du bebrejde mig, hvis jeg nu alligevel holder fast i kyskhed for at undgå risici? Jeg har allerede investeret så meget.
Alisha sukkede. Nej, selvfølgelig ikke. Jeg er bare konstant bange for, at en anden kvinde nemt kunne påvirke dig i din tilstand. Se ned på dig selv. Den mindste udløser, og din penis er stiv! Og jeg er bange for, at denne konstante intense tilbageholdenhed kan ændre dig. Kæmp i det mindste ikke mod dine lyster i dine drømme. Hvis du kan klare det, lad mig være fokus for din ophidselse, uanset hvad du gør med mig der. Vil du prøve?
Ja.
Tak.
Brrr! råbte Alisha til ponyen, og den stoppede.
Kom ind i buskene, sagde hun til Tim. Mine bryster gør ondt. Hun steg af ponyvognen og trak Tim i hånden, indtil ponyen ikke kunne se dem.

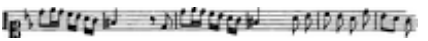

Ponyen snyder

Mens de rejste langs den grønne brolagte sti mod overgangen til den anden verden, havde Alisha ikke engang brugt den (meget villige) pony. Nogle ting er anderledes i fantasien end i virkeligheden; der er rigtige øjeblikke og forkerte øjeblikke, og stemninger skifter. Alisha foretrak at få sin dosis af nærhed og tilfredsstillelse fra Tim, som Peri ikke kunne forbyde at ligge med hende. På det seneste følte Alisha, at hun måske kunne nå et højdepunkt, når Tim die hendes mælk. Måske fordi hendes mælk nu flød godt, hvilket skabte et spændende tryk i hendes bryster, der løsnedes i bølger og gjorde strømmen mærkbar i hendes brystvorter. Tim havde udviklet et talent for de dybere hemmeligheder ved Alishas bryster—han vidste, hvornår han skulle die eller trække, trykke eller massere, røre blødt eller fast. Han legede med det, nogle gange tog han hendes

brystvorter i munden, nogle gange trak han dem ud for at sprøjte mælken ind i munden med fingrene—eller legende sprøjtede den dyrebare heksemælk rundt, gned den på sig selv eller hvad som helst andet. Kun han kunne gøre dette på den særlige måde, i samklang med Alishas sjæl og de fysiske dybder af hendes bryster. Selvom det også kunne være Alisha, der længtes efter præcis det, han gjorde i det øjeblik. Det er svært at skelne, men hvad gør det? Tilfredsstillelsen er den samme i sidste ende.

Den stakkels pony blev ladt udenfor. Da den anstrengte sig så meget, lod Alisha, af ægte medlidenhed, den komme til hende mindst én gang om dagen, men kun til hendes bryster, og tømte dens penis med hånden. Hun insisterede på *tømning*, ikke bare et tørt klimaks. Slotsportneren havde ladet slippe, at mænds trick med et tørt klimaks gjorde dem klar til kvinder igen meget hurtigere. Det var præcis, hvad Alisha *ikke* ønskede med ponyen. Med hendes dyrebare mælk kunne hun kræve udløsning, og hun havde truet ponyen med pumpet mælk, hvis den holdt sig tilbage. De mødte to piger undervejs, der havde lyst til at more sig med ponyen. Alisha forstod nu, hvad slavehandleren mente med, at ponyen havde brug for sin andel. En kræsen kvinde ville måske have det bedre med at gå.

Så fortsatte de langs den grønne brolagte sti, og Alisha følte et strejf af melankoli. Ubegrundet, selvfølgelig—hun kunne vende tilbage når som helst. Men at se dette smukke landskab glide forbi, mærke den behagelige grundlæggende ophidselse i sine lænder, tænke på den totale mangel på pryderi og slappe af i ponyvognen, mens hun sludrede med Tim (hvilket fungerede vidunderligt under kørslen)—åh, det var svært at give slip.
Hun havde givet efter én gang. Mens hun gav Tim sit eliksir, var hendes krop blevet for ophedet, især hendes lænder. Halv ude af sig selv havde hun beordret ponyen til at bruge sin tunge til i det mindste midlertidigt at lindre hendes overdrevne lyster. Ponyen adlød med overraskende finesse, sandsynligvis fornemmende, at det var dens bedste chance for at nå det mål, dens tunge fik lov til at berolige. Da Alisha kom ud af sin døs, stod ponyen allerede ydmygt og vendte fremad igen.
Fremad gik de langs den grønne brolagte sti. Flere dale forgrenede sig, flere stier sluttede sig til, og én gang rejste de endda i måneskin.
Efter et par dage åbnede dalen sig til en slags steppe, oversået med spredte klipper, hver en til fem meter høje. Alisha havde aldrig set sådan tørt græsland i Peridëis, hvor jorden normalt var godt fugtet, og planterne dybt grønne eller farverige.
Ikke her.
Midt i dalen, i hjertet af den tørre steppe, stod en træbygning.
Hvad minder den bygning mig om? spekulerede Alisha.

Tim rynkede panden: Jeg har ikke rejst denne rute, men ingen har nogensinde nævnt denne dal eller dette hus, sagde han. Tog vi en forkert drejning? Stiens farve ser anderledes ud nu.
Tschitscheringrøn, sagde Alisha.
Tschitscheringrøn?!
Alisha lo. Mine forældres Trabant har den farve. Min far kalder alle vage grønne nuancer for tschitscheringrøn. Som oliemalingen på offentlige toiletters fodlister.
Hvad betyder det ord?
Ingen anelse. Fortæl mig, hvis du finder ud af det.
Hm, sagde Tim. Lad os bare tjekke det hus. Det er for sent for i dag alligevel, og der kan være noget interessant.
De fortsatte ad den tschitscheringrønne brolagte sti, men pludselig svingede ponyen ud for at undgå en fem meter høj klippe og trak vognen ud på græsset.
Hvad foregår der? spurgte Alisha højt.
Ponyen kiggede tilbage med frygt, men blev ved med at trække gennem græsset, tydeligvis med det mål at nærme sig træhuset i en bred bue.
Tim, der hurtigt havde kigget på klippen, indhentede i trav og råbte til Alisha: Bare narreguld!
Rigtigt! De lokale kunne ikke lide det. Men en så stor omvej for det?
Lige meget, de nærmede sig træhuset. Bare fra en anden side.
Pludselig brast Alisha i latter. Ved du, hvad det hus minder mig om?
???
Vilde Vesten-film!
Alisha havde ret. Forsiden af huset havde "Saloon" skrevet ovenover, og alt andet var umiskendeligt, inklusive døren.
Lad os håbe, du ikke har ret til det bitre ende, sagde Tim. Jeg er ikke i humør til skuddueller eller indianerangreb, selv om de kaster med vatbolde.
Da de nåede saloonen, sagde Tim: Nå, lad os spille med. Og han bandt ponyen fast foran, som det sig hør og bør.

Howdy, hilste en stemme Alisha og Tim. Nye ansigter. Hvordan kan det lade sig gøre?
En bartender stod bag disken og polerede glas. Et par gæster i cowboytøj sad ved borde bag i lokalet, drak whisky og spillede poker. Ikke mange.
Vi må være faret vild, sagde Tim. Vi leder efter en anden kro.
Er det rigtigt? sagde bartenderen. Hvordan skete det?
Ponyen skulle kende vejen, svarede Tim. Det gør den åbenbart ikke.
Hvad sagde du til ponyen? spurgte bartenderen.
At jeg vil til kroen. Tam Kroen, hedder den.
Kender den. Sagde du ruten til ponyen eller bare destinationen?
Tim tøvede, fornemmende fejlen.

Bartenderen slap en gemen latter løs. Du er ingen grønskolling, hvordan kunne du rode det til? Har du nogensinde taget en taxa? Hvis du ikke er pokkers forsigtig, kører chaufføren tre gange rundt i byen for at flå dig. Du har en mægtig lækker pige der, og jo længere turen er, jo mere moro har ponyen med den godbid.
Tim trak sin ridepisk fra hylsteret og stormede udenfor.
Alisha hørte ham råbe foran saloonen.
Hvor meget fortjener du?
Hundrede piskeslag, herre! Jeg har fortjent det! Jeg har gemenligt bedraget jer! Straf mig, åh herre.
Er du masochist?
Ja, åh herre.
Så er din straf ingen straf.
Tim vendte tilbage, bartenderen tørrede lattertårer væk.
To øl. Har I nogen? spurgte Tim og skulede.
Har I penge?
Penge? Hvorfor?
Hvorfor? Dette er en ægte amerikansk saloon, og der er tre ting, du *ikke* kan gøre. For det første, være nøgen. Du skal i det mindste påstå, du er påklædt. Det giver alle en chance for at lade som om, de ikke ser, du er bar. Samme gælder for at kneppe offentligt—det er samme historie. For det andet, gøre *noget* gratis. Det er kommunistisk. Så du lader folk forære dig dollars, hvilket alle de godhjertede gæster her vil gøre. Du betaler med dem. Ikke kommunistisk.
Og for det tredje?
For det tredje, du kan ikke lade *nogen* se dig drikke alkohol.
Men alle drikker alkohol her.
Den afgørende forskel: du ser det ikke. Krusene er uigennemsigtige.
Er der flere regler som dem?
Masser.
Hvordan skal jeg kende dem alle?
Du ved det, når sheriffen låser dig inde. Fængslet er der bagude (han pegede mod et hjørne af kroen).
Og så?! udbrød Alisha, som havde stået ved siden af, forfærdet.
Så bliver du løsladt, trak bartenderen på skuldrene. Du gjorde, hvad du ville, sheriffen viste, at orden opretholdes, jeg kommer ikke på kant med loven. Kort sagt: alle havde det sjovt. Her er to øl, så I ser, vi har ordentlig øl.
Alisha, forvirret, tog sin øl (i uigennemsigtige krus) og gik mod et bord ved vinduet.
Hun vendte tilbage til baren: Hvis jeg klæder mig af nu og bliver betalt, får jeg først dollars, for det andet går jeg i fængsel, for det tredje slipper jeg ud med det samme, og for det fjerde kan jeg betale for, hvad jeg bestiller. Rigtigt?
Korrekt.

Hej, hvorfor strippe? spurgte Tim. Du hørte ham: spørg de andre, de vil forære dig noget.
Nej, lo Alisha. Med et strip har jeg tjent *ærlige* penge gennem hårdt arbejde. Desuden har jeg altid ønsket rigtige dollars og at lave et ordentligt strip.
I en fart smuttede Alisha væk fra Tim og klatrede op på et ledigt bord midt i saloonen.
Damer og herrer! Hvornår så I sidst en ordentlig kvinde nøgen? Kom og nyd, her er en fin dame. Hvem vil med, hvem er næste, hvem har endnu ikke? Træd frem og se—hver tomme af mit bare kød er prisen værd!
Tim, grinende, sank ned i en stol, satte fødderne op på bordet og så ivrigt til.
Mændene sprang op fra deres borde, hujede og trængtes tættere på.
Alisha havde kun sin kjole at smide, men hun kunne trække det ud i det uendelige, afslørede en plet hud ad gangen. Selvfølgelig kostede hver tomme ekstra dollars. Hendes allerede blottede bryster fik værdi, da hun vrikkede med dem, lænede sig frem (for ekstra dollars), bøjede sig tilbage og udførte alle mulige tricks. Men kun øjen slik-bevægelser.
Tim vendte sig dog for at kigge ud ad døren. Hans mistanke var korrekt—ponyen havde vovet at kigge ind. Bare vent! råbte Tim og styrtede udenfor for at binde ponyen stramt et sted så afsides, at den ikke engang kunne høre, hvad der foregik.
Da Tim kom tilbage til saloonen, var kjolen sekunder fra at falde. Men Alisha trak også det ud. De ville spise godt med dette bytte!
Til sidst var der intet tilbage at udsætte, og Alisha stod helt nøgen på bordet. Selv da holdt hun sig inden for burleskens grænser—løsere her end i den anden verden, men stadig til stede. Hun viste ikke sin vulva, holdt benene sirligt samlet, selvom hun ikke veg tilbage for at fremhæve det område. Hendes hænder legede drillende langs hendes høj og lår, hun viste sine runde, feminine balder længe, og dollars hobede sig op på, under og omkring hendes bord.
Tak! lo Alisha. I har skånet en stakkels, fortabt rejsende for at tigge om sit måltid.
Latter og jubel.
Hun ville give mændene en sidste godbid. Da hun bøjede sig ned, fik de, der så på, et glimt af, hvor hendes lår mødte hendes balder, der buede i en O-form for at gøre plads til den hemmelige port imellem. Men trods meget bøjen for at samle sine dollars forblev den port lukket. I det mindste for de jublende mænd.
Nøgen sprang Alisha ned i skødet på Tim. Han stønnede højlydt, og stolen kollapsede under dem.
Mændene klappede og vendte tilbage til deres borde.
Hej, hvorfor bliver jeg ikke arresteret? spurgte Alisha.
Sheriffen var ude at tisse.
En mand trådte op til baren, tydeligvis ikke ude at tisse.
Hej! Du tissede ikke, sagde Alisha og lo.
Men min sherifstjerne gjorde, sagde han, trak den op af lommen og satte den på.

For resten, din kjole virker lidt vovet, sagde han til den splitter nøgne Alisha. Fiks det lidt. Vi vil ikke have ballade her.
Han slentrede tilbage til sit bord for at genoptage sit pokerspil.
Alisha gjorde sig byklar igen og spurgte bartenderen: Har I noget at spise?
Hun smækkede en stabel dollars på baren—tykke guldmønter, hver stemplet med Peridëis-symbolet på begge sider. Ingen tal. En mønt, en dollar, så enkelt var det.
Vi har det fineste mad, sagde bartenderen.
Maden var virkelig fantastisk, og Alisha var ikke så slem at glemme ponyen udenfor. Bedrageri eller ej, ponyen var i en svær situation, og straffen burde ikke gå for vidt. Senere den aften optrådte en sanger, men de lagde ikke meget mærke til det—hans musik var ikke deres generations. Det var hans egen sang, blev de fortalt, og han sang ikke dårligt. Noget om "Love me Tender," en melodi, Alisha helt sikkert havde hørt før. Nogen fra et hjørne bag dem råbte *Stille!* fordi de sludrede for højlydt. Men det var den skrigende musik, der tvang dem til at hæve stemmen.
Enhver aften må ende, og de trak sig tilbage.
Værelset var anstændigt, med et gammeldags badekar, som Alisha brugte, da hun havde svedt meget under sit strip. De tilbragte natten i en vidunderlig fjerbed. Ikke at de havde sovet dårligt før. Ikke at de havde savnet en fjerbed. Men at have en var rart, især da Alisha forestillede sig at falde i søvn med Tim i en fælles lejlighed, i en fælles ægteseng. Ingen sprække, ét stort tæppe, ikke to. På det punkt var hun håbløst traditionel. Et fint emne til hendes aftenafslapningsritual, før hun drev ind i søvnen.

Næste morgen svor ponyen uopfordret, at der ikke skulle være flere narrestreger, og den så grundigt angerfuld ud. Men ti minutter senere veg den igen, da de nærmede sig den klippe, den tidligere havde taget en omvej omkring. Tim kaldte holdt og gik for at inspicere klippen.
Alisha hørte en anerkendende fløjten kort efter, at Tim forsvandt ind i en sprække. Da han vendte tilbage, tillod han ponyen dens omvej og sagde til Alisha: En overgang! Ikke underligt, at ponyen er bange. De lokale går aldrig nær dem. Men det er ikke vores overgang—jeg formoder, denne fører til Nordamerika.
Giver mening, sagde Alisha, stadig overrasket. Vent, tilføjede hun, kan en overgang til Amerika og en til Australien ligge lige ved siden af hinanden? Så man kunne gå fra Amerika til Australien på få minutter?
Ja, sagde Tim.
Eller fra Østberlin til Vestberlin?
Skarpt tænkt. Ikke helt. Jeg kender ikke til en overgang i Vestberlin; det er derfor, vestberlinere kommer østpå. Men til Schweiz, ja. Jeg ved, der er en der. Vær *vanvittigt* forsigtig med ikke at røbe dig selv i Østberlin på grund af dette.
Gennem vestlige ting, jeg tager med tilbage?

Nej, det er umuligt. Men du vil se ting, der interesserer alle i Østen. Og Stasi er meget interesseret i det.
Jeg vil huske det, tak for tippet.
Hvis du ikke kan lade være med at plapre, opfind en død bekendt af din tante, der besøgte Schweiz. Tilskriv historierne hende. Noget i den stil. Men vær forsigtig. Hvis nogen graver for meget, så lad være med at finde på nye detaljer—sig bare, "Ingen anelse, det fortalte hun mig ikke." Ellers snubler du til sidst. At lyve er udmattende. Bedre at holde sig til at tale med folk, der kender Periděis. Kroen er perfekt til det.

Til sidst kom de væk fra den forkerte (tschitscheringrønne) sti og tilbage på den rigtige grønne brolagte sti. Fremad gik det. Siden Alisha havde trøstet ponyen og tilgivet dens bedrageri, trak den med fornyet iver.

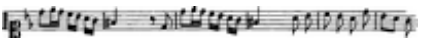

Tam Kroen

Alisha og Tim rejste fire dage til, den grønne brolagte sti steg svagt mod bjergene efter et vejkryds, indtil dalen kortvarigt udvidede sig, men derefter endte ved en stejl klippevæg. Tæt skov nåede en græsklædt skråning ved foden af klippen. Den grønne sti gik skråt op ad skråningen og endte ved foden af en trappe, hvor kun begyndelsen var synlig.
Vi er her, sagde Tim. Deroppe er Tam Kroen, hvor vi var på vej hen.
Ponyen prustede, da stigningen blev stejlere, og strålede så, da den nåede foden af trappen, der førte til Tam Kroen.
Ved foden af trappen var en lille kilde. Alisha sprang af ponyvognen, øste vand med begge hænder og sprøjtede det i ansigtet på ponyen.
Du gjorde det godt, pony! udbrød hun. Jeg er meget tilfreds. Nogen særlige ønsker?
Et, der ikke er for frækt, tilføjede Tim.
Ponyen kiggede ydmygt ned i jorden. Jeg ville være overlykkelig, hvis De ville skåne mig en lille beholdning af Deres magiske mælk til tilbageturen.
Ved du, at jeg er en heks?
Ja, frue. Deres friske mælk berusede mig, gav mig vinger. Den er langt stærkere end hvisken om heksemælk.
Er du ikke bange for mig?
Jo. Meget bange.
Og alligevel trak du mig?
Belønningen var ubeskrivelig. Frygt blev til begær.
Tror du, andre føler det samme?
Måske. Hvor kommer alle rygterne om hekse ellers fra?

Alisha lo. Du er klog, pony! Så, tak…
Nej! Vær sød, ingen tak! råbte ponyen.
Fint, sagde Alisha og kastede et spørgende blik på Tim.
Tim puffede til hende og pegede på hendes bryster. Alisha rødmede, idet hun næsten havde glemt sit løfte fra lige før.
Har du en kande til mælken? spurgte Tim ponyen.
Nej, herre. Kun en lille krukke med nød-kvindesmør.
Jeg burde have lært at lave kvindesmør, funderede Alisha.
Mælkepulver er hurtigere, sagde Tim.
Herre? vovede ponyen.
Ja?
Jeg ville være tilfreds, hvis den venlige heks gav mig en sidste smag af frisk mælk. Sælg mig så på auktion for nye hjul, og alt er godt. Den nye lejer kan tage sig af mig senere.
Aftale, sagde Alisha.
Giv ponyen dens belønning, og jeg ser på auktionen, sagde Tim. Jeg er straks tilbage.
Tim steg op ad trappen til kroen. Som på kommando kastede ponyen sig over Alishas bryst med pludselig, næsten vild intensitet, så hun følte, som om hendes øjne kunne blive suget indad.
Det er for meget! råbte Alisha, forskrækket. Av! Det gør ondt!
Ponyen ignorerede hende. Den syntes at udnytte rejsens afslutning til at tømme hver dråbe, den kunne, eller måske var Alishas mælk så kraftfuld, når den var uhæmmet. Uanset årsagen faldt ponyen i en rasen.
Alisha kæmpede imod med hænder og fødder, men ponyen var langt stærkere og sugede, som om den ville rive hendes brystvorte af.
Jeg skal få dig til at betale, dit utaknemmelige bæst! råbte hun og gravede negle dybt ind i dens arme.
Ponyen stejlede af smerte, men slap ikke. Alisha rev sine negle gennem dens hud, pløjede som en landmand, der bearbejder en mark. Et dæmpet støn undslap ponyens næse, men den blev ved med at suge og trække af al magt.
Så fik Alisha en idé. Hun var en heks! Kunne hun klare et lynspring? Mens ponyen trak, stirrede hun på kroens indgang og ønskede desperat at være der. Intet skete. Hun prøvede igen, fokuserede hårdt. Men ponyens ryk forstyrrede hendes koncentration.
Hvor er jeg en dum ko! skældte Alisha sig selv ud. Tim var stadig på trappen—højt oppe, men inden for rækkevidde. Hvorfor kaldte jeg ikke på ham før? Hun udstødte et gennemtrængende skrig.
Tim snurrede øjeblikkeligt rundt og racede ned ad trappen, flere trin ad gangen.
Pludselig følte Alisha en bølge af styrke, der langt overgik ponyens, og bed hårdt ned i dens underarm.

Auuuuuuu!
Det virkede! Ponyen måtte slippe, men Alisha gjorde ikke, holdt fast, selv da den trak hende ned på jorden. Først da Tim nåede dem, slap hun sit bid. I et lyn trak Tim sin ridepisk frem og gik løs på ponyens bagdel.
Av-av-av-av! jamrede ponyen, flugt var umulig med vognen bundet fast.
Alisha krøb bag Tim og dækkede sine brystvorter med hænderne for sikkerheds skyld.
Det er, hvad du får! råbte hun og satte sig på skråningen for at se på. Hårdere! Bæstet kan tåle mere! opildnede hun Tim.
Av-av-av-av! klynkede ponyen igen, fanget af vognen.
Høj latter gjaldede fra kroens dør ovenfor. En mand råbte: Spar dens skind, jeg har en bedre idé!
Hvad er det? råbte Tim op, stadig med et greb i ponyens øre.
Jeg køber den af jer! råbte manden. Jeg lover, den vil trække mig tilbage til byen hurtigere end en væddeløbshest.
Nej, vær sød! klynkede ponyen.
Ja, det er retfærdigt, sagde Alisha hånligt.
Og så var det afgjort. Køberen, klædt som en araber, beseglede ikke aftalen med et håndtryk, men med en høflig buk for Alisha.
Fyre som ham, hviskede Tim i Alishas øre (stadig med greb i ponyens øre), giver ikke fremmede kvinder hånden af moralske grunde. Men de virker fine med de andre dele, fra hvad jeg har set.
Manden bar en ankellang hvid kåbe, skåret vidt åben fra taljen og ned som Alishas kjole, og afslørede en meget fremtrædende erektion.
Alisha kæmpede for at holde masken, især da køberen, af ægte anstændighed, undgik hendes ansigt og i stedet stirrede, hvor hendes bryster hvilede, søde og modne.
Ponyen var væk. Alisha tænkte med dyster tilfredsstillelse på, hvad den nu stod over for. Forhåbentlig ville ingen kvinder krydse køberens vej snart—at dømme efter den imponerende erektion kunne ponyen få en bagende-regning i stedet.
Så sagde Alisha til Tim: Næste gang vil jeg lære lynspringet ordentligt. Hun fortalte om sit mislykkede forsøg under optrækket.
Du ville alligevel ikke have klaret det i den ophidselse, svarede Tim. Men du reagerede godt—kaldte på hjælp, kæmpede imod.
Jeg burde have sparket ham i nosserne, sagde Alisha.
Gør aldrig det. Hvis du rammer ved siden af, hvilket er sandsynligt, er du i dybe problemer. Smerten er ulidelig, men den topper efter få sekunder, hvilket giver ham tid til at tage dig ned. Vigtigere er, at mænd normalt har en tilbageholdenhed over for kvinder. Et spark i nosserne er et absolut tabu. Bryd det, og han vil ikke have nogen tabuer over for dig. En løssluppen, rasende mand er dårlige nyheder.
Jeg mente det ikke alvorligt, sagde Alisha. Jeg har brug for at lufte ud, og bande

og voldelige fantasier hjælper en masse. Ellers ville jeg ikke ønske at være i ponyens sko—araberne så ud til at mene det alvorligt.
En ung mand i arabisk påklædning, hans kåbe mistænkeligt kort lige under balderne, så hans kønsdele blev afsløret ved hvert skridt, passerede dem med to vognhjul.
Nysgerrig kiggede Alisha tilbage mod foden af trappen. Aha. Den ældre og yngre araber kyssede. Sådanne detaljer betød noget for Alisha—hun skulle vurdere, hvilke mænd der potentielt var tilgængelige. Men hvorfor havde den ældre stirret så meget på hendes bryster? Eller havde han? Hm. Lidt en skam. Men ponyen var i vente for en hård tid, det var sikkert.
Alisha vinkede til araberne ved trappens fod, og de vinkede tilbage.
Stakkels, stakkels pony, fnisede Alisha.
Nedenfor var de allerede i gang med at skifte hjulene. De havde sikkert også mælkepulver eller kvindesmør klar—Alisha lagde mærke til, at mændene bar små beholdere.

De nåede døren til Tam Kroen. Indgangen ind i klippen var forseglet af en dobbeltfløjet, tung trædør, rigt udsmykket med metalbeslag. Beslagene dannede indviklede, gentagne mønstre, som Alisha ikke kunne få nok af. Alle disse mønstre snoede sig omkring separate afbildninger på hver dør af en kvinde, der bød sine bryster frem, hendes underkrop formet som et stort "O." Højre fløj havde en stor bronzering, selvom de ikke behøvede at banke på—døren stod vidt åben, og leende, spøgende mænd bød dem velkommen.
Salaam Alaikum, sagde en.
Eller troede Alisha bare det, og han havde sagt *God dag*?
Buegangen var umiskendeligt orientalsk. Indenfor var kroens indretning også arabisk.
Øl? spurgte en mand bag baren, klædt alt andet end arabisk.
Øl?! gentog Alisha. Jeg troede, I ikke drak alkohol. Eller er I ikke alle arabere?
Det er vi, for det meste, svarede manden. Du mente muslimer. Der er også mange sorte folk her.
Øh, ja.
Enkelt: reglen gælder for os, ikke for dig. Desuden har vi også fulderikker blandt os. Vores regel er ét piskeslag per øl. Han svingede en pisk, der passede til mus og fortsatte: Det afgør straffen, ingen fremtidige konsekvenser. Vi er trods alt i paradis.
Så ingen tør drikke mere?
Hvorfor ikke? Straffen er betalt. Du kan få vand, juice eller ingenting. Vi har også kaffe eller te.
Teen er god, sagde Tim. Kaffen er nok ikke din smag.
Teen var virkelig fremragende.

En del mænd sad rundt omkring, sludrede, lo og spillede et brætspil. Mindst halvdelen var sorte afrikanere, resten nordafrikanere eller arabere—Alisha kunne ikke skelne dem ad. Og næsten alle var mænd.
Tim spurgte: Hvorfor mest mænd her?
Åh, kom nu, brokkede bartenderen sig. De fleste fyre kommer uden deres koner. Normalt ikke noget problem. Men nu, af en eller anden grund, dukkede en masse mænd op på én gang, og vi er løbet tør for jomfruer. De venter alle på en tur tilbage til byen.
Du ved, hvorfor vi ikke tager vores koner med og har brug for en Sunamite[78], afbrød en mand ved et bord i nærheden.
Her går det igen, sukkede bartenderen.
Her er sagen, forklarede manden. Vi kan ikke tage vores koner hertil, for loven siger, at hvis jeg drikker en kvindes mælk, er hun familie, og jeg kan ikke sove med hende—som om min søster er forbudt. Hvis jeg drikker min kones mælk, er vores ægteskab ugyldigt. Så jeg har brug for en Sunamite til at give mig mælk, jeg ellers ikke rører. Dybest set har jeg brug for to kvinder—en til mælk, en til mine lyster. Men hvis Sunamiten kan give mig ting, min kone ikke kan, bliver det ballade. Hvorfor tage ekstra besvær på, især når nogen skal passe børnene derhjemme?
Whoa, sagde Alisha stille. Meget stille.
Bror, du tager fejl, blandede en anden mand sig. Den korrekte afgørelse er, at et eksisterende ægteskab ikke kan ophæves af mælkeslægtskab. Med fremmede, ja, men ikke din kone. Ægteskabet går forud for slægtskabet.
I tager begge fejl, brødre, indskød en anden mand. Mælkeslægtskab opstår først efter at være blevet fuldt ammet fem gange af en kvinde, og det gælder kun under to års alderen.
Hvad hvis jeg ikke engang er mæt endnu? spurgte en mand fra bagenden af lokalet.
Du kan drikke mælken fra en kop, tilføjede en anden mand.
Sunamiten er stadig ikke halal[79], sagde manden ved siden af ham.
Hvem bekymrer sig!
Det betyder noget—du kan ikke sove med hende mere. Hun skal være halal.
Ti gange, blandede en anden mand sig.
Hvad?
Ti fulde amminger under to år er påkrævet.

78 Sunamite: Opkaldt efter den bibelske figur Abishag fra Shunem, men dokumenteret i mange ikke-bibelske kulturer. Ifølge gammel tro en kvinde, der bringer sundhed eller lang levetid til en mand alene gennem sin tilstedeværelse. Afhængigt af tradition opnås dette gennem hendes duft eller f.eks. hendes mælk. I Peridëis er det tydeligvis mælken.

79 Arabisk: *halal*=tilladt, *haram*=forbudt.

Det er ligegyldigt; ingen her er under to.
Det betyder noget. Hvad hvis toårsreglen er en misforståelse? Drik af en kvinde færre end ti gange, du er sikker, og du kan stadig bruge hende til nydelse bagefter. Bror, tænk klart. Få to slaver—en giver mælk som Sunamite, den anden bruger du til nydelse.
Hvad hvis jeg stadig ikke er mæt? spurgte manden fra bagenden igen.
Hun skal være halal! råbte en mand fra helt bagude.
Fem gange, kom et andet indlæg.
Ha! ignorerede den tidligere mand afbrydelserne. Jeg har to koner derhjemme! De er altid efter hinanden. Og hvis de er enige, gør de fælles front mod mig. Hvad hvis du blander dem sammen om natten? Den utilfredse vil tie stille, ikke sige en lyd, før hun har dit sæd, og hendes lænder sitrer! Så er du fjolset. Ingen måde. Jeg tager dem en ad gangen. Holder alle glade.
I tager alle fejl, sagde en anden mand. Mælkeslægtskab eksisterer, men det betyder kun noget med en fremmed, for efter at have ammet dig, behøver hun ikke at dække sig til mere, og du kan være alene med hende.
Hvad? spurgte Alisha. Bryst frem først, så ansigt? I den rækkefølge?
Du tænker ulogisk, søster, sagde manden. Hvordan skulle det ellers fungere?
Bartenderen himlede med øjnene.
Alisha og Tim greb deres te og fandt et bord langt bagude ved et vindue.
Da de sad, sagde Tim stille til Alisha: En rejsende i 1800-tallets Egypten skrev, at kvinder, da de så ham, dækkede deres ansigter med hvad som helst til rådighed—ofte deres kant, hvilket efterlod deres bryster helt blottede[80].
Alisha fnisede: Var det virkelig sådan dengang?
Ingen anelse, om det var overalt, sagde Tim. Det var bare Egypten. Men måske var Orienten mere løs dengang. Jeg læste, at omkring samme tid solgte persiske nomadekvinder deres egen mælk direkte fra brystet på markeder[81]. Ligesom i Peridëis. Så med nok afstand i tid og sted kan skikke ændre sig drastisk. Det er let at grine ad andre, når du selv er den uvidende.
Men var den mælkeslægtskabsting ikke lidt… underlig?
Døm selv, grinede Tim.
Bestemt her i Peridëis.

En kvinde nærmede sig deres bord. Hun så omkring de 40 ud, skarp, med sort hår kæmmet stramt tilbage, resolut men ikke uvenlig. Hun bar en lang sort kåbe med

80 Måske mener han denne rapport: Gustave Flaubert: Fra Egypten og Jerusalem. (ca. 1850) "[Egypten] På landet, for eksempel, når de [kvinder] ser nogen komme, tager de deres tøj, holder det foran ansigtet, og for at dække det, blotter de det, der kaldes barmen, nemlig delen mellem hage og navle. Åh, jeg har set bryster her! Bryster, jeg har set! Bryster!"

81 Se Jakob Eduard Polak: Persien. Bind 1 (1865).

kanter rigt broderet i guld. Den forreste slids var pyntet, antydede, hvad der lå nedenunder uden at afsløre det direkte. Et guldbælte lukkede slidsen øverst, fremhævede hendes figur uden at kjolen var stram. Hendes bryster, som alle kvinders i Peridæis, var blottede, indrammet af guldbroderi, men et slør dækkede dem, lod kun konturer og mørke brystvorter skinne igennem.
Må jeg slutte mig til jer? spurgte hun.
Tim dækkede hurtigt Alishas mund og svarede: Selvfølgelig. Han hviskede til Alisha: Som kvinde må du vige for manden her. Peridæis bøjer sig for mænds ønsker, og de bøjer Profeten Muhammeds lærdomme
Kvinden lo. Lad ingen høre det. Så sagde hun: Hej, Alisha. Velkommen til Peridæis. Jeg er Nadira.
Kender du mig?
Du kender også mig. Jeg ventede på dig.
Kender jeg dig?!
Alisha grublede. Ja! Nadiras ansigt, hår og fremtoning var umiskendeligt bekendte. Men hvorfra?
Nadira hjalp: Det var før du kom til Peridæis.
Du var lægen i lufthavnen! udbrød Alisha, chokeret.
Bingo!
Åh, undskyld, du måtte vente, sagde Alisha.
Nadira lo. Jeg har travlt, ingen bekymringer. Og mændene her spiser af min hånd.
Hvordan det?
Fordi de er muslimer? Har du hørt om arabiske matriarker? Jeg mener det alvorligt!
Alisha lo. Hvad mener du?
Min bedstemor sagde: "Mænd hersker over kvinder. Men kvinder hersker over mænd." Det er Europa. I Arabien siger kvinder: "Manden hersker udenfor, men kvinden hersker hjemme." Jeg har matronestatus her—de kryber for mig. Plus, jeg er tysk og læge. Det bliver værre: Jeg har en forkærlighed for at få mænd til at kysse mine fødder i soveværelset. Nogle falder svimende på knæ, andre holder høfligt afstand, uden lyst til at låse mig inde i deres soveværelse. Gæt, hvilke rygter der går om mig her?
Alisha lo igen. Men kan det ikke stadig give problemer?
Her? Nej. Hvilke problemer? Det er som derhjemme med de standhaftige partikammerater mod almindelige folk. De almindelige mænd her skal bare bruge hovedet mere i stedet for at leve efter indlærte regler. Det er et reelt problem i denne region—*derude*, i hvert fald, hvor de fleste af kroens gæster kommer fra. I Peridæis forsvinder det hurtigt. Takket være Peridæis og manglen på kontrol.
Må jeg afbryde? spurgte Tim.
Alisha så spørgende på ham.
Det er… Alisha, du forlader Peridæis for nu og tilbringer et par dejlige dage i

Algeriet, sagde Tim. Rigtig Algeriet-ferie. Du ved, visse folk ville blive mistænksomme, hvis du ikke dukkede op der eller ikke havde noget at sige om det. Du får også brug for lidt tid til dig selv. Jeg kan ikke risikere at blive set der. Jeg må tage tilbage en anden vej. Så du tager alene. Men Nadira vil være med dig de næste tre eller fire dage for at hjælpe.
Alisha blegnede, tårer vældede op i hendes øjne.
Græd ikke, bad Tim. Jeg står ved din dør derhjemme snart. Jeg lover det. Jeg ved ikke præcis hvornår, men det bliver ikke længe. Så fortsætter vi. Ærligt, jeg sværger!
Alisha kastede sig, grædende, i Tims arme, mens han sad ved siden af hende. Da han sad, sank hun ned på knæ. Hun skældte sig selv ud for at græde, for at trykke sig så tæt til hans skød, endda kysse det, klamre sig til ham, øjnene lukkede, ønskede at blive sådan.
Men Tim greb hende bestemt og trak hende op. Han tog hendes ansigt i sine hænder, holdt det fast, så dybt ind i hendes øjne og sagde: *Jeg går ikke tabt for dig!*
Hendes sind kunne ikke fatte det. Hendes hoved sagde, han havde ret, at hun opførte sig som en tåbelig høne. Men den ældre del af hendes hjerne sagde: Hold fast. Det, du har, er dit.
Hendes lænder pressede hans krop mod hendes.
Og hans erigerede penis var alt for tæt på hendes vulva, hvilket ikke ville have været et problem, hvis den ikke var så saligt glat og åben. Så hans penis gled lige ind i hendes vagina.
Alisha stønnede.
Tim greb hende, løftede hende op, brød deres forbindelse, hvilket fremkaldte et hjerteskærende klynk fra hende. Han sagde blødt, men insisterende: Nej, Alisha, du ved, vi ikke må. Du må vente.
Alligevel pressede han hendes krop tæt og hviskede: Det er ikke længe, før vi mødes igen. Tænk på al den skønhed, vi har set her. Og tænk på mere skønhed forude for os sammen. Nu er det bedre, jeg ikke trækker dette ud.
Har du ikke brug for mere mælk fra mit bryst? spurgte Alisha, genvandt noget fatning.
Ikke akut, sagde Tim, men jeg vil elske at drikke din mælk en gang til, hvis det ikke er for hårdt for dig.
Må jeg tilfredsstille mig selv, mens du gør det?
Ja, gerne. Ikke kun fordi din mælk flyder bedre da.
Alisha satte sig tilbage i sin stol, og nu knælede Tim foran hende for at nå hendes bryster.
Alisha var ligeglad med, at Nadira og kroens mænd så på. Nej, hun *var* ikke ligeglad. Med lukkede øjne nød hun deres blikke. Det var ikke sjofelt—deres åbne, venlige blikke viste glæde ved at se på, mens de gav dem deres intimitet. Alisha ville vise, at Tim begærede hende. Alle skulle se, han var hendes. Det var

en erklæring som par, en fremvisning. Om bare hun kunne have ham dybt inde i sig. Hendes hånd skubbede hendes nederdel til side for at nå hendes knop. Tim lagde mærke til det, løftede sin krop lidt for at give hendes hånd plads til at bevæge sig.
Hendes belønning var en bølge, smuk men ikke overvældende. Bare smuk. Nok til at give hende styrke til et farvel, der ikke var utaknemmeligt eller egoistisk. Hun tog Tims hoved, kyssede hans pande: Gå nu, hurtigt, sagde hun. Jeg kan klare det lige nu.
Tim kyssede også hendes pande. Så forlod han kroen. Hans opsvulmede, erigerede penis var ikke pinlig—den proklamerede højlydt, at han var den eneste, der blev ventet af en våd omfavnelse.

Den næste portion jomfruer ankommer snart, sagde bartenderen højlydt, efter at have set, hvor alles øjne var rettet. Stille græmmede han sig: Kan ikke være friskt nok, den mælk.
Hans irritation var egennyttig—han havde et bredt udvalg af mælkepulvere og smør. Bare spørg og sig tak, det var alt, han ønskede. Hans mælkepulvere og smør kom med ren oprindelse, da mændene her altid ville vide præcis, hvis mælk det var. Næste gang ville de sikkert spørge, om donorerne havde drukket andre kvinders mælk, og i så fald hvem, hvor meget, hvor de var fra, og så videre.

Alisha stod ved kroens indgang og så på Tim. Der! Han vendte sig og vinkede. Alisha vinkede tilbage. Men til sidst forsvandt han ud af syne. En tåre trillede ned ad hendes kind.
En mands stemme kom bagfra: Et arabisk ordsprog siger, "Kærlighed vokser af fravær."
Hvordan ved du, jeg er forelsket? spurgte Alisha blødt, uden at vende sig.
Et andet arabisk ordsprog siger, "Kærlighed, graviditet og at ride på en kamel kan ikke skjules."
Alisha smilede svagt. Men det gør ondt at mærke hans fravær, sagde hun.
Tja, sagde manden, jeg har et tredje arabisk ordsprog, men jeg er ikke helt sikker på, det passer.
Fortæl det alligevel.
Det lyder: "Slag fra en elsket er søde som rosiner." På arabisk lyder det smukkere: *Darab al-habib zabib.*
Alisha smilede nu. Det passer… men til andre øjeblikke end dette.
Aha, så jeg gættede rigtigt, sagde manden. Her i Peridæis viser ting sig klarere end derude i den anden verden, men dette ordsprog har den ynde at bære en dobbelt betydning. Det spørger uden at spørge og svarer uden at svare.
Alisha vendte sig om. Bag hende stod en meget sympatisk ældre mand af svært bestemmelig alder. Til hendes overraskelse havde han dyb sort hud, let grånet hår

og bar en blå kåbe med en matchende blå hovedklud. Bare rolig, sagde han, jeg rører dig ikke eller beder om noget fra dig. Jeg ville bare trøste dig.
Tak, sagde Alisha. Taknemmelig for trøsten spurgte hun: Vil du have mælk fra mig til din rejse?
Siden du er en heks efter dette riges standarder, vil jeg ikke være tåbelig nok til at vente på en lokal Sunamite, svarede manden. Jeg tager gladeligt imod dit tilbud uden tøven. Men som jeg sagde, bare rolig—jeg er en kamel, som et arabisk ordsprog siger: "En elsker ser en blomst anderledes end en kamel."
Alisha lo. Så drik den søde nektar fra mine to blomster!
Og manden i blåt festede på Alishas bryster, indtil de virkelig var tomme og bløde—ikke af hans grådighed, men fordi hendes bryster havde haft lidt tid til at genopfylde.
Med et buk vendte den blåkædte mand sig fra Alisha, gik direkte til kroens dør og forsvandt.

Alisha vendte tilbage til bagsiden af kroen, hvor Nadira sad. Undskyld, det tog så lang tid, sagde hun.
Det er din første rejse, svarede Nadira. Den tid, du har brug for, er den rigtige tid. Men kom, lad os gå.

Alisha fulgte Nadira. De forlod Tam Kroen gennem en bagudgang ind i en bred klippesprække med en smuk have, en springvand i midten. Sprækken var ikke lang, og i den fjerneste ende var en port, der førte til en tunnel ind i bjerget. Ved tunnelens ende var et mosaikudsmykket rum med et alterbord i midten.
Kläd af, sagde Nadira.
Alisha klædte sig nøgen. Hun følte sig hul. Får jeg min kjole tilbage? spurgte hun.
Du får en anden, lige så smuk, svarede Nadira. Nu klædte Nadira sig også helt af. Hendes store bryster, hængende nedad, havde sikkert mange beundrere på grund af deres fylde.
Alisha, sagde Nadira, jeg lægger mig på alteret først. Når jeg er væk, følger du efter, okay?
Alisha nikkede, urolig.
Nadira lagde sig på alteret, luften flimrede, og hun var væk.
Alisha klatrede op på alteret i trance og lagde sig på ryggen.
Verden vippede, mørket faldt, og Alisha snurrede gennem intetheden.

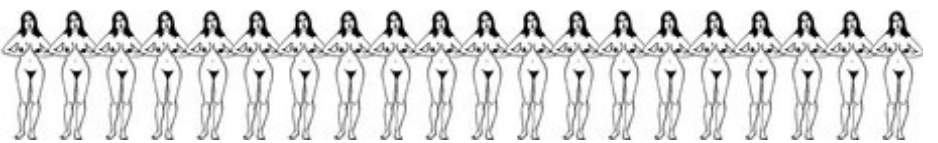

Hjemkomst

Alisha åbnede øjnene igen. Hun var i en slags ørkenslot. Det vil sige, hun *vidste*, det var et ørkenslot. Hvordan *vidste* hun det? Hun kunne ikke se noget gennem væggene. Gule vægge omgav hende. Polerede vægge. Gulvet var dækket af slidte mosaikfliser. Kun pletter af falmet mosaik var tilbage på væggene. Foran hende var en lille pool, foret med bleget mosaiksten. Det var et mirakel, at der overhovedet var vand her. Krystalklart vand, ikke mindre. På et andet tidspunkt ville dette sted måske have fascineret Alisha, dets sygelige udseende havde en skønhed, der var svær at beskrive. Men nu udstrålede det kun ensomhed.
Lægen Nadira havde ventet på Alisha. Helt nøgen, med sine fulde, hængende bryster og nu med løst sort hår, så hun helt anderledes ud. Kom, pige, sagde hun på sin faste, men venlige måde, tog den tøvende Alisha i hånden og førte hende rundt om den lille pool til en vægniche, det eneste virkelige farveindslag. Alisha, der knap registrerede sine omgivelser, så, at nichen afbildede den velkendte kvinde, der bød sine bryster frem til beskueren, udført i mosaikfliser.
Foran nichen stod to plastikposer, der virkede malplacerede. Nadira pegede på dem og sagde: Dit tøj er derinde. Og dit pas.
Nadira rakte ned i poserne og trak et par kvindetrusser frem. Kom, sagde hun befalende, løft dit ben og hold fast i mig. Alisha løftede mekanisk det ene ben, så det andet, og trusserne blev trukket op. Dernæst kom en bh. Mærkeligt. En bh. Det føltes underligt indtrængende. Trusserne også. Nadira trak Alishas arme gennem bh-stropperne, løftede hendes bryster ind i skålene og spændte den. Det var en bh med frontlukning, hægtet mellem brysterne.
I det sydlige Algeriet er det bedre, at en kvinde ikke viser for meget, sagde Nadira. Som turist har du lidt spillerum, men selv velopdragne mænd reagerer som mænd. Mændene her er ikke vant til at se meget af en kvinde. Så brystvorter, der skinner igennem, eller alt for tydelige kropskonturer har en anden effekt her end derhjemme. Husk det de næste par dage. Ellers behøver du ikke være alt for forsigtig—folk her er venlige.
Alisha opfattede dette gennem en tåge. Sorg havde grebet hende.
Nadira trak en løs, gul-okker bluse med knapper foran frem og satte den på Alisha. Dernæst kom en lang, kaki-nederdel pyntet med blomstermønstre. Uigennemsigtig. Da Nadira trak nederdelen over hende, lagde Alisha i det mindste mærke til, at den var håndbroderet.
Smuk nederdel, sagde Alisha fladt, mente det, men manglede energi. Sokker og sko fulgte. Til sidst trak Nadira et pengebælte frem fra plastikposen. Dit pas og

nogle penge er heri, sagde hun. Bær det om halsen og tag det ikke af, undtagen på hotellet. Folk her er generelt meget ærlige, men der er også fattigdom og dens konsekvenser. Så vær opmærksom. Dine andre ting venter på hotellet.
Nu klædte Nadira sig selv på. Almindeligt kaki-tøj, som mange europæiske turister bærer i Arabien, når det er varmt. Da hun var klædt på, satte hun sit sorte hår stramt tilbage, hvilket genskabte det resolute, lidt strenge udseende, Alisha kendte.

Jeg går først, sagde Nadira, da hun var klædt på. Tæl til tyve, så følg efter mig, okay? Bliv ikke hængende! Tæl til tyve og følg bare efter.
Alisha nikkede.
Lægen Nadira forsvandt ind i væggen.
Alisha tællede mekanisk til tyve. Så trådte hun selv ind i væggen.
Mørkerødt, hvirvlende væske.
Alisha fægtede med armene fremad.
På øjeblikke var hun igennem.
Blændende sol og en brændende dag hilste på hende.
Velkommen til den anden verden, smilede Nadira.
De var i en klippefordybning. Sandfarvet sten omgav dem, sand dækkede jorden. Det var varmt. Alisha var øjeblikkeligt gennemblødt af sved, trods en fremspringende klippe, der skærmede hende fra solen.
Alisha vendte sig om.
Svagt ætset i en klippeniche var den velkendte kvinde, der bød sine bryster frem, hendes fødder dannede et "O."
Der er meget smukke gamle klippeudskæringer her, sagde Nadira bag Alishas ryg, men de er blevet dækket med ler for at undgå at tiltrække opmærksomhed til dette sted, forstår du?
Alisha nikkede mekanisk.
Nadira kiggede op mod himlen med opmærksomhed. Da hun ikke så noget galt, sagde hun til Alisha: Kom! og trak hende i hånden. En knap synlig sti førte ud af fordybningen. Øverst mærkede Alisha en svag brise, behagelig trods den nådesløse sol. En hat ville have været nyttig.
Kom, sagde Nadira, en bil venter ikke langt herfra.
De gik hånd i hånd. De var oven på en stor klippe, næsten et lille bjerg. Sten ovenover, fordybningen nedenunder. Sand og spredt grus dækkede jorden. Ikke en eneste plante eller et dyr i sigte. Luften flimrede af varme. En sti snoede sig næsten umærkeligt ned langs klippens ydre kant. Det var let at gå, kun lidt grus generede deres fødder. Omgivelserne bød på de mærkeligste klippeformationer, man kunne forestille sig. Alisha lagde mærke til dem, fandt dem bemærkelsesværdige og ejendommelige, men de nåede ikke virkelig ind til hendes hjerte.

Endelig nåede de et sted mellem to klipper. De traskede gennem ubehageligt fint sand, rundt om et hjørne, så et til, og den smalle kløft åbnede sig.
Der, i skyggen af et bredt fremspring, stod et terrænkøretøj. Indeni, eller rettere spredt ud over det, lå en hvidhåret, fuldskægget mand, sovende. Han var ikke araber.
Denne mand kender Peridæis, sagde Nadira. Så du kan stadig tale åbent.
Alisha nikkede.
Åh, en ting mere, sagde Nadira. Jeg har en udtrykkelig anmodning fra din foged —Tim.
Nadira rodede i sin taske og fremdrog en vidunderligt kubisk, gyldent glimtende krystal.
Narreguld! udbrød Alisha.
Han vidste, du ville blive begejstret, sagde Nadira og rakte Alisha krystallen. Tag den som et minde. Den er fra lige ved overgangen, men afslører intet. Nadira råbte til terrænkøretøjet: Hej, vågn op!
Manden blinkede ind i ørkenens blændende lys, gabte, strakte sig og steg endelig ud for at give Alisha hånden til hilsen.
Nå, tøs, hop ind i vognen, sagde han. Vi har mad og drikke i bilen, kan også snakke der. På en måde. Ingen grund til at stå herude—vi har et par timers kørsel foran os.
Han sagde det på tysk, lagde Alisha mærke til.
De "par timer" var pænt sagt, for da de havde kørt gennem ørken og spor, nået en by og ankommet til et hotel, var det langt ud på natten, og Alisha følte, som om ikke en eneste knogle var på sin rette plads. De havde kun stoppet for at lette sig; der var ikke længere pauser. Under kørslen havde Nadira briefet hende lidt om de kommende dage, masseret hendes bryster flere gange (derfor blusen med knapper foran og bh'en med frontlukning), lokket hver dråbe mælk ud, givet hende mad og drikke og forklaret ting.
Alisha havde ladet det hele ske passivt.
På hotellet vaskede Nadira Alisha under bruseren og lagde hende i seng. Alene ville Alisha måske være gået ind i et skab, så udmattet og sløv var hun. Hun faldt i en dyb, drømmeløs søvn.
Muezzinens kald vækkede hende én gang, men hun drev tilbage i søvn.
Alisha sov stadig, da det for længst var lyst. Et mareridt hjemsøgte hende. Nogen råbte ad hende. Nogen fra hjemmet.
Men så blev Alisha rystet og vågnede.
Nadira sad ved sengen. Godmorgen, sagde hun. Skal vi springe mareridtet over?
Hvordan vidste du…???
Man kan se det, sagde Nadira. Og det var ventet. Du ved, efter din første gang i Peridæis, især i længere tid, og med viden om, at du ikke kan tage tilbage et stykke tid, kan det føre til en grim tømmermændsstemning. Peridæis føles så

godt, og her er det bare… normalt. Du føler ingen seksuel lyst lige nu, vel?
Knastør, sagde Alisha.
Det varer to eller tre dage, sagde Nadira. Så bliver det fint igen. På dit næste besøg i Peridæis bliver det mindre, så mindre igen, og til sidst vænner du dig til skiftet. Når du er på benene, tager jeg dig til din hjembys rejsegruppe. Men ikke endnu. Indtil da holder jeg dig distraheret og er her for dig. Og en ting mere, selvom du ikke er i humør nu: Jeg vil undersøge dig regelmæssigt og sørge for, at din mælkeflow forbliver aktivt. Du får en brystmassage med grundig tømning hver anden time. Du vil snart nyde det igen. Gå nu og tag et brusebad. Så tager vi en ordentlig morgenmad med kaffe.
Nadira forlod værelset.
Alisha rejste sig og kiggede ud ad vinduet. Hun så en swimmingpool (midte i ørkenen!), talrige palmer, frodigt grønt nedenfor og flere små orientalske bygninger spredt inden for en gul mur. Et lille feriested. Alt så ret nyt ud og var i fremragende stand. Alisha så to kvinder i bikinier ved poolen, og nogle få andre slentrede afslappet klædt gennem området. Strenge beklædningsregler gjaldt tydeligvis ikke her.
Alisha brusede grundigt. Hun følte sig ensom. Hun savnede Tim. Hun savnede den behagelige konstante ophidselse. Hendes lænder var helt følelsesløse. Nej, ikke engang det—de var fraværende, neutrale som… som… hendes lår. Da hun kiggede i badeværelsesspejlet, brød Alisha i gråd. Hun havde set så meget smukkere ud i Peridæis. Hendes mave var bare flad, på en eller anden måde. Den kvindelige kurve på hendes hofter var ikke længere unikt perfekt. I Peridæis havde vært en drøm; hendes bryster… åh himmel, de virkede bare irrelevante. For små, næsten ingen mælk tilbage, ikke længere fyldige, kedelige, fuldstændig kedelige. Brystvorterne og areolaerne var bare… neutrale, fuldstændig neutrale. Modsætningen til smuk er ikke grim—det er neutral. Hulkende sank Alisha ned på gulvet. Hendes hår var bare… noget. Frygteligt! Hun ville aldrig lade en frisør komme nær det igen—i Peridæis havde det faldet perfekt uden, men her så det forfærdeligt ud, med pinlige spor af hjembyens salonarbejde umiskendelige. Men frem for alt, hendes bryster… Var hun virkelig så frygtelig grim?
Nu, nu, nu, hørte Alisha Nadira sige bag sig. Nadira trak hende op fra gulvet, og Alisha, stadig våd, kastede sig i Nadira's arme. Ser jeg virkelig så forfærdelig ud? hulkede hun. Er jeg kun smuk i Peridæis? I virkeligheden bare et kønsløst væsen? Mine bryster er som en plastdukke's!
Nadira gav hende tid til at græde det ud. Men til sidst sagde hun: Jeg vil vise dig noget. Jeg har et kamera. Stil dig ved væggen; jeg tager et billede.
Hvorfor? spurgte Alisha.
Da du ankom med flyet, tog vi et billede af dig, efter du klædte af. Det er min egen idé, beregnet til dette øjeblik. Jeg tager et nyt billede, og vi sammenligner dem. Du vil blive overrasket, jeg lover det.

Alisha stod nøgen ved væggen. Nadira kiggede gennem sit kamera og gav instruktioner om, hvordan hun skulle stå. Det tog et par øjeblikke, før Nadira var tilfreds. Hun trykkede på udløseren. Øjeblikke senere gled billedet ud. Nadira viftede det frem og tilbage, og billedet fremstod gradvist. Nadira havde kun fotograferet Alisha's bryster. Mere præcist: fra hals til navle. Da billedet var fuldt fremkaldt, trak Nadira en anden enhed fra sin taske, der lignede et kamera. Hun indsatte det nye billede i den. Nadira kiggede gennem den anden enheds linse et stykke tid, skød en skyder frem og tilbage, og smilede så. Se! sagde hun og rakte boksen til Alisha.
Alisha vidste ikke, hvad hun skulle forvente. Hun var ikke i topform. Hun holdt boksen til øjet.
Det tog hende et øjeblik at forstå.
Nadira sagde bag hende: Du kigger gennem et dias af billedet, jeg tog i lufthavnen, lagt over det, jeg lige tog. Det er dig og dig, ti dage fra hinanden. Sammenlign brysterne!
Alisha var målløs. Er det mine bryster? … Men de er så meget større… nu.
De er ikke *så* pragtfulde som i Peridæis, sagde Nadira. Når alt kommer til alt, er der kun gået ti dage her. Alligevel ser du, der er sket en synlig ændring på så kort tid. De bryster, du havde i Peridæis, kan du næsten opnå her også. Ikke helt, men næsten. Nok til at være tilfreds. Med mælk i dem. Hvis du vender tilbage til Peridæis sådan, vil du have masser af mælk igen på ingen tid.
Hvad hvis jeg tog tilbage lige nu?
Dine bryster ville stadig være væk. Du starter igen i din nuværende tilstand.
Men hvorfor var det ikke sådan ved de andre overgange, vi passerede?
Hvor langt og hvor længe var du ude der?
Ikke meget. En gang måske halvtreds meter, den anden gang… hundrede eller to hundrede meter. Begge gange måske en halv time, jeg ved ikke præcist. Måske mindre.
Det er som forskellen mellem "pause" og "stop" på en båndoptager, forstår du? Men du må ikke overdrive, for det er ikke altid klart, hvor længe Peridæis stadig holder dig rumligt og tidsmæssigt.
Ja, sagde Alisha. De to overlappende billeder havde noget forsonet hende.
Kom, der er morgenmad, sagde Nadira. Med kaffe. Lad os spise nøgne. For at fejre Peridæis. Hun klædte sig nøgen og løsnede endda sit stramt opsatte hår. Alisha var begejstret for dette.

Lægen Nadira hjalp Alisha på alle tænkelige måder med at overvinde de første dages nedtrykthed og fortsætte med at opbygge sine bryster. Alisha havde genvundet sin krop, som den var, da hun trådte ind i Peridëis. Men Nadiras trick var, at mellem det første billede i lufthavnen og hendes nuværende virkelige tilstand lå de brystmassager, Tim havde givet under ørkenkørslen gennem Sahara.

Billederne viste således, hvordan Alishas bryster allerede havde ændret sig i den anden verden. Dette gav Alisha styrke, da hun havde bevis på sine egne evner uden Peridëis, plus den fysiske oplevelse og indre følelse af, at hendes bryster faktisk var ret anderledes. Og Alisha havde i grunden et godt forhold til sine bryster, idet hun længe havde opdaget dem som en kilde til hemmelig nydelse. Så Nadira havde en let opgave med Alishas bryster, og Alisha udførte ivrigt de øvelser, Nadira lærte hende, for mest effektivt at lokke mælk fra dem, så de længtes efter at producere endnu mere mellem sessionerne. Nadira mindede også Alisha om, at hendes menstruation ville genoptage her i den anden verden (undtagelser bekræfter reglen), og at hun måtte huske, at hun kunne blive gravid igen. Nadira gav Alisha en pille, der ikke ville påvirke mælkeproduktionen. *Én* pakke—hun ville få flere i Berlin. Skulle startes på første dag af hendes næste menstruation.

På tredje dag var Alisha sig selv igen, bortset fra et par mindre hikke, og Nadira annoncerede hendes resterende ferie—den, hun faktisk havde booket. Men bare rolig, jeg sender dig ikke af sted uden et farvel, sagde Nadira. Først er der en lille afskedsmiddag med gæster.

Hvilke gæster? spurgte Alisha nysgerrigt.

Det vil du se, sagde Nadira. Nogle er folk, du kender.

Nu var Alisha endnu mere nysgerrig.

Nadira bragte et udvalg af tøj til hotelværelset. Alle nye *vestlige* ting, eftertragtede derhjemme og velsiddende. Alisha klædte sig på og snurrede foran spejlet. Og alligevel… tøjet var pænt, men almindeligt. I Peridëis havde hun båret en pragtfuld kjole. Og blottet sine bryster. Hun havde nydt, at mænd stirrede på dem. Som en blændende sommerfugl, der tiltrækker blikke med fascinerende vinges mønstre. Alisha havde engang læst, at kvinder i en belejret middelalderby pludselig blottede deres bryster for fjenden, uden at kunne forklare hvorfor. De gjorde det bare, og sådanne spontane handlinger var blevet observeret gennem historien, verden over. Ingen havde en solid forklaring på, hvorfor kvinder nogle gange gjorde dette i sådanne øjeblikke. Måske fordi de gjorde det af forskellige årsager—hån, formildelse, bøn, overraskelse, afvæbning, overtalelse eller subtil påvirkning—hvilket gjorde en enkelt forklaring umulig. Tydeligvis gjorde bryster noget basalt ved mænd. Som hypnose? Nu var Alishas bryster skjult under to faste lag stof. Skjult femininitet er for kvinder, hvad bundne hænder er for mænd, tænkte hun. Hun følte sig som en sommerfugl med foldede vinger. De hypnotiske øjne var bind for øjnene. Det blændede hende ikke, men et vigtigt våben manglede. Man talte ikke bare, forhandlede, argumenterede eller beroligede med munden—man gjorde det også med kroppen. Mennesker var ikke polerede, sterile regnemaskiner, der tikkede gennem hulkort, selvom nogle kom tæt på. Ikke Alisha. Alligevel… ville mænd hellere bestige en bjergged eller en poleret regnemaskine? Den tanke opmuntrede hende lidt.

Nadira og Alisha forlod bygningen med hotelværelset, men blev inden for resortet. Ved kanten af haven, bag en smuk mosaikflisebelagt springvand, stod en separat bygning med store vinduer. En slags restaurant eller café. Den var ikke stor, i bund og grund kun ét rum. Udenfor stod to pragtfuldt klædte arabere med store gyldne sabler.
Disse æresvagter er ikke kun til pynt, sagde Nadira. De er faktisk fogeder, der sikrer, at vi ikke bliver overhørt. På denne måde kan vi tale åbent de næste to eller tre timer uden bekymring.
De passerede vagterne, som saluterede med deres gyldne sabler. Alisha var begejstret. Så trådte hun ind i den lille bygning bag springvandet og de to arabiske æresvagter, som egentlig var fogeder.
Indenfor sad folk ved et rundt bord. Alisha genkendte dem straks, på trods af deres gadebeklædning, der fik dem til at se ud som turister fra hele verden. Det var dem, der havde modtaget hende efter hendes flyvning til Algeriet i den afsides lufthavn. *Kommissionen*. Tre mænd og en kvinde, hvoraf tre havde båret—nej… for nylig… laboratoriekitler. To stole var tomme, en til den anden kvinde, Nadira, og en til Alisha.
Gode gud, det føltes som en evighed, siden Alisha var landet i den mærkelige lufthavn.
Hun huskede især manden med det imponerende fuldskæg, som ikke var læge, særligt godt. Da Alisha var blevet overtalt til at sætte sig, spurgte han: Fortryder du noget? Eller fortryder du ikke at have gjort noget?
Nej, lo Alisha, hendes nedtur nu virkelig bag hende. Det var vidunderligt, og jeg fortryder intet. Tak.
Svært at tro, sagde skægmanden. Det er kedeligt. Der må være noget?
Alisha tænkte sig om. Der var noget: Hun fortalte om sine møder med heksen, Rapunzel og Moder Holle og spurgte: Hvorfor var det så fjollet? Jeg elsker eventyr, sagde hun. Jeg svimler over dem. Så hvorfor oplevede jeg dem ikke, som jeg kender dem? Eller som jeg ville ønske dem, fuldt udfoldede?
Nu svarede kvinden, der ikke var læge, som havde siddet ved podiebordet: Det var din første gang i Peridëis. Det ville være bekymrende, hvis din psyke bare gav slip fuldstændigt. Hvad du oplevede, var en blanding af det velkendte og det nye, nysgerrighed og hæmninger sammen, måske lidt frygt, og du så resultatet. En noget censureret version, der gav mentalt rum til flugt og afstand. Den latterliggørelse passer nok ind der.
Hm, sagde Alisha. Nogle gange, når vi sang sange i ungdomsmenigheden, og det var virkelig smukt, begyndte nogle at fjolle rundt og ødelægge stemningen. Jeg ville ikke det—jeg elskede sangen—men jeg endte også med at fjolle. Jeg vidste ikke, hvordan jeg skulle håndtere det. Men det var ærgerligt, virkelig.
Ja, sagde den ikke-læge kvinde, det er præcis, hvad jeg mente. Men næste gang

kan det være anderledes, især uden andres kontrol eller pres. Du har tid til at bearbejde, og det er ikke usundt at lade det synke langsomt ind. Du orienterer dig i det velkendte. I en fuldstændig ukendt ramme kan du føle dig hjælpeløs. Det kan skræmme dig eller i det mindste gøre dig urolig. Så du oplevede et kompromis, og ærligt, jeg fandt dine eventyr fascinerende. Ingen ændrer deres verdensbillede radikalt natten over—det tager tid. Enhver, der hævder andet, ville jeg mistro. Enhver, der gør det ofte, ændrer bare facaden, ikke kernen. Ny maling og indpakning er ikke nyt indhold. Så: alt godt.

Alisha havde en masse spørgsmål, fik en masse svar og blev gentagne gange mindet om, at folk taler forskellige sprog, da hun lærte, at de måtte finde folk, der talte tysk, bare for hendes skyld. Men mærkeligt nok havde ikke hvert spørgsmål et svar; meget forblev, nå ja… hvordan siger videnskabsfolk det… super-tilfældigt og kunne ikke forklares med hallucinationer eller lignende. Ikke helt ligetil, i hvert fald. Men nogle gange er forbindelser så frygteligt indviklede, at vi på grund af vores egne begrænsninger tyr til ordet "mirakel".
Ved aftenens ende gav Nadira Alisha en smuk Peridëis-kjole i orientalsk stil, med blottede bryster, som det skulle være. Alisha var begejstret for kjolen. Nadira spøgte med, at hun først gav den nu, så Alisha ikke ville bære den med det samme, da de var midt i en arabisk by. Og lo.
Forresten, hvordan forklarer jeg de bare bryster derhjemme? spurgte Alisha.
Lad os sige, der hører en bluse til under, svarede Nadira, og lad os også sige, det er en haremskjole. Det er fuldt tilladt under lokale juridiske normer, så vi kan definere det som sådan. Ingen grund til at lyve. Kjolen blev selvfølgelig lavet her, og det er nogenlunde forklaringen givet til skrædderen.
Nægter folk her ikke at lave sådan noget? spurgte Alisha.
Nej, sagde Nadira. Du skal kun dække dig til uden for familien, og for din mands øjne er provokerende undertøj fuldstændig tilladt, selvom det er *meget* provokerende. Ellers kaldes kjolen også en "minoisk kjole" andre steder, efter bronzealderkulturen på nutidens Kreta, hvor statuer af kvinder i sådanne kjoler blev fundet. Nogle kalder den "O-kjolen" eller "kjolen af O."
På grund af den kvinde, der er afbildet overalt i Peridëis? Den, der tilbyder sine bryster med hænderne, hendes ben danner et "O"?
Nej, sagde Nadira. For det første giver skræddere efter, når de ser penge. Men udover det: medmindre… der er en fransk bog, hvor en moderne kvinde frivilligt gør sig selv til slave for kærlighed til en mand. Og bliver pisket og voldtaget. Kvinderne i den bog bærer også sådanne kjoler, og kvinden blev altid bare kaldt "O," uden at forklare hvorfor.
Kendte forfatteren Peridëis? spurgte Alisha.
Hvem ved? sagde Nadira. Forfatteren er ikke endeligt kendt. Det er sandsynligvis en kvinde, og der er et gæt på hvem. Hvis du møder hende i Peridëis, så spørg

hende og fortæl mig det. Sådanne ting interesserer mig.
Til sidst diskuterede de alle, hvilken historie Alisha skulle fortælle: Fejlagtigt sat på det forkerte fly, ti ikke-kedelige dage et andet sted, og nu med rejsegruppen. Færdig. Det burde være nok.

Da tiden var knap, skulle Alisha tages til lufthavnen af Nadira samme dag for at slutte sig til sin "rigtige" rejsegruppe, hvilket sikrede, at hun havde en "rigtig" rejse med "rigtige" oplevelser, der ville tåle granskning og undgå spørgsmål.
Da Alisha forlod hotellet, pilede en lille, farverig, narrekappet figur med klingende bjælder forbi hende.
Endelig! Hun har en bh på! pibede den.
Jeg proppede den bh i din frække mund! råbte Alisha vredt og forsøgte at gribe figuren.
Skingrende flygtede figuren.
Sagde du noget? spurgte Nadira, momentant distraheret.
Nej, intet, sagde Alisha. Bare forbandede bh'en.
Tag mod, sagde Nadira. Jeg må også bære brystklemmeren her. Forresten… du kan have mindre hallucinationer i starten. Havde du lige en?
Ja.
Det går over.
I lufthavnen forsvandt Nadira proverbielt i den blå luft.

Alishas rejsegruppe fra DDR's arbejder- og bondestat var, som forventet, ret gennemsnitlig i sin kvotesammensætning: et par rigtige arbejdere for statistikkens skyld, et par pseudo-arbejdere som Alisha (bygningsarbejdere med gymnasieeksamen), et par ansatte (kontordamer) og et par partiarbejdere, også kendt som funktionærer, der havde skaffet turen gennem forbindelser. Men de ødelagde ikke turen, og Alisha nød ti flere sjove og interessante dage i Algeriet. Alle undskyldte oprigtigt over for Alisha for "fejlen" med det forkerte fly, men de var langt mere ivrige efter at fortælle hende, hvad de havde oplevet.
Ved turens afslutning fik Alisha en rigtig overraskelse: ikke en eneste gruppemedlem hoppede af til Vesten. Det havde hun ikke forventet. Det kunne ikke være gruppens sammensætning—bortset fra funktionærerne var de normale unge mennesker som hende. Måske tippede en flig af frihed og et strejf af fløde og glimmer vægten mod det velkendte. Normale mennesker er ikke revolutionære—det bliver ofte glemt.

Og så gik det *Boom!* da Alisha var tilbage hjemme i Berlin. Ikke sådan rigtigt *Boom!* Men det triste grå-i-grå hilste hende med et brag, da hun tog S-Bahn fra lufthavnen i Sydberlin til Prenzlauer Berg i nord. Passerede gennem Schöneweide-bydelen, som hendes far altid kaldte Schweineöde. Et typisk

berlinsk sprogspil, for Schweineöde betyder Svine-Øde, hvor det rigtige stednavn mente det stik modsatte: smuk græsmark.

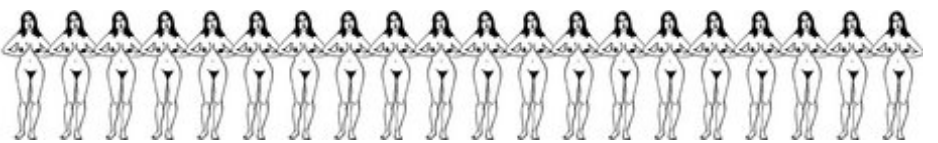

Hjemme igen

Sommeren var langt fra ovre, og Berlins Prenzlauer Berg var glohed. Lige under taget, med det store vindue badet i sollys, var varmen dobbelt så intens. Man burde egentlig tage til en sø, men Alisha gjorde kun det på hverdage. Det var weekend nu, og folk myldrede ved søen—bestemt ikke hendes sag. Alisha havde smidt en let herre-natshirt på, som hun lejlighedsvis sprøjtede med vand. Sådanne gamle natshirts var dyrebare, for med et par sting, stofmaling og lidt pynt kunne de omdannes til stilfulde sommerkjoler. En veritabel jagt på disse natshirts havde fundet sted, og der var næppe en eneste tilbage i nogen lokal garderobe, der ikke var blevet snuppet, stjålet, overtalt væk eller på anden vis fravristet sin oprindelige ejer og genbrugt. Men denne natshirt var for slidt til det, så den tjente Alisha som en varmeshirt. Ideen havde hun fået i Algeriet. Mange mænd der bar lignende shirts, og de vidste et og andet om at klæde sig til intens varme. At en kvinde kunne undgå møl i en tyk *sort* kappe under bagende sol kunne kun betyde, at møl døde under sådanne forhold. Den lette, løse shirt var fantastisk, og Alisha bar intet under (i modsætning til, sikkert, de algeriske mænd). I Algeriet havde en mand engang spurgt, hvorfor hun, som kvinde, klædte sig så let, og sagt, at det var upassende og risikabelt. Hun havde svaret, at nordboere led langt mere i stor varme end sydlændinge. Han fandt det rimeligt og havde ingen yderligere indvendinger. Hvad Alisha ikke sagde, var, at hun helst ville have båret endnu mindre. Rigtignok beskyttede tøj mod direkte sollys. Men ellers, i brændende varme, var dets eneste fordel, at man kunne gøre det vådt.

Nu sad Alisha ved sit skrivebord ved vinduet, støttede ansigtet med begge hænder og stirrede på det frodige grønne kastanjetræ, hvis krone var i niveau med vinduet som en kæmpe grøn busk. Peridëis hang ved som en intens drøm. Da hun først vågnede i sin egen lejlighed, havde hun frygtet, at det måske bare var en drøm. Ikke rigtigt, men hvis nogen havde puttet en ukendt stærk drog i hendes mad, kunne sådan en drøm være sket.
Men der var den centimeter-store, smukke narreguld-terning på bordet foran hende.
Og der var den smukke Peridëis-kjole, der hang fremtrædende på en bøjle. Som vægdekoration. Hun ville beholde den der, så hver besøgende så, at den efterlod brysterne bare. Haremskjole lød godt som forklaring og fremkaldte præcis den følelse, Alisha forbandt med den.
Og der var hendes pas, også på skrivebordet. Stemplerne indeni beviste, at hun havde været i Algeriet.

Tim ville helt sikkert besøge hende. Alisha vidste det. Ingen tvivl. Eller var der?
For en sikkerheds skyld havde hun tegnet gaden, hun havde set fra kælderen. Med stor omhu, inklusive hver detalje, hun kunne huske—træer, vinduer, gadelygter, biler, en ødelagt hoveddør og sådan. Tegningen hang på væggen. Men hun ville ikke gå og lede efter baren. Hun havde kun vandret i gader, hun ikke havde været i før, og holdt øjnene åbne. Det var ikke at lede.
Og alligevel. Var Tim en luftspejling? Man fik ikke bare sådan en mand serveret. Normalt. Hende? Alisha? Af alle mennesker?
Så slog en idé ned i hende. Hun tog natshirten af og undersøgte den. Hvad hvis Tim dukkede op lige nu? Og hun sad i dette slidte stykke tøj? Farven kunne blive. Hvid var fint. Et snøre i taljen ville være lidt arbejde og fremhæve hendes hofter og bagdel. Nej, ikke et snøre. Ikke i denne varme. Men at samle stoffet over brystet ville fremhæve hendes bryster, få dem til at virke fyldigere uden at miste kjolens luftighed. Noget blonde syet på—hun havde masser i sin syskrin. Og når hun var i gang, kunne hun gøre brysterne mere tilgængelige. At blotte dem fuldt som i Peridëis-kjoler ville ikke du. Varmekjolens eneste formål var den uundgåelige dækning af kroppen.
Men hvordan gøre brysterne let tilgængelige? Ideen begejstrede Alisha, især da hun ville opretholde sin mælkeflow, med gode resultater. Det var simpelthen nydelsesfuldt at give sine bryster opmærksomhed. Hm. En simpel vandret slids i brysthøjde ville være for tydelig. Men en større bryståbning med et overlappende stoflag, som en nederdel, ville fungere. Uigennemsigtig forfra, tilgængelig nedenfra. Alisha skitserede et design og gik i gang med iver. Dette var endelig en værdifuld opgave.

To eller tre timer senere havde hun et resultat værd at se. Ups, der var et hul at lappe. Men bagefter… indsatsen betalte sig. Dette var ikke en natshirt; det var en hjemmekjole. Hun trak den på, beundrede sig selv i spejlet og var tilfreds.
Og nu?
Alisha sad ved sit skrivebord ved vinduet igen, støttede ansigtet med begge hænder og stirrede på det frodige grønne kastanjetræ, hvis krone var i niveau med vinduet som en kæmpe grøn busk. Peridëis hang ved som en intens drøm.

Rrrrrring. - Dørklokken ringede.
Alishas hjerte bankede i halsen. Hun styrtede til døren.

Tim stod strålende ved døren. Alisha brød i gråd, kastede sig om hans hals og klamrede sig til ham med arme og ben, sikrende, at han ikke forsvandt igen.
Lad mig trække vejret, lo Tim. Og jeg har gaver med. Da Alisha ikke ville slippe, greb han sin taske fra gulvet med hende stadig klamrende til sig, trådte ind i lejligheden og sparkede døren i.

Så stod de i Alishas køkken-stue. Og Alisha pressede sig stadig mod Tim. Så tæt, hun kunne. Hendes ben stadig fast viklet om ham. Og Tim holdt hende tæt.
Har du kaffe? spurgte Tim endelig.
Det har jeg! råbte Alisha, løsrev sig og snurrede til komfuret for at koge vand.
Vent! Gave nummer et, sagde Tim. Min officielle hemmelige brødgiver har butikker med eksklusive ting. Og så tænkte jeg fra mælk til fløde, fra fløde til kaffefløde, og fra kaffefløde til ideen, at du måske kunne bruge en kaffemaskine. En lille kompensation for de liter drik, der flød fra dig til mig.
Tim rodede i sin taske og pakkede forsigtigt en æske ud derfra.
Maskinen er personligt testet af mig, rengjort med kogende vand og klargjort til brug, sagde han. Jeg medbragte også en forsyning af kaffefiltre.
Alisha var begejstret: Jeg vidste ikke engang, vi havde ordentlige kaffemaskiner her, sagde hun. Sådanne kender jeg kun fra folk med vestlige forbindelser.
Tim hjalp hende med at sætte kaffen op og placerede en pakke kaffe på bordet, medbragt for en sikkerheds skyld. Men den gik i reserve—Alisha havde sin egen.
Jeg har også kage med, sagde Tim.
Alisha hentede tallerkener og bestik.
Og en lille blomst, sagde Tim.
Nå… blomsten så lidt trist ud—på grund af termisk og mekanisk stress og hydrologisk forsømmelse, men Alisha trøstede Tim: Jeg presser blomsten og sætter den bag glas.
Så var kaffen klar.
Mælk? Vent! Jeg har min egen! sagde Alisha. Dette var *den* chance for at vise sin kjole frem. Hun trak sit bryst frem, følte endelig igen, som hun havde i Peridëis. Hun dækkede hurtigt Tims åbenlyse ophidselse ved ivrigt at læne sig over hans kop og malke sine bryster ned i den. Desværre virkede det kun halvt. Mælkesprøjtene så pæne ud, men ærligt talt var de mindre rigelige, end hun havde håbet.
Tim afvæbnede elegant spændingen: Du er for ophidset til, at din mælk flyder godt nu. Din kjole er en genial idé og ser fantastisk ud, forresten. Men spar din søde mælk til senere. Kaffen er fin med komælk, hvis du har noget.
Alishas ansigt brændte, ikke kun af Tims ros for kjolen, men af en dybere besked: det ville fortsætte, han var hendes, og senere ville hun have ham fysisk. Ikke i hendes lænder, som lige havde genvundet deres magt over hende, men ved hendes bryst. Og det kunne være lige så henrivende intimt, som mange aldrig oplevede i en kort affære. Hun fik mere, end nogle koner fik fra deres mænd…
Alisha havde komælk og hældte det i Tims kaffe. Gudskelov havde han elegant reddet hende ud.
De sad over for hinanden. På stole i en vinkel ved skrivebordet, da Alisha ikke havde lænestole eller andet bord.
Dejligt at se dig igen, sagde Tim.

Dejligt at have dig tilbage, sagde Alisha.
Du ser godt ud, sagde Tim.
Tak, sagde Alisha. På trods af mine pigelige bryster? Og arret? Og den dumme frisure? Og så videre?
Træk dine bryster frem igen, som før? De er ikke pigelige mere—de er kvindelige, med meget mere at fange øjet end jomfrubryster.
Stoflaget over Alishas bryster blev ved med at glide ned, men en knyttet tråd fiksede det.
Alisha studerede Tim. Hans tøj og frisure så, ærligt talt, ikke godt ud. Det sagde hun til ham.
Stasi-standardudseende, svarede Tim. Jeg kan ikke møde op, som jeg vil, ellers får jeg skældud. Kort hår og borgerligt tøj er aftalen. Mange kommer endda i de grimme jakkesæt med skjorter og slips. Hvad jeg har på, er på kanten.
Undskyld, sagde Alisha. Jeg tænkte bare… siden du ikke er i uniform. Hvad med din fritid? Måske kunne jeg tage dig under mine vinger, sagde Alisha. Jeg kan sy. Lige nu, endda. Vil du?
Er der noget håb med det her? tvivlede Tim.
Nogle gange kan lidt tilpasning gøre underværker, sagde Alisha. Kan du virkelig lide min kjole?
Ja, meget. Men nu… vil jeg ærligt hellere se dig helt nøgen.
Den bemærkning sendte en gysen til Alishas tæer. Hun fik mod, og frem for alt vendte en stemning som i Peridëis tilbage. Hun rejste sig, trak kjolen over hovedet og lod den falde til gulvet. Så flyttede hun sin stol, så den stod direkte over for Tim, og hvilede sine bøjede ben på hans lår. Han var hendes. Hun måtte.
De spiste den medbragte kage, drak kaffen, og Tim, uden at skjule sit blik, så på Alishas bryster og hendes åbent fremviste vulva, nu meget (!) opsvulmet og meget (!) våd. Og let åbnet, givet hvordan hun sad. Der var intet at skjule, og Alisha vidste, hvad hun tilbød Tim. Der er grader af vulvaophidselse. Dette var toppen, hvor åbningen er gennemblødt af rigelig glathed. Det fortjente et smukt ord, tænkte Alisha, for noget, der ikke bare løber væk, lidt som marmelade eller ambrosia. Hvorfor var der intet godt ord for det??? Sådan viste Alisha Tim sin vulva. Og han kiggede ikke væk.
Du kigger ikke væk, sagde Alisha blødt. Må du…?
Nej, jeg må ikke, sagde Tim. Men jeg vil i det mindste have nydelsen af at kigge. En anden foged fortalte mig, at det er uopdageligt bagefter, hvis jeg kommer på egen hånd, forstår du? Og jeg håber lidt, det sker. Jeg føler… nå… ophidset nok til, at det måske… med dig… afhængigt…
Jeg hjælper dig, hviskede Alisha, afbrød ham og rejste sig langsomt. Jeg vil være din fristerinde, varme dig op og forføre dig. Vent!
En ting, sagde Tim hurtigt. Du er meget frugtbar lige nu. Hvis det sker for mig… pres ikke din vagina over min penis. Lov det?

Jeg lover, sagde Alisha. Bliv klædt på. Jeg vasker gerne dine trusser, hvis… det sker. Alisha pilede til sin kassettebåndoptager. En gammel klump, der klynkede lidt, men det betød ikke noget nu. Hun rodede gennem sin kassetteæske. Hun havde musik, der byggede smukt op, med en rytme, der med lidt fantasi lød som sex. Alisha skubbede kassetten i afspilleren og trykkede på start. Det begyndte. Hun havde ofte danset til den. Hun trak et silketørklæde fra dybet af sit klædeskab. Rytmen satte ind. Alisha bevægede sig til takten, hofterne svingede, cirklede langsomt frem og tilbage, strøg sine lår, kastede med håret. Hendes tunge gled over læberne, hendes blik blev drømmende, begærligt, krævede lyst. Hun dansede mod Tim, snurrede, viste sin bagdel, svajede med den, bøjede sig lavt, spredte legende sin vulva, rejste sig igen. Hun drejede, fremviste sine bryster, fik dem til at dirre, sprøjtede en lille smule mælk i Tims ansigt og lod ham gentagne gange dufte hendes armhuler og vulva. Hun trak tørklædet under sine bryster, dækkede sig med det, snurrede det rundt, holdt det som et slør foran ansigtet. Hun legede med tørklædet på tusind måder, pressede det ind i sine lænder, holdt det til Tims næse. Så dæmpede Alisha optageren lidt og begyndte, mens hun dansede langsomt, at fortælle Tim ting, der skete under sex. Og ting om hendes krop. Frække ting. Hemmelige ting.
Tim sad stiv i sin stol og stirrede på Alisha. Hans ånde kom i stød. Hans blik virkede tomt, men han så på Alisha. Alishas krop.
Alisha så, hvad Tims fraværende blik fæstnede sig ved, og tilbød ham den del af sin krop. Når hans blik skiftede, tilbød hun en anden del. Hun gjorde det instinktivt, trak sig ind i ham, ønskede at besidde ham, gribe hans begær, give ham, hvad han havde brug for lige da. Hun lagde mærke til, hvilke af hendes ord der havde en særlig effekt på Tim og gentog dem. Igen. Og igen. Det handlede ikke om logik. Det handlede ikke om fornuft. Det handlede ikke om sprog. Det handlede om virkning. Ren virkning. Så det var halvsætninger, udbrudte ord. Hun nævnte kropsdele, nævnte dem suggestivt, lavede halvsætninger, der beskrev enkelte handlinger, gentog også dem. Hun strøg sine brystvorter over hans ansigt, kom tæt på og lavede stødende, rykvise hoftebevægelser frem og tilbage— længtes efter intet andet end Tims udløsning.
Sveden strømmede ned ad Tims ansigt; han åndede som en besat mand.
…men han kom ikke. Han kunne bare ikke. Det krydsede ikke den afgørende tærskel, det magiske sadelpunkt, hvor du bæres frem af dig selv.
Alisha kunne ikke bære det og kastede sig, nøgen som hun var, i Tims arme. Det gør ikke noget, hviskede hun, det gør ikke noget, det gør ikke noget. Måske kræver det regelmæssighed, gentagelse. Forstår du? Når du må igen, vil det være anderledes. Tag det ind i dine drømme. Og når du drømmer om mig, vil du spilde, ikke?
Alisha dækkede den fuldstændig udmattede Tim med kys. Så trak hun sig op og sagde: Kom! Kom med mig! Drik min søde mælk for at styrke dig.

Alisha trak Tim til sin seng. En bred ægteseng, bygget af fundne træølkasser nedenunder og en stor madras ovenpå, men den så godt ud og sov vidunderligt. Alisha skubbede Tim ned på sengen og klatrede over hans ansigt, hvilket gav ham endnu et fint kig på hendes opsvulmede, våde vulva.
Nu lå Alisha ved siden af Tim på sengen, en arm strakt langt over hovedet, mens hun med sin frie hånd tog et bryst og drillede hans læber med brystvorten. Automatisk åbnede Tim munden, og Alisha skubbede sit bryst ind. Tim begyndte at drikke, langsomt mærkende, hvor brystet ønskede stimulering for at afgive sin mælk. Det tog et øjeblik, før Alishas mælkekirtler reagerede. Endelig blev hendes bryst blødere. Tim, hvis mundbevægelser havde været søgende, ophidsende men ikke rigtigt sugende, fandt den rigtige position og begyndte at suge mere jævnt. Så kom den velkendte trækken dybt i Alishas bryst, trykket, og hun sukkede. Hun hjalp med hånden, pressede den stigende mælk ind i Tims mund. Og Tim skiftede til lange, dybe sugende bevægelser. Alisha mærkede den svage strøm. Sukket lod hun sin krops spænding slippe og sank ned i madrassen. Afslapning skyllede over hende. En bølge af kærlighed til Tim oversvømmede hende. Hendes læber hvilede på hans pande. Hun lod amningen ske, så stadig hans næse nede i hendes armhule, tænkte kort, at hun burde springe deodoranten over, og overgav sig endelig til intimiteten ved amningen. Hm, amning? Passede det? tænkte hun svagt. Det føltes ikke som at fodre en baby. Havde det aldrig gjort. Beroligende? Tilfredsstillende? Man siger "tilfredsstille sult" eller "opfylde behov." Uf. Det var partipolitik—tænk ikke på det nu. Men da fornemmelserne i hendes bryster steg, havde politik ingen chance og forsvandt fra hendes sind. Alisha tilbød Tim sit andet bryst med hånden, da det krævede sin ret. Amning er ikke så dårligt, tænkte hun. Bestikkelse… beruselse… Ja, det føltes godt; hun gav ham en drog, en stærk drog… Denne stærke drog kom kun fra hendes krop. Det fik ham til at have brug for hende, ude af stand til at forlade… Bundet til hende… Hun havde fanget ham… Og nu måtte denne eftertragtede mand blive hos hende. Beskytte hende… Gøre hende glad… Alisha gled ind i en trance, der varede, indtil Tim havde drukket hendes bryster tørre.
Han trak sig tilbage. Tilfredsstil dig selv! opfordrede han hende blødt.
Må jeg? spurgte Alisha usikkert. Hun ville ikke pine Tim.
Ja, sagde Tim. Jeg finder det smukt og elsker at se på dig.
Alisha rullede om på ryggen, hendes hænder gled ned til hendes vulva. Med venstre hånd spredte hun skamlæberne og begyndte at vibrere sin klitoris med højre. Nogle gange brugte hun spyt til at hjælpe, men i dag var det fuldstændig unødvendigt. Hun skulle kun stige fra sin nuværende tilstand til orgasme. Det var ikke meget. Bølgen af ophidselse byggede langsomt op. Nu mærkede hun begge Tims hænder på sine bryster. De tog fat i hendes brystvorter, nåede dybt ind i brysterne og begyndte ekspertmæssigt at malke dem, skiftende venstre-højre-venstre-højre, igen og igen. Hænderne greb fast—ikke blødt længere. Men det var

præcis rigtigt. Mælk sprøjtede i høje buer og faldt tilbage på Alisha i en fin, svagt kølig regn. Behageligt i denne varme, selvom hun havde brug for et øjeblik til at vænne sig til det. Et sekund blev Alisha distraheret. Men Tims malkning var ubarmhjertig, uden pause, nægtede at lade hende miste sin ophidselse. Den trak insisterende centrum af hendes nydelse mod sig. Alishas fingre flimrede hurtigere. Men egentlig assisterede hendes fingre kun—hovedfornemmelsen kom fra hendes bryster, hvor Tims hænder udførte deres vilde magi. Alisha sænkede sit flimmer for at teste det, blev nær sin klitoris. Ville det virke? … Det gjorde det. Hendes finger bankede kun lejlighedsvis på den lille knop, men den overvældende fornemmelse kom udelukkende fra hendes bryster. Kunne hun gøre det? Kun gennem hendes bryster? Alisha flyttede langsomt, meget langsomt, hånden væk. Ændr ikke noget. Højre-venstre-højre-venstre. Tim trak i hendes brystvorter, vred, malkede, greb dybt—herregud, at der stadig var mælk. Mælk løb fra Alishas navle ned ad hendes hofter. Nu kom den store bølge. Ustoppelig. Hun havde ingen kontrol. Den væltede mod hende. Hun var dens nåde underlagt. Udløst kun af hendes bryster. Men stigende fra hendes lænder. Bølgen svulmede langsomt, men støt, voksede til en massiv tidevand, højere, højere, højere, ja, endelig:

Jaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa…

Alisha krummede sig, en enorm henrykkelse strømmede gennem hende fra hårtoppe til yderste tå, glædestårer brød frem—og så kollapsede hun i dyb afslapning.

Langt væk mærkede hun Tims langsomme strøg. Langt væk hørte hun byens lyde. Langt væk hørte hun fugle kvidre i kastanjetræet. Hun var sig selv, hendes krop var hendes krop. Langt væk mærkede hun, hvad hendes krop følte. Det var ikke hende. Hun var henrykkelsen. Skyen. Hun svævede. Kropsløs. Ren lyst. Tim sad halvt oprejst ved siden af hende, brugte sandsynligvis øjeblikkets stemning til at lade sine hænder gøre, hvad de ville. Lige nu ville de tage fat i Alishas bryst. Hans hænder lokkede en sprøjt mælk frem med et behændigt greb. Det skete langsomt. Mindre seksuelt nu, mere behageligt. Ja, behageligt. Tims hånd vandrede langsomt rundt om hendes bryst, masserede det. Dybt under armhulen. Op mod skulderen. Grebede blødt. Rystede det let. Alt meget langsomt. Nu trak han endnu en sprøjt mælk frem, smurte det som fløde på hendes hud.

Alt meget behageligt.

Til sidst kom Alisha ud af sin døs. Kaffe! knurrede hun. Jeg vil absolut have en kaffe til nu. Vil du lave en?

Nej.

Hvad? Hvorfor?

Hvis du laver den, kan jeg se dig bevæge dig.

Har du ikke fået nok? Alisha smilede til ham.
Desværre nej. Og jeg kan aldrig få nok af at se på dig.
Du må vente lidt.

Noget tid gik.
Mere tid gik.

Nu laver jeg kaffe, sagde Alisha og sprang op.
En køkken-stue har sine fordele. For eksempel kan en mand se en nøgen kvinde lave kaffe fra sengen. Hendes bagdel, når hun står, hendes svajende bryster, når hun vender siden til, hendes svingende bryster, når hun læner sig frem. Det begejstrede Tim umådeligt.
Til sidst var kaffen klar, og Alisha vendte tilbage til den store seng med to kopper. Man kunne ikke læne sig mod væggen, da en stor reol stod der. Mere præcist, stjålne træølkasser stablet lodret som en reol. Men man kunne læne sig sidelæns og sidde over for hinanden, for en ramme af flere plyndrede ølkasser var skruet eller sømmet til sengens vægside, polstret med puder. Det lyder måske ubehageligt, men det var det ikke—Alisha havde få penge, men masser af ideer og smag. Og ingen skyld, da to fyre havde stjålet og slæbt kasserne op, og til gengæld fik de trendy bukser, engang sjusket skårne østtyske bukser fra *Konsument*-varehuset. Sådan fungerede det: arbejde, du ikke nød, byttet for arbejde, du gjorde. Fyrene havde ivrigt bygget sengen, efter Alisha delte sine ideer, og svor, at de ville lave en selv. De måtte hellere skynde sig—den statsejede drikkevarehandel var gradvist ved at erstatte trækasser med moderne plastik.
Halvvejs gennem deres kaffe spurgte Alisha drilsk: Du sagde gave*r*, flertal?
Det gjorde jeg! sagde Tim. Vent! Han sprang op for at hente sin taske.
Hej? spurgte Alisha.
Ja?
Vil du klæde af nu?
Gerne. Tim kastede tøjet, som klistrede til hans krop, gennemblødt af sved.
Du ved, sagde Alisha, skal jeg skylle dit tøj hurtigt? I denne bagende sol tørrer det på ingen tid. Eller skal du…?
Nej, sagde Tim. Jeg kan blive til aften.
Længere?
Desværre nej. Ikke endnu. Det er ikke mit valg. For nu må intet pege på en forbindelse mellem os.
Alisha så lidt skuffet ud, men tog sig sammen. Ræk tøjet! råbte hun. Tim kastede det til hende. En omgang sæbevand i den store zinkkedel, en med rent vand, trusserne mest grundigt, givet deres vigtighed, vredet op, og færdig. Jeg hænger vasketøjet op hurtigt, råbte Alisha over skulderen, mens hun trak i klipklappere i

gangen. Frisk dig lidt op imens! tilføjede hun.
Skal jeg gøre, svarede Tim. Vent, du går ud af lejligheden nøgen?
Ingen bor heroppe udover mig, råbte Alisha tilbage, og jeg har en tørresnor spændt mellem antennerne på taget. Fladt tag—vi har endda holdt fester deroppe.
Klatrer du op på taget nøgen? lo Tim. Mand, du har det godt.
Med et hop var Alisha væk, og Tim vaskede sig ved vasken.
Minutter senere var Alisha tilbage. Det er så varmt deroppe, dit tøj tørrer på et øjeblik, sagde hun. Så så hun, at Tim havde brugt hendes vaskeklud. Den lå foldet over vaskens kant. Alisha tog den op og indåndede dybt gennem den, før hun hængte den tilbage på krogen. Skam, mest hendes deodorant, men en svag maskulin duft trængte igennem.

Nu sad de på sengen igen, begge nøgne, med hans taske. Der var stadig lidt kold kaffe, og i modsætning til brygget kaffe kunne filterkaffe drikkes helt uden at hoste.
Den mindre først, sagde Tim og rakte Alisha flere pakker med *pillen*. Med komplimenter fra Nadira, lægen, sagde han. De er fra Vesten, så lad dem ikke ligge fremme for at undgå dumme spørgsmål. Hvis spørgsmål kommer, sig, du mistede dine piller i Algeriet og fik disse i stedet.
Så mange? Og hvorfor kunne jeg ikke tage dem med fra Algeriet?
Spørgsmål et: De var bare flinke. Gavmilde. Eller noget. Spørgsmål to: Ingen grund til at gøre tolden ved grænsen nysgerrig.
Alisha så logikken.
Nadira insisterer på, at du tager pillen regelmæssigt, sagde Tim, for kvinder er usædvanligt frugtbare af uklare årsager efter et langt ophold i Peridëis. Hvis du misser en dosis, hold dig væk fra mænd i en hel uge.
Hm! Selvfølgelig! sagde Alisha. Risiko for vindbestøvning.
Præcis! spillede Tim med. Og ingen bier mellem dine ben.
Alisha tog pilleæskerne, rejste sig og lagde dem i sin skrivebordsskuffe. Så satte hun sig tilbage med Tim på sofaen.
Den anden gave er større, sagde Tim.
Den tredje!
Rigtigt, den tredje. Tim pakkede en anden æske ud. Alisha var nysgerrig, uden anelse om, hvad det kunne være.
Tim løftede en enhed fra æsken. En elektrisk brystpumpe, sagde han. En prototype bygget af en sovjetisk professor med seriøs ekspertise.
Alisha lo. Så russerne er også i Peridëis?
Selvfølgelig. Og denne pumpe er det bedste, du kan få. Men de kan ikke få den i masseproduktion. Der er kun et lille parti. For at undgå dumme spørgsmål, her er historien: Du har haft mælk i brysterne siden puberteten. Det er plausibelt—det er ikke så sjældent. Det er blevet tjekket, ingen sundhedsrisiko, men da det nogle

gange trykker, og lækkende mælk kan være besværligt, bla bla bla, en venlig sovjetisk læge, du mødte ved et tilfælde, bla bla bla, som du fortalte det til, bla bla bla, gav dig denne pumpe, der bare samlede støv. Hvem lægen var, ved du ikke. Hvor hun var fra, ved du ikke. Hvorfor hun var i DDR, ved du ikke. Hvor pumpen er fra, ved du ikke.
Bla bla bla.
Præcis, lo Tim. Spind ikke for meget historie, ellers snubler du. Husk: *Ukendt sovjetisk læge gav mig brystpumpe*. Færdig. Alt andet svarer du med…
Jeg ved ikke.
Rigtigt. Og du har altid haft mælk, og læger siger, det er harmløst. Hvad der generer dig, pumper du morgen og aften, nogle gange mere afhængigt af din cyklus. Sådan er det bare, færdig, og alt mere…
Jeg ved ikke.
Nøjagtigt. Tim lo. Så samlede han pumpen for Alisha og forklarede, hvordan den fungerede, hvordan den rengøres, og så videre. Alisha så nysgerrigt til.
Hvor ofte skal jeg pumpe? spurgte hun.
Glem ordet *skal*, sagde Tim. Nadira sagde, det kan føles meget behageligt, og du bør nærme dig det fra den vinkel. Som at forkæle dig selv med en massage, en behagelig massage. Mindst to gange om dagen ville være godt, 10 til 15 minutter hver gang. Mere end 30 minutter tilføjer ikke meget. Bedre at gøre det oftere i løbet af dagen, men ikke sjældnere i længere tid, og selvfølgelig erstatter faktisk diegivning pumpning. Samme med håndmalkning, hvis det tager omtrent lige så lang tid, og brystet stort set tømmes.
Og det holder min mælk i gang?
Præcis. Nadira gav mig et ekstra tip. Hvis du planlægger at tage til Periděis, kan du lave en ekstra brystaktivering 3-5 dage før, hvis du vil og har tid. Tilsyneladende gør mange kvinder det. Lidt som at gøre sig fin til en aften i byen.
Tim trak et ark ud af æsken, en dårlig kvalitet Ormig-kopi[82], typisk i DDR. På arket stod:

```
BRYSTAKTIVERING
Morgener: 60 min. i alt, efter følgende skema:
 20 min. pumpning
 10 min. pause
 10 min. pumpning
 10 min. pause
 10 min. pumpning
Bagefter: hver 3. time, 15 min. pumpning
Nætter: hvis muligt, 1x 15 min. pumpning
==> Respons typisk efter 2-3 dage
==> Største stigning ved dag 5
==> Yderligere let stigning op til ~dag 21
```

82 Ormig – Hektografi ved brug af papirskabeloner, specielt blåt papir og alkohol.

Det skulle fungere godt, kommenterede Tim, masser af mælk og opsvulmede bryster. Hvis tiden er knap, eller brysterne reagerer dårligt, er der også en kontakt her.

Sovjetisk højteknologi, grinede Tim, løst helt mekanisk, men det ville få en eksperts kæbe til at falde. Jeg skruede den op en gang—der er en slags urværk indeni og en porcelænscylinder med sølvkontakter. Vanvittigt, siger jeg dig, upåklageligt håndværk, ethvert kunsthåndværksmuseum ville dræbe for det, må have kostet en formue at lave.

Alisha var interesseret i noget andet. Ligesom Tim havde hun lært russisk i skolen og læste: Нормальный режим – Normalnuj Regime, Aha, *Normal drift*. Men Автоматический ночной режим – *Awtomatitscheskij notschnoij Regime*, Automatisk natdrift, hvad er det præcist?

Du tager en gammel bh, tager den på og markerer, hvor brystvorterne sidder. Så klipper du et rundt hul der, lige stort nok til, at pumpens brystskjolde kan passe igennem. Bh'en holder skjoldene, så dine hænder er frie.

Til at lege med? spurgte Alisha frækt.

Hvorfor ikke? svarede Tim. Eller til at læse en bog, drikke kaffe eller noget andet, eller slappe af og lytte til musik. Om dagen er det praktisk; om natten til den automatiske tilstand kan du ikke undvære bh'en. Ideen er, at du sætter skjoldene fast med bh'en, skifter pumpen til automatisk og går i seng. Med pumpen tilsluttet. Så pumper den hver 3. time i 15 minutter, mens du sover. Som om nogen lægger til ved dig om natten og tømmer dig. Og du bør lægge noget under, for det kan hurtigt blive rodet.

Men ville en kvinde gøre det? Kan man overhovedet sove sådan?

Alle kan bestikkes, kun prisen varierer, siger britisk efterretning. Jeg ville sige, hvis resultatet er det værd, hvorfor ikke? Men du behøver ikke.

Nej, trak Alisha hurtigt i land, det er fint. Jeg tænkte bare højt. Jeg vil prøve det, måske bliver det endda interessant. Bruger de det på klinikker?

Pumpen er en ret tragisk historie, svarede Tim. Tænk på mødre, der ikke kan amme. Professoren, der var med til at udvikle den, tænkte primært på mødre til for tidligt fødte. De suger for svagt, så brystet reagerer ikke ordentligt. De fleste mødre, der fik denne pumpe, kastede sig åbenbart ind i det med brændende iver, og det virkede fantastisk. Men de kan ikke få masseproduktion i gang. Planøkonomi, ingen kapacitet, funktionærer vil ikke have ændringer, modermælkserstatning er allerede tilgængelig, og så videre. De byggede små partier af entusiasme, indtil en eller anden dum partifunktionær kun så papirarbejdet og stoppede produktion og distribution. Nu står der et lager fuld af disse pumper og samler støv. Sådan går det. Så… selvom pumpen ser mærkelig ud og er underligt bygget, får du ikke noget bedre i Østen.

Alisha spurgte om masser af detaljer. Hun ville virkelig vide, hvordan pumpen fungerede. Hun var generelt ikke så meget til teknik, men denne pumpe fascinerede hende. Udover den givende sensuelle side var det at have mælk en status-ting for hende. Det adskilte hende på en måde fra andre kvinder, uden at nogen anede det. Og bedre bryster… nogle kvinder ville dræbe for det, havde pigerne spøgt med indbyrdes. Med frække sidebemærkninger.
Alisha prøvede pumpen. Av, ret højlydt, det her, sagde hun. Godt, jeg har mit eget sted.
Tim satte pumpen på sengen. Den var meget mere stille der end på den tomme ølkasse, hvor den havde stået før.
Alisha lænede sig tilbage og lukkede øjnene for at teste den. Pumpesensationen var ikke uinteressant. Der var en drejeknap til at justere sugestyrken. Alisha havde masser af plads til at øge den, men fandt en medium træk mere spændende.
Om styrken sagde Nadira, at man ikke skal tvinge det, men lokke, kommenterede Tim, mens pumpen slubrede Alishas brystvorter ind og ud, ind og ud.
Det tog lidt tid for Alisha at vænne sig til pumpen og fokusere mere på fornemmelsen, den skabte, end på teknikken.
Hm, sagde hun. Bestemt rart, at jeg bare kan læne mig tilbage. Men at holde disse brystskjolde er irriterende.
Har du en gammel bh, du kan undvære?
Alisha sendte Tim til loftsrummet i gangen. Der, i en kasse, lå hvad Alisha kaldte "gaver med oprindelsesbevis," inklusive bh'er. Av, nogle rigtige monstre her, bemærkede Tim. Efter megen debat valgte de en bh uden plastikskåle. Alisha tog den på—den var lidt for stor ("vent bare, du fylder den ud med tiden"), men brugbar. Hun justerede sine bryster, indtil brystvorterne sad rigtigt. Tim tegnede en cirkel på hver skål, lidt mindre end brystskjoldets hals. Alisha klippede hullerne ud, Tim satte skjoldene i, og Alisha justerede bh'en igen.
Tim tændte pumpen igen, og Alisha lænede sig komfortabelt tilbage. Wow! Det virker! udbrød hun og strakte sig bagud. Nu, underhold mig, sagde hun.
Tim lo.
Pumpen pumpede. Wup-Pause-Wup-Pause-Wup-Pause…
Der var masser af emner. Tim afslørede en bunke statshemmeligheder om sin afdeling og den kompromitterede overgang i den. Og selvfølgelig, hvor den mærkelige bar var, hvilket gjorde Alisha helt begejstret. Den var inden for cykelafstand! Men de skulle tage derhen sammen, og Alisha måtte absolut ikke besøge den alene. Frem for alt skulle de lade lidt tid gå, før hendes næste besøg, så hendes psyke kunne følge med.
Wup-Pause-Wup-Pause-Wup-Pause-Wup. Stilhed.
Hej, hvad er der med pumpen? spurgte Alisha.
30 minutter, sagde Tim. Automatisk sluk. Længere tid hjælper ikke og slider bare

på dit bryst.
Skam, sagde Alisha. Føles godt.
Tjek flaskerne.
Slet ikke dårligt, kommenterede Alisha. Vil du drikke mælken?
Jeg vil gerne have en *latte macchiato*. Masser af mælk, lidt men stærk kaffe. Husk —i Peridëis…
Kommer med det samme, råbte Alisha, frigjorde sig fra bh og pumpe, tog de fyldte mælkeflasker og styrtede til kaffemaskinen.
Har du noget imod, hvis jeg også prøver lidt?
Nej.
Alisha gik i gang, mens Tim rengjorde pumpen.
Alisha serverede. To kopper. Og hvilke kopper! De var gamle, små mokkakopper, næsten samlerobjekter, udsøgt malede og pyntet med masser af guld. Endelig har disse kopper et formål, strålede Alisha.
Tim smagte først. Hmmmmmmm! udbrød han, ren lyksalighed. Dette er meget bedre end bare kaffe.
Alisha nippede forsigtigt. Hun kommenterede: Direkte fra brystet er jeg på en eller anden måde mindre genert end dette. Mærkeligt. Det er jo mit eget. Hun nippede igen. Men hun nægtede at lade Tim tage hendes andel. Efter at have tømt koppen sagde hun: Jeg ved præcis, hvad du mener. Og mit sind ved, det smager godt. Overraskende godt. Men jeg skal stadig vænne mig til det. Det er lidt underligt. Alligevel ophidser det mig… men kun hvis du ser på. En veninde af mig er strengt veganer og prædiker altid mod mælk. Gad vide, hvad hun ville sige, hvis jeg fortalte hende om dette.
Interessant spørgsmål, sagde Tim. Er det, fordi hun ikke tåler mælk, eller for dyrenes rettigheder?
Dyrenes rettigheder. Hun siger, det er udnyttelse.
Du ville sætte hende i et rigtigt moralsk dilemma. Når alt kommer til alt, gør du det frivilligt og nyder det. Jeg ville elske at høre hendes svar.
Hm, svært, sagde Alisha. Selv argumentet om, at det er fra en anden art, holder ikke, da brystmælk specifikt er beregnet til mennesker og tilpasset dem. Det efterlader kun baby-argumentet.
Ikke med undskyldningen, at du altid har haft mælk. Selv hvis du fremkalder mælk for nydelse, falder det argument fra hinanden. Hvis hun forsøgte at forpligte dig til at donere mælken til et hospital, ville det være at udnytte dig.
Ville jeg…? Det frister mig at spørge. Hun er ellers rigtig sød, og hun vil måske bemærke mine mælkefulde bryster til sidst. Hun har allerede spurgt, om de sælger sådanne, citat, kæmpe bryster i Algeriet. Har du en anden idé, hvad jeg kunne sige til hende?
Tim tænkte sig om. Måske at du gik uden bh i Sahara-varmen, og gnidningen af dine brystvorter mod din kjole sandsynligvis forværrede dit allerede eksisterende

“mælkeproblem.” At du var flov over at tale om det før, men ikke vil skjule det mere. Så behøver du ikke lyve meget. Og hvis du siger, du finder det spændende, kan det vække mindre ballade, end hvis du fremstiller det som en byrde. Du ved —når dit ry først er skudt, lever du ret frit.
Sandsynligvis… funderede Alisha. Og jeg ville have nogen at tale med om det. Apropos! tilføjede hun og sprang op. Jeg har også noget til dig. Ikke noget stort, men fra hjertet. Fra hjertets nærhed, lo hun. Jeg eksperimenterede og fik lavet kvindesmør og mælkepulver af min mælk til dig. Jeg tænkte, du måske ville kunne lide det. Det er ikke helt så perfekt som i Peridëis, desværre. Vil du have det?
Ja! sagde Tim. Meget gerne. Og… jeg vil gladeligt garantere fremtidige leverancer.
Normalt skal mænd betale for det? sagde Alisha og hævede et øjenbryn.
Ikke din egen mand, sagde Tim mørkt. Hvor praktisk, at du er nøgen.
Tim greb den leende, hvinende Alisha, lagde hende over sit knæ—og hun fik et klap på bagdelen.
Alisha blev, hvor hun var. Stille sagde hun: Jeg ville ikke have noget imod, hvis du gjorde det oftere i fremtiden. Også her i den anden verden. Har du nogensinde bundet en kvinde op?
Nej, ikke endnu, sagde Tim. Men jeg ville elske at gøre det med dig.
Den fantasi hjemsøger mig konstant, indrømmede Alisha.
Har jeg tilladelse til bare at tage dig—selv virkelig… overmande dig?
Det har du, sagde Alisha og sank. Altid.
Men lad os gemme det til senere, sagde Tim. Vi har en opgave. Bagefter kan vi.
Bagefter kan vi, gentog Alisha drømmende.

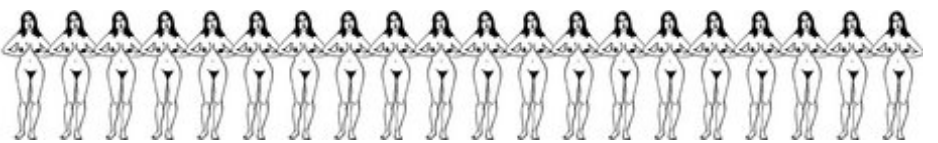

Ordren

Er du klar?

Noget tid senere…

Jeg har mistet min menstruation, sagde Alisha.
Hvad? spurgte Tim forvirret. Er du gravid? Men det er umuligt. Eller var du sammen med en anden…
Nej, afbrød Alisha. Overhovedet ikke. Men min menstruation er væk. Bare sådan. Og ingen graviditet i sigte.
Tror du, at…
Ja. Læge Nadira fortalte mig, at det kunne ske, hvis jeg var heldig. Husker du Clara i den tyske kro?
Tim himlede med øjnene, og Alisha lo.
Hun talte om den *Glücksehe*, Lykkeægteskab. For hundrede år siden. De brugte mandens diegivning som en præventionsmetode. Grundideen var, at hvis du ammer ofte og regelmæssigt nok, stopper menstruationen, og hvis menstruationen stopper, er du beskyttet mod undfangelse.
Men det er ikke en pålidelig metode, vel?
Nej. For det første skal hver kvinde finde ud af, om hun reagerer på det, og hvis hun gør, skal regelmæssigheden være der, ellers fejler det.
Og hvad hjælper det os?
Ingenting. Jeg sagde bare, at min menstruation er væk. Derfor.
…
Du skal rose mig!
Øh, ja. Selvfølgelig. Hvorfor?
Åh, kom nu! Jeg gør mig umage her, og fyren… Fint: Det virker for mig. Og jeg er slet ikke sur over at miste min menstruation. Det alene er det værd. Ingen menstruationssmerter, ingen…
Åhhh.
Ikke bare åh. Hvis det bliver ved sådan, ingen menstruation, overvejer jeg seriøst at stoppe med p-pillen.
Men det er stadig upålideligt…
Det sænker i det mindste chancen for undfangelse. Det ændrer fordele og ulemper ved pillen. Se, når vi må… kan vi gøre masser i Peridëis. Og hjemme… det er ikke bare ind-ud-op-ned, som du godt ved. Er det ikke også rart?
Øh. Jo.

Og hvis det sker alligevel… jeg mener… vil du slet ikke have børn?
Jo, det vil jeg. Bare ikke endnu.
Tak. Alisha kyssede Tim. For resten sagde Nadira, at fraværet af menstruation kan have langsigtede fordele for kvinder.
Virkelig? Men er den kvindelige krop ikke bygget til det? undrede Tim sig.
Jo. Men Nadira sagde, at dengang var kvinder enten gravide, ammede eller begge dele. De havde aldrig så mange cyklusser som i dag. Så den moderne normale tilstand er unaturlig, og at reducere cyklusfrekvensen er en sundhedsfordel.
Og ingen nedetid hver 28. dag.
Og ingen nedetid, lo Alisha. Vent, til du bliver ældre—du vil fortryde den nedetid.
Næh, vi bor i Peridëis til den tid. Men du—husk, du må ikke stoppe med pillen *endnu*.
Bare rolig, sagde Alisha. Jeg stopper ikke med pillen endnu.

Er du klar? spurgte Tim.
Jeg er klar, sagde Alisha.
Virkelig?
Jeg brænder for det.

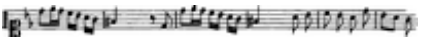

Objekt P

En fin søndag morgen ved Objekt P. Kaptajn Prillwitz havde weekendvagt, alene i anlægget, uden nogen annonceret og, som sædvanlig, ingenting i gang. Han havde flittigt tjekket låsestatus og forseglinger på alle porte og døre, logget det i vagtbogen og var nu på patrulje. Som altid gjorde han det til fods, som alle vidste, for at holde sig i form, og objektet var alligevel ikke så stort. Til sidst nåede han zonen… strengt taget selvfølgelig uautoriseret, men hvis nogen spurgte, var det for at tjekke noget. Bare hurtigt. Af en malplaceret pligtfølelse. Naturligvis. Det var en solid undskyldning.
Selvfølgelig blev kaptajn Prillwitz trukket et andet sted hen. Hans store lidenskab. Det eneste, der virkelig rørte ham… Han var alvorligt bekymret for, hvor længe dette kunne fortsætte, da objektet var planlagt til at få en lille swimmingpool, fire gange fire meter og to meter dyb. En belønning for fremragende præstation, direkte fra ministeren, også for at kompensere for jobbets særlige vanskeligheder og farer. Ikke dårligt. Spørgsmålet var, om det ville bringe uventede weekendbesøgende til objektet. Hvis ja, ville hans hemmelige zonevandringer være forbi. Han måtte se, om poolen på en eller anden måde kunne forhindres.
Kaptajn Prillwitz låste porten til zonen op.
Han tjekkede endnu en gang, om alt var i orden bag ham i objektet. Det var det.

Intet at se, intet at høre. Alt stille. Som sædvanlig.
Kaptajn Prillwitz vendte sig om, stålte sig og bevægede sig frem ad den lille, næsten usynlige sti gennem zonen mod kælderruinen, hvor overgangen var. Forventning strømmede gennem ham. Det gjorde den altid, når han trådte ind i zonen. En dyb glæde, en sand opfyldelse. Han bukkede sig, skubbede grene til side. En lille lysning dukkede op, stadig uden for den faktiske zone, stadig i det sikre område.
Der stod en nøgen kvinde.
Kaptajn Prillwitz blinkede og standsede brat.
Kvinden smilede til ham.
Bag hende var et tæppe bredt ud på græsset. Hun bar kun sko. Bare sko, intet andet. Lettere sko.
Men denne nøgne kvinde med lette sko var ikke bare en hvilken som helst kvinde. Det var den betagende kvinde, han havde set i Peridëis. Den, han havde besiddet én gang. Kun én gang, men alligevel.
Og denne skønheds arketype stod nu nøgen foran ham.
Nåede Peridëis' indflydelse så langt? Helt herhen?
Den smukke kvinde vinkede til ham, smilende, og sagde: Kom!
Hun sagde ikke mere. Kun det lokkende: Kom!
Kaptajn Prillwitz' forstand svigtede ham. Klik, og den var væk. Han var fuldstændig hjælpeløs.
Han spurgte, fuldstændig tåbeligt: Hvad mener du?
Men igen sagde den betagende kvinde kun: Kom!
Og strakte begge arme indbydende mod ham.
Hvor smuk hun var…
Var det hele bare en luftspejling?
Kaptajn Prillwitz tog et usikkert skridt frem.
Endnu en gang vinkede den smukke kvinde: Kom!
Nu gik han mod hende, usikker.
Da han stod lige foran den betagende kvinde, indså han, at hun var ægte. Kød og blod. Han duftede hendes berusende feminine duft, mærkede hendes hår.
…og mærkede hendes hænder forsigtigt klæde ham af, knappe hans feltuniform op. Hun bøjede sig ned for at tage hans bukser af.
Den smukke kvinde lagde sig tilbage på tæppet, der var bredt ud bag hende. Hun åbnede sine lår. Vidt. Kaptajn Prillwitz så hendes vulva komme til syne. Han havde en vision af en berusende duft, der steg op fra den, uimodståeligt dragende ham ind. Han indåndede så meget af den forførende duft, han kunne. Hans ben bevægede sig af sig selv. Mod den smukke kvinde, der tilbød sig så lækkert og villigt. Kaptajn Prillwitz fumlede med sit tøj, så irriterende i vejen. Han kastede bukser og trusser af. Nu rørte han ved den smukke kvinde. Intet holdt ham tilbage. Han lænede sig over den betagende smukke kvinde—og så trængte hans

penis ind i hende. Stønnende faldt kaptajn Prillwitz ind i de instinktive bækkenstød, med kun én reel tanke ud over vanviddet: Skad ikke denne smukke kvinde, denne femininitetsarketype… han måtte besidde hende. Men aldrig skade hende. Så stødte han igen og igen, og den smukke kvinde smilede til ham. Hun sagde intet, gjorde intet, lå bare der, villig, og smilede.
Og endelig kom han. Kaptajn Prillwitz krummede sig, oplevede en sindssygt intens klimaks og en følelse af dyb tilfredsstillelse.
Da han kom til sig selv, rejste kaptajn Prillwitz sig. Han så usikkert på den betagende fremtoning.
Hun rejste sig også.
Nu har jeg dit sæd, sagde hun. Så kastede hun tæppet over sig og forsvandt ind i buskene.
Kaptajn Prillwitz stod lamslået. Hvad betød det?
I det øjeblik tudede et horn forude.
Hvad foregik der? Kaptajn Prillwitz gik i panik. Hvad skulle han gøre? Det var alarmhornet!
Hvad gør jeg?! Løb tilbage. Alarmen var vigtigere, og ikke at blive fanget var endnu mere afgørende, ellers var det hele forbi. Han klædte sig på så hurtigt, han kunne, og spurtede tilbage til zonens indgangsport.

Ved objektet… intet. Absolut intet. Ingen der, ingen telefon, der ringede, ingen spor, intet. Bare alarmsystemet udløst, dets signallys glødede. Måske en falsk alarm. Det skete, især under storme. Ligegyldigt. Han var ikke blevet fanget.
Men hvad nu? Skrækken sad dybt i kaptajn Prillwitz' nakke.
I en time sad han og stirrede ud ad vinduet. Han deaktiverede indgangsportens alarm og vendte tilbage til zonen. Han måtte vide, hvad der var med den smukke kvinde. Havde han drømt det? En hallucination?
Kaptajn Prillwitz åbnede zoneporten. Intet horn lød. Ingen overraskelse—*nu* havde han sørget for at deaktivere det. Han gik den lille sti igen. Han tøvede foran buskene. Men til sidst skubbede han grenene til side.
Intet.
Eng, buske.
Et par græsstrå så bøjede ud. Men det kunne have været fra ham. Var der andre spor? Nej. Ikke tydeligt. Jorden her var ret fugtig, og nedtrampet græs ville hurtigt rejse sig igen. Selv på stedet, hvor tæppet havde været, hvis det havde været der, var kaptajn Prillwitz ikke sikker på, om græsset viste spor eller ej.
Så kaptajn Prillwitz vendte tilbage, rådvild. Hvad andet kunne han have gjort? Han turde ikke risikere en tur til Peridëis.
Kaptajn Prillwitz låste og forseglede porten omhyggeligt og udførte sine pligter efter bogen.

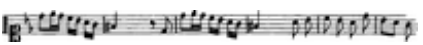

Udenfor

Men det var Alisha, for det havde virkelig været Alisha, og alt var faktisk sket. Alisha sneg sig så hurtigt som muligt til et hul i hegnet, forsigtig med ikke at løbe. Hun holdt en hånd mellem benene. Undervejs hørte hun alarmhornet, som planlagt. Kaptajn Prillwitz fulgte hende ikke, som forventet. Alisha gled gennem hullet i hegnet. Et par meter længere fremme, gemt i en busk, lå en taske. Indeni var laset tøj smurt med skovjord fra området og en slags klemme. Alisha havde selv lavet og testet denne klemme. Nu lagde hun sig på jorden. Hun fastgjorde den mærkelige klemme over sine skamlæber. Dens formål var simpelt: hendes vagina var nu forseglet, og forhåbentlig kunne intet lække ud. Først derefter tog Alisha det laset tøj på, tog lidt skovjord fra en pose og gned det ind i hår, arme og ben.
Så dukkede Tim op. Han bar almindeligt gadebeklædning, men havde militærstøvler på. Alt okay? spurgte han stille.
Alt efter planen! svarede Alisha.
Tim fjernede spor på jorden og forseglede omhyggeligt hullet i hegnet med en tang. Han tjekkede også udenfor for eventuelle resterende tegn.
Så begav de sig af sted. Men de gik kun et par hundrede meter, indtil de nåede en parkeret Wartburg, objektets tjenestebil, som egentlig burde have stået på stationens parkeringsplads i den nærliggende by. De steg ind, Tim skiftede sine militærstøvler ud med almindelige gadesko, og de kørte af sted med en dæmpet motor. Spor fra denne Wartburg i området var ikke mistænkelige, hvilket netop var grunden til, at denne bil var ideel.
Allerede på betonpladestien, der førte til Objekt P, blev Alisha sat af. Et flygtigt kys, et hurtigt *Held og lykke*, et par sidste instruktioner, og Tim var væk ad snoede stier, efterlod Alisha alene på betonvejen. Hun begyndte at gå mod den næste by, øvede sig som en skuespiller på at lade tårerne flyde. Hun havde ikke ville bruge en citron.
På afstand lød sirenen fra en politibil, nii-naw-nii-naw. Alisha huskede lige at fjerne klemmen.

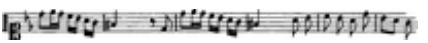

Rot det ikke

Kaptajn Prillwitz sad i Berlin på Disciplinærafdelingen. Han følte sig syg af frygt.
Hvorfor tror du, vi har kaldt dig hertil?
Kaptajn Prillwitz lod, som om han var uvidende.
Hvad lavede du på den og den dag?
Kaptajn Prillwitz vidste præcist, hvilken dag det var. Men hvis de spurgte specifikt om *den* dag, var der en chance for, at ikke alt var kommet frem. Ikke

hvad han havde gjort i Peridëis. Men hvad hvis han *kun* blev forflyttet som straf? Det var slemt nok.
Han spillede igen uvidende. Jeg tror, det var en weekendvagt, svarede han.
De dansede lidt omkring emnet, men til sidst blev efterforskeren direkte: Du forlod dit tjenestested uautoriseret, begav dig mod den næste landsby og voldtog en kvinde der.
Mod den næste landsby! Kaptajn Prillwitz var næsten lettet. Zonen lå i modsat retning—de vidste *ingenting*. Han glædede sig indvendigt. Hvad var denne mærkelige voldtægtsanklage i forhold til det?
Jeg voldtog ingen, svarede han.
Efterforskerens tone blev truende, hans ord bevidste: Vi har en rapport fra kriminalpolitiet, videregivet til efterforskningsorganet via anklagemyndigheden. En kvinde blev voldtaget søndag morgen. Ingen andre end *dig* var i området på det tidspunkt. Den spontane beskrivelse matcher *dig* ned til mindste detalje. Blandt senere fotos blev *dit* billede udpeget. Sæden fra kvindens gynækologiske podning matcher *din* blodtype præcist. Jeg venter på *dit* svar?
Kaptajn Prillwitz pressede læberne sammen. En fælde. Han så det med det samme. Hans hjerne arbejdede på højtryk. Hvis det var en fælde, var den løjtnant med i det. Hvad ville de? Hvis han røbede noget, ville de også være impliceret! Nej. De vidste, han ikke kunne tale. Han ville ikke slippe af krogen uanset hvad. Tværtimod. Og hvis han tav, ville han i værste fald, efter fem år i fængsel, have en reel chance for at vende tilbage til Peridëis. Men hvad var meningen med dette nummer? Kvinden havde givet sig selv til ham. Det var en høj indsats.
Kaptajn Prillwitz forblev tavs.
Han forblev tavs i sin celle. Han ventede. Noget måtte komme. At tale indsnævrede mulighederne; tavshed holdt alle døre åbne.
Han havde ret. Tre dage senere førte efterforskeren ham til besøgsrummet. Din chance, havde han sagt, rot det ikke.

I besøgsrummet sad den smukke kvinde. Beskedent klædt. Det var usædvanligt. Alligevel slukkede kaptajn Prillwitz' hjerne øjeblikkeligt.
Til hans store overraskelse forlod efterforskeren ham alene med den smukke kvinde.
Den smukke kvinde begyndte at tale.
Samtidig holdt hun diskret en seddel frem, som han kunne læse, tidligere rullet sammen mellem hendes fingre. Kaptajn Prillwitz læste:

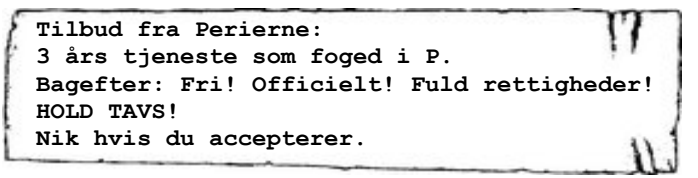

Kaptajn Prillwitz' hjerte sprang næsten over. Blodet susede til hovedet. Han følte sig fri som en fugl. Dette, *dette* var, hvad der ville ske nu. Min Gud, dette var ikke straf—det var frelse! Han tog sig sammen, spændte op, viste ingen følelser. Men han nikkede meget tydeligt.
Han turde ikke løfte blikket.

Alisha talte højt: Din overordnede fortalte mig, at din myndighed dybt beklager, hvad der skete, og at det ikke vil blive tolereret, men hårdt straffet. De bad mig tie om episoden, da ellers… betydelige statsinteresser ville blive kompromitteret. De spurgte, om jeg ville gå med til at løse sagen privat af denne grund. Jeg blev lovet en slags… kompensation for denne sag. Jeg accepterede på betingelse af, at… denne hændelse bliver glemt. Fuldstændig glemt. At den aldrig skete. Så jeg aldrig bliver generet af det igen. Aldrig, nogen steder, af nogen. Forstå, hvis jeg får en chance for at glemme, vil jeg have den chance, ikke blive mindet om det af myndighederne igen og igen. De sagde, at din straf ikke kan frafaldes, men som et kompromis foreslog jeg, at du bliver afskediget, og det stopper der. Spørgsmålet til dig nu er, om du accepterer, at denne hændelse bliver gjort ugjort på denne måde.

Kaptajn Prillwitz nikkede åndeløst. Dette kunne ikke være virkeligt. Ingen, *ingen*, der nogensinde var startet i Ministeriet for Statssikkerhed, kunne bare slippe uskadt. Det eksisterede ikke. Den vej var ikke planlagt. Når du først kom tættere på *firmaet*, var der stort set kun to muligheder: ansat eller indespærret. Frivilligt eller tvunget, officielt eller uofficielt. Det var lidt overdrevet, men der var en kerne af sandhed. At komme ud betød endelig at få fred. Ingen frygt mere for at rode det til. Han var forblevet den samme tåbe i *firmaet*, som han var udenfor. Det var ikke en løsning. Men Peridëis var en løsning. Det var *den* løsning. Han ville have givet sin højre arm for det.
Alisha forlod besøgsrummet uden et farvel.

Øjeblikke senere trådte efterforskeren ind i rummet: Mand, du var satans heldig! Han talte i en næsten flabet tone igen.
Vidste det nok, tænkte kaptajn Prillwitz, I svin lyttede.
Han nikkede bare.
Du må hellere have fattet det, sagde efterforskeren. Uden den pige ville du sidde bag lås og slå nu. Lækker sag, det skal du have, men voldtægt? Aldrig i livet. Det går *absolut* ikke. Og under tjeneste, det er det laveste af det lave. Så: Du degraderes til menig, afskediges fra MfS og fratræder. Noget straf skal der være. Det var for meget. Du bliver hentet senere, får en tjekliste og håndterer formaliteterne. Alle hemmeligholdelsesforpligtelser forbliver gældende. Absolut!

Du får en separat personalesamtale om din karriereomlægning. Du må være en slags heldig for at slippe af sted med det her. Åh, en ting til: Din kone har ansøgt om skilsmisse. Hun ved *ingenting* om dette rod her. Bare at der skete noget. Ingen detaljer. Så hold kæft. Det virker, som om hun bare ventede på en grund. Vidste du, at hun var utro? Nej? Ser du, vi ved sådan noget. Hun er ikke noget værd, den kvinde, vær glad for, du slipper så billigt af med hende. Vi tæller det som et ekstra strafpoint afkrydset. Husk os med glæde for det. Og husk altid: Spørg først, så knep, ikke omvendt. Og ikke under tjeneste. Tilbage til din celle nu, og senere bliver du hentet for at ordne dine ting.

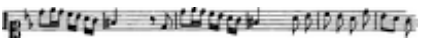

Fri! - Hr. Prillwitz

Hr. Prillwitz arbejdede som kampsportstræner i en sportsklub. Folk respekterede hans færdigheder, fritiden var virkelig fri, arbejdet var let og behageligt, og han var sluppet af med Stasi. Endelig fri for det. For den frygtelige fejltagelse. For at forblive fri undgik han politisk snak som pesten. Ikke fordi han var blevet modstander. Nej. Han ville bare ikke have mere med det at gøre. Bare ro. Ingen politik, ingen ordrer, ingen pligter, ingen missioner.
I dag var det fredag, og det var fyraften. En weekend ventede uden noget at lave. Ingen forpligtelser, ingen rejserestriktioner, ingen standby. Intet. Nul.
Der blev banket på hans kontordør.
Kom ind! råbte han.
Og der, i døråbningen, stod den utrolige skønhed.
Hr. Prillwitz blegnede, hans sind blev tomt. Pludselig vældede en strøm af ord ud, uden for hans kontrol. Tak var med, at han stod i gæld til hende var med, og så slap hans dybeste hemmelighed ud: hvordan han som buttet barn var blevet banket, hvordan han ville blive en stærk mand for at vise dem alle, hvordan han havde overbevist sig selv om, at alle hadede ham, fordi han alene opretholdt den rene, sande lære.
Alisha lod ham tale færdig. Frastødt, men eftertænksom. Da hr. Prillwitz havde talt sig tom og tav, udmattet, sagde hun kun: Gør det rigtigt denne gang. Gør dette job. Gør det uden at overdrive, og bliv glad. Og nu, kom. Jeg tager dig til Peridëis.

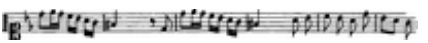

Fri! - Tim

Hvad hr. Prillwitz ikke vidste, var, at Alisha førte ham til Peri som en erstatning for Tim. Det havde været aftalen med Peri. Opgaven, hun alligevel skulle fuldføre, var at håndtere den kompromitterede overgang med Tim. Der var, udover de specielle forskere, også slyngelofficerer fra Stasi, havde Peri sagt. Den yderligere aftale var en erstatning for Tim, og han ville være fri. Ikke længere en foged. Med alle rettigheder som en besøgende.

ω ω ω

Alisha stod på markedspladsen i Den Røde Rose By foran Tim: Tag din uniform af!
Hvorfor?
Vil du gøre det bare for mig?
Tim klædte sig af. Nu stod han helt nøgen foran hende.
Alisha betragtede ham med stor velbehag fra top til tå. Hendes blik dvælede nedenfor.
Tims penis rejste sig stejlt under hendes stirren. Den så storslået ud. Utrolig stiv og robust.
Alisha rev sit blik væk fra Tims penis og så op—dybt ind i hans øjne: Peri sagde, hvis jeg fandt en erstatning for dig, ville du være fri. Hun har lige fået sin erstatning fra mig.
Så lad os ikke spilde tiden.
De løb begge af sted, søgte efter det første sted på markedspladsen, der ville forblive frit længe nok til, at Tim kunne tømme sit sæd i Alisha. Det var længe længtet efter, og nu føltes det som en renselse for Alisha. De styrtede til den første offentlige lounge, de fandt, en god en i nærheden. Alisha rev sin kjole af. Hun ville være helt nøgen, ligesom Tim allerede var. Hun ville overgive sig til ham fuldstændig bar. Alisha følte en voldsom trang til at være endnu mere nøgen, til at vise Tim sin ophidselse, til at tilbyde sin opsvulmede, dryppende, vidtåbne køn. Hun sank ned på loungen, lænede sig tilbage og spredte benene så langt, de kunne nå. Vidt åben tilbød hun sig selv til ham. Kom, vær sød, bad hun, kom, vær sød, kom. Tim nærmede sig, det lille øjeblik, det tog, var næsten for langt. Hun mærkede hans krop over sig, indåndede hans ophidsende maskuline duft. Hun frygtede næsten, at noget kunne komme imellem dem i sidste sekund; hun greb hans stive penis med hånden. Den føltes fast. Spændende. Hun trak forhuden helt tilbage, så den var virkelig bar for hende, og førte spidsen til åbningen af hendes ivrigt ventende vagina. Det var ikke nødvendigt—hele hendes lænd var så våd og glat, at Tims penis ville have gledet ind af sig selv. Men dette var sødere, og hun ville mærke hans penis med hånden, føre den ind i sig selv.

Da hun placerede Tims penis ved sin åbning, løb en urkraftig stød gennem ham, og han stødte sin opsvulmede penis dybt ind i hende. Alishas nydelsesskrig blandede sig med hans; hun greb hans bagdel og pressede hårdt med hans rytmiske stød, opfordrede hans penis så dybt som muligt ind i hende.
Det varede ikke længe. Et par sekunder? Forventningen var for stor. Alisha mærkede alt inde i sig trække sig sammen, hendes vagina begyndte at gribe hans penis så tæt, at det næsten vred det ud. For Tim skubbede dette hans begær over kanten—og så krummede de begge i samme øjeblik, han sprøjtede sit sæd dybt ind i hende i talrige pulser, hun mærkede pulseringen af hans sæd dybt i sine lænder, med et intenst ønske om at vride hans penis med sine egne orgasmiske bølger, at gøre krav på hans varme maskuline sæd som sin retmæssige ejendom og trække det langt ind i hendes krop.
Endelig.
Alisha havde længtes så meget efter dette.
Og det længtede sæd skyller det uønskede sæd ud, tænkte hun, da hun kom til sig selv. Selvom det var nonsens—hun havde grundigt skyllet sin vagina lige efter politiets lægeundersøgelse. Men man ved aldrig. Fra nu af måtte Tim træde til regelmæssigt. Han havde store mælkegæld at afvikle. Og en dag ville Alisha overbevise Tim om at plante et barn i hende udenfor. En dag.
Da Alishas øjne klarede, lagde hun mærke til, at mange mennesker så på—mænd og kvinder. Det var tydeligt, at de havde forstået, at dette ikke var hverdagslyksalighed, de lige havde været vidne til. Og de glædede sig med dem.
Da Tim og Alisha endelig rejste sig, lå hendes iturevne kjole og hans uniform efterladt på markedspladsen. Hånd i hånd slentrede de nøgne gennem byen. Et sted ville de bruge Alishas dyrebare mælk til at købe de fineste ting, Peridëis havde at tilbyde.

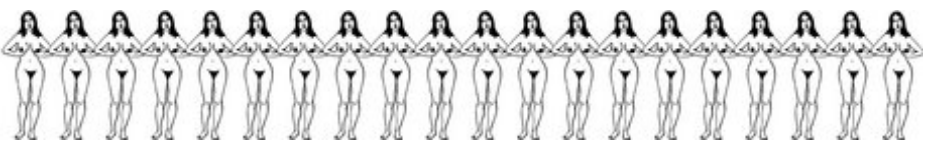

Digt

Papir, fastgjort med en tegnestift til dørkarmen i Alishas køkken:

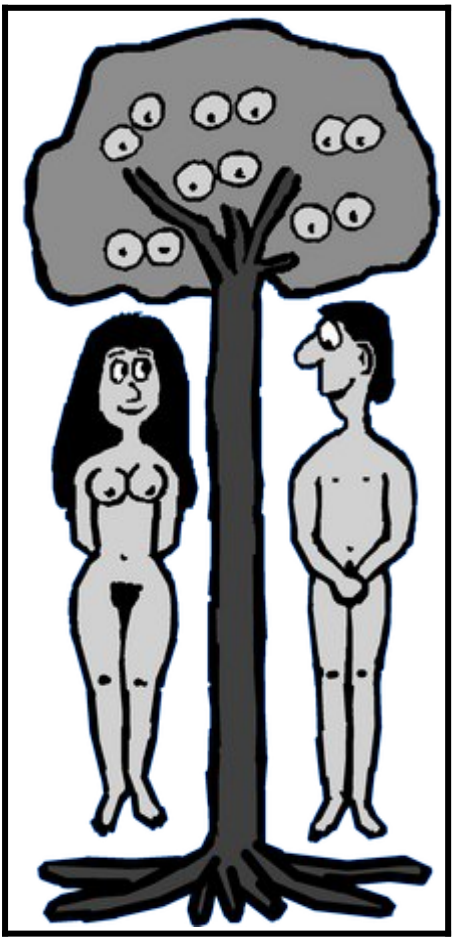

SLUT

Videnskabeligt appendiks

(Billedappendiks)

I forbindelse med opløsningen af det tidligere Ministerium for Statssikkerhed er, som almindeligt kendt, mange dokumenter gået tabt. De følgende tegninger er bevaret, da en tidligere officer fra MfS tilsyneladende havde tilegnet sig dem til privat brug i stedet for at destruere dem. Denne officer er trods omfattende eftersøgning desværre stadig ikke fundet, hvilket er desto mere ærgerligt for forskningen, fordi han ville have udgjort den eneste tilgængelige kilde til fortolkning, da både det geografiske sted for det såkaldte Objekt P og samtlige daværende medarbejdere, tag mig udtrykket ikke for nær, bogstaveligt talt er forsvundet fra jordens overflade. Af de nævnte grunde kan det kun formodes ud fra den overordnede kontekst, at de efterfølgende tegninger blev lavet af såkaldte kunstner-IM'er efter deres tilbagevenden fra Peridëis, da fotografiske optagelser af kendte grunde ikke var mulige. Dette understøttes også af rygter, ifølge hvilke der i det såkaldte Objekt P skulle have befundet sig et eller flere kunstneratelierer med usædvanligt god udrustning.

Til fortolkning af de enkelte tegninger står kun den angivne korte billedkommentar til rådighed, hvorfor der ved den videnskabelig-historiske vurdering er påkrævet den største tilbageholdenhed. Og endelig skal det tages i betragtning, at billedsamlingen for det første ikke står i nogen sammenhæng med den sammenhængende tekst i den kendte bog Peridëis, og at man for det andet ikke engang med sikkerhed kan antage, at billederne overhovedet udgør en sammenhængende samling. Også rækkefølgen af billederne må i det væsentlige betragtes som vilkårlig. Dog kan man gå ud fra, at historien om Tim og Alischa hører til de kendte legender blandt besøgende i Peridëis, som nærmest beskriver et idealpar. Dette medfører usikkerheder i fortolkningen, da der her ikke kan antages en enkelt fortæller, men snarere gensidigt påvirkende kilder og muligvis også en sammenflydning af flere oprindeligt selvstændige historier. Det er ikke udelukket, at man i Ministeriet for Statssikkerhed ønskede at efterforske et muligt forræderi, men det er lige så tænkeligt, at man anså idealparret Tim og Alischa for et af de komplicerede fænomener i Peridëis, for hvis man sendte egne medarbejdere derhen, måtte man regne med, at deres viden og personlighed ville flyde ind i Peridëis' samlede verden. Og ikke mindst må man tænke på personlige motiver hos de involverede

medarbejdere i det tidligere Ministerium for Statssikkerhed, for objektivt set er det ret påfaldende, hvor få arbejdsresultater det såkaldte Objekt P trods alt kunne fremvise. Det er bestemt værd at spørge, om udforskningen af Peridëis bevidst blev saboteret, for det hemmelige indtræden i det Operationsområde P synes blandt medarbejderne snarere at have været reglen end undtagelsen, og kontroller af medarbejderne i denne henseende fandt ganske enkelt ikke sted - og det, skønt adgangen til Operationsområde P var strengt forbudt, og skønt man antog, at dette korrumperede medarbejderne og netop derfor brugte særligt overvågede IM'er. Dette er et af de uopklarede gåder. Konsekvent må man dog også stille spørgsmålet, hvad vedrørende Peridëis der ikke er en gåde. Et sidste ord: Jeg vover den helligbrøde at nævne den såkaldte usynlige elefant i rummet ved navn: Disse MfS-medarbejdere var alle korrumperede! - Jeg siger ikke, at jeg støtter denne konklusion. Jeg siger kun, at spørgsmålet er til stede.

Prof. Dr. ic. R.S., ordentl. Kand. d.P. in aet.

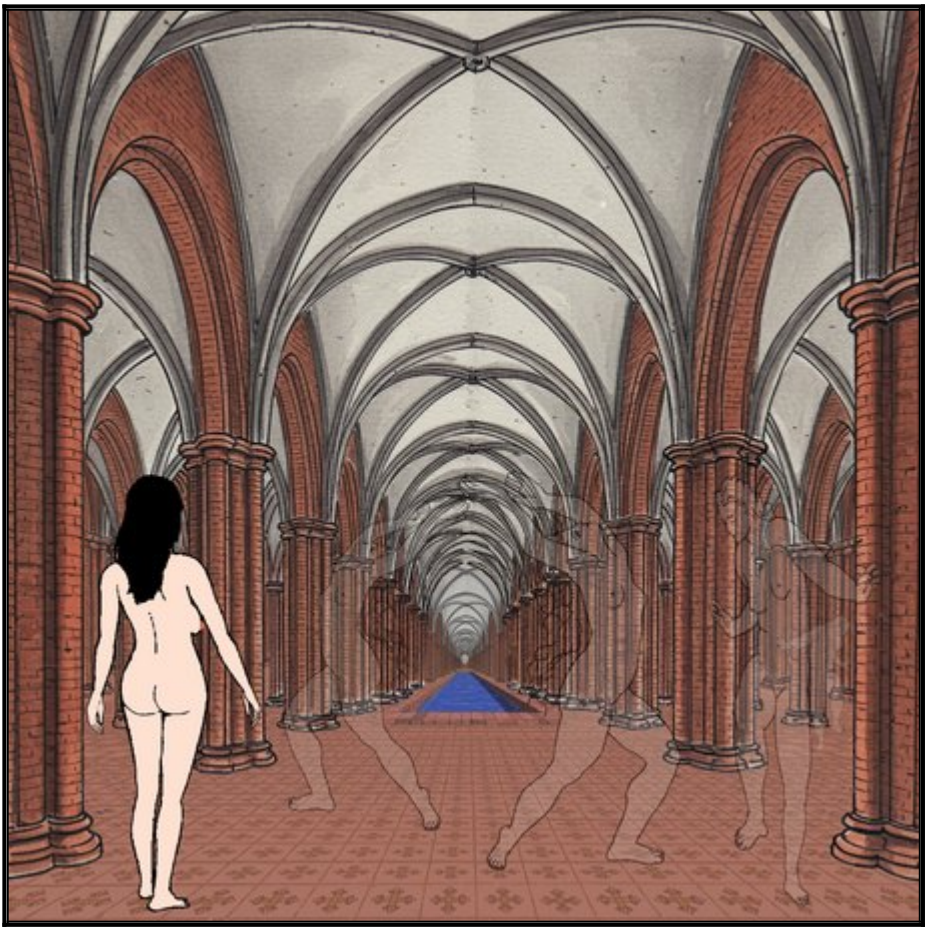

Alischas overgang

Den forladte kro

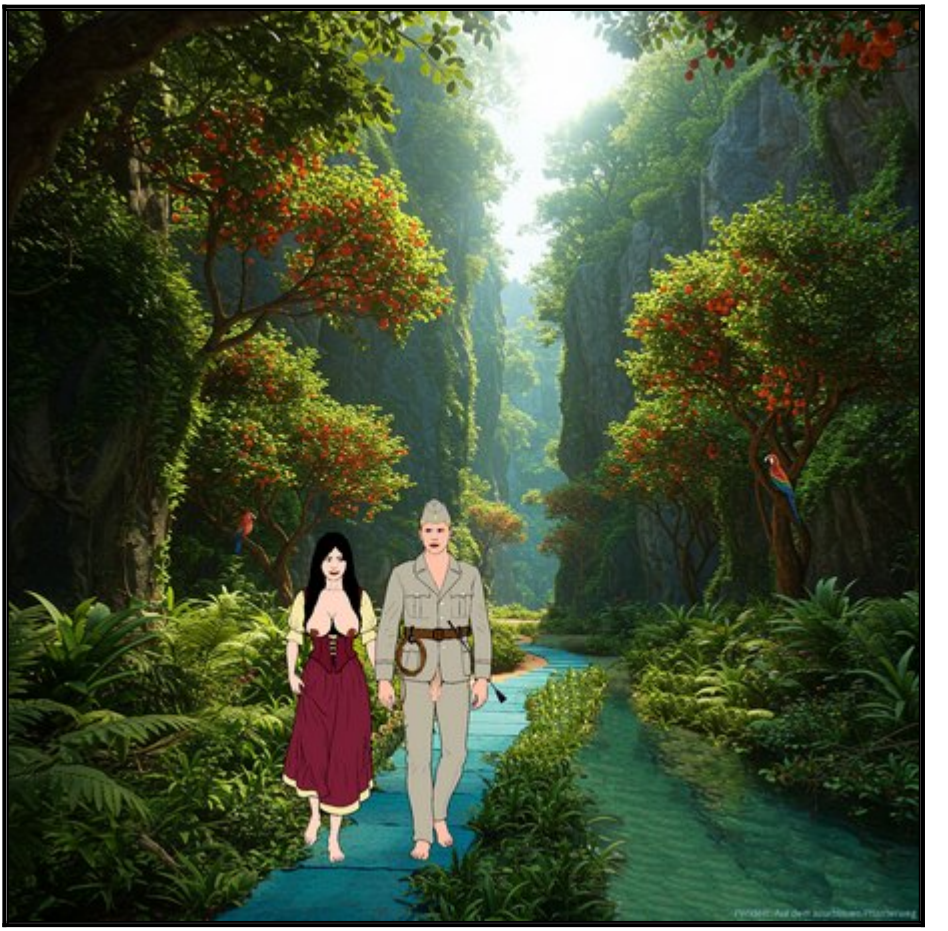

Tim og Alischa på den azurblå belagte sti

De blå fisk

Sunamitin

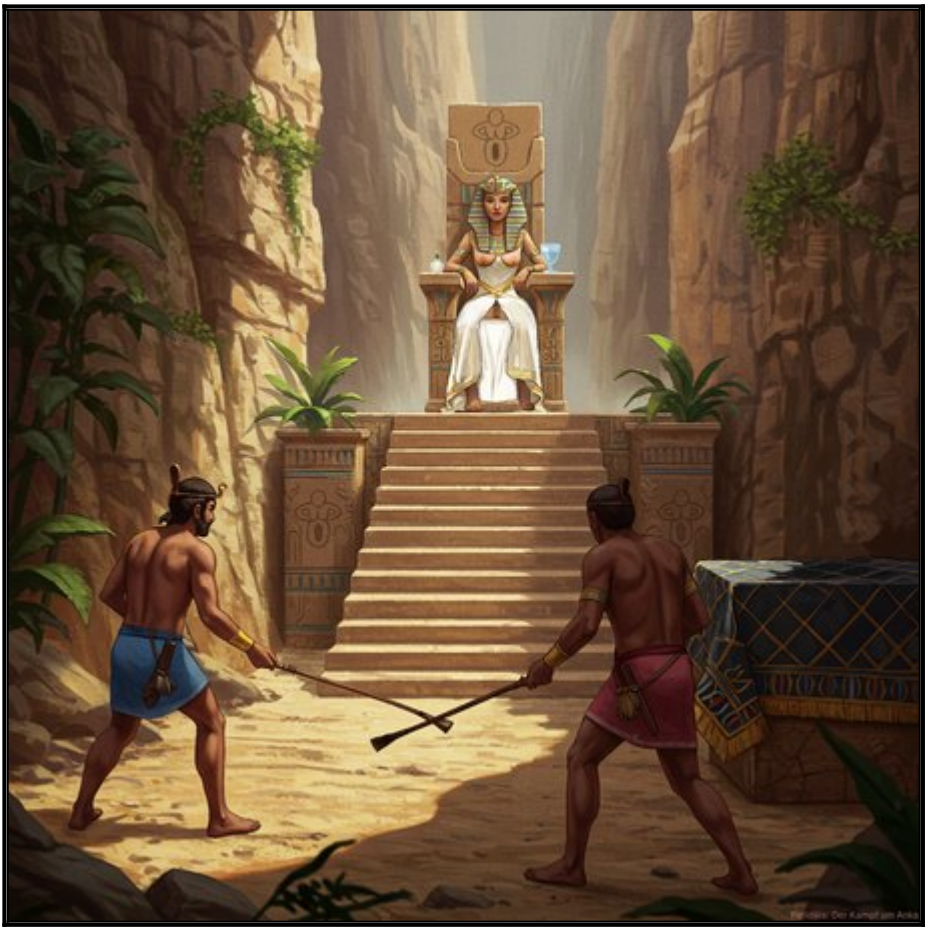

Kampen om Anka

Den grusomme herskerinde over halvsatyren,
fuld af glæde over dens fangst

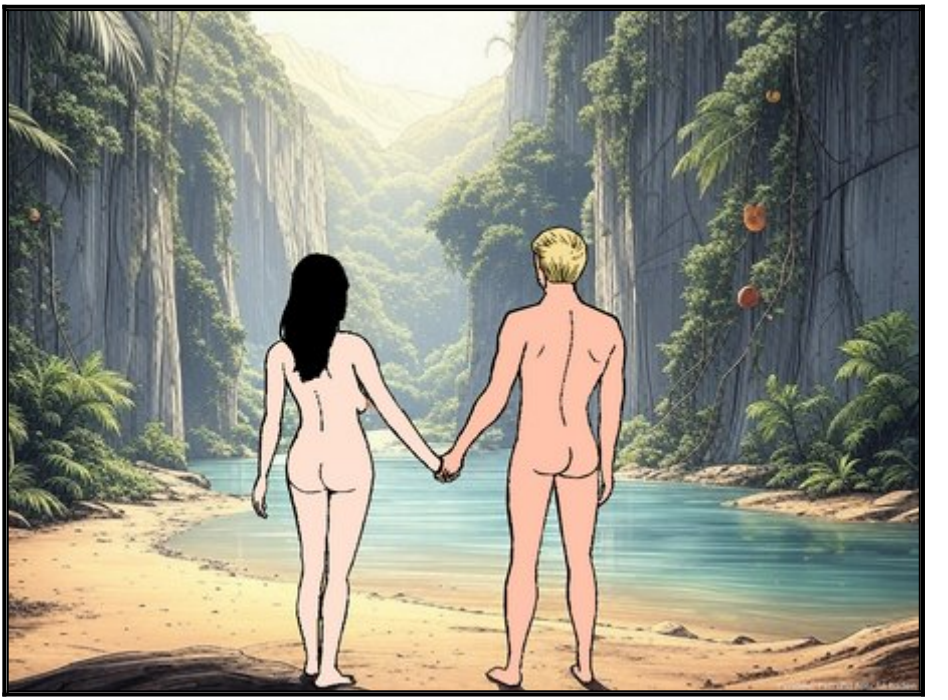

Tim og Alischa bader

I den lille by - Tim drikker af Alischas bryst

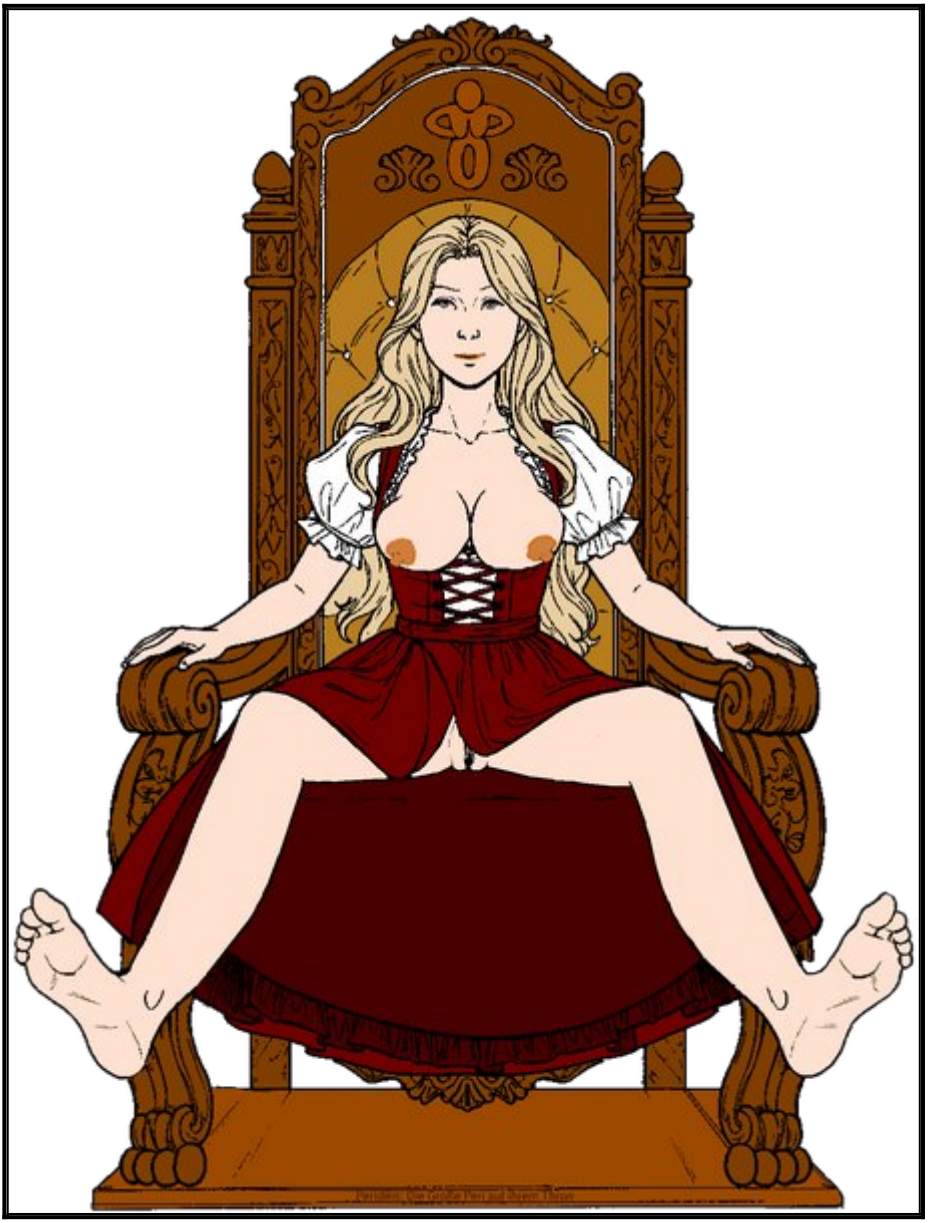

Den store Peri på sin trone

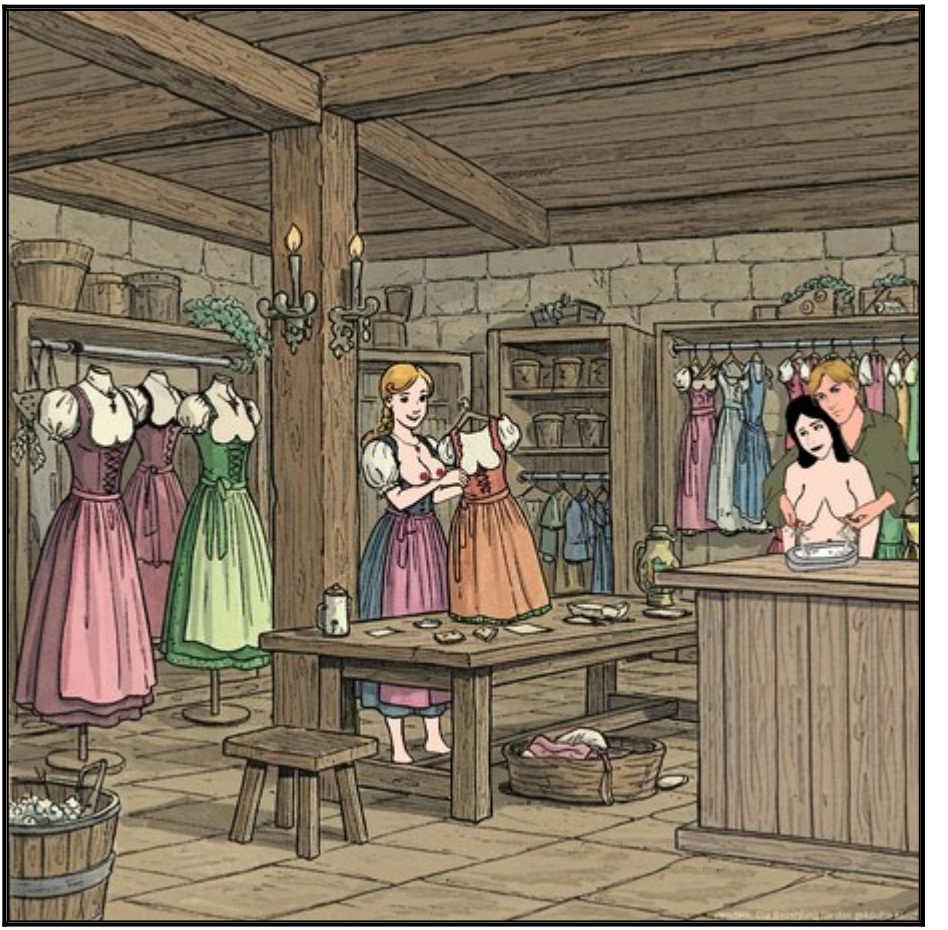

Betaling for det købte kjole

Slutscene

Mælkepigen

Leo Talberg: Mælkepigen
Ikke samtidig, efter tegningen ovenfor.

Indholdsfortegnelse

Alisha....4
Objekt P....9
Peridëis....10
Alisha....10
Peridëis....12
Alisha....30
Hovedadministration for Statssikkerhed....33
Alisha: Historien begynder....39
Institut for Særlig Fysik (Objekt P)....45
Alisha: Rejsen til Paradis....50
Flyveturen og ankomsten....50
Undersøgelsen....52
Rejsen til det forjættede land....61
Zonen....73
Peridëis....87
Ankommer....87
Tim fortæller....90
Sagen om det gode liv....92
Sagen om sikkerhed....93
Sagen om sex....94
Sagen om mælk....97
Sagen om kroppen....99
Sagen om evigt liv....101
Sagen om tidsudvidelse....102
Sagen om at få det gjort....103
Paradisets vidundere....106
Den forladte kro....112
Intershop....126
Den azurblå brolagte sti....139
Institut for Særlig Fysik (Objekt P)....143
Spejdere på vagt....143
Zonen....148
Peridëis....159
Særlige Tjenester....165
Operationsrapport....181
Kaptajn Prillwitz Rapporterer til Enhedslederen....183
Enhedslederen Rapporterer til Ministeren....184
Peridëis....188

Glimt....188
Den Lille By....198
Tim Fortæller Sin Historie....227
Torneroseslottet....234
Heksens Hus....237
Heksens Spring....252
Søen....254
Ankas Tempel....257
Kampen om Anka....276
Samtaler om Anka....298
Institut for Særlig Fysik (Objekt P)....302
Telex....302
Kammerat Gisela....304
Peridëis....305
Kampbryster....305
Halv-Satyren....306
Ponyvognen....318
Særlige Forskere....327
Kammerat slavekvinde....345
Fanget!....353
Krydset....368
Sandstien....371
Videre ad Sandstien....376
Endnu Længere ad Sandstien....380
Røde Rose By....389
Den Store Peri....396
Fritzen Kro....404
Tilbage i byen....416
Ponyen snyder....420
Tam Kroen....426
Hjemkomst....436
Hjemme igen....446
Ordren....460
Er du klar?....460
Objekt P....461
Udenfor....464
Rot det ikke....464
Fri! - Hr. Prillwitz....467
Fri! - Tim....468
Digt....470
Videnskabeligt appendiks....471
Indholdsfortegnelse....502